THÁT TẾ NGƯ NGƯ NGƯ

Cao sơn ngưỡng chỉ

Review: **Thủy Tiên**
Cover: **Diệp Trà**

Cao Sơn Ngưỡng Chỉ

Thát Tế Ngư Ngư Ngư

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình

Bạn đang đọc truyện **Cao Sơn Ngưỡng Chỉ** của tác giả **Thát Tế Ngư Ngư Ngư**. Hoàng đế Lý Tư Diễm, không bằng súc sinh.

Hắn nhờ đoạt quyền, soán vị mới có thể leo lên ngai vàng, tính tình bá đạo, ngang ngược vô cùng, không ngại giết Sử quan, càng không ngán chém đầu cựu thần, không việc ác nào không làm, máu tươi đầy người.

Hắn sát phụ thân, huynh trưởng, còn uy hiếp ta, vì quả mẫu, vì cô nhi, vì huyết mạch còn sót lại của gia đình, ta ép dạ cầu toàn, làm Khởi cư lang của hắn, thời gian 15 năm

Trước mắt ta là tăm tối, con đường mù mịt, phía sau cũng không còn lối thoát, ta chỉ có thể mạnh mẽ ôm hận mà làm.

Hai năm đầu vào cung, hắn coi ta là sủng vật để nuôi dưỡng, ta phản kháng nhiều lần không có kết quả, căm phẫn gói ghém đồ đạc chạy. Ta trốn hắn đuổi, chúng ta có chạy đằng trời.

Năm thứ tư, hắn tóm ta từ nơi biên thùy về cung, thả về sào huyệt xa hoa lại cô độc của hắn.

Năm thứ sáu, hắn vuốt ve bụng ta, nói Anh Anh nàng đừng đi, nàng an tâm sinh đứa bé ra, nếu là con gái, ta mang hết bảo vật thế gian nâng đến trước mặt nó, nếu là con trai, ta để nó làm Thái tử.

Năm thứ tám, hắn như một con chó quỳ gối trong mưa to ngập trời

Trường An, ôm cơ thể ta dần dần mất đi độ ấm, khóc xin ta đừng chết...

Mục lục

- Chương 1: 1: Người Đàn Ông Này Là Khởi Đầu Xui Xẻo Của Ta
- Chương 2: 2: Xử Lý Tàn Cục
- Chương 3: 3: Về Nhà Bị Mắng
- Chương 4: 4: Cu Li Ngang Tàng Và Tên Sếp Bá Đạo
- Chương 5: 5: Năm Ngày Dạo Chơi Dịch Đình
- Chương 6: 6: Chiến Trường Của Khởi Cư Lang
- Chương 7: 7: Đi Làm Chẳng Đáng Lãng Phí Đồ Trang Điểm
- Chương 8: 8: Hóa Vàng Kỳ Ngộ
- Chương 9: 9: Thường Về Thăm Nhà
- Chương 10: 10: Yêu Tinh Mê Hoặc Người Thẩm Anh Anh
- Chương 11: 11: Hội Tám Chuyện Đánh Bài Đêm Giao Thừa
- Chương 12: 12: Vua Bài Tử Thần Điện Phiêu Lưu Ký
- Chương 13: 13: Công Cụ Người - Thiếu Nữ Đẹp
- Chương 14: 14: Những Chuyện Về Quan Phục
- Chương 15: 15: Đã Cứu Một Con Sói Mắt Trắng
- Chương 16: 16: Nhật Ký Tăng Ca Mùa Đông
- Chương 17: 17: Tinh Thần Tìm Đường Chết Chết Tiệt Của Ta
- Chương 18: 18: Thẹn Quá Hóa Giận
- Chương 19: 19: Thương Lang Cư Sĩ
- Chương 20: 20: Văn Thể Cùng Nở Hoa
- Chương 21: 21: Ghi Chép Tết Thượng Tị
- Chương 22: 22: Ngủ Ngắm Mỹ Nữ Và Làm Thơ
- Chương 23: 23: Đổi Đơn Vị
- Chương 24: 24: Tuyên Vi Điện Tốt Đẹp Yên Bình
- Chương 25: 25: Dã Vọng Của Ngụy Uyển Nhi
- Chương 26: 26: Cấp Trên Thất Tình
- Chương 27: 27: Hắn Không Được
- Chương 28: 28: Trẻ Trâu Cãi Nhau
- Chương 29: 29: Tuyên Vi Điện Hằng Ngày
- Chương 30: 30: Mãn Hạn Phóng Thích
- Chương 31: 31: Người Ở Trong Cung Sao Có Thể Không Trúng Đạo

- Chương 32: 32: Bất Ngờ Thay Đổi Đường Về Nhà
- Chương 33: 33: Dao Động
- Chương 34: 34: Cuộc Sống Hằng Ngày Của Đại Tiểu Thư Thẩm Phủ
- Chương 35: 35: Bí Mật Nhỏ Động Chồn
- Chương 36: 36: Mùng Bảy Tháng Bảy
- Chương 37: Chợ hoa đèn sáng ngỡ ban ngày
- Chương 38: Sáng gieo mưa lạnh chiều vần vũ cơn*
- Chương 39: Từ đây kiếp người trường hận, nước xuôi đông*
- Chương 40: Một nửa trái tim
- Chương 41: Lồng vàng
- Chương 42: Tiểu ký cẩu Hoàng đế hà hiếp
- Chương 43: Người nay đâu bằng xưa
- Chương 44: Chơi cùng hắn
- Chương 45: Chút chuyện thường ngày
- Chương 46: Sát thủ gợi cảm online nhận đơn
- Chương 47: Ta làm em chồng của Hoàng hậu
- Chương 48: Mấy chuyện chưa toại lòng
- Chương 49: Hành vi "vẫy đuôi"
- Chương 50: Hồ Thái Dịch này bị ta nhận thầu
- Chương 51: Du hồ, lừa dối và gài bẫy
- Chương 52: Vườn bách thú Tử Thần điện
- Chương 53: Hạ hạ đại hung
- Chương 54: Mộng du
- Chương 55: Hoa nguyệt đượm xuân phong*
- Chương 56: Đu đưa trong sóng
- Chương 57: Bỗng dưng cuốn gói chạy
- Chương 58: Ôm tự do và bần cùng
- Chương 59: Ta yêu tiền trinh*
- Chương 60: Đại ca xã hội Khải Chi
- Chương 61: Sổ thu chi Minh châu
- Chương 62: Khảo sát thực địa xuân cung
- Chương 63: Tạ Tu Nương
- Chương 64: Đi săn
- Chương 65: Chim trong lồng
- Chương 66: Chó điên hành nghề

- Chương 67: Sống sót sau tai nạn
- Chương 68: Chức vụ thuê ngoài hậu cung
- Chương 69: Qua loa sinh một bé con
- Chương 70: Năm nào trăng khói nơi nơi*
- Chương 71: Mà nay lệ khóc một trời, Phù Dung*
- Chương 72: Đoàn cố vấn tâm lý
- Chương 73: Cẩu Hoàng đế thập thò
- Chương 74: Ra đi
- Chương 75: Chọn đồ vật đoán tương lai cùng Ngọc tỷ
- Chương 76: Nữ hoàng tương lai
- Chương 77: Hồi kết

Chương 1: 1: Người Đàn Ông Này Là Khởi Đầu Xui Xẻo Của Ta

Ta là một Sử quan, mỗi ngày đúng giờ đi làm, thích ăn đá bào.
Lúc ta ngồi xổm ở góc tường Sử quán run bần bật, nín thở tập trung nghe động tĩnh bên ngoài, nhị thúc cười ha ha ôm tay áo chạy đến bên cạnh ta nói: "Anh Anh, ngày mai nghỉ tắm gội, cả nhà chúng ta đi chợ phía đông chơi, thúc mua đá bào cho con ăn."
Ta xém chút ngất xỉu, bên ngoài đang rầm rầm rộ rộ đoạt quyền soán vị, diễn vở tuồng máu chó thủ túc hoàng gia tương tàn, vậy mà thúc ấy còn có tâm trạng thảo luận điểm tâm ngọt với ta!
Ầm ĩ mãi đến sau giờ ngọ, bên ngoài mới yên tĩnh hơn chút.

Ta lấy hết can đảm mở cửa, túm một tiểu thái giám đi ngang qua hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tiểu thái giám nói cho ta, Tứ hoàng tử soán vị, chém đầu hai ca ca, ngồi vào Tuyên Chính điện, hiện giờ đang cùng một đám vây cánh ép Tể tướng quy phục.
Ta càng nghe càng khiếp sợ, dần dần há hốc mồm.
Mẹ nó việc đời thật khó lường.
Lão hoàng đế mới băng hà hôm trước, hôm nay mấy tên Hoàng tử đã ra tay đánh nhau ngay trước linh cữu, hay cho một đám hiếu tử hiền tôn, để cha bọn họ biết được còn không tức đến đội mồ sống dậy?
Lại nói Tứ hoàng tử Lý Tư Diễm bình thường có vẻ im ỉm, không ngờ tư thế tạo phản lại mây trôi nước chảy như thế.
Ta lập tức quay đầu báo tin tức này với ca ta: "Ca, huynh nghe thấy không, Tứ hoàng tử hắn..."
Ca ta vẫn giữ vững vẻ bình tĩnh cao quý, đáp lại: "Ồ."
Y ngừng lại một chút, mắc phải bệnh nghề nghiệp, đứng dậy cầm bút, vừa cầm vừa lẩm nhẩm: "Đây là chuyện lớn, ta phải nhớ kỹ."
Ta thấy y bình chân như vại, hận không thể nắm chặt cánh tay y lắc điên cuồng: "Ca, huynh không sợ sao? Đây là mưu quyền soán vị!

Không cẩn thận sẽ rơi đầu!"
Ca ta nghi hoặc nói: "Bọn họ làm loạn là việc bọn họ, liên quan gì đến Sử quan chúng ta."
Có lẽ là cảm thấy ta vứt hết thể diện của Sử quan thế gia, cha ta nghiêm mặt dạy bảo ta: "Ca con nói đúng, tùy tiện mở một quyển quốc sử ra xem, có đời Hoàng đế nào kế vị mà yên ổn thái bình? Chúng ta làm Sử quan, gặp chuyện lớn phải bình tĩnh, đừng có cuống cuồng cả lên."
Ta hơi ấm ức, lại chạy tới cửa thám thính góc tường, nghe thấy cha ở đằng sau gọi ta: "Con ngồi xuống, làm xong việc ngày hôm nay đi đã!"
Ông còn chưa dứt lời, cửa Sử quán đột nhiên bị gõ vang, tiếng đập cửa quy luật mà cứng nhắc, là cách gõ trong cung.
Ta vừa mở cửa nhìn, người đến là một lão thái giám lạ mặt.
Da mặt thái giám như lớp da chó nhăn chảy xệ, mí mắt sụp xuống.
Giọng nói ông ta the thé, sau khi nhìn quanh bốn phía, nói với phụ thân ta: "Tân hoàng tuyên Sử quan tu soạn yết kiến.

Thẩm đại nhân, đi theo lão phu một chuyến đi."
Phụ thân không nhúc nhích.
Nhị thúc lại nâng mắt, khách khí nghênh đón.
"Tân đế lên ngôi, chúng ta còn hoảng hốt, mong thái giám gia gia tiết lộ một chút, bệ hạ tuyên bách quan yết kiến hay là chỉ cần tìm huynh ta?" Thúc cười hỏi.
Thái giám lãnh đạm nói: "Trước mắt bách quan đều đang đứng trên điện, Thánh thượng đột nhiên nhớ tới Thẩm biên soạn, chắc là muốn hỏi một phen, trong quốc sử triều đại nên viết cái gì, lại không nên viết cái gì."
Sắc mặt nhị thúc lập tức trắng bệch.
Ta thấy sống lưng phụ thân ta hơi cong vì cúi đầu đột nhiên thẳng dậy.

Toàn bộ Sử quán tĩnh mịch, lặng ngắt như tờ.
Phụ thân ta không từ chối, cũng không có bất kỳ đấu tranh gì, ông chỉ gật đầu, lễ phép nói: "Chờ một lát, cho Thẩm mỗ nói lời tạm biệt với nữ nhi."

Ông quay sang ta, trên khuôn mặt nghiêm túc lộ ra ý cười hiền hòa hiếm có.
Trong ánh mắt hoang mang của ta, ông ôm chặt ta một chút, dịu dàng nói: "Anh Anh, về sau nếu mất công việc này thì đến Lạc Dương cậy nhờ cô cô con, cô cô con sẽ chăm sóc con trưởng thành xuất giá."
Ông dừng một chút, lại nói: "Con phải nhớ kỹ, Thẩm gia ta nhiều thế hệ tu sử cũng là tu tâm, làm người phải ngẩng đầu không hổ với trời, cúi đầu không thẹn với đất, cũng như lời tổ tông dạy bảo, sống trong sạch, không oán không hối."
Công việc của ta? Ta nghi hoặc nghĩ thầm, ta là con gái, tuy làm Sử quan có lương tháng, nhưng chỉ có thể xem như làm giúp, mất thì mất thôi, cần gì phải nhấn mạnh dặn dò.
Cô cô gả đến Lạc Dương xa xôi, ta đã bao nhiêu năm không gặp, tự dưng cha nhắc tới làm gì.
Khi đó ta còn không rõ nguyên nhân, chỉ là đáp bừa một tiếng: "Dạ."
Dứt lời cha đi ngay, áo bào màu đỏ nhạt tung bay trong gió, một thân một mình đi vào tòa cung đình dữ tợn như con thú khổng lồ kia.

Rất nhiều năm sau trong cơn ác mộng, ta vẫn còn nhìn thấy khung cảnh này, ông đi không quay đầu lại, bị con thú khổng lồ gặm nhấm từng chút từng chút một.

Ông để lại cái gì? Chỉ có câu nói nhẹ như gió thoảng kia: Ngẩng đầu không hổ với trời, cúi đầu không thẹn với đất, sống trong sạch, không oán không hối.
Cứ sắp xếp nửa đời sau của nữ nhi như vậy, sau đó thẳng sống lưng tổ truyền, đi nghênh đón vinh quang cuối cùng thuộc về Sử quan.
Cha rời đi không lâu thì đến lượt nhị thúc ta.
Nhị thúc ta cũng để lại cho ta vài lời, nhưng được nhiều hơn cha ta, tổng cộng có ba điều.
Điều thứ nhất, ông bảo ta nói với thím ta, đưa nhi tử mới mười tuổi về quê tổ tìm thân thích nuôi nấng giúp, như vậy thị có thể thoải mái mà tái giá.

Điều thứ hai, giá nhà ở Đông thành Trường An có khả năng sẽ giảm, cho nên nhân lúc còn sớm bán tòa nhà ở An Ấp phường đi, chuyển đến nơi khác.
Cuối cùng, ông giấu chút vốn riêng, ở trong lỗ chó bên cạnh phòng đầy tớ Triệu Nhị dãy nhà sau, ước chừng hai lượng vàng và một chiếc nhẫn ngọc, nhẫn ngọc tặng cho cháu gái là ta, vàng thì để lại cho thím.
Ta kinh hoảng nói: "Nhị thúc, mỗi một điều này thúc nói ra đều sẽ khiến thím xách dao đến giết thúc!"
Nhị thúc ngửa mặt cười to: "Nếu thật sự có thể làm vong hồn dưới đao nàng, vậy cũng không tồi."
"Chỉ tiếc không thể lại dẫn con đi ăn đá bào nữa, sau này con đi ăn một mình đi."
Ông xoa xoa đầu ta, trong mắt long lanh ánh lệ.
Mãi đến lúc này, ta mới nhận ra sự việc có phần không đúng, nỗi sợ hãi chợt lan tràn bóp chặt yết hầu ta, làm cả người ta không thể cử động.
Tiếng cha và nhị thúc quanh quẩn không dứt, một phỏng đoán đáng sợ đang từ từ hình thành trong lòng.
Ta nhớ tới câu chuyện cha kể cho ta lúc vỡ lòng, thời Xuân Thu, Tấn đại phu Triệu Thuẫn hành thích vua, vì sửa sách sử mà giết ba Sử quan.

Xem ý của cha và nhị thúc, hẳn là chúng ta không may vấp phải loại Hoàng đế bệnh tâm thần mấy trăm năm mới gặp này?
Lời vừa rồi nói với ta đều là di ngôn!
"Nhị thúc, nhị thúc, thúc không thể đi!" Môi ta run lên bần bật, túm chặt cánh tay ông, vải áo bị túm đến nhăn nhúm: "Tiểu Xuyên vừa mới thi tú tài, nó cần thúc, còn có thím, thúc nỡ để thím ấy khổ sở sao!"
Nhị thúc vẫn luôn giỏi ăn nói lần này lại chỉ im lặng.

Ta không ai giúp đỡ, quay đầu hung dữ với ca ca ta: "Ca ca, huynh thất thần làm gì, giữ nhị thúc lại!"
Ca ca không nói tiếng nào, ta ngơ ngác nhìn huynh ấy, nước mắt

dần dần trào lên.
Thái giám giọng nói the thé kia lại đẩy cửa vào.
Sắc mặt ông ta trắng kinh, ánh mắt lãnh đạm, giống như ma trành bò ra từ địa ngục bắt mạng, đến nhân gian rình rập con mồi tiếp theo.
Không biết dũng khí của ta từ đâu ra, một tay giữ nhị thúc, một tay cầm giá đèn đồng tiên hạc bên cạnh, dữ dằn nói: "Ngươi cút đi! Chúng ta không đi gặp tên Hoàng đế rác rưởi gì đó, ngươi dám đụng đến nhị thúc ta, bà đây liều mạng với ngươi!"
Thái giám kia nhìn giá đèn của ta, hờ hững nói: "Lão phu kính trọng Thẩm gia nhiều đời thanh lưu mới chưa dùng vũ lực, để các ngươi vẻ vang mà đi.

Nếu không muốn cái thể diện này thì nói một tiếng là được, không cần làm hành động thô thiển này."
Ta không mắc bẫy, múa giá đèn hùng hùng hổ hổ, rất có thế một người giữ ải, vạn người không thể qua, nhưng nhị thúc hiền hòa nho nhã của ta lại nói: "Anh Anh, đừng lỗ mãng, đặt đèn xuống."
Ta cuống lên nói: "Hắn muốn giết thúc!"
Nhị thúc thờ ơ, gạt ngón tay ta nắm chặt ống tay áo ông xuống, an ủi: "Anh Anh đừng sợ, con nghĩ xem, thoải mái mà lưu danh sử sách đối với Sử quan chúng ta mà nói là chuyện tốt, rất đáng."
Ta không ngừng lắc đầu, nước mắt rơi lã chã.
Lưu danh sử sách để làm gì? Chính là để lại cho người đời sau xem, ta chỉ muốn người thân khỏe mạnh sống dưới ánh mặt trời Trường An, ghi lại từng việc nhỏ xảy ra trong tòa thành này vào sách.

Đời này qua đời khác nhà ta đều như thế, dựa vào đâu đến cha và nhị thúc thì lại không được?
Nhưng ta không giữ được ông ấy, dưới sự lôi kéo của hai ba tên thái giám, nhị thúc vẫn đi rồi.

Ông ấy đón ánh nắng chói mắt trong Đại Minh cung, cười vang vỗ áo mà đi, khẳng khái như người Yên bên bờ sông Dịch.
Ông cả đời làm người tu sử, lần đầu tiên oanh liệt đi vào lịch sử vô thường.

Ta nhìn bóng lưng ông, gào khóc rách cổ họng, gần như nôn ra cả tim phổi.
Âm thanh thê lương đến không giống loài người.
Ta như nổi điên muốn xông tới theo ông gặp Hoàng đế, lại bị thị vệ ở cổng một chưởng đẩy ngã xuống đất.

Mặt mũi ta giàn giụa nước mắt, nghẹn ngào đứng lên, ca ca đột nhiên nói với ta: "Anh Tử, được rồi."
Tay huynh ấy nhẹ nhàng chạm vào bả vai ta, như một sợi lông vũ mỏng tang.
Lời của y ngắn hơn cả cha và nhị thúc, có lẽ là không còn lời nào để nói, có lẽ là biết nhiều lời vô ích.

"Bảo trọng", đây là hai chữ cuối cùng ca ca ta để lại cho ta.
Chỉ mới nửa ngày mà thôi, thời gian ngắn ngủi còn không đủ cho ta làm một bài thơ, lại có thể liên tiếp cướp đi ba người thân của ta.
Sử quán trống trải chỉ còn một mình, bốn vách tường vô cùng yên tĩnh.

Ta ôm đầu gối co lại trong góc, toàn thân đều ớn lạnh, vô số ý nghĩ chợt lóe lên rối tung rối mù.

Cha, nhị thúc và ca ca đều đi rồi, chỉ còn một mình ta, ta nên nghe cha đi Lạc Dương sao? Về sau ta làm thế nào bây giờ? Cuối cùng cũng sẽ đến lượt ta sao? Sẽ sao?
Nếu như thật sự đến lượt ta, ta có thể làm gì đây?
Qua thật lâu, cửa lớn Sử quán mở ra một khe nhỏ, ta giương mắt nhìn lại, thái giám thần chết kia lại xuất hiện.

Ông ta từ trên cao nhìn xuống, đầy lòng thương hại và vô tình nhìn tiểu nương tử khóc thút tha thút thít trước mặt, chậm rãi nói: "Bệ hạ nói, phàm là vật có thể thở bên trong Sử quán đều đưa tất cả lên điện.

Bây giờ chỗ này chỉ còn ngươi, Thẩm tiểu nương tử, mời qua bên

này đi."
Giọng nói ông ta rất sắc bén, giống như dao bạc cứa qua mâm ngọc, cũng giống như một cái cưa thản nhiên chém xuống đỉnh đầu ta."
Ta hoang mang bốn phía.

Đúng vậy, bây giờ Sử quán chỉ còn ta.
Ánh mắt lướt qua tầng tầng lớp lớp tàng thư, những suy nghĩ chợt lóe rối như canh hẹ kia được ta tháo gỡ hết.

Ta nghĩ, người có vận mệnh, xem nhiều ghi chép phong phú rồi sẽ phát hiện chuyện thế gian chẳng qua là sinh lão bệnh tử, thăng trầm luân phiên, sẽ làm chuyện gì trong đời, sẽ yêu người nào, thường là từ lúc sinh ra đã định sẵn.

Như vậy, ta chỉ có thể sải bước đi về phía trước trên con đường của mình, con đường này cha đi qua, nhị thúc đi qua, ca ca cũng đi qua, bây giờ cũng đến lượt ta.

Trong nháy mắt, ta đưa ra quyết định, nâng tay áo, mạnh tay lau khô nước mắt, nói: "Ông dẫn ta đi đi."
***
Ông ta che kín mắt ta, dẫn ta đến Tuyên Chính điện.
Trên Tuyên Chính điện rất nhiều triều thần đứng đó, trẻ tuổi, già đời, bọn họ là trái tim của đế quốc, tất cả đều là khuôn mặt ta quen thuộc.

Tể tướng từng chủ trì tu sử, thúc bá từng gặp trong Môn Hạ Tỉnh[1], nhưng giờ phút này bọn họ đều không đành lòng nhìn ta.
(1) Ba cơ quan quyền lực trung ương cao nhất thời phong kiến Trung Hoa bao gồm Thượng Thư Tỉnh, Môn Hạ Tỉnh và Trung Thư Tỉnh.
Đầu óc ta ong ong, gắng sức giữ thân thể ổn định, từng bước đi đến đại điện rộng lớn.
Bao nhiêu lần ta nằm mơ có thể lên làm Nữ sử quan chính thức, theo cha cùng ra vào triều.

Thật không ngờ rằng, lần đầu tiên ta lên Tuyên Chính điện lại là tình cảnh này.
Tuy có chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc ta nhìn thấy vũng máu tươi nhức mắt trước điện vẫn không ngăn được run rẩy.
Đây là cha, hay là nhị thúc, hay là ca ca?
Từ đây, màu đỏ trở thành màu ta hận nhất, ta hận Đại Minh cung màu son, hận quan bào đỏ thẫm, cũng hận cẩu Hoàng đế ngồi ngay ngắn trên vị, tay dính đầy máu tươi.
Phía sau bức rèm che, Hoàng đế trẻ tuổi mặt không biểu cảm ngắm nghía ta.

Diện mạo hắn anh tuấn, vẻ mặt sắc bén, có một đôi mắt phượng đẹp đẽ di truyền từ mẫu thân thân sinh thân phận ti tiện của hắn.
Ta nhỏ bé phản chiếu trong cặp mắt ấy: tóc tai rối bù, hai mắt đỏ bừng, thể diện không có, giống như một bà điên.
"Tại sao lại là nữ?"
Giọng nói không vui của hắn từ tốn truyền tới từ chỗ trên, vang vọng trong đại điện trống trải.
Thái giám dẫn ta tới cung kính tiến lên đáp: "Bệ hạ, Thẩm gia bọn họ là Sử quan thế gia, nàng ta tên là Thẩm Anh, là biên soạn cuối cùng trong Sử quán."
Thái giám nhìn bộ dạng thảm thương của ta, cuối cùng động một chút lòng trắc ẩn, nhỏ giọng nói: "Thẩm tiểu nương tử năm nay mười lăm.

Cha huynh đều vong, trong nhà chỉ còn một đôi cô nhi quả mẫu không cùng chi."
"Ồ."
Cẩu Hoàng đế quan sát từ đầu đến chân ta một phen, mất hứng khoát tay: "Ngươi dẫn nàng ta đi đi, một con bé mà thôi, Sử quan cái nỗi gì."
"Con mẹ nó ngươi thì là Hoàng đế cái nỗi gì!"
Ta đột nhiên ngẩng đầu lên, chỉ vào hắn mà mắng.
Quần thần ngồi đó đều kinh hãi, xì xà xì xầm.
Thái giám muốn xông tới che miệng ta, bị ta xô mạnh một cái xuống đất.

Phẫn nộ ngập trời thiêu cháy lý trí ta, cũng thiêu cháy tỉnh táo cuối cùng của Sử quan.

Ta sụp đổ rồi, không muốn giả vờ nữa, bây giờ ta chính là bà điên điên nhất cả cái thành Trường An, cút mẹ nó trung quân ái quốc đi.

Chẳng lẽ ngồi trên Tuyên Chính điện là chó, ta cũng phải cúi đầu với chó sao?
Bảo hắn nằm mộng Xuân Thu đi!
Ta nhổ một cái về phía hắn, dùng giọng nói chói tai nhất con người có thể phát ra từ cuống họng, khàn giọng mắng: "Nữ tử? Nữ tử thì sao! Bà đây từng quỳ gối trước bài vị Thái Sử Công lập lời thề, từng biên tám mươi năm quốc sử bổn triều, tổ tiên từng mười ba đời làm Sử quan kể từ tiền triều, thanh danh trung liệt bốn biển đều biết! Đúng là trò cười! Dựa vào một tên loạn thần tặc tử giết huynh cướp quyền như ngươi cũng xứng hỏi ta là Sử quan cái gì? Lý Tư Diễm ta cho ngươi biết, người làm Sử quan chúng ta cúi đầu ngẩng đầu không thẹn, sống thanh bạch, công lao nghìn đời cầm bút tả thực.

Ngươi giết chúng ta được thôi, giết đến mấy ngàn Sử quan nữa cũng không chặn nổi miệng thiên hạ!"
Một sức lực lớn đánh vào lưng ta, thái giám kia thở phì phò, gọi hai lực sĩ võ lực mạnh mẽ đè chặt đầu ta xuống.
Lực sĩ kia ra tay không hề nể nang, âm cuối của ta còn bay vút trên không trung, bên mặt đã đập vào gạch đá lạnh lẽo cứng rắn.

Trong miệng đau xót, mùi máu tươi lan tràn, nhưng ngay cả như vậy, ta vẫn dùng hết sức lực giãy giụa, chỉ vì...!Mẹ nó, bà đây còn chưa mắng đủ đâu!
Từ bước đầu tiên bước ra khỏi Sử quán, ta đã không nghĩ tới có thể sống đi ra Tuyên Chính điện.
"Bổn triều lấy nhân hiếu bình thiên hạ, Cao Tổ Thái Tông hao hết tâm huyết lập nên pháp luật kỷ cương tổ tông, bây giờ nước chưa trải tám mươi năm, thi cốt Tiên hoàng chưa lạnh, ngươi lại có thể làm ra chuyện giết huynh lẽ trời khó dung, không sợ một đạo thiên lôi đánh chết ngươi!" Ta vùng ra khỏi khống chế, tức giận mắng.

"Phải bịt miệng nàng ta lại, mau!" Không biết là ai đưa ra đề nghị thất đức này.
Hàm răng bị cạy mở, có người nhét một chiếc khăn tay vào miệng ta.
Vết máu làm mờ đôi mắt ta, trời đất của ta biến thành một màu đỏ nồng đậm.

Ta không phát ra được âm thanh nào, nhìn không thấy thứ gì, nhưng lỗ tai còn dán trên nền gạch, mà bởi vì thể rắn truyền âm cực kỳ rõ ràng.

Soạt, soạt, soạt, ta nghe thấy có người từng bước đến gần ta, bước chân rõ rệt.
"Thả nàng ta ra."

Là tiếng của cẩu Hoàng đế.
"Bệ hạ..." Lực sĩ giữ ta do dự nói: "Tiểu nương tử này rất dữ."
Cẩu Hoàng đế lạnh lùng nhắc lại một lần: "Thả nàng."
Lực sĩ không dám kháng chỉ, chần chừ một chút rồi vẫn thả ta ra.
Trông thấy Tân hoàng đến gần, lực sĩ kia sợ ta chó cùng rứt giậu, trước khi thả ra còn bẻ hai cánh tay ta.
Không hổ là người hầu ở ngự tiền, ra tay vừa chuẩn vừa độc, ta chỉ cảm thấy một cơn đau đớn dữ dội không thể chịu đựng nổi kéo tới, suýt nữa ngất tại chỗ.
Nhịn xuống, Thẩm Anh, nhịn xuống.
Ta cắn chặt răng, mồ hôi tuôn rơi, thở hổn hển nói với mình: Dù sao cũng không sống được, trước khi chết nhất định phải cắn rơi một miếng thịt của cẩu Hoàng đế.
Trong tiếng hít thở nặng nề của ta, trên mặt cẩu Hoàng đế có vẻ hứng thú quái đản, lững thững đi về phía ta.
Một đôi giày đen dính bùn đất và vết máu lướt qua mặt ta.

Hoàng đế cúi người, dùng con mắt hồ ly sắc bén tỉ mỉ quan sát ta một hồi, đột nhiên cười ra tiếng.
Tiếng cười này lạnh lẽo kinh khủng, như rắn độc thè lưỡi làm người ta sợ hãi.

Hắn sát lại gần mặt ta, cười ha ha nói: "Một nhà bốn Sử quan, ai nấy đều xương cứng.

Đúng là cả nhà trung liệt."
Ta ư a vặn vẹo người, cố gắng bò dậy.
Hắn vẫn đang cười, chỉ vào vũng máu kia nói: "Nhìn thấy vết máu kia không? Đó là Sử quan đầu tiên đi lên để lại, chắc là cha ngươi phải không.

Ta bảo ông ta sửa lại lời văn, đừng đui mù viết loại lời vô lý cái gì mà giết quân đoạt quyền trong quốc sử.

Đáng tiếc nói cái gì ông ta cũng không chịu, ta buộc lòng phải ban chết cho ông ta trên đình, dùng độc dược coi như thể diện, chỉ là thất khiếu chảy máu thôi, toàn thây vẫn là có."
Hắn nói đến là nhẹ nhàng, như thể chẳng hề quan tâm, thậm chí còn mang một chút đắc chí biến thái.

Ta hận đến gần như mắt nhỏ máu, trong hận lại có một sự không thể tin, thế gian này lại có ác ma như thế, hắn không sợ xuống địa ngục sao?
"Người thứ hai tới là nhị thúc ngươi, trái lại hắn thông minh hơn chút, không một mực từ chối, mà là bỏ túi sách xuống đất, muốn thuyết phục ta hồi tâm chuyển ý.

Ta nghe đến phiền, vốn định hạ lệnh giết hắn, hắn lại sớm phát giác, không chờ động thủ đã đập đầu chết trên cây cột kia, còn tính là thông minh."
Hắn chỉ chỉ cột trụ màu son bên cạnh, máu tươi bắn bên trên sẫm màu, đã khô rồi.
"Sau đó là ca ca ngươi, hắn nhìn thấy vết máu thì hiểu hết rồi, không hề nói một câu, chỉ xin có thể kề đao tự vẫn.

Mặc dù ta tiếc nuối nhưng cũng thành toàn cho hắn."
"Sau đó là ngươi, ta vốn không muốn làm khó dễ ngươi, thế nhưng không ngờ rằng Thẩm tiểu nương tử mồm miệng lợi hại như vậy.

Thật không hổ là Sử quan thế gia, nói hay lắm, nói đến ta xấu hổ vô cùng." Hắn vươn tay, rút ra chiếc khăn nhét trong miệng ta, cười nói: "Nói thêm nữa đi, ta thích nghe."
Ta đột nhiên nổi khùng, hung ác cắn một cái vào ngón tay hắn.
Hắn giết cha, nhị thúc và ca ca còn chưa đủ, còn muốn làm nhục ta! Đầy vẻ khinh miệt trêu tức cao cao tại thượng, độc địa làm sao.
Cái cắn này ta cắn cực mạnh, nếu không phải lực sĩ bên cạnh xông lên bóp quai hàm ta, chưa biết chừng xương tay cẩu Hoàng đế còn bị ta cắn đứt.
Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, nhìn ngón tay chảy máu, vẻ mặt kinh ngạc lại hoang mang: "Không phải ngươi làm Sử quan sao? Lại còn biết cắn người?"
Hắn lại cười một tiếng, giọng mỉa mai nói: "Mấy nam nhân kia của nhà ngươi còn không chí khí bằng một tiểu nương tử trẻ tuổi.

Loại phế vật này chết thì cũng chết rồi, không đáng tiếc."
Trả lời hắn là một cái cắn càng hung ác của ta, nhưng bị hắn nhanh nhẹn tránh được, thuận tiện đá ta sang một bên.
Đám thái giám kêu ầm ĩ: "Bệ hạ bị thương, mau, mau truyền thái y!"
Ta nhổ máu bẩn của hắn xuống đất, quyết định phát triển năng lực truyền thống của Sử quan: Công kích phỉ nhổ.
Trong đại điện loạn cào cào, giọng nói ta cao vút chói tai, sắc bén như dao, xé toạc màng nhĩ chúng thần, cũng xé rách yên bình bọn họ cật lực che đậy.
"Lý Tư Diễm, ngươi chẳng qua là một tên tạp chủng! Cái thứ đổ bô trong Dịch Đình cung, ti tiện đã khắc vào xương máu, ngươi cho rằng ngươi rửa trôi được sao? A, đúng là chuột đẻ ra chuột biết đào hang, ngươi không tranh được hoàng vị, chỉ có thể dùng thủ đoạn ti tiện giết quân cướp quyền, di truyền dòng máu hồ ly tinh của mẹ ruột ngươi, có buồn nôn hay không!"
Ta biết hôm nay ta không sống được, cho nên cố tình kích thích mắng.
Lý Tư Diễm xuất thân không tốt, mẫu thân chỉ là một nô tỳ hạ đẳng trong Dịch Đình cung, được Quân vương "xuân phong" một lần và lặng lẽ sinh dưỡng trong Dịch Đình cung, lại bởi vì vất vả lâu ngày

thành bệnh mà mất sớm, luôn là vảy ngược không thể đụng của vị Tứ hoàng tử âm u này.
Quả nhiên, vết sẹo tăm tối nhất bị ta bóc lên, ánh mắt của hắn lập tức thay đổi, từ thong dong đột nhiên biến thành một con ác thú dữ tợn, hung hăng nói: "Ngươi điên rồi sao! Câm miệng!"
Không, ta không câm miệng, nhân lúc bọn thị vệ còn chưa tới bắt ta, ta nằm dưới đất, chống vầng trán đổ máu, không quan tâm tiếp tục mắng: "Hôm nay ta càng muốn nói, có gan ngươi đến giết ta đi! Người cả hoàng thành đều biết mẹ ngươi chỉ là một tội nữ phạm quan, quyến rũ hại quân mới được nghiệt chủng là ngươi, từng việc một đều rõ ràng! Cho nên ngươi mới sợ Sử quan chúng ta, bởi vì mỗi một chuyện ngươi làm đều phải chịu ngàn người thóa mạ, để tiếng xấu muôn đời! Nhưng ngay cả đối mặt với chúng ta ngươi cũng không làm được, chẳng là một kẻ thất phu nhu nhược nhát như chuột, phì, con mẹ nó ngươi mà là Hoàng đế cái nỗi gì! Dù ta xuống lòng đất cũng phải mở mắt nhìn xem, giang sơn quốc triều ba đời sẽ diệt vong trong tay ngươi thế nào!"
"Thẩm Anh! Ngươi muốn chết!"
Ta mắng chửi người rất có nghề, không ai có thể chống đỡ ba hiệp dưới miệng ta.
Ta thành công chọc tức điên hắn - Một Quân vương vừa mới soán vị thành công, cần cấp bách tạo dựng hình tượng thâm trầm.
Rốt cuộc hắn nhịn đến cực hạn, một tay rút bội kiếm bên người ra đặt trên cổ ta, hai mắt bốc lửa nhìn ta chằm chằm, sát ý nóng bỏng sục sôi trong đó.

Ta cũng lạnh lùng nhìn hắn, nụ cười mang vẻ khinh miệt, im lặng nói bằng khẩu hình: Chuột nhắt.
Trên đại điện trống trải, hai chúng ta giằng co, mắt phượng đối mắt hạnh, ánh mắt đầy thù hận ác liệt va vào nhau.
Không ai chịu lùi lại dù chỉ nửa bước, giống hai con dã thú nhe răng với diêm vương.
Cứ giằng co như vậy, thời gian một chén trà trôi qua, hắn lại lề mề không cắt đứt cổ họng ta.

Ta đợi đến phiền, lạnh lùng nói: "Thế nào, không dám giết ta?"

Mũi kiếm của hắn di động, ta nhắm mắt lại, chờ đợi lưỡi kiếm lạnh buốt đưa lên đường.
Cha huynh đều cho là ta sẽ sống sót trong cuộc phong ba này, tránh xa đến Lạc Dương, rời xa thị phi hoàng gia, nhưng đúng như lời gia huấn, cúi đầu ngẩng đầu không thẹn, sống cho trong sạch, nữ nhân Thẩm gia chúng ta không thèm sống tạm bợ.
Với cá nhân ta, ta sẽ không hối hận lựa chọn ngày hôm nay, ta chỉ cảm thấy đáng tiếc, ta chết rồi thì không có ai đi nói cho thím, nhị thúc giấu hai lượng vàng tiền riêng trong ổ chó.

Mũi kiếm kia không đâm vào cổ họng ta, mà là hơi dịch đi, cắt một túm tóc rối bù của ta.
Ta mở mắt ra, nhìn thấy cẩu Hoàng đế ngồi xổm trước mặt ta, híp mắt nhìn ta chằm chằm.
Ta giật mình, hắn đang muốn làm gì đây?
Hắn buông kiếm, túm tóc ta nhấc đầu ta lên, kéo đến cùng một độ cao với hắn.

Ta ra sức giãy giụa, hắn lại túm càng chặt, gần như kéo rách da đầu ta.
Hắn nhẹ giọng nói với ta: "Mặc dù tội ngươi đáng chết vạn lần, nhưng ta không muốn giết ngươi, tùy tiện để ngươi chết không phải quá lợi cho ngươi rồi sao?"
Ta kinh hãi trừng lớn mắt.
"Ngươi nói ngươi muốn xuống dưới đất mở mắt nhìn ta đánh mất giang sơn quốc triều, nhưng ta thấy không cần thiết.

Ngươi ngoan ngoãn ở trong cung đi, nhìn ác nhân ti tiện giết cha huynh ngươi chăm lo quản lý, chấn chỉnh non sông, ngoài kia hô to vạn tuế, trăm năm sau được vạn dân kính ngưỡng như thế nào."
Hắn gằn từng chữ một: "Ngươi chỉ cần ở một bên nhìn là được."
"Thả con mẹ ngươi! Chó má!" Ta tức đến cả người phát run: "Ở bên cạnh ngươi sống tạm dù là một giây, ta cũng cảm thấy buồn nôn!"
Hắn cười khẩy nói: "Vậy là tốt nhất.

Ngươi càng buồn nôn, ta càng vui sướng.

Ta vừa mới lên ngôi, đúng lúc thiếu một người viết khởi cư chú[2], đây chính là vị trí tốt người người thèm muốn, vậy thì để ngươi làm đi."
(2) Khởi cư chú: ghi chép lời nói và việc làm hằng ngày của Hoàng đế.

Người viết được gọi là Khởi cư lang.
Ai cần thứ ban ân buồn nôn này!
Ta không muốn nói nhảm thêm một chữ với tên tâm thần hỉ nộ vô thường này, giãy giụa nâng cánh tay trật khớp đau đớn kịch liệt lên, rút cây trâm trên đầu.
"Thẩm Anh, nhà ngươi còn có những người khác phải không?"
Hắn đột nhiên kéo đứt một lọn tóc của ta, ác ý nói: "Nữ quyến, thúc bá, phụ mẫu cao đường, huynh đệ không cùng chi, hàn môn nhân khẩu không vượng đi nữa, gom lại hẳn cũng có mười mấy người?"
Tay ta rút cây trâm đột nhiên dừng lại, máu toàn thân lập tức lạnh thấu, cả người đứng hình như một pho tượng đá.
Cẩu Hoàng đế thưởng thức ánh mắt khiếp sợ của ta, cười đến càng sảng khoái hơn.
Hắn đưa tay rút cây trâm của ta, tiện tay ném đi thật xa, tràn đầy hào hứng nói: "Thẩm Anh, mắng chửi trên đình là tội lớn, theo luật nên chém, ngươi nói ta xử trảm hết cả nhà ngươi thì thế nào?"
Ta hiểu rõ ý hắn, tiếng rên rỉ mơ hồ phát ra từ cổ họng.
Từ xưa đến nay, người vì khí tiết mà ngỗ ngược tự sát chưa từng liên lụy đến người nhà.

Hắn làm chuyện đại nghịch bất đạo như thế, liên tiếp giết ba Sử quan, vậy mà chỉ vì ta mắng vài câu trên đình, hắn lại lấy khám nhà diệt tộc uy hiếp ta cúi đầu!
"Ngươi..." Cả người ta run rẩy, một chữ cũng không nói nên lời.
Hắn thả lỏng tay túm tóc ta, căm ghét bôi lên quần áo ta, mặc cho ta nặng nề ngã xuống đất, phát ta một tiếng vang trầm.
Hắn "hừ" lạnh nói: "Ngươi nói không sai, ta đúng là một tiểu nhân hèn hạ, phàm là người không nghe lời đều muốn giết.

Tùy ngươi mắng ta như thế nào ta cũng không so đo, nhưng ngươi

không nên mắng mẫu thân ta, bà ấy chỉ là một nữ tử số khổ, hơn đám hủ nho miệng đầy nhân nghĩa đạo đức các ngươi nghìn vạn lần."
"Thẩm Anh, nếu bây giờ ngươi tự sát, ta lập tức hạ lệnh giết chết tất cả người còn lại trong nhà ngươi, trong vòng năm trăm dặm không chừa lại một mống."
"Nếu còn muốn bọn họ sống, ngươi hãy ngoan ngoãn dọn đến Tử Thần điện, viết khởi cư chú mười lăm năm cho ta.

Đủ mười lăm năm, ta lại thả ngươi về Sử quán.

Đến lúc đó ngươi thích viết cái gì thì viết cái đó, tùy ngươi cầm bút viết sự thật hay là thế nào, một chữ ta cũng không động vào, ngươi chọn một đi."
Hắn đứng dậy, thu kiếm vào trong vỏ, chờ đợi câu trả lời của ta.
Ta không có cách nào trả lời hắn, máu trên trán ta đang chảy, vị gỉ sắt trong miệng càng lúc càng nồng.

Ta nằm trên mặt đất lạnh buốt, hai tay đau đớn không chịu đựng được.
Lời hắn quanh quẩn bên tai ta như ác ma nói sảng.
Ta nằm trên mặt đất lạnh giá trên Tuyên Chính điện, mê mẩn nghĩ, tại sao lại như vậy chứ? Rõ ràng sáng nay, nhị thúc còn cười nói với ta, cháu gái, ngày mai nghỉ tắm gội, thúc thúc dẫn con đi ăn đá bào.

Bên ngoài tiếng giết rung trời, trong Sử quán vẫn hoàn toàn yên tĩnh.
Ta còn tưởng rằng, cuộc sống vui vẻ bình dị như vậy có thể kéo dài mãi mãi.

Một ngày nào đó, ta sẽ được ban cho đội mũ ô sa, trở thành Nữ sử quan đầu tiên của quốc triều, lại gả cho tiểu ca ca thanh mai trúc mã, hai chúng ta tích góp tiền mua một căn nhà nhỏ không cũ không mới ở An Ấp phường, sinh ba đứa nhỏ, dạy chúng đọc sách viết chữ, làm cho chúng đá bào ngon nhất thiên hạ...
Nhưng tất cả những thứ này đều không còn nữa, không còn nữa.

Thời gian dần dần trôi qua, ta rõ ràng mình không có lựa chọn nào khác.
Một cơn uất nghẹn trong lòng, nhưng ta không tìm được sức lực để nói câu nào, như một cái ruột tượng rách nát, lẳng lặng nằm mục rữa trong bụi đất.

Có lẽ Thẩm Anh hoạt bát vui vẻ kia từ giờ khắc này đã không còn tăm hơi, ở lại thế gian chỉ là một túi da rách không thể tự chủ mà thôi.
Dẫu sao, thế gian có người để yêu mới là thế gian, thế gian có ma quỷ gọi là địa ngục.
Lý Tư Diễm hẳn đang chờ câu trả lời của ta, nhưng ta đã mất sức lực lên tiếng, ý thức dần dần mơ hồ, cho đến khi lâm vào vũng bùn đen kịt.
- -----
Truyện đăng tải duy nhất tại ?????????????????????????? @nhumocxuanphong2506.

Vui lòng đọc truyện tại trang chính chủ để ủng hộ editor!.

Chương 2: 2: Xử Lý Tàn Cục

Sau khi ngất đi, ta được khiêng về Tử Thần điện, sắp xếp ở tại một chỗ ở cung nữ ngoài điện phụ.
Giữa đường có tỉnh một lần, ta mở mắt ra, nhìn thấy một cung nữ đang sắc thuốc cho ta.

Nàng ta bắt gặp ánh mắt ta, im lặng quay đầu đi, dường như cũng không muốn có bất kỳ giao lưu gì với ta.
Vừa hay, ta cũng không muốn nói chuyện.

Nỗi đau buồn to lớn đánh tan tác linh hồn ta.

Cả ngày, ta vẫn luôn không có một chút sức sống thẫn thờ nhìn đỉnh trướng.

Mặc cho cung nữ, thái giám, ngự y đi tới đi lui, lật người, thay thuốc, quấn cho ta một vòng băng vải.
Ta không rõ thân thể ta đang hồi phục hay là đèn dầu cạn khô, dường như hai điều này đối với ta mà nói không có gì khác nhau.
Lúc chạng vạng, Hạ Phú Quý tới thăm ta, mang theo một bát canh gà sâm tỏa ra hương vị kỳ quái.
Đồ con rùa này vừa nhìn thấy ta đã bắt đầu chống nạnh mắng ta: "Anh Tử, ngươi không muốn sống nữa hay là bị điên! Dám động thổ trên đầu bệ hạ, tính tình y không phải ngươi không biết.

Lần này còn sống đúng là tổ tiên tích đức, nhưng về sau không được như thế nữa!"
Ta bị hắn làm giận quá hóa cười, giơ cánh tay vừa mới nối xong, chỉ vào cái mũ mới tinh trên đầu hắn ta, cạnh khoáy nói: "Ta tưởng là ai, hóa ra là Hạ đại nhân.

Chúc mừng chúc mừng, nom cái mũ này là thăng chức lên Thái giám tổng quản phải không?"
Giọng nói hắn ta nhỏ lại: "Là Tổng quản Dịch Đình."
Sức lực của ta đột nhiên quay về, cầm bát sứ trên đầu giường, dùng sức chào hỏi cái trán hắn, cao giọng mắng: "Cút mẹ ngươi đi, đồ cháu rùa nhà ngươi còn có mặt mũi tới gặp ông nội đây.

Đội cái mũ này đi làm chó cho Lý Tư Diễm đi! Ta đúng là mắt mù mới làm bằng hữu với ngươi bao năm, đúng là buồn nôn!"
Hạ Phú Quý kêu oai oái né tránh cái bát ta ném tới, ấm ức nói: "Ta nào biết bệ hạ sẽ giết người nhà ngươi.

Hoạn quan làm việc trong cung như bọn ta làm sao biết tính toán của các chủ tử.

Anh Anh, ngươi đừng nóng giận, bây giờ đại cục đã định, biên soạn đại nhân dưới suối vàng có biết chắc chắn cũng hy vọng ngươi sống tốt gả chồng, sinh mấy con trai, bình yên mà..."
"Cút!" Ta vơ cái sọt may vá của cung nữ lên, đập thẳng vào mặt hắn.
Hắn ta vội vàng đặt canh gà thăm hỏi ta xuống, lẩn trốn như con thỏ: "Anh Anh, bây giờ cảm xúc ngươi không ổn định, ta chờ ngươi nghĩ thông suốt rồi quay lại thăm ngươi."
"Nghĩ thông tiên sư ngươi! Cút ngay cho bà!" Ta chửi ầm lên.
Mắng xong, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Ta thở phì phò, mệt mỏi nằm lại giường.
Hạ Phú Quý là bằng hữu duy nhất trong cung của ta, quen biết khi vào cung lúc còn bé.

Lúc ấy, hắn ta chỉ là một tiểu thái giám hạng bét trong Dịch Đình, từng làm việc chung với Lý Tư Diễm lúc nhỏ, tình cờ giúp đỡ hắn mấy lần.

Lý Tư Diễm rất nhớ ân, thế là vừa mới lên ngôi đã thưởng cho Hạ Phú Quý một chức vị to.

Chuyện cũ như tàn khói, đều đã qua rồi.

Ai biết đứa bé trai gầy gò hung hãn, ánh mắt như con sói con năm đó trở mình thành Hoàng đế đâu?
Còn là một tên cẩu Hoàng đế thích giết Sử quan.
Sau khi Hạ Phú Quý đi không lâu lắm, một cung nữ thân hình thon gầy nhẹ tay nhẹ chân đi đến, yên lặng thu dọn kim khâu rơi vãi trên đất.
Ta nói với nàng: "Nói cho chủ tử các ngươi biết, ta có lời muốn nói với hắn."
Cung nữ bẩm báo cho tổng quản, tổng quản bẩm báo cho đại tổng quản, đại tổng quản bẩm báo cho Hoàng đế, thoáng chốc toàn Tử Thần điện đều biết Thẩm tiểu nương tử gan to bằng trời, dám gọi Hoàng đế đến.
Bản thân Hoàng đế lại không so đo ta vô lễ.
Sắc trời sẩm tối, Lý Tư Diễm xử lý xong chính vụ thì đến thẳng phòng của ta.

Hắn nhìn thấy băng vải trên đầu ta, cười phụt một tiếng: "Tinh thần Thẩm khởi cư lang rất tốt, không biết đã nghĩ thông chưa?"

Dưới quầng mắt hắn là hai vùng xanh đen đậm, nhìn cực kỳ tiều tụy.
Kỳ thực đoạt quyền soán vị cũng là một công việc tốn thể lực, trước phải vạch mưu, giữa phải tiến hành, sau phải thu dọn, sau cả một quá trình, hắn đã chừng mấy ngày không ngủ.
Ta biểu hiện rất bình tĩnh, không xông lên cắn đứt cổ hắn, cũng không mắng chửi người, cực kỳ trực tiếp nói: "Ta muốn xuất cung."
"Được." Hắn nói: "Một ngày có đủ không?"
"Không đủ, ta muốn hai ngày."
"Hai ngày sẽ làm ta hoài nghi ngươi muốn chạy trốn đó." Hắn cười hì hì, duỗi tay phải bị thương ra, giơ một con số chín với ta.
Đồ chó, lại mang xét nhà ra uy hiếp ta.

Mặt ta không chút thay đổi, nói: "Hai ngày, ta xuất cung đi xử lý chút việc nhà, quay về sẽ bắt đầu làm Khởi cư lang cho ngươi, mười lăm năm bắt đầu tính từ ngày đó."

Hắn dần dần thu lại ý cười, âm u nhìn ta nói: "Thẩm Anh, mặc kệ ngươi ra ngoài làm gì, ta khuyên ngươi đừng nên giở trò.

Ta từng nói, nếu ngươi dám tự sát hoặc chạy trốn thì sẽ tru sát gia tộc ngươi, nói được thì làm được, tự ngươi liệu mà làm."
Ta cũng đáp lại nói: "Lý Tư Diễm, bây giờ chúng ta thấp cổ bé họng không động được vào ngươi, nhưng sớm muộn có một ngày, ta sẽ khiến ngươi hối hận đã giữ lại mạng ta."
"Được, ta chờ." Vẻ mặt mỏi mệt của hắn dần dần chuyển thành hưng phấn, giống như đứa bé trai đang trêu chọc một con mèo tính tình không tốt.
Hắn lại gần, dùng âm điệu lạnh lẽo của một loài bò sát nói bên tai ta: "Đã dám giữ ngươi bên cạnh thì không sợ chút trả thù ấy của ngươi.

Thẩm biên soạn có biết không, ta thích nhất mang những kẻ miệng đầy nhân nghĩa đạo đức như các ngươi giẫm dưới chân.

Ta thì càng muốn đánh gãy sống lưng ngươi, nhìn bộ dạng ngươi nằm trên đất khóc lóc."
"Ngươi cứ thử xem." Ta lạnh lùng nhìn vào đôi mắt hắn, đầy ắp căm hận: "Thiện ác có báo, lẽ trời luân hồi, loại người như ngươi cuối cùng rồi sẽ gặp báo ứng, ta chờ xem."
"Trẫm cũng chờ xem." Hắn khinh miệt cười nói: "Xem xem đạo trời có thể báo lên người trẫm không."
Ta không muốn dây dưa với hắn, nghiêng đầu đi, chán ghét nhắm nghiền hai mắt.
Hắn vươn tay ra bóp cằm ta nhấc lên, ta chỉ cảm thấy cằm đau xót, suýt nữa bị hắn nhấc cho trật khớp.
Ta cắn răng nhẫn nhịn đau đớn, trừng mắt nhìn hắn.
Hắn miết cằm ta, lười biếng nói: "Đã không còn bệnh tật gì thì đừng cả ngày nằm như người chết, trông thật xúi quẩy."
Ta gạt phăng tay hắn, không nói một lời.
"Đứng lên đi, theo trẫm ra ngoài làm chút chuyện." Hắn cười cười: "Có lẽ làm xong việc này, ngươi có thể có chút sức sống như lúc trước."

Hắn gọi thái giám và cung nữ, tròng cho ta một bộ đồ thái giám không mới không cũ rồi đẩy ta ra khỏi phòng.
Ta đứng trước điện, hoang mang nhíu mày, hỏi hắn: "Ngươi muốn làm gì?"
Hắn quay người cưỡi lên một con ngựa Ô Tôn vậm vạp, từ trên cao nhìn xuống ta, nói: "Lên đi."
Ta vô cùng cảnh giác lùi về sau một bước.
Tính kiên nhẫn của hắn không được tốt, lập tức vươn tay xách ta lên như xách con gà con, nhưng mà, hắn cũng không đặt ta thành tư thế cưỡi ngựa chính xác, chỉ tùy tiện đặt lên lưng ngựa mà thôi.

Không đợi ta kịp phản ứng, hắn đã vung dây cương, dứt khoát mà đi.
Mặt ta hướng xuống dưới, vắt trên lưng ngựa như một cái bị rách, cả người đều xây xẩm.
Giọng nói Lý Tư Diễm từ bên trên truyền đến: "Nắm chặt, đừng để ngã xuống rồi liệt nửa người."
"Chờ...!chờ đã...!Á!"
Tuấn mã lao vun vút, tiếng kêu thảm thiết của ta vang vọng bầu trời đêm Trường An.
Thậm chí bởi vì yên ngựa không ngừng va chạm vào cái bụng mềm của ta mà bị xóc ra âm thanh thê thảm.
Lý Tư Diễm không có nửa phần thương hương tiếc ngọc, cao giọng thúc ngựa phi.
Đây là ngựa tốt, chạy nhanh như chớp.

Ta lấy một tư thế sỉ nhục treo trên lưng ngựa, bị tung lên rồi lại rơi xuống, xóc đến dạ dày dời sông lấp bể, má phải không cẩn thận va "bốp" vào yên ngựa Lý Tư Diễm, bị gió đêm thổi, toàn bộ nửa mặt bên phải đã mất đi tri giác.
Ta sống mười lăm năm chưa từng bị đối xử thô bạo như thế bao giờ, giận đến sôi máu, há miệng muốn mắng lại biến thành một tiếng nôn khan.
Trước mắt là mặt đất di động vùn vụt, đầu tiên là nền gạch xanh trong cung, rồi đến bùn đất ngoài cung.

Giới nghiêm Trường An nghiêm ngặt, ngoài đường không có một bóng người.

Lý Tư Diễm phóng ngựa băng băng trên đường, cuối cùng dừng lại trước một tòa nha môn.
Ta ra sức giương mắt, ánh mắt rã rời nhìn lên biển cửa, bên trên đề ba chữ to: Ngự sử đài.
Hắn thả lỏng tay ra, ta lập tức trượt xuống ngựa, chân run không đứng vững ngã xuống đất, nôn ọe ra một tiếng.

Hôm nay ta không uống một giọt nước, muốn ói lại không ói được cái gì, chỉ có thể ói ra mật, mật đắng chát, không những làm ta thêm buồn nôn, còn đốt khản cổ họng ta.
Cẩu Hoàng đế đáng chết!
Ta thở hổn hển từng hơi, vô cùng căm hận nhìn chằm chằm Lý Tư Diễm.
Hắn cũng đang nhìn ta, giống như đang thưởng thức bộ dạng thảm hại của ta, thấy ta trừng hắn thì cũng không tức giận, nheo đôi mắt hồ ly, ung dung cười nói: "Tỉnh táo hơn chưa?"
Ta khàn giọng mắng: "Cái tên..."
Nói được một nửa lại là một trận khó chịu trời quay đất cuồng.

Ta che miệng lại, khốn khổ nôn ra một trận.
Lý Tư Diễm thản nhiên nói: "Từ từ nôn đi, trẫm có nhiều thời gian."
Từ từ nôn? Bà đây hận không thể phun nước chua vào mặt hắn!
"Ngươi bị điên sao Lý Tư Diễm!" Ta nhọc nhằn nặn ra từng chữ: "Ta không làm sai cái gì...!Ngươi dựa vào đâu...!làm nhục ta như thế!"
Lý Tư Diễm ngạc nhiên nói: "Ngươi nói lý với trẫm? Trẫm trừng trị ngươi còn cần phải tìm cớ sao?"
Ta sắp tức xỉu, sắc mặt trắng bệch chỉ vào hắn nói: "Ngươi..."
Hắn nâng con mắt hồ ly mang quầng thâm, lười biếng nói: "Tuy trẫm có thời gian nhưng không có tâm trạng chờ ngươi một đêm, nội trong một chén trà nếu còn không nôn xong, ngày mai đừng về xử lý việc nhà nữa."
Nói được một nửa, hắn dừng một chút, ác ý nói: "Trẫm lại cảm thấy trở về cũng không có ý nghĩa, dù sao nhà ngươi cũng chẳng còn

mấy người, chi bằng ngươi van xin trẫm, trẫm đưa cho nhà ngươi mấy cây nến hương đi..."
Lời hắn còn chưa dứt, ta chợt ngẩng đầu, sải một bước dài xông lên trước, nhanh gọn chuẩn xác nhổ một cái vào áo choàng hắn.
Áo choàng là vải đoạn dệt nổi thượng hạng, thợ dệt Lạc Dương vất vả cần cù một năm mới có thể dệt được một trượng, bây giờ bị ta nhổ vào một chất lỏng không rõ, hủy hoàn toàn.
Lý Tư Diễm đột nhiên biến sắc, ra tay nhanh như chớp bóp chặt cổ ta, ấn ngã ta xuống đất.

Ta không hề kém cạnh, nhe răng nanh cắn mạnh vào cánh tay hắn.
Kẻ sĩ thà chết không chịu nhục, cút mẹ đi cẩu Hoàng đế, bà đây cắn chết ngươi!
Lý Tư Diễm rít một tiếng.

Ta cho rằng hắn sẽ ấn đầu ta xuống đất nện mấy cái cho hả giận, không ngờ hắn không làm gì ta, mà là buông tay thả ta.
Ta lồm cồm đứng lên, "lạch bạch" lùi về sau hơn mấy trượng, cảnh giác nhìn hắn chằm chằm.
Hắn cúi đầu nhìn dấu răng đầm đìa máu trên cánh tay, vẫy tay với ta nói: "Lại đây."
Ta không nhúc nhích.
Phản ứng của hắn quá bình tĩnh, bình tĩnh đến dị thường, nhìn có thể sẽ cười ha ha vặn đầu ta xuống làm bóng đá chơi bất cứ lúc nào.
"Lại đây, không thì đừng nghĩ đến mạng thím ngươi nữa."
Mẹ nó, hắn uy hiếp ta.
Ta dùng não bộ toàn nếp nhăn của ta suy đi nghĩ lại một phen, cuối cùng vẫn nhắm mắt, cắn răng đi lên phía trước.
Trên đời này, thứ có thể khiến ta liều mình dâng đầu lên cho vặn không nhiều, vừa đúng mạng thím ta tính là một cái.
Ta lộ ra một biểu cảm nghênh cổ chờ giết, Lý Tư Diễm cười cười: "A, ngươi còn biết sợ."
"Yên tâm đi, trẫm không giết ngươi, bóp cổ ngươi là đề phòng ngươi cắn lưỡi tự vẫn." Hắn vỗ cái mặt bánh bao của ta: "Trẫm còn muốn giữ ngươi lại chơi mà, làm sao có thể tùy tiện chém ngươi."

Ta bực bội không lên tiếng, thầm nghĩ chi bằng ngươi giết ta còn hơn.
Hắn tùy ý lau cánh tay chảy máu, chỉ chỉ Ngự sử đài, ra hiệu ta đi vào.
Ta cố nén cơn choáng đầu, khó khăn lê bước chân.

Lý Tư Diễm lại không có kiên nhẫn, một tay nhấc cổ áo ta lên, ném ta vào cánh cửa.
"Đi nhanh chút." Hắn nói: "Thời gian của trẫm không nhiều, nếu còn lề mề nữa, trẫm cũng không biết sẽ làm cái gì với đệ đệ ngươi đâu."
Uy hiếp, lại uy hiếp!
Ta cắn chặt răng hàm, hậm hực bước nhanh hơn, không cẩn thận đâm vào cây cột, vết thương trên trán lại rỉ máu.
Lý Tư Diễm làm như không thấy, ung dung nói: "Quay trái, qua khoảng sân này, đến hình thất đại lao Ngự sử đài."
"Đại lao Ngự sử đài?"
Ta lập tức hiểu tại sao hắn lại muốn mang ta đến nơi ngày, quay người nắm chặt tay áo Lý Tư Diễm: "Ngươi...!ngươi muốn dẫn ta đi gặp ai! Ngươi giam bằng hữu của ta lại rồi?"
"Buông tay." Hắn nhíu mày nói.
Trong ánh mắt hoảng sợ của ta, Lý Tư Diễm phất tay ra hiệu ngục tốt nhường đường, cười nhạt với ta một cái, nói: "Trẫm ghét nhất dáng vẻ thanh cao bất khuất của ngươi, vẻ mặt bây giờ tuy khó coi chút nhưng thuận mắt hơn nhiều."
"Nhưng mà ngươi đoán đúng." Hắn nói: "Trẫm nhớ không nhầm, người này thật sự có mấy phần giao tình với ngươi."

Nghe thấy đáp án xác thực, ta chỉ cảm thấy máu toàn thân lạnh đi, không quan tâm cơn choáng váng, lảo đảo chạy xuống cầu thang nhà lao.
Ngục tốt muốn ngăn ta, giọng nói của Lý Tư Diễm phía sau vọng tới: "Không cần cản, hiếm khi nàng ta đến Ngự sử đài một lần, mặc nàng ta dạo chơi xung quanh đi."
Lòng ta nóng như lửa đốt, chạy nhanh trên mặt đất ẩm ướt của nhà lao, đột nhiên trượt chân một cái ngã xuống đất.

Ta xoa xoa đầu gối, loạng choạng đứng dậy.
Trên tài liệu có viết, tầng áp chót của nhà ngục là nơi thẩm vấn tra tấn, người vào lành ít dữ nhiều, mười người không còn lại hai.
Không gian dưới mặt đất âm u lạnh lẽo vô cùng.

Các loại động vật nhỏ như rắn, côn trùng, chuột, kiến bò đầy dưới đất.

Ta cố nén buồn nôn, dựa vào chút ký ức bé nhỏ tìm được gian phòng hành hình, tay run rẩy kéo cánh cửa sắt.
Hai ngục tốt giữ cửa vốn đang định chợp mắt, nhìn thấy một tiểu cô nương không biết từ đâu xông đến, dụi đôi mắt không dám tin.

Bọn họ thấy ta đến muốn mở cửa hình thất, vội vàng cản ta lại nói: "Ngươi làm cái gì! Nơi này là ngục thất Ngự sử đài!"
"Nói nhảm! Ta không biết chữ hay sao!" Ta hô lớn: "Mở cửa!"
"Ngươi..."
"Để nàng ta vào." Giọng nói lười biếng lại vang lên.
Lý Tư Diễm ung dung từ xa đi tới, vết nước bọt trên vạt áo bị ta nhổ vào cực kỳ bắt mắt, nhưng mà vẻ mặt hắn trông vẫn tự nhiên, hình như không để ý đến chút vết bẩn đó.
Cũng phải, khi còn bé hắn lớn lên ở Dịch Đình, thứ bẩn hơn ở đây cũng đã gặp rồi.
Hắn chỉ đạo ngục tốt: "Đốt cây đuốc cho nàng ta nhìn rõ ràng."
Ngục tốt không hiểu gì, nhưng Hoàng đế đã lên tiếng nên vẫn cung kính cho ta đi vào, đốt lửa vách tường lên.
Ta đẩy cửa ra, mùi máu tươi nồng đậm ập vào mặt, xông đến tim ta bỗng hẫng một nhịp.
Đây là một gian hình thất điển hình, lạnh lẽo ẩm ướt, bốn vách tường treo vô số đồ sắt cũ kỹ, tỏa sáng lên dưới ánh lửa chiếu rọi.
Cổ họng ta cuộn trào, lại là một trận buồn nôn.

Ta ra sức nhịn xuống, ngẩng đầu nhìn lên.

Có một nam tử trung niên bị xích sắt trói trong phòng, y phục rách nát, mình đầy thương tích, đầu rủ xuống, tóc tai bù xù.

Ta nghẹn ngào kêu lên: "Quách tiên sinh!"
Lý Tư Diễm sau lưng ta cười nói: "Xem ra ngươi thật sự nhận ra ông ta."
Ta đương nhiên nhận ra ông ấy, ông ấy tên Quách Tân, là Hoàng môn lang của tiên đế, tính tình trung trực, bụng một bồ chữ, từng làm đồng môn với phụ thân ta trong Thái học.

Phụ thân mời ông ấy dạy ta thư pháp hai năm, cho nên ta gọi ông ấy là Quách tiên sinh.
Lý Tư Diễm đóng cửa hình thất, thành thạo khóa lại.
Trong phòng chỉ còn lại ba người chúng ta.
Ta xù lông, chắn trước người nam tử trung niên kia như một con mèo cong lưng, cả giận nói: "Ngươi muốn làm gì Quách tiên sinh!"
"Không làm gì cả." Lý Tư Diễm thuận tay tháo xuống một thanh roi dài, cười xấu xa nói với ta: "Mang ngươi ra chơi thôi."
"Sao ngươi có thể ra tay với Quách tiên sinh!" Ta hoảng hốt như gà mái bảo vệ con, che chở nam tử trung niên ở sau lưng: "Khi đó ngươi không được tiên hoàng sủng ái, Quách tiên sinh không đành lòng, nhiều lần âm thầm giúp đỡ, ngươi không nhớ ơn thì thôi, sao có thể...!sao có thể..."
Tay Lý Tư Diễm cầm roi dừng lại một chút, giễu cợt nói: "Thẩm Anh, những đạo đức công lý trẻ con đó có lẽ ca ca tốt của trẫm sẽ nghe vào vài câu, nhưng trẫm thì không."
Ánh mắt hắn lạnh đi, nhìn ta nói: "Sau chuyện cung cấm xảy ra, Quách Tân nhân lúc hỗn loạn xuất cung mật báo, trợ giúp phế Thái tử và hai con trai chạy khỏi đế đô, đi theo còn có binh đội dưới quyền và tử sĩ mà phế Thái tử nuôi dưỡng.

Đây là tội lớn cấu kết trong ngoài, trẫm niệm tình ân đức ngày xưa mới không xử trảm tại chỗ, cũng hứa hẹn chỉ cần ông ta khai ra hai cháu trai tốt của trẫm đi đâu thì sẽ tha cho ông ta một mạng, phục nguyên chức quan, còn chưa đủ nhân từ sao?"
Ta không thể tin nổi, nói: "Ngươi...!Hai vị tiểu điện hạ chỉ mới tuổi tóc để chỏm, làm sao ngay cả trẻ con ngươi cũng không buông tha?"
Lý Tư Diễm lấy làm lạ nói: "Ngươi không phải Sử quan sao? Kết cục

mưu quyền soán vị như thế nào, hẳn ngươi rõ ràng hơn trẫm."
Ta nhất thời nghẹn lời.
Đúng, xưa nay tranh đấu hoàng quyền đều chú trọng một cái nhổ cỏ tận gốc, nhưng dù là như vậy, ta cũng không thể nào tiếp thu được loại chuyện vung đao về phía hai đứa trẻ con.
"Là...!Anh Anh à?"
Lúc ta đang sững sờ, sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói yếu ớt.
Ta lập tức chuyển sự chú ý, vội vàng quay người lại, bắt lấy tay Quách Tân, nói: "Quách tiên sinh, là con, bọn họ đã làm gì với tiên sinh?"
Quách Tân thở dài một tiếng suy yếu: "Chớ có hỏi, một bộ xương già mà thôi, hắn muốn phá thì để hắn phá là được."
"Anh Anh?"
Lý Tư Diễm đọc một lần xưng hô của Quách Tân với ta: "Nhũ danh của ngươi?"
Ta và Quách tiên sinh đều không buồn để ý đến hắn.
Quách Tân ho một tiếng, nói: "Bệ hạ đã đạt được mong muốn, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt...!Hai vị tiểu Hoàng tôn cũng vậy, Anh Anh cũng vậy, đều là người đáng thương không liên quan đến trận phong ba này, vì sao...!bệ hạ không thể buông tha cho bọn họ...!Khụ khụ!"
Ông ấy quá yếu, lời nói không được hoàn chỉnh.
Lý Tư Diễm thản nhiên nói: "Năm đó phế Thái tử vì một phút nhân từ giữ lại mệnh tiện của trẫm, nhưng chính chút lòng dạ đàn bà ấy khiến hắn bị đệ đệ hèn hạ đê tiện trẫm đây chém đầu.

Quách khanh cảm thấy trẫm sẽ giẫm vào vết xe đổ của hắn sao?"
Ánh mắt hắn dần âm u đi: "Trẫm và hắn không giống nhau, từ nhỏ hắn cao cao tại thượng, muôn vàn sủng ái, cho nên mới có tâm địa mềm yếu, cổ hủ; nhưng thứ trẫm muốn trước giờ đều chỉ có thể cướp, mà đã cướp vậy thì nhất định phải không chết không thôi, diệt cỏ tận gốc."

Hay cho câu không chết không thôi.
Đây là lần đầu ta đối diện với giá trị quan vặn vẹo của Lý Tư Diễm, quả thực bị chấn động không nhẹ, cảm thấy vô cùng căm phẫn,

đồng thời lại mang chút mờ mịt.

Là hoàn cảnh thế nào mới có thể nuôi dưỡng ra con người hờ hững, tàn nhẫn như vậy, không có ranh giới cuối cùng như thế?
Ta nghiêm mặt nói: "Phải biết muốn uy phục thiên hạ chẳng cứ ở binh giáp sắc bền.

Cốt ở vua làm phải đạo thì nhiều kẻ giúp, vua làm trái đạo thì mất kẻ giúp.

Ngươi làm việc chuyên quyền tàn nhẫn như vậy dù được giang sơn, cũng mang tiếng oán than dậy đất, ầm ĩ vang trời, tuyệt sẽ không lâu dài."
"Đây không phải chuyện ngươi cần quan tâm." Có lẽ hắn cảm thấy một thân chính khí giảng đạo lý của ta buồn cười, lạnh lẽo trong mắt tan đi, đầy hứng thú nhìn từ trên cao xuống, nói: "Được rồi, im miệng, tẩy rửa mùi vị hủ nho trên người ngươi đi, hun đến đau cả đầu."
Ta tức điên lên: "Ngươi..."
Quách Tân nói khẽ: "Anh Anh, đừng tùy hứng, việc này không liên quan gì đến con, con ra ngoài đi."
"Quách tiên sinh, hắn muốn giết tiên sinh!" Ta cuống lên: "Con không bảo vệ được cha, không thể ngay cả tiên sinh cũng không bảo vệ được."
Lý Tư Diễm cười nhạo nói: "Ngươi lấy cái gì bảo vệ ông ta? Dùng cái miệng nhỏ ba hoa này sao?"
Ta lại bị hắn làm tức gần chết, kiềm chế lửa giận để mình tỉnh táo lại, đứng dậy đi đến trước mặt hắn nói: "Ngươi thả Quách tiên sinh, ta...!ta cho ngươi biết một bí mật của tiên Thái tử."
Lý Tư Diễm "ồ" một tiếng, đôi mắt hồ ly hơi híp lại, quan sát trên dưới ta mấy lần.
Ta sợ hắn không tin, nghiêm nghị nói: "Nhà ta nhiều đời Sử quan, gia huấn quy định không được vu cáo, ta sẽ không lừa gạt ngươi."
Hắn có vẻ xem thường, nhưng vẫn lười biếng nói: "Bí mật ghê gớm gì đáng đổi được tự do của Quách Tân? Mặc kệ thật hay giả, cứ nói nghe thử xem."

Ta cảnh giác nói: "Ngươi không thả Quách tiên sinh, ta sẽ không nói."
Lý Tư Diễm cười cười: "Rất tốt, vậy thì đừng nói nữa."
Chỉ thấy trong mắt hắn thấp thoáng sắc bén ngoan độc, khuôn mặt mỉm cười giơ roi lên, quất về phía Quách Tân trong tiếng kêu to kinh hoảng của ta.
Roi dài quất qua xác thịt phát ra một tiếng giòn giã.

Quách Tân đau đớn kêu rên, chỗ xương sườn để lại một vết roi bê bết máu thịt.
Ta ngơ ngác đứng tại chỗ, cả người không ngừng phát run.
Thấy hắn lại vung tay lên, ta giật mình một cái hồi thần, nhào tới bắt được roi hắn, cao giọng nói: "Hai tiểu Thế tử trốn bên ngoài không phải con trai của Thái tử, là hắn ôm từ phủ Nhị hoàng tử tới!"
"Anh Anh!" Quách Tân kinh sợ ngắt lời ta.
Lý Tư Diễm kinh ngạc nhìn ta một chút, lông mày nhíu lại, ánh mắt nhìn ta như đang dò xét một phạm nhân cáo già.
"Nói rõ ràng." Hắn thả roi lại chỗ cũ, lấy xuống một cây gậy khảm đinh sắt, nhẹ nhàng nói: "Tốt nhất ngươi đừng nói láo, thân thể Quách Tân yếu ớt, không chịu nổi loại hình côn này."
Đã không làm thì thôi, đã làm phải làm đến cùng.

Ta quyết tâm liều mạng, thẳng thắn nói: "Việc này bí mật, người biết cực ít.

Tiên hoàng bệ hạ sợ ngày sau sinh biến, cho nên bảo cha ta âm thầm ghi chép việc này lại, ta...!ta vốn là không biết, nhưng có một lần ta lén nhìn ghi chép của cha ta..."
Nhìn lén được...!một chút tin tức động trời của Hoàng gia.
Tỷ như Thái tử điện hạ bề ngoài nhìn hào hoa phong nhã, ôn nhuận như ngọc, thực ra...!thực ra thứ bên dưới...!giống như ngọc thạch, nhìn được mà không dùng được...
Ta chột dạ liếc mắt nhìn Quách Tân.
Quách tiên sinh thở phì phò như kéo bễ, sắc mặt xám trắng, ánh mắt ảm đạm, nhưng không mắng ta.

Ta ủ rũ nghĩ, có lẽ ông ấy bị ta làm tức đến cạn lời rồi.
Ta nhắm mắt lại, hơi chột dạ nói: "Nhìn lén ghi chép của cha là con không đúng, nhưng...!nhưng mà Thái tử và Nhị hoàng tử đều đã lâm nạn, bí mật này cũng không có gì lớn, đúng không?"
"Vả lại Quách tiên sinh, mặc kệ có nói hay không, hắn là Hoàng đế, sớm muộn cũng sẽ tìm tới chỗ hai đứa bé kia, nếu để cho hắn biết chúng không phải Thái tử thân sinh, chưa biết chừng...!chưa biết chừng có thể tha cho chúng một con đường sống thì sao?"
Quách Tân rít một tiếng, nói: "Con câm miệng cho ta! Tuổi còn nhỏ đã ngang bướng như thế, chọc vào chuyện tày trời còn không tự biết, con...!Ài..."
Ta ngoan ngoãn đứng nghiêm chịu mắng, nói khẽ với Lý Tư Diễm: "Ta cho ngươi biết rồi, ngươi có thể thả Quách tiên sinh và hai tiểu điện hạ kia không?"
Lý Tư Diễm buông côn sắt xuống.
"Bản ghi chép ngươi nói ở chỗ nào?" Hắn lãnh đạm hỏi.
"Ở Sử quán, trong hộc tối giá sách thứ ba từ cửa vào, cha ta và Tể tướng đại nhân mỗi người có một chiếc chìa khóa."
Hắn im lặng quay đầu, vươn cánh tay rỉ máu gõ cửa ngục, giao phó một lão thái giám chẳng biết chờ bên ngoài từ lúc nào: "Mang người đi lục soát thi thể Thẩm Chấn, gọi cả Tể tướng tới."
Thẩm Chấn chính là tên phụ thân ta.
Móng tay ta ghim chặt vào da thịt, đau nhức.
Việc này trọng đại, Lý Tư Diễm cũng không có tâm trạng xử lý ta nữa, buông hình côn xuống rồi vội vàng rời đi, chỉ để lại một mình ta trong hình thất.

Ta và Quách Tân không ai nói gì.
- -----
Truyện đăng tải duy nhất tại ?????????????????????????? @nhumocxuanphong2506.

Vui lòng đọc truyện tại trang chính chủ để ủng hộ editor!.

Chương 3: 3: Về Nhà Bị Mắng

Một lúc lâu, Quách tiên sinh khàn giọng hỏi: "Hắn vừa mới nói thi thể Thẩm Chấn là ta nghe lầm sao?"
Lý Tư Diễm đi rồi, trái tim căng thẳng mới thả lỏng ra.
Trong đầu ta trống rỗng, chết lặng gật đầu nói: "Tiên sinh không nghe lầm, hắn giết cha, nhị thúc và cả ca ca con.

Một nhà bốn Sử quan, bây giờ chỉ còn lại một mình con."
"Hôm qua trong cung chết rất nhiều người." Ta ngừng lại một chút rồi khẽ nói: "Tiên sinh, vãn bối không muốn nhìn thấy nhiều máu hơn cho nên mới nói ra việc này, nghĩ rằng có thể bảo vệ mạng nào hay mạng ấy."
Chắc hẳn Quách Tân đã sớm đoán được, thở dài, giọng nói chuyển thành nhẹ nhàng: "Nén bi thương."
"Tiên sinh không trách con?"
Ta lí nhí hỏi.
Quách Tân nói: "Không trách con? Bản ghi chép này lộ ra, nhất mạch của Thái tử sẽ không còn khả năng lên ngôi nữa.

Con nói ra bí mật trọng đại như thế chỉ để bảo vệ mạng của một mình lão phu, tự con cảm thấy làm như vậy có đúng không?"
Ta không lên tiếng, nhưng trong lòng không hề hối hận chút nào.
Ta là Sử quan, làm việc luôn luôn thẳng thắn.

Hai đứa trẻ kia cũng không phải Thái tử sinh ra, cái gọi là chân tướng rõ ràng đối với thiên hạ cũng không có gì không tốt.
"Thôi, con cũng cập kê rồi, làm chuyện gì tự mình có thể gánh chịu hậu quả là được."
Thấy ta rất lâu không trả lời, Quách Tân lại thở dài một tiếng.
"Tiên sinh, con đã trả giá đắt rồi." Ta cúi đầu nói: "Hôm qua con chỉ vào mũi hắn mắng hắn một tràng ngay trước mặt bách quan, vốn

định đi theo cha huynh, nhưng rút cây trâm chậm một chút...!Hắn lấy xét nhà diệt tộc ra uy hiếp, lệnh con làm Khởi cư lang mười lăm năm cho hắn, đặt ở bên cạnh từ từ tra tấn..."
"Làm càn!"
Quách Tân lại kích động: "Con là một cô gái, tùy tiện dính vào việc này làm gì! Mắng chửi trên đình là tội lớn tày trời, hắn không giết con tại chỗ là mạng con lớn.

Sớm biết con không biết nặng nhẹ như thế, lúc trước không nên tiến cử với tiên đế cho con vào Sử quán!"
Ta quật cường cúi đầu chịu giáo huấn.
Ấm ức sao? Là ấm ức, nhưng cho dù làm lại một lần nữa, có lẽ ta vẫn sẽ làm như vậy.
Quách Tân bị sự to gan làm bậy của ta làm tức giận không nhẹ, lê thân thể tàn tạ quở trách ta hơn nửa canh giờ.

Sau đó thể lực không chống đỡ nổi nữa mới mơ màng ngủ thiếp đi.
Sau khi ông ấy ngủ rồi, ta cẩn thận đắp áo ngoài của ta lên người ông, nhìn cửa nhà lao đóng chặt, tìm một góc cuộn tròn người lại, nhìn chằm chằm tường đá đến ngẩn người.
Ta không quá buồn ngủ, chỉ cảm thấy rất mơ hồ, bị trách mắng nhiều rồi, bản thân cũng có phần hoài nghi có phải mình thật sự làm sai hay không.
Qua cực kỳ lâu sau, cánh cửa đá kia được mở ra, một thái giám trẻ tuổi đi đến, nói với ta: "Thẩm nương tử, bệ hạ cho phép ngươi về nhà hai ngày, kiệu liễn đã chuẩn bị ở bên ngoài, mời đi."
Chân ta tê không đứng dậy nổi, ngồi xổm trong góc, hỏi: "Vậy Quách tiên sinh thì sao?"
Thái giám nói: "Bệ hạ không có giao phó khác."
Ta không chết tâm: "Thân thể Quách tiên sinh yếu ớt, không chịu được nhà lao ẩm thấp..."
Thái giám vẫn nói: "Bệ hạ không có giao phó."
Không còn cách nào, ta chỉ đành bỏ lại Quách tiên sinh rời đi.

Lúc gần đi, ta quay đầu nhìn ông ấy một cái.

Ông ấy đang mê man ngủ, trên người che kín áo ngoài của ta, cơ thể dưới áo gầy trơ xương, toát ra hương vị tuổi già.
Bỗng dưng ta nhớ lại dáng vẻ ông dạy ta đọc sách lúc còn bé.

Khi đó, ông còn chưa làm Hoàng môn lang cho tiên đế, chỉ nhận một chức quan nhàn tản ở Hàn lâm.

Mỗi ngày sau khi tan làm, ông dạy mấy đứa nhóc bọn ta đọc Luận Ngữ ở sân sau.

Ông luôn nói làm người phải lấy nhân thiện làm đầu, mà ông cũng hoàn toàn làm được.
Bất luận là lúc trước giúp Lý Tư Diễm hay là về sau giúp hai đứa trẻ nhà Thái tử.

Điều thúc đẩy ông ấy chỉ là tấm lòng ngay thẳng lương thiện này mà thôi.
Chỉ là, lấy ơn báo oán, vậy lấy gì báo ơn đây? Bản tính Lý Tư Diễm bạc bẽo tàn nhẫn, làm sao sẽ nhớ kỹ ân tình của ông ấy?
Ta buồn bã nghĩ, sách thánh hiền dạy chúng ta làm người tốt chính trực, nhưng nhìn chung sử sách, người tốt dễ xui rủi, trái lại những tai họa đều lâu dài vĩnh cửu, đạo trời làm sao lại bất công như vậy.
Giày vò suốt cả đêm, lúc bước ra nhà lao chỉ cảm thấy dường như cách một đời.
Ta ngẩng đầu nhìn về phương xa, sắc trời mờ sáng, mặt trời mới mọc lên ở phía đông Trường An, một ngày lại bắt đầu.
Hôm nay nghỉ tắm gội, Ngự sử đài vắng vẻ không người, ngoài đường ngựa xe như nước.

Ta ngồi trong kiệu liễn êm ái, ngang qua đường phố ngõ hẻm ta quen thuộc, mặc cho tiếng ồn ào chiếm cứ ta.
Đây là nơi ta lớn lên, thành thị phồn hoa đẹp đẽ nhất thế gian.

Nơi này có quan lại tụ họp, có thương nhân khắp nơi, Hồ Cơ cài hoa chậm rãi mà đi, thi sĩ dưới hòe xanh vừa uống vừa ca...!Nhưng giờ phút này ta nghe tiếng cười nói bên ngoài, lần đầu tiên trong đời

cảm nhận được buồn vui của ta và tòa thành này không tương thông.
Tại sao bọn họ muốn cười chứ? Ta mờ mịt nghĩ, Lý Tư Diễm giết Sử quan, trảm cựu thần, cưỡng ép con gái mất cha, việc ác vô tận, một người như vậy làm Hoàng đế có gì đáng để chúc mừng?
Người thân của ta vì công bình mà chết, nhưng hình như dân chúng cũng chẳng để ý đến những điều này.
Đi đến cuối chợ phía Đông, ta trông thấy hàng chè quen thuộc, bà chủ đang bưng ra một khay đá bào óng ánh bắt mắt, bên dưới là vụn băng tơi xốp, bên trên rưới một lớp bơ thơm ngọt và cắm một nhánh đồ mi trên đỉnh, trang nhã thanh mát, đây là điểm tâm ngọt ta thích nhất.
"Dừng lại." Ta đột nhiên kêu lên, không đợi dừng hẳn đã nhảy xuống kiệu liễn.

Bà chủ nhận ra ta, nhưng nàng ấy không biết ta đã xảy ra chuyện gì, ngó bốn kiệu phu ăn mặc kiểu thái giám, lại nhìn trên đầu ta quấn băng vải, tiều tuỵ vô cùng, nàng ấy ngơ ngác.
Ta nhỏ giọng nói: "Vân Nương tỷ tỷ, muội muốn ăn đá bào."
"Được, được." Bà chủ xoa đầu ta, phân phó tiểu nha đầu đi chuẩn bị khối đá, ân cần nói: "Anh Anh, thế này là thế nào? Đụng đầu bị thương rồi sao?"
Ta cúi đầu không nói lời nào.

Vân Nương thấy ta khổ sở, khẽ vén tóc ta ra sau mang tai, dịu dàng nói: "Không sao, tới ăn chút đồ ngọt trước đi."
Ta nói với nàng: "Vân Nương tỷ tỷ, tỷ hãy bảo trọng, về sau có lẽ muội sẽ không tới nữa, muội..."
Ta lại không nói nổi nữa.
Bắt đầu từ hôm qua, tinh thần ta đã ở một trạng thái hết sức không ổn định.

Ta sợ ta nói thêm một chữ thì sẽ khóc không thành tiếng trước mặt mọi người.
Vân Nương thở dài nói: "Đứa bé ngoan, tỷ tỷ biết muội không muốn nói nhiều.

Vậy cũng không sao, sạp hàng của ta lúc nào cũng ở đây, nếu ngày nào đó còn thèm đá bào của ta thì cứ tới tìm tỷ tỷ, tỷ tỷ lại làm đá bào cho muội."
Ta nhận lấy bát đá bào óng ánh kia, nói tạm biệt với nàng ấy, chui trở về kiệu liễn.
Đá bào đậm vị thơm ngọt, vẫn là hương vị trong trí nhớ.
Ta lại nhớ tới lúc đó ta lôi kéo cha, thúc, thím, ca ca cùng nhau tới thúc đẩy doanh thu cho Vân Nương.

Ca ca chê thứ này quá ngọt, ăn hai miếng rồi ném hết cho ta.

Ngày đó ta ăn hai bát đá bào, tối đó bị đau bụng.

Nhị thúc cười ta là gấu ngựa trong núi vào thành, chỉ toàn thích ăn đồ ngọt mát lạnh.

Cha đi đến nhà bếp đun hoàng liên cho ta, nghiêm mặt dạy dỗ ta nói sau này không được ăn nhiều đá bào nữa.
Tách, một giọt nước mắt rơi trên chóp đá bào, làm đổ đoá đồ mi đỏ đậm kia.
Từ khoảnh khắc bước ra Sử quán, ta chưa từng khóc lần nào.

Ta vốn cho rằng mình đã đánh mất khả năng rơi lệ, nhưng có những ký ức đã khắc vào trong vị giác, sẽ bầu bạn cả một đời.

Trong lúc vô thức, bất chợt khiến người ta nhớ lại mọi thứ.
Từ khi ăn miếng đá bào đầu tiên, chuyện cũ vui vẻ màn trời chiếu đất thoáng chốc phá vỡ bức tường cao trong lòng ta.
Một giọt, lại một giọt, nước mắt của ta tràn mi.

Nỗi bi ai cuối cùng cũng tìm được chỗ phát tiết, rơi theo nước mắt lã chã.
Nghe âm thanh vui cười của đám người bên ngoài, ta một thân một mình co lại trong góc ngọc liễn, vừa lặng lẽ khóc, vừa nhét từng miếng từng miếng đá bào vào miệng.

Nước đường ngọt ngào hoà tan trong miệng ta, thật ngọt, có lẽ là một chút vị ngọt duy nhất trong thế gian mục nát này.
Ta vừa rơi lệ, vừa ăn hết nước mắt của mình.

Lúc liễn dừng trước An Ấp phường, ta lau hết nước mắt, ném chiếc bát trống không đi, trở lại thành trưởng nữ Thẩm gia kiên cường.
Ta không có thời gian khóc nữa.

Lý Tư Diễm chỉ cho ta vỏn vẹn hai ngày trống.

Trong hai ngày này, ta có quá nhiều việc phải xử lý, thật sự không rảnh giải toả bi thương.
Ta hít sâu một hơi, đẩy cửa vào đình trước.
Lúc nhìn thấy thím, thị đã thay một bộ trang phục quả phụ màu trắng, đang cò kè mặc cả với người làm của cửa hàng quan tài, nhất quyết muốn đơn này phải tặng kèm tiền giấy, hương nến, nếu không thị đi tìm nhà khác.
"Nhà chúng ta một lúc đặt ba bộ quan tài, còn thêm bia đá, lụa trắng và bàn thờ bài vị, đơn hàng lớn như thế dù sao cũng nên chiết khấu một chút chứ." Thím gõ bàn, nói năng hùng hồn.
Có lẽ người làm thuê cũng lần đầu gặp một quả phụ có sức chiến đấu như vậy, bị nói đến liên tục lùi bước, cuối cùng chỉ đành hậm hực đồng ý.
Thím tiễn người làm đi, liếc mắt trông thấy ta.
Hai nữ nhân gặp chuyện không may nhìn nhau không nói gì hồi lâu.

Thị thở dài, hỏi ta: "Anh Anh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"
Ta ợ một hơi vị đá bào, kể đầu đuôi sự việc.

Thật không hổ là thím ta, thị nghe xong, phản ứng đầu tiên chính là đánh ta.
"Con nhóc không cần mạng này! Đọc sử cho hết vào bụng chó rồi phải không, con có biết đây là tội lớn phạm thượng hay không, tội lớn đấy!" Khuôn mặt thanh tú của thị tức giận đến đỏ bừng, vung tấm ván đánh vào mông ta, khí thế hung dữ.

Ta chạy quanh bàn lẩn trốn công kích của thị, ấm ức nói: "Con biết, cho nên con muốn mắng hắn rồi sau đó đâm cột, ai ngờ cẩu Hoàng đế không cho chứ!"
"Con còn muốn tự sát?!" Thím giận điên lên.
Thị quăng tấm ván đi, tiếp tục mắng: "Tính tình con lừa ngốc này của con giống y như cha con.

Chẳng phải nhận sợ thôi sao? Có gì không được? Vị bên trên kia mới lên ngôi, đang lo không ai cho lập uy đấy! Con thì tốt rồi, đâm thẳng vào họng pháo! Lần này thì hay, con đi theo mười lăm năm, đời này khỏi phải nghĩ đến gả cho người ta nữa.

Cô nhi quả mẫu chúng ta cũng không thể rời Trường An, ta đã tạo nghiệt gì đây!"
Ta buồn bực hỏi: "Lời ấy nghĩa là sao? Tại sao thím và Tiểu Xuyên không thể rời Trường An?"
Thím trợn mắt nhìn ta một cái: "Con nói xem? Sáng sớm người trong cung đã đến bảo chúng ta ở lại thành Trường An, cho phép Tiểu Xuyên sau này học ở Quốc Tử Giám...!Nói trắng ra chính là giữ chúng ta ở lại đây để con có cái kiêng dè."
Ta như bị sét đánh, phút chốc hiểu hết tất cả, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ gối trước thị, khóc nói: "Xin lỗi thím, là con quá nông nổi, liên lụy mọi người không đi được đâu cả.

Thím đánh con một trận đi, để cho con dễ chịu chút."
Thím thô lỗ an ủi ta: "Thím đánh con là bởi vì con không muốn sống, không phải bởi vì cái này.

Con quỳ cái gì mà quỳ, ở lại Trường An không tốt sao? Ta có nhà ở, Tiểu Xuyên được đi học, cháu gái còn có bổng lộc.

Khởi cư lang là lục phẩm, nếu là hầu hạ Hoàng đế khác cũng coi là chức vị không tệ."
Ta cẩn thận suy nghĩ một chút, hình như quả thật không tệ.

Ta không chết, trong nhà có thêm một người kiếm tiền, còn tiện thể giải quyết việc học của Tiểu Xuyên, không lỗ.
Thím không hổ là đương gia chủ mẫu, từ góc độ kinh tế tẩy trắng tội của ta.
Ta thoáng bình tâm lại, đột nhiên nhớ tới vấn đề di chúc nên nói một lượt di ngôn của cha ta, nói ông ấy bảo ta đến Lạc Dương tìm cô cô ta.
Thím thở dài: "Cái này thì thôi, đây chính là bỏ chạy, cô cô con cũng không dám nhận con."
Thị chợt nhớ ra cái gì, trở tay nắm lấy cánh tay ta, trầm giọng hỏi ta: "Nhị thúc con thì sao? Ông ấy nói cái gì?"
Di ngôn của nhị thúc tương đối chấn động, ta ấp a ấp úng nói cho thị.
Thím nghe thấy nhị thúc còn muốn để thị tái giá, vành mắt ửng đỏ.
Một nữ nhân kiên cường như vậy, lúc này cũng lộ ra vẻ yếu ớt.
"Bảo ông ấy nằm mơ đi, ta không đi đâu cả, đời này ta sống làm người Thẩm gia, sau khi chết cũng phải nằm một cái hố với ông ấy."
Thím vặn đốt ngón tay đến phát ra tiếng răng rắc, nghiến răng nghiến lợi nói: "Còn gì nữa không?"
"Nhị thúc nói giá nhà An Ấp phường sắp giảm, bảo chúng ta bán nhà đi."
Thím gật đầu: "Cũng phải, cô nhi quả mẫu chúng ta ở tòa nhà lớn như vậy quá nhiều người dòm ngó, quay về đổi một căn nhỏ hơn."
Cuối cùng, ta và thím đồng tâm hiệp lực đào tiền riêng của Nhị thúc dưới chuồng chó ra, tất cả hai lượng vàng, còn có vài đồng tiền lẻ.
Thím nhìn chằm chằm tiền riêng của nhị thúc, biểu cảm rất vặn vẹo.
Ta đoán thị đang suy nghĩ có nên ném phân vào mộ phần nhị thúc hay không.
"Thím, người mất là lớn." Ta yếu ớt nói: "Nhị thúc cũng coi là dừng cương trước vực, thẳng thắn bàn giao, thím đại nhân đại lượng tha thứ cho ông ấy đi."
Thím thở ra một hơi nặng nề: "Không thì sao? Ta cũng không thể đích thân xuống hoàng tuyền tìm ông ấy tính sổ."
"Hai lượng vàng mà thôi, không đáng gì, quay về mua cho ông ấy một bộ sách chôn theo." Thím nói: "Nhị thúc con lúc bình sinh không có nhiều sở thích, duy chỉ yêu những thứ tranh chữ này, sớm biết

như vậy, tháng trước ông ấy nói muốn mua một bộ "Bác vật chí" thì không nên ngăn cản ông ấy."
Ta vốn định nói cho thị, nhị thúc đã âm thầm đặt đơn ở hiệu sách, nhưng nhìn vẻ mặt bi thương của thị, vẫn là không dám.
"Đúng rồi." Thím chợt nhớ ra cái gì, nói với ta: "Tối hôm qua Mạnh Tự tới tìm con."
"Huynh ấy tới tìm con?" Ta ngẩn người.
Mạnh Tự là thanh mai trúc mã kiêm mối tình đầu, đồng thời cũng là vị hôn phu đã trao đổi hôn thư của ta.
Một mình kiêm mấy chức, có thể thấy được địa vị đặc biệt của người này trong lòng ta.
Thím gật đầu nói: "Lúc đó sắc mặt không tốt, chắc là biết được tình trạng của con.

Tự con xem xử lý đi, đừng làm trễ nải người ta."
"Huynh ấy biết con đắc tội Hoàng đế rồi? Bây giờ huynh ấy đang ở đâu?" Ta cuống lên: "Chắc là đi làm chuyện ngốc rồi!"
Thím nói: "Bị giam trong phủ.

Con cũng biết, lão thái quân nhà nó là nhân vật giỏi giang.

Bây giờ thời buổi rối loạn, tuyệt đối sẽ không dung túng cháu trai làm ẩu bên ngoài."
Ta nhớ lại hình ảnh Mạnh lão thái quân vung gậy chống đánh người, hơi cảm thấy yên lòng.
"Nhưng mà cũng đừng vui mừng quá sớm, ta thấy hôn sự của các con chín phần phải thất bại."
Thím giội cho ta một chậu nước lạnh: "Trên đời này có ai chờ mãi một cô gái mười lăm năm chứ?"
Ta phiền muộn nói: "Thất bại thì thất bại đi, thà rằng Mạnh Tự cưới cô nương khác, con cũng không muốn huynh ấy uổng công chờ con lâu như vậy."
"Chuyện mình gây ra tự mình thu dọn." Thím nói: "Nó để lại thư cho con, dưới chặn giấy trong phòng con đó.

Xem trước xem nó có ý gì rồi con hẵng quyết định."

"Con hiểu rồi." Trong lòng ta buồn bã, nhỏ giọng nói: "Ngày mai con đến Mạnh gia từ hôn."
Thím quay đầu, nhìn ánh mắt ảm đạm của ta một lúc lâu, đột nhiên hỏi: "Lúc con mắng Hoàng đế có nghĩ tới nó hay không?"
Ta bị hỏi đến sững sờ.
Thím quay đầu, hờ hững nói: "Ta đoán con không nghĩ tới.

Người Thẩm gia các con bản tính bên trong vô tình, con như vậy, nhị thúc con cũng như vậy.

Người nhà ở trong lòng các người còn không quan trọng bằng đại nghĩa Sử quan."
Thị đốt đèn lồng trước cửa, lại thản nhiên nói: "Các người lấy cái chết bảo toàn thanh danh, sạch sẽ thanh bạch, ngược lại buồn phiền khó chịu thay các người đều là người còn sống."
Đèn lồng trắng xoay một vòng trong gió đêm, phản chiếu ánh sáng trắng lên nửa bên mặt của thím.

Trong giọng nói của thị đầy vẻ mỏi mệt, nói cho ta nghe thực ra giống như đang trách nhị thúc ta hơn.
Trách ông ấy nhẫn tâm bỏ lại cô nhi quả mẫu bọn họ, cũng trách ông ấy còn muốn khuyên thị tái giá.
Ta không phản bác được, yên lặng cúi đầu.
Hôm nay bị Hạ Phú Quý, Quách tiên sinh và cả thím liên tiếp phê bình dạy bảo nhưng chỉ là nước đổ đầu vịt, ta hoàn toàn không tỉnh ra chút nào.
Song, vừa rồi thím vô cùng thất vọng nói người Thẩm gia bản tính vô tình, trong lòng ta đột nhiên như bị kim châm, âm ỉ đau.
Có lẽ ta cũng có chút hối hận, chỉ là không dám thừa nhận thôi.
Không dám thừa nhận sự kiên trì của ta không hề có ý nghĩa, cũng không dám thừa nhận thực chất bên trong ta không kiên cường như vậy.

Trở về sau khi một mình dũng cảm, ta cũng nghĩ lại mà sợ.
Thế nhưng...
Ta nhắm mắt lại, siết chặt nắm đấm.

Thế nhưng chuyện đã làm rồi thì phải gánh chịu hậu quả.
***
Ta theo lời dặn của thím tìm được thư của Mạnh Tự dưới cái chặn giấy.
Lúc cầm phong thư này, ta có kích động muốn thiêu hủy ngay lập tức, nhưng cuối cùng vẫn là thở dài, nhìn lại.
Mạnh Tự người cũng như tên, là người thích khoe chữ lắm lời, thoăn thoắt viết năm trang giấy, tóm gọn ý chính cũng chỉ có một câu: Liên hôn gác lại, lặng chờ người về.
Ta nhìn đến máu nóng dâng lên, đầu đau nhức.
Cái gì mà "lặng chờ người về"! Y có biết mười lăm năm dài bao nhiêu không?
Mạnh ca ca cái gì cũng tốt, chỉ là quá cố chấp, việc đã quyết thì mười con lừa cũng không kéo được.

Y đã nói phải chờ ta, vậy chắc chắn đã chuẩn bị tinh thần không cưới...!Nhưng cái này nói dễ vậy sao? Trước phải qua ải người nhà, lại phải cô đơn chờ ta mười lăm năm, huống hồ, nhỡ ta không cẩn thận hẹo trong cung, vậy y phải làm sao đây?
Không được, ta ném thư sang một bên, day huyệt thái dương nghĩ: Phải làm y từ bỏ suy nghĩ nguy hiểm này đi.
Ta cũng không muốn hủy hoại nửa đời suôn sẻ của y.
Ngủ qua loa một đêm, hôm sau gà vừa gáy sáng, ta đã bò dậy khỏi giường, vội vàng ăn vài miếng bánh bột ngô, phóng đến Mạnh phủ ở đầu kia An Ấp phường, nói với tên sai vặt ta tìm Mạnh Tự.
Tên sai vặt vốn quen biết ta bày ra một vẻ mặt suy sụp như tang mẹ, lập lờ nói: "Chào Thẩm nương tử, cụ nhà chúng ta nói hễ là nữ tử họ Thẩm đều không cho phép vào cửa Mạnh phủ, mời ngài quay về đi."
Ê ranh con này còn dám sĩ diện với ta.
Ta khẽ dựa vào cột cửa: "Ta đến từ hôn, không cho thì thôi."
"Thẩm nương tử chờ một lát, ta đi bẩm báo cụ nhà." Vẻ mặt tên sai vặt lập tức sáng bừng, chạy đi như một làn khói.

Tốc độ vun vút kia thậm chí khiến cho ta hoài nghi có phải người này thầm mến Mạnh Tự hay không.

Sau khi nói rõ ý đồ từ hôn, trên dưới Mạnh phủ đều tỏ ra hoan nghênh lạ thường với ta, ngoại trừ bản thân Mạnh Tự.
Bởi vì y đang tuyệt thực kháng nghị đòi quyền tự chủ hôn nhân.
Hôm nay là lần thứ mười tám Mạnh lão thái quân rót cơm nước cho y mà không có kết quả, tức đến xanh mét mặt mày, ánh mắt nhìn ta cực kỳ không lành, giống như đang nhìn một nữ yêu tinh câu hồn phách người.
Ta gần như có thể nghe được tiếng rít gào không cam lòng trong lòng bà ấy: Cô gái này tướng mạo bình thường, tính cách dữ dằn, rốt cuộc dựa vào cái gì khiến cháu trai ưu tú của bà mê mẩn đến thần hồn điên đảo chứ?
Ta thờ ơ nghĩ: Bởi vì cái sức quyến rũ chết tiệt này của ta.
"Đã tới rồi thì đi thăm nó đi." Mạnh lão thái quân cố gắng để cho giọng nói của mình nghe hiền lành chút: "Thằng bé này tính tình cố chấp, người làm trưởng bối chúng ta vô cớ hủy bỏ hôn sự này, nhất định là nó không cam lòng.

Vẫn cần ngươi đi khuyên nó một chút, cởi bỏ khúc mắc mới được."
"Vâng."
Ta thoải mái đồng ý.
Không cần hạ nhân dẫn đường, ta đã quen cửa quen nẻo vào đình viện Mạnh Tự.

Vừa mở cửa ra đã thấy Mạnh Tự ngồi ngay ngắn thẳng đờ trên giường, ánh mắt kiên định, nhìn giống như một pho tượng Từ Ân tự đang trốn tượng Phật.
Ta bị doạ đến kêu "oái" một tiếng kinh sợ.
Y làm người chính trực, ngay cả tuyệt thực nhìn cũng rất thể diện, khuôn mặt đoan chính thanh tú trắng như tờ giấy.

Y vừa thấy ta đến, hai mắt nhắm lại, khẽ giọng thở dài: "Đã đói ra cả ảo giác rồi."
Trong lòng ta hơn ngàn vạn con lạc đà lao nhanh, có lẽ là bọn lạc đà này quá nặng, giẫm vào lòng ta đến mức có phần đau xót.

Trước giờ Mạnh ca ca là người ôn tồn lễ độ, thanh cao kín đáo, vì ta

mà sẵn lòng tra tấn mình thành thế này.

Ta vừa mất đi người thân, người khác đối tốt với ta một chút đều sẽ khiến ta trân trọng như người chết đuối vớ được cọc.
Nhưng mà ta cũng biết rõ, ta không có tư cách này.
Y xứng đáng có được cuộc sống tốt hơn.
Ta không nói lời nào, cầm lấy bát cháo, thô bạo nhét vào trong tay y, ra lệnh: "Ăn đi."
Y lắc đầu: "Không ăn, ngươi không phải Anh Anh."
Ta khô khốc cười một tiếng: "Ta không phải, chẳng lẽ huynh thì phải? Ăn cháo đi, ta có lời muốn nói với huynh."
Ta cố gắng làm cho mình lạnh lùng chút.
Y hoang mang nhìn ta, vươn tay xoa lên gương mặt ta.
Ta nghiêng người né tránh, lấy thiếp canh[1] của y ra, nhét vào trong tay y cùng với bát cháo.
(1) Thiếp canh: Tấm thiếp ghi tên tuổi của mình để trao cho người yêu.

Ý nói bước đầu của việc hỏi vợ, mới hỏi tên tuổi, chưa đưa lễ vật.

(Tham khảo: Wikipedia)
"Mạnh ca ca, ta tới là để từ tôn."
"Chuyện hôm qua hẳn huynh cũng đã nghe được.

Ta đắc tội Lý Tư Diễm, hắn mang xét nhà diệt tộc ra uy hiếp ta, muốn ta viết khởi cư chú mười lăm năm cho hắn.

Ta không có lựa chọn nào khác, không thể gả cho huynh, thật xin lỗi."
Thấy y không có phản ứng, ta lại nói: "Tam cô nương nhà Hộ bộ Thị lang ngưỡng mộ huynh đã lâu, chi bằng..."
Y bình tĩnh ngắt lời ta: "Ta sẽ không lấy người khác."
Ta thấy y hồ đồ mất khôn, trong lòng sốt ruột, tận tình khuyên nhủ: "Mạnh ca ca...!Không đúng, Mạnh lang quân, đây là mười lăm năm đó, cô nương tốt ở thành Trường An rất nhiều, huynh đừng chỉ nhìn một mình ta, như vậy không đáng."

Mạnh Tự vẫn lắc đầu.
Người này cả ngày không uống một giọt nước, lại vẫn cứng đầu như vậy.

Thiếp canh ta trả cho y, lại bị y nhét trở lại trong tay ta.
Chúng ta giống như hai đứa trẻ con ấu trĩ đùn đẩy bao lì xì.
Cuối cùng, Mạnh Tự đặt thiếp canh sang một bên, lên tiếng: "Đừng làm loạn, muội bình tĩnh nghe ta nói."
Đôi mắt trong như đầm của y nhìn ta, dịu dàng mà kiên định nói: "Anh Anh, muội phải biết, ta chỉ muốn sống cùng muội một đời.

Hôm qua lúc biết được việc làm của muội, thực ra ta không chỉ lo lắng cho an nguy của muội, mà còn tự hào vì sự dũng cảm của muội.

Quát mắng trên đình, biện luận dựa vào lý lẽ, ngay cả nam tử cũng chưa chắc có sự can đảm này, muội lại không chút do dự làm như vậy, ta rất bội phục."
Đầu óc ta ong ong, nghe thấy tiếng tim đập thình thịch của mình, vang dội như nổi trống, trong đầu chỉ còn lại một câu kia: Y tự hào vì sự dũng cảm của ta.
Ta vô thức nói: "Dũng cảm sao? Tất cả mọi người đều cảm thấy ta khờ, Hạ Phú Quý, thím, Quách tiên sinh.

Họ đều cảm thấy ta là con gái, cho nên phải nhận thua, im lặng không lên tiếng, nhưng ta không muốn như vậy.

Mạnh ca ca, ta không muốn như vậy.

Cha ta nói, người làm Sử quan cúi đầu ngẩng đầu không thẹn, trong sạch mà sống, ta không muốn sống tạm bợ, điều này là sai sao..."
Vừa nói, nước mắt ta lại trào ra, làm ướt vạt áo của y.
Mạnh Tự ôm ta trong ngực, nhè nhẹ vỗ sau lưng ta, dịu dàng an ủi: "Thím và Quách tiên sinh lo lắng cho muội mới nói như vậy, chưa chắc là cảm thấy muội sai.

Cực khổ rồi, thoải mái khóc một trận đi, muội không làm sai bất cứ chuyện gì, sai chỉ là vị Hoàng đế kia, giết Sử quan vốn là thủ đoạn hèn hạ nhất của một Hoàng đế.

Anh Anh của chúng ta mắng không sai chút nào."
Ta nắm chặt ống tay áo y, nức nở nói: "Mạnh ca ca, ta rất sợ.

Huynh không biết đâu, máu cha ta bắn đi rất xa, chỉ vì ông ấy không muốn nghe lời Lý Tư Diễm.

Người này là ma quỷ, là một con chó điên, ta vừa nhìn là muốn cắn đứt cổ hắn, làm sao nhịn được mười lăm năm?"
"Đừng sợ, qua mấy tháng nữa là thời điểm tiến sĩ nhậm chức.

Ta sẽ tìm cơ hội kiếm một chức vụ có thể ra vào cung đình, có lẽ có thể bầu bạn với muội phần nào." Mạnh Tự xoa tóc ta.

Ta cũng không nhịn được nữa, dựa vào lồng ngực khô ráo ấm áp của y gào khóc.
Là loại gào khóc chân chính phát ra từ cuống họng, đặt vào triều Tần có thể khóc đổ tường thành, đặt vào Tam quốc có thể khóc sập cửa thành, giống như muốn mang hết tất cả ấm ức sợ hãi, mù mịt với tương lai phát tiết hết ra ngoài.

Mạnh Tự ôm ta, chúng ta giống như hai cái cây liền cành trong đồng không mông quạnh, níu chặt đối phương không muốn buông ra.
Rất nhiều năm về sau, người Mạnh gia nói cho ta, bọn họ vốn có chút phẫn hận với ta, cảm thấy cô nương này làm sao vậy, đã nói đến từ hôn, kết quả còn nói chuyện trên trời với lang quân nhà họ.

Lão thái quân nổi giận, mang người tới muốn ném ta ra, nhưng cách cánh cửa nghe thấy tiếng khóc của ta thì ngây ngẩn cả người.

Cả đời này bà chưa từng thấy có người khóc như thế, thống thiết như vậy, đau đớn như vậy, giống như tâm can sắp khóc ra máu.

Bà giơ tay lên mấy lần rồi lại buông xuống, cuối cùng chỉ thở dài, quay người rời đi.
***
Sau khi liên tục nhấn mạnh không được phép tìm cái chết nữa, Mạnh Tự ăn xong bát cháo nguội kia rồi đưa ta ra cửa.
Y biết ta còn có rất nhiều chuyện phải làm, không thể giữ ta lại quá lâu.
Mạnh ca ca chính là tốt như vậy, bất luận ta làm cái gì, y luôn luôn sẵn lòng đứng bên cạnh ta, trên đời không có ai hiểu ta hơn y.
Có người chờ ta bên ngoài, có lẽ mười lăm năm này cũng không khó chịu đựng như vậy.
Thím nói đúng, ta nghĩ thầm, chết đi đơn giản làm sao, lấy hết dũng khí sống tiếp mới là khó khăn nhất.

Nhưng sống sót càng tốt hơn chết, sống sót ta mới có thể trải qua tháng ngày an bình với Mạnh ca ca, sống sót ta mới có thể tận hiếu bên cạnh thím, mỗi khi đến thanh minh thì cùng thị đến mộ phần mắng nhị thúc.
"Nghĩ thông suốt rồi thì tốt."
Sau khi về phủ, thím nghe ta nói hết dự định về sau, nhẹ nhàng xoa đầu ta.
Thị vừa chuẩn bị tiền bạc cho ta mang đi, vừa nói liên miên những người đã chết trong cuộc phong ba này, có tự sát hy sinh, cũng có bị Lý Tư Diễm giết chết.
Cuối cùng thị còn nói, lúc chiều, Lý Tư Diễm mở cửa ngục Ngự sử đài, thả một nhóm lão thần ra, dấu hiệu được đám người coi là mọi việc đã kết thúc.
"Quách tiên sinh thì sao?" Ta hỏi.
"Cũng thả rồi." Thị nhét hai hạt đậu vàng vào trong hầu bao cho ta: "Nhưng mà một đời vua một đời thần, ông ấy không thể làm Hoàng môn lang nữa.

Thánh thượng đuổi ông ấy đến Quốc Tử Giám làm tiên sinh dạy học."
"Thánh thượng?" Ta không cam lòng nói: "Hắn xứng làm Hoàng đế

chỗ nào.

Quách tiên sinh thảm như vậy đều là do hắn hại!"
Thím vội la lên: "Cố chấp, việc đã đến nước này, con còn ương ngạnh cái gì.

Hoàng cung là nơi đến lượt con giảng đạo lý sao?"
Thị nhéo tai ta, dạy dỗ: "Tính tình con lừa chết tiệt này của con sống trong cung không được quá ba hồi! Vào đó rồi thì lanh lợi chút, đừng để ta biết con lại gây chuyện trong đó!"
"Dạ..."
- -----
Truyện đăng tải duy nhất tại ?????????????????????????? @nhumocxuanphong2506.

Vui lòng đọc truyện tại trang chính chủ để ủng hộ editor!.

Chương 4: 4: Cu Li Ngang Tàng Và Tên Sếp Bá Đạo

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày hai mươi ba tháng năm, thời tiết quang đãng, trời trong gió nhẹ, là ngày thứ tư Lý Tư Diễm làm Hoàng đế, cũng là ngày đầu tiên ta bắt đầu làm việc.
Sáng sớm, ta đã bị Tố Hành cô cô lôi từ trên giường xuống.
Nàng ta vốn là nữ quan Tiên hoàng bồi dưỡng ra, chẳng biết tại sao quy hàng Lý Tư Diễm, ưu điểm lớn nhất là trung thành, trung thành như chó giữ nhà, trước mắt là người đứng đầu Tử Thần điện ngoại trừ Hoàng đế.
Mà hiện giờ, vị nữ quan đại nhân này dùng một loại vẻ mặt có thể nói là tuyệt vọng nhìn ta, giống như đang nhìn một đống rác rưởi không có thuốc chữa.
Bổn rác rưởi ngang tàng đối diện với nàng ta, một bước không nhường.
Nguyên nhân là ta từ chối mặc bộ cung trang cực kỳ khó coi kia, từ chối bôi dầu bôi tóc tỏa ra mùi hoa mộc, mà còn trào phúng cực kỳ cay nghiệt với kiểu tóc quái đản của nàng ta.
Thông qua một loạt những hành vi gây sự này, ta hy vọng khiến nàng ta hiểu, ta không giống những tiểu cung nữ ngoan như mèo dưới tay nàng ta.

Tính tình ta dữ dằn, không dễ chọc, chọc tới ta thì ngay cả vảy ngược của Hoàng đế cũng dám bóc.

Nàng ta là một tổng quản nho nhỏ có thể làm gì được ta?
Lịch sử nói cho ta, đấu tranh cường độ thấp là cách tốt nhất để

tranh thủ quyền lợi.

Muốn tương lai tốt hơn thì phải tích cực thăm dò giới hạn của cẩu Hoàng đế.
Tố Hành thấy ta bướng bỉnh khó thuần, sắc mặt xanh xanh trắng trắng cực kỳ đặc sắc.

Nàng ta là cung nữ đứng đầu, người được trọng vọng, nhưng đối mặt với người đàn bà đanh đá không thèm đếm xỉa đến cái gì như ta thì cũng bó tay.
Những nữ nhân thâm cung này cũng không có ý tưởng gì sáng tạo, vừa gặp người không xử lý được là chỉ biết cáo trạng lên trên.
Nàng ta hằn học nhìn ta một cái, quay người đi vào thư phòng cẩu Hoàng đế.
Ta làm mặt quỷ có tính vũ nhục cực mạnh với nàng ta.
Chỉ một lúc sau, trên mặt chó giữ nhà đầy vẻ sảng khoái kích động, cẩn thận lấy ra một cây roi nạm bảo thạch trong ngăn tủ, từ từ đi về phía ta.
Nàng ta ra oai nói: "Thẩm nương tử, ta vốn không muốn làm khó dễ ngươi, nhưng trong cung có quy củ trong cung, tuyệt đối không thể mặc cho ngươi coi thường kỷ luật, xúc phạm bệ hạ.

Bệ hạ cho phép ta sử dụng cây roi này uốn nắn sai trái của ngươi, hôm nay ta sẽ...!Á!"
Ta đột nhiên nổi khùng, chộp lấy cây roi của nàng ta, nhanh lẹ dứt khoát cho nàng ta một vụt vào mông.
Nàng ta đau đến la to một tiếng, cả người ngây ngẩn, ngã xuống đất nửa ngày không đứng lên, bờ môi run rẩy, đưa tay run run chỉ vào ta.
Ta áng chừng cây roi lòe loẹt kia, bật cười: "Thứ trông thì đẹp mà không dùng được, chẳng thuận tay tí nào.

Tố Hành cô cô, từ lâu ta đã muốn nói trông ngươi thật giống chó giữ nhà, không cắm thêm cái đuôi thì luôn thấy ngươi thiếu cái gì đó, không hoàn chỉnh."
"Thẩm Anh, người đàn bà điên này!" Nàng ta bị ta làm nhục đến sắc

mặt trắng bệch, bò dậy định xé miệng ta.

Ta "hây" một tiếng, dồn khí đan điền, đạp người lên, quật ngã nàng ta xuống đất dễ như trở bàn tay.
Loại thục nữ tứ chi vô dụng đặc sản của Đại Minh cung như thế này, ta có thể một lúc đánh ba người mà không thở dốc.

Lúc còn bé bà đây được xưng là tiểu bá vương nắm đấm thép của An Ấp phường cũng chỉ cười ngắm gió mây nhé.
"Bắt nàng ta lại!" Tố Hành đánh không lại ta, tức hổn hển gào lên với thị vệ bên ngoài.
Ta không có ý định dây dưa nhiều, ném roi giơ tay đầu hàng.
Một thị vệ lập tức xông lên, bắt chéo hai tay của ta, giơ cao quá đỉnh đầu.
Ta ngoan ngoãn mặc hắn giơ, thầm nghĩ vị thị vệ ca ca này còn rất thương hương tiếc ngọc, dịu dàng hơn nhiều vị bẻ cánh tay ta trên Tuyên Chính điện ngày đó.
"Trọng địa Tử Thần điện không phải nơi cho ngươi giương oai!" Đáng tiếc, thị vệ ca ca dịu dàng nói lời chẳng dịu dàng chút nào.
Thấy Tố Hành còn muốn đi nhặt roi, ta hung dữ phi mắt dao về phía nàng ta.

Nàng ta sững sờ, ánh mắt dữ tợn, nắm chặt cán roi ra vẻ sắp đánh.

Ta bị khống chế, không thể nào tránh, đôi mắt híp lại, nhe hàm răng trắng hung dữ.
Hai nữ nhân như hai con dã thú hầm hè với nhau.
Lúc này, cửa thư phòng được mở ra từ bên trong, một lão thái giám cầm phất trần trong tay đi ra.
Sắc mặt thái giám này lãnh đạm, lông mày mờ nhạt, đuôi mắt rũ xuống, giống như một con chó già da thịt lỏng lẻo.
Ông ta nhướn mí mắt, nhìn ta một chút, lạnh lùng nói: "Im miệng, thứ ồn ào.

Bệ hạ tha cho ngươi vào Tử Thần điện hầu hạ không phải để ngươi tới làm gà gáy sáng."

Ta nhìn ông ta cảm thấy quen mắt, cẩn thận nhớ lại một hồi, hít sâu một hơi, đây chẳng phải lão thái giám hôm trước liên tiếp dẫn cha, nhị thúc và ca ca đi sao!
Lão thái giám kia lại buông mắt, nói: "Tố Hành lui ra đi.

Ngô đội trưởng, giải Thẩm Anh vào, bệ hạ muốn gặp nàng ta."
Dứt lời, ông ta quay người trở về phòng, để lại một đại nội thị vệ và hai nữ nhân hung dữ đối mặt với nhau trong điện.
Tố Hành không cam lòng trừng mắt nhìn ta một cái, căm hận khập khiễng rời đi.
"Thẩm nương tử, đắc tội rồi." Ngô đội trưởng nhận lệnh bên trên, chắp tay với ta, quát lên với nhóm tiểu thị vệ thủ hạ: "Lục soát người nàng!"
Vì một đống tiền án của ta, hắn tỏ ra cực kỳ cẩn thận, thậm chí ngay cả trâm gỗ cột tóc của ta cũng không tha.
"Cái này có gì mà thu?" Ta nói: "Thu rồi ta lấy cái gì cột tóc?"
Ngô đội trưởng thản nhiên nói: "Đề phòng vạn nhất."
Ta đành mặc hắn rút trâm gỗ của ta, lải nhải nói: "Ai da, ta há có lá gan hành thích vua? Vốn chính là bảo vệ tính mạng người nhà mới đồng ý tới làm Khởi cư lang.

Nếu quả thật động thủ với hắn, bọn họ có còn mạng nữa không?"
Người khác ta không dám nói, nhưng thím nhất định là người đầu tiên đánh bể cái đầu chó của ta trên đường hoàng tuyền.
Lý Tư Diễm dám giữ ta ở bên cạnh chắc cũng biết mặc dù ta mạnh mồm nhưng cố kỵ tính mạng người nhà, sẽ không có lá gan giết hắn.
Mà ở trong mắt Ngô đội trưởng, ta đã không còn có chút độ tin cậy nào, là yêu ma cản đường trong kiếp sống cu li của hắn.
Kiểm tra ba vòng trong ba vòng ngoài hoàn tất, hắn lại bắt chéo hai tay ta, ném vào Ngự Thư Phòng Lý Tư Diễm.
Lúc thị vệ ném ta vào cửa, Lý Tư Diễm đang xử lý công việc buổi sáng.
Hình như hắn vừa thức dậy chưa lâu, chỉ tùy tiện mặc một thân trường bào xanh biếc, đai lưng cũng không buộc tử tế, lộ ra y phục

xanh nhạt bên trong, đang dùng một tư thế phóng túng ngỗ ngược cực kỳ không hợp với thân phận Hoàng đế ngồi trước bàn, biểu tấu bên cạnh chất đống như núi.

Câu nói đầu tiên khi thấy ta là: "Thẩm khởi cư lang, roi dùng thuận tay không?"
Hắn có vẻ không tức giận, sắc mặt như thường xem tấu chương, ngón tay cầm bút thon dài mà sạch sẽ, làm cho người ta hết sức tiếc hận, bàn tay đẹp đẽ như thế sao lại sinh ra trên người một tên súc sinh.
Ta thành thật hồi đáp: "Chỉ có mẽ ngoài, vật nào chủ nấy."
"Ồ." Hắn cười trầm: "Hay cho câu vật nào chủ nấy."
Hắn hỏi: "Tại sao ngươi không mặc y phục Tố Hành đưa cho ngươi? Nếu không thích, sao không bảo Tố Hành đổi cho bộ khác?"
"Ngươi cho ta nhậm chức Khởi cư lang lục phẩm, lẽ ra phải mặc quan phục lục phẩm và khăn chít đầu, nàng ta cho ta mặc cái thứ quỷ gì?"
"Làm sao bây giờ? Chỗ này của trẫm không có quan phục nữ tử."
Hắn cười càng thêm xán lạn: "Ngươi đã không thích cung trang vậy thì trẫm không làm khó, ngươi khỏi cần mặc cái gì nữa.

Tố Hành qua đây, lột y phục nàng ta đốt đi, chỉ để lại quần áo trong."
Ta giận tím mặt, nói bằng giọng chói tai: "Được lắm! Ngươi cứ việc chọc ghẹo ta đi.

Hôm nay ta sẽ mặc áo lót theo ngươi vào triều, để quần thần trên triều nhìn xem, tân Hoàng đế của bọn họ là tên đại hôn quân không cho Khởi cư lang mặc y phục!"
Hắn gác bút sang một bên, hai tay bế má, ung dung nói: "Ngươi nói đúng, trẫm chính là tuyệt thế hôn quân người trước chẳng thấy ai, người sau thì chưa thấy[1].

Trẫm xấu xa, không chỉ thích giết Sử quan, còn không thích cho Khởi cư lang mặc y phục.

Tố Hành ngơ ra đó làm gì, đồ lót của nàng ta cũng lột xuống."
(1) Trích bài thơ "Đăng U châu đài ca" của Trần Tử Ngang, bản dịch của Tương Như.
Ta quá sợ hãi, kích động gào thét với Tố Hành: "Ngươi dám động vào ta!"
Lý Tư Diễm lạnh nhạt nói: "Nếu Thẩm khởi cư lang không thích Tố Hành, vậy thì để thị vệ trước điện làm thay đi.

Giờ vào triều sắp đến rồi, đừng để trẫm chờ quá lâu."
Quả đấm của ta nắm chặt rồi buông ra, trước mắt tối sầm, vết thương trên trán lại đau nhức, là bị Lý Tư Diễm làm tức.
Bàn về vô liêm sỉ không biết xấu hổ, thiên hạ này không ai có thể thắng được Lý Tư Diễm coi trời bằng vung.

Cái gì mà dáng vẻ nhân nghĩa đạo đức của quân vương, trong mắt hắn tất cả đều là chó má.
Hắn có vẻ cực kỳ thích nhìn bộ dạng tức giận cay cú của ta.

Hắn buông bút xuống, hết sức chuyên chú thưởng thức sự túng quẫn của ta, đôi mắt hồ ly sung sướng híp lại, vừa thưởng thức còn vừa châm chọc nói: "Thẩm khởi cư lang, ngươi cho rằng Tử Thần điện của trẫm là Sử quán nhà ngươi, mặc ngươi làm loạn sao? Ta nói rồi, tính tình ngươi càng cứng, ta càng thích nghiền nát sự kiêu ngạo của ngươi.

Nhưng mà ngươi sức sống dồi dào thú vị hơn nhiều bộ dạng nửa sống nửa chết mấy ngày trước, trẫm thích."

"Lý Tư Diễm, ngươi...!cái tên cẩu tặc này." Ta cắn răng nói.
"Chửi hay lắm." Hắn vỗ tay tán thưởng: "Mắng trẫm đến sảng khoái tinh thần, như nghe tiếng tiên.

Mắng vài tiếng nữa đi, trẫm dán nó lên tường, sớm tối nhìn xem, quá tuyệt."
Ta đứng tại chỗ thở hổn hển hồi lâu, không chỉ trán đau nhức, ngực cũng đang đau.

Quả thực không giây phút nào ta không muốn nhào tới vặn rơi đầu chó của hắn, nhưng nghĩ đến thím và Tiểu Xuyên, chỉ có thể nén thù hận và phẫn nộ, cố gắng để mình bình tĩnh trở lại.
Trong tiếng cười ha ha của cẩu Hoàng đế, ta khuất phục rồi, mặc cho các cung nữ tròng cho ta một bộ cung trang thùy mị nhu thuận, vô số dây lụa tung bay.
Ta trong gương đồng trông không còn thiết gì nữa.
Nhị thúc ta từng nói, lễ chính là khuôn phép, lễ phục chính là lồng giam, trói buộc người ta trong từng tấc vải vóc, ngày ngày như thế còn mệt nhọc tâm chí hơn so với xiềng xích.
Cung trang hạn chế bước chân của ta, khiến cho ta chỉ có thể đi bước nhỏ rất chi là ỏn ẻn.

Ta hoang mang liếc nhìn cung nữ cầm gương bên cạnh, không nhịn được hỏi nàng: "Tỷ, tỷ mặc y phục này làm việc như thế nào mà không bị rách vậy?"
Ta hỏi thật lòng, cung nữ kia lại cho là ta đang đùa giỡn nàng, khuôn mặt nhỏ xanh mét, đi mất.
Ta:...Thôi vậy.
Khi ta lê váy áo vướng víu đi bước nhỏ đến chuẩn bị đi làm, Lý Tư Diễm đang thay triều phục của hắn.
Đối diện với triều phục Hoàng đế kết cấu phức tạp, tầng tầng lớp lớp, trông hắn còn bực bội hơn ta.
Ta cười phụt một tiếng khoái chá, cười trên nỗi đau của người khác.
Hắn giũ giũ tay áo, hờ hững quay lại nhìn, đúng lúc nhìn thấy ta đứng ở cửa.
Rõ ràng hắn sững sờ một chút, trong mắt lóe lên vẻ cổ quái, chậm rãi đi tới, nhấc cằm ta tỉ mỉ quan sát một phen.
Một ngón tay quệt qua khóe môi tô son của ta, thậm chí còn vô tình hoặc là cố ý ma sát một chút.
Ta buồn nôn hết sức, ra sức quay đầu đi.
"Không tệ." Hắn xoa xoa ngón trỏ, để lại một vết màu đỏ ửng trên chiếc khăn trắng tinh, rồi lại nhét khăn vào trong ngực, gật gù bình luận: "Đúng là người đẹp vì lụa, tướng mạo bình thường như ngươi chỉnh trang một chút cũng có mấy phần phong thái của nữ quan quốc triều."

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy dáng vẻ bình thường của ta.

Mấy lần trước, nếu không tóc tai bù xù như chó dại thì cũng là quấn vải trắng như ma nữ, chỉ có lần này miễn cưỡng giống hình người.
Ta sờ lên khuôn mặt hình người của mình, kết quả không cẩn thận gảy rơi hoa điền[2] dán trên mặt.
Quá xấu hổ.
Cung nữ trang điểm cho ta tuyệt vọng quay đầu đi.
Đúng lúc Lý Tư Diễm bắt gặp, vươn tay ra lột nốt hoa điền bên kia của ta xuống, tiện tay ném lên bàn, nói: "Ngươi dán cái thứ này thật khó coi, còn chẳng bằng không dán."
Có lẽ đây là câu đầu tiên Lý Tư Diễm nói tiếng người với ta ngày hôm nay.
"Cầm bút mực theo trẫm vào triều." Hắn liếc xéo ta, cười cợt nói: "Thẩm khởi cư lang, chẳng phải ngươi là Sử quan thế gia, tài học xuất chúng sao? Vậy đợi lát nữa trẫm nói cái gì, ngươi phải ghi nhớ tất cả.

Nếu như ngươi dám để sót một chữ thì bô của trên dưới Tử Thần điện đêm nay đều do ngươi đi đổ."
Tới rồi tới rồi, hoạnh họe tới rồi.

"Được." Ta đồng ý ngắn gọn.
Tên Lý Tư Diễm này cực ghi thù, hôm trước trên Tuyên Chính điện ta mắng hắn là đồ đổ bô trong Dịch Đình bị hắn nhớ kỹ, hôm nay cố tình mang cái này ra để xử lý ta.
Có lẽ là ta đồng ý quá sảng khoái, ngược lại hắn không vui, sắc mặt bỗng chốc nham hiểm sắp đòi mạng.

Nửa buổi, hắn mới hừ một tiếng từ lỗ mũi, sải dài một bước, ngạo mạn đi qua bên cạnh ta.
Ta không hề che giấu trợn trắng mắt.
Hứ, cẩu Hoàng đế sáng nắng chiều mưa.
***
Khởi cư lang bên cạnh Hoàng đế sẽ chia ra hai vị trí, trái ghi chép lời nói, phải ghi chép sự việc.

Thế nhưng Lý Tư Diễm vừa mới đăng cơ chưa được mấy ngày, còn chưa phân phối đủ người, cho nên hiện giờ chỉ có một mình ta, một tay ôm hết lời nói và sự việc, một phần tiền lương làm hai phần việc.

Ta không còn thiết gì thở dài, nhìn văn võ bá quan ngồi đầy sảnh đường trước mặt, trong lòng lại bắt đầu sầu muộn.
Vốn dĩ tưởng rằng một ngày nào đó, ta sẽ lấy thân phận biên soạn đứng trong hàng ngũ triều hội, nhưng ta có nằm mơ cũng chẳng ngờ, lần đầu tiên vào Tuyên Chính điện là ta mắng chửi Hoàng đế trên triều, lần thứ hai vào Tuyên Chính điện, ta ngồi vào vị trí Khởi cư lang, viết khởi cư chú cho cẩu Hoàng đế hôm trước ta mắng.

Đây là cái cuộc đời chó má gì.
Huống hồ viết khởi cư chú cho Lý Tư Diễm là một việc rất rất khổ nhục.

Đầu óc hắn linh hoạt, tốc độ nói nhanh, giống như cái nỏ bắn liên tục, giáo huấn nhóm lão văn thần trên triều đường đầu đầy mồ hôi, ai nấy giận mà không dám nói.
Đây chính là tác dụng mang ta vào triều, ta giống như cây roi có sẵn uy lực bày bên cạnh cẩu Hoàng đế.

Đám quần thần vừa thấy ta là nhớ lại hành vi lập uy ác liệt giết liền ba Sử quan của cẩu Hoàng đế, cho nên muốn trái ngược ý hắn, trước tiên cũng phải cân nhắc trong lòng một phen.
Ngay cả một tiểu nương tử trẻ tuổi cũng không buông tha, Hoàng đế này nhỏ nhen bao nhiêu!
Ngoại trừ tác dụng giết gà dọa khỉ, ta còn là một công cụ nghe viết không có tình cảm, ngồi một bên vung ngòi bút như bay, ghi hết tất cả một đống lời nhảm nhí của cẩu Hoàng đế.
Những quả rắm cẩu Hoàng đế thả[3] quả nhiên vừa thối vừa dài, ta viết đến cổ tay đau nhức.
(3) Ý là những lời thốt ra.

Có câu "có rắm mau thả" nghĩa là "có lời gì thì mau nói".

Nhưng ta ghi lại rồi mới phát hiện, ngôn từ Lý Tư Diễm dùng có thể nói là thô tục, thỉnh thoảng còn kèm theo mấy trợ từ ngữ điệu ta còn chưa từng nghe, theo ta phân tích cũng đều là từ ngữ không mấy sạch sẽ.
Ta đoán trong những năm hắn ở Dịch Đình, khả năng không được tiếp thu giáo dục đứng đắn của Hoàng tử.

Cho dù sau này liều mạng bắt kịp, thói quen ngôn ngữ vẫn ngầm phản ánh xuất thân thấp hèn của hắn.
Đến lượt người như vậy làm Hoàng đế, ta thấy vận số bổn triều sắp cạn rồi.
Lúc ở trên triều, hắn liên tục quay đầu nhìn ta, xem ra hắn cực kỳ chờ mong đêm nay ta đi đổ bô cho Tử Thần điện.
Ta không nói năng gì đưa một xấp chữ thảo[4] cho hắn.
(4) Chữ thảo là một kiểu viết chữ Hán của thư pháp Trung Hoa.
Hắn cầm lấy lật xem từng tờ.
"Ngươi viết cái gì đây? Trẫm chưa từng nói những lời này." Hắn giơ bản thảo lên, châm chọc nói: "Xem ra Sử quan thế gia cũng chỉ có thế."
Lúc đầu ta đã chuẩn bị tan làm đi ăn sáng, nghe xong lời này, tức đến không còn khẩu vị.
Có lý nào lại như vậy, ngươi có thể vũ nhục ta, nhưng tuyệt đối không thể vũ nhục năng lực nghiệp vụ của ta.
Ta lập tức đứng dậy, chỉ vào trang giấy kia cãi lại: "Ta nhớ không nhầm thì chính ngươi nói với Tể tướng đại nhân "Được, tên là Trương Lê đúng không, ta thấy Lại bộ còn có chức vị, vậy thì để hắn lấp chỗ trống Lại bộ Thị lang đi." Ta viết "Nói rằng: Được, chuẩn cho Trương Lê nhậm chức Lại bộ Thị lang" không có bất cứ vấn đề gì."
Lý Tư Diễm thái độ bình thản, đốt ngón tay đẹp đẽ hơi dùng lực, xé mấy lần trang giấy ta vất vả viết xong thành mảnh nhỏ, tùy tiện quăng vào cái sọt đựng giấy lộn.
"Trẫm nói nhiều như vậy, ngươi lại chỉ ghi mấy chữ này, ăn bớt ăn xén, thái độ không nghiêm túc.

Viết lại đi, nhớ kỹ một chữ cũng không được để sót."
Ta sững sờ nhìn văn chương của ta bị xé nát, từ từ rơi xuống giống

như tuyết rơi, trợn mắt không dám tin.

Ta bỗng hồi thần, cả giận nói: "Không phải ngươi bảo ta viết khởi cư chú sao? Tại sao còn muốn xé nó!"
"Trẫm nói phải ghi từng câu từng chữ, ngươi đã không làm theo quy củ, vậy đương nhiên phải xé mới được." Hắn lười biếng nói.
Ta tức giận đến không biết lựa lời: "Ai dùng tiếng thông tục viết sử? Lý Tư Diễm, có phải ngươi ở trong Dịch Đình hoàn toàn không đọc sách hay không? Dù gì cũng là một Hoàng tử, tại sao ngay cả điều này cũng không biết?"
Vừa nghe đến hai chữ Dịch Đình, vẻ mặt ung dung của Lý Tư Diễm lập tức tan thành mây khói, biến thành một khuôn mặt u ám.
Hắn tóm chặt vạt áo trước của ta, từ từ nhấc ta lên, lãnh đạm nói: "Câm miệng."
Cung trang vốn bó chặt, ta bị xách đến khó thở, nhưng vẫn cố chấp xát muối lên vết thương của hắn: "Ngươi từng đọc Tứ thư Ngũ kinh chưa? Ngươi từng đọc mười ba đời sử chưa? Những từ ngữ ngươi nói trên triều rõ ràng là một tên lưu manh đường phố thô tục, nào có dáng vẻ của người từng đọc sách.

Bảo ta ghi từng từ từng chữ? Cũng không sợ lưu truyền xuống bị người đời sau chế nhạo."
Hắn sát lại gần ta, cười nói: "Trẫm nói chuyện thô tục, làm người ta chế nhạo? Đáng tiếc, cha huynh ngươi đọc vạn quyển sách, nhưng vẫn kết liễu trong tay người thô thiển như trẫm."
Đây là vết thương mới nhói tận xương của ta, khó khăn lắm mới kết vảy một chút, lại bị hắn tàn nhẫn bóc ra.

Ta hận muốn chết, nặn ra mấy chữ từ kẽ răng: "Ngươi không thích nghe có đúng không...!Ta càng muốn nói...!Cẩu Hoàng đế lạm sát vô tội...!Tội phụ Dịch Đình..."
Ta mới nói được hai chữ "Dịch Đình", bờ môi run run bỗng ngừng lại, lý trí mới mất đi lại tuôn trở về thân thể ta như thủy triều.
Ta nhớ tới lúc thím tiễn biệt ta, than thở dặn dò ta, bảo ta đừng có nhắc tới mẹ Lý Tư Diễm trước mặt hắn nữa.

Đây là vảy ngược của hắn, nếu hắn giận điên lên, mạng cả nhà chúng ta đều chưa chắc giữ được.
Trong chớp mắt, ta dừng cương trước vực, cố nuốt lại trong bụng câu "cẩu tạp chủng tội phụ Dịch Đình sinh".
Nhưng vẫn là quá muộn, hắn đoán được ta muốn mắng cái gì, tay giữ cổ ta dần dần dùng sức.

Trong tiếng hít thở chật vật của ta, mặt hắn không cảm xúc kề sát gần ta, trong mắt tràn đầy tàn bạo không thể kiềm chế được, phản chiếu khuôn mặt thống khổ của ta trong đó.
Hắn siết chặt hô hấp ta, nói khẽ: "Thẩm Anh, là trẫm quá dung túng ngươi, để lời hỗn hào nào ngươi cũng dám nói ra ngoài."
Ý thức của ta đã hơi mơ hồ, vào thời khắc sắp chết, toàn thân bộc phát sức lực kinh người, liều mạng giãy giụa.

Hắn bị ta đá trúng một cước lại không thèm để ý, tay bóp cổ ta không thả lỏng chút nào.
"Ngươi cho rằng trẫm không biết ngươi đang suy nghĩ gì sao? Từ sáng sớm ngươi đã năm lần bảy lượt làm ầm ĩ, chẳng qua chỉ là đang thăm dò giới hạn của trẫm, xem trẫm có thể khoan nhượng ngươi được mấy phần, có đúng không?"
Ta ngừng giãy giụa, ngơ ngác như bị sét đánh.
Hắn nở nụ cười, mắt hồ ly híp lại thành đường, nhưng giọng nói vẫn lạnh lẽo như vậy.
"Trẫm vốn muốn tùy theo ngươi, nhưng bây giờ không muốn nữa.

Đã thích Dịch Đình như vậy, trẫm đưa ngươi đến đó trải nghiệm một lần, để Thẩm biên soạn cao cao tại thượng cũng nếm thử cúi mình trước kẻ khác, tay đầy ô uế là cảm giác thế nào."
Dứt lời, hai tay hắn thả lỏng, lạnh lùng bổ sung: "Đi Dịch Đình, để Hạ Phú Quý sắp xếp cho ngươi việc đổ bô, để cho ngươi cũng làm người thô tục, như vậy chủ tớ chúng ta mới xứng."
Hắn nói xong, cuối cùng cũng thu tay về, gông cùm trên cổ rời đi, lượng lớn không khí mới mẻ một lần nữa tràn vào phổi ta.
Hai chân ta mềm nhũn, ngồi quỳ trên đất che cổ họng, ho khan dữ

dội như người chết đuối, ho đến khi đỏ bừng cả khuôn mặt.
Nước mắt sinh lý trào đầy mắt, ta dần dần không nhìn rõ sắc mặt Lý Tư Diễm.
Ta khàn khàn nói: "Ngươi..."
Cẩu Hoàng đế chỉ thẳng ra ngoài cửa, buông mắt nói: "Được rồi, nhân lúc trẫm còn cho ngươi hít thở, cút mau lên đi."
Nghe hắn hạ lệnh xong, hai thị vệ hầu ở bên cạnh từ lâu nhanh nhẹn dựng ta dậy, kéo ta như tha một cái bao bố, ném ta ra Tử Thần điện.
Trong đôi mắt đẫm lệ mơ hồ, ta vô thức nhìn về phía Lý Tư Diễm, nhìn thấy hắn sải chân trở về đại điện, lẳng lặng đứng đó hồi lâu, đột nhiên cầm một chiếc bình sứ ném mạnh xuống đất.
Ta vừa ho khan, vừa cảm giác được vô cùng rõ ràng, hình như người này bị ta chọc giận.
***
Cứ như vậy, dưới cơn nóng giận của cẩu Hoàng đế, ta bị phạt đi Dịch Đình.
Dịch Đình, tên đầy đủ là Dịch Đình cung, là chỗ cải tạo lao động đệ nhất Trường An, mang ác danh căn cứ thu nhận phi tần thất thế.
Bây giờ ta cũng coi như một danh nhân, toàn bộ Dịch Đình đều nghe nói đến sự tích vẻ vang của ta: Tiểu nương tử đanh đá xuất thân từ Thẩm gia nhiều đời làm Sử quan, chửi Đương kim Thánh thượng như tát nước trên Tuyên Chính điện, bị Thánh thượng phạt làm Khởi cư lang mười lăm năm, nhưng vì làm Thánh thượng tức giận mà lại bị phạt vào Dịch Đình đổ bô.
Nhóm cung nữ thái giám nhao nhao cảm thán: Tiểu cô nương này thảm đúng là thảm thật, nhưng tìm đường chết cũng là tìm đường chết thật.
Thị vệ xách ta vào phòng Tổng quản, bảo tên sai vặt đi gọi Tổng quản đại nhân.

Tên sai vặt đi đứng nhanh nhẹn, chỉ chốc lát sau đã dẫn một thái giám ăn mặc chỉn chu đến.
Tên sai vặt cực kỳ nịnh bợ, liên tục nói: "Mời Hạ đại nhân."
Hạ đại nhân kia rất là hưởng thụ, "ừ" một tiếng, nhấc chân bước vào phòng, đột nhiên trông thấy mặt của ta, chân hắn trượt đi, suýt nữa

ngã sấp mặt xuống đất.
Ta liếc mắt, ô, Hạ Phú Quý, lại là thằng cháu rùa này.
"Anh...!khụ khụ, vị này không phải Thẩm khởi cư lang sao? Tại sao đột nhiên tới Dịch Đình này của ta, bệ hạ như vậy là..."
Hắn nhìn ta chằm chằm, lắp bắp hỏi hai thái giám sau lưng ta, không xác định được có cần đỡ ta dậy không.
Thái giám đằng sau ta kể lại sơ lược một lần hành vi tìm đường chết của ta.
Vỏn vẹn vài câu, lượng tin tức kinh người.
Hạ Phú Quý càng nghe càng chấn động, đến cuối cùng miệng to đến có thể nhét một quả trứng gà, bàn tay vươn ra đỡ ta cũng mượt mà thu về.
"Ý của bệ hạ là để Thẩm khởi cư lang đổ bô trong Dịch Đình tự kiểm điểm, đến khi nào nghĩ thông suốt mới cho ra ngoài.

Cụ thể sắp xếp thế nào tùy Hạ đại nhân định đoạt." Thị vệ nói.
"Ta định đoạt?" Hạ Phú Quý được sủng mà lo.
"A, ta hiểu rồi." Hắn ta là cao thủ mượn gió bẻ măng, lập tức vỗ ngực, tỏ thái độ căm phẫn sục sôi, nói: "Tiện phụ này dám cả gan xúc phạm Thánh thượng, đúng là lớn mật quá thể.

May nhờ Thánh thượng nhân đức mới cho nàng ta đến Dịch Đình đổ bô tự kiểm điểm.

Hai vị đại nhân yên tâm đi, phạm phụ này đến Dịch Đình của ta tuyệt đối không để cho nàng ta còn có cơ hội gây sóng gió!"
"Như vậy thì tốt." Thị vệ chắp tay nói: "Người đã đưa đến, chúng ta không quấy rầy đại nhân nữa, xin cáo từ trước."
"Hai vị đi thong thả." Hạ Phú Quý vẫy khăn tay nhỏ của hắn lên.
Đưa tiễn hai thị vệ đại ca xong, ta và Hạ Phú Quý mắt to trừng mắt nhỏ nửa ngày.
Cuối cùng, Hạ Phú Quý đuổi hạ nhân ra, khô khốc nói với ta: "Muội muội, ngươi đang làm gì vậy chứ?"
Ta trừng mắt nói: "Ai là muội muội của ngươi, bà đây là tổ tông của ngươi."
Hạ Phú Quý tính tình tốt, biết nghe lời: "Được, ngươi là tổ tông của

ta."
Ta nghẹn cục tức, lại oán giận nói: "Da mặt thật dày, tổ tông cũng gọi được ra miệng, quả không hổ là nô tài tốt của Lý Tư Diễm."
Hạ Phú Quý biết ta miệng tiện nên cũng không giận, cởi trói cho ta, nói: "Bà cô nhỏ của ta ơi, ngươi tức ta cũng không sao, nhưng tội gì ngươi phải trêu chọc vị Tử Thần điện kia.

Lúc y ở Dịch Đình chính là người có thù tất báo, bây giờ làm Hoàng đế càng trở nên tâm tình khó lường, ngươi chọc y há có quả ngon để ăn? Gần vua như gần cọp, thu lại tính tình con lừa của ngươi đi."
Ta cũng biết hắn khuyên ta là muốn ta sống tốt một chút, nhưng vẫn là nuốt không trôi cục tức này, oán hận nói: "Cẩu Hoàng đế bắt nạt người, dưới gầm trời này nào có đạo lý người bị ăn hiếp đi lấy lòng người ăn hiếp!"
Hạ Phú Quý sợ đến giật mình: "Ngươi mắng nhỏ chút, bị nghe được thì không xong đâu!"
Hắn ta lại tiếp tục thở dài: "Anh Anh, ngươi không sống ở trong cung nên không biết, tiến vào cánh cửa kia rồi, đạo lý trên đời này tất cả đều không có tác dụng, không ai có thể thẳng lưng mà sống.

Cho dù là tôn vị Tể tướng gặp Hoàng đế cũng phải quỳ, duy chỉ có ngươi muốn đứng, ở đâu ra chuyện tốt như vậy?"
Ta quay đầu sang chỗ khác, nói: "Ta đã hết sức nhẫn nại, nhưng hắn xé khởi cư chú ta viết, hoạnh họe ta đủ đường, ta nhất thời không nhịn được mới..."
Hạ Phú Quý cuống lên: "Chỉ vì việc này? Muội muội ngoan của ta, ngươi đúng là một chút ấm ức cũng không chịu được!"
———
(2) Hoa điền: bông hoa dán trên trán.

(Truyện này cũng bối cảnh thời Đường.)

Click để xem ảnh
.

Chương 5: 5: Năm Ngày Dạo Chơi Dịch Đình

Ta cũng tủi thân, bị Hạ Phú Quý nói cho sắp rơm rớm nước mắt.
"Đạo lý ta đều hiểu, nhưng ta không nhịn được."
Hạ Phú Quý nói: "Bài học lần trước còn chưa đủ sao? Ngươi cũng nhớ lâu quá."
"Thằng cháu rùa này sáng nắng chiều mưa, lúc thì cười hì hì, lúc thì lại bóp cổ người ta, ta làm sao biết được câu nào chọc hắn?"
Hạ Phú Quý rót cho ta chén trà, vén áo ngồi xuống, nói: "Ngươi đúng là ngốc, Thánh thượng có tổng cộng hai chuyện không được nhắc, một là cảnh ngộ đổ bô trong Dịch Đình, hai là mẫu thân thân sinh của y.

Ngươi thì hay rồi, giẫm lên hai chuyện này ra sức mà nhảy nhót, y không xử lý ngươi thì xử lý ai."
Ta nghiêm mặt nói: "Sử quan chúng ta ngay thật, từ trước đến nay có chuyện nói thẳng, nào giống người khác luôn thích che giấu."
Hạ Phú Quý rùng mình một cái: "Bệnh nghề nghiệp này thật đáng sợ, phải sửa."
Hắn lại bắt đầu khoe khoang bản thân: "Ngươi nhìn ca ca ta xem, chính là dựa vào giữ mồm giữ miệng, biết làm người mới bình an lăn lộn trong Dịch Đình lâu như vậy."
Lòng hiếu kỳ của ta nổi lên, hỏi hắn: "Giữ miệng? Nghe ý này của ngươi là đã biết đứa trẻ đổ bô năm đó là con trai Hoàng đế từ lâu?"
Hạ Phú Quý lắc đầu nói: "Cái đó đương nhiên không biết.

Chuyện này không chỉ bí mật còn cực kỳ ly kỳ rối rắm.

Lúc ấy ta chỉ là một tiểu thái giám hạng bét, nào có tư cách xen vào giữa ân oán của các nương nương."
Ta làm một động tác tay xin lắng tai nghe.

Hạ Phú Quý dáo dác nhìn quanh bốn phía một phen, nhỏ giọng nói với ta thân thế của Lý Tư Diễm.
Mẹ ruột Lý Tư Diễm vốn là thục nữ của một nhà quan lại ở Trường An, nhưng về sau vì một vụ án tham ô mà bị tịch thu nhà, sung nhập Dịch Đình làm nô cùng với những nữ quyến khác.
Lúc ấy, tình huống ở hậu cung vô cùng lạ kỳ.

Quý phi độc sủng, một mực bá chiếm Hoàng đế, khiến phi tần lục cung giận mà không dám nói, ngay cả Hoàng hậu cũng phải kiêng dè.

Nhưng về sau có một ngày, lúc Hoàng đế một mình trèo lên Long Thủ Nguyên, nhìn trúng mẹ ruột Lý Tư Diễm theo hầu, nhất thời bị sắc mê hoặc sủng hạnh bà, sau đó cũng không dám nói với Quý phi.
Nhưng chuyện thế gian chính là trùng hợp như vậy, chỉ một đêm mưa móc, mẹ ruột Lý Tư Diễm phát hiện mình đã mang thai long chủng.

Bà sợ đến hồn phi phách tán, muốn phá đứa bé, nhưng lại sợ mưu hại long chủng là trọng tội.

Dưới sự lo sợ không yên, người phụ nữ cùng phòng kiến nghị bà đi tìm Hoàng hậu trợ giúp.

Bà vâng dạ nghe theo, đến cung Hoàng hậu khóc một đêm.

Hôm sau, Hoàng hậu điều bà vào trong cung mình, che chở cho bà trong thời gian mang thai.

Việc này theo lời Hạ Phú Quý nói là một bí mật cung đình, cho đến khi Lý Tư Diễm ra đời, người biết việc này cũng chỉ có hai, ba cung nhân tâm phúc trong cung Hoàng hậu mà thôi.
Hai năm đầu đời của Lý Tư Diễm sống trong tầng hầm ở cung Hoàng hậu.

Sau khi Hoàng hậu qua đời, mẫu thân hắn nhận di mệnh của bà ấy,

mang theo con trai nhỏ tuổi chuyển về Dịch Đình, để hắn làm một tiểu đầy tớ đổ bô bình thường nhất, trốn khỏi tai mắt của Quý phi khắp mọi nơi.
Cho đến lúc Lý Tư Diễm mười tuổi, Quý phi bệnh chết, lão cung nhân năm đó Hoàng hậu để lại mới nói việc này cho Hoàng đế, Lý Tư Diễm mới từ một đầy tớ hèn mọn trong Dịch Đình nhảy lên làm Tứ hoàng tử quốc triều.
Nhưng một người rất khó phản bội tuổi thơ của hắn, cho dù sau mười tuổi cẩm y ngọc thực, thầy Nho vây quanh cũng không thể thay đổi tính tình của hắn.

Có lẽ nhân cách của hắn vĩnh viễn bị khảm vào cái bóng u ám Dịch Đình cung.

Biểu hiện cụ thể là hắn càng thêm thô bạo dứt khoát hơn hai ca ca của hắn, càng thêm thủ đoạn tàn nhẫn, càng thêm khuyết thiếu ranh giới cuối cùng.
Hạ Phú Quý cảm khái nói: "Dịch Đình chính là nơi tà ma như thế, càng thất đức càng có thể sống tốt, chẳng trách lại nuôi ra long chủng vặn vẹo."
Ta nói: "Cũng không thể chỉ trách hoàn cảnh chứ, Hoàng gia bọn họ đều là thất đức từ trong trứng..."
Ngày tháng trong Dịch Đình chắc chắn là gian khổ, ngay cả Hạ Phú Quý cũng không nói rõ được rốt cuộc Lý Tư Diễm ở trong Dịch Đình đã trải qua chuyện gì.

Hắn lạnh không? Đói không? Mẹ ruột có từng quan tâm hắn không? Ngoại trừ chính hắn ra thì không có ai biết.
Lúc đó Hạ Phú Quý cũng chỉ là một thái giám tép riu, thấy Lý Tư Diễm luôn bị những đứa trẻ khác bắt nạt nên động lòng trắc ẩn, cho hắn mấy cái màn thầu.

Chút ân huệ nho nhỏ này mười mấy năm sau bành trướng thành cái mũ lớn Tổng quản Dịch Đình, bỗng chốc đập vào cái đầu tóc tai thưa thớt của Hạ Phú Quý.

Hạ Phú Quý nói xong lại bắt đầu oán trách ta: "Không thì sao lại nói Anh Anh ngươi ngốc chứ? Rõ ràng lúc trước cho màn thầu ngươi cũng ở bên cạnh, ngươi nói việc này trước mặt Thánh thượng, chưa biết chừng y sẽ mở cho ngươi một con đường."
Ta trả lời: "Ta thấy ngươi mới trí nhớ kém.

Lúc ấy ta không để lại tên họ, bây giờ nói với hắn cô bé tốt bụng kia là ta, làm sao hắn tin?"
"Ngươi xem ngươi đấy, cứ thế mà bỏ qua một công lao lớn." Hạ Phú Quý tiếc hận cực kỳ: "Nếu y biết Thẩm biên soạn là phụ thân của cô nương cho y màn thầu, nhất định sẽ không giết cha ngươi."
"Chỉ bằng một cái màn thầu? Ta lấy đâu ra thể diện lớn như vậy." Ta lắc đầu: "Ngươi không biết đâu, nửa đêm hôm qua hắn mang ta đến đại lao Ngự sử đài, dụng hình với Quách tiên sinh ngay trước mặt ta."
"Quách tiên sinh?"
"Quách Tân, Quách hoàng môn lang, vị lão tiên sinh lúc trước truyền chiếu lệnh cho Tiên hoàng." Ta nói: "Ông ấy nhân từ, cũng từng giúp đỡ Lý Tư Diễm, thế nhưng có ích gì đâu.

Vì không muốn nói ra tung tích của hai tiểu Thế tử mà vẫn bị Lý Tư Diễm hạ độc thủ."
Hạ Phú Quý lộ ra vẻ mặt hết sức kinh ngạc.
Ta xoa xoa đỉnh đầu thưa thớt của hắn, nói: "Phú Quý Nhi, ngươi có thể lên làm Tổng quản Dịch Đình không phải vì có ân với hắn, mà là bởi vì ngươi không quan trọng.

Nhưng người Thẩm gia chúng ta lại khác, nhà ta nhiều đời Sử quan, xương cốt cứng rắn, lại không có chút sức tự vệ nào, thích hợp dùng để lập uy nhất.

Ngươi nói xem, làm sao hắn có thể bỏ qua cho chúng ta đây?"
Hạ Phú Quý trở nên im lặng.
Mặc dù hắn ta không hiểu triều đường, nhưng kiếp sống cung đình nhiều năm khiến hắn am tường quy tắc vận hành của quyền lực, đành phải thở dài nói: "Đây chính là mệnh rồi."

Ta lại cúi đầu nói: "Đúng vậy, nhìn nhận kĩ thì ngược lại là lỗi của ta.

Nếu ngày đó ta không lén chạy vào trong cung, không cứu cẩu tặc Lý Tư Diễm đó...!Mặc cho hắn bị mấy thái giám kia đánh chết, nói không chừng tất cả đều sẽ không xảy ra.

Cha, nhị thúc và ca ca ta đều có thể bình an, ngày nghỉ tắm gội cả nhà chúng ta đi chợ phía Đông chơi, đi ngoại ô đạp thanh..."
Nói đến lời cuối cùng, âm thanh càng ngày càng nhẹ, gần như nghẹn ngào.
Hạ Phú Quý an ủi: "Sao lại còn tự trách rồi? Nhân quả trên đời ai nói rõ được? Trong cung chúng ta có một câu tục ngữ: Chỉ nhìn tương lai, không bàn nếu như.

Phải biết những điều quá khứ đều đã qua, cuộc sống sau này mới là quan trọng nhất."
***
Dùng bữa tối xong, Hạ Phú Quý dẫn ta tới một nơi cửa nhỏ vắng vẻ, chỉ vào bên trong nói: "Ta cử người thu dọn cho ngươi một căn phòng.

Thế này đi, trước tiên ngươi ở tạm nơi này mấy ngày, chờ hai ngày nữa Thánh thượng nguôi giận rồi trở về.

Sau này chú ý một chút, đừng có lại bị phạt vào Dịch Đình nữa, nơi này không phải nơi gì tốt..."
"A!! Chuột!! Trời ơi! Phú Quý Nhi ngươi xem chỗ đó có chuột! Á!"
Ta kêu thảm thiết cắt ngang lời thao thao bất tuyệt của Hạ Phú Quý.
"Cái gì? Ở đâu?" Hạ Phú Quý bị ta túm đến thét lên: "Bà cô nhẹ một chút, ngươi không buông ta ra, ta giúp ngươi đuổi chuột thế nào?"
Ta run rẩy tay chân bò lên giường.
Hạ Phú Quý mở cửa sau ra, cầm chổi hất mấy cái, đuổi loài động vật gặm nhấm to bự kia ra ngoài.

Hắn ta vừa quay đầu nhìn, chỉ thấy ta đang ngồi chồm hổm trên giường run lẩy bẩy, bộ dạng chịu chấn động to lớn.

Hạ Phú Quý không dám tin nói: "Anh Anh, ngươi sợ chuột?"
Ta gian nan gật đầu.
"Thẩm Anh, ngay cả Thánh thượng ngươi cũng dám mắng vậy mà ngươi lại sợ chuột?" Cả người hắn đều phát điên.
"Cẩu Hoàng đế so với chuột...!đương nhiên là chuột đáng sợ hơn!"
Ta khóc nức nở lớn tiếng nói: "Bên kia còn có một con! Mau giúp ta đánh chết nó!"
Buồn vui yêu ghét của loài người đều không tương đồng, bởi vì xuất thân và trải nghiệm tạo nên cách thức suy nghĩ khác nhau.

Vào thời khắc mấu chốt, chúng ta cũng sẽ đưa ra lựa chọn không giống nhau: Ta xuất thân từ thanh lưu thế gia, sợ con chuột đuôi dài, nhưng lại dám ở trên Tuyên Chính điện chỉ vào Hoàng đế mới đăng cơ mà mắng; Phú Quý Nhi xuất thân bần hàn, hắn không sợ chuột, lại e ngại trách phạt khen thưởng của bên trên.
"Gian phòng này vẫn luôn không có người ở, chuột hơi nhiều." Hạ Phú Quý lầm bầm: "Không biết ngươi sợ thứ này, dọn dẹp không chu đáo, ngươi chấp nhận chút đi."
"Hết chưa? Hết thật chưa?"
Hạ Phú Quý trầm ngâm: "Bề ngoài thì hết rồi."
Nước mắt ta lưng tròng, trượt từ trên giường xuống, nói với Hạ Phú Quý: "Ngươi bảo có một ngày nào đó ta quen sống trong cung rồi, ngay cả chuột cũng không sợ nữa không?"
Hạ Phú Quý nhất thời không hiểu, nghi hoặc nói: "Ngươi hỏi cái này làm gì?"
Ta nói: "Ta đang nghĩ, Lý Tư Diễm bắt ta vào cung viết khởi cư chú cho hắn, có phải giống như mèo vờn chuột hay không.

Vui vẻ thì mang ra trêu chọc một chút, bị cắn thì cho nó nếm mùi đau khổ, tra tấn con mồi cho đến khi kiệt sức mà chết.

Hắn muốn mài mòn chí khí của ta, có đúng không?"
"Nếu như có một ngày ta bị tra tấn đến góc cạnh mất hết, mặc hắn xoay tròn nắn dẹp không rên một tiếng, nhìn thấy chuột chạy qua giường cũng không buồn động, vậy ta còn là ta sao? Đến lúc đó,

ngoại trừ còn sống, ta còn có thể làm gì đây?"
Hạ Phú Quý mờ mịt nói: "Còn sống còn chưa đủ à?"
"Ta nói là..."
"Muội muội, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, đoán mò nhiều như vậy cũng vô dụng." Hạ Phú Quý ngắt lời ta, quơ quơ một ngón tay với ta, nói: "Nhưng mà muội muội ngươi nhắc nhở ta, ta nghĩ đến một biện pháp tuyệt vời để đuổi chuột."
Sự chú ý của ta bỗng chốc bị hắn thu hút, lập tức vứt nửa vấn đề còn lại sang một bên, sốt ruột nói: "Biện pháp gì?"
Hạ Phú Quý hưng phấn nói cho ta, hôm trước con mèo già của Thượng cung cục sinh một ổ mèo con, đúng lúc Hạ Phú Quý được thăng quan, bên Thượng cung mới tặng cho hắn một con mèo nhỏ làm quà mừng.
Con mèo kia còn nhỏ đã thể hiện ra thiên phú bắt chuột kinh người, đến mức trong vòng một tấc không thấy bóng chuột.

Ta đã sợ chuột như thế, vậy thì hắn tiễn Phật tiễn đến Tây Thiên, thân tình đưa mèo yêu cho ta mượn trấn trạch.
Hạ Phú Quý tay chân nhanh nhẹn, trong thời gian một chén trà, phòng của ta đã có thêm một con mèo nhỏ rất đáng yêu.

Ta tự giới thiệu với nó ta tên là Thẩm Anh, là chủ nhân tạm thời của nó.

Nó thận trọng rụt rè "meo" với ta một tiếng.
"Nó tên là Hạt Gạo." Hạ Phú Quý nói: "Ngươi đừng cười, cái tên này quê chỗ nào, đáng yêu biết bao."
Đưa tới cùng mèo con là một bộ đòn gánh.

Hạ Phú Quý hời hợt nói, cái đòn này là để gánh nước phân.

Hắn còn bảo ta: Để cho ta trải nghiệm đổ bô là ý của Thánh thượng, hắn ta là người chấp hành tầng áp chót, không tiện giảm hình phạt cho ta.
Nhưng mà là quần chúng lao động trí óc, khó khăn nào cũng có cách giải quyết.

Hắn khôn ngoan quyết định phái một tiểu đầy tớ có kinh nghiệm đổ bô phong phú bao nhiêu năm đến trợ giúp ta, như vậy ta không cần tự mình xách thùng ra trận.
Hạ Phú Quý tỏ vẻ, không phải là hắn quan tâm ta, mà là hắn thấy ta không giống người làm được việc, chớ vung nước bẩn lung tung, ngày mai phân rải khắp Dịch Đình.

Ta cảm thấy mình bị coi thường, xoa đỉnh đầu của mèo con lông xù, đau lòng nhức óc nói: "Ở trong lòng ngươi, ta ăn hại như vậy à?"
Hạ Phú Quý: Ngươi cảm thấy sao?
***
Mãi đến khi chính mắt thấy trợ thủ Hạ Phú Quý tìm cho ta, ta mới hiểu được Hạ Phú Quý đúng là không khách khí với ta.

Trong lòng hắn, ta chính là một kẻ cực ăn hại.

Ta nhìn tiểu đầy tớ chỉ mới tám tuổi ngoan ngoãn dễ bảo trước mặt, tự nhiên trong lòng sinh ra cảm giác tội lỗi.
Lúc tám tuổi ta đang làm gì? Sáng làm bài tập, chiều chơi cùng Mạnh Tự, tối gác lên đầu gối thím nghe nhị thúc kể chuyện.

Mười ngón tay ngay cả nước xuân cũng không dính, càng đừng nói đến nước bẩn.

Nhưng đứa trẻ này, lúc nó tám tuổi đã là người đổ bô thành thạo nhất cả Dịch Đình, trong đáng thương lại mang một chút miệt mài vi diệu như vậy...
Nó nhìn ta, nói với ta nó tên là Ý Đắc, sau đó thăm dò gọi một tiếng "tỷ tỷ".
Tiếng "tỷ tỷ" này đánh ta tan tác, ta không chịu được cắn rứt lương tâm, chủ động nâng gánh giúp nó.
Lúc nhấc gánh lên ta không khỏi nhớ tới Lý Tư Diễm.
Việc đời đúng là vô thường, cho dù hiện giờ hắn trở thành cẩu Hoàng đế máu lạnh ngang ngược, nhưng lúc tám tuổi hắn cũng chỉ

là một bạn nhỏ đổ bô.
Đáng tiếc không phải bạn nhỏ nào cũng lớn lên hạnh phúc và ngay thẳng giống như bạn nhỏ Thẩm Anh.

Rất nhiều bạn nhỏ lớn lên lệch lạc trong hoàn cảnh khắc nghiệt, trưởng thành một cái cây xiêu vẹo không hề có sự thấu cảm, chưa từng được yêu, cũng không biết làm sao yêu người khác, chỉ biết đi trộm đi cướp, không từ thủ đoạn nắm giữ thứ mình muốn.
***
Quá trình đổ bô ngập ngụa mùi vị bài tiết, suýt chút nữa tiễn ta thăng.
Vất vả lắm mới nhịn đến lúc kết thúc công việc, ta trở về phòng, cúi vào chậu rửa mặt nôn đến xây xẩm mặt mày, vừa nôn vừa nhiệt tình thăm hỏi tổ tông Lý Tư Diễm trong lòng.
Mèo con lại gần ngửi ngửi, sau đó căm ghét nhảy vào hộc tủ, từ trên cao khinh bỉ nhìn xuống bạn cùng phòng mới của nó.

Ngày hôm sau, Hạ Phú Quý tới thăm ta, mang đến cho ta một cái bịt mũi tự chế, đồng thời nói cho ta, đêm nay còn phải tiếp tục.
Hắn cảm khái nói: "Tiểu nương tử nhà giàu như ngươi đương nhiên không tưởng tượng được khổ sở của người Dịch Đình chúng ta.

Đây mới là khởi đầu thôi, ta thấy ngươi vẫn nên sớm nhận lỗi với Thánh thượng đi, cũng chịu ít đau khổ."
Ta trả lời: "Nghĩ hay lắm, Lý Tư Diễm ném ta tới nơi này không phải là muốn nhìn ta túng quẫn sao? Chưa thưởng thức đủ dáng vẻ khổ sở của ta, hắn sẽ không cam lòng cho ta về Tử Thần điện đâu, xin hắn cũng vô dụng."
Hạ Phú Quý thở dài: "Tạo nghiệp..."
Cứ như vậy, ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm...!Năm ngày, ta đổ bô ròng rã năm ngày.
Thậm chí ta cảm thấy ta đã bị ám mùi, nếu không tại sao người người đều tránh ta, duy chỉ có con chó vàng Hạ Phú Quý nuôi là nhìn ta với ánh mắt càng thêm triền miên cháy bỏng.
Hạ Phú Quý giải thích nói: "Trước kia Đại Hoàng thích ăn vật bài tiết của người, có lẽ nó ngửi thấy mùi của ngươi, nhớ lại năm tháng đỉnh

cao lúc trước..."
Ta: Van xin ngươi ngậm miệng đi, ca.
***
Kỳ thực thật lòng mà nói, khoảng thời gian ở trong Dịch Đình cũng không khó sống, cách xa chó điên Lý Tư Diễm kia, tâm trạng ta đã ổn định hơn rất nhiều.

Những bi thương tràn ngập thân thể giống như đang được gom lại từng chút một, túm lại thành một nắm, sau đó đặt ở một góc trong lòng.
Ta thường xuyên ngủ đến mặt trời lên cao, nhưng kỳ quái là trong mấy ngày này, ta không hề có một giấc mộng nào.

Ta nghĩ, có lẽ là cha và ca ca trách ta không nghe lời họ mới không muốn báo mộng cho ta, nhị thúc vào trong mộng của thím, cũng không rảnh tới tìm ta.
Ta rất nhớ họ.
Vào ngày thứ ba, ta đổ bô xong, dưới ánh trăng lạnh lẽo Trường An, ta vén áo quỳ xuống đất, dập đầu ba cái về phía Đông Nam.
Ý Đắc lẳng lặng nhìn ta dập đầu xong đứng dậy, nhẹ giọng hỏi: "Tỷ tỷ đang quỳ ai vậy?"
"Cha huynh ta, còn có thúc thúc.

Hôm nay là giỗ bảy ngày của họ."
Thật lâu sau, ta lại bổ sung: "Ta là con gái bất hiếu, nguyện vọng của họ ta đều không làm được cái nào, còn biến mình thành thế này."
"Đệ cũng là con trai bất hiếu." Ý Đắc nói: "Trước khi ra đi, mẹ đệ bảo đệ chăm sóc đệ đệ, nhưng đệ không chăm sóc tốt, đệ đệ đi rồi, đệ chỉ có thể chôn nó dưới cây nhỏ ở đầu thôn, một mình tới Trường An."
Ta an ủi nó, nói: "Không phải lỗi của đệ, đệ có thể còn sống đã là rất tốt rồi."
Nó nhìn vào mắt ta, nói: "Đúng vậy, có thể sống đã là tốt rồi."
"Đệ và tỷ tỷ hợp nhau, tỷ tỷ hầu ở Tử Thần điện sao? Vậy sau này đệ cũng muốn cố gắng làm người hầu trước mặt Thánh thượng." Nó

chân thành nói: "Đệ sẽ cố gắng."
Ta không biết nên nói gì, chỉ có thể thở dài xoa đầu nó, nói: "Được."
***
Sáng sớm ngày thứ sáu, lúc ta đang ôm chăn mơ màng ngủ, đột nhiên nghe thấy một hồi tiếng gõ cửa dồn dập.
Ta vội vàng khoác áo đứng dậy, kéo cửa ra một khe nhỏ, lộ ra khuôn mặt ú hớn hở của Hạ Phú Quý.
Hắn thuận tiện lách qua khe cửa đi vào, trên mặt mang nụ cười vui sướng khoa trương.

Mèo con bất ngờ nhìn thấy chủ nhân, nhảy đến bên cạnh hắn meo meo nũng nịu, Hạ Phú Quý càng cười toét miệng.
Ta buồn bực hỏi: "Phú Quý Nhi, ngươi có chuyện gì vui sao? Cẩu Hoàng đế phát tiền thưởng cho ngươi? Hay là Uyển Nhi cô cô đồng ý cùng ngươi đối thực[1]?"
(1) Đối thực: thái giám và cung nữ kết giao, sống chung như vợ chồng.
"Lượn đi!" Hạ Phú Quý trợn mắt nhìn ta: "Là vui mừng vì bà cô ngươi! Thánh thượng triệu ngươi về Tử Thần điện hầu, đêm nay ngươi không cần đổ bô nữa!"
Ta ngẩn ra, bật thốt lên: "Nhanh như vậy á?"
Ta còn tưởng rằng cẩu Hoàng đế ít nhất phải lơ ta một tháng chứ.

Bây giờ đã triệu ta trở về cũng quá vội vàng rồi đó, hắn thiếu Khởi cư lang như vậy sao?

Hạ Phú Quý vẫn khấp khởi nói: "Mặc kệ như thế nào, ta không cần hầu hạ bà cô ngươi nữa.

Mau đi thay cung trang đi, đừng để thị vệ đại ca chờ quá lâu."
"Ờ." Ta lầm bầm nói: "Ngộ nhỡ ngày nào đó Lý Tư Diễm lại lên cơn điên, ta vẫn phải đến chỗ ngươi tị nạn."
"Phì phì phì, xui xẻo.

Sau khi về ngươi đừng làm Thánh thượng tức giận nữa biết không, trước khi nổi nóng thì hãy nghĩ đến đường đệ ngươi, nhẫn nhịn một

chút..." Hạ Phú Quý lải nhải dặn dò.
Dứt lời, hắn ta ôm lấy mèo con của hắn, chạy như bay ra khỏi phòng ta, mặt mày hớn hở lôi kéo quan hệ với hai vị ngự tiền thị vệ.
Người cả Dịch Đình đều phát hiện, tâm trạng Hạ tổng quản hôm nay có vẻ cực kỳ tốt, cái mặt ú nu kia cười ra cả nếp nhăn, trông không khác gì một con chó nhăn.
***
Một canh giờ sau, cả người cả quần áo ta bị đóng gói lại ném ra khỏi Dịch Đình, ép về bên cạnh cẩu Hoàng đế.
Tử Thần điện dưới ánh mặt trời hết sức tráng lệ, Tố Hành đứng dưới mái hiên bày trận chờ địch, cực kỳ cảnh giác.
Ta cười cười với nàng ta.

Có lẽ Tố Hành cảm thấy nụ cười của ta không có ý tốt, cẩn thận lùi về phía sau một bước.
Xa cách năm ngày, tâm thái ta đã bình ổn hơn nhiều, không còn giương nanh múa vuốt, hầm hầm giận dữ như vậy nữa.

Chuyên gia sinh tồn chốn cung đình cấp mười Phú Quý Nhi nói đúng, chọc tức cẩu Hoàng đế là hành vi đả thương địch một ngàn, tự thiệt hại tám trăm, không đáng, chẳng bằng trước tiên cứ hư tình giả ý qua loa mà sống.
Không chừng ta làm "cá mắm" mấy tháng, Lý Tư Diễm cảm thấy ta không thú vị nữa rồi thả ta ra thì sao?
Phú Quý Nhi truyền dạy lời vàng ý ngọc: Kỹ năng diễn xuất tốt chắc chắn là pháp bảo số một lăn lộn trong cung đình.
Nghĩ tới đây, ta trở nên điềm tĩnh thản nhiên, nét mặt tự nhiên phủ lên ý cười giả dối.
Sau khi thị vệ đưa ta đến, ta rơi vào trong tay Tố Hành.
Tố Hành vốn định áp tải ta đi gặp Lý Tư Diễm, thế nhưng nàng ta ngửi thấy hương vị trên người ta, mũi nhăn lại thành một nhúm mắt thường có thể thấy được.
Ở trong mắt nàng ta, ta bây giờ không chỉ là một đống rác, mà còn là một đống rác bốc mùi phân.
Ta thầm nghĩ: Nè, ngươi còn dám ghét bỏ ta? Chẳng phải chủ tử ngươi cũng đổ bô bao nhiêu năm sao, ngươi dám ghét bỏ hắn

không?
Chó giữ nhà Tố Hành nhìn ta chằm chằm đấu tranh một hồi lâu, cuối cùng nhận thua, lệnh nhóm tiểu cung nhân mau chóng chuẩn bị nước, tuyệt đối không thể để ô nhiễm cái mũi tôn quý của Thánh thượng.
Cung nhân tay chân nhanh lẹ, thoáng cái đã chuẩn bị xong xà bông thơm và thùng tắm, Tố Hành phái một tiểu cung nữ đến tắm cho ta.
Ta nhớ mang máng tiểu cung nữ này tên là Tiểu Kim Liên gì đó, thế là nhân sơ hở Tố Hành ra ngoài báo cáo, ta nhỏ giọng hỏi nàng ấy: "Tiểu Kim Liên, tại sao Thánh thượng các ngươi đột nhiên triệu ta trở về?"
Tay Tiểu Kim Liên kỳ lưng cho ta dừng lại, lắc đầu nói: "Thẩm nương tử chớ hỏi nô tỳ, nô tỳ hoàn toàn không biết."
Được thôi, Tử Thần điện này ai nấy đều kín như bưng, hũ nút ba cái sào không chọc nổi quả rắm.
Chỉnh đốn ăn mặc xong, ta lại hỏi Tố Hành câu đã hỏi Tiểu Kim Liên.

Tố Hành cũng không trả lời thẳng, chỉ nghiêm túc dạy bảo ta, nói: "Thẩm khởi cư lang nói cẩn thận, chúng ta làm nô tài sao có thể ngông cuồng phỏng đoán ý của Thánh thượng? Ta cảnh cáo trước, Tử Thần điện không phải chỗ cho ngươi nổi điên.

Nếu lần sau lại thất lễ trước mặt bệ hạ thì không phải đi Dịch Đình đổ bô mấy ngày là có thể nhẹ nhàng bỏ qua.

Tự ngươi xem mà làm cho tốt."
"Được." Ta thẳng thắn đồng ý: "Tố Hành cô cô vất vả rồi, tạm biệt."
Con mắt hạt đậu nhỏ tí của Tố Hành phía đối diện trừng lớn, giống như nhìn thấy cái gì ghê gớm trong kính chiếu ảnh vậy.
Ta cười ngọt ngào nói: "Mấy ngày trước ta đau lòng quá độ, không hiểu chuyện làm cô cô khó xử, thật sự có lỗi.

Không biết vết thương trên người cô cô đã đỡ hơn chút nào chưa?"
Vẻ mặt Tố Hành như bị sét đánh, cứ như nhìn thấy mặt trời mọc từ đằng Tây nhảy một đoạn Hồ Toàn Vũ rồi lặn xuống đằng Đông.
Không chỉ nàng ta, nhóm cung nga bên cạnh cũng bị ta dọa đến

ngây người.

Nói như thế nào nhỉ? Có lẽ bọn họ đã chấp nhận thiết lập hỗn thế ma tinh của ta, kết quả đột nhiên phát hiện hỗn thế ma tinh hoàn lương, biến thành Hồng Hài Nhi bị Quan Âm đại sĩ thu phục.
Ta thi lễ với xung quanh: "Chư vị tỷ tỷ, sau khi ta đi Dịch Đình ở mấy ngày đã thông suốt rồi.

Trước đó có đắc tội, mong các tỷ tỷ thứ lỗi, sau này Thẩm Anh sẽ không như thế nữa."
Ta lại thân thiện cười một tiếng.

Trong ánh mắt hồ nghi của mọi người, cất bước nhỏ của thục nữ Trường An, bay vào thư phòng Lý Tư Diễm.
- -----
Truyện đăng tải duy nhất tại ?????????????????????????? @nhumocxuanphong2506.

Vui lòng đọc truyện tại trang chính chủ để ủng hộ editor!.

Chương 6: 6: Chiến Trường Của Khởi Cư Lang

Lý Tư Diễm vừa hạ triều, thay một bộ cẩm bào màu son mới tinh, đang dựa vào giường mềm đọc sách.

Nghe thấy tiếng bước chân ta, hắn cũng không hề ngẩng đầu, chỉ "hừ" một tiếng từ trong mũi.
So với năm ngày trước, tinh thần của hắn khá hơn một chút.

Khuôn mặt vốn thon gầy mới đắp thêm chút thịt, thấy có vẻ hồng hào, trông không còn hung ác ngoan độc như trước.
Ta cẩn thận quan sát hắn, luôn cảm thấy tư thái của hắn có kiểu như cố làm ra vẻ.

Đây không phải một tư thế đọc sách thoải mái, mà giống dáng vẻ ta làm điệu làm bộ để thu hút "hoa cỏ" An Ấp phường khi còn bé.
Ngươi nhìn cẩu Hoàng đế chỉ cố bày tư thế này xem, sắp thời gian một chén trà rồi, ngay cả một trang sách cũng không lật.
Ta qua loa hành lễ xong thì lặng yên đứng đó không nói lời nào, nhìn chằm chằm bình hoa trên bàn thất thần.
Qua rất lâu sau, cuối cùng Lý Tư Diễm cũng chịu ngẩng đầu nhìn ta một chút.
Hắn đặt quyển sách xuống, bờ môi mím thành một đường, đôi mắt đen tuyền hững hờ nhìn ta, giống như đang xác định xem mấy ngày nay ta rời đi có khổ sở như tưởng tượng của hắn không.
Ta thản nhiên đứng đó mặc hắn dò xét, ánh mắt liếc qua tên quyển sách trong tay hắn.

A, là sử tiền triều cha ta từng tham gia biên soạn.
Xem ra mấy ngày trước ta mắng hắn vô học bị hắn ghi thù, lén lén lút lút tìm mấy quyển sách sử về xem.

"Tại sao bệ hạ gọi ta trở về?"
Ta thấy hắn mãi không mở miệng, bèn chủ động hỏi.
Âm thanh cực kỳ rõ ràng trong thư phòng trống trải.
Vấn đề này ta đã nghĩ nửa ngày, hôm đó hắn tức giận như vậy ném ta vào Dịch Đình, nhưng mới qua năm ngày đã vội vàng gọi ta trở về, không biết cẩu Hoàng đế này đang âm mưu cái gì.
Cẩu Hoàng đế nhíu mày, kinh ngạc nói: "Ngươi gọi trẫm là gì?"
Ta nhắc lại một lần: "Bệ hạ."
Lông mày cẩu Hoàng đế càng nhíu sâu hơn: "Đã biết gọi bệ hạ rồi, xem ra ngươi ở Dịch Đình hối lỗi không tồi."
Hôm nay hắn rất là cổ quái.

Ta không gọi thẳng tên hắn, hắn có vẻ như cả người không thoải mái.
Ta thu lại ánh mắt, thuận theo nói: "Đúng vậy, nghĩ thông suốt rồi."
Giọng nói của hắn vang lên: "Trẫm vốn định để ngươi ở Dịch Đình hối lỗi một tháng, lần này triệu ngươi về sớm là vì Khởi cư xá nhân[1] mới không dùng được, cần ngươi chỉ dạy một hai."
(1) Khởi cư xá nhân là hữu sử, Khởi cư lang là tả sử.
Ta thầm nghĩ: Này, cái tên ranh con nhà ngươi, mấy ngày trước còn bắt bẻ trình độ tay nghề của ta, làm sao chớp mắt đã để ta huấn luyện nghiệp vụ cho người mới vậy?
Hắn chú ý tới ánh mắt cạn lời của ta, quay đầu sang chỗ khác, mất tự nhiên lại cầm quyển sách kia lên, lật xem lung tung.
"Bệ hạ, ngài cầm sách ngược rồi." Ta nghiêm túc nhắc nhở.
Hắn khôi phục dáng vẻ chó dại ta quen thuộc, ánh mắt nham hiểm quét tới, nói: "Lại muốn đi Dịch Đình à?"
Ta chỉ coi hắn đang nổi điên, chẳng nói câu gì đứng nguyên tại chỗ, chờ hắn phát điên xong.
Lý Tư Diễm hình như đang chờ ta mắng lại, nhưng ta mãi không lên tiếng, hắn càng lạnh lùng nhìn ta, ngón tay nắm bóp quyển sử tiền triều đáng thương, dường như một giây sau là sẽ xông tới bóp cổ ta.
Nhìn cục diện này có lẽ bữa trưa nay ta lại phải đi Dịch Đình ăn rồi, không biết hôm nay Hạ Phú Quý chuẩn bị thức ăn gì.
Ta lại bắt đầu nhức đầu, nghĩ thầm hay là để hắn bớt giận đi, nếu

như là Tố Hành, nàng ta sẽ làm thế nào? Ừm...!Có lẽ nàng ta sẽ quỳ xuống dập đầu, sau đó hô bệ hạ bớt giận.
Đầu gối ta hơi nhúc nhích, nhưng dù thế nào cũng không muốn quỳ trước tên cẩu Hoàng đế này, thế là lúng túng qua quýt nói: "Bệ hạ bớt giận, ta ở Dịch Đình đổ bô năm ngày đã biết sai rồi, về sau..."
Vừa nghe thấy hai chữ Dịch Đình, Lý Tư Diễm càng tức giận hơn, cầm quyển sử tiền triều bị vò nát ném về phía trán ta, lạnh giọng nói: "Biết sai? Biết sai còn giả vờ thành bộ dạng nửa sống nửa chết này đến chán ghét trẫm?"
Ta không né tránh, quyển sử tiền triều đập vào trán ta, làm nứt toác vết thương trên trán vừa mới khỏi.
Ta đau đến kêu lên một tiếng, đưa tay sờ vết thương, vải bố thấm ra một chút máu, nhưng mà không nghiêm trọng lắm.
Nhưng ta vẫn duy trì quản lý biểu cảm hoà nhã, chỉ là hơi híp mắt lại, không tức giận cũng không ấm ức, giống như người bị đập không phải ta vậy.
Hắn ngây ngẩn cả người, tay ném sách hơi giơ lên, buột miệng nói: "Tại sao ngươi không tránh?"
Ta che trán ngồi xổm xuống, nhặt quyển sách rơi dưới đất lên, bình tĩnh nói: "Bệ hạ bớt giận chưa?"
Lý Tư Diễm bực bội quay đầu đi, ngón tay trên bàn liên tục duỗi thẳng rồi co lại, hình như cảm thấy tư thế này không thoải mái, lại đổi sang một tư thế càng cứng nhắc hơn.
Ta dừng lại, nói tiếp: "Bệ hạ nói muốn ta dạy bảo Khởi cư xá nhân mới, ta làm theo là được.

Hắn đợi ở Môn Hạ Tỉnh phải không? Vậy bây giờ ta đi tìm hắn."
Ta còn chưa dứt lời, hắn đột nhiên quay sang ta, giọng nói lạnh lùng: "Thẩm Anh, ngươi đừng có tỏ vẻ thản nhiên giả tạo đó nữa, nhìn cực kỳ đáng ghét.

Tưởng là trẫm không biết ngươi đang suy nghĩ gì sao? Cho phép ngươi trở về sớm không phải vì cái gì khác, chẳng qua là vì Khởi cư xá nhân mới không dùng được mà thôi, ngươi đừng có quá đắc ý."
Sau khi nói xong lời này, chính hắn cũng cảm giác có chút lạy ông tôi ở bụi này.

Có lẽ là muốn chữa cháy một chút, môi mỏng hắn hé mở, định bồi thêm hai câu chế nhạo cay nghiệt, nhưng chưa lên tiếng đã bị ta cắt ngang.

Ta nói: "Đã như vậy thì hay là thế này, ta đi chỉ dạy Khởi cư xá nhân mới hai ngày, dạy hắn xong rồi thì lại đi...!bên kia, đợi đủ một tháng rồi trở về.

Bệ hạ thấy thế nào?"
Nhưng đề nghị của ta nằm ngoài dự kiến của Lý Tư Diễm.

Lời cay nghiệt của hắn như nghẹn ở cổ họng, lên không phải, xuống không xong, gân xanh trên trán giật loạn lên, nhìn có chút đáng sợ.
Ta không biết hắn lại đang tức giận cái quỷ gì.

Đề nghị này hợp lý cỡ nào, vừa huấn luyện người mới, vừa không làm lỡ hình phạt của ta, vẹn cả đôi đường, tất cả đều vui vẻ.
"Cút ra ngoài." Hắn nhẫn nhịn một lúc lâu, sau đó rít ra ba chữ này từ kẽ răng.
"Thần cáo lui."
Ta như được đại xá, mượt mà hớn hở mà cút.
Lúc đi còn chu đáo khép cửa phòng cho hắn.

Cốp! Giây phút lúc ta đóng cửa, một chén trà bay tới đập vào cửa phòng, mảnh sứ vỡ rơi choang xuống đất.
Đi ra hai bước, lại là một tiếng vang loảng xoảng rất lớn.

Ta nhất thời đau lòng cho cái nghiên đá đắt đỏ kia.
Ta quay đầu, chân thành cười với Tố Hành vẻ mặt táo bón bên cạnh, nói: "Xin lỗi, làm phiền cô cô đợi lát nữa đi vào thu dọn một chút.

Ta còn phải đến Môn Hạ Tỉnh dạy bảo Khởi cư xá nhân mới tới, xin phép đi trước ha."
Tố Hành nhọc nhằn nói: "Thẩm Anh, sao ngươi dám phạm thượng

hết lần này đến lần khác?"
Ta lắc đầu nói: "Tố Hành cô cô nghĩ oan cho ta rồi.

Hôm nay ta thật sự không hề nói một câu phạm thượng nào.

Bệ hạ tức giận có thể là vì nhìn ta không vừa mắt chăng."
Ý thức được hắn là Lý Tư Diễm chán ghét con người ta, ta thức thời chạy biến, chạy tới Môn Hạ Tỉnh tìm đồng nghiệp mới của ta.
Nhưng mà, ta hai tay trống trơn bị ngăn ở cửa Tử Thần điện.

Thị vệ nói với ta, ta bị Lý Tư Diễm quan tâm đặc biệt, nhất định phải cầm thánh dụ mới được vào Môn Hạ Tỉnh.
Ta câm nín, mẹ nó, cẩn thận mấy cũng có sơ sót.
Ta bất lực tiếp nhận sự thật này, chỉ có thể xám xịt về Tử Thần điện.
Đã nửa canh giờ trôi qua, cơn giận của cẩu Hoàng đế vẫn chưa tan, bực bội đi đi lại lại quanh thư phòng.

Đám người Tố Hành muốn lặng lẽ đi vào thu dọn mảnh sứ vỡ đều bị cẩu Hoàng đế lạnh lùng trừng mắt: "Cút hết cho ta."
Xem ra là thực sự tức giận, quên cả tự xưng trẫm.
Trước đó Tiểu Kim Liên tắm rửa giúp ta nhỏ giọng nói: "Mấy ngày nay cảm xúc của Thánh thượng vẫn luôn không tốt.

Ngày đó Thẩm khởi cư lang đi Dịch Đình cũng quăng ném đồ vật như thế này, hôm nay lại nổi giận, ngay cả Tố Hành cô cô cũng bị mắng hai lần...!Ài, thật không biết nên làm thế nào mới tốt."
Làm thế nào? Để hắn phát tiết xong rồi nguôi giận chứ sao.

Ta thở dài một tiếng, ta không vào địa ngục thì ai vào.

Ta khẽ hỏi Tiểu Kim Liên lấy nước trà nhỏ lửa Tố Hành tự tay pha, rồi cẩn thận đẩy cánh cửa thư phòng ra trong ánh mắt đồng cảm của nhóm cung nhân.
Lỗ tai cẩu Hoàng đế thính như chó săn, nhạy bén nghe thấy tiếng mở cửa cọt kẹt, quay người mắng: "Đứa nào không có mắt còn dám đi vào! Thị vệ đâu, mang xuống đánh trượng!"

Ta bưng khay chui vào từ khe cửa, lại dùng mũi chân đá cửa vào, vòng qua mảnh sứ vỡ đầy đất, nói khẽ: "Bệ hạ bớt giận, uống chút trà hạ hỏa đỡ khát."
Lý Tư Diễm vừa thấy là ta, cơn giận lại hơi tiêu biến, bước chân lập tức ngừng lại, kinh ngạc nói: "Thẩm Anh?"
Hắn ngẩn ra nhìn ta giống như đang nhìn một người xa lạ.
Vấn đề có lẽ là cái khay trong tay ta.

Đây là lần đầu tiên ta ngoan ngoãn vâng lời đưa trà cho hắn, hắn còn chưa quá quen.
Ta lại miễn cưỡng nhắc lại một lần: "Làm bệ hạ tức giận là ta không đúng.

Bệ hạ uống ngụm trà đi, Tố Hành cô cô tự tay pha."
Giọng hắn mỉa mai nói: "Ngươi còn dám quay lại? Làm sao, còn muốn bị đập đầu phát nữa à?"
"Không phải." Ta lạnh nhạt nói: "Ta tới nhận tội với bệ hạ, đương nhiên nếu bệ hạ muốn đập thêm vài cái cũng không sao, ta chịu được."
Ta lại bổ sung: "Bệ hạ sảng khoái rồi, có thể phê cho ta một thánh dụ, ta muốn đến Môn Hạ Tỉnh tìm Khởi cư xá nhân mới."
"À, hóa ra là vì cái này mới tới." Lý Tư Diễm khẽ gật đầu, trong ánh mắt lại thoáng có vẻ thất vọng: "Chẳng trách."
Hắn sải bước đi đến trước mặt ta, cầm chén trà ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, lại đập cái chén không xuống đất, cười lạnh nói: "Thẩm Anh, bộ dạng ngươi hôm nay thật khiến người ta phát ngán.

Nếu ngay cả thật sự thần phục hay là làm bộ làm tịch trẫm cũng không phân biệt được thì cũng không cần làm cái vị trí Hoàng đế này nữa.

Trẫm nói cho ngươi biết, đi trong cung này tùy tiện tìm một người giặt đồ đến cũng diễn tốt hơn ngươi, rõ ràng ngươi rất hận trẫm lại còn phải giả vờ lợn chết không sợ nước sôi.

Đừng tưởng rằng trẫm sẽ vì ngươi ra vẻ bình tĩnh mà buông tha

ngươi, ngươi nằm mơ."
Hắn đột nhiên sửng cồ làm ta trở tay không kịp.

Mảnh sứ vỡ vương vãi đầy đất, thậm chí có vài mảnh cứa rách giày mềm của ta.
Shh, thật đau.
Theo bản năng, ta muốn vung khay lên đánh bể đầu chó của hắn, liên tục hít sâu ba hơi mới kiềm chế được lửa giận ngập trời.

"Bệ hạ, ta là Sử quan, không phải con hát Giáo phường, không thể nào chơi trò mèo vờn chuột gì đó với ngươi."
Ta nhìn hắn, trong mắt tràn đầy chán ghét không thể nào che giấu: "Bắt ta làm Khởi cư lang thì cũng thôi đi, còn muốn vùng vằng quăng ném ta tìm vui? Thứ cho Thẩm Anh khó lòng tòng mệnh."
Hắn đột nhiên không đầu không đuôi ngắt lời ta, cộc cằn nói: "Trẫm đặc chuẩn cho cha huynh ngươi hạ táng theo nghi thức triều thần tứ phẩm, còn phát một khoản trợ cấp hậu hĩnh."
Lần này, cuối cùng dây cung trong đầu ta đứt phăng một tiếng, ta giận đến choáng váng, vung khay ném xuống đất: "A, thật là ân huệ lớn! Muốn ta khen ngươi sao? Hay là quỳ xuống cảm tạ ngươi? Ta thật không ngờ trên đời lại có người vô liêm sỉ như ngươi! Ngươi không xứng nhắc tới cha huynh ta, ngươi không xứng!"
Người chết như đèn tắt, cho dù có ngàn vạn lễ tang trọng thể cũng chỉ là diễn cho người sống xem.
Ánh sáng trong mắt Lý Tư Diễm tối đi, nói lời không rõ ý tứ: "Phải, xưa nay trẫm chính là người vô liêm sỉ, cuối cùng ngươi không diễn nổi nữa rồi? Như vậy rất tốt, trẫm giết cha huynh ngươi, ngươi nên hận trẫm như thế.

Thẩm Anh, ngươi biết không, lúc ngươi giả bộ uốn mình theo người quả thực sơ hở trăm chỗ, chỉ có cứng rắn khổ sở như vậy mới giống ngươi."
Nói xong lời cuối cùng, trong mắt hắn thoáng có sự hưng phấn và xâm lược đang chớp lóe, khóe miệng hơi nhếch lên giống như con mèo bén nhạy tàn nhẫn túm được một con chuột béo bở, đang tự hỏi nên đùa bỡn như thế nào.

Ta từ từ bình tĩnh trở lại, lạnh lùng nói: "Ta lạnh lùng trừng mắt ngươi không thích, bình tĩnh nhẫn nhịn ngươi cũng không thích.

Rốt cuộc ta phải thế nào ngươi mới hài lòng? Ta đã cố hết sức luồn cúi, ngươi còn chê không đủ sao?"
Ta quật cường mím chặt môi thành một đường, trông thấy tức giận trong mắt cẩu Hoàng đế đang từ từ tan biến.
Sắc mặt hắn cứng ngắc, ánh mắt rơi trên đôi môi khô khốc của ta, khuôn mặt hơi cúi xuống, cả người toát ra một loại khí chất cổ quái.
"Không đủ, đương nhiên không đủ." Hắn nói khẽ, không biết nhớ ra cái gì, tự nhiên giơ tay lên, vươn về phía tóc ta.
Thần kinh ta đang căng thẳng, còn tưởng rằng hắn lại đang muốn ra tay với cái trán chồng chất vết thương của ta, ta vội vàng lùi về phía sau một bước.
Thế nhưng ta quên mất cẩu Hoàng đế vừa ném mảnh sứ vỡ đầy đất, mảnh sứ vỡ cống phẩm vô cùng sắc bén.
"Á!"
Lòng bàn chân giẫm lên mảnh sứ vỡ, bỗng nhiên trượt đi.
Ta kêu thảm một tiếng, trọng tâm không vững, cả người té ngửa về sau, rơi về phía chỗ mảnh sứ vỡ.
Lý Tư Diễm sững sờ giây lát sau đó lập tức phản ứng lại, ra tay nhanh như chớp bắt lấy vạt áo ta, ra sức kéo lại một cái.
Hắn dùng lực quá lớn, cả người ta đâm sầm vào ngực hắn.

Chân đau, mũi cũng đau, nước mắt sinh lý trào ra như thác.
Lúc ta lấy lại tinh thần, ta đã nằm sấp trên người Lý Tư Diễm như một con bạch tuộc, cảm giác trên tay ấm áp, có thể lờ mờ cảm nhận được cơ bắp căng cứng của hắn dưới cẩm bào.
Sau một cái nhíu mày, tức giận trong mắt bùng nổ.
Ta chớp chớp mắt, đột nhiên hét lên một tiếng.
"Ngươi...!" Ta xấu hổ giận dữ vạn phần, nói năng lộn xộn, dùng cả tay chân giãy ra như con mèo xù lông: "Ngươi có vấn đề à? Hả? Muốn phạt ta thì ngươi phạt đi, không cần làm nhục người ta như thế!"
Ta sắp sụp đổ rồi, ta đã sờ ngực cẩu Hoàng đế, tay ta từ nay không sạch sẽ rồi!

Lý Tư Diễm bắt lấy ta vặn tới vặn lui, giận dữ gầm lên: "Câm miệng! Còn dám nói một chữ, ông đây chém chết đệ đệ ngươi!"
Ta tức đến tim gan phèo phổi cùng đau nhức dữ dội, nhưng cuối cùng vẫn không dám há mồm nữa.
Nghe thấy động tĩnh bên trong không đúng, không biết là vị dũng sĩ nào mở cửa thư phòng chuẩn bị cứu giá...!Ta tuyệt vọng quay đầu lại, trông thấy mười mấy cung nhân đứng bên ngoài thư phòng, Tố Hành, Tiểu Kim Liên, còn có lão thái giám hôm đó gọi ta đến Tuyên Chính điện...!Mười mấy khuôn mặt đồng thời xuất hiện một loại chấn động khó nói nên lời.
Trong mười lăm năm cuộc đời của bà đây chưa bao giờ xấu hổ như vậy.
Nói thế nào nhỉ, nếu như trước mặt ta có một vách núi, chắc chắn ta sẽ không chút do dự mà nhảy xuống.
"Bệ...!bệ hạ sao lại chảy máu?"
Một cung nhân mắt sắc bỗng dưng hoảng sợ nói.
Ta ngưng giãy giụa, ngẩn người ra, cúi đầu nhìn.
Chỉ thấy y phục bên hông cẩu Hoàng đế một khoảng sẫm màu, màu đỏ thẫm bị nhuộm thành màu đỏ thẫm, nhưng hắn không kêu đau, vẫn lạnh lùng nhìn ta chằm chằm.
"Ngươi có cần gọi thái y không?" Ta khô khốc nói: "Ngươi không đau sao?"
"Cút." Hắn bình tĩnh nói.
Lúc nói chuyện, máu của hắn đã thấm qua y phục, chà ra một vết đỏ thật dài trên gạch xanh.

Lão thái giám đập vào lưng Tiểu Kim Liên: "Nghe thấy chưa? Bệ hạ bảo ngươi cút đi gọi thái y!"
Ông ta vừa dứt lời, Tử Thần điện vốn yên tĩnh không nghe thấy cả tiếng bước chân bỗng chốc náo nhiệt như chợ thức ăn phía Đông, người thì cầm nhíp, người thì quét mảnh sứ vỡ, Tiểu Kim Liên thì phi như bay ra cửa đi gọi thái y...!Đương nhiên, thảm nhất vẫn là ta.

Ta cũng không biết cẩu Hoàng đế lại đang phát điên cái gì, đưa tay bóp cổ ta, quăng ta lên cái đệm cói bên cạnh.

Ta "ui da" một tiếng, cả người bị hắn ném đi như cái bao tải rách, tiếng ho khan vang dội cả Ngự Thư Phòng.
Sau khi ném ta sang một bên, hắn cắn răng từ từ đứng lên, biểu cảm cực kỳ đáng sợ.
Bên hông và trên lưng đều cắm một mảnh sứ trắng sắc bén.
"Lần thứ hai rồi." Hắn từ trên cao nhìn xuống nói: "Đầu tiên là ngươi cắn bị thương tay trẫm, rồi lại làm trẫm ngã bị thương eo.

Tự ngươi nói xem, trẫm nên nhổ răng ngươi hay là cắt móng vuốt của ngươi?"
Ta cũng không biết sợi dây nào trong đầu chập mạch, ma xui quỷ khiến nói một câu: "Nhưng không phải ngươi cũng đập bị thương trán ta sao?"
Hắn lại âm u bật cười, thoáng cái rút mảnh sứ vỡ đâm ở bên hông ra, kề lên trán ta: "Muốn công bằng sao? Vậy cũng rạch vết thương của ngươi sâu một chút."
Ta cảm thấy khả năng hắn thật sự điên rồi, không đắp thuốc cầm máu đã dám nhổ mảnh sứ vỡ ra, cái thằng này không sợ mất máu quá nhiều mà chết sao?
Lý Tư Diễm cũng không nể tình, sức lực ấn lên trán ta càng lúc càng lớn, vẻ mặt trêu tức và tàn nhẫn.
Ta cắn chặt răng, hô hấp dồn dập.
Thò đầu một đao, rụt đầu cũng một đao, ta lộ ra một ánh mắt thấy chết không sờn, nghiêng đầu đi...
"Nhường đường cho thái y!"
Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, là lão thái giám kia đã cứu ta.

Ở cửa một trận ồn ào, một thái y trung niên mập mạp chạy tới hiện trường.

Ông ta không ngừng lau mồ hôi, hành đại lễ với Lý Tư Diễm, dè dặt lết đến bên cạnh ta, hỏi: "Lại là vị tiểu nương tử này sao? Đầu nàng ta bị thương?"
Hay cho câu "lại là".
Tố Hành câm nín: "Không phải nàng ta, là...!bệ hạ."
"Bệ hạ?!" Thái y cầm không nổi hòm thuốc.

Lý Tư Diễm thả mảnh sứ vỡ dính máu xuống, lại túm cổ ta ném cho Tố Hành, lạnh nhạt nói: "Nhốt nàng ta vào tầng hầm kiểm điểm."
Tố Hành lại không thèm đón lấy ta, nàng ta âm thầm lùi lại một bước.

Ta dùng một tư thế cực kỳ bất nhã ngã sấp mặt xuống trước mặt nàng ta.
Không ai quan tâm đến tình trạng của ta, thái y và cung nhân sau lưng vây quanh Lý Tư Diễm, nào là bưng nước, nào là đưa thuốc, chỗ hắn náo nhiệt bao nhiêu thì chỗ ta quạnh quẽ bấy nhiêu.
Ta sờ lên trán, đầu ngón tay dính cục máu đã khô.

Đau thì cũng đau, nhưng không khó chịu đựng như vậy.
***
Tố Hành áp giải ta đến tầng hầm bỏ hoang đã lâu của Tử Thần điện.
Căn hầm này chắc là từng cất giữ ngũ cốc, có một mùi hương của vật lên men.

Ta ngửi cái mùi này, trong lòng dần dần nổi lên sợ hãi: Có ngũ cốc, vậy chẳng phải có nghĩa là...!có chuột?
Ta còn đang sững sờ, Tố Hành đã đóng cửa hầm "rầm" một tiếng.

Ánh mặt trời biến mất, trước mắt chỉ còn một mảng đen kịt.
Ta ngơ ngác đứng đó, hoàn toàn không dám nghĩ có bao nhiêu sinh vật nhỏ đang âm thầm rình mò ta.

Chuột? Rắn? Rết? Liệu có bọ cạp có độc hay không?
Nghĩ như vậy, ta sợ đến cả người nổi da gà, lần mò chạm vào cửa hầm.

Ta thử nhấc nó lên, nhưng cửa hầm nặng trịch, dựa vào một mình ta hoàn toàn không nhấc nổi.
Bên tai đã nghe thấy những âm thanh sột soạt, ta sợ muốn chết, leo lên cái thang đặt ở chỗ cửa hầm, cố gắng cách xa mặt đất một chút, cho rằng như vậy thì có thể tránh khỏi những động vật nhỏ đáng

ghét kia.
Nhưng đây chỉ là ta tự an ủi bản thân mà thôi.
Không biết bên ngoài đã qua bao lâu, có lẽ chỉ có mấy canh giờ, cũng có thể đã qua vài ngày.

Cơn buồn ngủ của ta dâng lên, mơ mơ màng màng nhắm mắt lại, nhưng lại bị những âm thanh sột soạt làm bừng tỉnh.

Cả người vừa mệt vừa đói, còn không dám ngủ, sợ mình ngủ thiếp đi sẽ bị chuột cắn rớt lỗ tai, để lại thân thể khuyết tật...
Ta đành phải ôm đầu gối đọc Luận Ngữ, muốn để mình tỉnh táo lâu một chút.
"Tử viết: Bất nhân giả, bất khả dĩ cửu xứ ước, bất khả dĩ trường xứ lạc.

Nhân giả an nhân, trí giả lợi nhân²..."
(2) Khổng tử nói: Kẻ bất nhân không thể sống mãi trong cảnh nghèo hèn và cũng không sống hoài trong cảnh an lạc.

Người nhân hậu thì an phận đời nhân hậu, kẻ có trí thì biết lợi dụng lòng nhân hậu.
"Tử viết: Triêu văn đạo, tịch tử khả hĩ³..."
(3) Khổng Tử nói: Sáng được nghe đạo, chiều chết cũng không hối tiếc.
"Tử viết..."
Tử viết cái gì!
Câu tiếp theo ta quên rồi, vắt hết óc suy nghĩ cũng không nhớ nổi.
Đúng lúc này, trên mặt giày đột nhiên có một con côn trùng nhiều chân chạy qua.
"Á!" Ta hét thành tiếng.
Phút chốc cả người lại nổi da gà, ta vừa đập như điên, vừa mãnh liệt vung đùi phải, vung quá sức, lại còn không cẩn thận "tạm biệt gân" rồi.
Trên đùi truyền tới cơn đau nhức âm ỉ, ta cảm thấy mình là Sử quan thảm nhất trên đời.
Bỗng dưng, cửa hầm mở ra.

Ta tưởng rằng có người đến đưa cơm cho ta, ta bướng bỉnh không muốn để người ta phát hiện bộ dạng chật vật của ta, chôn mặt trong đầu gối, cắn chặt môi không nói một lời.
Người mở cửa mãi không có động tĩnh, ta ngẩng mặt nhìn lên, lại trông thấy Lý Tư Diễm đang khoanh tay đứng ở chỗ cao, sau lưng là tầng mây lững lờ phương xa và nắng chiều chói mắt.
Đột nhiên nhìn thấy nhiều ánh sáng như vậy, mắt ta bị chói đến đau xót.
Hắn nhìn ta chằm chằm hồi lâu, đột nhiên bật cười, mở miệng nói: "Không hổ là thân thể thiên kim lớn lên trong nhà sĩ tộc[4], mới chỉ nhốt một canh giờ đã không chịu nổi?"
(4) Dòng dõi học hành làm quan.

Ta cụp mắt xuống, để lại bóng lưng đơn bạc đối diện với hắn.
Hắn lười biếng nói: "Ngươi xin trẫm, trẫm sẽ thả ngươi ra ngoài."
Ta không nhúc nhích.
Ở cùng phòng với con chuột tuy rằng buồn nôn chút, nhưng so với cúi đầu trước Lý Tư Diễm, ta vẫn thà rằng chịu đựng thêm vài ngày.
"Không muốn?" Hắn thản nhiên nói: "Vậy thì tiếp tục ở đó đi."
Hắn ra vẻ định đóng cửa hầm, ta mệt mỏi nhắm mắt lại, tiếp tục đọc Luận Ngữ.
"Đúng rồi." Hắn như nhớ ra cái gì đó, ác ý nói: "Nơi này cái gì cũng có, bọ cạp, rắn rết, côn trùng, chuột, kiến...!Ngươi nhìn bên tay trái ngươi là cái gì?"
Ta nhấc mí mắt, vừa vặn đối diện với một cái bóng xám to bự.
Chuột!
Chuột!!!!
Sợ hãi nổ tung trong đầu ta, ta hét lên một tiếng, lòng bàn chân trượt đi, nặng nề ngã xuống đất.
Lý Tư Diễm bất ngờ nói: "Một con chuột đã dọa ngươi thành như vậy?"
Ta định đứng lên nhưng cổ chân đau muốn chết, khẽ động cũng không động được, đành phải ngồi dưới mặt đất dơ dáy bẩn thỉu.
Con chuột kia chẳng hề sợ ta tí nào, lấp ló men theo mép váy ta, cái đuôi mảnh dài quét qua bắp chân ta như có như không...
Ta bỗng chốc sụp đổ, vành mắt đỏ bừng, tấm tức khóc thành tiếng

như con nhím bị ngã đau.
Lý Tư Diễm đứng trên cao bỗng dưng ngây ngẩn cả người.
"Thẩm Anh?" Hắn gọi tên ta.

Ta vốn không muốn khóc nhưng hoàn toàn không nhịn được.

Bả vai co lại run run, đưa tay ấn xuống mắt cá chân đau nhức.
Sau lưng phủ xuống một cái bóng lớn, Lý Tư Diễm nhẹ nhàng nhảy xuống từ chỗ cao, bắt lấy tóc ta kéo về đằng sau một phát, lộ ra khuôn mặt ta giàn giụa nước mắt.
"Ngươi đang khóc?" Hắn kinh ngạc nói.
Hình như hắn không hay thấy có người khóc trước mặt hắn, vẻ mặt không quá dễ chịu, nhưng lúc ta nhìn kỹ lại thì mơ hồ cảm thấy trên khuôn mặt hắn thấp thoáng có vẻ thỏa mãn.

Hắn thỏa mãn cái gì? Nước mắt của ta làm hắn vui vẻ sao?
Nghĩ đến đây, ta ra sức lau sạch nước mắt, cố gắng để cho mình nhìn lạnh lùng một chút.
Lý Tư Diễm thả tóc ta ra, ở sau lưng nhìn ta hồi lâu, đột nhiên cười phụt một tiếng.
Biến thái!
Cổ ta nhói đau, hắn tóm lấy cổ áo sau của ta, xách ta lên, kéo ta trèo lên cái thang, giọng nói vui vẻ từ bên trên vang lên: "Thôi, tâm trạng trẫm tốt, tha tội cho ngươi, về phòng của ngươi đi."
Ta khàn giọng nói: "Chân của ta gãy rồi."
Tay túm cổ áo ta dừng lại, Lý Tư Diễm quay đầu, nụ cười vui vẻ trên mặt biến mất, lộ ra cảm giác lờ mờ không vui, giống như một đứa trẻ phát hiện đồ chơi mình thích bị hỏng vậy.
"Cho trẫm nhìn xem." Hắn nói.
Dứt lời, hắn định vén váy ta lên, ta không chút suy nghĩ một phát tát bay tay hắn, co chân lại.
Lý Tư Diễm bị ta tát một cái, cơn nóng nảy lập tức hiện lên trên mặt, đầy vẻ âm u.
"Chìa chân ra." Hắn nói: "Không thì cút về trong hầm qua đêm đi."
Nhớ tới con chuột to bự kia, ta đành phải cắn răng vươn cái chân bị thương ra một chút.

Hắn giống như một lang trung khoa xương cốt dày dạn kinh nghiệm, thành thạo bóp cổ chân ta mấy cái.

Ta bị bóp đau, nhắm mắt khẽ rên lên một tiếng.
Lúc mở mắt ra lần nữa, thấy Lý Tư Diễm đang liếc xéo ta, môi mỏng nhếch lên, lạnh nhạt nói: "Được rồi, đừng khóc tang nữa.

Lần đầu trẫm thấy có người tưởng trật chân là gãy chân, khóc cứ như thật vậy."
Ta không gãy chân sao? Ta nghi hoặc khịt mũi một cái.
Nhưng thật sự rất đau.
Hắn mỉa mai cười nói: "Tính tình cứng như vậy, lại kết hợp với một thân thể yếu ớt.

Ngay cả đau đớn thể xác cũng không chịu được, còn chém gió với trẫm khí khái chó má gì?"
"Vậy ngươi để cho ta qua đêm trong hầm cũng được, tùy ý ngươi." Ta buồn bực nói.
Cuối cùng Lý Tư Diễm không bắt ta qua đêm trong hầm, cũng không ném ta đến Dịch Đình đổ bô nữa, mà là gọi Tố Hành đến đưa ta về gian phòng từng ở mấy ngày ngắn ngủi, để cho ta quay mặt vào tường xám hối.
Tuy mang tiếng là quay mặt vào tường xám hối, nhưng hình như cũng không có người đến giám sát ta.

Thậm chí Lý Tư Diễm còn gọi thái y tới, châm cứu trị liệu tử tế cho cái chân bị trật của ta.
Liên tục mấy ngày sau đó, cẩu Hoàng đế không tới tìm ta gây phiền phức, không biết là vì đang dưỡng thương hay là vì chút áy náy hiếm thấy.
Nhưng hắn cũng không để cho ta nhàn rỗi, ra một thánh dụ gọi Khởi cư xá nhân mới nhậm chức vào Tử Thần điện, để cho ta nhân lúc bị cấm túc tiến hành huấn luyện nghiệp vụ cho đồng nghiệp mới.
Ngày hôm sau, đồng nghiệp mới nhận mệnh lệnh, lon ton chạy tới.
Người này có khuôn mặt chữ Quốc chững chạc, da ngăm, trông có

kiểu chân chất của anh nông dân.

Vừa mở miệng, giọng nói cũng coi là trẻ tuổi, tự giới thiệu bản thân: "Nghe danh Thẩm khởi cư lang đã lâu, tiểu sinh họ Ngụy, tên Hỉ Tử, sau này mong tiền bối quan tâm nhiều hơn."
Ngụy Hỉ Tử, ta nhẩm lại cái tên này một lần, nghe sao như tên thái giám...
Song, sau vài câu trò chuyện, ta biết được người này thực ra là một Tiến sĩ lưỡng bảng[5] chính cống, năm nay hai mươi ba, nguyên quán Lũng Hữu, tính tình chất phác, không giỏi giao du, thi đậu Tiến sĩ bét bảng, vốn đã chuẩn bị tinh thần đi Bí Thư Tỉnh làm quan chỉnh sửa văn tự cả đời, không ngờ trên mộ tổ đột nhiên bốc lên một làn khói xanh, lại vì bản thân trẻ tuổi trung thực mà được Tân hoàng chọn trúng làm Khởi cư xá nhân!
(5) Những vị quan đã đỗ Cử nhân lại đỗ luôn Tiến sĩ gọi là Lưỡng bảng xuất thân.

(Tham khảo: chuonghung.com)
Khởi cư xá nhân, đây chính là cận thần trong cận thần của thiên tử! Đó là tiền đồ vô lượng! Đó là phong quang vô hạn! Thần tử trên triều đều vì nó mà tranh cướp đến toác đầu chảy máu, ai ngờ chuyện tốt lại rơi trên đầu hắn ta!
Từ sau khi được miếng bánh lớn đập trúng đầu, hắn đã trùm trong chăn cười khùng mấy ngày, mỗi ngày đều được cảm giác hạnh phúc đánh thức, nắm tay hô vang một câu trước gương đồng:
Chào buổi sáng, Tử Thần điện.
Ta thì không giống vậy, mỗi ngày thức dậy câu đầu tiên là: Hôm nay cẩu Hoàng đế chết chưa.
Ngụy Hỉ Tử ngại ngùng cười nói với ta: "Thật không ngờ tiểu Thẩm nương tử trông hiền hòa như vậy, chẳng hề giống bên ngoài loan truyền chút nào."
"Bên ngoài nói ta thế nào?"
Ngụy Hỉ Tử thật thà nói: "Nói cô là ma nữ từ nước Dạ Xoa tới, có ba đầu sáu tay, biết bảy mươi hai phép biến hóa, cực kỳ hung dữ, duy chỉ có chân long thiên tử như Thánh thượng mới có thể trấn áp được."

Ta nghe vậy suýt nữa ngất xỉu, không ngờ hình tượng dân gian của ta lại huyền ảo như thế.
Hắn ta thấy vẻ mặt táo bón của ta, vụng về an ủi: "Bọn họ đều là nói lung tung, nếu nhìn thấy diện mạo Thẩm nương tử thì sẽ biết Thẩm tiểu nương tử mặt mày thanh tú như họa, như tiên nữ ngồi dưới Vương Mẫu, lời nói Dạ Xoa chính là vô căn cứ."
Ta bi thương sờ mặt, vốn dĩ ta cũng coi là có phần xinh xắn, nhưng bây giờ liên tục bị giày vò, cho dù có là minh châu thì cũng biến thành hột mắt cá.
Ta hỏi hắn ta mấy vấn đề, phát hiện chữ nghĩa căn bản của Ngụy Hỉ Tử rất vững chắc, đào tạo một chút tố chất sử học là có thể ra trận.

Ngụy Hỉ Tử vô cùng thành khẩn muốn hành lễ sư đồ với ta, bị ta từ chối thẳng thừng.
Trò hề gì vậy, ta không muốn nhận một đồ đệ còn lớn hơn ta gần một giáp đâu.
Trừ cái đó ra, ta còn nói cho hắn biết huyết hải thâm thù giữa ta và Hoàng đế.

Mỗi lần gặp mặt không phải kết cục cãi nhau thì cũng là đánh nhau, bảo hắn chớ trách.
Ngụy Hỉ Tử tỏ vẻ đã hiểu, đánh giá công bằng tính không đúng đắn của việc Hoàng đế giết Sử quan, làm ta cảm động muốn chết: Vị ca ca này là người chính trực ngay thẳng, thỏa mãn đức tính của Sử quan! Bà đây không dạy nhầm người!
Nhưng đồng thời hắn cũng nói bổ sung, dù sao hắn cũng là con dân quốc triều, Lý Tư Diễm đã lên ngôi thì chính là Hoàng đế hắn trung thành, cho dù lấy đầu hắn, hắn cũng sẽ không làm ra bất kỳ chuyện phản loạn gì.
Ta chỉ có thể thở dài: "Chắc chắn Ngụy huynh sẽ được bệ hạ tán thưởng, hắn thích nhất kiểu thần tử như huynh..."
Ngụy Hỉ Tử kích động đến đỏ bừng cả mặt, hồ hởi nói: "Bệ hạ tán thưởng ta, vậy ta cần phải tạo được thành tựu trên vị trí Khởi cư xá nhân, thuật lại công tích vĩ đại, lời vàng ý ngọc của bệ hạ."
Dưới cái nhìn chết chóc của ta, hắn yếu ớt bổ sung: "Đương nhiên cũng phải ghi những lời không có đạo lý của bệ hạ, chấp bút viết

đúng sự thật..."
- -----
Truyện đăng tải duy nhất tại ?????????????????????????? @nhumocxuanphong2506.

Vui lòng đọc truyện tại trang chính chủ để ủng hộ editor!.

Chương 7: 7: Đi Làm Chẳng Đáng Lãng Phí Đồ Trang Điểm

Hôm đó ta vừa tắm rửa xong, chẳng mấy chốc lại lăn lê trong đất cát một vòng, cảm thấy mình bẩn vô cùng, dứt khoát tự tức tự nguôi, cũng không rảnh chứng minh với Lý Tư Diễm ta không yếu ớt, hùng hồn ngay thẳng đòi Tố Hành nước tắm.
Nhưng không ngờ là lần này Tố Hành không hề làm khó ta, không những nhanh nhẹn sắp xếp người chuyển thùng tắm và nước nóng tới, còn điều thêm hai tiểu nha đầu đến hầu hạ ta.
Ta được sủng mà lo.
Hai tiểu nha đầu, một người tên là Tiểu Kim Liên, là cung nữ ngày đó giúp ta tắm rửa, một người tên là Tiểu Kim Liễu, là muội muội của nàng ấy.
Cặp đôi Kim này kế thừa truyền thống tốt đẹp tám cái sào không chọc nổi quả rắm của cung nữ Tử Thần điện.

Mặc ta nói cái gì, các nàng cũng không đáp lại.

Thỉnh thoảng hai tỷ muội sẽ tụ lại thì thà thì thầm, vừa thấy ta tới là tốc độ ngậm miệng còn nhanh hơn vịt chạy trối chết.
Ta bứt rứt đến gần như phát điên, sau mấy ngày nghỉ ngơi, ta không quan tâm vết thương ở chân, xin Lý Tư Diễm đi làm trước thời hạn.
Lý Tư Diễm vô tình bác bỏ, lý do là thông cảm ta bị thương nặng chưa lành, sợ có trở ngại viết sách.
Ta đành phải nằm thêm vài ngày, không có việc gì thì lấy giấy Tuyên ra cắt giấy tiền, cắt một cái sọt lớn thật đầy.

Ta sợ cha và ca ca ta xuống dưới đó không có tiền tiêu.

Lúc còn sống, bọn họ đã không có ý thức quản lý tài sản, bây giờ đến âm phủ rồi, chắc chắn là hai đồ quỷ nghèo thanh bạch.

Tố Hành thấy ta cắt giấy tiền, mấy lần muốn nói lại thôi, đoán chừng là muốn bảo ta trong cung không cho phép làm chuyện xúi quẩy này, nhưng từ đầu đến cuối nàng ta vẫn không nói ra miệng.

Thế là ta vô cùng thản nhiên tiếp tục tiến hành sự nghiệp tích lũy giấy tiền của ta, bản thân chính là một cục sản xuất tiền giấy.
Trong khoảng thời gian đó, vị thái y mập mạp kia tới mấy lần, mỗi lần đều im lặng thay thuốc xong rồi nhanh chóng cáo từ.

Vào lần cuối cùng, ông ta đứng dậy định đi giống thường ngày, nhưng bị ta bắt lại.
"Phạm đại nhân, ta đã sớm khỏe rồi, có thể tháo vải bố này ra được không?"
Ta chỉ chỉ vào trán.
Phạm thái y khẽ giật mình: "Được thì được, nhưng miệng vết thương của Thẩm nương tử vừa mới khép lại, còn chưa bôi thuốc trừ sẹo, nếu bây giờ tháo ra, ngươi sẽ phải mang vết sẹo vĩnh viễn."
Ta không quan tâm nói: "Không cần lãng phí thuốc trừ sẹo trên đầu ta.

Ta thấy hôm nay là có thể tháo vải bố này được rồi."
Phạm thái y chậm rãi lùi bước, nhỏ giọng nói: "Loại chuyện này lão phu không dám chuyên quyền, mong Thẩm tiểu nương tử cân nhắc mà làm...!Lão phu cáo từ trước."
Dứt lời, ông ta nhấc hòm thuốc, từ từ lùi bước, lại từ từ lùi bước, cuối cùng cả người biến mất trước mặt ta.
Ta:...
***
Ngày hôm sau, tự ta tháo băng vải bố, mặc cung trang mùa hè màu xanh liễu mà Tố Hành mới đưa tới, bước lên cương vị công tác của ta.
Ngụy Hỉ Tử tăng ca mấy ngày thấy ta tới như gặp được cứu tinh, vui mừng đến tay chân cuống cuồng: "Cuối cùng Thẩm khởi cư lang cũng tới rồi.

Gần đây bệ hạ cần cù chính vụ, một mình ta sợ có sơ sót, nếu có

thể cùng với Thẩm khởi cư lang chắc chắn sẽ chu toàn hơn."
Ta hỏi hắn: "Tâm trạng bệ hạ thế nào?"
Hắn lại bắt đầu ngâm nga tình cảm nồng nàn: "Bệ hạ vất vả ngày đêm, trầm tĩnh ít nói, mặc dù thỉnh thoảng có tức tối, nhưng không hay làm khó chúng ta."
Ta hiểu rồi, chính là lười để ý đến ngươi chứ sao.
Lúc này, Lý Tư Diễm đã sửa soạn xong y phục chuẩn bị vào triều, phái một tiểu thái giám gọi Ngụy Hỉ Tử qua.
Ta cũng đi theo Hỉ Tử lão ca cùng vào phòng.

Lý Tư Diễm hững hờ liếc mắt nhìn hắn ta, bỗng nhiên phát hiện ta đứng bên cạnh hắn, lông mày nhíu lại, bật thốt lên: "Thẩm Anh? Ngươi tới làm gì?"
Hôm nay hắn mặc triều phục vàng sáng chói mắt, bên trên thêu đoàn long tinh xảo, phối hợp với lông mày nhíu thành hình chữ Xuyên của hắn, rất có vẻ uy nghi của đế vương.
Ta đáp: "Ta là Khởi cư lang của bệ hạ, đến cùng Ngụy huynh theo hầu thượng triều."
Lý Tư Diễm híp mắt nhìn ta một hồi, sau đó rất bình tĩnh "ừ" một tiếng, quay người đi.
Hắn vừa đi, một đám người sau lưng rối rít cúi đầu đuổi theo, rào rào như châu chấu di cư.
Ngụy Hỉ Tử kéo váy ta: "Thẩm khởi cư lang không đi sao?"
"A..." Lúc này ta mới phản ứng kịp.
Cả đường đều cảm thấy khó hiểu, hôm nay cẩu Hoàng đế xảy ra chuyện gì vậy, không châm chọc khiêu khích, cũng không mỉa mai cạnh khoé, ôn hòa bình thản như thế không giống hắn.
Chẳng lẽ là bị chính vụ đục ruỗng cơ thể, không còn sức lực tìm ta gây phiền toái?
Nhưng hắn không tìm ta gây chuyện dù sao cũng là chuyện tốt, ta không muốn lại bị giam vào tầng hầm nữa đâu.

Chỗ như vậy đi một lần là đã để lại bóng ma cả đời, thật không biết khi còn bé Lý Tư Diễm làm thế nào chống chọi nổi hai năm trong đó.
Bọn ta đi theo cẩu Hoàng đế lên triều, cùng Ngụy Hỉ Tử ngồi một trái một phải bên cạnh hắn.

Ta không tự chủ được lén lút quan sát hắn, phát hiện động tác cẩu Hoàng đế ngồi xuống không được tự nhiên, có lẽ còn chưa quen sự tao nhã ung dung khi làm một Hoàng đế.
Hắn cũng nói ít hơn so với trước, không còn khiển trách lão thần trên triều, cũng không còn vội vàng sắp xếp tâm phúc vào chức vị trọng yếu.

Buổi triều hội kết thúc, ta còn thừa hơn nửa đoạn giấy không dùng hết.
Thực ra như vậy cũng rất tốt, bản chất chính trị là thỏa hiệp và cân bằng quyền lực.

Thủ đoạn của hắn lúc trước quá ác nghiệt, không phải kế lâu dài.

Hoàng đế cực đoan như vậy trước đó là Dương Quảng, hậu quả như thế nào mọi người cũng đều biết rồi...
Ta thở dài, không ai từng dạy hắn đạo đế vương, hắn lại có thể không thầy tự tỏ, có lẽ loại người máu lạnh này trời sinh đã thích hợp làm Hoàng đế.
Bọn họ ở trên triều không có gì khác ngoài nghị luận bổ nhiệm và bãi nhiệm nhân sự, dân sinh các nơi, nếu bách quan có chuyện lớn gì khó giải quyết thì khởi bẩm, nếu gió yên sóng lặng không có chuyện gì xảy ra thì sớm tan triều.
Hôm nay chính là một ngày không có chuyện lớn gì xảy ra.
Ta hờ hững ghi chép danh sách Chủ thư[1] vừa thối vừa dài của Tể tướng.

Trước đó Lý Tư Diễm bãi nhiệm mấy Xá nhân, lần này thêm không ít Chủ thư mới vào.

(1) Quan lại chủ quản văn thư.
Tể tướng tuổi tác đã cao, giọng nói thều thào, đọc: "...!Đỗ Tử Thành, Khương Như Hối, Mạnh Tự."
Quá là nhiều người, ta vừa nhớ vừa nghĩ, Trung Thư Tỉnh hai gian phòng rách nát đó chứa được nhiều tân Chủ thư như vậy sao?

Khương Như Hối...!Mạnh Tự...
Mạnh Tự?
Ta dừng bút, một giọt mực rơi trên giấy như một dấu phẩy đột ngột.
Trong đầu ta trống rỗng, muốn đổi trang giấy khác, kết quả trong cơn rối loạn, tay áo quét qua giá bút, giấy không thay đổi, lại đụng rơi cái chặn giấy.
Một tiếng vang trầm cắt ngang lời khởi bẩm của Tể tướng.
Ông ấy nghi hoặc nhìn ta một cái, cẩu Hoàng đế cũng quay đầu, nhíu mày không vui.
Ta vội vàng cúi đầu xin lỗi, run tay thu dọn mặt bàn bừa bộn, trái tim đập lên mãnh liệt.
Còn nhớ nửa tháng trước lúc xuất cung, ta đi tìm Mạnh ca ca từ hôn, y không bằng lòng, còn nói phải vào cung tìm ta.

Khi đó ta tin, nhưng về sau nghĩ lại, nội uyển cung cấm nghiêm ngặt, chỉ có số ít cận thần của thiên tử được ra vào.

Y chỉ là một Tiến sĩ nho nhỏ, chưa được trao chức quan, muốn vào cung đâu có dễ gì.

Vốn dĩ ta đã buông hy vọng, nhưng...!nhưng y thật sự tìm được cách vào Trung Thư Tỉnh làm, có thể thỉnh thoảng lui tới Tử Thần điện.
Có nghĩa rằng trong cung này, ta không còn lẻ loi một mình.
Cho đến lúc này, ta mới thật sự phản ứng lại, trái tim được sự chờ mong và vui sướng ngập trời đánh úp.
Cảnh vật thay đổi theo lòng người, dường như một cơn gió xuân mềm mại lùa vào đại điện lạnh lẽo, hiu hiu thổi bay trang giấy trong tay ta.

Ta ngẩng đầu lên, ánh mắt xuyên qua văn võ cả triều, xuyên qua tường cung trùng điệp, bên ngoài ánh nắng lóa mắt, ngày xuân êm dịu, vẫn là Trường An mà ta yêu.
Trường An có người ta yêu, y sẽ vượt mọi chông gai, dốc hết năng lực đến gặp ta.
Người là một loài động vật rất kỳ quái, bất kể ngày tháng hiện tại có

khổ sở bao nhiêu, chỉ cần có một cây củ cải theo phía trước là đã có thể trông theo đỡ khát.
Bởi vì cây củ cải lớn trắng bóc Mạnh Tự, từ khi tan triều ta vẫn cứ tủm tỉm cười.

Ngụy Hỉ Tử nhỏ giọng hỏi ta có phải khóe miệng bị rút gân hay không, ta nghiêm trang nói với hắn, Ngụy huynh nhìn thấy Lễ bộ Thượng thư không, lúc vào triều hắn ta cứ luôn cắn răng chịu đựng vặn tới vẹo lui, ta hoài nghi hắn ta quá mót.
Ngụy Hỉ Tử bừng tỉnh ngộ, lén cười hi hi với ta.
Sau đó ta không cẩn thận cười ra tiếng, bị Lý Tư Diễm nghe thấy.

Hắn vừa bước lên bậc thang cao nhất trước Tử Thần điện, đột nhiên dừng lại, hứng ánh sáng quay đầu, lạnh lùng hỏi ta: "Ngươi cười cái gì?"
Nụ cười của ta cứng đờ trên mặt.
Ta vẫn chưa trả lời, Ngụy Hỉ Tử đã quỳ phịch xuống một tiếng, chắp tay nói: "Bệ hạ thứ tội, tiểu thần..."
Lý Tư Diễm nói: "Câm miệng, không hỏi ngươi."
Ngụy Hỉ Tử nghe lời ngậm miệng.
Lý Tư Diễm một mực nhìn ta chằm chằm, giống như muốn đoán xem trong lòng ta đang suy nghĩ gì.
Hắn nhìn ta, ta cũng mỉm cười nhìn vào mắt hắn.
Hôm nay ta rất vui, ngay cả cẩu Hoàng đế trông cũng khôi ngô tuấn tú một chút.
Thực ra dung mạo của hắn cũng rất đẹp, chỉ là vẻ mặt quá nham hiểm.

Nếu một ngày nào đó đánh ngựa đi trên đường cái Chu Tước, chắc chắn có thể thu được một sọt khăn tay, túi thơm, vinh danh đầu bảng mười hai lang quân đẹp nhất Trường An.
Sau đó ta nhoẻn miệng cười, chỉ xà nhà nói: "Bệ hạ nhìn xem, dưới xà nhà Tử Thần điện có một đôi chim én, xà cao đôi én lượn vòng, là điềm lành đó."
Ta vừa chỉ xà nhà, rất nhiều người đều không nhịn được ngẩng đầu nhìn.

Đúng là dưới mái hiên có một đôi chim én nho nhỏ, mọi người tấm tắc kinh ngạc.
Nhưng Lý Tư Diễm không nhìn chim én, hắn vẫn đang nhìn ta, vẻ mặt cổ quái.
Ta nghĩ có thể là qua cười quá rõ ràng quá vui sướng, cẩu Hoàng đế là đồ biến thái, hắn không nhìn nổi ta vui vẻ.
Vì để không động vào xui xẻo, ta thu lại nụ cười, từ từ đổi thành vẻ mặt bình tĩnh thường ngày.
Lúc nụ cười của ta hoàn toàn biến mất, Lý Tư Diễm cũng quay đầu, chỉ để lại cho chúng ta một bóng lưng lạnh cứng, giọng nói thâm trầm như nước.
"Thẩm khởi cư lang, Tử Thần điện không nuôi người rảnh rỗi.

Ngươi hẳn phải tập trung theo hầu, chứ không phải nhìn xung quanh đi tìm cái gì mà chim én diều hâu."
Bầu không khí tức khắc lạnh xuống, một đám người hầu lặng ngắt như tờ.
"Khánh Phúc, đi đuổi đôi súc sinh kia đi, làm người ta phiền lòng." Hắn nói.
Khánh Phúc đáp lại, mặt sắt vô tình gọi tiểu thái giám đuổi đôi chim én kia đi.

Đám người lập tức giải tán, Tử Thần điện trở về vẻ im ắng.
Ta thầm nhổ một cái với bóng lưng Lý Tư Diễm, phì, cẩu Hoàng đế vốn không đổi tính, vẫn là tên biến thái không muốn nhìn người ta tốt đẹp.
Sau khi tan triều, Lý Tư Diễm gọi Binh bộ Thượng thư tới.

Hai người đóng cửa lại, không biết mật đàm cái gì.
Ngụy Hỉ Tử nói với ta, hôm qua một Thị lang của Binh bộ tới, lúc đi ra hai chân run rẩy, vẻ mặt chưa tỉnh hồn.

Hôm nay đổi thành cấp trên của hắn đến, không biết vị này có thể khá khẩm hơn không.
Ta lắc đầu nói ta thấy không đủ sức, đây rõ ràng là cẩu Hoàng đế

muốn khai đao từ Binh bộ.
"Binh bộ rõ là xui xẻo, chuyển phe không đủ nhanh, lập tức bị làm khó dễ." Ta cảm thán nói: "Từ tiền triều đã không phải là bộ ngành giàu có, bây giờ ngay cả cái quần lót cũng sắp bị lột rồi..."
Hai chúng ta trò chuyện một lúc, đột nhiên nghe thấy bên Duyên Anh điện vang lên động tĩnh, giọng nam trầm thấp mà giận dữ - Cẩu Hoàng đế đang mắng người.

Ta và Ngụy Hỉ Tử quay mặt nhìn nhau.
Ngụy Hỉ Tử chớp chớp đôi mắt trâu, do dự hỏi: "Cái này...!cần ghi không?"
"Ghi đi." Ta trầm ngâm nói: "Trước tiên huynh viết lời giận vào đã, cụ thể hắn giận cái gì, ta đi xem một cái rồi nói."
Lúc đến mới biết được, tình trạng còn máu me hơn ta tưởng tượng.
Hôm nay Lý Tư Diễm cực kỳ nóng nảy, một kiếm chém đứt một tai của Binh bộ Thượng thư, rồi sai người mang ông ta xuống, nhốt vào thiên lao chờ xử lý.
Ta dựa vào tinh thần không biết sợ của Sử quan vào Duyên Anh điện thu thập tư liệu trực tiếp.

Vừa vào cửa điện đã nhìn thấy Lý Tư Diễm mặt không cảm xúc ngồi giữa cung điện, con mắt hồ ly nén giận bắn ánh sáng lạnh lẽo về phía ta, rít ra một chữ từ kẽ răng: "Cút."
Mũi kiếm của hắn còn đang nhỏ máu, cả người như Tu La bò lên từ địa ngục.
Ta nhắc nhở mình, người sáng suốt không đứng dưới tường nguy, quay người chạy.
Chạy được nửa đường, cẩu Hoàng đế lại lạnh lùng nói: "Thẩm Anh, cút trở về."
Vậy là muốn bảo ta cút đi hướng nào?
Thấy ta lề mề không động đậy, Lý Tư Diễm mất kiên nhẫn, quăng thanh kiếm đi, sải chân đi tới chỗ ta, ánh mắt sắc bén như chim ưng.
Trông thấy áo bào đen tuyền cách ta ngày càng gần, ta không khỏi lui lại hai bước, dựa vào cây cột son sau lưng.
Lý Tư Diễm nắm chặt cổ áo ta, túm ta như túm gà con đến trước án

thư, chỉ vào giấy Tuyên trắng trên bàn, hung ác nói: "Ngươi không phải Sử quan sao? Lão cẩu Viên Dịch Sơn này kháng chỉ bất tuân, tại sao ngươi không viết?"
Cái mông của ta nặng nề đáp xuống đất, xương cụt đau nhức.

Mẹ nó, cẩu Hoàng đế ra tay thật ác.
Tất nhiên là ta không sợ hắn, cả giận nói: "Ta cũng không biết bệ hạ và Viên đại nhân nghị luận chuyện gì, đương nhiên không viết ra được."
Lý Tư Diễm cười lạnh nói: "Không viết ra được? Nuôi đồ ăn hại ngươi để làm gì? Nếu không phải trẫm còn muốn một cái thanh danh, dựa vào việc ngươi năm lần bảy lượt phạm thượng đã nên đưa ngươi xuống hoàng tuyền từ lâu!"
Ta đập bàn đứng dậy, giọng điệu còn dữ hơn hắn: "Rất tốt, dù sao ta cũng không chết được, chi bằng cứ nói cho thỏa thích.

Lý Tư Diễm, ngươi ra ý chỉ ức hiếp người ta như vậy, còn không cho Viên đại nhân người ta điều đình? Chỉ biết bắt nạt Binh bộ yếu thế, có gan ngươi động vào nha môn khác đi.

Bắc nha chắc chắn đội ơn đội đức, một lòng trung thành với ngươi, không chừng còn có thể sớm tối thắp ba nén hương, gọi ngươi tổ tông nữa đó!"
Hắn cười lạnh liên tục, giọng mỉa mai nói: "Không nhìn ra ngươi còn có lòng sốt sắng làm việc nghĩa cơ đấy, chỉ tiếc là một kẻ ngu xuẩn hồ đồ.

Tên Viên Dịch Sơn này ngày ngày giả bộ đáng thương, không phải tỏ vẻ thảm hại thì cũng là khóc than.

Thực chất khoản tiền lớn đều rơi vào kho riêng của Binh bộ bọn họ, có thể nói là tiếm quyền[2] rồi.

Ngươi cũng đừng tưởng ngươi rất thấu hiểu, loại giảo hoạt như Viên Dịch Sơn này đục nước béo cò trên quan trường mấy chục năm, đã sớm vơ vét đủ vốn, chết không có gì đáng tiếc."

(2) Lấn chiếm quyền của người trên.

Ta lại bị sự không biết xấu hổ của hắn làm chấn động.

Tiếm quyền? Long ỷ dưới mông hắn cũng là giành được từ tay anh ruột hắn, lại còn có mặt mũi nhắc đến tiếm quyền?
"Nói miệng không bằng chứng, ngươi không phái người điều tra rõ ràng, nói suông bảo Viên đại nhân tham ô.

Cho dù ngươi là Hoàng đế, đạo lý cũng không ở chỗ ngươi, trừ khi lấy ra bằng chứng, nếu không thì một chữ ta cũng không viết." Tính tình con lừa nói đến là đến, ta cứng cổ đối nghịch với hắn.
Sau khi bị ta nạt nộ một trận, cơn giận của hắn dần dần hạ xuống.
Hắn tỉnh táo lại, vòng quanh án thư của ta vài vòng.

Có lẽ đột nhiên cảm thấy động tác này rất ngu, hắn miễn cưỡng dừng bước chân, từ trên cao nhìn xuống ta, hỏi: "Làm sao ngươi biết được?"
"Biết cái gì?"
"Ân oán riêng giữa Bắc nha và Binh bộ, tâm tư của Viên Dịch Sơn, từ đâu mà ngươi biết?"
Hắn bắt đầu dùng một loại ánh mắt hoài nghi dò xét ta, bản tính đa nghi nhạy cảm giờ phút này lộ rõ mồn một.

"Bởi vì ta là nữ mật thám tàn quân của tiên vương phái tới, cố ý cải trang thành Nữ sử quan Thẩm gia, mưu đồ chờ thời cơ giết bệ hạ, nghênh đón tiểu Thế tử vào Trường An.

Thế nào, cốt truyện này bệ hạ hài lòng không?" Ta chế giễu lại.
Ánh mắt Lý Tư Diễm lạnh đi.
Ngón tay hắn hơi động một chút, có lẽ là muốn bóp cổ ta.

Ta cảnh giác nhìn hắn chằm chằm, khẽ nhích về phía sau, dường như cây cột lớn sau lưng có thể làm cho ta an tâm vậy.
Hắn ngồi xổm xuống, nắm chặt cằm ta, ép ta nhìn thẳng hắn, trong mắt cất giấu giận dữ dồn nén, giọng nói lạnh lùng không mang theo

bất kỳ nhiệt độ gì, nói với ta: "Chuyện cười này ngươi kể nát bét vô cùng."
Ta khẽ nói: "Chẳng phải ngươi cũng không tin."
Hắn không lên tiếng, vẫn nắm cằm ta không buông, ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve môi dưới của ta.

Ta cố nén buồn nôn, tiếp tục duy trì tư thái ngoan ngoãn dễ bảo.
Hồi lâu sau, Lý Tư Diễm thả ta ra, chậm rãi đứng lên.

Mấy ngón tay trước đó bóp cằm ta đầu tiên là duỗi ra, rồi lại nắm thành quyền.
Hắn nhìn ta một chút, thản nhiên nói: "Đương nhiên ngươi không có bản lĩnh này.

Nếu thật sự là trinh sát được phái tới, ít nhất cũng nên giả bộ thuận theo mua vui chút, dỗ được trẫm vui vẻ rồi, chưa biết chừng còn có thể ban cho ngươi một phân vị Bảo lâm, Ngự nữ.

Như vậy chẳng phải ngươi càng dễ ra tay hơn sao?"
Bảo lâm? Ngự nữ?
Máu nóng cả người ta lập tức xông lên đỉnh đầu.

Hắn dám mang loại nữ nhân này ra làm nhục ta!
Vẻ ngoan ngoãn vừa mới ngụy trang toàn bộ vỡ thành mảnh vụn.

Ta tức đến toàn thân run rẩy, nói năng lộn xộn: "Ta nhổ vào! Ai muốn làm vợ bé cho ngươi! Lý Tư Diễm, ngươi...!cái tên..."
"Ta là cái tên gì?"
Thấy ta xù lông lên, tâm trạng Lý Tư Diễm trở nên tốt mắt thường có thể thấy được, cười nói: "Khốn nạn hay là hạ lưu bại hoại? Chắc hẳn Thẩm khởi cư lang tri thư đạt lý của chúng ta không mắng được mấy từ bẩn thỉu phải không? Hay là để người thô thiển trẫm đây dạy ngươi mấy cái?"
Bàn về độ dày da mặt, đương nhiên ta không sánh bằng thằng khốn Lý Tư Diễm.
Để phòng ngừa bản thân làm ra chuyện gì không thể cứu vãn dưới

cơn nóng giận, ta qua quýt ôm lấy giấy bút, hung dữ trừng mắt lườm hắn một cái, giận đùng đùng chạy ra Duyên Anh điện.
Cẩu Hoàng đế sau lưng ta cười phá lên, tiếng cười hết sức tùy tiện.
Ngụy Hỉ Tử thấy ta đen mặt trở về Ngự Thư Phòng, dè dặt hỏi ta: "Thẩm khởi cư lang sao vậy? Bệ hạ làm khó cô?"
Ta cười lạnh: "Ghi lại, ghi hết lại, Thánh thượng vô cớ xẻo tai trái Binh bộ Thượng thư Viên Dịch Sơn, khinh nhờn Khởi cư lang Thẩm thị, hành vi tàn bạo khôn tả, ngôn từ đồi bại quá quắt!"
Ngụy Hỉ Tử nhắc nhở ta: "Phải cầm bút tả thực mới được."
Ta đang nổi nóng, nghĩ thầm cũng không phải ngươi bị chòng ghẹo, muối đổ lòng ai nấy xót!
***
Dù đã bắt đầu công việc nhưng tháng ngày trong Tử Thần điện vẫn vô vị và khó khăn.

Nhất là khi có một kẻ thù lãnh đạo trực tiếp gây chuyện khắp nơi lại càng gian nan gấp đôi.
Một hôm, Lý Tư Diễm mắng Trung thư xá nhân một câu thô tục khó nghe, không khéo bị ta ghi lại.

Hắn cảm thấy mình mắng chưa đủ, nhất định bắt ta thêm một câu ác hơn, ta chính nghĩa trang nghiêm khước từ hắn, bị hắn phạt đi Ngự Thiện Phòng đốt củi dưới cơn nóng giận.
Ngự Thiện Phòng khói hun lửa cháy, ta vừa ho khan, vừa oán hận phàn nàn với quản sự trông coi ta: "Hoàng đế người ta đánh roi cấm túc, hắn thì ngược lại, không phải phạt đốt củi thì là phạt đổ bô, trong lòng hắn lao động đáng sợ đến mức nào vậy."
Quản sự mắt điếc tai ngơ, vô tình nói: "Tiếp tục quạt, mạnh lên chút."
***
Lý Tư Diễm thợ mới thì hăng, thợ già biết việc, xử lý xong Sử quan lại đi xử lý dư nghiệt Tiên hoàng.
Nói là dư nghiệt, thực ra cũng đều là con trai của anh ruột hắn.

Ngày đó, thầy ta Quách tiên sinh xuất cung báo tin mới giúp hai tiểu Thế tử may mắn nhặt được cái mạng, được nô bộc già bảo vệ chạy

xa đến phía Nam.
Vì việc này, Quách tiên sinh chịu không ít hình phạt, về sau là ta bán bản ghi chép của cha ta mới khiến Lý Tư Diễm tha cho Quách tiên sinh.
Thế nhưng bản ghi ghép này đổi được mạng của Quách tiên sinh, lại không bảo vệ được hai vị tiểu vương tử.

Hai tháng sau, tin chiến thắng truyền đến, di hài của chúng được chở về đế đô, an táng qua loa ở một tòa núi đất ngoại ô thành Trường An.
Đáng thương cho hai đứa trẻ này, chỉ mới tuổi tóc để chỏm, cứ vậy mà mất mạng dưới tay thúc thúc ruột của mình.
Lý Tư Diễm từng nói, nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, bởi vì quá khứ ti tiện trước kia, phong cách làm việc của hắn luôn tàn nhẫn mà không từ thủ đoạn, thường xuyên khiến ta không rét mà run.
Ngay cả thủ túc huyết mạch tương liên với hắn cũng hạ sát thủ được, huống chi là mấy Sử quan chẳng liên quan gì.
Kiểu người này vĩnh viễn sẽ không cảm thấy hổ thẹn vì việc mình đã làm.
Ta vào cung là đang mùa xuân, vẫn còn se se lạnh, đến khi khí nóng mang đi chút hơi lạnh cuối cùng, mùa hạ Trường An dồn dập mà tới.
Mùa hạ nóng bức, lòng người bực bội.

Dưới tình hình bất ổn, tốc độ làm việc của Lý Tư Diễm cũng tăng nhanh.

Ngày mùng ba tháng bảy, hắn liên tiếp lưu đày mấy Lang quan tham ô bị tra ra, chấn động triều đình.
Ta khiếp sợ nhìn bản danh sách lưu vong này, cảm thấy rất không hợp lẽ, bật thốt lên: "Những đại nhân này ai nấy đều xuất thân vọng tộc, thế hệ trâm anh, gia sản há chỉ từng đó vạn kim, làm sao có thể tham ô chút lợi cực nhỏ cứu trợ thiên tai này?"
Lý Tư Diễm đang nghỉ ngơi, lười biếng dựa vào giường, nghịch chiếc chén mã não bạch ngọc Tả Thập Di[3] kính tặng.
(3) Một chức quan tứ phẩm nhà Đường, chuyên về việc khuyên can các điều lầm lỗi của vua.

Hắn vén mí mắt nhìn ta một cái, cười nhạo nói: "Vọng tộc? Không có đám vọng tộc bọn họ cưỡng đoạt, tìm cách vơ vét của cải xương máu của dân, Hộ bộ cũng không đến nỗi ngay cả thuế ruộng cũng không thu được.

Trẫm mượn cớ xử lý bọn họ, chẳng qua là lấy về thứ nên lấy mà thôi."
"Nhưng vậy cũng không thể vu oan giá họa, lưu đày lung tung." Ta nghiêm túc nói: "Việc nào ra việc đấy.

Cho dù bọn họ tham ô thật, tội cũng không đến mức này.

Gia sản người ta cần cù tích góp mấy đời, bị ngươi nhẹ nhàng cướp đi lấp quốc khố, việc này không hợp luật pháp."
Lý Tư Diễm dùng chén mã não bạch ngọc gõ gõ đầu ta, như cười như không nói: "Thẩm khởi cư lang biết không? Trẫm ghét nhất dáng vẻ cao cao tại thượng, không vương khói lửa trần gian này của ngươi.

Ngươi cho rằng luật pháp là ai định ra? Nếu như luật pháp hữu dụng, vậy tại sao trăm năm qua môn phiệt cai quản quốc gia, dân kêu than bốn phía, còn để người bất nhân bất nghĩa trẫm làm Hoàng đế?"
"Vương hầu tướng lĩnh chẳng phải trời sinh." Hắn thản nhiên nói: "Sử sách rất vô vị, duy chỉ có câu này có chút hay ho.

Đám vọng tộc kia ăn tham nhiều năm như vậy, cũng nên nôn ra chút ít."
"Huống hồ..." Hắn ngừng một chút rồi nói: "Đã đi tới nước này, nếu trẫm không xử lý bọn họ thì đến lượt trẫm không thu trận được rồi."
Ta ngẩn người, trong chốc lát không hiểu rõ ý hắn.
Lý Tư Diễm lại gõ trán ta một cái, nói: "Đào sâu cái này làm gì, ghi vào."
Ta mơ mơ màng màng cầm bút lên, qua quýt ghi lại lời hắn.

Khi đó ta không hiểu lắm hắn đang nói cái gì, chỉ cảm thấy hình như hắn đang xuôi theo một loại chiều hướng nào đó.

Mãi đến rất nhiều năm sau, ta mới từ từ hiểu được: Đối với Lý Tư Diễm, rất nhiều chuyện nhìn như không hợp lý, nhưng đằng sau đều có lý của hắn.
Hắn động vào mấy con em vọng tộc, cướp phá của cải để tăng cường quốc khố, thực chất chèn ép vọng tộc đã nổi lên từ tiền triều, chấn hưng khoa cử nhiều năm như vậy, nhóm sĩ tộc từ lâu đã không còn vinh quang ngày xưa.

Bây giờ Lý Tư Diễm cướp của bọn họ, bề ngoài nhìn vào là hắn thủ đoạn ác liệt, kỳ thực chưa chắc không phải là hắn không có mục đích.
Hắn lưu đày một đám thần thử khôn khéo tài giỏi không thèm dùng, lại cứ chọn ta tính khí tệ và Ngụy Hỉ Tử ngu xuẩn hồ đồ, một đôi không có đầu óc và mất hứng tới làm cận thần của hắn.

Có lẽ là hắn cũng không tự tin có thể nắm chắc những người tuấn kiệt này, cho nên mới quả quyết để hai người ngu hầu hạ bên cạnh.
Thậm chí về việc hắn lên ngôi, có khi ta nghĩ kỹ lại cũng sẽ không rét mà run.

Theo tiền lệ bổn triều, Hoàng tử trưởng thành đều phải thả ra ngoài kinh, nhưng tại sao Tiên hoàng kề cà không hạ chiếu cho hắn nhậm chức? Hắn và tiên Thái tử không hòa thuận đã lâu, nhưng trước giờ Tiên hoàng đều không hòa giải, thậm chí thái độ mập mờ, rất có xu thế nuôi ong tay áo, vả lại...!Tiên hoàng biết Thái tử không thể sinh dục, nhận nuôi hai con trai của Nhị hoàng tử.

Nếu như ông ấy thật sự muốn Thái tử thuận lợi đăng cơ, vậy tại sao không giúp giấu giếm triệt để, lại bảo cha ta là người cương trực nhất triều đình ghi chép lại việc này?
Những thứ tăm tối này đều giấu sau bút mực giản lược của Sử gia.

Không nghĩ thì thôi, một khi nghĩ lại là khiến người ta không rét mà

run.
Chẳng biết sau này ngộ ra được bao nhiêu thứ, còn khi đó ta vẫn là con ngốc không rành thế sự, chỉ biết là ban ngày làm quan, ban đêm cắt giấy tiền, đơn giản mà không vui vẻ.
Hôm đó rằm tháng bảy, giấy tiền ta cắt vừa đúng tích lũy được đầy hai sọt.

Buổi chiều, ta ôm hai sọt giấy tiền đó đi tìm Khánh Phúc, cũng chính là Thái giám tổng quản hàng ngày đi theo Lý Tư Diễm, nói cho ông ta biết, ta muốn tế bái người thân.
Khánh Phúc không chút suy nghĩ từ chối ta: Không có cửa đâu.
Ta cảm thấy không thể nói lý: "Bổn triều lấy hiếu an thiên hạ.

Các ngươi lại đến cả tổ tông cũng không cho tế bái, đây là đạo lý gì?"
Khánh Phúc dùng một ánh mắt như nhìn kẻ đần nhìn ta, nói: "Thẩm khởi cư lang, người trong thiên hạ ai cũng là con dân của bệ hạ.

Ngươi tế bái phụ mẫu trong cung, nếu không cẩn thận dẫn lửa gây hỏa hoạn, chẳng phải sẽ làm bệ hạ bị thương sao? Nếu làm bệ hạ bị thương, đó chẳng phải là bất hiếu?"
Hay cho một cái suy luận lòng vòng, nói đến ta không phản bác được.
Khánh Phúc đi rồi, ta đứng ở một góc Tử Thần điện, ôm hai sọt giấy tiền trong tay, đau lòng khó tả.
Cảm giác này giống như ngươi kiếm được gia tài bạc triệu rồi áo gấm về quê, đồng hương lại nói với ngươi, người nhà đã quy tiên nhiều năm, mộ phần đã mọc cỏ cao hai thước.
Đi cầu xin Lý Tư Diễm sao? Không, chuyện khác thì thôi đi, chứ chuyện liên quan đến cha huynh ta, ta không muốn một chút ân huệ của hắn.
Nhìn hai sọt giấy tiền này, sống mũi ta dần cay cay.
Con người chính là một loại sinh vật dễ bị việc nhỏ làm sụp đổ.

Ta nghĩ tới bản thân lẻ loi ở trong cung, bị ép bầu bạn bên cạnh kẻ thù nắng mưa thất thường.

Đêm tiết Trung Nguyên, ngay cả đốt chút tiền cho người thân dưới âm phủ cũng không được.

Cuộc đời tại sao lại thành như vậy chứ?
Sau khi đứng một hồi, ta ôm lấy hai cái sọt, lấy tay áo lau nước mắt, chậm rãi quay về Tử Thần điện.
Lúc về điện nhìn thấy Khánh Phúc đang đợi bên ngoài thư phòng, ông ta nói với ta, Trung Thư Tỉnh vừa phái một Chủ thư tới khởi thảo chiếu thư cho Hoàng đế, Nguỵ Hỉ Tử ở bên trong làm thư ký, tạm thời không cần đến ta.
Tâm tình ta sa sút, thuận miệng "à" một tiếng.
Khánh Phúc quét mắt nhìn ta, lạnh lùng nhắc nhở: "Thẩm khởi cư lang, mắt ngươi sưng húp lên rồi, quay về chỉnh trang cho tốt, chớ lại thất lễ ở ngự tiền."
Ta hầm hừ nói: "Cho dù ta chỉnh trang cho mình thành tiên nữ, bệ hạ các người cũng thấy ta không vừa mắt."
Khánh Phúc chép miệng, cái thần thái ấu trĩ này cực kỳ không ăn khớp với bộ mặt chảy xệ của ông ta.
Ta ngán ngẩm đợi ở cửa chốc lát, hỏi Khánh Phúc: "Bên trong là Điền chủ thư hay là Vu chủ thư?"
Khánh Phúc vốn không muốn trả lời, bị ta quấy nhiễu đến phiền, mất kiên nhẫn nói: "Là người mới tới, họ Mạnh, tên không biết."
Ta ngơ người, chớp chớp mắt, chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.
"Tên là Mạnh Tự sao?" Ta nhỏ giọng hỏi.
Khánh Phúc mất hứng nói: "Đã nói ở đây không có chuyện của ngươi.

Ngươi mau đi tiêu sưng mắt đi, trông như cái hột đào, thật khó coi."
Ông ta còn chưa dứt lời, ta đã như tên rời cung phi về phòng ta, vội vàng lục son phấn, soi gương đồng cẩn thận thoa thuốc cao, thêm ít phấn phủ, cuối cùng thoa chút son lên môi.
Đi làm chẳng đáng cho ta lãng phí đồ trang điểm, nhưng gặp tình lang thì đáng!
- -----
Truyện đăng tải duy nhất tại ??????????????????????????

@nhumocxuanphong2506.

Vui lòng đọc truyện tại trang chính chủ để ủng hộ editor!.

Chương 8: 8: Hóa Vàng Kỳ Ngộ

Đúng thực là Mạnh Tự tới.

Một khắc đồng hồ sau, y khom người lui ra khỏi thư phòng, cầm chiếu lệnh cẩu Hoàng đế phát cho để chỉnh sửa ý kiến, hòa nhã cáo từ Khánh Phúc.
Khánh Phúc gọi một tiểu thái giám, bảo hắn đưa Mạnh Tự trở về.
Trông thấy Mạnh Tự sắp đi, ta vội vàng chạy đến, nói với Khánh Phúc: "Đúng lúc ta cũng muốn đến Môn Hạ Tỉnh giao bản thảo khởi cư chú, để ta và Mạnh chủ thư cùng nhau ra ngoài đi."
Khánh Phúc liếc ta một cái, nói: "Không được."
Ta quýnh lên: "Chẳng phải trước đó ông nói không có chuyện của ta sao? Nếu không còn chuyện gì thì tại sao ta không thể đi."
Khánh Phúc thở dài một hơi, lạnh lùng nói: "Bệ hạ đã giao phó không cho ngươi ra cửa Tử Thần, ngươi quên rồi sao?"
Ta tức đến muốn mắng người, Mạnh Tự tiến lên một bước cản ta lại, chớp mắt nhìn ta, mỉm cười nói: "Dù sao cũng không phải chuyện gì to tát, không ra được thì thôi.

Chỉ là Mạnh mỗ đã lâu không gặp Thẩm khởi cư lang, thấy Thẩm khởi cư lang vẫn tràn trề sức sống như thế, rất là hoài cảm."
Khánh Phúc cay nghiệt chen miệng nói: "Nàng ta sao? Há lại chỉ tràn trề sức sống, quả thực là vô pháp vô thiên.

Cá vàng trong hồ Thái Dịch cũng không náo động bằng nàng ta."
Ta không muốn quan tâm đến lão hoạn quan này, cúi đầu cố gắng nén nước mắt lại, nói: "Mạnh huynh cũng thế.

Trung Thư Tỉnh sự vụ bề bộn, cần phải giữ gìn sức khỏe."
Mạnh Tự chỉ khẽ gật đầu, lại hàn huyên vài câu.
Chúng ta ngầm hiểu rằng phải giả vờ không quen lẫn nhau, để lão

hồ ly Khánh Phúc không hoài nghi quan hệ giữa chúng ta.
Ta đành phải tiễn y đến cửa Tử Thần điện.

Y nhân lúc tiểu thái giám không chú ý, nhẹ giọng nói với ta: "Nhân sự trong Trung Thư Tỉnh phức tạp, ta không có nhiều cơ hội tiến cung, muội phải bảo trọng, chờ lần sau ta lại đến."
Ta cũng nhỏ giọng nói: "Đến hay không cũng không sao.

Huynh cẩn thận đừng để bị đồng liêu ám toán, trong Trung Thư Tỉnh không phải là đèn cạn dầu..."
Y bắt được cơ hội diện thánh này, chắc chắn làm cho đồng liêu ghi hận.

Lúc ta làm quan ở Sử quán Môn Hạ Tỉnh, nghe không ít chuyện trong Trung Thư Tỉnh lục đục với nhau, không có nhiều thiện cảm với nơi này.
Y cười nói: "Yên tâm."
***
Vì Mạnh Tự đến, cả ngày ta đều tỏa ra một loại hơi thở hạnh phúc, thậm chí quên luôn hai sọt giấy tiền kia.

Mãi đến tối quay về phòng mới chợt nhớ tới việc này.
Càng nghĩ càng tức, ta vẫn quyết định làm trái luật lệ.

Thà rằng chịu trách phạt một trận cũng không thể để cha và ca ca dưới đó màn trời chiếu đất.
Dù sao gần đây ta là một người việc xấu tràn lan, chỉ riêng một mình đã phạm vào hơn nửa cung quy.

Rận nhiều không ngứa, bây giờ thêm một tội trạng nữa cũng chẳng sao.
Vì vậy, ta nói là làm, mang theo hai cái sọt, rón rén ra cửa.
Tối nay trăng sáng sao thưa, thời tiết rất tốt, vận may của ta càng tốt hơn, cửa ra vào lại không có người canh chừng.

Ta nhẹ nhàng men theo chân tường đi về hướng Bắc, một mạch đến

Hàm Lương điện.

Bởi vì đến nay Lý Tư Diễm vẫn chưa nạp người vào hậu cung, ngự nhai phía Bắc có phần lớn cung thất không người ở, tối lửa tắt đèn, rất thích hợp cho ta làm chút chuyện xấu.
Ta chọn một chỗ khuất bên hồ Thái Dịch dựng chậu than.

Một khi thao tác không đúng gây ra hỏa hoạn, ta có thể nhanh chóng lấy nước hồ Thái Dịch dập lửa, quá hoàn hảo.

Sau khi chọn được vị trí, ta đặt cái sọt xuống, lấy đá lửa giấu trong ngực ra, vừa đánh lửa, vừa ngồi xổm trước hai cái sọt nói dông nói dài: "Cha, ca ca, số tiền này cho hai người tiêu dưới đó, tuyệt đối không được tiết kiệm.

Thanh minh sang năm, con lại cắt cho hai người một ít..."
"Con biết con là con gái bất hiếu, cho nên mọi người mới không muốn báo mộng cho con.

Đừng tức giận có được không...!Thôi, tức giận cũng không sao, tốt xấu cũng phải vào trong mộng mắng con một trận, để cho con biết mọi người ở dưới đó sống thế nào."
"Con sống không được tốt, rơi vào tay cẩu Hoàng đế, không chỉ ngày ngày uy hiếp con, còn không cho con hóa vàng cho mọi người.

Tại sao trên đời lại có người xấu xa như vậy? Nhưng mà cha yên tâm, nghiệp chướng hắn gây ta, sớm muộn cũng sẽ có quả báo, chờ sau này mà xem..."
Ta đánh sáng đá lửa, ném vào trong chậu tiền giấy giả, thất thần nhìn ngọn lửa nhỏ này.
Bọn họ ở dưới suối vàng có khỏe không? Không biết có phải đi đầu thai rồi, không còn nhận ra ta nữa không...
Nhất thời nỗi lòng ngổn ngang, trong ánh lửa bập bùng, sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói lười biếng: "Giấy tiền phải bồi giấy vàng mới chắc chắn.

Ngươi tùy tiện dùng một chồng giấy Tuyên này, âm tào địa phủ cũng không nhận."
Có người!
Ta giật nảy mình, cầm cái sọt quăng mạnh vào mặt người đến, một cước đá văng chậu đốt vào hồ Thái Dịch, sau đó không quay đầu chạy như điên về phía Nam.
Toàn bộ động tác liền mạch dứt khoát như mây trôi nước chảy.

Người đứng phía sau bị ta ném tiền giấy đầy đầu, sững sờ giây lát, lạnh lùng quát: "Thẩm Anh, ngươi đứng lại đó cho ta!"
Ta vừa chạy ra được mấy trượng, vừa nghe âm thanh này, dưới chân lập tức mềm nhũn, suýt chút nữa vấp phải nhánh cây trên đất.
Mẹ nó, ta không chỉ bị bắt tại trận, mà người bắt ta còn là cẩu Hoàng đế!
Cả cung đình này, chỉ có một mình hắn không khách khí gọi thẳng tên ta như thế.
Ta miễn cưỡng dừng lại, xoay người, chỉ thấy Lý Tư Diễm vận một thân thường phục màu xanh sậm, đứng chắp tay sau lưng dưới ánh trăng lành lạnh, trên đầu còn dính một tờ tiền giấy nho nhỏ...!Hình tượng tổng thể rất phù hợp với không khí tiết Trung Nguyên.
Khánh Phúc mặt không biểu cảm đứng sau lưng hắn, thấy ta nhìn ông ta, Khánh Phúc bày ra một ánh mắt khinh bỉ kiểu "lão phu biết ngay ngươi muốn tìm chết."
Luận về mỉa mai châm chọc, đôi chủ tớ này nhất định là dòng máu di truyền.
"Lại đây." Lý Tư Diễm vẫy tay với ta, giống như đang gọi một con mèo nhỏ.
Ta không nhúc nhích, rất cảnh giác quan sát hắn.
Hắn tiếp tục dụ dỗ nói: "Ngươi lại đây, trẫm cho phép ngươi đốt vàng mã, chia cho thêm mấy lá vàng, ngươi thích đốt cho ai thì đốt."
Ta lùi về sau một bước, nói khẽ: "Cho dù cha huynh ta dưới suối vàng gõ bát xin cơm, ta cũng không thèm ân huệ của ngươi."
Lời này hoàn toàn xuất phát từ đáy lòng.

Nếu như ta dám hóa vàng cho cha ta dưới con mắt săm soi của cẩu

Hoàng đế, đêm nay cha ta sẽ báo mộng cho ta, vừa mắng ta là cẩu nô tài vừa ném tiền giấy vào mặt ta.
Lý Tư Diễm cũng không giận, vô cùng tốt tính nói: "Được, vậy ngươi đốt của ngươi, ta đốt của ta."
Ta hoài nghi mình nghe nhầm, không chắc chắn nói: "Ngươi đốt của ngươi?"
Không ngờ cẩu Hoàng đế hắn thật sự nói được làm được.

Ta ngây ngốc nhìn Khánh Phúc nhanh nhẹn dựng chậu than, chuẩn bị sẵn đá lửa, móc từ đằng sau ra một hộp lớn tiền giấy thượng đẳng ánh vàng chói mắt, cung kính dâng cho cẩu Hoàng đế.
Lúc này ta mới hiểu được mục đích Lý Tư Diễm xuất hiện ở chỗ này, chợt cảm thấy không có công lý vương pháp, la lên với Khánh Phúc: "Chẳng phải ông nói trong cung không cho đốt vàng mã sao! Dựa vào đâu Lý Tư Diễm lại có thể?"
Khánh Phúc cau mày nói: "Thẩm khởi cư lang đang nghĩ gì vậy, dám đánh đồng mình với bệ hạ?"
Lý Tư Diễm nhàn nhã bổ sung: "Ngươi đừng quên, trẫm là Hoàng đế.

Cho dù phá hủy cung điện này cũng không ai dám nói câu nào."
Đúng vậy, hắn là Hoàng đế, hắn nói cái gì thì là cái đó.
Ta không muốn tranh luận với hắn nữa, không nói năng gì ngồi xổm xuống nhặt cái sọt, nhặt từng tờ tiền giấy rơi lả tả trên đất lên.
Ta cắt rất lâu đó, không thể lãng phí.
Nhặt lên xong mới nhớ ra, chậu đốt lửa vừa rồi đã bị ta một cước đá vào hồ Thái Dịch.
Không có chậu cũng không đốt giấy được.
Ta lập tức sinh ra cảm giác bất lực sâu sắc, oán hận trừng mắt nhìn Lý Tư Diễm một cái, ôm sọt định quay về.
Giọng nói âm hồn bất tán của Lý Tư Diễm lại vang lên: "Chạy cái gì, quay lại cho trẫm."
Ta không để ý tới hắn, sải chân đi về phía Tử Thần điện, sống lưng thẳng tắp như một con thiên nga kiêu ngạo.
Thấy ta vẫn không quay đầu lại, hắn cười khì nói: "Thẩm Anh, ngươi còn dám đi thêm một bước, trẫm lập tức đuổi đường đệ ngươi ra

khỏi Quốc Tử Giám, thử xem?"
Lại nữa! Ta dừng bước, nhắm mắt lại.

Tên cẩu tặc Lý Tư Diễm này chuyên môn mang thím và Tiểu Xuyên ra uy hiếp ta nghe lời.
Ta có thể làm gì đây? Ta không nghe lời, Tiểu Xuyên sẽ không được đi học, thím sẽ không có thu nhập.

Cẩu Hoàng đế là chủ nhân nói một là một của giang sơn này, có rất nhiều biện pháp trừng trị ta.
Ta chỉ có thể mặt lạnh như băng, biểu cảm táo bón rề rà dịch đến bên cạnh hắn, hỏi: "Bệ hạ gọi ta có chuyện gì?"

Cẩu Hoàng đế ngẩng đầu nhìn ta.
Kỳ quái, vừa rồi hắn còn kiêu căng phách lối uy hiếp ta, thoáng chốc đã đổi mặt, trong ánh lửa bập bùng, vẻ mặt hắn lại có một chút trống vắng.
Ta rất ít khi nhìn thấy Lý Tư Diễm lộ ra vẻ mặt này, khiến cho ta nhớ tới con chó con không có mẹ của nhà Vương nương tử đầu ngõ.

Mỗi khi thấy người, nó sẽ hung dữ kêu gâu gâu, nhưng nếu sờ sờ đầu nó, rồi cho nó một chút thịt vụn, nó sẽ lật cái bụng nhỏ mềm mại, ư hử xin ngươi xoa xoa.
Ta lắc đầu.

Mặc dù cẩu Hoàng đế cũng dính một chữ "chó", nhưng hắn làm người ta ghét hơn con chó nhà Vương nương tử nhiều.
Ta lại liếc nhìn tiền giấy xa xỉ trong tay hắn, đột nhiên nhớ ra cái gì, ngập ngừng hỏi: "Có phải ngươi...!ngươi..."
Ta muốn hỏi "Có phải ngươi tế bái mẹ ngươi không", nhưng suy xét đến mấy lần trước nhắc đến mẹ ruột cẩu Hoàng đế tạo thành hậu quả nghiêm trọng, ta kịp thời ngậm miệng.
Nhưng không ngờ rằng cẩu Hoàng đế bình tĩnh gật đầu, nói với ta: "Ngươi đoán không sai."
Ta vốn muốn nói ngươi đang yên lành làm một Hoàng đế, không đến Thái miếu tế tiên tổ, chạy tới hồ Thái Dịch giành chỗ với ta làm

gì, nhưng đột nhiên suy nghĩ lóe lên, lờ mờ đoán được nguyên do, lại kịp thời ngậm miệng.
Tối nay trăng sáng sao thưa, ô thước bay về phương Nam, là một buổi tối êm dịu mà bi thương.
Lý Tư Diễm phất tay đuổi Khánh Phúc ra, hỏi ta: "Ngươi là Sử quan, chẳng lẽ không hiếu kỳ sao? Vì sao bài vị mẹ đẻ trẫm đến nay còn ở trong cung, thi thể chỉ quy táng tại mộ phần cung nữ ở ngoại ô Trường An?"
Ta im lặng không nói.
Công việc của Sử quan có một phần là phụng chỉ tám chuyện.

Chuyện của mẫu thân Lý Tư Diễm là chuyện lớn, làm sao ta có thể không biết chứ.
Hắn cũng không trông mong ta đáp lại, lẩm bẩm nói: "Mặc dù bà sinh ra trẫm nhưng chưa từng có phân vị, cho nên không được chôn cùng lăng với Tiên hoàng.

Kéo dài mấy năm, thi cốt đành phải nghỉ tạm ở ngoại ô.

Lễ quan nói phải chờ sau khi trẫm qua đời, bà mới có thể lấy thân phận mẹ đẻ an táng vào lăng mộ trẫm."
"Cái này sai rồi, cung nhân không có phân vị thì không thể vào hoàng lăng, cho dù là mẫu thân thân sinh của ngươi cũng không có tiền lệ theo vào lăng mộ nhi tử." Ta không nhịn được lắm miệng.
Ta còn chưa nói ra là phân hàm Thái hậu này vốn chính là hắn bóp cổ Lễ quan miễn cưỡng phong cho mẹ đẻ hắn.

Đợi sau khi Lý Tư Diễm băng hà, mẹ của hắn chưa chắc còn giữ được phần vẻ vang này, đương nhiên cũng không được vào bất kỳ phần mộ Hoàng gia nào.
Hắn "ừ" một tiếng qua loa: "Trẫm vốn cũng không định để bà vào Hoàng lăng.

Quê ngoại tổ trẫm ở Ích Châu, mặc dù đã suy tàn từ lâu nhưng vẫn còn có mấy người trong họ trông nom mộ tổ.

Khánh Phúc nói đó là nơi tốt nước non thanh bình, trẫm quyết định cho bà ấy lấy thân phận nữ chưa gả an táng ở đó."
Ta thoáng giật mình, buột miệng nói: "Tại sao không lấy nghi thức Thái phi nhập táng lăng Tiên hoàng?"
Hắn chỉ thản nhiên nói: "Tiên hoàng chó chết đó không xứng để bà theo lăng."
Ta thầm lườm một cái trong lòng.

Lý Tư Diễm còn dám mắng Tiên hoàng là chó chết, cả cái cung này người chó nhất là ai, tự mình còn không biết sao.
Lúc ánh mắt trở về vị trí cũ, ta lại có chút cảm khái.
Xem ra Lý Tư Diễm rất nhớ mẹ hắn, cố ý chọn Ích Châu cách xa Hoàng đế để làm mộ cho bà ấy, để sau khi bà ấy chết đi có thể yên bình lưu cư non nước.
Sau một hồi bị hắn giày vò, cẩu Hoàng đế làm ra chuyện gì biến thái ta cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái, duy chỉ lộ ra một chút dịu dàng này làm ta cực kỳ khó chịu.

Ta không hiểu, hắn biết rất rõ nỗi đau khổ khi người thân qua đời, tại sao còn muốn tàn nhẫn sát hại cha huynh ta.
Có một số người trời sinh khiếm khuyết lòng đồng cảm, ta cảm thấy đây là một loại khuyết tật.
Bên kia, Lý Tư Diễm mắng xong cha ruột, vẫy tay với ta, nói: "Được rồi, đừng đứng đực ra đó nữa.

Lại đây, dập đầu cho Thái hậu."
Ta chậm rì rì lê một bước về phía trước, ý cự tuyệt lộ rõ trên mặt.
Tính kiên nhẫn của cẩu Hoàng đế cực kỳ kém, thấy ta trù trừ, sắc mặt lập tức khó coi, đưa tay túm bả vai ta, cưỡng ép lôi kéo ta đến trước chậu than, ra lệnh: "Dập đầu."
Thấy mặt ta vẫn đầy vẻ không tình nguyện, Lý Tư Diễm lạnh lùng nói: "Cho phép ngươi dập đầu với Thái hậu là phúc phận của ngươi, quỳ xuống!"
Ta đột nhiên trợn mắt.
Phúc phận, hắn nói là phúc phận.
Hai chữ ngắn ngủi giống như một lưỡi đao sáng lóa tàn nhẫn rạch

vào vết sẹo lở loét đã lâu trong lòng ta.

Dường như cảnh tượng cũ tái diễn, ký ức từ vết thương cuồn cuộn thành sông: Ta liên tiếp mất đi người thân, cô quạnh tuyệt vọng trốn trong góc Sử quán, còn có thanh âm chói tai của thái giám.
Ông ta nói: Bệ hạ nhớ đến ngươi sau khi đăng cơ, đó là phúc phận của ngươi.
Lửa giận của ta từ đốm lửa nhỏ đến lan ra đồng cỏ chỉ trong một tích tắc.
Sau đó, dây cung trong đầu ta lại một lần nữa đứt phăng một tiếng.
"Phúc phận này tự ngươi giữ lại mà dùng." Ta hất tay hắn ra, lạnh lùng nói: "Lý Tư Diễm, trên đời không chỉ riêng ngươi không có cha mẹ, ta cũng không có, đây đều là ngươi ban tặng.

Bảo ta quỳ trước mẫu thân kẻ thù? Bà ta xứng sao? Ta chỉ mong ngươi có thể có nhiều thêm phúc phận như vậy, tốt nhất nhiều đến cả đời chúng bạn xa lánh, cả đời không còn có người yêu ngươi."
Lý Tư Diễm ngẩn người, tay bám bả vai ta bị ta thô bạo hất ra, cứ cứng đờ giữa không trung như vậy.

Ánh mắt hắn trống rỗng mơ hồ giống như bị ta làm tổn thương.
"Ngươi nói cái gì?" Hắn khàn cả giọng, từ từ nắm chặt nắm đấm, nói: "Thẩm Anh, ngươi đang nguyền rủa trẫm?"
"Tại sao lại là nguyền rủa?" Ta bật cười: "Ngươi cũng nói rồi, đây gọi là phúc phận."
Ta lại quơ quơ sọt tiền giấy trong tay, cười khinh miệt nói: "Chẳng phải mẫu thân bệ hạ còn chưa an táng sao? Tối nay là thời điểm mở quỷ môn, chưa biết chừng hồn phách bà ấy đang quanh quẩn ở đây, nếu nhìn thấy con trai trăm đắng ngàn cay sinh hạ lớn lên thành tên khốn nạn bức ép nữ tử, không biết sẽ hối hận bao nhiêu đây."
Ta dùng giọng điệu bình tĩnh nhất nói móc cay nghiệt nhất, cực kỳ khoái chí nhìn thấy màu máu trên mặt hắn dần dần rút đi, cho đến khi biến thành màu trắng bệch giống như ánh trăng.
Một cơn gió hè oi bức thổi qua bên cạnh ta.

Ta cụp mắt, có lẽ thật sự là linh hồn nữ tử số khổ kia, vào đêm

Trung Nguyên bước ra quỷ môn, đến nhân gian nhìn xem người thân duy nhất còn lại ở nhân thế.
Thành thật xin lỗi, ta lặng lẽ thì thầm trong lòng.

Nhưng con của bà cũng giết chết người thân yêu nhất của ta, hắn tàn nhẫn như vậy, không xứng có được bất kỳ tình cảm gì tốt đẹp.
Khánh Phúc phía xa cuống đến độ liên tục đi đi lại lại, muốn tới đây lôi ta đi nhưng lại không dám.

Ta nhìn dáng vẻ của ông ấy, lại không nhịn được phì cười, nói với Lý Tư Diễm sắc mặt xanh trắng: "Xin lỗi nhé bệ hạ, ta đã muốn nói lời này từ lâu rồi.

Bệ hạ thích phạt ta thế nào thì phạt đi, đẩy ta vào hồ Thái Dịch cho cá ăn cũng được, ném ta vào Dịch Đình đổ bô cũng xong, tùy ý bệ hạ."
Sau phút chốc im lặng, Lý Tư Diễm đột nhiên bật cười một tiếng, tiếng cười chói tai.
Ngọn lửa trong chậu than hóa vàng vẫn đang cháy.

Ánh lửa chiếu vào nửa mặt bên trái của hắn, khiến khuôn mặt hắn vốn anh tuấn tà tứ tựa như Tu La ác quỷ.
Hắn cười nói: "Chẳng qua chỉ bảo ngươi dập đầu mà thôi, vậy mà ngươi cũng không muốn."
Ta cảm thấy có phần bất ngờ, làm sao tối nay hắn lại dễ tính như vậy.

Nếu như là trước kia, hẳn ta đã bị ném vào hồ Thái Dịch cho cá vàng ăn từ lâu rồi.
"Thôi được, trẫm là kẻ thù của ngươi.

Ngươi hận trẫm, nguyền rủa trẫm cũng là đương nhiên."
Hắn lại ngẩng đầu.

Lần này, sự chán nản trong mắt đã hoàn toàn biến mất, trở thành vẻ biếng nhác nham hiểm quen thuộc.

Ta lờ mờ cảm thấy không đúng, quay người định chạy, lại bị hắn nắm chặt cổ áo, mạnh mẽ lôi đến bên cạnh.
Hắn vô cảm vươn tay ra, lại một lần nữa đặt lên vai ta.

Ta quá sợ hãi, ra sức giãy giụa, suýt nữa đá đổ chậu than bên cạnh.

Nhưng ta càng giãy giụa, sức lực của hắn càng lớn, ép chặt ta xuống.

Hắn ấn bả vai ta, đồng thời còn nâng đầu gối đè vào khuỷu chân ta, ép buộc ta quỳ gối.
Ta cũng không biết sự việc sao lại thành ra thế này.

Một người là Đương kim thiên tử, một người là Sử quan hận hắn thấu xương, hai con người vẻ vang ở bên hồ Thái Dịch đánh nhau không khác gì con nít.

Khánh Phúc ở xa xa ngây dại.

Trong kiếp sống cung đình mấy chục năm của ông ta, có lẽ chưa bao giờ thấy có cảnh tượng Hoàng đế và Sử quan đánh nhau.
Tình tiết phát triển kích thích và ảo ma khiến lão thái giám có kinh nghiệm giải quyết tranh chấp lại quên tới can ngăn.
Mặc dù ta có thể một lúc đánh ba Tố Hành, thế nhưng gặp phải loại cao thủ đánh nhau chính hiệu như Lý Tư Diễm, chút công phu mèo cào ấy hoàn toàn chẳng thấm vào đâu.

Ta gào lên quay người cào mặt hắn, hắn nắm chuẩn sơ hở, ra tay nhanh như chớp, cưỡng ép ấn ta xuống đất.
Cơ thể hai chúng ta dán chặt vào nhau, nhiệt độ trên người hắn xuyên qua áo mùa hè mỏng manh, phả vào sau lưng và bên hông ta.

Ta không cam lòng yếu thế, dù đã quỳ xuống vẫn cứng cổ không chịu cúi đầu, há miệng cắn một cái vào tay phải hắn.

Lý Tư Diễm rít một tiếng, ra lệnh: "Không được nhúc nhích."
Răng nanh của ta đâm sâu vào da thịt hắn, để lại một dấu răng máu me đầm đìa, ú ớ nói: "Đồ khốn kiếp! Ra tay với nữ nhân, ngươi không ngại xấu hổ sao!"
"Thế à, ngươi không nhắc nhở trẫm, trẫm cũng sắp quên ngươi là nữ đấy." Lý Tư Diễm bóp quai hàm ta, nhe răng trợn mắt nói: "Một tiểu nương tử mà răng nhọn như thế, là chó sao!"
Ta đột nhiên ngửa mặt ra sau, sọ đầu đập vào cằm hắn, mắng: "Mẹ nó ngươi mới là chó.

Quý tộc Hoàng gia làm sao lại sinh ra thứ chó không biết xấu hổ như ngươi!"
Hắn hất miệng ta ra, bàn tay chảy máu ấn đỉnh đầu ta, thở gấp bên tai ta, nói: "Ngươi dập đầu đi, dập một cái, trẫm cho phép ngươi về nhà một lần."
Nghe thấy hai chữ "về nhà", lời mắng chửi của ta chợt dừng lại, không dám tin quay đầu.
Lý Tư Diễm tay mắt nhanh lẹ, bắt chuẩn sơ hở ta sững sờ, nhấn đầu ta cúi xuống.

Đồng thời, chính hắn cũng chắp tay lạy trước chậu than.
Khoảnh khắc trán chạm đất, ta ngu người rồi.
Tên chó chết này giậu đổ bìm leo, không nói võ đức.
Tư thế của hai chúng ta cực kỳ vặn vẹo quái dị.

Cả người hắn đè chặt lên người ta, ấn gáy ta, hai cái đầu đều đặn cúi xuống trước chậu than.
Nói như thế nào đây, loại động tác này quen thuộc kỳ lạ, giống nghi lễ nhất bái thiên địa mà tam điệt nữ nhị đại gia nhà ta làm lúc kết hôn.
"Ngươi...!ngươi..." Ta run rẩy đứng lên, đưa tay chỉ vào hắn, giận đến một câu cũng không nói nên lời.
Lý Tư Diễm có vẻ cực kỳ thỏa mãn, hiếm khi lộ ra nụ cười không mang bất kỳ ý mỉa mai gì: "Thật ngoan.

Đúng lúc ngày mai là ngày nghỉ tắm gội, cho phép ngươi ngày mai xuất cung đấy."
Về nhà?
Ta giật mình, từ lúc tiến cung, ta đã không trông chờ còn có thể về nhà An Ấp phường một chuyến, thăm thím, Tiểu Xuyên, còn có...!Mạnh ca ca.
Ta có thể trở về gặp bọn họ.

Nghĩ tới đây, trái tim ta đập thình thịch, không nhịn được hỏi: "Thật sao?"
Lý Tư Diễm gật đầu: "Trẫm nói rồi, ngươi dập đầu cho Thái hậu, trẫm sẽ cho ngươi về nhà.

Ngươi dập đầu thêm một cái, trẫm cho ngươi thêm một ngày."
Ta nói liến thoắng: "Nếu như ta dập đầu cho mẹ ngươi năm ngàn cái, vậy có phải không cần viết mười lăm năm khởi cư chú nữa không?"
Hắn khẽ nhếch khóe môi, đứng chắp tay: "Động cái não nhỏ của ngươi nghĩ đi, trẫm sẽ nhân từ như thế sao?"
"Ngươi sẽ không." Ta cúi đầu xuống.
"Biết thì tốt.

Ngày mai để Khánh Phúc sắp xếp xe ngựa cho ngươi, nhớ quay về đúng giờ." Hắn đột nhiên thân mật xoa đầu ta, vui vẻ nói: "Về sau biểu hiện tốt vào, trẫm còn cho ngươi ra ngoài."
Ta nhẫn nhịn khó chịu bị cẩu Hoàng đế sờ đầu, thuận theo nói: "Ừm."
Ta quá muốn xuất cung, vì thế thậm chí có thể dễ dàng tha thứ cho sự quấy rối của cẩu Hoàng đế.
Dù sao thua thiệt đã ăn rồi, không cần cũng là lãng phí.
Thế là, ta ngậm trái ngọt đổi lấy từ cú vả mặt này, đi theo Lý Tư Diễm cùng nhau trở về Tử Thần điện.

Hình như Lý Tư Diễm đã quên mất chuyện trước đó ta nguyền rủa hắn chúng bạn xa lánh, cực kỳ thân thiện với ta, còn nói với ta về mẹ của hắn.

Phiên bản câu chuyện trong lời Lý Tư Diễm không khác lắm so với Hạ Phú Quý nói cho ta.

Chỉ có một số chi tiết khác, chẳng hạn như mẫu thân hắn không phải là bệnh chết, mà là bị Tiên hoàng ban cho chén rượu độc chết.
Ta nghe đến đầu đổ đầy mồ hôi.

Hắn kể cái này cho ta làm gì, coi ta là hốc cây sao?
Lúc sắp về Tử Thần điện, Lý Tư Diễm đột nhiên giao cho ta bài tập về nhà: "Những thứ kể cho ngươi đều nhớ kỹ rồi phải không? Quay về viết một bộ truyện ký cho Thái hậu.

Ngươi là Sử quan, cái này hẳn không khó."
Không, cái này rất khó.
Ta lập tức từ chối: "Không được, tất cả chuyện của bà ấy đều là miệng bệ hạ ngươi kể lại, không được khảo chứng, ta không viết được."
Lý Tư Diễm nói: "À, vậy ngày mai ngươi khỏi cần xuất cung nữa.

Khi nào viết xong thì ra ngoài."
"Sao ngươi lại còn trở mặt!" Ta tức đến giậm chân.
"Đúng vậy." Hắn cười tủm tỉm nói: "Trẫm chưa từng giữ chữ tín, giờ ngươi mới biết à?"
- -----
Truyện đăng tải duy nhất tại ?????????????????????????? @nhumocxuanphong2506.

Vui lòng đọc truyện tại trang chính chủ để ủng hộ editor!.

Chương 9: 9: Thường Về Thăm Nhà

Có một tiền bối từng viết: Năm ba mươi lăm, Sở phạt Tùy, Tùy nói: "Ta vô tội.", Sở nói: "Ta là dân man di." Ta cảm thấy rất thích hợp hình dung quan hệ của ta và Lý Tư Diễm.
Tiền bối viết câu nói này về sau vì không nghe lời mà bị cẩu Hoàng đế thời đó thiến[1].

Ông dùng trải nghiệm đau đớn của cuộc đời để lại một lời khuyên nhủ: Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.
(1) Tìm hiểu thêm về Tư Mã Thiên và Sử ký của ông.
Để ngày mai thuận lợi xuất hành, ta chỉ có thể theo lời lão tổ tông khuyên bảo, đêm khuya chong đèn làm việc, viết cái liệt truyện đáng chết kia.
Trải giấy rồi mới nhớ ra, viết cái quần què, ngay cả mẹ Lý Tư Diễm họ gì ta cũng không biết.
Không còn cách nào, ta đến chính điện tìm Khánh Phúc đang trực đêm, hỏi ông ta: "Khánh Phúc, ông biết mẹ nhà bệ hạ họ gì không?"
Khánh Phúc kinh hãi biến sắc, giơ tay lan hoa chỉ, vẻ mặt quái đản kiểu dơ bẩn lỗ tai: "Sao ngươi có thể chửi bậy!"
Ta:...!Đệch.
Ta giải thích với Khánh Phúc một hồi, ông ta mới hiểu ta muốn hỏi cái gì, thế là trả lời ta rất ngắn gọn: "Nhà ngoại Thái hậu họ Dư, trước khi vào Dịch Đình, phụ thân làm Thị lang ở Lại bộ."
Ta cảm ơn Khánh Phúc, trở về viết một tựa đề lớn trên giấy: Dư thị truyện.
Hồi lâu sau, ta thở dài một tiếng, lại nâng bút viết: Dư Thái hậu truyện.
***
Ngày hôm sau, ta mang "Dư Thái hậu truyện" vừa mới ra lò và đôi mắt thâm đen mệt mỏi đi tìm Lý Tư Diễm, mặt ủ mày chau nói: "Ta có thể ra ngoài chưa?"

Lý Tư Diễm nhìn quầng thâm mắt ta, cau mày nói: "Ngươi thức cả đêm?"
Để thể hiện sự nghiêm túc của ta đối với phần bài tập này, ta cố ý dùng phấn xám bôi cho mình cặp mắt thâm đen, cả người nhìn vô cùng tàn tạ.
Ta nhỏ giọng nói: "Không có gì đáng ngại."
Lý Tư Diễm nói: "Lần sau không được phép thức đêm, còn dám mang đôi mắt thâm sì này lượn lờ trước mặt trẫm, trẫm đánh đòn ngươi."
Hắn không thèm nhìn bản "Dư Thái hậu truyện" kia, thuận tay nhét nó vào trong thư các.
Ra khỏi cửa Tử Thần điện, ta lập tức tỉnh táo tinh thần, thúc giục Khánh Phúc: "Mau lên mau lên! Lập tức mở cửa cung, ta muốn về nhà!"
Khánh Phúc trưng ra ánh mắt khinh bỉ, từ tốn chuẩn bị kiệu giúp ta.

Ta ở bên cạnh nheo nhéo: "Nhà ta rất xa, kiệu đi chậm lắm, ta muốn xe ngựa."
"Ngươi còn kén cá chọn canh!" Khánh Phúc nổi giận, vung tay áo lên, hầm hừ hô lên với tiểu thái giám: "Hổ Dược Nhi, đổi xe ngựa cho Thẩm khởi cư lang, chọn mấy thị vệ cường tráng đi theo, đừng để nàng ta chạy!"
Lúc này ta mới hài lòng, vui mừng hớn hở nói cảm ơn với Khánh Phúc, tặng một nụ hôn gió với chú ngựa kéo xe.
Xe ngựa chạy băng băng đến An Ấp phường.

Ta chạy về cửa nhà ta, ra sức đập đập vòng cửa.
Cửa hông vừa mở, một đầy tớ lạ mặt đi ra.
Ta cười nói: "Ngươi mới tới sao? Mở cửa cho ta, ta chính là tiểu nương tử tiến cung làm Khởi cư lang.

Hôm nay trở về thăm người thân."
Đầy tớ lắc đầu: "Chắc là tiểu nương tử đến nhầm rồi.

Chủ nhà chúng tôi họ Ngô, không có nữ nhi làm quan trong cung."
Ta ngỡ ngàng, giương mắt nhìn tấm biển, đúng là viết chữ Ngô.

Ta chợt nhớ ra chuyện trước đó thím từng nói muốn bán nhà, bèn vội vàng hỏi: "Ngươi biết Thẩm gia trước ở chỗ này dọn đi đâu không?"
Đầy tớ thành thật nói: "Tháng trước tôi mới được mua vào Ngô gia, không biết ngôi nhà này ban đầu là của ai."
Dứt lời, hắn khách khí mời ta rời đi.

Ta hoang mang đi đến đầu ngõ, nhìn quanh bốn phía một vòng, không biết đi đâu về đâu.
Lúc này, cửa hông của Mạnh gia đầu ngõ đột nhiên mở ra, một bà tử mua thức ăn ra ngoài.

Đầy tớ mở cửa cho bà ấy vô tình nhìn thấy ta, kinh ngạc nói: "Thẩm tiểu nương tử?"
Ta vội vàng túm lấy hắn, hỏi: "Đại thiếu gia nhà ngươi có ở nhà không?"
Tên đầy tớ chớp mắt, nhìn vào bốn thị vệ cao to sau lưng ta, sợ hãi hỏi: "Nương tử tìm đại thiếu gia nhà ta có chuyện gì?"
Ta nghĩ thầm, bà đây tìm hôn phu của mình không phải rất bình thường sao, nhưng nghĩ đến bốn tai mắt của cẩu Hoàng đế đi theo đằng sau, đành phải nói với hắn ta: "Ta tìm Mạnh đại thiếu gia...! ờ...!là muốn hỏi nhà ta dọn đi đâu rồi."
Tên đầy tớ "à" một tiếng, đi một hồi lâu, sau đó bên trong Mạnh phủ vọng tới tiếng tranh chấp.

Lại một lát sau, Mạnh Tử từ cửa lớn đi ra, vừa thấy ta thì nở nụ cười ấm áp, vui vẻ nói: "Anh...!Thẩm nương tử hôm nay nghỉ tắm gội sao?"
Khoảnh khắc nhìn thấy y, nước mắt ta suýt rơi xuống đất, nhỏ giọng nói: "Bệ hạ cho phép ta xuất cung một ngày."
"Ừm." Mạnh Tự gật đầu: "Ta nghe đầy tớ nói nguyên do rồi.

Chắc là muội còn chưa biết, thím Thẩm gia dọn khỏi An Ấp phường đến Thắng Nghiệp phường.

Có lẽ muội không biết chỗ cụ thể, hay là để ta dẫn muội đi."
Trái tim ta đập điên cuồng, gật đầu nói: "Làm phiền Mạnh đại thiếu gia."
Y chớp mắt với ta: "Không có gì."
Mạnh Tự theo ta cùng lên xe ngựa.

Ta ngồi bên trong, Mạnh Tự ngồi bên cạnh phu xe, bốn thị vệ đi theo sau xe.

Ta nâng má nhìn bóng lưng đẹp đẽ của y, nhìn thế nào cũng cảm thấy không đủ.
Dù thế nào cũng không ngờ rằng, hôm qua vừa mới gặp Mạnh Tự, hôm nay lại may mắn gặp được y.

Nhất định là phụ thân trên trời có linh thiêng nhận được tiền giấy ta gửi, cuối cùng cũng chịu cho nữ nhi xui xẻo của ông ấy một chút may mắn.
Ta không khỏi cười ngây ngô.

Ngoài cung thật tốt, sức sống tràn trề, tự do tự tại.
Một khắc đồng hồ sau, ta đứng trước nơi ở mới thím mua, miệng há thành một hình tròn ngu xuẩn.
Chữ "Thẩm" trên cửa biển sáng rực rỡ, lấp lánh đầy khí chất của nhà giàu mới nổi.

Hiển nhiên là tòa nhà vừa mới tu sửa, trên dưới đều mới tinh, hơn không biết bao nhiêu lần tòa nhà nhỏ tồi tàn ở An Ấp phường của nhà ta.
Mạnh Tự khen: "Tòa nhà này cực kỳ hiếm có, vị trí tốt, kiểu dáng đẹp, quả nhiên là thím vô cùng có mắt nhìn."
Ta khô khốc nói với thím: "Thím, không phải thím nói muốn đổi tòa nhà nhỏ chút sao? Là con hiểu nhầm về chữ "nhỏ" à?"
Thím cảm khái nói: "Ôi chao, bây giờ không giống ngày xưa.

Bổng lộc của con, ba phần trợ cấp của cha, ca ca và nhị thúc con,

tiền bán nhà và của hồi môn của ta, con có thể tưởng tượng được là số tiền lớn bao nhiêu không? Ta sợ có người để mắt đến số tiền đó, cho nên đổi hết thành khế đất.

Chỉ mỗi tòa nhà này có tính là gì, còn có mấy chục mẫu ruộng tốt ở ngoại ô phía Tây Trường An và ba căn cửa hàng khu vực đắc địa ở chợ phía Đông nữa kìa."
Thị đắc ý khoe khoang với ta: "Lúc trước Phùng lang quan kia nói nhà chúng ta không đủ phẩm cấp, hắn không bán.

Ta lập tức mang lệnh nhậm chức của Anh Anh con quăng ra trước mặt hắn, hỏi hắn Khởi cư lang ngự tiền có đủ tư cách không? Hắn xem xét lệnh nhậm chức kia rồi ỉu xìu, không nói hai lời bán tòa nhà cho ta."
Miệng ta lại mở lớn hơn, Khởi cư lang còn có tác dụng này?
Thấy dáng vẻ kinh ngạc không có tiền đồ của ta, thím tiếp tục bùi ngùi nói: "Không ngờ tới chứ gì.

Lúc trước nhà chúng ta có người thì là một đám quỷ nghèo, sau khi gặp vận rủi lại trở nên giàu có.

Thế sự vô thường quả nhiên nói không sai."
Ta nói: "Không còn người, có tiền có tác dụng gì?"
Thím thì lại lạc quan: "Dù sao cũng hơn mất cả người lẫn của.

Thánh thượng cho phép bọn họ hạ táng theo nghi thức mệnh quan tứ phẩm, cũng coi như không hi sinh vô ích.

Loại chuyện này có nhiều lắm, nghĩ thoáng chút.

Chuyện cũ đã qua rồi, người sống chúng ta phải sống thật tốt mới được."
Thị lại nhìn Mạnh Tự, lộ ra nụ cười hết sức hài lòng: "Cháu Mạnh một đường vất vả, đã lâu không gặp rồi, cũng đi vào uống ngụm trà đi."
Mạnh Tự thoải mái đồng ý: "Lúc làm quan ở Trung Thư Tỉnh luôn

nhớ đến trà bánh ngon của thím.

Bây giờ được hưởng ké Anh Anh, vậy xin mặt dày uống trà của thím vậy."
Thím bảo đầy tớ đóng kỹ cửa lại.

Thị vệ của Lý Tư Diễm bị nhốt hết ngoài cửa, cuối cùng ta và Mạnh Tự không cần giả bộ không quen nữa.
Một tay ta kéo Mạnh Tự, một tay ôm lấy thím.

Dưới tình huống người thân bên cạnh, vành mắt ta lập tức đỏ lên, nức nở nói: "Thím, con không muốn ở trong cung.

Tên cẩu tặc Lý Tư Diễm này, hắn luôn hành hạ con.

Trước đó bảo con đi Dịch Đình đổ bô thì thôi, hôm qua Trung Nguyên, hắn còn bắt con dập đầu cho mẹ ruột đã chết của hắn.

Đây là cái chuyện gì chứ?"
Thím ngơ ra: "Tại sao lại bảo con dập đầu cho...!cho Thái hậu?"
Ta uể oải nói: "Con chuồn đi hóa vàng cho cha, bị hắn bắt được.

Đúng lúc hắn cũng đang tế mẹ hắn, sau đó bắt con dập đầu trước linh mẹ hắn một cái.

Con không muốn, đánh nhau với hắn một trận.

Nhưng hắn nham hiểm xảo trá, không nói võ đức, nhân lúc con không chuẩn bị, nhấn đầu con quỳ xuống trước mẹ hắn, còn ép con viết cho mẹ hắn một bộ "Dư Thái hậu truyện" mới cho con nghỉ một ngày."
Nói nhiều như vậy, ta hoài nghi thím chỉ nghe lọt một câu: Ta và cẩu Hoàng đế đánh nhau một trận.
Nét mặt của thị cực kỳ đặc sắc, tay giơ lên lại hạ xuống mấy lần.

Nếu không có Mạnh Tự ở đây, chắc chắn nữ nhân này sẽ đánh cho

mông ta nở hoa ngay tại chỗ.
Lông mày Mạnh Tự cũng nhíu lại, tay nắm ta hơi dùng sức.

Y luôn là người trầm tính, dùng sức đến mức này đã là hết sức tức giận rồi.
Ta khơi lên nỗi buồn, vùi vào bả vai y khóc nức nở.
Mặc cho cẩu Hoàng đế làm nhục ra sao, ở trong cung ta đều chưa từng rơi một giọt nước mắt, nhưng sau khi xuất cung, đủ loại ấm ức xông lên đầu.

Nước mắt dồn nén những ngày qua để lại hết trên bả vai Mạnh Tự.

Ta khóc không ngừng, khiến xiêm y của y ướt đẫm một mảng lớn.
Y vỗ nhẹ lưng ta, đau lòng nói: "Anh Anh khổ cực rồi, thoải mái khóc một trận đi."
Người thím tốt của ta trước giờ là người vô cùng biết xem tình hình.

Từ lúc ta kề vào bả vai Mạnh Tự, thị đã từ bỏ đánh ta, biết ý rời đi, còn tri kỷ đóng cửa lại cho hai chúng ta.
Ta đếm kỹ tội trạng của Lý Tư Diễm với Mạnh Tự, từng việc từng việc một, giống như khi còn bé, ta líu ra líu ríu nói, y lặng yên nghe.

Một loại cảm giác yên bình bao phủ ta, ta nói mãi nói mãi, cơn buồn ngủ dần dần kéo tới, gối lên bả vai y ngủ thiếp đi.
***
Lúc tỉnh lại đã là mặt trời lên cao.
Sau khi tỉnh dậy ta đấm ngực giậm chân hối hận không thôi.

Một ngày nghỉ quý giá thoáng cái đã ngủ hết mất một nửa, ta đau lòng đến khóc không ra nước mắt.
Mạnh Tự cười: "Thấy tính tình muội vẫn như trước, muội không biết ta vui mừng đến mức nào đâu."
Để mừng ngày nghỉ của ta, thím cố ý gọi Tiểu Xuyên đến nhà bạn chơi trở về.
Mấy tháng trôi qua, Tiểu Xuyên lại cao hơn một chút.

Nó từ trước cửa lao đến như đạn pháo nhỏ, to tiếng gọi: "Tỷ tỷ!"
Ta cũng chạy về phía nó, hô lớn: "Thẩm Tiểu Xuyên, đệ đánh nhau với bạn học trong Quốc Tử Giám có phải không!"
Tiểu Xuyên ngượng ngùng nói: "Làm sao tỷ biết?"
"Lúc Tế tửu[2] đến diện thánh, thằng nhóc ông ấy mang theo nói với ta.

Nói đi, tại sao đánh nhau với bạn?"
(2) Chức vụ dạy học tại Quốc tử giám ngày trước, coi như vị Hiệu trưởng của trường này.

(thivien.net)
Tiểu Xuyên căm phẫn nói: "Đệ chỉ hối hận lúc trước ra tay quá nhẹ! Bọn chúng xem thường đệ thì thôi, còn sỉ nhục tỷ.

Tỷ tỷ không biết đâu, Tam tiểu tử nhà Sử gia đó ngứa đòn cực kỳ, mỉa mai nói đệ dựa vào tỷ tỷ bán mạng cho Hoàng đế mới được vào Thái học, còn nói con gái như tỷ làm cận thần Khởi cư lang của Thiên tử, chưa biết chừng...!chưa biết chừng..."
Giọng nói nó nhỏ dần, cẩn thận nhìn sắc mặt ta, không dám nói tiếp.
Ta nắm chặt nắm đấm, đốt ngón tay kêu răng rắc, không mặn không nhạt nói: "Sử gia nào? Sử gia cả nhà đều làm gián quan đó?"
Tiểu Xuyên dè dặt gật đầu.

Lời của trẻ con phần lớn là học được từ người lớn.

Xem ra Sử gián quan kia khua môi múa mép sau lưng ta không ít.

Ta cười: "Ta hiểu rồi.

Không sao Tiểu Xuyên, loại tiện nhân này để ta xử lý, cho hắn biết cái gì gọi là cận thần Thiên tử, ỷ thế hiếp người."
Thím khuyên ta: "Con ở trong cung cũng không dễ dàng, chớ bận tâm vì những chuyện này."
Mạnh Tự đứng bên cạnh im lặng hồi lâu mỉm cười nói: "Thật ra cháu

lại cảm thấy Anh Anh dạy cho bọn họ một bài học cũng rất tốt.

Thẩm gia bây giờ gia tài kếch xù, nhưng không có nam tử chèo chống, nếu như Anh Anh có thể làm đám tiểu nhân này kinh sợ, để bọn họ biết kiêng dè, thím cũng có thể nhẹ nhõm hơn, không cần ngày ngày nơm nớp lo sợ."
Đúng là ta suy nghĩ như vậy, ta tỏ ánh mắt tán đồng với Mạnh Tự.
Đây chính là thần giao cách cảm của thanh mai trúc mã!
Thím ta nghe xong cúi đầu thở dài.

Tiểu Xuyên lầm bầm nói: "Đệ đã mười ba, được tính là một nửa nam tử rồi."
Mạnh Tự nghiêm mặt nói: "Đệ bây giờ chỉ là một tú tài nho nhỏ, muốn vào triều làm quan che chở người nhà, tối thiểu phải là tiến sĩ."
Tiểu Xuyên nói: "Đệ hiểu rồi.

Từ sau khi cha đi, đệ ngày đêm khổ học trong Thái học, chỉ mong có một ngày có thể đón tỷ tỷ ra khỏi cung, một nhà chúng ta cùng nhau sống thật tốt."
Ta cực kỳ cảm động: "Xuyên, không uổng công tỷ tỷ thương đệ."

Thím bất đắc dĩ nói: "Được rồi, còn tiến sĩ nữa, cử nhân còn chưa thấy bóng dáng.

Nhưng mà Anh Anh, con ở trong cung vẫn nên đừng quá tùy hứng.

Loại chuyện đánh nhau với Hoàng đế cũng làm ra được, lá gan con quá lớn rồi đấy."
Ta nhỏ giọng giải thích: "Thím, việc này thật sự không trách được con.

Không phải con chưa từng ngoan ngoãn vâng lời, nhưng cẩu Hoàng đế nói hắn ghét nhất dáng vẻ trầm lặng ủ rũ của con...!Hắn thật sự có bệnh, mặt mũi tươi cười không thích nhìn, nhất định bắt con phải trừng mắt mới dễ chịu.

Con cũng không còn cách nào khác."
Chuyện này vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết của bạn học Thẩm Tiểu Xuyên, thằng nhóc choai choai gãi đầu, hoang mang nói: "Bên ngoài đều nói Thánh thượng nhân từ khoan dung, dễ dàng bỏ qua chuyện Sử quan Thẩm gia phạm thượng, hóa ra y còn có đam mê này?"
Đám người trầm mặc, không ngờ Đương kim Thánh thượng còn có khuynh hướng chịu ngược vi diệu, không nhìn ra nha.
***
Sau khi dùng xong bữa tối cũng sắp đến giờ khóa cửa cung.

Ta tạm biệt thím và Tiểu Xuyên, một mình chui vào xe ngựa.
Bốn vách xe ngựa trống trải, chỉ có một ô cửa sổ hai cánh.

Ta nhìn ra bên ngoài qua ô cửa sổ nhỏ, trông thấy ráng chiều êm dịu nổi lên phía Tây Nam Trường An, tầng mây vạn dặm đều được nhuộm một màu đỏ cam.
Sau đó ráng chiều dần dần xám xịt, cuối cùng bị ngăn lại sau tường cung.
Ta buông màn xe, hơi nhắm mắt lại.
Về tới Tử Thần điện, ta nằm trên chiếc giường nhỏ của mình, tính toán thời gian: Còn có mười bốn năm lẻ tám tháng nữa, khoảng cách đến tự do còn xa như vậy.
Ta tiện tay lấy một quyển truyền kỳ ra xem để giải sầu buổi tối nhàm chán.

Tiểu Kim Liên và Tiểu Kim Liễu ở bên cạnh ta yên tĩnh may vá, thỉnh thoảng ta kể chuyện cho các nàng.

Vừa kể đến Hồng Phất và Lý Tĩnh đóng giả thương nhân, đêm tối chạy ra Trường An, cửa đột nhiên bị gõ vang.
Tiểu Kim Liên buông kim khâu, mở cửa ra xem, là một tiểu thái giám.

Hắn sợ hãi nói bệ hạ gọi Thẩm khởi cư lang qua.
Ta nhíu mày: "Người hầu tối nay là Ngụy Hỉ Tử, gọi ta đi làm gì?"

Tiểu thái giám nói khẽ: "Khánh Phúc gia gia vừa vào diện thánh, không lâu sau thì ra, gia gia bảo nô tài đi tuyên Thẩm khởi cư lang đến."
Ta không biết cẩu Hoàng đế gọi ta làm gì, do dự một chút, thuận tay búi mái tóc lên, khoác thêm áo ngoài, đi theo hắn cùng đến Tử Thần điện.
Đi được một nửa, nghe thấy trên trời phát ra tiếng sấm rền vang.
Áng mây màu chanh đào lúc chạng vạng biến thành màu xám xịt, trĩu nặng đè trên đỉnh đầu người, mưa to sắp kéo đến.
Trong thư phòng Lý Tư Diễm thắp đèn.

Hắn khoanh chân ngồi trước thư án, Ngụy Hỉ Tử và Khánh Phúc theo hầu bên cạnh.
Ngụy Hỉ Tử thậm thụt trộm nhìn ta một cái, trong mắt viết rõ hai chữ: Chạy mau.
Ta cảm giác được tình hình có vẻ không đúng, một linh cảm bất an dâng lên trong lòng.
Lý Tư Diễm buông sách, ngẩng đầu nhìn ta.
Rõ ràng hắn đang ngồi, nhưng khí thế còn cao hơn ta đứng đó một cái đầu.

Khuôn mặt không có bất kỳ biểu cảm gì, trong đôi mắt mảnh dài như hồ ly ẩn giấu tia ngoan độc rõ thấy.
Ta sợ nhất cẩu Hoàng đế lộ ra vẻ mặt này.

Mỗi lần hắn nhìn ta như vậy, nội trong một nén nhang, ta ắt sẽ xui xẻo.
Hắn nghiêng đầu, thu lại ánh mắt, vuốt ve ngắm nghía tấm thiếp màu đỏ trong tay, hững hờ nói: "Hôm nay ra ngoài chơi có vui không?"
Ta thấy tấm thiếp màu đỏ trong tay hắn có vẻ quen quen, nhưng cách xa như vậy nên nhìn không rõ lắm.

Nghe thấy hắn hỏi ta, ta cẩn thận nói: "Về nhà tất nhiên là vui."
"Ồ, đã gặp những ai rồi?" Hắn hỏi tiếp.
Ta khàn giọng nói: "Đại thiếu gia Mạnh gia, thím ta, còn có đường

đệ của ta."
"À." Lý Tư Diễm bình tĩnh đáp, thật lâu sau không nói gì.
Đầu Ngụy Hỉ Tử gần như chôn vào mặt bàn, ta thấy hắn cực kỳ ao ước có thể cấp tốc rời khỏi nơi thị phi này.
Trong thư phòng bày băng, hơi lạnh tỏa ra từng chút, nhưng ta vẫn cảm thấy nóng, trên trán dần dần rịn mồ hôi lạnh.

Ta không biết Lý Tư Diễm suy nghĩ cái gì, chỉ biết rằng cơn thịnh nộ như cuồng phong của hắn sắp ập về phía ta.
Con người sợ nhất chính là những thứ chưa biết, lúc này ta đang bị cảm giác bất an tra tấn.
Hắn phát hiện ra cái gì rồi? Ta lại nhìn kỹ tấm giấy đỏ mỏng manh hắn đang nghịch trong tay.
Đột nhiên, con ngươi ta co rụt lại, cả người như rơi xuống hầm băng, hai tay khẽ run lên.
Là thiếp canh, là thiếp canh của ta!
Ta ngơ ngẩn nghĩ, nó vốn nên ở chỗ Mạnh Tự, tại sao bây giờ lại đến tay cẩu Hoàng đế.
Bắt gặp ánh mắt hoảng sợ của ta, Lý Tư Diễm cười, tiếng cười chói tai khó nghe giống như cú vọ.
Một tay hắn nhón tấm thiếp canh lên giống như nhấc một thứ gì bẩn thỉu, mỉm cười nói với ta: "Thẩm Anh, xuất cung gặp tình lang vui không?"
Ta há hốc miệng, vô thức muốn giải thích một phen, nhưng vừa nhìn thấy bản mặt già thản nhiên của Khánh Phúc, ta lập tức hiểu ra.
Là ông ta nói cho Lý Tư Diễm, chắc chắn là ông ta.
Lão thiến cẩu này!
"Trẫm không ngờ rằng Thẩm khởi cư lang của trẫm còn có vị hôn phu si tình có một không hai.

Giấu thật kỹ, chưa từng nghe ngươi nhắc đến." Lý Tư Diễm hơi nheo mắt lại: "Mạnh Tự, Chủ thư Trung Thư mới nhậm chức của Mạnh gia, tân tiến sĩ năm ngoái, còn là trẫm tự mình chọn vào Trung Thư Tỉnh."
Ta chen vào lời hắn: "Ta đồng lý làm Khởi cư lang cho bệ hạ mười lăm năm thì nhất định sẽ không xuất giá giữa đường.

Bệ hạ cứ yên tâm đi, cho dù sau này muốn gả cho y cũng là chuyện mười lăm năm sau, bệ hạ..."

Ta cực kỳ sợ hắn sẽ giận chó đánh mèo Mạnh Tự, không nhịn nổi vội vã cam đoan bừa, chỉ xin hắn có thể bỏ qua việc này.
Nụ cười của Lý Tư Diễm từng tấc cứng đờ trên mặt.
Vẻ trấn tĩnh ngụy trang từ từ rạn nứt bong ra từng mảng, lộ ra vẻ dữ tợn đáng sợ bên dưới.
Khánh Phúc lau mặt một cái, bắt lấy Ngụy Hỉ Tử như chim cút không dám mảy may động đậy, lặng lẽ lui ra khỏi thư phòng.
Ngụy Hỉ Tử lần đầu nhìn thấy Hoàng đế giận dữ như thế, sợ đến suýt hồn phi phách tán, run rẩy nói: "Khánh Phúc gia gia, bệ hạ như vậy là..."
Khánh Phúc lạnh lùng nói: "Có nhiều thứ không nên thăm dò, muốn sống thì trước hết ngậm chặt miệng của ngươi lại."
Bọn họ vừa đi, trong phòng chỉ còn lại hai người chúng ta.
Lý Tư Diễm đứng lên, từng bước đến gần ta.

Ta sợ đến tay chân lạnh toát, khuôn mặt anh tuấn trẻ tuổi của hắn dần dần phóng đại trước mặt ta.

Ta muốn chạy, nhưng hai chân như rót chì, không thể động đậy.
Tay hắn nhẹ nhàng chạm vào cổ ta, xúc cảm lạnh buốt.
"Thẩm Anh, ngươi giỏi lắm, đùa giỡn trẫm như con khỉ.

Lúc trước Mạnh Tự đến đưa văn thư đã mắt đi mày lại không ít phải không, coi Tử Thần điện là miếu Nguyệt Lão sao?" Lý Tư Diễm nói khẽ.
"Thân đã ở Tử Thần điện vẫn còn tính chuyện xuất cung lấy chồng.

Hay cho một đôi uyên ương số khổ, xà cao đôi én lượn vòng.

Hóa ra ngay từ ngày đó ngươi đã ngóng trông cùng tình lang chắp cánh cùng bay.

Cũng phải, hai bức tường cung mỏn mọn làm sao ngăn được người có tình.

Nói như thế nào nhỉ? Có thể san bằng cả núi sông?"
Hắn vừa nói vừa vuốt ve mạch máu trên cổ ta.
Động tác dịu dàng tột cùng, nhưng vô cớ làm cho người ta rùng mình.
Ta cuống đến sắp khóc, cãi lại nói: "Mạnh Tự là ca ca nhà bên thanh mai trúc mã của ta.

Lúc ta mười tuổi đã đính hôn với y, cũng đều là chuyện trước kia rồi.

Nếu bệ hạ không thích, ta lập tức xuất cung từ hôn với nhà y, chỉ xin bệ hạ đừng làm khó y!"
Lý Tư Diễm dừng tay lại.
Khóe môi hắn khẽ nhếch lên, giọng mỉa mai nói: "Ồ, đây là lần đầu tiên ngươi xin trẫm, không cầu vinh hoa không cầu phú quý, chỉ cầu ta bỏ qua cho tình lang tốt thân thiết của ngươi sao?"
"Y là ca ca của ta!" Ta gần như sụp đổ, nói: "Bảo ta quỳ xuống cầu xin bệ hạ cũng được, ta...!ta thật sự không biết bệ hạ không cho phép ta có hôn phu.

Cầu xin bệ hạ tha cho huynh ấy, ta không muốn liên lụy người khác!"
Lý Tư Diễm sờ cổ ta, nói mê như mộng du: "Ngươi nói ngươi có thể quỳ xuống xin trẫm? Ngươi không muốn quỳ mẫu thân trẫm, lại vì thằng ất ơ đó quỳ gối trước mặt trẫm?"
Ta biết ta lại phá hỏng tất cả rồi, sự tàn độc như lỗ đen bắt đầu ngưng kết trong mắt hắn.

Trong tuyệt vọng, ta chỉ có thể liên tục lắc đầu: "Không phải...!không phải..."
Tàn độc trong mắt hắn bỗng nhiên bùng phát, một tay quăng ngã ta xuống đất giống như lúc trước tại Tuyên Chính điện, tức giận nói: "Ngươi dám lừa gạt trẫm, thông đồng với Mạnh Tự lừa gạt trẫm.

Ngoài mặt giả vờ như không biết đối phương, sau lưng lại huynh huynh muội muội, đúng là quá giỏi.

Hy vọng trẫm nhẹ nhàng buông tha cho các ngươi? Nằm mơ! Trẫm sẽ giết hắn, ném thi thể hắn ra bãi tha ma cho chó hoang ăn, để ngươi tận mắt nhìn tình lang phơi thây hoang dã, làm cô hồn dã quỷ!"
"Không được phép giết Mạnh ca ca!" Ta ấm ức la lớn: "Ta lừa gạt cái gì! Ta và y xuất phát từ tình cảm, dừng lại ở lễ nghĩa, chưa từng làm chuyện gì vượt quá khuôn phép.

Trong Tử Thần điện giả vờ không quen biết chỉ là để tránh hiềm nghi mà thôi, làm sao bệ hạ lại nói quá đáng như vậy?"
Khánh Phúc nghe trộm bên ngoài nghe thấy câu nói này, thở dài một hơi thật sâu.
Cái miệng này của Thẩm Anh đúng là chết người mà, mỗi một câu nói đều đâm vào trái tim bệ hạ, không khác gì thêm dầu vào lửa.
Nghe xem, đồ ngốc này mở miệng một tiếng Mạnh ca ca, gọi đến là thân mật.

Bệ hạ nghe mà không nổi điên mới lạ.

Quả nhiên, Lý Tư Diễm không nghe nổi ta bảo vệ Mạnh Tự, hận đến nghiến chặt răng, giống như một đố phu[3] đau xót, dùng một loại ngữ điệu chua loét nói: "Hay cho câu xuất phát từ tình cảm, dừng lại ở lễ nghĩa.

Trẫm lại muốn xem xem các ngươi thề non hẹn biển có đủ vững vàng hay không."
(3) Người chồng hay ghen tuông.
Ta uể oải trên đất, tiện tay kéo tung búi tóc, tóc rối che khuất ánh mắt.
Ta ngơ ngác nhìn chân hắn trên đất, hỏi: "Ngươi muốn làm gì? Ngươi muốn giết y?"
Hắn ngồi xổm xuống, vén tóc trên trán ta, lộ ra đôi mắt của ta, nhẹ nhàng nói:

"Giết hắn? Trái lại ngươi sẽ nhớ hắn cả đời, như vậy rất không thú vị."
Không giết Mạnh Tự? Ta lại như trút được gánh nặng, cười ngây ngô một tiếng.
Cẩu Hoàng đế lạnh lùng nhìn ta nói: "Sau này ngươi đừng hòng xuất cung nữa.

Không, không có trẫm cho phép, ngay cả Tử Thần điện cũng không được phép ra.

Ngoan ngoãn bị giam ở trong này đi, xem xem mười lăm năm sau, ngoại trừ trẫm ra, còn ai có thể nhớ đến ngươi."
- -----
Truyện đăng tải duy nhất tại ?????????????????????????? @nhumocxuanphong2506.

Vui lòng đọc truyện tại trang chính chủ để ủng hộ editor!.

Chương 10: 10: Yêu Tinh Mê Hoặc Người Thẩm Anh Anh

Nghe thấy hắn nói chỉ không cho ta và Mạnh Tự gặp mặt, ta hơi sửng sốt, hấp tấp đáp lại: "Được, ta không gặp y là được, một lần cũng không gặp.

Nhưng xin bệ hạ đừng trách phạt y."
Không gặp thì không gặp, chỉ cần Mạnh Tự yên ổn là được, ít nhất đừng bị Lý Tư Diễm dưới cơn tức giận gây ra thương tật.
Vốn dĩ ta cũng không muốn làm trễ nải cuộc đời y.

Cẩu Hoàng đế gậy đánh uyên ương, đánh thì đánh đi, ta cam chịu nghĩ.

Mạnh Tự ngốc nghếch, bị cẩu Hoàng đế đánh cho một trận cũng tốt.
"A, nước đến chân rồi còn che chở tình lang? Bảo trẫm nhẹ nhàng buông tha hắn? Nghĩ đẹp lắm." Lý Tư Diễm giận quá hóa cười: "Bãi quan hay là đánh trượng, ngươi chọn cho hắn một cái đi."
Ta loạng choạng đứng thẳng người, cố gắng giảng đạo lý với hắn: "Lần trước về nhà ta đã có dự định từ hôn, là Mạnh Tự nể mặt mũi niệm tình cũ mới hoãn lại.

Không phải là ta cố ý bảo vệ, mà là sự thật chính là như thế! Bệ hạ không thích ta gặp y thì ta không gặp nữa, tội gì liên lụy người khác?"
Ta nhỏ giọng bổ sung: "Vả lại, dù là người theo hầu ngự tiền cũng không có quy củ không được hứa hôn."
Lý Tư Diễm kinh ngạc nói: "Ngươi lại đang nói đạo lý với trẫm?"
Ta khổ sở nhắm mắt lại.

Làm sao ta lại quên, cẩu Hoàng đế dưới long bào xưa giờ là một tên

thổ phỉ không nói lý lẽ.
Tay hắn lại nắm cằm ta, hơi thở nóng bỏng nặng nề thổi qua bên mắt ta.

Hắn hung ác nhìn ta, cười lạnh nói: "Nhìn xem, chỉ mới ra ngoài một ngày đã mang về mùi vị nam nhân.

Dáng vẻ hạnh phúc thoải mái này thật là chướng mắt, trẫm giữ ngươi lại trong cung là để từ từ tra tấn, sao có thể để ngươi đắc ý như vậy?"
Ta nghe hắn nói càng ngày càng quá quắt, nhấn mạnh một lần nữa: "Ta và Mạnh ca ca trong sạch, trời đất chứng giám!"
"Ngươi nằm trong ngực nam nhân khóc mà gọi là trong sạch?" Lý Tư Diễm cười nhạo nói: "Ngày thường trẫm chạm vào ngươi một chút, ngươi đều giống như nuốt phải ruồi, tại sao ở chỗ hắn lại không nể nang cái gì?"
Trước mắt ta gần như tối sầm lại.

Ta tưởng là đóng cửa lại thì có thể ngăn cản bọn thị vệ theo dõi, không ngờ bọn họ vẫn có biện pháp thăm dò nhất cử nhất động của ta, còn báo cáo rõ ràng mười mươi cho Hoàng đế.
Ta cụp mắt không nói, nói nhiều sai nhiều, thôi cứ chờ cẩu Hoàng đế hết giận rồi từ từ mưu tính.
Nhưng Lý Tư Diễm không dễ dàng nguôi giận như vậy.

Tay hắn từ cằm ta vuốt ve lên trên, nhéo qua nhéo lại da mặt ta, lực tay rất lớn, bóp má phải ta đau nhức.
Hắn cau mày vân vê mặt ta, vẻ mặt cổ quái, nói: "Mạnh Tự chỉ là một kẻ thư sinh yếu đuối, vì cưới ngươi mà ngay cả loại chuyện tuyệt thực cũng làm ra được.

Trông nhan sắc ngươi cũng thường thường, tính tình thì vừa thối vừa cứng như cục đá trong hố xí.

Rốt cuộc hắn nhìn trúng ngươi ở điểm nào?"
Hắn như thật lòng không hiểu, lại như đang giễu cợt chê cười ta.

Ta không dám mảy may động đậy, mặt đau, mũi cũng cay vô cùng, nước mắt dần dần vòng quanh.
Ta ra sức chớp mắt, muốn ép nước mắt trở về.

Nhưng nghĩ lại, cẩu Hoàng đế muốn nhìn dáng vẻ đau lòng khổ sở của ta, chưa biết chừng ta khóc rồi hắn sẽ nguôi giận thì sao?
Thế là ta mếu máo, mặc cho nước mắt lăn xuống bên má.
Nước mắt bị Lý Tư Diễm thuận tay lau đi.

Ngón tay hắn lạnh buốt như một con rắn độc bò qua khuôn mặt ta.
"Khóc cái gì.

Ngươi yên tâm, thục nữ trong thành Trường An như mây.

Chẳng mấy chốc hắn sẽ quên ngươi thôi.

Đến lúc đó, trẫm cho phép ngươi đi dự tiệc cưới của hắn." Lý Tư Diễm nói móc ta, trên mặt vẫn là vẻ cổ quái kia.
Ta nhìn ánh mắt hắn cách màn nước mông lung, chỉ thấy màu mắt hắn đen như mực đậm, đáy mắt mang theo một sự điên cuồng kìm nén.
"Được." Ta nức nở nói: "Cứ để y quên ta đi."
"À, không đúng." Hắn như chợt nhớ ra cái gì, mỉm cười nói: "Làm sao trẫm lại quên chứ, Mạnh gia lang quân tình thâm ý trọng, chưa chắc sẽ đi cưới người khác.

Nhưng mà Thẩm Anh à, nếu như Anh muội muội thuần khiết trong sạch của hắn rơi vào trong bụi đất, thân thể bị dính dơ bẩn, ngươi bảo hắn sẽ còn quý trọng ngươi như vậy nữa không?"
Dưới ngón tay lạnh buốt của hắn, toàn thân ta run rẩy kịch liệt, bờ môi không chịu khống chế run bần bật.
Ta như không hiểu lời hắn nói, nặn ra một câu từ sâu trong cổ họng: "Ngươi...!ngươi có ý gì..."
Lý Tư Diễm không trả lời, hắn khẽ rũ mắt xuống.

Ta hoảng sợ đánh hơi được mùi vị nguy hiểm, muốn chạy trốn cũng

đã không kịp.
Một giây sau, bàn tay hắn đặt bên má ta chuyển sang giữ sau gáy ta.
Trước mắt ta tối sầm lại, bờ môi hơi mở cảm nhận được sự ấm nóng ướt át.

Hương vị đồ uống bạc hà mát lạnh do Tố Hành phòng bên cạnh làm được ta nếm...!từ trong miệng một người khác.
Hình như hắn không thông thạo việc này, dùng sức nâng đầu ta, trúc trắc hung ác gặm cắn môi ta.

Đầu óc ta trống rỗng, ngơ ngác không biết chuyện gì xảy ra.

Hắn thô bạo kéo ta về phía mình, ta không kịp phòng bị mà dán lên lồng ngực hắn, xuyên qua y phục mùa hè mềm nhẹ, nghe thấy được từng tiếng nhịp tim mạnh mẽ.
Cơn giông nổi lên cả đêm cuối cùng cũng rơi xuống.

Trong tiếng mưa như trút xuống Trường An, Hoàng đế trẻ tuổi của đế quốc bừa bãi hôn như trút giận Nữ sử quan có thù không đội trời chung với hắn.

Ta ngây ra như phỗng, như bị sét đánh.
Có một sợi dây trong đầu ta nổ tung.

Lý Tư Diễm đang làm gì? Hả?
Khoảng cách giữa ta và hắn chỉ là một li, hơi thở ướt át và nôn nóng của hắn phả vào mặt ta.
Hình như hắn...!đang hôn ta.
Gần như trong chớp nhoáng, ta ý thức được cẩu Hoàng đế đang làm gì với ta.

Máu nóng cả người dâng lên, ta dùng hết sức lực toàn thân giãy giụa như phát điên.
Ta hết đánh lại đá hắn, phát ra tiếng gào thét bi phẫn.

Hắn không muốn buông tha ta, chịu vô số cú tay đấm chân đá của ta, vẫn giữ chặt đầu ta như trẻ con ôm món đồ chơi mình thích nhất, không cho người lớn cướp đi.
Ta càng ngày càng dữ, nhe răng cắn mạnh một cái vào khóe miệng Lý Tư Diễm.
Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, mùi máu tươi lan tràn giữa răng môi hai chúng ta.

Không đợi ta hạ miệng cái thứ hai, hắn cũng ra sức cắn một cái vào môi dưới ta, mang theo một lực ác ý, ta đau đến sắp ứa nước mắt.
Loại hành vi này không liên quan đến tình ý, chỉ là một loại đàn áp bằng sức mạnh mà thôi.

Giống như một con mèo ở chỗ cao sẽ cưỡng chế liếm lông đỉnh đầu của đồng loại vị trí thấp.
Ta loạng choạng lùi lại phía sau một bước, che miệng không dám tin, trong mắt bùng lên nỗi hận khắc cốt.
Dưới lửa giận thấu tim, ta không hề nghĩ ngợi, giơ tay cao lên vung một cái tát vang dội lên bản mặt chó hình người của Lý Tư Diễm.
Hắn bị ta đánh cho nghiêng đầu đi, trên làn da màu lúa mạch từ từ hiện lên một dấu bàn tay đỏ ửng.
Hắn giơ tay phải lên, nhẹ nhàng quệt qua khóe môi, đầu ngón tay máu me đầm đìa.
"Răng miệng khá lắm."
Hắn mím môi như đang cảm nhận dư vị lúc trước, trên mặt lộ ra nụ cười biến thái.
Trả lời hắn là cú đấm móc phải ác liệt của Thẩm thị.
Ta tức đến không còn lý trí, nhào tới lăn lộn với hắn dưới đất, gào thét cào mặt hắn, đá hạ bộ hắn.
Cẩu Hoàng đế không có lòng thương hương tiếc ngọc, không cam lòng yếu thế bắt lấy cánh tay ta vặn về đằng sau.

Ta chợt nhấc đầu gối đá hắn ra, cầm cái chặn giấy bằng ngọc cống phẩm của Tây Vực trên thư án đập về phía trán hắn.
Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, chó Hoàng lăn sang một bên, thuận

tiện đứng dậy, dùng cách thức Đại Lý Tự áp giải phạm nhân khống chế hai cổ tay ta, giơ cao quá đỉnh đầu.
Ta há miệng muốn cắn, Lý Tư Diễm nói: "Được rồi, ngươi bình tĩnh một chút."
"Lý Tư Diễm, đồ chó đẻ khốn kiếp!" Ta chửi ầm lên.
Lý Tư Diễm gật đầu nói: "Không sai, trẫm là chó đẻ khốn kiếp.

Ngươi cũng thuộc giống chó thôi.

Răng nhọn như vậy, làm Khởi cư lang đúng là phí tài, đi làm canh cổng cho trẫm còn tốt hơn."
Ta tức đến sắp nổ phổi.

Mẹ nó, rõ ràng là hắn cợt nhả ta trước, thế mà còn trả đũa nói răng ta lợi hại, cái thứ gì vậy!
"Thẩm Anh, ngươi muốn giết vua sao?" Hắn nhắc nhở nói: "Đây là tội lớn tru di cửu tộc đấy."
Mỗi lần ta không khống chế được cảm xúc, Lý Tư Diễm đều sẽ mang thím và Tiểu Xuyên ra hù dọa ta.

Ta trợn mắt nhìn hắn, ngón tay bóp đến kêu răng rắc.
Sau một phen đấu tranh tư tưởng dữ dội, ta lạnh lùng nói: "Ngươi buông ta ra."
Lý Tư Diễm nghe lời thả lỏng tay.
Ta lấy lại được tự do, khởi động cổ tay một chút, nâng tay áo ra sức chùi miệng.

Lau mạnh như vậy, nhưng xúc cảm quỷ dị kia vẫn vương trên môi không đi được, một mùi bạc hà thoang thoảng.
Ta buồn nôn hết sức.

Mẹ nó, đúng là ô uế.

Ta cảm giác mình giống như góc tường bị chó lang thang tiểu vào, cái miệng này cũng không cần nữa.
Nhưng nghĩ lại, bị chó tiểu vào là góc tường sai sao? Ta tự nhủ như

đinh đóng cột: Không phải, là chó sai.
Ta giấu mặt sau tay áo, cố gắng khuyên mình, thả lỏng, thả lỏng, dù sao Thẩm Anh ngươi cũng không phải liệt nữ ôm đền thờ trinh tiết mà sống, chỉ dựa vào cái này không hủy được trong sạch của ngươi.
Nhưng ta vẫn rất khó chịu.
Nụ hôn trong lý tưởng của ta là ở trong sân đình đẹp đẽ, ta ngồi trên đu dây đọc sách.

Mạnh ca ca từ phía sau ôm ta, nhẹ nhàng cúi đầu, hôn một cái lên môi ta như chuồn chuồn lướt nước...

Chứ không phải như thế này, trong một đêm mưa gió ở Ngự Thư Phòng, bị cẩu Hoàng đế thâm độc gặm cắn thô bạo.
Ta chạy đến bên bàn, cầm ấm nước của ta rót một ngụm nước lạnh vào miệng súc miệng.
Chợt nhìn thấy thiếp canh của mình, ta cầm lấy nó, thô lỗ nhét vào trong ngực.
Cẩu Hoàng đế lười biếng dựa vào cạnh bàn, đột nhiên hỏi: "Mạnh Tự từng hôn ngươi như thế này chưa?"
Ta lau khóe miệng rách da sưng đỏ, oán hận trừng mắt lườm hắn một cái.
"Ồ, xem ra là chưa từng hôn."
Lý Tư Diễm hơi nhếch khóe môi, đâu còn vẻ ngoan độc lúc trước, có thể nói là vẻ mặt ôn hòa.
Ta đập bàn một cái, chỉ vào hắn mắng: "Ngươi đắc ý cái rắm! Bà đây coi như bị chó cắn một cái.

Hừ, mang cách này ra làm nhục nữ nhân, Lý Tư Diễm ngươi có trơ tráo hay không, đê tiện hay không!"
Hắn cười xấu xa nói: "Phải, trẫm trơ tráo đê tiện.

Không chỉ như vậy, trẫm còn có rất nhiều chiêu thức đê tiện chưa lấy ra.

Như ngươi nói đấy, trẫm xuất thân không cao, thứ bát nháo bẩn thỉu cũng thấy nhiều, vẫn còn thứ kích thích hơn chờ ngươi, muốn thử

không?"
"Chết đi cho ông!" Ta cầm sách trên bàn, nhắm vào đầu hắn mà ném.
Lý Tư Diễm cười ha ha né tránh công kích của ta, trên mặt mang dấu bàn tay nổi bật, nét mặt vui vẻ như đang trêu chọc mèo con.
Chúng ta đánh đi đánh lại mấy hồi, cuối cùng bởi vì đầu ta nhỏ, cơ thể nhẹ, không may bị cẩu Hoàng đế chế ngự dưới đất.

Hắn nắm eo và cái tay vùng vẫy của ta, khiêu khích cắn một cái lên chóp mũi ta, thỏa mãn thưởng thức cái mũi hồng hồng và vẻ mặt khiếp sợ của ta, cảm khái nói: "Thẩm Anh, ngươi thật sự là Sử quan sao? Nữ nhi nhà võ tướng cũng không ngang tàng như ngươi.

Nếu tiểu tử Mạnh Tự kia nhìn thấy dáng vẻ Mẫu Dạ Xoa này của ngươi còn không thu dọn hành lý đào hôn ngay trong đêm?"
Ta tuyệt đối không chịu thua thiệt về mặt khí thế, mắng to: "Ngươi là mặt hàng gì, bà đây là kiểu mặt đó.

Thứ vô lương vô đức như ngươi cũng xứng so với Mạnh ca ca? Nam nhi Trường An đứng đắn tri thư đạt lý nào mà không hơn ngươi một ngàn một vạn lần.

Ngay cả gót chân của bọn họ, ngươi cũng không sánh nổi!"
Hình như ta lại chọc vào vảy ngược của cẩu Hoàng đế.

Sắc mặt hắn lập tức trầm xuống, nhìn ta nói: "Vậy ngươi nhìn xem, con ông cháu cha tri thư đạt lý cả Trường An, người nào bằng lòng lấy một nữ nhân mập mờ với Hoàng đế."
"Ngươi!"
Ta đột nhiên nhớ lại lời ban ngày Tiểu Xuyên nói với ta, gián quan dòng họ sử đó từng mỉa mai Tiểu Xuyên là bám váy ta mới được vào Thái học.

Bây giờ nghĩ lại, nếu không phải cẩu Hoàng đế cố ý buông thả, lời đồn đại này làm sao có thể bay ra Tử Thần điện chứ?
Hắn hạn chế tự do thân thể ta thì thôi, còn muốn làm xấu danh tiết

cực kỳ quan trọng của Sử quan thanh liêm.

Tâm tư này quả thực ngoan độc tột cùng.
Ta buồn nôn muốn chết, giùng giằng đứng dậy, lạnh lùng trừng cẩu Hoàng đế một cái, không muốn nói thêm câu nào nữa.
Hắn ở sau lưng ta lạnh nhạt nói: "Thẩm Anh, không được có lần sau.

Sau này ngươi thành thật ở trong Tử Thần điện cho trẫm.

Trước khi trẫm chơi chán ngươi, ngươi đừng hòng bước ra cửa Tử Thần một bước."
Ta nhắm mắt làm ngơ, sải bước rời đi.
***
Bên ngoài tiếng mưa rơi ồn ào, trong điện lặng ngắt như tờ - là do một tay Khánh Phúc.

Lão già này thấy tình hình không ổn, khôn ngoan cho cung nhân trực đêm nghỉ việc, bản thân cũng chuồn mất.
Ta không muốn che ô, một mình lao vào làn mưa nặng hạt mùa hè.

Mưa rơi khắp người ta, ta thấy lạnh, nhưng có một cảm giác sảng khoái được gột rửa.

Cổ nhân nói, nước không nguồn là tinh khiết nhất, thật sự không lừa ta.

Được nước mưa tưới tắm một lần, ta miễn cưỡng cảm thấy mình lại trở về Thẩm Anh sạch sẽ.
Thoải mái qua rồi, ta lại khổ sở ngồi xổm xuống, cuộn tròn người lại.
Ta không ra được cung, Mạnh Tự cũng không vào được, hy vọng nhỏ nhoi bị Lý Tư Diễm vô tình chặt đứt.

Trời đất cô độc, trong cung đình chỉ còn lại một mình ta.
Ta ngồi xổm trong mưa hồi lâu, ngồi đến khi hai chân tê dại mới quay về gian phòng nhỏ của ta.

Tiểu Kim Liên và Tiểu Kim Liễu đã đi từ lâu.

Lý Tư Diễm biết ta mắc mưa, sai người đưa nước nóng cho ta tắm rửa.

Ta không nói một lời bước vào thùng tắm, lại tẩy sạch mình một lần nữa.

Lúc trước ta rất thích thêm kịch cho mình trong thùng tắm, học nhân vật nữ chính trong kịch bản, vừa giả vờ khóc vừa tắm vừa than ta thật bẩn.

Có lẽ là ông trời không nhìn nổi kỹ thuật diễn khoa trương của ta, để trả thù ta nên cố tình sắp xếp cho ta một ác bá làm bẩn ta...!Ta dậy lên nỗi buồn, cái này gọi là kẻ hay diễn ắt có trời trị.
Sau khi tắm xong đêm đã khuya, ta vừa mệt vừa buồn, bổ nhào lên giường, chỉ muốn ngủ một giấc không tỉnh.
Mơ màng ngủ một đêm.

Nửa đêm ta nằm mơ, mơ thấy Lý Tư Diễm biến thành một con mãnh thú, cắn chết Mạnh Tự sau đó nhào về phía ta.

Ta la to một tiếng bừng tỉnh trong cơn mơ, xoa xoa ngực, mồ hôi lạnh dinh dính trên tay.
Ta thở phì phò từng hơi, hận không thể lập tức xông vào Tử Thần điện, xách đao chặt đầu chó của Lý Tư Diễm.
Nhưng kích động cũng chỉ là kích động.

Thím và Tiểu Xuyên còn trong tay Lý Tư Diễm, đàn ông trong nhà đều vong, cô nhi quả mẫu bọn họ chỉ dựa vào ta che chở, ta không dám làm loạn.
Ta bất lực nằm trên giường, sinh lòng hối hận.
Sớm biết như thế, lúc đầu ta nên tự vẫn trên Tuyên Chính điện, như vậy cũng không cần phải chịu đủ loại vũ nhục sau này.

Bây giờ thì hay rồi, chết không chết được, sống cũng không xong.

Ngày ngày giày vò như vậy, chỉ sợ chưa tới mười lăm năm ta đã điên trước rồi.
Ta bực bội lắc đầu, đúng lúc nhìn thấy ánh trăng bên ngoài.

Ta khoác áo đi ra ngoài hít thở.
Không ngờ vừa mở cửa phòng thì trông thấy Tố Hành và Khánh Phúc đứng cách cửa mười mấy thước xì xào bàn tán.
Mở cửa đã gặp hai cẩu nô tài xúi quẩy, ta như nhìn thấy cái gì bẩn thỉu, đóng sầm cửa lại.
Bọn họ có thể nói cái gì, chẳng có gì ngoài Thẩm khởi cư lang không biết tốt xấu, động chạm Thánh thượng các kiểu.

Nhất là lão cẩu Khánh Phúc này, bình thường nhìn không nói không rằng, thực ra một bụng suy nghĩ xấu, không cẩn thận là bị hố ngay.
Một lát sau, có người gõ vang cửa phòng ta.

Giọng nói già nua của Khánh Phúc lọt vào trong khe cửa: "Thẩm khởi cư lang?"
Ta không để ý đến ông ta, chuyện mình mình làm tiếp tục đọc sách.
Khánh Phúc nói: "Đừng nghịch ngợm nữa."
Ta lạnh lùng nói qua cánh cửa: "Xin lỗi Khánh Phúc gia gia, gian phòng này của ta không có lỗ, thiến cẩu không vào được."
Khánh Phúc không tức giận, chỉ cảm thán: "Ngươi xem cái miệng nhảm này của ngươi gây ra bao nhiêu rắc rối rồi, chịu bao nhiêu thiệt thòi vẫn còn không nhớ lâu."
Lão già, liên quan gì đến ông.
Ông ta vẫn ở ngoài phòng, nói với ta cách cửa phòng: "Lão phu biết ngươi trách cái gì.

Chẳng phải là trách lão phu sai mấy thị vệ kia trèo lên đầu tường phá hoại tình cảm của ngươi và Mạnh chủ thư sao? Không nói gạt ngươi, lần đầu tiên lúc Mạnh chủ thư đến Tử Thần điện diện thánh, lão phu đã nhìn ra quan hệ của các ngươi tuyệt đối không bình thường, thân mật như chốn không người, con ruồi cũng không bay lọt."

Ta giật mình, làm sao ông ta nhìn ra được?
"Cho nên ông mới phái người đi theo chúng ta." Ta tức giận nói: "Còn nói cho cẩu Hoàng đế!"
Khánh Phúc khẽ nói: "Tiểu nha đầu ngốc không biết tốt xấu.

Ngay cả lão phu cũng nhìn ra được quan hệ của các ngươi không tầm thường, ngươi còn muốn giấu giếm con mắt Thánh thượng? Chuyện này do lão phu thuật lại dù sao cũng tốt hơn để Thánh thượng tự mình phát hiện ra.

Nhưng mà lá gan ngươi cũng quá lớn, dám mày đưa mắt lại cùng nam nhân trong Tử Thần điện, hầy..."
Ta chính nghĩa nghiêm trang nói: "Ta và Mạnh ca ca trong sạch trời đất chứng giám.

Vả lại, cho dù chúng ta thật sự có tư tình cũng không liên quan đến chuyện của Lý Tư Diễm hắn.

Hắn dựa vào đâu...!dựa vào đâu..."
Ta không nói được nữa.

Ta không có mặt mũi nói ra chuyện Lý Tư Diễm gặm mặt ta.
Khánh Phúc cạn lời, bất đắc dĩ nói: "Ngươi không nhìn ra?"
"Nhìn ra cái gì?"
Rốt cuộc nhìn ra cái gì thì Khánh Phúc không nói, nhưng ta có thể tưởng tượng ra bộ dạng ông ta ở ngoài cửa âm thầm trợn trắng mắt.
Ông ta rề rà nói: "Được rồi, điều nên nói lão phu đã nói xong.

Nể tình cảnh đời ngươi đáng thương, Khánh Phúc gia gia nhắc nhở ngươi một câu cuối cùng.

Thẩm khởi cư lang, ngươi đã vào cung làm nữ quan thì chính là người của Thánh thượng, sống chết đều ở trong cánh cửa này.

Cho nên khuyên ngươi dập tắt suy nghĩ xuất giá đi, cho dù có cũng

đừng rêu rao khắp nơi, rõ chưa?"
Ta không muốn quan tâm đến ông ta.

Bị cẩu Hoàng đế uy hiếp thì thôi, ngay cả nô tài như ông ta cũng muốn dạy bảo ta.

Bà đây trông dễ bắt nạt vậy sao?
Ta lạnh nhạt nói: "Nói xong chưa? Ta đi ngủ đây."
"Ngủ đi, sáng mai nhớ phải đi làm."
Ta trùm kín chăn, chỉ coi lời ông ta như đánh rắm.
***
Hôm sau, Ngụy Hỉ Tử nơm nớp lo sợ quẹt thẻ đi làm, liên tục nhìn hai bản mặt thối của ta và Lý Tư Diễm.
Mặt Lý Tư Diễm đen như đít nồi, mặt ta lạnh như băng.

Trên mặt hắn còn mang vết cào và dấu bàn tay của ta tối hôm qua.

Miệng ta vì tiêu sưng thất bại mà phù thành hai miếng lạp xưởng.
Tóm lại cực kỳ thảm hại, cũng cực kỳ làm người ta suy nghĩ bậy bạ.

Hai chúng ta cùng nhau lên triều, hoàn thành buổi triều hội hôm nay trong ánh mắt săm soi quỷ dị của văn võ cả triều.

Dựa theo năng lực đưa chuyện của dân chúng Trường An, nhiều nhất một ngày, quan hệ không đứng đắn của ta và cẩu Hoàng đế sẽ truyền khắp từng ngõ ngách trong thành Trường An.

Không chừng ba ngày sau, ngay cả đồng dao đầu đường cuối ngõ đều sẽ có phiên bản mới nhất:
Là nàng là nàng chính là nàng, Mẫu Dạ Xoa nước La Sát, âm phong trảo, răng nanh đen, một quyền đánh ngã Hoàng đế...
Bất kể là đi theo con đường ma ảo hay là con đường gian tình thì việc này đều là đề tài buôn dưa tuyệt vời sau bữa ăn.

Ta không hề có ý che giấu, dứt khoát quyết định điếc không sợ súng.

Cẩu Hoàng đế đã không cần thể diện, vậy ta cũng không cần! Ta mặc kệ, không thèm đếm xỉa nữa.

Ta mang thanh danh và tiết tháo của ta bán thốc bán tháo.
Ta muốn để toàn Trường An đều biết, Thẩm khởi cư lang làm loạn bất trị, đánh nhau đổ máu với cẩu Hoàng đế!
***
Từ sau chuyện cưỡng hôn, có một khoảng thời gian rất lâu Lý Tư Diễm không tìm ta gây chuyện.

Đương nhiên cũng không cho ta sắc mặt gì tốt.

Ta cũng giống vậy, nhưng hình như ta cũng chưa bao giờ cho hắn sắc mặt tốt, cho nên nhìn chung cũng không có gì khác trước.
Điều làm ta cảm thấy an ủi là Lý Tư Diễm không quá làm khó Mạnh Tự.

Nghe nói hắn chỉ tìm cớ đánh Mạnh Tự bốn mươi roi, tiện thể phạt y mấy tháng bổng lộc mà thôi.

Ý cảnh cáo lớn hơn trừng phạt thật.
Mặc dù Mạnh Tự bị đánh lại bị cắt lương, nhưng tốt xấu cũng bảo vệ được tính mạng và chức quan, khiến cho cảm giác tội lỗi của ta nhẹ hơn chút.
Chỉ là ta vốn tưởng rằng hắn sẽ trị Mạnh Tự tội danh tư thông với nữ quan, nhưng xem ra hắn rất không muốn ta và Mạnh Tự dính líu quan hệ, cho dù là tội danh.
Ta lắc đầu, cảm thấy mình càng ngày càng không hiểu rõ cẩu Hoàng đế quái đản.
Thực ra, không riêng chỉ ta không đoán được tâm tư của Lý Tư Diễm, rất nhiều người đều đang âm thầm quan sát tân Hoàng đế trẻ tuổi này.
Với tư cách là cận thần thiên tử hiếm hoi, ta và Ngụy Hỉ Tử được rất nhiều hạng người a dua coi là đối tượng qua lại trọng điểm.

Do ta bị giam trong cung không ra được, phúc phận này đương nhiên rơi xuống đầu Ngụy Hỉ Tử.
Ngụy Hỉ Tử sầu não thổ lộ hết với ta: Gần đây rất nhiều người hỏi hắn Hoàng đế thích thần tử như thế nào.

Hắn quá mệt mỏi, không còn sức lực hô "chào buổi sáng, Tử Thần điện" nữa.
Ta thành thật nói: "Hỉ Tử lão ca, huynh tin ta, Hoàng đế ưu ái đứa trẻ ngốc.

Lý Tư Diễm thích kiểu như huynh."
Mọi người đều biết Lý Tư Diễm là một tên điên không nói đạo lý, làm việc dứt khoát, tính cách ngang bướng, ghét nhất chuyện kéo bè kết cánh.

Kiếm ăn dưới tay Hoàng đế này, nghe lời trung thực còn quan trọng hơn khôn khéo.
Ngụy Hỉ Tử trông càng buồn hơn, hắn nhỏ giọng nói: "Ta...!ta cảm thấy trong hai Khởi cư lang, hình như bệ hạ vừa ý cô hơn một chút."
Ta hoang mang tột độ: "Hoàng đế nào mà thích Khởi cư lang tính khí nát như vậy?"
Ngụy Hỉ Tử nói: "Điều này chứng tỏ bệ hạ chúng ta rộng đường ngôn luận[1], khiêm tốn hiếu học!"
(1) Tạo điều kiện để mọi người phát biểu ý kiến.
Ta bị tám chữ này làm chấn động đến im lặng thật lâu.
Ngụy Hỉ Tử, thầy văn của huynh dạy sử dụng thành ngữ hàm nghĩa tốt đẹp là muốn huynh mang những từ ngữ này miêu tả phẩm hạnh cao thượng, không phải để huynh dùng vỗ mông rồng của Lý Tư Diễm...
Nhưng mà nghĩ lại, Ngụy Hỉ Tử nói cũng không phải không có lý.
Ta thấy cũng đúng thật, ta thường xuyên hung dữ với Lý Tư Diễm, quăng cho hắn vẻ mặt lạnh như tiền, nhưng hắn rất ít trách phạt ta, thỉnh thoảng sẽ còn nghe một vài ý kiến của ta.
Chứng tỏ mặc dù Lý Tư Diễm này có vẻ dục vọng khống chế cực mạnh, thực ra nhu cầu bị chửi mãnh liệt hơn, cần phải có người nói với hắn vài lời thật mất lòng.

Đúng lúc hôm nay ta có một bằng hữu Ngự sử tiến cung báo cáo công việc.

Ta lập tức nói tâm đắc làm quan ta tổng kết được cho bằng hữu Ngự sử, ý định dẫn hắn đi một con đường tươi sáng thăng quan phát tài.
Kết quả, bằng hữu Ngự sử của ta tỏ vẻ: Muội muội tỉnh lại đi, người trước đó làm như vậy, cỏ mộ đã có thể cho dê ăn rồi.
Ta luống cuống, lập tức nói vậy huynh đừng thử, giữ mạng vẫn quan trọng hơn.
Bằng hữu Ngự sử cảm khái nói: "Nếu không làm sao mọi người đều nói Thánh thượng đối với muội không bình thường chứ, xem ra lời đồn đại không phải không có lửa mà có khói..."
"Lời đồn đại gì?" Ta cứ cảm giác không phải lời gì hay ho.
"Ầy, ta cũng không dám nói." Bằng hữu Ngự sử của ta sờ mũi một cái: "Đại khái chính là...!Lúc Thánh thượng vừa lên ngôi chém cha huynh của Thẩm tiểu nương tử, có lẽ bây giờ cũng hơi hối hận cho nên mới dung túng cho Thẩm tiểu nương tử một chút, đưa cho chức vị quan trọng của ngự tiền để đền bù..."
Ta tức đến sôi máu, liên tục vỗ cột: "Mẹ nó tên nào miệng tiện như vậy.

Phúc phận này cho hắn, hắn có muốn hay không!"
Khánh Phúc từ trong phòng ló đầu ra cảnh cáo: "Nhỏ tiếng một chút, chớ quấy rầy đến bệ hạ."
Bằng hữu Ngự sử cũng sợ quá chừng, liên tục khoát tay nói: "Anh Tử, muội đừng dọa ca ca.

Bên ngoài đều truyền tai, chỉ vì Mạnh chủ thư nhiều lời với muội hai câu lập tức bị Thánh thượng lấy tội danh thất lễ trước điện phạt mất bốn tháng bổng lộc, ca ca còn trông vào bạc hàng tháng sống qua ngày nữa đó!"
Ta liếc mắt: "Biết vì sao huynh có thể quang minh chính đại nói chuyện với ta không?"
Bằng hữu Ngự sử phán: "Bởi vì ta lương thiện?"
Ta lạnh lùng nói: "Sai! Bởi vì huynh là đồng tính! Ta cho huynh biết, Mạnh Tự bị phạt bổng lộc thật ra là vì y..."

Đầu Khánh Phúc lại ló ra từ trong cửa như cái đầu rùa đen, cảnh cáo nói: "Ta thấy nên khâu cái miệng này của ngươi lại, ngươi mới hiểu được chuyện trong cung không được bô bô ra bên ngoài."
Không đợi ta mở miệng, bằng hữu Ngự sử đã một tay đẩy mặt ta ra, xoa tay cười xòa nói: "Khánh Phúc gia gia nói đúng lắm, Anh Tử quả thực ăn nói chẳng nể nang, nên sửa, nên sửa, ha ha ha ha ha ha ha ha."
Khánh Phúc lộ ra vẻ mặt "quả nhiên bằng hữu của đồ ngu đều là đồ ngu" rồi rụt đầu trở về.
Bằng hữu Ngự sử khâm phục nhìn ta nói: "Xem ra Anh Tử ở trong cung đúng là được sủng ái, ca ca yên tâm rồi."
Ta lập tức có loại linh cảm bất an, không khéo sau hôm nay, hình tượng của bà đây trong thành Trường An sắp lao như điên về phía tiểu yêu tinh ỷ sủng sinh kiêu.
Vẫn là làm Mẫu Dạ Xoa đi, chỉ bằng dung mạo bình thường không hiếm lạ này của ta, tự xưng tiểu yêu tinh mê hoặc người thật là quá không biết xấu hổ rồi.
- -----
Truyện đăng tải duy nhất tại ?????????????????????????? @nhumocxuanphong2506.

Vui lòng đọc truyện tại trang chính chủ để ủng hộ editor!.

Chương 11: 11: Hội Tám Chuyện Đánh Bài Đêm Giao Thừa

Thời gian trôi qua rất chậm lại rất nhanh, qua tết Trung Thu và tết Trùng Cửu lại đến mùa đông Trường An.
Sau một đêm tuyết rơi đầy, cái tết đầu tiên sau khi Lý Tư Diễm lên ngôi đã tới.
Trong cung không có nương nương, trọng trách mừng năm mới rơi hết lên đầu Tố Hành.

Gia đình bình thường ăn tết chỉ cần một nhà quây quần uống rượu đón giao thừa là được.

Trong cung thì khác, không chỉ có triều hội mồng một tết, còn có một loạt các quy trình phức tạp như xua ôn dịch, tế tiên tổ, tiệc quần thần, vân vân...!Không có người chỉ đạo thì không được.

Ta chỉ nghe thôi đã đau đầu, Tố Hành lại hết sức kích động tiếp nhận nhiệm vụ to lớn này, còn cảm thấy cực kỳ vinh dự vì Lý Tư Diễm tín nhiệm nàng ta.
Nàng ta dẫn một đám cung nữ quỳ xuống tạ ơn: "Nô tỳ nhất định không phụ sự phó thác của bệ hạ!"
Ta ở bên cạnh loạt xoạt ghi khởi cư chú, thầm nghĩ đúng là gặp ma, tại sao lại có giống cây nô tài hoàn toàn tự nhiên như thế.
Dưới sự chỉ huy của Tố Hành, trên dưới Tử Thần điện cũng bắt đầu bận rộn cho lễ tết.

Do đây là ngày lễ quan trọng sau khi cẩu Hoàng đế lên ngôi nên mọi người đều dốc hết sức làm việc, định bụng gây ấn tượng trước mặt Thánh thượng.
Ngay cả cao thủ lười biếng Hạ Phú Quý cũng liên tục chạy tới Tử Thần điện, chào hàng cung nhân chất lượng tốt của Dịch Đình đào

tạo ra với Khánh Phúc, cũng liên tục nhấn mạnh người hắn đào tạo dễ sai bảo hơn đám ranh con Nội thị cục kia nhiều, ai sai người đó biết.
Đúng lúc Duyên Anh điện thiếu người, Khánh Phúc bèn cùng hắn đi xem xem tiêu chuẩn dễ sai bảo như thế nào.

Lúc trở về kéo theo sau một hàng dài tiểu đồng, giống như mẹ vịt già dẫn một đám vịt con qua sông vậy.

Người khác bận rộn lễ tết, ta vẫn cứ viết khởi cư chú cho cẩu Hoàng đế ngày qua ngày, trơ mắt nhìn hắn xơi tái thế lực của tiên Thái tử từng chút một, càng ngày càng củng cố vững chắc long ỷ dưới thân.
Căm phẫn không? Bất bình không? Ban đầu sẽ có, nhưng càng về sau càng nhiều hơn một loại bình tĩnh chết lặng.
Ta dường như dần dần quên sạch ý nghĩa sống, toàn dựa vào thói quen mà sống, không có hy vọng, cũng không có động lực.

Ngày xuất cung sau mười lăm năm quá xa xôi, ta không biết nên làm thế nào để vượt qua.

Thoạt đầu ta sẽ đọc sách, về sau đọc hết sách rồi, ta thường ngẩn người, thảng hoặc sẽ viết một số thứ, nhưng cuộc sống trong cung thực sự quá bức bối vô vị.

Về sau, ngay cả bút ta cũng chẳng muốn cầm, bởi vì hoàn toàn không tìm được cái gì để viết.
Cả người giống như đang từ từ khô héo.
Ta cảm thấy không thể tiếp tục như vậy nữa, nhờ Ngụy Hỉ Tử xuất cung lúc nghỉ tắm gội mang cho ta vài quyển sách tới.
"Không câu nệ là thể loại gì, bút ký, truyền kỳ, sách tranh đều được.

Chỉ cần có chữ viết là được, ta thực sự không chịu nổi không có sách đọc."
Cùng là người làm công tác văn hóa, Ngụy Hỉ Tử rất thấu hiểu lời thỉnh cầu của ta, lập tức đồng ý nói: "Được, ta đi báo cáo cho bệ hạ."

"Tại sao phải nói cho hắn biết?" Ta trợn mắt.
"À...!vào cung không được phép lén mang theo đồ.

Không có bệ hạ cho phép, ta không thể nào mang sách vào..." Ngụy Hỉ Tử yếu ớt nhắc nhở ta.
Sau khi đấu tranh thật lâu, ta vẫn quyết định đi tìm Lý Tư Diễm.
Hắn kế thừa một phòng tàng thư của cha ruột hắn, nhưng trước giờ hắn không xem.

Ta cảm thấy thật là phung phí của trời, ngấp nghé chỗ này đã lâu.
Ta chọn thời điểm tâm trạng hắn khoan khoái đề cập với hắn việc này.

Đây là lần đầu tiên chúng ta trao đổi ngoài công việc trong nửa năm qua.
Hắn rất kinh ngạc, hai mắt hơi lặng đi nhìn ta, giống như nhìn thấy kính chiếu ảnh gì kỳ ảo.
Ta cảm thấy thỉnh cầu này của ta rất bình thường.

Sao có thể không cho một người làm việc với con chữ đọc sách chứ? Người viết lách mà không đọc sách thì còn viết được cái gì ra hồn? Suốt ngày ta bị giam trong cung, không được đi Hoằng Văn quán chơi, còn không thể đọc sách của Tiên hoàng à?
Quả nhiên, hắn đồng ý rất nhanh: "Được, phòng sách này ngươi tùy ý xem, không cần thông báo cho trẫm."
Ta gật đầu, cảm ơn hắn cho có lệ.
"Dạo này Thẩm ái khanh thế nào?" Im lặng một lúc, hắn bỗng hỏi một câu không đầu không đuôi.
Ta cảm thấy hắn đang châm chọc ta.
Cuộc sống của ta có thể tốt sao? Bị giam trong cung, mỗi ngày mắt to trừng mắt nhỏ với kẻ thù, bên ngoài còn lan truyền vụ tai tiếng gian tình của ta và kẻ thù...!Nếu không phải thím và Tiểu Xuyên còn trong tay hắn, ai bằng lòng sống cuộc sống đen đủi cứt chó này chứ.
"Tạ bệ hạ quan tâm, ta rất tốt." Ta cứng nhắc đáp lại.
"Ngươi thích đọc sách?" Hắn kiên nhẫn nói chuyện với ta.

"Phải." Ta lãnh đạm nói.
Hôm nay cẩu Hoàng đế vô cùng phiền phức.

Sau khi ta truyền đạt tín hiệu rõ ràng "đừng động vào ông", hắn im lặng hồi lâu, lại bắt đầu nói: "Lũng Tây thiếu một Phụ quân, trẫm muốn để Đường Linh đi, nhưng Tể tướng đề cử Đỗ Dũng."
"Bệ hạ muốn cho ai đi thì để người đó đi."
"Trẫm muốn mở một ân khoa[1]."
(1) Ngày xưa các kỳ thi đều có thời hạn nhất định, nhưng mỗi khi gặp dịp gì vui mừng lớn, Chính Phủ mở thêm một kỳ thi nữa gọi là ân khoa.
"Mở đi, việc này không nên chậm trễ."
"Gần đây triều đình yên bình, chính vụ nhàn tản, trẫm muốn tìm người cùng trẫm đọc sách vẽ tranh, trẫm cảm thấy..."
Ta không thèm nhấc đầu, nói: "Cái này lại càng dễ.

Học sĩ trong Hàn lâm viện đông đảo, người nào cũng học rộng tài cao, bệ hạ chọn mấy người là được."
Sau khi bị ta dỗi lại, rõ ràng Lý Tư Diễm lúng túng trong thoáng chốc.

Sau đó, chân tay luống cuống biến thành thẹn quá hóa giận, lạnh lùng nói: "Trẫm ghét nhất hủ nho cố làm ra vẻ trong Hàn lâm viện."
"Thế thì chi bằng đừng đọc sách nữa." Ta nói: "Bệ hạ đã xem thường người đọc sách chúng ta thì không cần học đòi văn vẻ, không nhiễm phải những hủ lậu ấy."
Lý Tư Diễm cười lạnh nói: "Ngươi nói không sai, đúng là trẫm chán ghét sự giả tạo thanh cao trên người các ngươi.

Đáng tiếc ngươi chỉ có một thân ngông nghênh, vẫn phải làm Khởi cư lang cho kẻ thù diệt môn, chắc hẳn ngày đêm giày vò, hận không thể giết trẫm chứ gì."

"Vẫn ổn, quen rồi." Ta thành thật đáp: "Ta cảm thấy nếu bệ hạ không thích thì không cần học những thứ cầm kỳ thi họa này.

Làm Hoàng đế cũng không cần mấy thứ đó, như Tần Hoàng Hán Vũ[2] vậy, người ta không thích đọc sách, chẳng phải vẫn quân lâm thiên hạ như thường sao?"
(2) Hán Vũ Đế và Tần Thủy Hoàng.
Riêng về công phu mồm mép, rất ít khi Lý Tư Diễm có thể thật sự thắng nổi ta, nhưng mà hắn có ưu thế của hắn: Ỷ thế hiếp người.
Hắn phất tay áo nói: "Việc này trẫm đã quyết định, nhiều lời vô ích.

Bắt đầu từ năm sau, buổi chiều đến thư phòng cùng trẫm đọc sách."
Ta tức hổn hển muốn hỏi có phải ngươi có vấn đề hay không, nghe không hiểu tiếng người sao, nhưng nghĩ lại xưa nay cẩu Hoàng đế đều không nói đạo lý như thế, phản kháng cũng vô dụng.
Nếu là nửa năm trước, chắc chắn ta sẽ ầm ĩ với hắn một trận, nhưng bây giờ ta chỉ cảm thấy chết lặng.

Rõ ràng sau khi tranh luận không tạo được bất kỳ thay nổi nào, ham muốn cãi nhau cũng tắt rồi, chỉ mệt mỏi nói: "Được."
Hoàn cảnh ức chế trong thời gian dài quả thực sẽ mài mòn tính cách người.

Bỗng dưng ta cảm thấy buồn bã.

Trước kia ta là một cô nương dồi dào sức sống, tại sao lại trở thành như bây giờ chứ.
Lý Tư Diễm cực kỳ vui vẻ với sự nghe lời của ta, đưa tay xoa tóc ta, cười tủm tỉm nói: "Như vậy mới ngoan."
Ta không còn gì lưu luyến nhắm mắt lại, cảm giác mình đang bị xoa như một con vật nhỏ.
***
Lại nói về chuyện trừ tịch[3].
(3) Đêm cuối năm âm lịch.
Trừ tịch chính là ngày nghỉ cả nước.

Ta không cần đi làm, ngủ một giấc ngon lành.
Lúc giữa trưa bị tiếng ồn ào đánh thức, ta khoác áo mở cửa, bốn mắt nhìn nhau với thị vệ tiểu ca đang nhảy múa đuổi tà ngoài cửa.

"Làm gì vậy, ca?" Ta nhìn đội ngũ múa đại thần dài dằng dặc, phỏng đoán: "Xua ôn dịch?"
Thị vệ tiểu ca ngại ngùng cho ta một tờ bùa đào: "Nghi thức trong cung, trừ tà đuổi ma.

Bệ hạ giao phó chúng ta cũng phải làm một pháp sự cho sân viện Thẩm nương tử."
Hóa ra là cẩu Hoàng đế sai tới.
Ta "ừ ừ" gật đầu, tiện tay kẹp bùa đào lên cửa sổ, lại quay về phòng nằm ngáy o o.
Tiệc đêm trừ tịch vốn phải bày rượu trong hậu cung, nhưng vì hậu cung Lý Tư Diễm trống không, đương nhiên hắn không thể cụng chén với không khí, cho nên tiệc tối đổi thành mở tiệc chiêu đãi mấy vị thần tử tâm phúc trong Duyên Anh điện.
Bởi vậy, đám tiểu thái giám lúc trước Khánh Phúc tuyển chọn cho Duyên Anh điện có đất dụng võ, Tử Thần điện chúng ta vui vẻ nhàn hạ.
Vất vả chịu đựng đến tối, hai nô tài đứng đầu Tố Hành và Khánh Phúc vừa đi, không khí Tử Thần điện thoải mái hơn nhiều.

Tiểu Kim Liên và Tiểu Kim Liễu cắt mấy giấy hoa cho ta.

Ta liên tục tán thưởng hai nàng thật khéo tay.

Lúc nhỏ, giấy hoa ta cắt như bùa vẽ quỷ, ai thấy cũng chê bai, chỉ có vua cổ vũ Mạnh Tự không phân xấu đẹp bằng lòng nhận giấy hoa tả tơi ta cắt, còn trân trọng dán lên cửa.
Tiểu Kim Liên an ủi ta: "Tay Thẩm nương tử là tay cầm bút quý giá, sao có thể cầm kéo được."
Ta đỡ trán nói: "Ngươi không biết đâu, cũng vì làm thế nào ta cũng không học được nữ công cho nên cha ta sợ ta bị nhà chồng chê mới dạy ta đọc sách viết chữ, để sau này cho dù ta bị nhà chồng đuổi ra khỏi cửa cũng có thể tự kiếm tiền bằng bản lĩnh của mình."
Nghe ta nhắc đến phụ thân, vẻ mặt Tiểu Kim Liễu lộ ra chút buồn bã, nói: "Nô tỳ và tỷ tỷ là thay con gái lý trưởng vào cung.

Lý trưởng cho cha nô tỳ ba quan tiền, cha lập tức đồng ý.

Cũng không biết ông ấy và đệ đệ bây giờ sống thế nào."
Ta không nhịn được hỏi: "Ông ta bán ngươi, ngươi còn nghĩ đến ông ta?"
Tiểu Kim Liễu lắc đầu: "Lúc ấy gặp họa, trong nhà không còn một hạt gạo.

Mặc dù đưa hai tỷ muội nô tỳ vào cung là nhẫn tâm, nhưng cũng tốt hơn cả nhà chết đói cùng nhau."
Tiểu Kim Liên cũng nói thêm: "Đúng vậy, so với nông thôn, trong cung cũng không có gì không tốt, có ăn có mặc.

Nếu như vận may tốt còn có thể làm nữ quan như Tố Hành cô cô vậy."
Ta cười nói: "Các ngươi đều cảm thấy trong cung tốt, làm sao ta lại cảm thấy trong cung khổ sở cực kỳ."
Một cung tỳ Thiền Nhi khác đúng lúc đi ngang qua bèn đi tới nói: "Tất nhiên là Thẩm nương tử không giống chúng nô tỳ.

Chúng ta ở trong cung từ nhỏ, chữ nghĩa không biết, chỉ biết làm công việc hầu hạ người khác mới cảm thấy trong cung tốt.

Nhưng xuất thân và tài học của Thẩm nương tử cái nào không phải đứng đầu trong nữ tử, còn từng thấy việc đời ngoài kia, đương nhiên không sống được cuộc sống trong cung."
"Đúng vậy, bên ngoài tự do hơn." Ta nâng má, hồi tưởng nói: "Lúc ta còn làm quan ở Sử quán, ngày nghỉ tắm gội luôn đi chợ phía đông mua đá bào ăn, hoặc là đi hiệu sách mua sách, đi phủ đệ khác tìm bằng hữu chơi, nhưng bây giờ những điều này không còn nữa."
Thiền Nhi ngạc nhiên nói: "Đá bào là cái gì? Giống bát băng trong cung sao?"
Ta nghĩ ngợi nói: "Hơi giống, nhưng sữa đặc của đá bào ngọt hơn chút.

Ta thường đến quán bà chủ tên là Vân Nương, tay nghề vô cùng tốt.

Nếu như sau này có dịp, ta mời các ngươi một chầu."
Thiền Nhi là người tính tình hào sảng, cũng không từ chối, thoải mái cười nói: "Được, sau này Thẩm nương tử mời chúng ta, không được chơi xấu."
Hôm nay Tố Hành không ở đây, các tiểu cung nữ nói năng hành động không còn câu nệ như trước, thấy ta không lòng vòng cũng có thể nói đùa vài câu.
"Hôm nay là giao thừa, ta hẹn Huệ Nguyệt, Túc Tịch trong cung chúng ta còn có A La của Bồng Lai điện cùng nhau chơi đầu hồ[4], chi bằng mọi người cùng tới chơi đi." Thiền Nhi đề nghị.
(4) Chơi đầu hồ là ném mũi tên cho lọt vào trong miệng bình.
Tiểu Kim Liên và Tiểu Kim Liễu rối rít gật đầu thích thú.

Ta cũng hào hứng, đắc ý nói: "A, ta cũng là một cao thủ chơi đầu hồ, đợi lát nữa đừng bảo ta bắt nạt các ngươi."

Thiền Nhi nói: "Thường ngày chúng ta cùng nhau đánh bài, chơi đầu hồ đều không dám gọi Thẩm nương tử, sợ bệ hạ thấy rồi tức giận."
Tiểu Kim Liên vội vàng kéo tay áo Thiền Nhi, ra hiệu nàng đừng nhiều lời.
Ta lắc đầu nói: "Ta hiểu, hắn luôn luôn không nhìn nổi ta vui vẻ, vừa thấy ta cười là tức giận."
Lúc này ngay cả Thiền Nhi xởi lởi cũng không dám nói tiếp, cười ha ha nói tránh đi: "Không nói cái này nữa.

Mọi người đi theo ta."
Thiền Nhi dẫn chúng ta đến một bãi đất trống trước phòng nàng.

Túc Tịch, Huệ Nguyệt, còn có ba tiểu cung nữ đã đợi ở đó, nhìn thấy ta thì đều lấy làm kinh hãi.
Nhất là A La của Bồng Lai điện, trong cung bây giờ ta được xem như nhân vật danh chấn tứ phương.

Tiểu cô nương này lần đầu gặp ta, ánh mắt cũng không biết nên đặt ở đâu.

Ta thân thiện chào hỏi nàng, nàng nhút nhát "dạ" một tiếng.
Tiểu Kim Liên nhỏ giọng nói với A La: "Ngươi đừng sợ.

Thẩm nương tử rất hiền lành, không đáng sợ như lời đồn."
A La lại rụt rè nhìn ta một chút.

Ta cảm thấy ánh mắt này hết sức quỷ dị, không phải nàng đang tìm ba đầu sáu tay của ta giấu ở chỗ nào chứ?
Nhưng mà tình bạn của các tiểu nương tử luôn được hình thành rất nhanh.

Sau khi chúng ta cùng nhau chơi ba lượt đầu hồ, A La xác định ta là một người cực kỳ tốt, túm lấy ta xin chỉ bảo kỹ năng chơi đầu hồ.
"Thẩm tỷ tỷ làm thế nào ném phát nào trúng phát nấy thế! Giỏi quá đi mất!" Đôi mắt A La lấp lánh.
Thiền Nhi cũng cảm thán: "Tay Thẩm nương tử sinh ra thế nào vậy? Chẳng những viết chữ đẹp, chơi đầu hồ cũng giỏi.

Tiền thưởng tối nay đều thuộc về cô rồi!"
"Ha ha ha ha quá khen, trăm hay không bằng tay quen!" Ta khiêm tốn hai câu, đưa tiền thưởng vừa mới thắng được cho Tiểu Kim Kiên, căn dặn nàng: "Kim Liên, ngươi đến Ngự Thiện Phòng, cầm chút vàng này thêm ít thịt rượu đến, đưa đến phòng của ta.

Ăn tết thì cũng phải ra dáng ăn tết!"
Tiểu Kim Liên mừng rỡ: "Oa, Thẩm nương tử muốn mời chúng ta uống rượu sao?"
Ta phóng khoáng vung tay lên, nói: "Vàng không đủ thì cứ việc tìm ta lấy, đi nhanh về nhanh!"
Mấy cung nữ tất nhiên là hân hoan vui mừng.

Dưới trời tuyết lớn, một đám tiểu cung nữ hi hi ha ha quây quần trong phòng ta.

Cũng may phòng ta lớn hơn một chút so với các cung nữ bình thường, nhiều người vào như vậy cũng không thấy chật chội.

Nghe nói chúng ta muốn gom người đánh bài, Thiền Nhi xung phong đảm nhận, lại kéo Tiểu Điệp – muội muội nuôi của nàng từ Tuyên Vi điện tới.

Vừa vặn kiếm đủ tám người, có thể mở hai mâm bài.
Ta tiện tay lấy thêm mấy cái đệm cói từ trong ngăn tủ của Lý Tư Diễm, vẫy các tiểu nương tử ngồi xuống.

Không ngờ các nàng nghe nói đệm cói này từng kê mông quý của Hoàng đế, tất cả đều từ chối ngồi.

Ta chỉ có thể buồn bực đổi thành đệm cói của Tố Hành.

Mọi người vừa tám chuyện vừa chờ Tiểu Kim Liên mang thịt rượu về.
"Thường ngày ta không dám nói, nhưng hôm nay ngồi đây đều là tỷ muội, ta đánh bạo lén nói với các ngươi.

Nói cho các ngươi biết, Khánh Phúc gia gia không phải theo bệ hạ chúng ta ngay từ đầu.

Ban đầu là theo tiên Thái tử, không cẩn thận phạm phải sai lầm nhỏ mà bị trục xuất khỏi Đông Cung, bị đày đến phủ bệ hạ chúng ta lúc ấy còn là Tứ hoàng tử, về sau mới được tin dùng."
Túc Tịch - người hầu của Tử Thần điện thần thần bí bí nói.

Tiểu Kim Liễu rùng mình: "Khánh Phúc gia gia cũng có lúc phạm sai lầm sao? Ta cảm thấy ông ấy thật đáng sợ, dường như liếc mắt là có thể nhìn thấu suy nghĩ của ta."
Ta suy đoán nói: "Ta nhớ khi đó tiên Thái tử kết bè kết cánh bị Tiên hoàng trách phạt một trận.

Nói không chừng Khánh Phúc cảm thấy ở Đông Cung không có tiền đồ mới bí quá hóa liều, tìm cách bị phạt ra khỏi Đông Cung, đến phủ Lý...!bệ hạ chờ thời."
Sau khi Tam hoàng tử chết yểu, dưới gối Tiên hoàng chỉ còn lại ba Hoàng tử.

Đại hoàng tử là Đông Cung Thái tử, Nhị hoàng tử là cái đuôi của Thái tử.

Vì mẹ đẻ Nhị hoàng tử cảm thấy sự tồn tại của Lý Tư Diễm đang tỏ rõ tình yêu thất bại của bà ta, cho nên Nhị hoàng tử vẫn luôn không vừa mắt Lý Tư Diễm, tìm hắn gây chuyện không ít.
Đại hoàng tử là Thái tử, đương nhiên không cần tự hạ thấp thân phận so đo với tiểu đệ, cho nên mới nuôi ong tay áo, đến khi phát giác thì đã muộn.
Những chuyện xa xôi này đều là ca ca kể lại cho ta biết.

Huynh ấy là Sử quan chuyên nghiệp, thích nhất thu thập các loại tin tức sốt dẻo, còn kèm thêm lời bình độc nhất: "Muội xem, bất kể là Hoàng gia hay là dân chúng bình thường, con cái càng nhiều tất sẽ đánh nhau..." Ta rất tán thành.
Thiền Nhi cũng gật đầu nói: "Ta cảm thấy có khả năng.

Mọi người đều nói Khánh Phúc gia gia và Thái hậu nương nương lúc còn sống có giao tình.

Không chừng chính là mối quan hệ này mới làm cho Khánh Phúc gia gia nương nhờ vào bệ hạ lúc còn là Hoàng tử."

"Thì ra là thế!" Túc Tịch vỗ bàn một cái: "Khánh Phúc gia gia có con mắt tinh tường!"
Bình thường những cung nữ này không dám làm càn thảo luận chuyện của Khánh Phúc như thế.

Nhưng hôm nay có ta ở đây, các nàng như nhận được kim bài miễn tử, chẳng sợ cái gì nữa.
Dù sao trời sập cũng có ta chống.

Ở trong mắt các nàng, cái khác ta chẳng ra gì, duy chỉ có bản lĩnh thu hút hận thù là giỏi nhất trong cung.

Không chỉ giỏi thu hút hận thù, máu còn cực kỳ nhiều.

Tội danh rơi trên đầu cung nữ khác sẽ lập tức bị kéo ra ngoài đánh chết, ở trên người ta có lẽ chỉ có một chút xử phạt không đau không ngứa.
Có thần tiên như thế ở đây, đương nhiên phải nói hết tất cả những tin tức bình thường không dám nói cho đã nghiền!
Lúc này, Tiểu Kim Liên ở bên ngoài gõ cửa nói: "Thẩm nương tử, thịt rượu tới."
Cả đám hoan hô, người mở cửa, người rót rượu.

Trình độ gọi món của Tiểu Kim Liên cực cao.

Rau quỳ, bánh Hồ, thịt dê nướng, cá lát, chay mặn phối hợp, muốn cái gì cũng có.

Mọi người vui vẻ cùng nhau ăn cơm, trong bữa lại xổ ra không ít lời đồn đại cung đình.

A La cô nương cống hiến tin tức bùng nổ nhất hiện trường: "Tố Hành cô cô và đại quản sự Tề gia gia điện chúng ta đối ẩm đó.

Lần trước ta nhìn thấy bọn họ cùng nhau về phòng."
Lạch cạch, đũa của ta rơi xuống đất.

Nhìn sang bên cạnh, vẻ mặt các cô nương khác cũng chấn động.
"Má ơi không tưởng tượng nổi! Bình thường Tố Hành có vẻ cứng nhắc nghiêm túc, sau lưng lại vụng trộm đối ẩm! Tề quản sự trông có đẹp không?!" Ta kích động đến không kiềm chế được, lộ ra vẻ mặt bỉ ổi.
Quả nhiên con người có sự nhiệt tình nguyên thủy nhất với tin tức gian tình.
"Cái này có là gì.

Lần trước ta còn nghe nói Tuyên Vi điện chúng ta sắp có nương nương mới vào nữa đó." Tiểu Điệp không chịu yếu thế, cũng tích

cực cung cấp tin tức ngầm, còn thêm mắm dặm muối một câu: "Nghe nói là nương tử của Vương thị Lang Gia[5], còn có nương tử của Ngụy thị Cự Lộc[5]."
(5) Tên các quận, địa danh cổ Trung Quốc.

Lời này vừa nói ra, cả bàn đều nổ tung.

Mọi người nhao nhao bắt đầu sôi nổi thảo luận sau này muốn phục vụ nương nương nào.

Ta hưng phấn huýt sáo, có người vào thì tốt, quá tốt rồi.

Mấy nương nương đến nhiều vào, đục khoét cẩu Hoàng đế đi, hắn sẽ không cần ngày ngày tra tấn ta nữa!
"Vương thị, Ngụy thị đều là quý nữ vọng tộc." Ta tiến hành phân tích từ góc độ Sử quan, nói: "Ta thấy giang sơn chúng ta nhìn như vững vàng, thực ra còn kém xa mới đạt tới kê cao gối mà ngủ.

Không thì cần gì nạp vào một đống nữ nhi thế lực nhà mẹ đẻ khổng lồ như thế, dụng ý không đơn thuần."
Các cô nương đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng là Thiền Nhi nói: "Thẩm nương tử nói có lý, nhưng tỷ muội chúng ta không hiểu những thứ giang sơn, thế lực.

Chỉ cảm thấy có nương nương mới đến, tháng ngày của tỷ muội các cung chúng ta sẽ bận rộn hơn.

Đúng rồi, nghe nói sang năm sẽ tuyển tú, không biết là thật hay giả."
Huệ Nguyệt vẫn luôn im lặng, đột nhiên nói: "Chắc không phải là thật.

Mẹ nuôi ta nói, Thánh thượng không có ý tuyển tú, cho dù tuyển tú cũng phải chờ Hoàng hậu vào cung mới tuyển."
Ta thốt lên: Quá đỉnh, khá lắm, một bàn này quả thực là ngọa hổ tàng long, tin tức gì cũng thăm dò ra được.

"Chúng ta ăn được lưng lửng dạ rồi, hay là mở hai mâm đánh bài đi!" Tiểu Điệp như làm ảo thuật lấy trong tay áo ra hai bộ bài.

Nha đầu này và tỷ tỷ nuôi Thiền Nhi của nàng là nhân vật đầu têu trong đám nha đầu, một người kêu gọi, trăm người hưởng ứng.
"Được được.

Mau mau chia bài, chia ra hai bàn.

Cẩn thận đừng làm đổ rượu." Túc Tịch lập tức hành động, quen việc dễ làm chỉ huy Tiểu Kim Liên và Tiểu Kim Liễu chuyển bàn.
Ta xắn tay áo, cười nói: "Hì hì, cho các ngươi xem cái gì gọi là vua bài An Ấp phường."
A La nói: "Thẩm nương tử đã giỏi như vậy thì phải đánh với Túc Tịch tỷ tỷ và Thiền Nhi tỷ tỷ mới coi là kỳ phùng địch thủ.

Bàn về đánh bài, trong mấy cung chúng ta, hai người ấy là đỉnh nhất!"
Túc Tịch thản nhiên chấp nhận lời khiêu chiến, tự tin ngồi xuống đối diện ta, hất cằm lên, nói: "Được! Hôm nay phải thỉnh giáo sự lợi hại của Thẩm nương tử!"
Ta đập bài lên bàn, khiêu khích nói: "Yếu còn thích ra gió."
Rất lâu rồi không cười sảng khoái như vậy.

Giờ phút này dường như ta trở về thời điểm người thân chưa bị giết.

Ta còn là Thẩm tiểu nương tử không buồn không lo trong thành Trường An.

Bên ngoài trời đông giá rét, trong phòng đốt lửa than.

Các cô nương tụ tập chơi đùa, không có Tố Hành, Khánh Phúc và cẩu Hoàng đế bên cạnh, ai nấy đều cười đến thoải mái tự nhiên, tỏa ra sức sống các cô gái trẻ tuổi nên có.
Hôm nay có rượu hôm nay say, mặc kệ ngày sau như thế nào thì giờ khắc này ta đang vui vẻ.

Sau đó, thời gian vui vẻ ngắn ngủi kết thúc trên bàn đánh bài.
Người trong cung quả nhiên lợi hại, ai nấy đều ranh ma.

Ta thua liền ba ván, bị hai nữ Gia Cát Túc Tịch và Thiền Nhi dập cho tơi tả.
"Ai da, đây cũng là sự lợi hại của vua bài An Ấp phường sao?" Túc Tịch cười đến run người, khẽ giơ tay dán "bốp" mảnh giấy trắng lên cằm ta, cười nói với Thiền Nhi: "Nếu Thẩm nương tử là vua bài An Ấp phường, vậy ta chính là thánh bài Tử Thần điện!"
Thiền Nhi cũng độc miệng: "Có lẽ gia đình ở An Ấp phường đều không thích đánh bài chăng."
Dưới mũi ta dán hai mảnh giấy, trên cằm dán một mảnh, trên mặt Tiểu Kim Liên hai mảnh, trên mặt Túc Tịch và Thiền Nhi thì sạch sẽ.
Hai nữ nhân này thực lực cao thâm khó dò, bình thường không lộ tài, một khi ngồi xuống bàn đánh bài là y như Trương Liêu trấn Hợp Phì, Điền Đan thủ Tức Mặc, một người giữ ải vạn người không thể qua, áp đảo đến đôi gà quèn ta và Tiểu Kim Liên run lẩy bẩy.

"Có nhận thua hay không?" Túc Tịch cười hì hì, hỏi.

"Đương nhiên không nhận, tiếp tục!" Ta càng thua càng hăng.
Bộp, bộp, bộp.

Hậu quả không nhận thua là trên mặt ta lại bị dán ba tờ giấy, tạo hình giống như tiểu cương thi nhảy tưng tưng đêm Trung Nguyên.
Giấy dán quá nhiều, bay bay theo sự hít vào thở ra của ta, cực kỳ tức cười.
"Ta nhận, ta nhận..." Lại đánh thêm vài ván, ta thua không còn manh giáp, hậm hực nói.
"Có chơi có chịu! Thẩm nương tử hào sảng.

Nào nào nào, biểu diễn một tiết mục cho bọn tỷ muội xem!" Thiền Nhi ồn ào.
Trong cung không cho phép tụ tập nhiều người đánh bạc.

Bình thường, bên thua trên bàn đánh bài đều phải biểu diễn tiết

mục mua vui cho bọn tỷ muội.
Ta lật một tờ giấy trên mặt, đau đầu suy nghĩ mình có thể biểu diễn cái gì, gãi đầu nói: "Hát múa ta đều không biết, hay là ta viết cho mọi người mấy câu đối xuân?"
A La thất vọng nói: "Viết chữ chẳng vui gì cả...!Còn cái khác không?"
Ta cũng không muốn làm các nàng mất vui, cẩn thận nghĩ lại, đột nhiên ý tưởng lóe lên, nói: "Ta múa kiếm đi!"
Phàm là thân nữ nhi, nhất là con cháu quan lại, có một chuyện không thể nào trốn tránh được, đó chính là: Biểu diễn tiết mục trước mặt mọi người.
Tối ấy, ta hồi tưởng lại nỗi sợ hãi lúc còn bé biểu diễn các tiết mục thiếu nhi như bảy bước thành thơ, hát đồng thanh, ba nét một con rùa cho các bằng hữu thân thích.
Để bồi dưỡng năng lực biểu diễn của ta, nhị thúc ta cố ý tìm bằng hữu của ông là Tô đại nương Giáo Phường Ti đến dạy khóa múa kiếm sơ cấp cho ta.

Từ đây, cháu gái ông càn quét tất cả tiết mục buổi tụ họp thân thích, ai xem cũng đều nói hay.
Dần dần trưởng thành, ta từ đứa trẻ biểu diễn cho phụ huynh biến thành người lớn đe nẹt những đứa trẻ khác biểu diễn tiết mục.

Kẻ đồ long cuối cùng thành ác long, bởi vì làm ác quá lâu, bổn ác long suýt nữa quên mất mình đã từng là thiếu nữ đồ long, còn có kỹ năng múa kiếm.
"Cái này hay!" Chúng nữ tử vỗ tay cười nói: "Vậy kiếm đâu?"
Ta nhìn xung quanh một cái, dẫn các nàng vào sân, bẻ hai nhánh cây bám vụn băng đến, cười nói: "Có kiếm.

Các ngươi lùi lại chút, ta bắt đầu đây."
Dứt lời, ta uống một ngụm hết sạch rượu còn lại, bắt chước chiêu thức của hiệp sĩ giang hồ, quăng cái hũ vào trong đống tuyết, loạng choạng dẫn ra nghi thức mở đầu.
Chúng nữ tử vỗ tay lớn tiếng khen hay, Tiểu Điệp rất chuyên nghiệp cho ta mấy lời khen ngợi.
Chếnh choáng dâng lên, ta bắt đầu ngà ngà say.

"Trường An đường lớn cùng ngõ nhỏ, trâu xanh ngựa trắng xe gỗ đưa.

Xe ngọc dọc ngang qua phủ đệ, pháo tiền không ngớt hướng Hầu gia." Ta cao giọng hát, cầm nhánh cây trong tay bắt đầu màn biểu diễn của ta.
Đoạn múa kiếm này là cải biên từ ca hành của thi nhân đương triều, phải vừa múa vừa ca.
Theo lý mà nói, múa kiếm là một loại biểu diễn cực kỳ hùng tráng, nhưng ta uống quá nhiều rượu, trước mắt mơ màng, hoàn toàn không có cái khí thế lên trời xuống đất kia.

May mà người xem đều là cao thủ cổ động, nhìn ta cầm nhánh cây trong tay múa múa may may, nghe tiếng ca lạc điệu của ta cũng không xùy ta, còn vô cùng nhiệt liệt vỗ tay hô hào, gia tăng lòng tin của ta cực lớn.
A La hô to nhất: "Hay! Thẩm nương tử lợi hại!"
Ta múa càng hăng, sải chân lên phía trước, nhướn mày hát: "Bỉ mục uyên ương chân khả tiện, song khứ song lai quân bất kiến, sinh tăng trướng ngạch tú cô loan, hảo thủ môn liêm thiếp song yến."
Vừa hát vừa vung kiếm trong đống tuyết, xoay người múa.

Có vài động tác ta đã không còn nhớ rõ, toàn dựa vào bản năng để kiểm soát cơ thể mình.
Làn váy tung bay theo bước múa, rượu bốc lên trong người, gương mặt ta say đến đỏ bừng.
Mảnh giấy trên mặt cũng bay bay theo gió, hồ dán của Tiểu Kim Liễu chế ra dính không ăn, lúc múa kiếm rơi mất bốn mảnh.

Sau khi xoay tròn hai vòng, trên mặt ta chỉ còn lại hai mảnh còn nguyên.
Từng bước từng bước một, lưng ta ưỡn thẳng, vung cổ tay, nhánh cây vẽ ra hình hoa lưu loát tuyệt đẹp.
Tô đại nương từng nói: Kiếm lấy ngộ đạo, múa lấy tận ý.

Múa kiếm là một môn công phu thanh thoát nhịp nhàng, ngươi nghĩ

như thế nào, kiếm vũ của ngươi sẽ như thế ấy.
Búi tóc ta lỏng lẻo, tóc xõa xuống hết, sa sút lại điên cuồng.
Rượu thật là một thứ tốt, khiến người ta quên ưu quên sầu, không thể tỉnh táo, vừa tỉnh táo thì sẽ đau khổ.
Những cô gái kia đang cười, đang vỗ tay, đang nhiệt liệt hưởng ứng ta.

Ta cũng cười to múa kiếm đáp lại.

Nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, âm thanh của các nàng ngừng dần.

Ta cảm thấy kỳ quái nhưng chân vẫn không ngừng.

Đột nhiên cả đám cô nương đồng loạt quỳ gối trên mặt tuyết không nhúc nhích.
"La nhu bảo đái vi quân giải, yến ca triệu vũ vi quân khai...!Ể?"
Ta hoang mang thu lại tiếng, buông nhánh cây xuống, say khướt đi qua hỏi: "Các ngươi sao vậy?"
Trong trời đất quay cuồng, ta lờ mờ nhìn Tiểu Kim Liên kinh hoảng ngẩng đầu nhìn ta một chút, bờ môi mấp máy, nói cực nhẹ: "Thẩm nương tử, cô nhìn đằng sau."
Ta xoay lòng bàn chân một cái, quay đầu nhìn.
Chỉ thấy ở cửa sân, hai tôn đại phật Tố Hành và Khánh Phúc mặt tỉnh bơ trấn giữ hai bên, đứng ở chính giữa là cẩu Hoàng đế mặt không cảm xúc.
Gấp ba khuôn mặt chết, gấp ba sự chán ghét.
Hôm nay Lý Tư Diễm mặc thâm y màu đen, phối với áo khoác dài láng mượt, sang quý bức người, cảm giác cực kỳ áp bách.
Hình như hắn cũng uống rượu, trên mặt hơi ửng đỏ, kết hợp với mặt chó tà tứ anh tuấn, có chút phong vị ngọc say núi đổ.
Ai da, khuôn mặt đẹp bao nhiêu, làm sao lại sinh ra trên người cẩu Hoàng đế? Ta tiếc nuối nghĩ.
"Thẩm Anh, lại đây." Chủ nhân của khuôn mặt mở miệng ra lệnh.
Ta đứng ở chỗ cũ, lạnh lùng liếc nhìn hắn.
"Ặc, gần sang năm mới rồi, thật xúi quẩy."

Ta tiện tay ném nhánh cây đi, loạng choạng đi tới cửa.

Dưới mười mấy ánh mắt nhìn chăm chú, ta giơ chân lên, đạp mạnh cửa "rầm" một tiếng.
Giây phút cửa đóng lại, cơ thể Tiểu Kim Liên run lên bần bật.

Mấy cung nữ đều ngơ người, ngay cả Thiền Nhi to gan nhất cũng sợ đến ngồi phịch xuống đất, một chữ cũng không nói nên lời.
Thẩm khởi cư lang không chỉ coi khinh lời triệu gọi của Hoàng đế, thậm chí còn đạp cửa ngay trước mặt Hoàng đế.
Chắc chắn là nàng sống đến chán ngấy rồi.

Truyện đăng tải duy nhất tại ?????????????????????????? @nhumocxuanphong2506.

Vui lòng đọc truyện tại trang chính chủ để ủng hộ editor!.

Chương 12: 12: Vua Bài Tử Thần Điện Phiêu Lưu Ký

"Dám đóng cửa?" Lý Tư Diễm ngoài cửa cười âm u, sai bảo Khánh Phúc: "Đập ra."
Khánh Phúc lau mặt một cái, khuyên nhủ: "Bệ hạ, người uống nhiều rượu, chi bằng..."
Lý Tư Diễm đẩy ông ta về phía trước, lạnh lùng nói: "Câm miệng, phá nát cái cửa này ra cho trẫm!"
Khánh Phúc bị Lý Tư Diễm mặt sắt vô tình đẩy mạnh lên trước, suýt chút nữa ngã như chó đớp phân.

Ông ta thấy tình hình không ổn, bấm bụng hét lớn: "Thẩm khởi cư lang! Ngươi nghe thấy không, bệ hạ bảo ngươi mở cửa ra!"
"Bà đây không đấy!"
"Cạch" một tiếng vang nhỏ, ta nhanh nhẹn khóa lại.
Khánh Phúc nghẹn họng, ngoài cửa im lìm như chết.
Ta cười ha ha, phách lối gào giọng hô: "Lý Tư Diễm là cái quả mướp gì? Bảo hắn cút về Tử Thần điện của hắn gọi mẹ đi.

Giết cả nhà ta còn ở đây vênh váo với ta, có biết xấu hổ hay không?"
Không cần mặt chó! Không tuân thủ chó đức!
Ta càng nghĩ càng giận, lại tức tối bồi thêm một câu: "Vênh váo thôi chưa đủ, còn trăm phương ngàn kế hủy trong sạch của ta.

Lý Tư Diễm, bà đây nói cho ngươi, con em Trường Anh ai nấy đều tri thư đạt lý, ném một quả cầu ra cũng có thể đập trúng người tốt hơn ngươi.

Ngươi muốn ta thuận theo ngươi? Nằm mơ!"
Thiền Nhi ở phía sau rùng mình.

Hồi lâu sau, giọng nói không có độ ấm của cẩu Hoàng đế vang lên ngoài cửa: "Thẩm Anh, ngươi nốc bao nhiêu rượu rồi, còn biết mình đang nói cái gì không?"
Ta còn muốn mắng nữa, lúc này cuối cùng Thiền Nhi cũng phản ứng kịp, bỗng nhiên bổ nhào tới, bắt lấy chốt cửa, khuôn mặt tràn đầy hoảng sợ nói: "Thẩm nương tử không được! Mau mở cửa quỳ xuống!"
Ta cau mày nói: "Ngươi sợ hắn?"
Thiền Nhi liều mạng lắc đầu, nắm chặt lấy chốt cửa, khóc nói: "Thẩm nương tử không mở cửa chúng ta đều sẽ mất mạng.

Kim Liên, Kim Liễu, Túc Tịch, các ngươi mau tới đây, một mình ta không kéo được nàng ấy!"
Các cô nương khác như bừng tỉnh trong giấc mộng, vội vàng vây tới cưỡng ép lôi ta đi.

Một đám thiếu nữ yếu đuối bùng lên sức mạnh kinh người dưới cơn sợ hãi, vậy mà lại lôi được con ma men nổi điên ta đây đi.
Các cô nương một giây trước còn vỗ tay cho ta, một giây sau đã phản bội trận doanh.

Ta buồn rầu cực kỳ, lẩm bẩm nói: "Được rồi, ta theo các ngươi."
Thiền Nhi run rẩy mở cửa ra, khuôn mặt lạnh lẽo của Lý Tư Diễm xuất hiện ngoài cửa, nhiệt độ còn thấp hơn trời đông giá rét này mấy phần.
"Cút ra."
Hắn một cước đá Thiền Nhi ra, sải chân đi vào.
Thiền Nhi bị đá ngã xuống đống tuyết, dù đau nhưng cũng không dám kêu một tiếng, lồm cồm khôi phục tư thế quỳ, chôn đầu xuống đất.
Ta nhìn Lý Tư Diễm khí thế hung hăng, nghiêng đầu cười.
Hắn tới gần ta, thân hình như một tòa núi, trên mặt không có một biểu cảm.

Ta mơ hồ ngửi thấy mùi rượu trên người hắn, là Thiếu Xuân của Kiếm Nam ủ hay là rượu Cửu của Nghi Thành ủ? Dù sao cũng là

rượu ngon, ngon hơn rượu đục ta uống nhiều.
Thế là ta cười ha ha nói: "Cho ta uống rượu của ngươi với."
Hắn cũng cười hì hì nói: "Trẫm là cái quả mướp gì? Thẩm ái khanh cũng để ý rượu của trẫm?"
Khóe mắt ta liếc qua Tố Hành thô bạo xách Tiểu Kim Liễu bị dọa ngơ lên, cúi đầu nói: "Không được phạt đám Thiền Nhi, là ta mời các nàng uống rượu."
Lý Tư Diễm gật đầu: "Vậy còn ngươi? Ngươi cảm thấy mình nên phạt thế nào?"
Cơn chếnh choáng của ta lại dâng lên, mặt mày cong cong, cười nói: "Ta làm sao biết? Dù sao ngươi muốn phạt ta thì để ta múa kiếm xong ngươi hẵng phạt."
Ánh mắt hắn u tối, ngón tay co quắp lại rồi từ từ duỗi ra.
"Ta thấy hẳn phải cho ngươi tỉnh rượu." Hắn nói khẽ.
"Hử?" Ta mơ mơ màng màng nói: "Ngươi muốn làm gì?"
Ta nhìn thấy Lý Tư Diễm ngồi xổm người xuống, bới lên một nắm tuyết trắng, áng chừng một chút rồi vô tình nhét vào cổ áo ta.
"Á!"
Giá rét thấu xương từ cổ truyền đến, cả người ta run lên bần bật, thân thể cong như con tôm, tay chân luống cuống lấy tuyết ra ngoài, tức giận nói: "Lý Tư Diễm, ngươi phát điên cái gì thế!"
"Tỉnh táo hơn chưa?" Hắn giữ chặt ta, bóp mặt ta cười lạnh nói: "Không ngờ ngươi còn có kỹ năng chơi kiếm.

Trẫm cùng một đám giảo hoạt uống rượu cả đêm, ngươi thì hay rồi, vui vẻ chơi bài với đám cung nữ của trẫm.

Trông bộ dạng đắc ý của ngươi này, còn biết khóa trẫm ở bên ngoài, đúng là học được bản lĩnh."

Hắn lại khảy tờ giấy treo trên mặt ta, châm chọc nói: "Đây là thua bao nhiêu?"
Tên chó chết này đúng là hết chuyện để nói! Ta xấu hổ đẩy tay hắn ra, nói: "Trạng thái tối nay không tốt thôi! Bình thường ta rất lợi hại!"
"Ngươi lợi hại?" Hắn khoanh tay: "Ngươi lợi hại còn cầm cành cây

múa may khắp nơi? Để cho một đám cung nữ tán thưởng ngươi?"
Ta trừng mắt nhìn, ngẫm ra đầy vị chua trong lời nói của hắn.
Suy nghĩ lóe lên trong đầu, ồ, ta hiểu rồi!
"Đúng vậy, tối nay ngươi uống rượu cùng một đám nam nhân thối, bà đây chơi bời sung sướng cùng các cô nương."
Ta tự thấy nhìn thấu hắn, dương dương đắc ý hất cằm nói: "Ngươi ghen tị chúng ta đánh bài à? Được, gọi đám Khánh Phúc chúng ta mở một bàn, để ngươi đánh cho đã!"
Mạch não của con ma men luôn kỳ lạ như vậy, hắn tìm ta gây chuyện, ta kéo hắn đánh bài.
Lý Tư Diễm thộn mặt ra.
Chốc lát, hắn cau mày nói: "Thẩm Anh, có phải ngươi uống hỏng đầu rồi không?"
"Không, ta rất ổn." Ta ợ hơi rượu, chìa hai ngón tay, nghiến răng nghiến lợi nói: "Bà đây...!muốn gọi Túc Tịch, cô nương này là cao thủ, ta và nàng cùng nhau...!hức...!giết ngươi không chừa mảnh giáp."
Lý Tư Diễm ngẩn ra, vỗ vỗ mặt ta nói: "Ngươi đang nói cái gì?"
Ta nắm chặt cổ áo hắn, cả người nhào vào ngực hắn, nhón chân lên cậy mạnh nói: "Đừng giả bộ, ta biết ngươi ghen tị chúng ta chơi vui vẻ.

Ngươi cũng muốn cùng chúng ta đánh bài phải không? Không vấn đề, bà đây đánh với ngươi.

Ngươi xem ta tốt với ngươi bao nhiêu, đêm giao thừa còn phải hầu hạ ngươi.

Lý Tư Diễm ngươi phải phát cho ta gấp ba bổng lộc, trao thêm cho ta một bảng hiệu nô tài vàng mới đúng."
Hắn cau mày nói: "Linh ta linh tinh cái gì vậy, ai muốn đánh bài với ngươi?"
Ta kích động kề lại gần mặt hắn, khiêu khích nói: "À? Ngươi sợ chứ gì?"
Ánh mắt hắn cổ quái lơ đãng từ từ chuyển tới tay ta nắm vạt áo hắn, lại rơi trên khuôn mặt ngửa lên của ta.

Hắn trừng mắt nhìn, sững lại hồi lâu sau đó khàn giọng đáp: "Được, đánh bài."
***
Mấy chục năm về sau Túc Tịch còn nhớ rõ, đêm giao thừa năm đó vì trình độ chơi bài xuất sắc của mình mà bị Thẩm Anh nữ sĩ nổi điên cưỡng ép ngồi lên giường trong Ngự Thư Phòng, cùng Hoàng đế bệ hạ Lý Tư Diễm, Đại tổng quản thái giám Khánh Phúc, còn có Khởi cư lang Thẩm Anh ngang tàng hơn cả hai người họ cộng lại đánh một trận bài.
Lúc bị Thẩm Anh tìm tới cửa, Túc Tịch quá sợ hãi, có nằm mơ cũng chẳng ngờ mình rước phải tai họa này, hai đầu gối như nhũn ra, kèm theo tiếng khóc nức nở nói: "Thẩm nương tử, cô tha cho ta đi, ta...!sao ta có thể..."
Sao có thể đánh bài với Hoàng đế chứ!
Thẩm Anh say khướt trợn mắt hạnh, vuốt cằm nói: "Túc Tịch cô muốn chạy? Không được, ta đã nói với bệ hạ để cô vào bàn, bây giờ ba thiếu một, chỉ còn thiếu cô thôi.

Tới đi."
Lời từ chối của Túc Tịch nghẹn ở cổ họng, mắt tối sầm lại.
Thẩm Anh uống say, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn cỡ bàn tay đỏ ửng, một trời một vực với vẻ thông minh lanh lợi thường ngày, ngược lại có mấy phần quyến rũ không tương xứng với tuổi tác.
Túc Tịch nhìn bộ dạng đắc ý của tiểu ác ma Thẩm Anh, muốn ngất đi cho xong việc, lại sợ ngất rồi bị trị tội kháng chỉ...!Tóm lại tình thế khó xử.
Nhưng cứ giằng co như thế này cũng không phải cách, Túc Tịch cắn chặt răng hàm: Đành phải gắng gượng!
Lúc gần đi Huệ Nguyệt nói khẽ với nàng: "Cô phải thua, nhưng phải tìm cách thua tự nhiên chút, đừng để bệ hạ nhìn ra."
Thẩm Anh lại gần nói: "Huệ Nguyệt cô nói cái gì? Ta không nghe thấy."
"Không có gì." Huệ Nguyệt cấp tốc đổi thành vẻ mặt tươi cười chân thành: "Túc Tịch, cô phải thể hiện ra bản lĩnh của mình nha!"
Thẩm Anh vui vẻ, cười ra hai lúm đồng tiền tròn tròn, thích thú nói:

"Đúng thế, Túc Tịch giỏi như vậy, một mình tiêu diệt cẩu Hoàng đế cũng không thành vấn đề."
Túc Tịch tái mặt, tiêu diệt Hoàng đế? Vậy chi bằng buộc tảng đá nhảy vào hồ Thái Dịch còn thoải mái hơn.
Người này cũng thật tài, bị nhốt nửa năm trong cung, nhìn có vẻ tính tình trở nên dịu dàng ngoan ngoãn hơn chút, nhưng vừa uống rượu vào là ngang ngược ngay được, chưa nói đến ganh đua với Hoàng đế, còn vạ lây mình thành cá trong chậu.
Làm sao bây giờ đây, chỉ mong nàng đừng gieo vạ cho mình thành cá nướng thôi...
Túc Tịch đến Tử Thần điện hầu hơn nửa năm nhưng là lần đầu tiên vào Ngự Thư Phòng, căng thẳng đến không duỗi được thẳng chân.

Thế mà cái đồ ngốc Thẩm Anh này bình tĩnh đến làm lòng người kinh sợ, nghênh ngang ngồi xuống giường ngự, mời gọi Khánh Phúc và Túc Tịch cứ như nhà mình: "Đến đây ngồi đi, đứng đấy đánh bài kiểu gì?"
Bởi vì uống rượu, đôi mắt nàng sáng lấp lánh, Hoàng đế trông như đang nhìn mặt bàn, thực ra ánh mắt vẫn luôn nhìn nàng không chớp, vẻ mặt cực kỳ quái lạ.
Từ trước đến giờ Túc Tịch chưa từng thấy Hoàng đế lộ ra vẻ mặt như thế, hình như hiểu ra cái gì, song lại cảm thấy hoang đường.
Xem chừng Khánh Phúc đã tập mãi thành quen, dùng ánh mắt ý hỏi xin chỉ thị của Hoàng đế.

Lúc này Hoàng đế mới lấy lại tinh thần nói: "Các ngươi ngồi xuống đi."
Giường ngự rất mềm mại, nhưng Túc Tịch vẫn như ngồi bàn chông, hai đùi liên tục run rẩy, muốn ngừng cũng không ngừng được.
Bệ hạ ngồi ở bên trái nàng chưa đến hai thước, nàng gần như có thể ngửi thấy mùi rượu trên người hắn, còn có con ma men Thẩm Anh này đang hết sức hưng phấn chia bài, cũng không biết hưng phấn nhiệt tình cái gì.
Sau khi nhận được bài, Khánh Phúc phía đối diện trừng mắt cảnh cáo Túc Tịch một cái.
Cơ mắt Khánh Phúc gia gia cực kỳ linh hoạt, chỉ dựa vào một đôi

mắt đã có thể truyền đạt ra tin tức khác nhau.

Cái trừng mắt hiện giờ ý đại khái là: Kéo căng da đầu của ngươi.
Túc Tịch tê dại nghĩ, như vậy vẫn chưa đủ căng sao? Căng đến sắp nứt ra rồi.
Đây là lần đánh bài đốt não nhất trong kiếp sống vua bài của nàng.

Phải thua nhưng phải thua không để lại dấu vết, không chỉ mình phải thua còn phải ngăn cản Thẩm Anh thắng.
Nhiệm vụ thốn cỡ nào.
Vì thế Túc Tịch phát huy kinh nghiệm vua bài mười lăm năm của nàng, mắt nhìn sáu phương tai nghe tám hướng, tính toán bài trong tay mỗi người một cách cực nhanh.
Trình độ chơi bài của Thẩm Anh bình thường, trình độ chơi bài của Hoàng đế bệ hạ nát bét, trình độ của Khánh Phúc gia gia không biết, nhưng ông ta là người khôn khéo trong người khôn khéo, hẳn là cũng hiểu đạo đánh bài cùng thiên tử.
Cho nên phải phối hợp với Khánh Phúc gia gia bao vây Thẩm Anh...!
Á, Hoàng đế ra bài đi vào ngõ cụt, phải nghĩ cách âm thầm giải vây cho hắn...
Túc Tịch sầu não nhìn bài trong tay mình...!Ra cái nào đây?
Bởi vì chớp mắt quá nhanh, nàng không cẩn thận hơi trợn trắng mắt, lại bị Khánh Phúc gia gia đối diện dùng ánh nhìn tử vong cảnh cáo một lần.
Túc Tịch ấm ức sắp chết: Ta chẳng qua chỉ là chó bị bắt đi cày mà thôi, có gan ông đi mà trừng Thẩm Anh!
Một bàn người chẳng nói câu nào đánh vài ván, não Khánh Phúc và Túc Tịch sắp bị đốt bốc khói.

Tính bài, ra bài, mỗi một bước đều mất hồn mất vía.
Chỉ có Thẩm Anh ung dung nhẹ nhõm, miệng nhỏ càng không ngừng bô lô ba la, lúc thì cổ vũ cho Túc Tịch, lúc thì cà khịa Hoàng đế, lúc còn trêu chọc Khánh Phúc, bận đến ríu vào nhau.
Đầu Túc Tịch to như cái đấu: Hủy diệt đi, mau lên.
Sau khi đánh ra lá bài cuối cùng, rốt cuộc Túc Tịch như trút được

gánh nặng thở phào một hơi, cúi đầu nói: "Nô tỳ tài nghệ không bằng người, ván này thua rồi."
Thẩm Anh đã đánh hết bài rời ván từ lâu, thấy Túc Tịch cũng thua, lập tức la lên: "Túc Tịch, sao cô lại thua? Chẳng phải cô nói cô là vua bài Tử Thần điện sao?"
Ánh mắt tử vong của Khánh Phúc quét lên người Túc Tịch một vòng.
Cả người Túc Tịch chấn động, mồ hôi trên trán sắp túa ra, cuống quýt giải thích nói: "Thẩm nương tử nhớ nhầm rồi, nô tỳ chưa từng nói như vậy.

Nô tỳ đúng là thua rồi, vẫn là bệ hạ cao hơn một bậc."
Hoàng đế không truy cứu...!Không, phải nói là hoàn toàn không để Túc Tịch và Khánh Phúc vào trong mắt.
Trông tâm trạng hắn vô cùng tốt, ném bài còn thừa đi, khuôn mặt nham hiểm thường ngày giãn ra, cười tủm tỉm nói với Thẩm Anh cách cái bàn: "Thế nào, nhận thua chưa?"
Thẩm Anh "hừ" một tiếng, nhưng vì thua bài nên tiếng "hừ" này không đủ lực, hừ hừ yếu ớt như mèo con nũng nịu.
"Muốn chơi xấu à?" Ý cười của Hoàng đế càng đậm, quệt mũi Thẩm Anh cách một bàn, bị người kia nhanh nhạy né tránh.
Túc Tịch cụp mắt nghĩ, bệ hạ hỏi câu này chứng tỏ hắn hoàn toàn không hiểu rõ nàng.

Thẩm Anh luôn là người trắng đen rõ ràng, thua là thua, thắng là thắng, nhất định sẽ không chơi xấu.
Trình độ chơi bài của nàng bết bát như vậy, tâm cơ cũng ít, đương nhiên không nhìn ra mình và Khánh Phúc dùng bao nhiêu cơ mưu mới lặng lẽ chặn đường nàng, lại âm thầm để Hoàng đế thắng.
Đây là người chân chính lớn lên dưới ánh mặt trời, chính trực, ngây thơ, lý tưởng hóa, tài hoa hơn người.

Kiểu người này trong cung không có.
Thẩm Anh cự nự một hồi, sau đó nghiêm túc nói: "Ta thua rồi."
Bởi vì nàng bị loại đầu tiên cho nên là bên thua nhất ván này.
"Ừm, ngươi thua, nên làm thế nào đây?" Hoàng đế bệ hạ cười đến híp mắt, hứng thú tăng vọt như đang dẫn dụ một con vật nhỏ.

Thẩm Anh nấc một cái, suy nghĩ nói: "Theo quy tắc phải biểu diễn tiết mục."
Túc Tịch muốn đi, lặng lẽ giương mắt nhìn Khánh Phúc.

Khánh Phúc không lên tiếng.
Khánh Phúc không chạy, Túc Tịch cũng không chạy được.

Ba người đóng đinh ở chỗ cũ, chờ Thẩm Anh nghĩ xong muốn biểu diễn cái gì.
Hồi lâu sau, Thẩm Anh nói: "Được, ta vừa mới múa kiếm rồi, lần này đổi cái mới.

Hồ Toàn Vũ, chưa từng thấy phải không?"
Hoàng đế bệ hạ kinh ngạc nhíu mày nói: "Ngươi còn biết cái này?"
Thẩm Anh tức giận giậm chân: "Đương nhiên ta không biết! Nhưng ta biểu diễn viết chữ làm văn gì đó các ngươi lại không thích xem.

Hồ Toàn Vũ đơn giản như vậy, chưa từng ăn thịt heo chẳng lẽ còn chưa thấy heo chạy sao? Các ngươi chờ đó."
Dứt lời, nàng loạt xoạt chạy ra đứng giữa đại điện, bày ra một tư thế...!ừm...!miễn cưỡng được cho là đẹp.

Hoàng đế bệ hạ cũng đổi một tư thế thoải mái hơn, một tay chống bên miệng, một tay đặt ở thành giường, híp mắt nhìn nàng.
Trong mắt viết đầy "Trẫm lại muốn xem xem con heo ngươi chạy như thế nào".
Ba đôi mắt nhìn chăm chú, Thẩm Anh cử động, nàng bắt đầu múa rồi.
Túc Tịch cảm thấy con mắt mình mất giá.
Người đương thời đánh giá vũ đạo phần lớn thích phê bình một câu: Chỉ thấy kỹ nghệ, không thấy tình ý.

Nhưng điệu múa này của Thẩm Anh...!Tình cảm thì lại đúng chỗ, còn kỹ xảo chẳng có tí nào.
Túc Tịch mê man nghĩ: Đây thật sự là Hồ Toàn Vũ sao? Tại sao không giống các cô nương Giáo Phường múa? Ngoại trừ xoay vòng

và vung tay ra, nào có nhìn ra được đây là điệu múa?
Hơn nữa có phải Thẩm Anh trường kỳ ngồi bàn làm việc hay không mà lưng có phần quá cứng...!Nhìn giống như một củ khoai lang thẳng đuột vừa đào dưới đất lên đang nỗ lực vặn vẹo chính mình.
Khánh Phúc ráng sức mím môi nén cười.
Nàng quay đầu nhìn Hoàng đế một cái, Hoàng đế trông cũng rất bó tay.
"Được rồi, đừng múa nữa.

Chẳng bằng biểu diễn viết văn còn hơn."
Thẩm Anh vẫn còn đang xoay, vừa xoay vừa hung dữ nói: "Ngươi câm miệng, bà đây nói muốn múa thì nhất định phải múa xong.

Cha ta đã từng nói, làm việc không thể bỏ dở nửa chừng!"
Hoàng đế nghe lời ngậm miệng, cứ thế nhìn nàng xoay, vòng này đến vòng khác.

Vẻ mặt càng ngày càng dịu dàng, có lẽ còn có chút cưng chiều.
Nàng cứ xoay cứ xoay, xoay càng ngày càng nghiêng ngả.

Đột nhiên, lòng bàn chân trượt đi, nặng nề ngã xuống đất.
Ngã vô cùng chân thực, mặt cắm xuống, tứ chi vặn vẹo, tóc dài xõa ra thành hình hoa cúc, tuyệt đối không giống người đàn bà đê tiện lẳng lơ giả vờ ngất ăn vạ.
Túc Tịch sợ đến hồn bay lên trời, luống cuống đứng dậy.

Lúc này, Hoàng đế đã nhanh chân xông tới, một tay ôm nàng dậy.

Khánh Phúc cũng sợ đến giật mình, đẩy mạnh Túc Tịch một cái nói: "Đồ ngốc, thất thần cái gì, đi gọi thái y!"
Túc Tịch bổ nhào chạy ra thư phòng, lúc gần đi không nhịn được liếc mắt nhìn.

Hoàng đế đang chân tay luống cuống ôm người trong ngực, bấm nhân trung nàng dưới lời nhắc nhở của Khánh Phúc.

Nhưng Thẩm Anh vẫn không có phản ứng, hắn cực kỳ tức giận, to tiếng chất vấn Khánh Phúc tại sao không có tác dụng.
Khánh Phúc gục mặt xuống, quát ra bên ngoài: "Thẩm khởi cư lang hôn mê rồi! Mau đến nhà bếp bưng canh giải rượu tới!"
Cả người Túc Tịch run lên một cái, lập cập chạy tới Ngự Thiện Phòng.
Đêm giao thừa nhốn nháo loạn lạc này cuối cùng chấm dứt dưới tuyên bố Thẩm Anh không có gì đáng ngại của Phạm thái y.

Phạm thái y đội gió tuyết đến xem cho nàng, nói nàng chỉ uống quá nhiều còn xoay vòng nên ngất đi mà thôi, ngủ một giấc là ổn rồi.
Cơn thịnh nộ của Hoàng đế chưa tiêu, cả đám tiểu cung nữ chơi đùa cùng Thẩm Anh mỗi người bị một trận vụt tay.
Nhưng mà không ai dám hỏi hắn có cần phạt cả Thẩm Anh hay không.
Đám Túc Tịch không dưng bị vụt tay, lấy đau rát ở lòng bàn tay làm răn: Thẩm Anh này nết rượu tồi tệ, sau này có bất kỳ hoạt động uống rượu lễ tết gì tuyệt đối không thể kéo theo nàng.
Bắt buộc phải kéo á? Túc Tịch chính là vết xe đổ thê thảm nhất.

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội, nếu không phải trình độ chơi bài của nàng kinh người, diễn xuất tự nhiên thì không cần Hoàng đế tự mình động thủ, Khánh Phúc đã xử lý nàng trước rồi.
***
Đêm đó, Túc Tịch lau một lưng mồ hôi, trở về phòng ngồi phịch xuống giường, thở dài một hơi.
Huệ Nguyệt còn chưa ngủ, nghiêng người nhỏ giọng hỏi: "Thế nào?"
Túc Tịch mở miệng, hồi lâu sau mới nói: "Không có việc gì lớn."
Huệ Nguyệt cười nói: "Không sao thì tốt."
Túc Tịch đứng lên rửa mặt, vừa lau lớp trang điểm trên mặt, vừa như lơ đãng hỏi: "Ngươi bảo...!sau này Thẩm nương tử...!có thể biến thành Thẩm nương nương hay không?"
Huệ Nguyệt im lặng.
Cả căn phòng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng Túc Tịch đổ nước.
Huệ Nguyệt nói: "Ai cũng có khả năng, duy chỉ có nàng là không."
Túc Tịch nhắm mắt lại, khẽ gật đầu nói: "Ừm."

***
Giữa trưa ngày hôm sau, ta thong thả tỉnh lại, đầu đau sắp nứt.
Ngoài cửa sổ trời sáng choang, ta sờ đầu, không hiểu ra sao.
À, hôm nay là mùng một sao? Ta không cần đi làm?
Nghe thấy tiếng động, Tiểu Kim Liên bưng một bát canh vào, nói: "Thẩm nương tử ngủ thật ngon, ngay cả động tĩnh của triều hội mùng một tết cũng không đánh thức nương tử.

Nương tử say rượu, uống chút canh giải rượu đi."
Ta ngơ ngơ ngác ngác cầm lấy canh uống, quay đầu hỏi nàng:"Lý...!bệ hạ đâu?"
Tiểu Kim Liên thành thật nói: "Triều hội mồng một tết còn chưa tan, phải chờ đến giờ Ngọ bệ hạ mới về được."

"À..."
Ta đỡ đầu, nghĩ lại chuyện tối ngày hôm qua, ký ức chỉ tới đoạn ta kéo Túc Tịch đi đánh bài, còn sau đó xảy ra chuyện gì, ta không nhớ nổi một chút nào.
Hầy, đều tại cái tật xấu uống rượu vào là quên hết này của ta.
Ta hỏi Tiểu Kim Liên nói: "Cuối cùng Túc Tịch thắng không?"
Tiểu Kim Liên nuốt nước bọt, trừng to mắt hỏi ngược lại: "Thẩm nương tử quên hết rồi sao?"
Ta ngại ngùng thừa nhận: "Ừm...!Từ nhỏ ta đã như thế, sau khi uống rượu xong là hôm sau không nhớ được cái gì."
Để trợ giúp ta tìm lại ký ức, Tiểu Kim Liên gọi người trong cuộc Túc Tịch tỷ tỷ tới cho ta.
Túc Tịch đến đây, nhẹ tay nhẹ chân ngồi ở bên giường.

Ta vừa nhìn thấy nàng đã bị nàng dọa cho giật mình.
Chỉ mới một đêm mà cả người Túc Tịch tiều tụy đến không tưởng nổi.

Dưới mắt mang quầng thâm đen sì, tinh thần uể oải, ánh mắt nhìn ta cũng cực kỳ quỷ dị.
Trong lòng ta hoảng sợ, thầm nghĩ thôi xong rồi, hẳn là tối hôm qua đã làm những chuyện rất quá đáng với nàng.

Nhưng ngoài xấu hổ ra, một chút ta cũng không nhớ nổi, chỉ có thể thận trọng nói: "Túc Tịch, cô thế này là..."
"Ta không sao." Túc Tịch nói rất nhanh: "Tối hôm qua ngủ không ngon thôi."
Ta cảm thấy nàng có chuyện, trông nàng thật tang thương, tối hôm qua nàng không phải như thế này.
Túc Tịch mím môi nói: "Tiểu Kim Liên nói cô quên hết tất cả chuyện tối qua là thật sao?"
Ta gật đầu như giã tỏi: "Đúng vậy, ta quên hết rồi, bắt đầu từ lúc kéo cô đi đánh bài thì không nhớ chuyện sau đó nữa."
Túc Tịch liên tục xác nhận: "Cô thật sự muốn nghe không?"
Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn, Túc Tịch thở dài, kể lại chuyện xảy ra tối qua một lần nữa.
Nghe xong câu chuyện dài dằng dặc này, trong lòng ta xấu hổ đến cả người co giật.
Mà bản thân ta cách chỗ tạ thế cũng không kém bao nhiêu.
"Thực ra vẫn ổn, bệ hạ không tức giận, không nói phải phạt cô.

Chỉ là vì chuyện tụ tập chén chú chén anh mà phạt mấy người chúng ta một trận vụt tay mà thôi." Túc Tịch lật bàn tay hơi sưng đỏ của nàng ra, nói: "Cô xem, bây giờ đã đỡ rồi."
Ta hận không thể quỳ xuống xin lỗi nàng: "Xin lỗi bọn tỷ muội, về sau không dám nữa."
"Không sao, đây cũng là trong họa được phúc.

Sáng nay Khánh Phúc gia gia còn thưởng một trượng lĩnh đỏ, khen ta thông minh cơ trí.

Cô cũng không cần cảm thấy áy náy vì ta, tiếp chủ tử chơi vốn chính là chuyện các cung nữ chúng ta nên làm."
Túc Tịch vỗ sau lưng ta an ủi.
Ta không thấy được an ủi, chui vào trong chăn kêu rên: "Túc Tịch tỷ tỷ, ta sai rồi! Ta mời cô ăn cơm bồi tội...!Thật là mất mặt, đây thật sự đều là ta làm sao? Ơi là trời, ta còn múa Hồ Toàn Vũ, nhưng ta vốn dĩ không biết múa! Có phải mọi người đều đang cười ta hay

không? Muốn chết quá, ta không còn mặt mũi làm người..."
Chớ trách ta phản ứng thái quá, con người là động vật mang tính hợp quần, đối với Sử quan thể diện còn lớn hơn trời chúng ta mà nói, cái chết xã hội còn kinh khủng hơn cái chết theo đúng nghĩa.
Túc Tịch vỗ tay ta trấn an, lựa lời nói: "Không có, bệ hạ không cười nhạo cô, bệ hạ rất thưởng thức điệu múa của cô.

Nhưng mà Thẩm nương tử...!Mặc dù bệ hạ không so đo nhưng ngất ở ngự tiền dù sao cũng là mất thể thống, còn cả rượu...!Hầy."
Ta tuyệt vọng trùm chăn hét lên, phát tiết sự xấu hổ cuồn cuộn sôi trào.

***
Vì ba lạng rượu kia, chẳng những ta bỏ qua triều hội mồng một tết, còn trở thành người bệnh đau dạ dày xui xẻo.
Phạm thái y bị tuyên vào Tử Thần điện đêm hôm, năm mới cũng không được tốt lành, cực kỳ oán trách ta.

Nhân cơ hội này kiểm tra kỹ càng thân thể ta, sau đó nghiêm túc nói với ta, dạ dày và gan của ta tính nóng quá mạnh, không phải lối dưỡng sinh.
"Thiện phòng nói ngươi nhiều lần gọi đưa đồ ăn đến giữa đêm khuya.

Ngươi xem ngươi đấy, đã thức đêm lại bỏ ăn, chẳng trách dạ dày và gan đều không khỏe." Phạm thái y vừa dài dòng văn tự kê đơn thuốc cho ta, vừa cảm thán thanh niên bây giờ thật không biết thương thân thể mình.
Ta oán hận nói: "Liên quan gì đến ăn khuya.

Phạm đại phu ta nói cho ông biết, chuyện gan ta không tốt ấy mà, chủ yếu vẫn là u uất tại tâm."
Phạm thái y nói: "Cụ thể vì cái gì lão phu mặc kệ.

Thánh thượng bảo lão phu chuyên bắt mạch bình an cho ngươi.

Lão phu tất phải điều dưỡng thân thể ngươi cho tốt."
"Còn cần phải dùng tới Phạm đại phu ngài sao? Bản thân hắn ít chọc tức ta một chút, tối thiểu ta có thể sống lâu đến vài chục năm, cứ phải bỏ gần tìm xa, lãng phí y thuật quý giá của Phạm đại phu, bị thần kinh à?"
"Bà cô ơi, ngươi ngậm miệng lại đi." Phạm thái y cạn lời.
- -----
Truyện đăng tải duy nhất tại ?????????????????????????? @nhumocxuanphong2506.

Vui lòng đọc truyện tại trang chính chủ để ủng hộ editor!.

Chương 13: 13: Công Cụ Người - Thiếu Nữ Đẹp

Nhờ phúc lên cơn đêm giao thừa của ta, Túc Tịch lọt vào mắt Khánh Phúc.
Sau khi cùng nhau đánh một trận bài, Khánh Phúc rất tán thưởng sự bình tĩnh gặp nguy không loạn của Túc Tịch, thả ra phong thanh nói năm sau muốn đề bạt nàng và Huệ Nguyệt làm đại cung nữ Tử Thần điện.
Nhất thời mọi người đều kinh ngạc, kẻ ghen như mây.

Đại cung nữ Tử Thần điện, đây chính là cương vị làm rạng rỡ tổ tông, đỉnh cao của kiếp sống cung nữ, bước lên bậc thang hướng tới tiền đồ xán lạn!
Túc Tịnh nhận được miếng bánh từ trên trời rơi xuống, mừng rỡ như điên.

Sau khi phấn khích xong còn không quên khao thưởng Bá Lạc[1].

Tối đó, nàng xách một giỏ sữa đặc anh đào trở về, nói nhất định phải tặng cho ta.
(1) Chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài.
"Túc Tịch tỷ tỷ không được, ta suýt chút nữa hại cô, cô còn đưa đồ cho ta, như vậy không thích hợp!" Mặt ta đỏ bừng lên, ra sức từ chối ý tốt của nàng.
Túc Tích đang vui mừng, cả người sung sức, nói: "Không thích hợp chỗ nào? Có câu nói tiểu tiết quyết định thành công, cầu phú quý trong cảnh hiểm nghèo.

Thẩm nương tử cho ta cơ duyên này, giúp ta lộ diện trước mặt Khánh Phúc gia gia, sao lại là hại ta chứ?"
Ta thực sự không lay chuyển được nàng, chỉ có thể ngại ngùng nhận

lấy.

Dưới ánh mắt tha thiết của Túc Tịch, ta cố gắng ăn ba bát sữa đặc anh đào, lúc nửa đêm nấc vô số cái vị sữa.
Qua mấy ngày sau, bạn nhỏ đáng yêu Ý Đắc làm công trong Duyên Anh điện tới tìm ta, phấn khích nói với ta: Nó được thăng chức rồi, từ một thái giám vẩy nước quét nhà trở thành thái giám nội điện vẻ vang.

Không chỉ địa vị tăng lên, ngay cả tiền lương cũng tăng lên một khoản nho nhỏ.

Bây giờ gặp được người quen cũ, người ta đều nhìn nó bằng ánh mắt hâm mộ, khiến nó cực kỳ thỏa mãn.
Ta cổ vũ nó: Không ngừng cố gắng, phấn đấu một ngày nào đó đập Tố Hành đạp Khánh Phúc, gây dựng một khoảng trời thuộc về đệ!
Mọi người đều bận rộn thăng quan phát tài, ta cũng không ngoại lệ.

Dưới yêu cầu chính nghĩa nghiêm túc của ta, cẩu Hoàng đế thoải mái phát cho ta hai phần bổng lộc, điều kiện là bảo ta theo hắn đọc sách, mỗi ngày một canh giờ, phụ trách giải đáp thắc mắc cho hắn, mài mực đưa bút.

Về sau hắn phát hiện trình độ mài mực của ta thậm tệ, bèn thu gọn nội dung công việc thành chỉ có giải đáp thắc mắc.
Mặc dù ta cảm thấy công việc này rất nhàm chán, nhưng bên ngoài lại có rất nhiều người thèm muốn cơ hội này.

Nhất là Ngụy Hỉ Tử, hắn thèm đến muốn khóc.
"Ta cũng muốn gấp đôi bổng lộc." Ngụy Hỉ Tử trông mong nói: "Chỗ ấy bệ hạ còn thiếu người không?"
"Tại sao vô duyên vô cớ huynh lại muốn làm nhiều việc?" Ta nghi hoặc hỏi: "Hầu hạ hắn phiền chết được."
"Ta muốn tích góp nhiều chút vàng bạc, tiền gạo ở Trường An đắt.

Năm ngoái lúc thi đậu tiến sĩ còn chưa nhận chức, mỗi ngày ta đều

chỉ ăn bánh hấp trộn cám nuốt rau." Ngụy Hỉ Tử tố khổ nói: "Mẹ ta còn gửi thư hỏi ta có mua được nhà ở Trường An không.

Còn nhà nữa? Ngay cả nhà xí của gia đình giàu có ta cũng không mua nổi!"
Ta không dám lên tiếng, nhà ta vừa mua biệt viện ở Thắng Nghiệp phường, nói ra ta sợ hắn buồn.
"Hay là Hỉ Tử ca luyện nhiều thư pháp một chút, ta nghe nói viết bia đá kiếm tiền rất nhanh...!A! Ta nhớ lúc Tiên hoàng còn tại thế từng ban thưởng cho Ngô khởi cư lang lúc đó một tòa nhà ở An Ấp phường.

Nếu như huynh làm thật tốt, chưa biết chừng bệ hạ chúng ta cũng có thể ban thưởng cho huynh một cái đó!" Ta vắt hết óc nghĩ cho hắn con đường tiền tài.
Không ngờ mặt đen của Ngụy Hỉ Tử đỏ lên, xấu hổ ngượng ngùng nói: "Nhận lời chúc của cô.

Nếu ta có nhà ở An Ấp phường thì sẽ có dũng khi đi...!đi cầu hôn nàng."
Lỗ tai hóng hớt của ta nhạy bén dựng thẳng lên: "Cầu hôn ai? Con gái?"
Cả người Ngụy Hỉ Tử bay lên bong bóng màu hồng, tràn trề hạnh phúc "ừ" một tiếng.
Dưới sự ép hỏi cường độ cao của ta, Ngụy Hỉ Tử đã nhanh chóng tước vũ khí đầu hàng khai báo toàn bộ, nói là ở hội hoa xuân đêm giao thừa, hắn gặp một đại mỹ nhân nhẹ tựa chim hồng bay, uyển chuyển như rồng lượn.

Mỹ nhân rơi mất cây trâm, đúng lúc Ngụy Hỉ Tử nhặt được.

Mỹ nhân nhận lấy trâm cài tóc, nở nụ cười với hắn.

Trái tim thiếu nam của Ngụy Hỉ Tử hoài xuân, cứ vậy mà rơi vào bờ Khúc Giang.
"Nàng đẹp đến mức tựa như một giấc mộng, gặp nàng mới hiểu

được cái gì gọi là "liếc nhìn, thành quách ngả nghiêng, liếc thêm lần nữa nước liền lung lay".

Khỏi cần nói là giai nhân trần thế, ngay cả tiên tử thiên cung cũng không sánh nổi một sợi tóc của nàng.

Cô chưa gặp nàng nên không tưởng tượng ra đâu..." Ngụy Hỉ Tử si mê hồi tưởng, nói.

Ta vô tình đánh vỡ hồi ức hường phấn của hắn: "Đừng nghĩ nữa.

Trong thành Trường An chúng ta, xinh đẹp đến mức như huynh nói chỉ có ba người, Tạ Tu Nương của Giáo Phường Ti, Tô Hương Tuyết của Hồng Tụ Lâu và cả Ôn Bạch Bích của nhà Thượng thư lệnh Ôn đại nhân.

Hai người trước đều không phải người đứng đắn, người sau thì huynh không với cao nổi."
Ngụy Hỉ Tử vội vàng lắc đầu nói: "Đều không phải.

Nàng nói nàng họ Vương, ở Sùng Nhân phường."
Ta lập tức cảnh giác nói: "Hỉ Tử ca, huynh phải cẩn thận chút.

Nương tử xinh đẹp có danh tiếng có tên tuổi trong thành Trường An không nhiều.

Ta hầu như gặp hết rồi, nhưng nữ nhi mấy hộ gia đình họ Vương ở Sùng Nhân phường diện mạo đều không đẹp.

Chẳng lẽ nàng là một lưu oanh nghệ kỹ, thấy huynh đảm nhiệm chức vụ ngự tiền, còn chưa lấy vợ sinh con nên cố ý dụ dỗ?"
Thấy hắn đần như chú rùa ngốc nghếch, ta nghĩ ta cần phải phổ cập các loại cạm bẫy lấy sắc lừa tiền ở phố chợ Trường An cho hắn, kẻo bị người khác hố cho lại khóc hu hu vay tiền ta.
Ngụy Hỉ Tử còn muốn nói tiếp, Khánh Phúc đột nhiên đến gọi ta, nói là Hoàng đế tuyên ta qua hầu học sách, ra lệnh cho ta nhanh chóng

vào việc.
Ta đành phải hẹn Ngụy Hỉ Tử lần sau nói chuyện tiếp, tiếc nuối đi theo Khánh Phúc.
Mãi đến khi bắt đầu làm việc, trong đầu ta vẫn nhớ nhung cuộc gặp gỡ tươi đẹp của Ngụy Hỉ Tử.

Cẩu Hoàng đế nói chuyện với ta, ta cũng không quan tâm.
"Ngươi đang nghĩ cái gì?"
Trán ta bị sách gõ một cái, lúc ngẩng đầu lên thấy Lý Tư Diễm đang lười biếng nhìn ta, ngón tay thon dài cầm một quyển thi tập đương thời.
Ta hồi thần, xắn tay áo nói: "Không có gì, thì là vừa nãy Ngụy Hỉ Tử nói hôm Nguyên tiêu hắn đi thi hội Khúc Giang, gặp một mỹ nhân thiên tiên tuyệt sắc.

Ta đang nghĩ nàng xinh đẹp đến mức nào mà khiến Ngụy Hỉ Tử mấy ngày chưa hoàn hồn."
Lý Tư Diễm có vẻ hăng hái nói: "Ngươi hiếu kỳ sao? Chi bằng ta gọi nàng ta tiến cung cho ngươi nhìn một cái?"
"Là tự ngươi muốn nhìn thì có, đẩy lên người ta làm gì?" Ta liếc mắt.
Chẳng qua ta chỉ thuận miệng nhắc, không ngờ Lý Tư Diễm thật sự hứng thú.

Hắn tìm người đi điều tra từng hộ dựa theo manh mối Ngụy Hỉ Tử cung cấp.

Chẳng mấy chốc đã tra được nơi ở của giai nhân tuyệt sắc kia, đồng thời gọi nàng vào cung yết kiến vào một sáng sớm tháng giêng.

Lúc hắn đưa ra mệnh lệnh này, ta đang ôm tay áo sưởi ấm, nghĩ thầm cẩu Hoàng đế đúng là thâm độc.

Hắn làm như vậy, Ngụy Hỉ Tử nào còn dám nghĩ đến thần tiên tỷ tỷ của hắn ta nữa.

Một trái tim thiếu nam cứ vậy mà bị đánh nát, thật là làm người ta

thổn thức.
Liên tiếp hai ngày rồi, mỗi lần ta ra cửa điện đều nhìn thấy Ngụy Hỉ Tử hướng về phía trời chiều, bi thương ngâm vịnh ba trăm bài kinh điển thất tình ắt phải ngâm, đại loại như "Núi có cây cũng như cây có cành, lòng ta có người mà người chẳng hay"...!Ta vô tình nghe được mấy lần, xém chút ê rụng răng cửa.
***
Sự đau khổ thất tình của Ngụy Hỉ Tử đạt đến đỉnh điểm vào hôm đó mỹ nhân tiến cung.
Huệ Nguyệt nói cho ta, Lý Tư Diễm chọn nơi yết kiến ở Thanh Tư điện.
Thanh Tư điện đúng như tên của nó, tọa lạc ở phía đông hồ Thái Dịch, hoang vắng và lạnh giá vào mùa đông.
Sáng sớm hôm yết kiến đó, ta lập cập rời giường, run run rẩy rẩy theo ngự giá Hoàng đế tiến về hồ Thái Dịch.

Ta vừa hà hơi vào lòng bàn tay, trong lòng vừa điên cuồng mắng cẩu Hoàng đế hành hạ người khác.

Hắn không thể tự mình đi nói chuyện trăng sao lý tưởng nhân sinh với mỹ nữ sao? Nhất định phải bắt ta và Ngụy Hỉ Tử nhìn hắn liếc mắt đưa tình là thế quái nào!
Tâm trạng Ngụy Hỉ Tử cũng hết sức phức tạp, một mặt sắp gặp được nữ tử ngưỡng mộ trong lòng làm hắn hết sức kích động, mặt khác người trong lòng sắp trở thành nương nương, điều này lại làm hắn vô cùng thương cảm.
Ta vốn định an ủi hắn một chút, nhưng hôm nay gió Tây Bắc từ Kỳ Liên Sơn thổi tới quá lạnh rồi, ta cảm thấy con người vẫn nên thương xót chính mình hơn.
Đột nhiên Khánh Phúc từ đội ngũ đằng trước đi tới, đưa cho ta một cái lò sưởi tay tinh xảo.
Ta được sủng mà lo, nhận lấy ôm vào trong ngực nói: "Oa, cảm ơn Khánh Phúc!"
Khánh Phúc sụ mặt liếc xéo, thái độ lãnh đạm nói: "Cảm ơn ta làm gì, bệ hạ đưa cho ngươi."
Ta lập tức cầm lò sưởi tay lên ngắm nghía một phen, xác nhận đây

không phải mấy thứ Lý Tư Diễm thường dùng, lúc này mới yên lòng lại, hỏi Khánh Phúc: "Là tặng cho ta hay là chỉ cho ta mượn dùng?"
"Nghĩ đẹp lắm.

Đây là chuẩn bị cho Vương nương tử, đợi lát nữa vào điện nhớ trả cho Huệ Nguyệt."
Khánh Phúc liếc mắt, xoay người rời đi.
Ta ôm lò sưởi tay, làm mặt quỷ với bóng lưng của ông ta.

Lão thái giám chết tiệt ngày nào cũng trợn trắng mắt, không sợ mí mắt rút gân à?
Cuối cùng cũng tới Thanh Tư điện, ta đưa lò sưởi tay cho Huệ Nguyệt, Huệ Nguyệt nhận lấy cười nói: "Thánh thượng lâu rồi không tới Thanh Tư điện, hôm nay hiếm khi tới một lần, chúng ta làm hạ nhân nhất định phải hầu hạ cho tốt mới được."
"Huệ Nguyệt tỷ tỷ thật giỏi." Ta nịnh bợ nàng, cùng nàng đi vào phòng bên cạnh: "Từ trên xuống dưới ở đây đều là cô thu xếp sao?"
"Không chỉ riêng ta, còn có một nương tử quản sự từ Thượng cung cục phái tới." Huệ Nguyệt nói: "Thực ra đơn giản chỉ có quét dọn một chút.

Bệ hạ đột nhiên nói cần dùng chỗ vườn ngự uyển này, bọn ta trở tay không kịp, bận đến bó chân bó tay, cũng chỉ có thể chuẩn bị được thế này."
Ta thuận miệng nói: "Thanh Tư đồng âm với tình ý.

Hắn lựa chọn cung điện này, lòng dạ Tư Mã Chiêu, người đi đường đều biết.

Chỉ là hắn làm khó những hạ nhân chúng ta, yêu cầu tu sửa lại phòng cho hắn chưa nói, còn muốn đi từ Tử Thần điện xa tít tới, phiền chết đi được."
Huệ Nguyệt chỉ cười, không tiếp lời.
***
Đợi khoảng thời gian chừng một chén trà, đại mỹ nhân thiên tiên trong truyền thuyết kia đã thướt tha tới, được một đám cung nữ thái

giám vây quanh chậm rãi đi vào cửa điện.
Đại mỹ nữ trong truyền thuyết sắp lên sàn biểu diễn, mọi người đều nín thở tập trung, lặng chờ giai nhân.
Ngụy Hỉ Tử cố gắng trấn tĩnh, kỳ thực rõ ràng cổ đã ra sức duỗi dài một tấc, trông như chim non chờ mồi.
Chưa thấy người đã thấy làn gió thơm lọt vào màn trướng.

Ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nàng ta cách rèm che, ta kinh ngạc đến "oa" một tiếng, hai tay vô thức che miệng.
Trời ơi, ta nhìn thấy tiên nữ sao?
Ngụy Hỉ Tử không lừa ta, đúng là một đại mỹ nhân duyên dáng không gì bằng, đôi mắt long lanh, da như mỡ đông, mặc váy lụa đỏ quét đất, dáng người thon thả như hạc giữa lòng nước.

Tam đại mỹ nhân Trường An xưa kia cộng vào cũng không sánh bằng người trước mặt này, đây là phong thái khuynh quốc chân chính.
Ta hưng phấn nghĩ thầm: Chắc ăn rồi, Lý Tư Diễm sẽ từ giã đêm trai tân ngay tối nay.
Mỹ nhân mỗi bước nở sen vào trong điện, chỉ để lại một bóng lưng như thân liễu thoáng qua.
Chúng ta ở bên cạnh theo hầu nửa ngày không lấy lại được tinh thần, nhất là Ngụy Hỉ Tử.

Hôm đó lúc hắn nhìn thấy vị mỹ nhân này, mỹ nhân chỉ ăn mặc bình thường, hôm nay nàng ta ăn vận lộng lẫy, càng thêm diễm lệ bức người, ngay cả những cô nương chúng ta nhìn thấy cũng động lòng, huống chi là nam nhân.
Ta lôi kéo ống tay áo Huệ Nguyệt, hỏi: "Nàng ta tên là gì? Là người Trường An chúng ta sao?"
Huệ Nguyệt luôn luôn trầm tĩnh cũng thất thần hồi lâu, bị ta kéo một phát mới bừng tỉnh trong cơn mê, đáp lại: "Nàng ta tên là Vương Phù Nương, là nương tử Vương thị Lang Gia đưa tới.

Lúc chúng ta uống rượu giao thừa, Tiểu Điệp nói sắp có hai vị nương nương vào cung, một trong số đó chính là nàng."

Ta nghe đến ngây người: "A? Có chuyện trùng hợp như vậy sao?"
Huệ Nguyệt suy tư nói: "Ai biết có phải trùng hợp hay không, loại chuyện nhân duyên gặp gỡ này rất khó nói."
Ta ngẩn người, hiểu ý của nàng.

Ồ...!xem ra mỹ nữ này là một mỹ nữ rất lợi hại.
Cho nên câu chuyện này là: Đầu tiên Vương nương tử nghe được Ngụy Hỉ Tử là cận thần thiên tử, sau đó sắp xếp một cuộc tình cờ gặp gỡ hắn, cuối cùng gợi lên hứng thú của Hoàng đế được vời tiến cung.
Nàng ta làm như vậy thì có thể diện thánh trước một bước so với một vị nữ tử Ngụy thị Cự Lộc khác.

Nếu nàng ta có thể hái được trái đào đầu tiên, vị trí sau này trong lòng Hoàng đế trẻ chắc chắn không thấp được.
Nghĩ đến đây, ta lại trở nên hưng phấn, mỹ nữ lợi hại thì tốt! Tốt nhất là ăn thêm mấy bát dấm, thổi chút gió bên gối để Lý Tư Diễm sớm thả ta...
Lúc ta đang không thể nào kiềm chế say mê mặc sức tưởng tượng tương lai, thậm chí bắt đầu ảo tưởng một trăm loại tư thế ôm chân mỹ nhân, Khánh Phúc tự nhiên xuất hiện đằng sau ta như hồn ma, trầm giọng nói: "Thẩm khởi cư lang, bệ hạ bảo ngươi đi vào."
Huệ Nguyệt nhướn lông mày.
Ta giật nảy mình: "Hắn gọi nhầm người đúng không?"
Khánh Phúc rũ mí mắt, vẻ mặt khinh bỉ nói: "Chính là ngươi, mau chóng vào đi."
Ta vội la lên: "Hai người bọn họ Ngưu Lang Chức Nữ ông trời tác hợp, gọi yêu quái ta đây đi phá phong cảnh làm gì?"
Khánh Phúc nói: "Ngươi muốn tự đi vào hay là gọi bọn thị vệ khiêng vào?"
Ta nhớ tới mấy thị vệ một thân bạo lực dưới tay Lý Tư Diễm, giậm chân tại chỗ, cuối cùng đành không tình nguyện đi một bước quay đầu ba bước.
Lúc vào cửa, mỹ nữ Vương Phù Nương đang cúi thấp mặt, ngay ngắn đứng dưới sảnh đường.
Nàng ta quay lưng về phía ta, lộ ra một mảng da thịt trắng nõn sau

cổ, đường cong tuyệt đẹp, long lanh như ánh tuyết.
Ta vô thức đưa tay sờ cái cổ cứng nhắc vì cúi đầu ghi chép quanh năm của ta, không có so sánh không có đau thương.
Hôm nay Lý Tư Diễm mặc một thân cẩm bào màu son, ta nhớ được bộ y phục này.

Một năm trước lúc ta bị gọi từ Dịch Đình về Tử Thần điện, hắn mặc chính bộ y phục này gặp mặt ta.
Nhưng ta cực kỳ ghét màu đỏ diễm lệ này, luôn khiến ta liên tưởng đến tường cung màu son và máu tươi của cha ta trên Tuyên Chính điện ngày đó.

Mặc dù đã qua gần một năm, cảnh tượng đó ta vẫn còn nhớ rõ ràng.
Hắn đang cười nói chuyện với Vương Phù Nương, giọng điệu thân thiết hòa nhã, hoàn toàn trái ngược với vẻ biếng nhác lúc nói chuyện với ta.
Ôi, nam nhân.
Sau khi đi vào, ta rón rén tìm nơi hẻo lánh ngồi xuống, trải ra một trang giấy ghi chép đối thoại của hai người bọn họ.
Mặc dù nói đây vốn là công việc của Khởi cư lang, nhưng ta luôn cảm thấy không quá thoải mái, nào có Hoàng đế hẹn hò với mỹ nữ còn mang theo Khởi cư lang?
Bình thường không phải Hoàng đế đều nên điều hết cung nhân đi không còn một mống, sau đó lên giường rồng làm chút chuyện không thể miêu tả sao?
Ta vừa nghĩ vừa vung ngòi bút như bay: Hoàng đế hỏi Vương Phù Nương là người ở đâu; Phù Nương cười đáp nguyên quán thiếp ở Lang Gia, năm ngoái vào Trường An, sống nhờ nhà Vương tướng ở Sùng Nhân phường...!Hoàng đế lại hỏi Phù Nương tuổi tác bao nhiêu, có hôn phối chưa; Phù Nương đáp tuổi mụ mười sáu, chưa hứa hôn với ai...!Hoàng đế hỏi Vương Phù Nương có từng đọc sách không; Phù Nương đáp cũng biết vài con chữ, từng đọc Tứ thư Ngũ kinh vân vân...!Hoàng đế gọi Phù Nương tiến lên.
Vương Phù Nương đi lên phía trước hai bước, đôi mắt to dập dềnh

như nước hơi ngước lên, lớn mật nhìn quân vương trẻ tuổi.
Có lẽ nàng hài lòng với vị hôn phu tương lai, trên gương mặt nổi lên một rặng mây hồng, càng lộ vẻ mị hoặc.
Nữ đẹp, nam chó, hay cho một cặp bích nhân không xứng đôi.
Đây chính là chỗ tốt của làm Khởi cư lang, có thể ngồi hàng đầu xem trò hay của Hoàng đế.
Đang lúc ta nhìn đến phấn khích, Lý Tư Diễm đột nhiên hòa nhã nói với Vương Phù Nương: "Vương nương tử hiểu nhầm rồi, trẫm bảo là Thẩm ái khanh tiến lên."
Hắn vừa nói vừa vẫy tay với ta.
Nụ cười sung sướng hóng hớt của ta cứng đờ trên mặt.

Vương Phù Nương cũng ngây người.
Nàng ta lần theo ánh mắt của Lý Tư Diễm, quay đầu nhìn ta một cái, trong mắt toàn là vẻ kinh ngạc.
Ầu, mỹ nhân đúng là mỹ nhân, ngay cả chấn động cũng tao nhã đến vậy.
Ta thấy không chuồn được, cố gắng kéo ra một nụ cười chân thành, dè dặt lết qua, chào hỏi nàng ta một tiếng.
Vương Phù Nương khẽ mím miệng nhỏ, cũng hành lễ với ta.
Chỉ thấy bàn tay trắng như gốc hành nhẹ nhàng lật lên, phong thái uyển chuyển uốn gối khẽ chào ta, bờ môi tô son màu anh đào khép mở nói: "Thẩm khởi cư lang."
"A, Vương nương tử biết ta sao?" Ta ngượng ngùng gãi gáy.
Vương Phù Nương nhẹ nhàng ôn tồn nói: "Từng nghe trưởng bối nhắc đến."
"Ồ..."
Dứt lời, nàng ta đã quay đầu đi, nhưng ta vẫn không nhịn được nhìn nàng.

Nàng ta quá đẹp, trời sinh ta có thiện cảm với mỹ nhân.
Ta lại nhích dần về phía nàng ta, ý đồ dùng vẻ bình thường của ta tôn lên sự xinh đẹp của nàng.
Ta muốn cho Lý Tư Diễm biết: Vợ bé của ngươi thú vị hơn Khởi cư lang nhiều, xin hãy vui đùa với vợ ngươi nhiều hơn, đừng cứ đến giày vò ép buộc Khởi cư lang đi làm.

Không biết hắn có cảm nhận được sự hết lòng hết dạ của ta hay không, Lý Tư Diễm nghiêng người dựa vào chỗ trên, một tay chống đầu, một tay nghịch bội sức bạch ngọc nạm vàng hắn mới có được.
Theo ta quan sát, hắn rất thích đồ vàng, thẩm mỹ hết sức nhà giàu mới nổi.

Có lẽ khi còn bé chưa từng thấy vật gì tốt, lớn lên rồi thẩm mỹ chỉ biết thưởng thức phẩm loại vàng ngọc, tục cực kỳ.
Sau khi nghịch một hồi, hắn buông bội sức kim ngọc xuống, vẻ mặt ôn hòa hỏi ta: "Thẩm Anh, ngươi cảm thấy Vương nương tử thế nào?"
Hắn hỏi đến là nhẹ nhàng tự nhiên, Vương Phù Nương bên cạnh ta hơi thở loạn nhịp, ta gần như có thể nghe thấy tiếng tim đập loạn của nàng ta.

Ta liếc nhìn một chút, thân thể nàng ta cũng đang run rẩy khe khẽ, không biết là đang vui hay là đang sợ.
Chỉ là ta không hiểu, cẩu Hoàng đế nạp vợ bé cho mình thì hỏi ý kiến ta làm gì, cũng đâu phải chọn con dâu cho ta.
"Bệ hạ có ý gì?" Ta hỏi thẳng hắn: "Ta và Vương nương tử chỉ gặp mặt một lần, sao có thể trực tiếp đánh giá người ta?"
Lý Tư Diễm lười biếng nói: "Trí nhớ ngươi thật kém, chẳng phải hôm đó ngươi nói muốn biết nàng ta trông như thế nào sao? Cũng vì ngươi nên trẫm mới triệu nàng ta tiến cung, hôm nay gặp rồi, trẫm hỏi ngươi cảm thấy thế nào?"
Cái gì?
Con ngươi ta chấn động, lập tức phát điên.
Liên quan rắm gì đến ta! Là ngươi kiên quyết gọi người ta tiến cung nhé!
Ta trợn mắt nhìn thấy vẻ mặt hiền thục đôn hậu của Vương Phù Nương sụp đổ trong chớp mắt.

Nàng ta như chịu nhục nhã quá lớn, cả người đều đang run rẩy, đôi mắt to sinh ra oán hận chồng chất, nhìn cẩu Hoàng đế một cái rồi lại nhìn ta.

Ta đoán nàng ta muốn biểu đạt là: Hay lắm, hóa ra hai người các ngươi là cùng một bọn!
Ta không phải, ta không có! Ta sắp phát điên, cao giọng nói: "Bệ hạ sao có thể nói bậy như thế! Hôm đó ta chỉ thoáng nhắc đến, ngươi đã tung ta tung tăng đi tìm người.

Chính ngươi háo sắc mà cứ phải đẩy lên người ta làm gì!
Ta lại nói với Phù Nương: "Vương Nương Tử đừng sợ, hắn quả thực yêu nhan sắc của cô, chỉ là không dám thừa nhận thôi.

Nam nhân đều như thế, sĩ diện ấy mà."
Lý Tư Diễm cười: "Ngươi cũng biết không ít, còn biết cả nam nhân sĩ diện."
Nhưng Vương Phù Nương không được ta làm yên lòng, nghe thấy ta nói chuyện với Lý Tư Diễm càn quấy như thế, mỹ nữ sợ đến con ngươi co rụt lại, lập tức quỳ xuống đất, bờ môi xinh đẹp mấp máy mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Phù Nương đụng chạm bệ hạ, xin bệ hạ trách phạt!"
Ta "ôi chao" một tiếng, định đi kéo nàng: "Đụng chạm bệ hạ là ta, cô quỳ cái gì.

Trên mặt đất lạnh, chớ để tổn thương đầu gối..."
Lý Tư Diễm cười phá lên, lần đầu tiên hơn nửa năm qua cười đến sung sướng như vậy.
Hắn còn cười, hắn còn cười! Ta tức giận ngẩng đầu lên nói: "Ngươi đang làm gì thế! Thích người ta thì dứt khoát nạp vào không phải được rồi sao, làm bộ làm tịch hỏi ta làm gì.

Dọa Vương nương tử thành như vậy, ngươi còn cười? Sao ngươi nhẫn tâm như vậy!"
"Bên cạnh trẫm chỉ có một mình ngươi, không hỏi ngươi thì hỏi ai?"
Hắn dùng ngữ điệu đương nhiên nhất nói ra lời chấn động nhất.

"Ngươi hỏi Huệ Nguyệt, Tố Hành các nàng đi! Chuyện hậu cung có liên quan gì đến ta!"

Cơ thể Vương Phù Nương lại run lên một cái, sắc mặt trắng bệch, nhìn ta không dám tin, nét mặt sững sờ giống như đang cố gắng tiêu hóa sự thật huyền ảo nhìn thấy hôm nay.

Lý Tư Diễm ngừng cười, như có điều suy nghĩ, nói: "Nghe ý này của ngươi là muốn trẫm nạp nàng ta?"
Ta chẳng hiểu ra sao: "Tại sao ngươi phải lôi ta vào!"
Lý Tư Diễm khoát tay, nói với Vương Phù Nương: "Ngươi đi xuống trước đi."
Ta trừng mắt liếc hắn một cái, cúi đầu dìu mỹ nhân lên, quay người rời đi.

Lý Tư Diễm ở sau lưng ta đột nhiên nói:
"Thẩm Anh, ngươi ở lại."
Cuối cùng, Vương Phù Nương cô độc đi ra tòa đại điện này, còn ta bị cẩu Hoàng đế vô tình tạm giam.
Cẩu Hoàng đế vòng quanh ta hai vòng.

Có lẽ là vừa gặp mỹ nữ, tâm trạng hắn vô cùng tốt, lại còn có tâm tư trêu ta, mỉm cười tiến đến trước mặt ta nói: "Thế nào, hài lòng không?"
Ta nhăn mũi, lùi về sau hai bước, ghét bỏ nói: "Ta thấy bệ hạ rất hài lòng."
Có thể không hài lòng sao? Giọng nói mềm đến vắt ra nước được rồi.
Hắn thong dong đi đến nơi hẻo lánh ta vừa mới ngồi, cầm bản thảo khởi cư chú ta viết nhìn mấy lần, rồi lại nhét bản thảo vào trong tay ta, lười biếng nói: "Ngươi nói đúng, đúng là một mỹ nhân, còn được dạy bảo tốt như vậy.

Xem ra Vương gia bỏ không ít công sức trên người nàng ta."
Ta nhớ lại ngôn hành cử chỉ của Vương Phù Nương, cảm thấy Lý Tư Diễm nói có lý.

Chắc chắn là Vương gia mời cung nữ nghỉ hưu chuyên về lễ nghi

trong cung về dạy bảo Phù Nương, mới dạy dỗ được một nữ nhi dòng bên ở nông thôn trở nên tao nhã hơn cả thục nữ Trường An.
Ta nghi hoặc hỏi: "Bệ hạ đã không giữ nàng ta, tại sao còn muốn tuyên nàng ta vào cung?"
Lý Tư Diễm cười nhéo mặt ta: "Không phải ngươi nói muốn gặp nàng ta à?"
"Ngươi lừa quỷ à?" Ta tát phăng tay hắn, nhìn hắn nói: "Không muốn nói thì thôi, đừng đẩy ta ra làm tội nhân."
Hắn bị ta đánh một cái cũng không tức giận, vươn tay ra tiếp tục nhéo da mặt ta, cười ha ha nói: "Vậy ngươi nói xem, trẫm bắt ngươi ra làm tội nhân như thế nào?"
"Ta lại không ngốc, ngươi muốn mượn tay ta tiêu diệt đắc ý của Vương thị.

Nàng ta hao tổn tâm cơ tìm tới cửa, tính kế trên đầu ngươi, đương nhiên ngươi không thể tùy tiện nạp nàng ta.

Nhưng ngươi lại không muốn đắc tội Vương gia, cho nên mang ta ra làm lá chắn chứ gì."
Ta nói một mạch dài, cảm nhận sâu sắc mình đúng là siêu thông minh, nhìn thấu âm mưu lớn của Lý Tư Diễm.

Lý Tư Diễm ra vẻ bất ngờ nói: "Não ngươi mọc ra từ bao giờ thế, làm sao trẫm không biết?"
"Ta còn chưa nói xong đâu, những chuyện này dựa vào một nữ tử yếu đuối như nàng chưa chắc làm được.

Nếu sớm muộn nàng ta cũng phải vào cung, bệ hạ cũng vừa ý nàng ta, chi bằng sớm nạp nàng ta đi? Nạp sớm hưởng thụ sớm nha." Ta rèn sắt khi còn nóng.
"Hưởng thụ cái gì?"
"Áo hồng thêm hương, nấu rượu luận sử." Ta vạch đầu ngón tay ra đếm: "Thú vui khuê phòng, tuyệt không thể tả."
Loại vấn đề này không nên hỏi ta, hắn nên đi hỏi đám đại thần đã kết hôn kia ấy, đảm bảo ai ai cũng có thể cung cấp nguyên một bản tài liệu 18+.

Vương Phù Nương có thủ đoạn của nàng, ta cũng có tính toán của ta.

Ta ước gì nàng ta sớm vào cung để cẩu Hoàng đế làm chút việc nên làm vào ban đêm, đừng bắt ta đọc sách vẽ tranh cùng hắn nữa.

Cập nhật truyện nhanh tại # T гЦмtruyeЛ.V N #
Cái việc hầu đọc này quá mệt mỏi, thường hay phải trả lời những câu hỏi thiểu năng không hề có thường thức mà cẩu Hoàng đế đưa ra.

Năm mười tuổi hắn mới vỡ lòng, nền tảng trên văn học cực mỏng, sách hơi tối nghĩa một chút cũng không đọc được, ta làm công cụ chú giải chạy bằng cơm hết sức khổ sở.
Mà một khi ta không khống chế tốt biểu cảm, lộ ra suy nghĩ "Ngu xuẩn, làm sao ngay cả cái này ngươi cũng không biết?", hắn sẽ cực kỳ u ám nói châm chọc ta, sau đó hai chúng ta nhìn nhau là ghét, cả đêm không nói một câu.
Có một lần ầm ĩ dữ nhất, hắn giận đến lại muốn phạt ta đổ bô.

Đêm đó ta đã thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi Dịch Đình nghỉ phép, không ngờ cẩu Hoàng đế đột nhiên xông vào phòng ta, đá văng hành lý ta vừa thu dọn xong, mắng ta không thức thời, không có mắt lại còn ngu, sau đó không một chút cảm giác áy náy nghênh ngang rời đi, chỉ để lại một mình ta nghẹn một cục tức không có chỗ phát tiết.
Ta vô cùng cần thiết Vương Phù Nương tới giúp ta phân tán sức lửa.
Nghe ta khuyên hắn nạp Vương Phù Nương, ý cười của Lý Tư Diễm phai nhạt, sắc mặt cũng lạnh xuống.
"Xem ra ngươi quả là thông minh, trông chờ hậu cung trẫm có người, buổi tối không đến phiền ngươi nữa?" Lý Tư Diễm lạnh lùng nói, tay nhéo da mặt ta đột nhiên dùng sức.

Ta đau đến rít một tiếng, tất nhiên là không dám nói thật, chột dạ nói: "Ta không có ý này...!Chỉ là thấy Vương nương tử xinh đẹp, không đành lòng thấy nàng ta đau lòng, cho nên muốn bảo bệ hạ

thỏa mãn nàng ta mà thôi."
Lý Tư Diễm cười lạnh nói: "Ngươi thật biết nghĩ cho nàng ta."
Ta dứt khoát không nói nữa.
Chuyện hậu cung nạp phi có dây mơ rễ má đến tiền triều, loại cuồng khống chế như Lý Tư Diễm chắc chắn có chủ kiến của mình, ta khuyên cũng vô dụng, ngược lại chọc hắn không vui.
Quả nhiên, sau khi Lý Tư Diễm bóp một hồi rồi tự giác buông mặt ta ra, cầm tờ khởi cư chú ta vừa mới viết xong ném vào trong chậu than, thản nhiên nói: "Được rồi, lần này chẳng qua là cảnh cáo Vương gia mà thôi.

Trẫm đồng ý cưới nữ nhi nhà hắn không có nghĩa là dung túng mọi thủ đoạn của nhà nàng ta."
Hắn đốt khởi cư chú xong lại quay sang nhìn ta, ánh mắt như một đống vụn băng đâm vèo vèo lên người ta.
"Về phần ngươi, cũng đừng có mấy suy nghĩ không đứng đắn gì nữa.

Ngoan ngoãn làm Khởi cư lang cho trẫm, trẫm không để ngươi thua thiệt."
- -----
Truyện đăng tải duy nhất tại ?????????????????????????? @nhumocxuanphong2506.

Vui lòng đọc truyện tại trang chính chủ để ủng hộ editor!.

Chương 14: 14: Những Chuyện Về Quan Phục

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vương Phù Nương vào cung thế nào thì ra cung thế đó.
Ta nhìn bóng lưng trống vắng tiêu điều của nàng ta, bóp cổ tay thở dài.

Rõ ràng là một đại mỹ nhân, bị Lý Tư Diễm gọi vào cung làm nhục như thế này, đổi lại là cô nương cứng rắn một chút, không chừng đã quấn tóc đi làm nữ đạo sĩ rồi.
Trên dưới Tử Thần điện chúng ta đều tưởng là tối nay Lý Tư Diễm sẽ tạm biệt đời con trai, không ngờ đối diện với mộng tưởng cuối cùng của nam nhân như Phù Nương, ngồi trong lòng mà hắn vẫn không loạn, dứt khoát bảo vệ trinh tiết của mình.
Thế là với tư duy linh hoạt của nhân viên Tử Thần điện chúng ta lại bắt đầu hoài nghi, phải chăng bệ hạ không có hứng thú với nữ tử?
Cái phỏng đoán to gan này khiến rất nhiều người cảm thấy "Ế, cơ hội tới rồi", dẫn đến mấy ngày nay, nhóm tiểu thái giám Tử Thần điện biểu hiện vô cùng khoa trương, âm thầm tô son điểm phấn, vẽ mày họa mắt, trang phục còn vũ mị lớn mật hơn bọn nha hoàn.
Còn thỉnh thoảng ăn vạ, đong đưa trên con đường Lý Tư Diễm bắt buộc phải qua, thủ đoạn cũ, tư thế mới.
Nhưng mà ánh mắt quyến rũ của bọn họ hết thảy vứt cho người mù nhìn, Lý Tư Diễm là dị tính luyến ái chính cống, hoàn toàn không hiểu ý bọn họ, đương nhiên là ngoảnh mặt làm ngơ, thỉnh thoảng phiền quá, quát mắng hai câu rồi cũng thôi.
Lý Tư Diễm không phát hiện ra, nhưng Khánh Phúc là tổng quán quân cuộc thi thái giám cung đấu khóa trước, yêu ma quỷ quái đã

từng thấy có thể đứng đầy cả một Tuyên Chính điện, giở thủ đoạn dưới tay ông ta đúng là muốn chết.
Thế là vào một buổi chiều trời trong gió nhẹ nào đó...!Khánh Phúc gia gia ra oai, xử lý mấy thái giám lẳng lơ quá đáng, thành công ngăn chặn bầu không khí độc hại của Tử Thần điện.

Đám thái giám lại khôi phục trạng thái không chút phấn son một lần nữa, cụp đuôi làm người.
Bởi vì đuổi mấy yêu tinh không an phận ra ngoài, Khánh Phúc lại điều mấy người từ Duyên Anh điện tới bổ sung chỗ trống của Tử Thần điện, trong đó bao gồm bạn nhỏ đáng yêu Ý Đắc hồi trước đổ bô cùng ta.
Lúc trước Ý Đắc nhờ biểu hiện làm việc xuất sắc mà được Hạ Phú Quý chọn trúng, nghĩ cách nhét vào Duyên Anh điện.

Lần này vận may tốt lại được điều đến Tử Thần điện, tốc độ thăng chức kinh người trong ba tháng khiến Ý Đắc trở thành cá chép thế hệ mới từ từ bay lên khỏi vòng tròn thái giám Dịch Đình, người người đều muốn bái một cái.
Ý Đắc rất đắc ý nói với ta, hiện giờ nó làm tiểu đồng vẩy nước quét nhà ở Tử Thần điện, lương tháng không thay đổi, nhưng nếu như làm tốt chắc chắn có thể dần dần tiến lên, trở thành thái giám nội điện Tử Thần vẻ vang.
Nó còn vui vẻ cường điệu với ta, bản thân được Khánh Phúc tự mình chọn tới Tử Thần điện, chứng tỏ Khánh Phúc gia gia cũng công nhận năng lực của nó!
Ta không đành lòng nói cho nó biết sự thật, thực ra Khánh Phúc là một kẻ yêu thích thiếu niên đẹp, chọn người chỉ nhìn mặt.
"Đệ nhất định phải hầu hạ thật tốt." Ý Đắc phấn chấn nói: "Nơi này quá là tốt, các tỷ tỷ đều rất hòa nhã dịu dàng, còn có may mắn được thấy thiên nhan.

Nếu cha mẹ trên trời có linh, biết đệ gặp được việc lớn như vậy, chắc chắn hết sức vui mừng."
Nhìn khuôn mặt nó đầy vẻ mừng rỡ, ta không khỏi nhớ tới cha mẹ ta...

Có lẽ họ sẽ vừa thương hại ta vừa tiếc rèn sắt không thành thép, làm sao lại sinh ra một nữ nhi vô dụng không có khí khái như thế.
Trong lòng đột nhiên sinh ra bản năng người mẹ, ta xoa tóc mềm mại của Ý Đắc, dịu giọng nói: "Đúng vậy, cha mẹ đệ chắc chắn tự hào vì đệ."
Ta chợt nhớ ra một chuyện, vì vậy nói: "Đệ mới tới Tử Thần điện, ta cũng nên quan tâm phần nào.

Có một số đồ dùng thường ngày ta không dùng nữa, chi bằng cho đệ."
Ý Đắc vội vã từ chối: "Sao có thể không biết xấu hổ xin đồ của Thẩm tỷ tỷ?"
Ta nói: "Đệ chờ đó, không được phép di chuyển." Ta trở về phòng, nhặt ra một đống đồ nhỏ nhặt từ trong hòm, bao gồm thịt khô mứt quả tích trữ được, các loại chai chai lọ lọ, còn lấy ra một bình thuốc bôi mặt, lén lút đưa tất cả cho nó.
Ý Đắc ôm một đống đồ vật hiếm lạ, đầu lưỡi tê cứng cả đi: "Cái này...!đệ..."
Ta chỉ vào đồ ăn vặt như núi của ta, nói: "Ta cũng coi như được sủng ái, những đồ ăn này đều là tên sai vặt ở Ngự Thiện Phòng biếu ta.

Chất đống đó cũng lãng phí, chi bằng cho đệ.

Còn có thuốc bôi mặt này, ta nói đệ nghe, Khánh Phúc chọn thái giám coi trọng nhất thanh tú sạch sẽ, đệ cần phải chăm sóc nhiều hơn..."
Nghe ta nói lải nhải liên miên, vành mắt Ý Đắc dần dần đỏ lên, lau nước mắt nói: "Đa tạ tỷ tỷ, trước giờ chưa từng có người đối tốt với đệ như vậy."
Ta nghĩ thầm, việc đời chính là không công bằng như vậy, đệ đệ ta được yêu thương từ nhỏ, nhưng Ý Đắc cũng chạc tuổi đó, no đói không ai quan tâm, mấy món đồ nhỏ đã làm nó vui vẻ như vậy, ngược lại khiến cho ta có cảm giác áy náy.
Ta ôm vai nó: "Sau này nếu có người bắt nạt đệ thì cứ nói với ta, ta

bảo Hổ Dược Nhi xử lý kẻ đó."
Ý Đắc trịnh trọng gật đầu.
Ta còn muốn tiếp tục mở hòm, tìm một vài đồ có ích cho nó, chợt nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân.
Ý Đắc phản ứng nhanh hơn ta, nhanh nhẹn quỳ xuống, cung kính nói: "Tham kiến bệ hạ."
Có một bóng hình cao ráo đứng ngược sáng ở cửa, đang nghiêng đầu nhìn chúng ta.

Ta dựa vào phát quan sáng chói ánh vàng trên đầu mà nhận ra hắn, là Lý Tư Diễm.
Ánh mắt Lý Tư Diễm hững hờ rơi trên một đống đồ trong lòng Ý Đắc, lạnh nhạt hỏi: "Đang làm gì đây, gom đồng nát à?"
Ta đẩy Ý Đắc ra sau lưng, không cho cẩu Hoàng đế làm khó dễ nó, miệng nói: "Tặng cho người quen chút gia sản không cần thiết thôi, sao phải nói khó nghe như thế?"
Mồm miệng cẩu Hoàng đế vẫn luôn rất độc địa, có lẽ hôm nay tâm trạng không tốt, nói chuyện xỏ xiên cực kỳ.

Ta nói khẽ bảo Ý Đắc quay về, cụp mắt nói: "Bệ hạ tìm ta có chuyện gì?"
Hắn cũng không trả lời thẳng, chỉ thản nhiên nói: "Tùy tiện tới xem thôi."
Hắn quan sát căn phòng nhỏ đơn sơ ngăn nắp của ta một vòng, lững thững đi đến bên bàn, có vẻ hứng thú mở thơ văn ta thường làm lúc nhàm chán ra.
"Đây là cái gì?" Lý Tư Diễm nhặt lên một bức vẽ, lật đi lật lại nhìn một phen: "Ông già cưỡi con rùa?"
Ta chộp lấy bức vẽ quý của ta, tức giận nói: "Ngươi mới là con rùa! Đây là "Rùa thần hiến Thọ đồ".
Mãi đến khi Lý Tư Diễm thong thả rời đi, ta vẫn không hiểu hắn tới làm gì, có lẽ thật sự chỉ là đi ngang qua mà thôi.
Hoặc có lẽ, chỉ là thấy ta kéo Ý Đắc vào phòng nên nghĩ cách đuổi nó ra.
***
Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã tới sinh thần của Lý Tư

Diễm, mồng tám tháng ba.
Đây là sinh nhật đầu tiên từ khi hắn lên ngôi đến nay, lễ vật bách quan tặng hết xe này đến xe khác.

Tố Hành dẫn Túc Tịch và Huệ Nguyệt bận rộn mấy ngày mới sắp xếp hết đồ vào phòng kho.
Lý Tư Diễm còn nửa đùa nửa thật hỏi ta định tặng quà sinh nhật gì, ta chỉ coi hắn đang đánh rắm, không ngờ là hắn nghiêm túc.

Hôm đó sinh nhật nghe nói ta không chuẩn bị lễ vật cho hắn, sắc mặt khó coi cả tối, dọa ngự trù làm mì trường thọ tưởng rằng tay nghề của mình không hợp khẩu vị Hoàng đế, người trung niên chừng bốn mươi tuổi suýt chút nữa khóc ở ngự tiền.
Ta chỉ thấy không hiểu kiểu gì, rốt cuộc Lý Tư Diễm có nhìn nhận rõ vị trí của mình hay không? Hắn là kẻ thù không đội trời chung của ta, ta có thể viết khởi cư chú cho hắn đã là cực hạn, hắn còn trông chờ ta chuẩn bị quà cho hắn? Đây đúng là đeo nhạc cho mèo, suy nghĩ hão huyền.
Về sau vì hắn giục đến sốt ruột, ta đành phải vẽ một bức "Hỉ thước đăng chi đồ" ngay trong đêm lừa gạt hắn cho qua.

Cũng may tố chất văn hóa của cẩu Hoàng đế không cao, không nhìn ra sự qua loa rõ rành rành trong bức họa, nhận được tranh vẫn rất vui vẻ, bồi giấy đóng trục cho "Hỉ thước đăng chi đồ" cứ như thật, đặt trong một ngăn kéo.

Ta nhớ mang máng "Dư Thái hậu truyện" lần trước ta viết cũng được cất trong đây.
Ta hoài nghi lúc đêm khuya vắng người, cẩu Hoàng đế sẽ lặng lẽ kéo ngăn kéo này ra, thưởng thức thành quả ép buộc lao động của mình.

Hay cho một tên cẩu Hoàng đế ép người tăng ca!
Ta tức giận ghi chép lại việc này trong khởi cư chú.
***

Có người sinh nhật khắp chốn mừng vui, có người sinh nhật không ai để ý.

Sinh nhật của ta vào tháng tư, không nói cho bất kỳ ai, ngay cả bát mì cũng không có mà ăn.
Hồi trước ta sẽ tích cực chuẩn bị tiệc sinh nhật của mình, mời nhóm bằng hữu tốt của ta, mọi người ăn thịt uống rượu, cười hỉ hả chơi đùa thâu đêm.

Nhưng năm nay thì khác, trong tiềm thức ta luôn cảm thấy mình đã chết vào năm ngoái rồi, là bởi vì Lý Tư Diễm uy hiếp không cho ta tự sát mới kéo dài hơi tàn đi lại trên thế gian, vì vậy rất cố chấp không nghĩ tới cái sinh nhật này.
Mùa xuân là mùa đa sầu đa cảm, hôm sinh nhật ấy, ta làm xong việc rồi, chuyển cái ghế đẩu ra cửa phòng ngẩn người.
Ta vừa cắt giấy tiền, vừa suy nghĩ lung tung những vấn đề rất rối rắm, nghĩ ta làm như vậy rốt cuộc có đúng không? Vì để đảm bảo tính mạng của thím và Tiểu Xuyên mà chịu nhục làm công cho kẻ thù...
Mỗi lần nghĩ đến vấn đề này, ta đều muốn thở ra một hơi thật dài, tự cảm thấy không còn mặt mũi đối diện với liệt tổ liệt tông.
Thẩm gia chúng ta làm Sử quan mười mấy đời, coi trọng nhất một cái chính là khí tiết, yêu cầu về đạo đức trong gia đình cực cao, mỗi đời đều có tấm gương học tập lấy cái chết bảo vệ trung nghĩa.

Từ nhỏ ta đã được truyền thụ giá trị quan không màng sống chết này, cho nên mới dám mắng Hoàng đế trước Tuyên Chính điện.
Vốn dự định mắng xong tự sát, nhưng ta không may gặp xui xẻo, không chết được.
Mọi người đều biết, chết thành công gọi là hy sinh vì đạo, không chết thành công gọi là tham sống sợ chết...
Xuất phát từ sự sợ hãi tổ tông xét xử, ta càng tập trung tinh thần cắt giấy tiền, hy vọng sự sám hối của ta có thể đả động liệt tổ liệt tông, để họ tha cho ta một con đường.
Đang lúc ta cố gắng in tiền giấy, có một tràng tiếng ồn ào vọng tới bên tai.

Ta ngẩng đầu nhìn lên, là Lý Tư Diễm ăn mặc chỉnh tề, đi ra thưởng thược dược.
Trông thấy hắn đi về phía này, ta lập tức cất sọt tiền giấy đi, cầm ghế đẩu trở về phòng.
Hắn lười biếng nói cách một khoảng rất xa: "Ngươi chạy cái gì, lại đây."
Nghe thấy lãnh đạo triệu gọi, ta đạp cái ghế vào trong phòng, cầm mũ Khởi cư lang chụp lên đầu, không còn gì lưu luyến cút về tăng ca.
Tại sao trang phục thường ngày của ta từ cung trang đổi về triều phục ư? Cái này phải bắt đầu nói từ ngày đó.

Một hôm đi làm, Ngụy Hỉ Tử nói với ta, lúc ta theo Lý Tư Diễm vào triều, Trương ngự sử mới tới Ngự sử đài luôn liếc trộm ta.

Mặc dù hắn che che giấu giấu, cực kỳ kín đáo nhưng vẫn bị đồng nghiệp của hắn kiêm bằng hữu đồng tính của ta - Giang ngự sử phát hiện.
Ta hoang mang vò đầu: "Hắn nhìn ta làm gì nhỉ, ta đâu quen biết hắn?"

Ngụy Hỉ Tử nói: "Giang ngự sử nhờ ta nói với cô, Trương ngự sử kia có lẽ là...!đối với cô..."
Hắn vắt hết óc, cuối cùng lấy tình yêu không bệnh mà chết của chính hắn ra làm phép so sánh: "Giống như ta đối với Vương nương tử ấy."
Ta yên lặng trong chớp mắt: "...!Trời ạ, khẩu vị hắn mặn thật."
Ta tự nhận diện mạo phổ thông, dáng người bằng phẳng, tính tình cứng rắn, thanh danh bê bối, tuyệt đối không nghĩ tới còn có người âm thầm gửi cho ta làn thu thủy.

Má ơi, chẳng lẽ năm nay mệnh ta phạm hoa đào rồi?
Nhưng ta hoàn toàn không biết hắn được không!
Vốn là ta và Ngụy Hi Tử nói chuyện riêng, cũng không biết làm sao lọt vào tai Lý Tư Diễm.

Hắn gọi ta qua, hỏi ta: "Ngươi quen biết Trương Đồ Ngộ à?"
Ta: "Trương cái gì Ngộ?"
"Trương Đồ Ngộ."
"Trương Đồ cái gì?"
Lý Tư Diễm lành lạnh nhìn ta một cái: "Trương Đồ Ngộ Ngự sử đài."
Lúc này, ta đã quên sạch sành sanh chuyện phiếm cùng Ngụy Hỉ Tử, vắt hết óc tìm kiếm nhân vật này.
Lý Tư Diễm không nhịn được nói: "Người cứ nhìn ngươi trên triều đó!"
Hắn nói như vậy ta mới nhớ lại, bừng tỉnh ngộ: "À, là người đó.

Hắn làm sao?"
Lý Tư Diễm không nói chuyện, xét nét trên dưới ta mấy vòng, nhìn đến trong lòng ta run lên, không khỏi giữ vạt áo: "Ngươi...!ngươi nhìn ta làm gì?"
Hắn vẫn không nói lời nào, ánh mắt nhìn ta càng không tốt lành lại trắng trợn.
Ta cảnh giác lùi lại một bước hạ quyết tâm, nếu hắn vì cái gì Đồ Ngộ này lôi thôi với ta, ta sẽ lập tức lật bàn sau đó cấp tốc chạy trốn.
Ngoài dự liệu là Lý Tư Diễm không làm gì ta, chỉ lộ vẻ thâm trầm nói: "Nữ tử bình thường ăn mặc thế này có lẽ còn xinh đẹp, nhưng ngươi ăn mặc như thế lại không có một tí ưa nhìn."
Không có một tí ưa nhìn?
Câu "con mẹ ngươi" đã tới bên miệng nhưng thấy Lý Tư Diễm sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm ta, vẫn là gắng gượng nuốt xuống.
Thật là hài hước, năm đó người ép buộc ta mặc cung trang chẳng lẽ không phải hắn sao? Mặc xong còn nắm cằm ta nhìn lên nhìn xuống cũng không phải là hắn sao? Tại sao hôm nay không biết lên cơn điên gì còn bắt bẻ hình tượng của ta?
Ta cắn răng nói: "Bệ hạ cảm thấy ta chướng mắt rồi?"
Lý Tư Diễm lạnh lùng nói: "Thẩm Anh, trẫm cho ngươi làm Khởi cư lang của trẫm là để ngươi ghi lại lời nói hành động của trẫm, không phải cho ngươi lên triều lả lơi đưa tình, quyến rũ cố mệnh đại thần."
Lả lơi đưa tình?
Quyến rũ đại thần?

Ta vốn nên tức giận, nhưng vì lời lên án này thực sự quá không bình thường, giờ khắc này sự mê muội trong lòng ta còn lớn hơn tức giận rất nhiều.
"Bệ hạ từng thấy cái gì gọi là lả lơi đưa tình chưa?" Ta chỉ ra bên ngoài nói: "Từ chỗ này đi về hướng Tây, đi đến cuối cùng chính là Giáo Phường Ti, chỗ ấy có sẵn ví dụ."
Giọng nói Lý Tư Diễm càng lạnh lẽo hơn: "Ngươi còn muốn nghênh đến tiễn đi, lấy sắc hầu người như bọn họ? Nếu đúng như vậy, tại sao trẫm không thành toàn cho ngươi!"
"Được." Ta thản nhiên nói: "Ta đã muốn học Hồ Toàn Vũ từ lâu rồi."
"Thẩm Anh!" Hắn hung ác gọi tên ta.
Ta cứng cổ trừng hắn, ánh mắt hung ác giống vậy: "Rõ ràng là thần tử ngươi chọn không đủ định lực, không giữ được mình, có liên quan gì đến ta? Đừng có lỗi lầm gì cũng đổ lên đầu nữ nhân, bà đây không thèm nhận!"
Lý Tư Diễm bị ta chọc tức không nhẹ, đốt ngón tay bên cạnh bàn bóp rồi lại bóp, giống như đang bóp sọ não ta.
Ta không sợ hãi hất cằm lên, chờ hắn tìm được biện pháp phạt ta, dù sao không là ép buộc lao động thì cũng là xách tạ quay mặt vào tường, trừ cái đó ra hắn không còn chiêu khác.
Sau một lát yên tĩnh, Lý Tư Diễm nói với Khánh Phúc canh giữ bên ngoài: "Tìm cho nàng một bộ quan phục, cộng thêm khăn chít đầu dây da[1], đi ngay lập tức!"
Khánh Phúc sững sờ, ta cũng sững sờ.

"Thẩm nương tử thân hình nhỏ, sợ là nàng không mặc vừa phục sức quan viên bình thường." Khánh Phúc nói: "Cho phép nô tài truyền tin cho cung nữ may vá để các nàng chế tạo gấp một bộ."
Lý Tư Diễm bực bội gật đầu đồng ý.
Ta chưa kịp phản ứng, không hiểu ra sao nói: "Ngươi cho ta quan phục làm gì? Về sau ta không cần mặc cung trang nữa sao?"
Lý Tư Diễm cười lạnh nói: "Làm sao? Trẫm nhớ lúc trước ngươi làm ầm ĩ không muốn mặc cung trang, bây giờ mặc ra lợi lộc, không bằng lòng đổi nữa?"
"Bằng lòng!" Ta hô lớn.
"Bệ hạ hiểu lầm rồi, ta bằng lòng một trăm hai mươi phần trăm!"

Nghe thấy không cần mặc bộ y phục bó chân bó tay này nữa, cả người ta đều linh hoạt.

Quan phục tốt, thoải mái mát mẻ, còn không cần chải tóc!
"Từ hôm nay trở đi vào triều nhất định phải mặc quan phục."
Nói xong đuổi ta ra ngoài.
Không hiểu sao ta được nghỉ việc sớm, còn nhận được chuyện tốt không cần mặc cung trang, ta ngây ngô vui mừng cả ngày.

Vài ngày sau tin tức truyền đến tai ta: Vương ngự sử lúc vào triều nghi dung không chỉnh tề, bị Giang ngự sử vạch tội, đánh cho tròn hai mươi gậy.
Ta sau khi thay quan phục mát mẻ cảm thán với Ngụy Hỉ Tử: "Giang hồ hiểm ác.

Xem ra quan hệ đồng nghiệp Ngự sử đài bọn họ cũng chỉ là giấy."
Lông mày hình chữ Bát của Ngụy Hỉ Tử lo lắng nhướn lên, nói: "Nghe cô nói kiểu này, ta đột nhiên cảm thấy ánh mắt Tả Thập Di nhìn ta gần đây có chút kỳ quái.

Có phải hắn muốn thế chỗ ta không?"
"Huynh nghĩ nhiều rồi, là bởi vì trên quan phục của huynh dính vết mực.

Tả Thập Di mắc bệnh sạch sẽ, chắc là hắn muốn giúp huynh giặt quần áo đấy thôi."
"Ỏ..." Ngụy Hỉ Tử xấu hổ cúi thấp đầu.
***
Lại nói về hiện tại, Lý Tư Diễm tâm huyết dâng trào, tự nhiên quyết định ra ngoài thưởng thược dược.

Vừa bước ra cửa điện nhìn thấy ta đầu tiên, thế là đương nhiên bảo ta đi theo.
Trong vườn gió xuân mơn mởn, vạn vật đâm chồi, các thợ trồng hoa trồng những lùm thược dược xinh đẹp trên sườn dốc, hoa nở xinh đẹp đến khó mà dùng ngôn ngữ con người để hình dung.

Chỉ tiếc ngắm hoa cùng ta là cẩu Hoàng đế, để loại người thô kệch này ngắm hoa chẳng khác gì đổ mẫu đơn vào máng trâu.
Hắn nhìn trúng một đóa thược dược to màu hồng vừa nở, không nói hai lời lập tức đi qua vặt một cái, đóa hoa gặp tai bay vạ gió, giọt sương còn run rẩy vương trên nhụy hoa, ta nhìn đến đau lòng.

Khánh Phúc tinh mắt nhất thấy vậy, lập tức dâng lên một lọ hoa lớn, để Hoàng đế hái cho đủ.
Nhưng mà Lý Tư Diễm không nhìn Khánh Phúc, trở tay cài đóa hoa còn lớn hơn mặt người kia lên búi tóc của ta.
"Không tệ, rất đẹp..." Hắn còn rất hài lòng với kiệt tác của mình.
Ta bị ép đội một đóa hoa thược dược siêu to khổng lồ, vẻ mặt đầy ủ rũ.
- -----
(1)

Click để xem ảnh
.

Chương 15: 15: Đã Cứu Một Con Sói Mắt Trắng

*Nghĩa bóng chỉ kẻ vô ơn bạc nghĩa.
Vào tháng bảy, đại thần tiền triều đột nhiên không hẹn mà cùng xin Lý Tư Diễm lập Hoàng hậu, nói là Hậu vị bỏ trống đã lâu, thiên hạ ngày nay thái bình, nên chọn thục nữ đoan chính làm Hậu, vân vân...
Lúc ta theo hắn vào triều đúng lúc nghe được lời khởi bẩm này, nghĩ thầm đám lão tặc này thật thú vị, ai ai cũng không kịp chờ đợi đưa nữ nhi lên giường cẩu Hoàng đế, có loại cha ruột này đúng là xui tám đời.

Lý Tư Diễm không phải người lương thiện gì, gả cho hắn có thể hạnh phúc sao?
Ta còn tưởng rằng đối mặt với loại đốc thúc vô tác dụng này, Lý Tư Diễm sẽ không bị lay động.

Thế nhưng vào tháng tám, hắn lại thật sự bắt đầu cân nhắc chuyện tuyển Hậu, thậm chí còn gọi Hạ Phú Quý đến hỏi một lần, làm cho Hạ Phú Quý được sủng mà lo.
Hôm đó, Hạ Phú Quý vừa ra cửa thư phòng, ta ngồi chờ một bên lập tức kéo hắn đến một góc hẻo lánh, hỏi: "Lý Tư Diễm hỏi ngươi cái gì vậy?"
Hạ Phú Quý lau mồ hôi trên đầu, lòng vẫn còn sợ hãi, nói: "Bệ hạ hỏi ta chuyện hồi trước đưa màn thầu cho y ở Dịch Đình."
Ta trợn mắt: "Ngươi nói cô nương cùng ngươi đưa màn thầu là ta rồi sao?"
Hạ Phú Quý oan ức muốn chết: "Bà cô, ta nào dám.

Nếu bệ hạ biết, ta cũng không chạy thoát tội danh che giấu, cho nên ta chỉ nói là một tiểu nương tử tình cờ gặp, không trao đổi tên họ."

Ta điên cuồng vỗ vai hắn, khen ngợi nói: "Phú Quý Nhi thật thông minh, nói như vậy là không có sơ hở nhất.

Cứ để tự hắn từ từ tra đi, tìm được lên đầu ta mới là gặp ma, ha ha ha ha ha ha ha ha..."
Hạ Phú Quý nhỏ giọng suỵt suỵt: "Ngươi còn cười? Chúng ta đang phạm tội khi quân, phải mất đầu đấy."
Ta phách lối buông lời: "Muốn chém cũng là chém đầu ta, ngươi sợ cái gì?"
Hạ Phú Quý phiền muộn sờ đầu mình.
Tiễn Hạ Phú Quý đi rồi, ta sảng khoái tinh thần vào Ngự Thư Phòng hầu.
Hôm nay ngoại trừ Hạ Phú Quý ra, Lý Tư Diễm còn gặp Thượng thư lệnh, Tả tướng và hai người truyền lời của Tiết độ sứ phái tới.

Nghiệp vụ bận rộn, thứ cần ghi chép rất nhiều, ta ngồi vào bàn nhỏ bên cạnh của ta, vung bút vùi đầu vào công việc.
Nửa ngày sau, cuối cùng Lý Tư Diễm cũng đưa tiễn đoàn thần tử trung niên lão niên của hắn đi.

Trời đã ngả về Tây, ta thu dọn bút mực chuẩn bị tan làm, thu dọn được một nửa, Lý Tư Diễm đột nhiên gọi ta tới.
Ta lập tức từ chối nói: "Người hầu trong điện không được lại gần ngự án.

Bệ hạ có chuyện gì cứ nói thẳng với ta là được."
Lý Tư Diễm hoàn toàn không thèm để ý đến sự riêng tư, tùy ý nói: "Không sao, dù sao xưa giờ ngươi đều không tuân quy củ, đến bên bàn trẫm cũng không việc gì."
Ta nhăn mũi, đúng là ta không quá tuân thủ khuôn phép trong cung, thế nhưng dính đến cơ mật quân quốc, chính sự công văn các thứ thì ta quyết không dám đi quá giới hạn.
Nhưng mà, Lý Tư Diễm không có kiên nhẫn chờ ta rối rắm, hắn dứt khoát lôi tay áo ta, kéo ta đến bàn sách của hắn, nói: "Gọi ngươi tới thì tới đi."
Chân ta bước hụt, ngã "oạch" một cái lên đệm cói của hắn, mặt

chạm đất, suýt nữa gãy cả mũi, kêu oai oái.
Kẻ đầu sỏ cẩu Hoàng đế sững sờ giây lát, vội vàng níu cổ áo sau của ta xách ta lên.

Sau khi nhìn trước nhìn sau xác định mặt ta không bị té ra thương tật gì, hắn điềm nhiên như không nói: "Đồ ngốc, lần sau cẩn thận một chút."
Ta bị cẩu Hoàng đế xách tới xách lui quá nhiều lần, chỉ sờ mũi, ỉu xìu hỏi: "Bệ hạ tốn sức lực lớn như vậy kéo ta qua là muốn cho ta xem cái gì?"
Lý Tư Diễm lại cầm cái đệm cói ngồi xuống sát bên cạnh ta, trong lúc nhấp nhổm, mùi nước bạc hà nhàn nhạt trên người len lỏi vào trong mũi ta.
Ta không quen cách hắn gần như vậy, mất tự nhiên dịch sang bên cạnh một chút.
Hắn chú ý tới ta muốn cách xa hắn, "hừ" một tiếng, bắt lấy đệm cói ta ngồi kéo lại, bất mãn nói: "Với cái thị lực nát đó của ngươi, ngồi xa như vậy nhìn thấy cái gì? Lại đây."
Ta nghĩ thầm: Mẹ nó rốt cuộc ngươi muốn cho ta xem bảo bối gì động trời mà long trọng như vậy?
Ta cầm lòng không đậu vụng trộm nhìn bàn sách của hắn một chút, nhìn rồi mới hay, ánh mắt ta dính chặt lên bàn hắn.
Chỉ thấy giữa tấu chương bày chình ình mấy cuộn tranh vẽ mỹ nhân tinh xảo, góc dưới bên trái dùng chữ nhỏ ghi tên của từng người.
Ối chà!
Ta chớp mắt nhìn, lập tức hiểu đây là đang làm gì.
Không phải là chuyện Hoàng đế tuyển phi mà quần chúng hóng hớt thích nghe nhất sao?
Lý Tư Diễm nghịch mấy bức tranh này, ung dung nói: "Tháng trước vừa thả ra ngoài phong thanh sắp chọn Hậu, hôm nay chân dung đã đưa lên bàn, Khánh Phúc làm việc vẫn rất là nhanh nhẹn."

Trong lời nói có vẻ đắc ý.
Ta hỏi dò: "Ngươi gọi ta đến là muốn cho ta xem thử sao?"
Lý Tư Diễm liếc mắt nhìn ta một cái: "Không thì bảo ngươi tới làm gì, làm cái chặn giấy à?"

Kẻ vốn yêu thích mỹ nữ ta đây lập tức kích động, cẩn thận từng tí giở bức tranh ra.

Khá lắm, toàn là mỹ nữ! Đôi mắt ta choáng ngợp nhìn đi nhìn lại thưởng thức, nước miếng không tự chủ chảy ra.
Ta nhìn chân dung, Lý Tư Diễm híp mắt cùng ta thưởng thức.

Hai người giống như hai đứa lưu manh vừa gom tiền mua một quyển danh sách đô tri[1] nương tử Bình Khang phường[2], đang ngồi xổm ở nơi hẻo lánh ý dâm đô tri nương tử, trên mặt đầy vẻ bỉ ổi.
(1) Danh xưng người chủ trì hội ca quán thanh lâu triều Đường, tài mạo xuất chúng, kiến thức rộng rãi, khéo ăn khéo nói.

(2) Kỹ viện thời Đường.
Ta tức giận thầm nghĩ: Đáng hận, cẩu Hoàng đế diễm phúc không cạn.
Bình thường con cháu hoàng thất được lễ quan dạy bảo đều sẽ duy trì tôn trọng với quý nữ đồng tầng lớp, nhưng Lý Tư Diễm không được nhận sự dạy bảo của đám người này, cho nên sẽ không hề ngại ngùng chỉ trỏ tướng mạo khí chất của các cô nương.
Mà càng chó má hơn chính là thẩm mỹ của ta và hắn khác nhau một trời một vực.

Hắn thích hình tượng thanh tú đáng yêu, ta thích hình tượng cao ngạo khí chất.

Hai người vì đề tài ai xinh đẹp hơn mà gần như cãi nhau ỏm tỏi.
"Tại sao ngươi thấy Lý Nhứ Nguyệt không đẹp? Ta cảm thấy nàng là đệ nhất mỹ nữ An Ấp phường, tính tình hơi lạnh lùng một chút nhưng nói riêng về nhan sắc thì đứng hàng năm thành Trường An không có vấn đề gì."
Bệnh độc miệng của Lý Tư Diễm lại tái phát: "Đệ nhất? Xem ra An Ấp phường các ngươi chẳng có ai ra hồn.

Nàng ta mày thô mặt vuông, trông không khác gì nam nhân, trẫm thấy ngay cả ngươi cũng còn hơn nàng ta một chút."

Ta nghe hắn nói như vậy trong lòng mừng thầm, nhưng vẫn nể tình hàng xóm nói giúp cho Lý Nhứ Nguyệt: "Bệ hạ không thích tướng mạo của nàng nhưng Lý Nhứ Nguyệt đọc sách rất khá, tay áo hồng thêm hương, hạ bút thành văn gì đó thật sự không thử xem sao?"
"Không hứng thú." Xem ra Lý Tư Diễm thật sự không thích kiểu này, ngón tay khớp xương rõ ràng lật qua lượm lại, chọn lấy năm bức trong đống chân dung ra, ngón trỏ chỉ chỉ nói: "Thu thập nhiều chân dung như vậy chỉ có năm người này miễn cưỡng đạt yêu cầu.

Ngươi xem thử đi."
Ta bóp cổ tay thở dài, năm vị này đều là mỹ nhân trong mỹ nhân.

Theo ta thấy, người nào cũng không nên để cẩu Hoàng đế được lợi.
Hắn nhìn một chút, đột nhiên nói một câu: "May là ngươi vào cung rồi.

Nếu không dựa vào dung mạo tính tình của ngươi cũng sẽ không được Khánh Phúc ghi vào danh sách này."
Ta vỗ ngực một cái, vui mừng nói: "May mà ta xấu."
Lý Tư Diễm không nói nữa, "hừ" một tiếng, vẻ mặt có chút u ám.
Ta không để ý tới hắn, cầm năm tấm chân dung hắn lấy ra xem xét, lập tức vui vẻ chỉ vào chân dung Ôn Bạch Bích nhà Thượng thư lệnh, nói: "Bệ hạ đúng là gặp trúng Mao Diên Thọ[3] rồi nha! Lúc ta chơi cưỡi ngựa đánh bóng từng gặp Ôn Bạch Bích người thật, nàng còn đẹp hơn thế này nhiều."
Lý Tư Diễm hỏi: "Mao Diên Thọ là ai?"
"Ngươi từng đọc "Tây kinh tạp kí" chưa? Biết Vương Tường[3] không? Không biết à? Vậy ta kể cho ngươi nghe từ đầu..."
(3) Vương Tường là tên thật của Vương Chiêu Quân.

Câu chuyện bức tranh chân dung của Vương Chiêu Quân gắn liền với Mao Diên Thọ tương đối nổi tiếng, gần như truyền thuyết và dị bản về sau của Vương Chiêu Quân đều sẽ đề cập việc bị Mao Diên Thọ vẽ xấu hoặc lấp liếm chân dung đi.

Nguyên Đế lựa chọn trong số chân dung, thấy Chiêu Quân tầm

thường, nên chọn để phái đi Hung Nô.

(Wikipedia)
Ta giải thích cho hắn một lần, cũng không kiêng dè thổi phồng vẻ đẹp động lòng người của Ôn Bạch Bích.

Tây Thi, Điêu Thuyền tái thế cũng chỉ đến thế thôi, vân vân...

"...!Nàng thật sự xinh đẹp, tính tình cũng vô cùng tốt.

Hôm đó ta không mang gậy đánh bóng còn là nàng cho ta mượn đấy.

Nhưng mà lần đó gặp trúng đối thủ là người đàn bà chết tiệt Thượng Quan Lan, đội chúng ta thua rất thảm hại...!Đúng rồi, hồi trước các nàng cùng nhau đối thơ, hình như Ôn nương tử cũng đứng thứ nhất."
Lý Tư Diễm không có mấy hứng thú với Ôn Bạch Bích.

Ta nói nhiều như vậy, hắn chỉ qua loa "ừ" một tiếng, ngược lại hỏi ta: "Ngươi rất ít giao du với nhóm khuê tú Trường An, tại sao lại biết nhiều chuyện vặt của Ôn nương tử như vậy?"
Ta sững lại một chút, lập tức nói: "Ta là Sử quan, đương nhiên cũng có biết một vài việc nhà của cố mệnh đại thần.

Hơn nữa Ôn Bạch Bích là giấc mộng của lang quân toàn Trường An, ta có ít nhất ba bằng hữu yêu thầm nàng, lâu dần đương nhiên biết được nhiều rồi."
Thấy hắn không nói, ta đặt bức họa xuống, châm chọc nói: "Bệ hạ nghi ngờ ta nhận hối lộ của Ôn thượng thư?"
Lý Tư Diễm nhìn ta một cái, lại lộ ra nụ cười khinh miệt quen thuộc: "Cũng không phải, chỉ bằng óc heo của ngươi nào có bản lĩnh cấu kết trong ngoài?"
Ta tức chết.

Khánh Phúc già nói miệng ta nát không nói được lời hay, thực ra cẩu

Hoàng đế mới là miệng chó không mọc được ngà voi thật sự.
***
Lý Tư Diễm làm việc sấm rền gió cuốn, từ sau hôm đó xem chân dung xong đã khua chiêng gõ trống bắt đầu điều tra bối cảnh các cô vợ tương lai.
Ngoại trừ tra hỏi thông thường ra, hắn còn phái một nhóm thái giám đi thăm dò hồ sơ ra vào cung đình vào một ngày nào đó chín năm trước, cố ý căn dặn nhất định phải kỹ lưỡng, không được bỏ qua bất kỳ ghi chép nào.
Năm đó hắn khoảng chừng mười tuổi, đổ bô trong Dịch Đình; ta khoảng chừng sáu tuổi, ở An Ấp phường nhớ mẹ.
Ta biết, chắc chắn là hắn muốn tra tiểu nương tử năm đó cho hắn một chiếc màn thầu là ai.

Tra đi, cứ việc để hắn tra, tra được lên đầu ta thì ta theo họ hắn!
Hôm đó vào cung vốn là ta nhất thời nổi ý, trà trộn vào trong xe chở nước lặng lẽ vào tìm cha.

Cho nên trong hồ sơ ra vào vốn dĩ không có tên ta, dù hắn lật nát ghi chép cũng không tìm ra một chữ Thẩm.
Ta không khỏi nhớ lại tình cảnh lúc ấy.
Thực ra lúc ấy ta định đi đến Tử Thần điện, kết quả nhảy xuống xe không đúng thời cơ, trời xui đất khiến lạc đường vào Dịch Đình.
Phòng ở trong Dịch Đình nhiều, toàn là hẻm nhỏ chằng chịt.

Ở một con hẻm nhỏ nào đó trong số ấy, ta đã gặp Hạ Phú Quý vẫn còn là một thanh niên buồn khổ.
Hạ Phú Quý vừa mới bị sư phụ hắn mắng một trận, như chó nhà có tang trốn trong góc xó liếm vết thương.

Ta sáu tuổi lẩm bẩm mấy câu "đừng khinh thiếu niên nghèo", ngại ngùng đi qua hỏi: "Vị ca ca này? Huynh có biết đây là đâu không? Ta không cẩn thận lạc đường, có thể dẫn ta ra ngoài không?"
Hạ Phú Quý ngẩng đầu ngây ngốc nhìn ta vài lần, ánh mắt rơi trên chiếc váy lụa trắng xinh xắn của ta, ngơ ngác hỏi: "Ngươi là ai? Làm sao lại vào Dịch Đình?"

Đương nhiên ta không thể nào nói thật, chỉ nói ta lạc mất phụ thân, xin hắn đưa ta đến Tử Thần điện, ta muốn đi tìm cha.
Tử Thần điện? Cha?
Hạ Phú Quý đột nhiên nhảy cẫng lên cực kỳ kích động như bị chứng động kinh.
"Ngươi...!ngươi là người cung nào? Ngươi ở đâu? Ta...!tiểu nhân mang Công chúa ra ngoài!"
Hắn ra sức kiềm chế nội tâm xúc động, thận trọng nói.
Ta vội vàng khoát tay: "Huynh nhầm rồi, ta không phải Công chúa.

Cha ta là Sử quan biên soạn, hôm nay tiến cung thay quyển Khởi cư lang!"
Bả vai Hạ Phú Quý lập tức tiu nghỉu xuống, khó nén thất vọng.
Nhưng mà Phú Quý Nhi này mặc dù hơi bợ đỡ nhưng lòng dạ không tệ.

Dù ta không phải Công chúa, chỉ là một nữ nhi của biên soạn, hắn cũng đồng ý đưa ta đến Tử Thần điện.
Hắn còn sợ ta đói, cho ta một cái màn thầu buổi trưa hắn ăn thừa.
Ta cầm chiếc màn thầu lạnh ngắt khô khốc kia, cho rằng ca ca nói người trong cung đều ăn sơn hào hải vị các loại là đang lừa ta.

Rõ ràng người trong cung sống còn không tốt bằng nhà ta, chỉ có màn thầu lạnh ngắt mà ăn.
Nhưng trông Hạ Phú Quý rất chân thành, ta không tiện làm phật lòng hắn, thế là cầm cái màn thầu đi cả một đường, mãi đến...
Mãi đến lần đầu tiên ta đối mặt với hiện trường thái giám bắt nạt ẩu đả.

Bốn năm tên, không, khoảng sáu bảy tên thái giám trẻ tuổi đang hùng hùng hổ hổ bao vây đánh đập một người.

Thái giám cầm đầu khuôn mặt dữ tợn, trên tay giơ một cây gậy rất dài, tàn nhẫn đánh vào người kia, vừa đánh vừa mắng: "Ranh con, dám cướp công trước mặt ông nội! Đừng tưởng rằng ngươi nhận

một cung nữ làm mẹ nuôi thì ông đây sợ ngươi!"
Cậu bé bị đánh chỉ mới khoảng chừng mười tuổi, dáng người cao gầy, tóc đen rối tung, nhếch nhác thảm hại.

Nhưng đôi mắt vẫn hung dữ sáng rực, khiến cho ta nghĩ tới con sói con bắt được lúc Phù Dung uyển săn bắn.
Hắn bị đánh mạnh như vậy nhưng lại không kêu một tiếng, chỉ ôm đầu tìm thời cơ.

Đột nhiên, hắn dồn sức xô ngã một thái giám trước mặt, giành lấy cây gậy của gã, quay người vung mạnh về phía tên cầm đầu.
Thái giám cầm đầu trúng một gậy, đau đến la to một tiếng, càng thêm hung tợn sai mấy người còn lại quây đánh hắn.
Ta sững sờ trong chớp mắt, tinh thần chính nghĩa trời sinh cuồn cuộn dâng lên, lập tức xông lên quát: "Sao các ngươi có thể đánh người! Còn đánh nữa ta sẽ báo quan!"
Báo quan? Hạ Phú Quý xém chút ngã ngửa, vội vàng kéo ta lại, khuyên nhủ: "Cô nương tốt, chuyện này không liên quan đến ngươi.

Bọn họ thường hay bắt nạt Diễm lang, không chỉ mỗi lần này."
Ta không tin nổi quay đầu sang: "Cái gì? Bọn họ sáu người đánh một người, còn thường xuyên bắt nạt người ta? Bọn họ sẽ đánh chết hắn!"
Giọng nói của cô gái nhỏ lanh lảnh sắc bén, trong khí thế lại mang theo chính khí nghiêm nghị trời sinh của Sử quan thế gia, dọa cho đám thái giám kia thật sự ngừng tay, cau mày dò xét ta.
Ta vênh váo đắc ý nói: "Các ngươi biến!"
Thái giám cầm đầu kia thấy ta ăn mặc sáng sủa, điệu bộ ngạo mạn, nhất thời không dám chắc thân phận của ta, sắc mặt hòa hoãn hỏi Hạ Phú Quý: "Xin hỏi tiểu nương tử là vị quý nhân nào?"
Hạ Phú Quý vừa định nói, ta nhanh nhạy cảm thấy thân phận của phụ thân ta có thể không đủ dọa được bọn họ, thế là ta học dáng vẻ thím ta dạy bảo hạ nhân, ngang ngược chống nạnh mắng: "Phì, cẩu nô tài! Dựa vào các ngươi cũng xứng biết thân phận của ta! Cút hết cho ta!"
Chiêu này rất có tác dụng, người trong cung phần lớn đạp dưới luồn

trên, thấy ta một thân khí thế vênh vang đắc ý thì thật sự cho rằng thân phận ta tôn quý, nhao nhao xin lỗi ta rồi tan tác như chim muông.
Hạ Phú Quý cũng bị ta làm cho nín thinh, do dự hỏi: "Vậy...!vậy chúng ta còn đi nữa hay không?"
Hắn quay đầu nhìn tiểu lang quân trong góc bị đánh đến cả người xanh tím, đang chật vật đứng thẳng người.
Hắn bị đánh một trận tơi bời, đầu bị rách, khóe miệng sưng lên, hình như chân cũng bị thương, mắt cá chân sưng to một cục.
Nhưng cho dù như thế, hắn vẫn cố gắng giữ thẳng người, u ám liếc mắt nhìn ta và Hạ Phú Quý, sau đó chậm rãi lê cái chân bị thương di chuyển vào trong phòng.
Chắc hẳn hắn rất đau, quai hàm cắn chặt, cơ thể cũng hơi run rẩy.
Đương nhiên ta sẽ không ngồi yên không quan tâm.

Ta chính là tiểu nương tử tốt bụng chính nghĩa nhất toàn Trường An, lập tức lôi kéo Hạ Phú Quý chạy tới, lo lắng hỏi thăm: "Ngươi sao rồi, có đau không? Ta gọi lang trung cho ngươi nhé!"
Tiểu lang quân kia dừng lại, buông mắt lạnh lùng nhìn ta chằm chằm, mày hơi nhíu lại.
Hạ Phú Quý nhỏ giọng nhắc nhở ta: "Tiểu nương tử không biết đấy thôi, người Dịch Đình chúng ta bị thương chỉ đành tự sinh tự diệt, không có tiền mời lang trung."
Ta nói: "Nhưng ta có tiền, ta cho hắn mượn."
"Không cần." Tiểu lang quân vất vả xoay người, lạnh lùng nói.
Hạ Phú Quý thở dài: "Diễm lang, ngươi quá bướng bỉnh.

Mặc bọn họ đánh một trận rồi nguôi giận là được, hà cớ phải đánh lại? Ta thấy ngươi vẫn nên mời đại phu đi..."
"Không liên quan đến ngươi!" Hắn nghiến răng nghiến lợi nói.
Hạ Phú Quý ngừng nói, thu tay đứng đằng sau ta.
Ta không thích thái độ của tiểu lang quân tên Diễm lang này, nhưng mà thấy hắn bị thương nặng như vậy, cuối cùng vẫn không so đo với hắn.
Đúng lúc trong tay có một cái màn thầu, ta tháo xuống một cái trâm hoa nhỏ trên đầu, nhét vào trong màn thầu, đưa cho hắn nói:

"Ngươi không cần tiền, vậy ta tặng ngươi cái màn thầu được rồi, cầm đi."
Tiểu lang quân quay đầu lại, cau mày, ánh mắt hung dữ, kiêu căng "hừ" một tiếng, cực kỳ kiểu cách.
Thấy hắn không nhận, ta kiên quyết nhét vào tay hắn.

Hắn không kịp từ chối, ta đã hất cằm nói với Hạ Phú Quý: "Không phải nói muốn đưa ta về sao, đi thôi."
"Ngươi..." Giọng nói của thiếu niên vang lên sau lưng.
Ta giả bộ làm ngơ, nghênh ngang đi xa.
Nhị thúc ta từng nói, làm việc tốt không nên để lại tên, nếu không rất dễ bị người mặt dày đeo bám.

Ta cảm thấy rất có lý, đồng thời quyết định nghe lời ông ấy.

Hạ Phú Quý nhét ta vào trong cái gùi, lén đi tới Tử Thần điện.
Cha vừa mới xong việc, đúng lúc nhìn thấy nữ nhi chạy lạch bạch tới, giật mình kêu lên.

Lúc ông đang định trách mắng ta làm càn, miệng nhỏ ta mếu máo, khóc òa một tiếng.
Ta tuổi nhỏ phi người bổ nhào vào trong ngực cha, thút tha thút thít túm vạt áo trước của cha, nói: "Cha, ca ca nói dối, huynh ấy lừa gạt Anh Anh! Rõ ràng trong cung không tốt chút nào, vừa lớn vừa tịch mịch, con không thích nơi này..."
"Con rất nhớ mẹ, nhưng ca ca nói mẹ sẽ không quay về nữa."
"Lần này mấy ngày cha không quay về, con còn tưởng cha theo mẹ đi đến nơi rất xa rất xa rồi, không cần Anh Anh nữa.

Con sợ muốn chết mới lén chạy vào trong cung..."
"Hu hu...!chúng ta về nhà đi."
Cha ngẩn người, tay vốn định giáo huấn ta lại vỗ vỗ sau lưng ta, khẽ giọng nói: "Cha cũng rất nhớ mẹ.

Anh Anh đừng sợ, cha sẽ không đi...!sẽ không đi..."
***

Hôm nay sau rất nhiều năm, ta hồi tưởng lại chuyện cũ, nhớ tới cha vỗ lưng ta lẩm bẩm ông sẽ không đi tìm mẹ ta, nói ông sẽ luôn luôn ở bên cạnh ta.

Nhưng không ngờ ông vẫn đi rồi, chỉ để lại ta một mình lẻ loi bị giam trong cung cấm.
Ta hận mình tại sao ngày đó lại chạy vào cung, tại sao xen vào việc không đâu của Lý Tư Diễm.

Nếu như ta không nói lời nào, mặc cho Lý Tư Diễm bị đám thái giám kia đánh chết, vậy có phải cha ta sẽ có thể yên bình sống sót, thím cũng không phải làm quả phụ hay không?
Chỉ tiếc cuộc đời chỉ có một lần, không ai có thể dự đoán được mỉm cười và ác ý của vận mệnh.

Mấy ngày sau, Lý Tư Diễm nói với ta, hắn quyết định chọn Ôn Bạch Bích làm tân Hoàng hậu của hắn, mùa thu sang năm cử hành đại điển phong Hậu, nghênh đón nàng trở thành nữ chủ nhân mới của cung đình.
Ta gật đầu, viết chuyện này vào khởi cư chú.
Trong mắt hắn ngậm cười, dịu dàng nói: "Kể ra, trẫm và Ôn nương tử còn có một chút ngọn nguồn.

Lúc trẫm còn bé tình cảnh hiểm nghèo, có một lần bị thái giám khác hợp lại cô lập, mấy người vây đánh một mình trẫm.

Mặc dù trẫm hơi chiếm thượng phong nhưng vẫn bị thương.

Ôn nương tử tốt bụng tặng trẫm một đóa trâm hoa để trẫm mang đi mời đại phu."
Để tăng cường độ tin cậy của câu chuyện, hắn còn vô cùng trân trọng lấy ra một cái hộp gấm trong thư các, trong hộp gấm là một đóa trâm hoa nho nhỏ nằm trơ trọi.
Đồ rẻ tiền mạ vàng quấn tơ, kiểu dáng hoa ngọc lan, chính là cái năm đó ta cho hắn.
Ta nhìn đóa trâm hoa này, trong lòng lặng lẽ thầm nói: Ngươi xạo

vừa thôi.
Rõ ràng là hắn bị đánh đến thừa sống thiếu thiếu, bà đây gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, bị hắn nói thành thi triển oai phong, mỹ nhân tặng trâm hoa làm tiền thuốc men...!Ôi, nam nhân.
Ta suồng sã chế giễu hắn trong lòng, ngoài miệng vẫn tỏ vẻ không để ý, nịnh nọt: "Chao ôi, Ôn nương tử đúng là quá lương thiện, cực kỳ xứng với bệ hạ.

Nhưng mà năm đó hình như ta cũng vào cung mấy lần, lại chưa bao giờ gặp được Ôn nương tử."
Lý Tư Diễm mỉa mai nói: "Thế nào, ngươi muốn nói người trẫm gặp không phải Ôn nương tử mà là ngươi sao?"
Ta tủm tỉm nói: "Đúng thế, chính là ta."
Lý Tư Diễm lười biếng nói: "Trẫm còn nhớ tiểu nương tử tặng trẫm màn thầu hòa nhã dễ gần, còn là một mỹ nhân tiềm năng, làm sao có thể là ngươi được?"
Ta nhớ lại tình hình lúc ấy ta chống nạnh quát mắng, cảm nhận sâu sắc Lý Tư Diễm có hiểu nhầm to lớn với hòa nhã dễ gần.
Ánh mắt ta nhìn hắn thêm hai phần đồng cảm: Người này ký ức rối loạn, rõ ràng là bị đánh hồ đồ rồi.
Hắn lại cười nói: "Trẫm điều tra ghi chép tiến cung ngày đó, vừa đúng Ôn nương tử theo mẫu thân An Bình quận chúa vào cung bái kiến Thái hậu.

Trẫm phái người tới Ôn gia hỏi nàng, mặc dù nàng không nhớ rõ chi tiết lắm, nhưng lại nói quả thật có việc này."
Ta giả đò cười cười nói: "Vậy thì tốt rồi.

Chúc mừng bệ hạ tìm được ân nhân ngày xưa."
Lý Tư Diễm ngắm nghía ta, chợt nói: "Biểu cảm ngươi thế này là sao? Trẫm có Hoàng hậu, ngươi không vui mừng thay trẫm à?"
Ta há miệng, vốn định mỉa mai hắn tự mình đa tình, sĩ diện hão, nhưng cẩn thận nghĩ lại, hà tất phải vậy? Cứ để hắn bị Ôn Bạch Bích lừa gạt đi, châm ngôn nói rất đúng: Lừa đảo kết đôi chó má, vĩnh viễn dài lâu.
- -----

Truyện đăng tải duy nhất tại ?????????????????????????? @nhumocxuanphong2506.

Vui lòng đọc truyện tại trang chính chủ để ủng hộ editor!.

Chương 16: 16: Nhật Ký Tăng Ca Mùa Đông

Chỉ dụ phong con gái Ôn thị làm tân Hậu vừa ban ra, toàn bộ Trường An đều sôi trào.
Ôn gia như lửa nóng sôi dầu, hoa tươi cài gấm, người người đều đến chúc mừng.

Ôn thượng thư lệnh lúc vào triều đều ưỡn thẳng sống lưng, phải nói là xuân phong đắc ý.
Ngoại trừ nạp Ôn Bạch Bích ra, Lý Tư Diễm không hề bạc đãi mình chút nào, không nói hai lời lại hạ chỉ nạp Vương Phù Nương và Ngụy Uyển Nhi Ngụy thị Cự Lộc làm tài nhân, ngoài ra còn có mấy nương tử môn hộ nhỏ khác, tạm định vào cung sau đại điển phong Hậu.

Liên tiếp hai vị thiên tiên mỹ nhân chia bớt sủng của nữ nhi, sống lưng Ôn thượng thư lệnh lập tức uể oải không ít.
Liên quan đến chuyện nạp phi, trong ngoài cung đều rối tung rối mù, nhất là Tố Hành.

Ta không hiểu sao mỗi ngày nàng ta có nhiều chuyện phải làm như vậy, rút cục Hạ Phú Quý hóa giải mối nghi ngờ của ta: "Tòa cung đình lớn như thế, có thể duy trì mỗi ngày vận hành bình thường đã là không dễ, chứ đừng nói đến sắp có mấy người mới vào."
Ngày hôm đó Hạ Phú Quý nhàn rỗi, mời ta đang nghỉ tắm gội cùng nhau ăn bữa cơm rau dưa, cũng tìm hiểu tin tức mới nhất từ chỗ ta.
"Ngươi muốn biết cái gì?" Ta vừa nhét một miếng anh đào tất la vào miệng, vừa hỏi Hạ Phú Quý.
Hạ Phú Quý lén lén lút lút hỏi: "Từ sau hôm đó bệ hạ không sinh nghi à?"
Ta sững lại, tức khắc hiểu việc hắn nói là hôm ấy Lý Tư Diễm gặng hỏi chuyện năm đó.

Thế là ta trấn an hắn nói: "Yên tâm, vốn dĩ hắn không coi lời khai của ngươi ra gì.

Lý Tư Diễm này lòng nghi ngờ rất nặng, ai cũng không tin, chỉ tin tưởng thứ mình tra được."
Hạ Phú Quý không nhịn được hỏi: "Vậy bệ hạ tra được chưa?"
"À, hắn tra được rồi, tra được lên đầu Ôn Bạch Bích Ôn gia.

Mà lá gan Ôn Bạch Bích kia rất lớn, vậy mà lại nhận thật.

Thế chẳng phải tình chàng ý thiếp nước chảy thành sông, ôm được mỹ nhân về sao?" Ta tủm tỉm cười nói.
Hạ Phú Quý lộ ra vẻ mặt hâm mộ: "Ôn nương tử này đúng là tốt số, quả thực là một bước lên trời."
Ta lắc đầu nói: "Cũng không tính là vậy.

Vốn dĩ Ôn gia đã nhiều đời huân tước, đời gia chủ này làm Thượng thư lệnh, ngoài ra còn có mấy thân thích chi bên cầm binh quyền trong tay, xem như hào môn số một trong thành Trường An.

Lý Tư Diễm cưới nàng không phải vì cảm kích ân tình một cái màn thầu, mà là muốn nàng mang về càng nhiều màn thầu hơn."
"Vậy cũng rất tốt, bệ hạ như vậy là cho nàng đủ thể diện, không nạp mỹ nhân tiến cung trước." Hạ Phú Quý nói.
Ta bĩu môi nói: "Chưa chắc, với tính tình nát này của Lý Tư Diễm, ai gả người đó xúi quẩy.

Ta thấy hắn chỉ có xứng với Tố Hành nhất, chó giữ nhà kết đôi chó dại, vĩnh viễn lâu bền."
"Lời này của ngươi không được nói ra ngoài." Hạ Phú Quý vội vàng bịt miệng ta lại: "Nghị luận bệ hạ chính là tội lớn."
"Không sao, hắn còn cần ta làm việc mà, nào nỡ phạt ta." Ta thản nhiên nói: "Bà đây chết còn không sợ, hắn còn có thể làm gì ta."
Hạ Phú Quý trợn mắt nói: "Ngươi quên thím và đường đệ ngươi rồi à?"
"Không sao, chuyện trong cung giải quyết trong cung.

Chỉ cần ta không tự sát không nghĩ tới chạy trốn, Lý Tư Diễm sẽ không động đến bọn họ."
Vẻ mặt Hạ Phú Quý đầy mù mịt.
"Bệ hạ đối với ngươi là ý gì?" Hắn đè thấp giọng, hỏi ta.
"Nói bao nhiêu lần rồi, ý mèo vờn chuột." Ta hung hăng gặm một miếng anh đào tất la, ra sức nhai nuốt, nói hàm hồ không rõ: "Vui vẻ thì trêu chọc một chút, không vui thì mắng hai câu, không vui nữa thì đánh một trận."
Hạ Phú Quý nghe đến choáng váng: "Hả? Ngươi còn đánh nhau với Thánh thượng?"
"Đúng vậy, từng đánh rất nhiều lần.

Cẩu Hoàng đế không có một tí võ đức." Ta phàn nàn nói.
Việc này lật đổ nhận thức của Hạ Phú Quý.

Hắn trợn mắt há mồm nghe ta kể hết chuyện cũ mấy lần trước đánh nhau, tay cầm đũa run nhè nhẹ.
Ăn bữa cơm này thật giá trị, lượng tin tức hắn dò la được hoàn toàn vượt ra khỏi mong đợi của hắn.

***
Tiễn Hạ Phú Quý xong, Phạm thái y lại tới tìm ta, mang theo một cái hòm thuốc, lật đật đến kiểm tra định kỳ cho ta.
"Há miệng, ta xem thử tưa lưỡi." Ông ta nói.
Ta lè lưỡi.
Phạm thái y nói: "Tưa lưỡi trắng dày, thấp khí quá nặng, cần đi lại nhiều hơn."
"Vâng."
Phạm thái y xem mạch cho ta xong, nói ta không có bệnh tật gì, nhưng đông lạnh sắp tới, phong hàn tàn phá, phải cẩn thận một chút về phương diện cơm áo.
Người trẻ tuổi luôn không biết trân trọng cơ thể mình.

Chân trước Phạm thái y vừa mới ra ngoài, chân sau ta đã ném hết thảy lời căn dặn của ông ta lên chín tầng mây.

Thuốc thang điều dưỡng ông ta cho cũng lười uống, cho hết lùm cỏ dại dưới cửa sổ.
Có một ngày ta còn cố ý ngó ra ngoài cửa sổ xem xét, phát hiện cỏ dại đều bị thuốc của Phạm thái y độc cho chết.

Người xấu xa ta đây không hề có lòng thương tiếc hoa cỏ, chỉ vỗ ngực nghĩ may mà bà đây không uống.
Hậu quả của sự làm càn này là một ngày nào đó cuối tháng mười một, ta bệnh rồi.
Bệnh này đến thật không đúng lúc, kéo đến đúng vào ngày nghỉ tắm gội một tuần một lần, làm cho người ta hết sức tức giận.

Sáng sớm, Tiểu Kim Liên phát hiện ra chỗ không đúng, sờ trán ta, nóng bỏng đến giật mình.
"Làm sao bây giờ!" Nàng lo lắng: "Nương tử sốt cao quá, em đi mời Phạm thái y nhé."
Thái y? Thôi đi...
Ta sợ nhất Phạm thái y cằn nhằn ta, cái miệng đó làm người ta phát phiền.
Ta nói: "Hôm nay Phạm thái y nghỉ tắm gội, người hầu ở ngự tiền chúng ta không dễ mới có ngày nghỉ này, đừng đi làm phiền ông ấy."
"Vậy làm sao bây giờ?"
"Chịu đựng một ngày thôi mà, không chết được." Ta khoát tay, chui về ổ chăn: "Ta ngủ trước một giấc, em ra ngoài đi."
Về sau Tiểu Kim Liên nói cho ta, trong khoảng thời gian ta đang mê man ngủ, Trường An rất không nể mặt đổ một trận tuyết mới, tựa như lông ngỗng bay lả tả, mỹ lệ khôn cùng.
Sau một trận tuyết lớn, toàn bộ Trường An khoác một lớp áo bạc chừng như tiên cảnh.
Hôm nay Lý Tư Diễm cũng nghỉ tắm gội, tâm huyết dâng trào leo lên thành lũy ngoại thành, ngóng nhìn Trường An trăm dặm, giang sơn vạn dặm, niềm tự hào dâng lên trong lồng ngực.
Tất cả vốn không liên quan đến ta, vậy mà không biết tại sao lúc niềm tự hào dâng lên, cẩu Hoàng đế trên tường thành lại nhớ ra hắn

còn có một Khởi cư lang ngóng trông hắn xui xẻo.
Thế là...
"Thẩm Anh đâu?" Lý Tư Diễm đột nhiên hỏi.
Khánh Phúc giật mình: "Hôm nay Thẩm khởi cư lang nghỉ tắm gội ạ."
Lý Tư Diễm miết nhẫn ngọc, nói: "Ta mặc kệ nàng đang ở đâu, gọi nàng đến đây cho ta, ngay bây giờ."
Không ai dám chống lại hoàng mệnh.
Nửa khắc đồng hồ sau, Tố Hành tận tụy vì công việc từ trên cổng thành vội vàng trở về Tử Thần điện, phi như gió cuốn vào nhĩ phòng của ta, dựng ta dậy khỏi giường.
Quá nghiệp chướng.

Từ khi ta quen biết Tố Hành đến nay, người này đều đóng vai nhân vật ác lôi ta từ trên giường dậy.
Nàng ta túm ta đang mơ mơ màng màng, gọi Tiểu Kim Liên và Tiểu Kim Liễu mặc y phục chải đầu cho ta.
Cặp đôi Kim lĩnh mệnh mà đến, bốn cái tay nhỏ hí hoáy tới lui, Tố Hành ở bên cạnh giám sát.

Sau khi trông thấy ta ra dáng người rồi, nàng ta thúc giục nói: "Đi thôi, Thẩm khởi cư lang."
Mặc dù ta sốt cao, tiều tụy đến mười lớp son phấn cũng không che được, nhưng Tố Hành vẫn không thèm để ý đến tình trạng sức khỏe của ta, giục ta đi như xua vịt.

Ta đỡ đầu, cay đắng nghĩ thầm: Hay cho một nô tài đứng đầu coi mạng người như cỏ rác.
Cứ như vậy, ta bị Tố Hành lôi lôi kéo kéo đi, xách một mạch lên thành lũy.

Cẩu Hoàng đế đã đợi đến mất kiên nhẫn từ lâu, đi đi lại lại trên tường thành, trên vai phủ một lớp nước tuyết mỏng, thấm ướt tóc tản mát bên tóc mai.
Ta ăn mặc phong phanh, run rẩy quấn chặt lấy áo choàng, lạnh đến chóp mũi phiếm hồng.

Thành lũy này cao chừng hơn trăm thước, ta dựa vào hai cái chân của mình đi lên, mồ hôi lạnh đổ khắp người, bị gió luồn qua, ta cảm thấy bản thân sắp thăng rồi.
Rốt cuộc cẩu Hoàng đế có chuyện lớn gì cấp tốc, lại có thể để một bệnh nhân leo tường thành giữa trời rét buốt, quả thực quá không có lương tâm!
"Bái kiến bệ hạ." Ta suy yếu hành lễ.
Lúc uốn gối dưới chân trượt đi, suýt nữa ngã sấp xuống.

May nhờ có Tố Hành nhanh tay lẹ mắt, bắt lấy cánh tay ta.
Lý Tư Diễm nghe thấy giọng nói của ta, quay đầu lại.
Ta khịt mũi một cái, ốm yếu nhìn hắn.
Hắn nhìn thấy ta, trong mắt lộ vẻ vui mừng, đi nhanh như bay tới, nắm cánh tay ta dùng sức kéo đến bên cạnh hắn.
Ta bị lôi tới kéo đi, bước chân nhẹ hẫng, đầu choáng váng va phải áo khoác lông chồn đen của hắn, không biết trời đất là gì.

Ta mơ mơ hồ hồ, oán hận tột cùng nghĩ, mặc kệ hôm nay hắn thả cái rắm gì, ta đều sẽ không ghi một chữ.

Đây là sự quật cường cuối cùng của người tăng ca.
"Bệ hạ tìm ta có chuyện gì?" Ta mệt mỏi hỏi.
Hắn nhìn ta chăm chú, chỉ vào thành Trường An bên ngoài thành lũy bao phủ lớp tuyết mới, bao la hùng vĩ vô ngần, nói: "Để ngươi đến xem giang sơn của trẫm.

Tuyết báo được mùa, thiên hạ về theo."
Xem cái bà nội ngươi!
Ta tức đến gần như mắt tối sầm lại.
Thấy ta không có phản ứng, hắn cưỡng ép vặn đầu ta, chuyển hướng về bên ngoài thành lũy.
Ta miễn cưỡng nhìn thoáng qua, Trường An tuyết rơi đẹp vô cùng, nhưng cho dù có tán thưởng thế nào, ta cũng không cảm thấy trận tuyết này đáng để ta lê thân thể bệnh tật đứng trên cổng thành để xem.
Do tuyết rơi, người trên đường phố thưa vắng rất nhiều.

Ai mà muốn ra ngoài giữa trời tuyết lớn, còn chê không đủ lạnh phải không?
Ta nhìn về phía An Ấp phường, một dãy nhà mờ mờ ảo ảo, lại nhìn về phía Trung Thư Tỉnh, cũng là một bầu vắng lặng.

Ta đành phải uể oải nói: "Bệ hạ, ta xem xong rồi, có thể đi được chưa?"
Lý Tư Diễm nhắm mắt làm ngơ, vẫn không buông tha cho cái đầu đáng thương của ta, kề sát tai ta cười nói: "Thẩm Anh, có phải ngươi rất không cam lòng hay không? Trông thấy kẻ thù trẫm đây có được giang sơn cẩm tú, cai trị thiên hạ thái bình.

Ngươi nói trẫm sẽ gặp báo ứng, nhưng báo ứng này mãi không thấy tăm hơi, ngươi bảo nó gặp trục trặc ở đâu rồi?"
Ta nào biết? Ta nghĩ thầm: Ta cũng đâu phải ông trời.
Cái này gọi là thời không anh hùng khiến chó dại thành danh.

Hắn buông đầu ta ra, có vẻ tùy ý khoác đôi tay thon dài lên vai ta, bừng bừng ý chí nói: "Đợi mấy năm sau trẫm sẵn sàng ra trận, chấn chỉnh non sông, rồi ra quân Yên Vân thập lục châu, đoạt lại cơ nghiệp tổ tông."
Trên tay hắn có một lớp chai mỏng, do lúc còn bé lao động nặng gây nên.
Ta thầm nghĩ: Ngươi nằm mơ à, thiết kỵ Hung Nô cũng đâu phải ăn chay.

Cẩn thận bọn họ đả thảo cốc[1] một mạch đánh tới Trường An.

(1) Phái quân đi cướp đoạt vật tư ở vùng biên giới.
"Ngươi xem, phía đông có ánh sáng xuyên thủng màn mây, là dấu diệu của điềm lành."
Sao hắn vẫn còn luyên thuyên không ngừng thế, đáng ghét y như đứa trẻ con xấu tính khoe khoang đồ chơi.

Ta phiền muốn chết, ra sức gạt phăng tay hắn đặt trên bả vai ta, lùi lại phía sau mấy bước, hờ hững nói: "Mắc mớ gì đến ta."
Hắn nhất thời sửng sốt, sau đó ánh mắt dần trầm xuống, lạnh lùng nói: "Mắc mớ gì đến ngươi? Trẫm chính là muốn cho ngươi nhìn giang sơn của kẻ thù.

Làm sao? Như vậy đã không chịu nổi?"
"Không còn chuyện gì to tát thì ta cáo lui trước đây." Ta uốn gối hành lễ.
"Cút trở về, không được phép đi!" Hắn gào giọng nói, khí thế hùng hổ cứ như ta nợ hắn mấy trăm lượng vàng không bằng.
Nực cười, rõ ràng là hắn nợ ta ba mạng người, lại làm như là ta nợ hắn.

Người này thật không nói lý lẽ.
Ta cúi đầu xuống, loạng choạng xoay người, lại lảo đảo mà đi.
Ta đã rất lâu không cau có mặt mày với cẩu Hoàng đế, nhưng hôm nay ta là bệnh nhân, bệnh nhân có quyền tùy hứng một chút.
Ta run tay đội mũ trùm đầu, nhưng vẫn cứ lạnh, đầu cũng choáng váng.

Gió trên cổng thành rất lớn, ập thẳng vào trong mắt ta.

Ta híp mắt lại, đột nhiên cảm thấy bụng đói cồn cào.

À, có phải là ta chưa ăn sáng không? Nhưng mà bây giờ ta không hề có khẩu vị, chẳng nuốt nổi cái gì...
Ta vừa choáng vừa đói.

Rốt cuộc đến lúc này không cầm cự được nữa, thân thể nóng ran mềm nhũn ngã khuỵu về phía ngoài thành.

Cảnh vật trước mắt không ngừng xoay tròn, cuối cùng dừng lại dưới thành lũy cách đó trăm thước.

Nhảy xuống đi...!Nhảy xuống đi.

Ta đột nhiên sinh ra suy nghĩ này.
Giữa lúc tinh thần hoảng hốt, ta mờ mịt nhìn gạch xanh dưới thành, ma xui quỷ khiến nghĩ, cẩu Hoàng đế không cho ta tự sát, nhưng nếu như ngoài ý muốn bỏ mình...!Hắn có còn làm khó người thân của ta không?
Chắc là sẽ không...!đâu.
Nhưng ý nghĩ này cũng chỉ trong thoáng chốc mà thôi, ta chớp mắt nhìn, kiềm chế cảm giác kích động này: Ta không muốn để thím và Tiểu Xuyên đau buồn, cũng không muốn để Mạnh ca ca nhìn thấy dáng vẻ ta xấu xí máu thịt bê bết.

Nếu trong người còn lại một chút dũng khí sống tiếp, vậy thì đừng chết.
"Thẩm Anh!" Ta loáng thoáng nghe thấy cẩu Hoàng đế gọi to.
Một giây trước khi ngất đi, ta nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, bóng đen chớp lóe, một cục lông chồn mềm mại chạm vào người ta, sau đó là một sức lực lớn lật ta lại như trứng ốp la.

Ta mở mắt ra, trước mắt xuất hiện khuôn mặt phóng đại dữ tợn lo âu của cẩu Hoàng đế...!Ta lại vội vàng nhắm lại.
"Ngây ra đó làm gì! Mau gọi thái y!" Hắn nóng nảy quát, cảm xúc trong mắt phức tạp, hình như có vẻ hoảng hốt lo sợ, lại có vẻ yếu đuối ngỡ ngàng.

Năng lực quan sát của bệnh nhân suy giảm, không thể nào phân rõ được, ta chỉ cảm thấy hắn ồn ào.
Nhìn xem, bất kể trước giờ hắn ngụy trang tốt bao nhiêu, đến lúc như thế này, đứa bé trai u ám ương bướng trong Dịch Đình kia cuối cùng sẽ lặng lẽ xuất hiện.
Có lẽ là hắn cho rằng ta ngất đi rồi, nắm bả vai gầy yếu của ta liều mạng mà lắc, vừa lắc vừa gọi tên ta.

Hai chữ "Thẩm Anh" bị hắn gọi đến là khó nghe.
Không biết ta lấy sức lực từ đâu ra, mở bừng mắt, một tay gạt phăng tay hắn, cau mày nói: "Ồn ào quá, không cho phép ngươi đụng vào ta."

Tay hắn cứng đờ giữa không trung, ánh mắt thảng thốt.
Ta không muốn nhìn thấy bản mặt chó xúi quẩy này nữa, dứt khoát nghiêng đầu ngất đi.

***

Thẩm Anh ngất đi rồi.
Người này lòng bàn chân lõm, đặt chân không vững, có khi đi trên đất bằng cũng có thể ngã một cái, huống chi là bị bệnh.
Mà tư thế ngã cực kỳ không đẹp, lần nào cũng là mặt chạm đất.
Khánh Phúc thở dài cam chịu, cầm phất trần nhìn qua Ngự Thư Phòng.
Trong Ngự Thư Phòng người người nhốn nháo, nhóm cung nữ thái giám bưng nước và khăn đi lại như con thoi.

Ở chỗ trung tâm đám người, Thẩm Anh đang không hay biết gì nằm trên giường êm.
Hoàng đế bệ hạ sắc mặt khó coi ngồi bên cạnh giường, dưới mông rồng còn đè lên mấy sợi tóc của nàng.
"Đi gọi Phạm thái y chưa?" Khánh Phúc hỏi thái giám trước cửa.
"Hôm nay Phạm thái y nghỉ tắm gội, Hổ Dược Nhi đi gọi Khương thái y rồi ạ."
Khánh Phúc gật đầu nói: "Ngươi đến phòng Thẩm khởi cư lang cầm vật dụng xiêm y các thứ của nàng đến đây."
"Dạ?" Tiểu thái giám ngơ ngác.

Khánh Phúc hung dữ nói: "Còn không mau đi!"
Ông ta day mi tâm, xem chừng trước khi Thẩm Anh khỏi bệnh thì còn làm tổ trên giường Ngự Thư Phòng dài dài.

Lấy đồ đạc của nàng đến đây trước để tránh lát nữa nàng lại đòi cái này cái kia.
Bà cô này ồn ào rắc rối, vừa ngốc vừa phiền, nhưng bệ hạ lại sẵn lòng bỏ qua hết lần này đến lần khác, khiến người ta chẳng có cách gì.
Chỉ một lúc sau, Hổ Dược Nhi đã kéo Khương thái y đầu đầy mồ hôi tới.

Vừa nhìn đã biết lang trung trẻ tuổi đáng thương này đang nghỉ trưa bị dựng dậy, ăn mặc lộn xộn, mũ cũng đội lệch.

Khánh Phúc mời hắn đi vào, có mấy phần bi thương của đồng bệnh tương liên.
Đều là công nhân viên cung đình bị Thẩm Anh giày vò.
Khương thái y thấy sắc mặt Hoàng đế xanh trắng, không dám chậm trễ một khắc, vội vàng xem mạch Thẩm Anh, nơm nớp lo sợ trả lời: "Hồi bẩm bệ hạ, Thẩm khởi cư lang bị bệnh phong hàn, sốt rất nặng.

Thần sẽ đi kê đơn chuẩn bị thuốc.

Bệnh này không được gặp lạnh gặp gió, tốt nhất là nghỉ ngơi trên giường, không nên ra ngoài..."
Không nên ra ngoài.
Sắc mặt Hoàng đế ngày càng trở nên khó coi.
"Hai người các ngươi hầu hạ thế nào đây!" Hắn đột nhiên cầm một cái ống đựng bút ném mạnh xuống đất, lạnh giọng nói với Tiểu Kim Liên và Tiểu Kim Liễu: "Nàng bị bệnh, các ngươi lại không thèm mời thái y.

Cần các ngươi có tác dụng gì!"
Tiểu Kim Liên và Tiểu Kim Liễu sợ đến hồn bay lên trời, quỳ thẳng tắp trước mảnh vỡ đầy đất, khóc nói: "Sáng sớm chúng nô tỳ đã phát hiện Thẩm nương tử bị sốt, nhưng Thẩm nương tử nói hôm nay Phạm thái y nghỉ tắm gội, không tiện quấy rầy, chúng nô tỳ mới không đi gọi thái y.

Bệ hạ thứ tội!"
Hoàng đế một cước đá ngã Tiểu Kim Liên xuống đất, cười lạnh nói: "Các ngươi cứ vậy mà nghe nàng? Thái y viện cũng không phải chỉ có một mình Phạm Kỳ Sinh.

Các ngươi không biết đổi y quan khác hay sao? Thứ vô dụng, nhìn

cũng thấy chướng mắt, kéo xuống giết!"
Lông mày Khánh Phúc nảy lên, thầm nghĩ không ổn.

Hoàng đế đã lâu không không lạm sát, chưa nói đến hôm nay đột nhiên lên cơn, vừa lên cơn là nổi trận lôi đình, trực tiếp tước đoạt tính mạng hai tiểu cung nữ.
Ông ta ngập ngừng nói: "Bệ hạ..."
Ánh mắt sắc lẹm của Hoàng đế bắn tới chặn lại lời tiếp theo của Khánh Phúc.
Trong lòng Khánh Phúc run lên, lập tức xông lên phía trước, hai cái bạt tai đánh lên mặt Tiểu Kim Liên và Tiểu Kim Liễu, mắng: "Thứ không có mắt.

Thị vệ đâu? Không nghe thấy bệ hạ nói sao? Lôi hai đứa nó xuống!"
Khánh Phúc tức lên cũng không tốt hơn Lý Tư Diễm bao nhiêu.

Cặp đôi Kim bị đánh đến khóe miệng rách da, sợ đến không nói nên lời, nước mắt nước mũi tèm nhem.

Khánh Phúc mang theo hai thị vệ kéo các nàng ra ngoài cửa.
Sau khi ra cửa, Khánh Phúc mới nói khẽ với hai người: "Lần này coi như hai ngươi xui xẻo.

Nghe lấy, gia gia ta chỉ giữ được mạng các ngươi nhiều nhất một ngày.

Cầu trời khấn phật nhiều, phù hộ cho Thẩm nương tử các ngươi sớm tỉnh lại, có lẽ còn có con đường sống."
Tiếng khóc của cặp đôi Kim xa dần, Khánh Phúc vội vàng quay về Ngự Thư Phòng.
Trong thư phòng đã yên tĩnh lại, Hoàng đế đang ngồi trước giường Thẩm Anh ngẩn người.
Cô gái trên giường hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tiều tụy, tóc rối bù xõa ra.

Có lẽ là vì nóng, tay nàng liên tục duỗi ra bên ngoài.

Hoàng đế lại nhét tay nàng vào trong chăn một lần nữa.
Gây ra động tĩnh lớn như vậy nhưng nàng vẫn không tỉnh, bọc lấy chăn như con heo con rên rỉ xoay qua xoay lại.
Bất chợt, miệng của nàng mấp máy giống như muốn nói cái gì.
Hoàng đế lập tức đuổi hạ nhân ra, ghé tai vào.
Chỉ nghe Thẩm Anh nhắm nghiền hai mắt, nắm chặt nắm đấm...
Sau đó khí thế ngất trời hô: "Thẩm Niệm Xuyên, thằng nhóc đệ nợ tiền ta bao giờ trả!"
***
Sau khi ngất xỉu trên tường thành, ta nằm mơ một giấc mộng đứt đoạn rất dài.
Trong mơ, ta về nhà An Ấp phường, Tiểu Xuyên trốn học ra ngoài mua đá bào.

Thằng nhóc chết tiệt ăn mảnh, không mua cho ta, ta tức đến đuổi theo đánh nó.

Truyện Teen Hay
Nhớ láng máng nó còn nợ tiền ta, thế là ta rống lên một tiếng rung trời chuyển đất: Thẩm Niệm Xuyên, thằng nhóc đệ nợ tiền bà đây bao giờ trả!
Tiểu Xuyên bị ta đánh cho gào khóc la oai oái, cam đoan lần sau đi mua đá bào nhất định sẽ mua cho ta một phần.

Ta "hừ" lạnh một tiếng, nói: Lần sau là lần nào, trả tiền của ông đây!
Hình như bên cạnh có người đang khẽ thở dài, nói đừng quậy nữa, nghỉ ngơi tử tế đi.
Là ai vậy?
Ta cố gắng nghĩ nghĩ.

A, chắc chắn là Mạnh ca ca tới khuyên ta.

Mỗi lần ta đánh nhau với Tiểu Xuyên, y đều sẽ đến lải nhải với chúng ta cái gì mà quân tử động khẩu không động thủ các thứ, rề rà như niệm kinh.
Người tới chắc chắn là Mạnh ca ca.

Ta bắt lấy tay áo y làm nũng nói: Không muốn đâu, thằng nhóc Thẩm Tiểu Xuyên này thiếu đòn.

Ta đánh nó xong sẽ cùng huynh đi dạo chợ phía Đông.

Huynh chờ một chút nha.
Tay áo của y rất mềm, chất liệu là gấm thượng hạng.

Ta không nhịn được sờ thêm hai cái.
Y nhẹ nhàng xoa bóp tay ta, lòng bàn tay lạnh buốt lại khô ráo.

Đầu tiên là nắm hai cái, sau đó lưu luyến không rời nhét móng vuốt vung loạn vào trong chăn nóng hầm hập.
Ta cười khờ nói: Mạnh ca ca tốt nhất.
Động tác tay kia dừng lại, sức lực đột nhiên thô bạo, vỗ nhẹ ba cái lên mặt ta, giọng nói tức giận: "Trẫm thấy ngươi sốt đến hồ đồ rồi! Dậy uống thuốc!"
Ta bị vỗ đến đầu đau sắp nứt.

Là ai tự xưng trẫm?
Cẩu Hoàng đế! Chỉ có hắn mới tự xưng trẫm.
Không phải Mạnh Tự, Mạnh Tự sẽ không thô bạo như vậy.

Y là người tốt nhất đối với ta.
Ta bị ốm đầu óc hỗn độn, suy nghĩ linh tinh, chỉ cảm thấy có người xấu đang nhìn ta chằm chằm như âm hồn.
Tiểu Xuyên nói: Tỷ tỷ, tỷ sao vậy? Tại sao lại khóc?
Ta mờ mịt bốn phía, xung quanh một màu đen kịt.

Ta không nhìn thấy Tiểu Xuyên, ngắc ngứ nói: Tỷ cũng không biết, tỷ đã rất lâu không gặp đệ.
Cảnh vật trước mắt đột nhiên thay đổi, Tiểu Xuyên không còn nữa, Mạnh ca ca cũng không thấy.

Một tòa cô thành đột ngột từ dưới đất nổi lên.

Ta nhìn thấy tường cung màu son nội uyển, vẫn là màu sắc đáng ghét đó.

Bóng lưng cha dần dần tan biến trước cửa Tử Thần, nhị thúc đang hát vang "Gió thổi vi vu sông Dịch lạnh, tráng sĩ một đi không trở về"...!Ca ca nói với ta: Anh Anh, muội phải bảo trọng.
Trong nháy mắt, cát bay đá cuốn, trời đất quay cuồng, cửa cung nguy nga hóa thành một con ác thú khổng lồ, há miệng lớn dữ tợn, một ngụm nuốt chửng bọn họ.
Ta đứng ở nơi xa xôi ngơ ngác nhìn tất cả diễn ra.

Ta muốn gào lên, muốn khóc lớn, nhưng cổ họng như nghẹn lại, không nói nên lời.
Con ác thú kia mọc ra một đôi mắt hồ ly hung ác nham hiểm.

Ta từng thấy rồi, năm sáu tuổi đó, ở trong Dịch Đình cung, trên khuôn mặt đứa bé trai tên Diễm lang kia.
Đây là chuyện rất lâu trước đây, tại sao ta vẫn nhớ rõ chứ...
Trong lúc ngơ ngác, một ánh đao sáng loáng xoẹt qua, máu tươi văng khắp nơi, nhiệt độ nóng hổi.

Khoảnh khắc này, trong lồng ngực như có thứ gì vỡ nát, không còn cách nào chắp vá.
Cơ thể ta run lẩy bẩy, đột nhiên òa lên tiếng khóc thảm thiết.
Lại tới rồi, lại là giấc mộng đáng sợ này.

Đã hai năm, mỗi khi ta cho rằng mình sắp quên đi, giấc mộng rõ ràng đến kinh khủng này sẽ đến quấy rầy ta.
Ta nghĩ nhất định là liệt tổ liệt tông Thẩm gia đang trừng phạt ta: Lý tư Diễm giết gia tộc đến gần như diệt môn, ngươi không hy sinh vì đạo thì thôi, tại sao còn làm Khởi cư lang cho hắn? Đây là đang nối giáo cho giặc, làm sao xứng làm nữ nhi Thẩm gia!
Ta càng không ngừng khóc: Không phải...!Không phải, ta hận hắn hơn bất cứ ai, hận không thể cắt đứt cổ họng hắn ăn thịt.

Nhưng hắn là Hoàng đế, hắn nắm giữ tiền đồ của Tiểu Xuyên, tính mạng thím và mấy chục người dòng bên.

Ngoại trừ nghe lời ra, ta còn có thể làm gì đây?
Ta khổ sở nghẹn ngào, bàn tay kia lại xoa lên cổ ta.

Ta cảm thấy sợ hãi theo bản năng, ra sức vùng vẫy, cả người đổ mồ hôi đầm đìa.

Bàn tay kia dùng sức càng lớn, cố định ta trên giường, khác biệt là một giọng nói dịu dàng, hình như hắn đang nói: Thẩm Anh, ngươi tỉnh dậy đi.

Ngươi bị bóng đè, uống thuốc rồi ngủ tiếp.
Trong mơ mơ hồ hồ nghe không thấy chân thực, nước mắt ta tràn mi, cơ thể nóng như cừu non quay nướng trên lửa.
Một chiếc thìa nhỏ ghé vào bên miệng ta, chạm vào hàm răng ta.
Ta khóc nói: Ngươi cút đi, cút đi.

Ta không uống.
Người kia im lặng một lúc, chợt "hừ" lạnh một tiếng, bóp miệng ta ra, giọng nói hàm chứa ghen tỵ: Cùng Mạnh Tự đi dạo chợ phía Đông, đến lượt trẫm thì là cút đi? Ngươi tự chuốc lấy.
Trên môi truyền đến xúc cảm mềm mại, có chút quen thuộc, nhưng lúc này không có vị bạc hà thanh mát, mà là một ngụm nước thuốc đắng chát chuyển sang miệng ta.
Nước thuốc này đắng cực kỳ, ngay cả đứa trẻ hiểu chuyện nhất cũng muốn phì ra.

Ta vốn là một đứa trẻ không hiểu chuyện, sao có thể chịu được cái này? Ta lập tức muốn phun ra, nhưng người đút thuốc sớm biết ta sẽ không đi vào khuôn khổ, hắn bóp miệng ta, không biết dùng cách gì khiến cho ta nuốt xuống.

Ta khóc càng dữ hơn, tại sao có người xấu xa như vậy!

Hết ngụm này đến ngụm khác, ta cứ thế uống hết không biết bao nhiêu thuốc, vị đắng dậy men trong miệng, tràn đầy ấm ức.
Thứ mềm mềm kia vẫn đang dây dưa bên miệng ta.

Ta cảm thấy ngứa, nghiêng đầu tránh đi, nó lưu luyến rời khỏi môi ta.
Ta bọc chăn thật dày, thần trí dần dần mơ hồ.

Sau mấy lần trằn trọc, ta mang nước mắt đầy mặt ngủ say sưa.
- -----
Truyện đăng tải duy nhất tại ?????????????????????????? @nhumocxuanphong2506.

Vui lòng đọc truyện tại trang chính chủ để ủng hộ editor!.

Chương 17: 17: Tinh Thần Tìm Đường Chết Chết Tiệt Của Ta

Sau một ngày ngủ mê, ta được Thiền Nhi đánh thức.
Cô cung nữ này từ sau đêm giao thừa năm ngoái bị ta dọa cho sợ xong, một năm tròn thấy ta đều đi đường vòng, cho nên khi tỉnh lại nhận ra người đầu tiên nhìn thấy là nàng, ta quả thực kinh hãi.
Nàng quay đầu lại, bốn mắt nhìn nhau với ta.

Nàng sững sờ một chút, chợt trong mắt ánh lên vui sướng to lớn, nôn nóng nói: "Cuối cùng Thẩm nương tử cũng tỉnh rồi.

Sau khi cô ngất đi, bệ hạ nổi giận, nói muốn đánh chết Tiểu Kim Liên và Tiểu Kim Liễu.

Bây giờ người đã bị kéo đến Dịch Đình, muộn nữa sợ sẽ không còn kịp..."
Ta nghe đến ngây người, không phải tự Lý Tư Diễm hạ lệnh đưa ta lên tường thành sao, tại sao lại tìm Kim Liên và Kim Liễu gây chuyện?
Dưới sự sợ hãi, ta lập tức ngồi dậy, kéo tay áo Thiền Nhi nói: "Xảy ra chuyện gì? Em nói rõ ràng!"
Thiền Nhi nhìn bốn bề vắng lặng, đè thấp giọng nói: "Thái y đến xem qua nói Thẩm nương tử ngất đi là vì bị phong hàn.

Bệ hạ cảm thấy các nàng trông nom lơ là, hôm qua dưới cơn thịnh nộ liền..."
Ta càng nghe càng kinh hãi, lập tức xoay người bước xuống nghĩ cách cứu Tiểu Kim Liên và Tiểu Kim Liễu.

Kết quả áng chừng nhầm độ cao, suýt nữa vấp ngã.
Ta trợn mắt nhìn nơi vừa mới ngủ.

Không đúng nha! Đây không phải giường nhỏ của ta, nhìn có hơi giống chiếc giường êm trong Ngự Thư Phòng Lý Tư Diễm!
Ta lại vội vàng nhìn quanh bốn phía, cả người đều ngây ngốc.
Chết mất, đây không phải là Ngự Thư Phòng sao?
Thiền Nhi nhỏ giọng nói: "Bệ hạ sợ phòng nương tử không đủ ấm áp nên nhường giường người thường nghỉ cho nương tử dùng."
Ta có phần khó mà chấp nhận, nhéo bắp đùi mình một cái.

Đau đớn, không phải nằm mơ!
Thiền Nhi nhắc nhở ta: "Kim Liên và Kim Liễu..."
Đúng, ta giật mình phản ứng lại, tạm thời không cần quan tâm chuyện Ngự Thư Phòng, cặp đôi Kim ngốc nghếch này không thể để cho Lý Tư Diễm giết một cách không rõ ràng!
Ta khoác áo vào, hùng hùng hổ hổ chạy đến đại điện gọi to bệ hạ.

Thiền Nhi diễn cũng rất đủ bài, giả vờ giả vịt hô mấy lời xã giao kiểu nương tử chậm một chút, rồi là quay về nghỉ ngơi thêm đi, thực ra hận không thể bảo ta chạy nhanh hơn chút.
Nhóm tiểu cung nhân không dám bước lên, cuối cùng là Tố Hành trấn thủ cửa lớn ngăn cản ta, mặt không đổi sắc nói: "Bệ hạ giao phó không cho phép ngươi ra ngoài."
"Ngươi là cái quả mướp gì!" Một tay ta đẩy nàng ta sang một bên, cả giận nói: "Thường ngày Kim Liên Kim Liễu cũng gọi ngươi một tiếng cô cô, ngươi thấy chết không cứu thì thôi còn muốn ngăn cản ta!"
Tố Hành loạng choạng một bước, đứng thẳng người thản nhiên nói: "Đây là bệ hạ giao phó, chúng ta làm hạ nhân không cãi lời được.

Nếu ta thả ngươi ra, cổ trên đầu mình cũng khó đảm bảo."
Ta thở hồng hộc giằng co với nàng ta, Tố Hành không nhường một bước, lạnh mặt hỏi Thiền Nhi: "Ngươi nói cho nàng biết?"
Thiền Nhi cúi đầu.
Tố Hành "hừ" một tiếng, chắp tay không nói.
Ta bị ngăn ở cửa, chỉ cảm thấy choáng đầu không có sức lực.

Hôm nay là triều hội lớn, chắc hẳn Lý Tư Diễm còn chưa tan triều, vậy phải làm sao? Hắn không quay về, Tố Hành tuyệt đối sẽ không thả ta ra ngoài, trừ khi...
Ta lạnh lùng trừng Tố Hành một cái, kéo Thiền Nhi trở về Ngự Thư Phòng.
Giọng nói Thiền Nhi đã có chút nghẹn ngào: "Làm sao bây giờ nương tử, em không muốn Kim Liễu Kim Liên bị..."
Ta ngắt lời nàng, nói: "Em thả lỏng."
Thiền Nhi ngơ ngác: "Nương tử muốn làm gì...!Á!"
Ánh mắt ta nghiêm nghị, lấy ngón tay làm đao, một chưởng đánh vào gáy nàng.

Thiền Nhi trợn to mắt, kêu lên một tiếng đau đớn hôn mê bất tỉnh.
Xin lỗi Thiền Nhi muội muội, để em ngủ một lát đi.
Ta đặt nàng lên giường đắp chăn kỹ, cởi xiêm y của nàng xuống mặc lên người mình, mở cửa sổ lặng lẽ chuồn ra ngoài.
Tố Hành này có một điểm tốt đó là vô cùng gò bó theo khuôn phép, với đầu óc đơ cứng của nàng ta đương nhiên không nghĩ ra cửa sổ cũng có thể ra ngoài.
Ta ra Tử Thần điện thấy bốn bề vắng lặng, rảo bước về phía Dịch Đình.
Chỉ mong có thể kịp tới cứu cặp đôi Kim.
Mặt trời ban trưa độc địa, ta đội nắng đi nhanh hơn, cuối cùng đuổi kịp đội ngũ kéo hai nha đầu xui xẻo ở cửa Dịch Đình cung, dẫn đầu là hai thị vệ, chính là nhóm người hồi trước kéo ta đến Dịch Đình.
Cái này gọi là oan gia ngõ hẹp.
Tiểu Kim Liên và Tiểu Kim Liễu nhìn thấy ta như nhìn thấy tiên nữ Bồ Tát, kích động đến kêu lên ư ư a a.

So với sự vui mừng điên cuồng của hai nàng, sắc mặt hai thị vệ có thể nói là tuyệt vọng.

Tên tuổi của ta ở Tử Thần điện như sấm bên tai, ai cũng biết ta vừa ngang ngược vừa nóng tính, chọc ta điên lên thì ngay cả Hoàng đế cũng dám đánh, quả thực là một bà điên không chọc được.
Thấy ta như gà mái mẹ che chở con, khí thế hung hăng đi tới, thị vệ

kia cố gắng uy hiếp ta nói: "Thẩm khởi cư lang, giết hai tội tỳ này là bệ hạ đích thân hạ chỉ.

Thế nào, ngươi muốn kháng chỉ sao?"
Ta liếc xéo hắn một cái, đứng trước mặt Tiểu Kim Liên và Tiểu Kim Liễu, chống nạnh cười khẩy nói: "Bớt mang bệ hạ ra dọa ta đi, bà đây không sợ hắn.

Oan có đầu nợ có chủ, ta không làm khó các ngươi, đi tìm Lý Tư Diễm qua đây, bà đây tự mình nói đạo lý với hắn! Mau đi!"
Thị vệ kia tức giận nói: "Việc nhỏ này sao phải làm phiền bệ hạ! Thẩm khơi cư lang quá ngang ngược rồi đấy!"
Ta hất cằm lên, bước một bước tới gần hắn, cười lạnh nói: "Ngang ngược? Ngươi nghĩ cho kỹ càng, ta là đồ chơi bệ hạ dung túng nhất, hắn còn không nói gì, đến lượt các ngươi bất bình thay hắn chắc? Ta cho ngươi biết, hôm nay không theo ý ta, bà đây sẽ đâm vào kiếm của ngươi, ngươi tự cân nhắc hậu quả!"
Không chỉ hai thị vệ này, ngay cả Tiểu Kim Liên và Tiểu Kim Liễu cũng sợ ngây người.
Một năm nay ta vẫn luôn đóng vai Khởi cư lang không có tình cảm ở Tử Thần điện, khách khí, nhiệt tình thân thiện, đã rất lâu không buông thả bản thân như thế, khiến bọn họ đã quên bản chất con người ta - Nữ sử quan hung hãn nhất toàn Trường An.
Mặc dù cảm thấy có lỗi với hai thị vệ xui xẻo này, nhưng vì cứu cặp đôi Kim, ta vẫn phải liều một phen.
Giằng co hồi lâu, cuối cùng hai thị vệ kia vẫn lựa chọn khuất phục.
Hai người bày ra bộ dạng ấm ức như chịu thiệt thòi lớn lao áp giải Tiểu Kim Liên và Tiểu Kim Liễu trở về Tử Thần điện, tìm Hoàng đế định đoạt một lần nữa.
Như vậy mạng hai người bọn họ xem như được bảo toàn.
Ta yên tâm rồi, lúc này mới nhớ ra mình còn là bệnh nhân, triệu chứng choáng đầu hoa mắt phát tác, cơ mà thuốc của Thái y viện kê coi như hữu dụng.

Mặc dù đầu vẫn choáng váng nhưng không như ngày hôm qua đi đường cũng co giật.

Đi tới Tử Thần điện, chỉ thấy một đám đông người đứng bên ngoài, Lý Tư Diễm mặc long bào gấm vàng chói mắt đứng đầu, một tay chỉ về đằng trước hình như đang mắng người.
Ta nói với một thị vệ bên cạnh: "Là ai đang quỳ đó? Nhìn trông giống Tố Hành."
Thị vệ nghiêm mặt nói: "Tố Hành cô cô không coi chừng Thẩm khởi cư lang, theo lý nên chịu phạt."
Ta lắc đầu nói: "Ta không nghĩ vậy."
Mặc dù Tố Hành đáng ghét nhưng nàng ta cũng là nhận mệnh lệnh của cẩu Hoàng đế mà làm việc, không trách được nàng ta.
Ta đẩy đám cung nữ thái giám ra, bước thẳng lên bậc thang, nói với Lý Tư Diễm: "Vì sao bệ hạ trách phạt Tố Hành cô cô?"
Nghe thấy tiếng nói của ta, Lý Tư Diễm quay đầu lại, bất ngờ nói: "Tại sao ngươi lại ở đây?"
Thấy ta dẫn thị vệ và cặp đôi Kim bị trói đến, hắn lập tức hiểu ta ra ngoài làm gì, lông mày nhướn lên, cười lạnh một tiếng, nói: "Bị bệnh không ngoan ngoãn nằm đó, chỉ toàn ra ngoài chạy lung tung.

Chỉ là mạng hai tiểu cung nhân cũng đáng để ngươi chạy vạy như vậy?"
Tiểu Kim Liễu rõ ràng co rúm lại một chút, thân thể nhỏ cuộn tròn lại.
Ta xoa đầu nàng, thản nhiên nói với Lý Tư Diễm: "Bệ hạ cảm thấy không đáng nhưng ta cảm thấy rất đáng.

Mạng người đều là quý giá, ta ghét nhất nhìn thấy người khác chết một cách không minh bạch."
Lý Tư Diễm rủ mắt xuống, có lẽ cũng hiểu ta nói chết không minh bạch có điều ám chỉ.
Ta nhìn thẳng vào mắt Lý Tư Diễm nói: "Bệ hạ không cần trách phạt người không liên quan vì ta, không mời thái y là ta tự chủ trương, không liên quan đến hai đứa nhỏ ngốc này, nhảy cửa sổ chạy trốn cũng là chủ kiến của ta, không cần vì vậy mà khiển trách nặng Tố Hành và Thiền Nhi."
Tố Hành đột nhiên bị ta điểm danh, không dám mảy may nhúc nhích, quỳ dưới đất cao giọng nói: "Là nô tỳ sơ suất thả Thẩm khởi

cư lang ra ngoài, bệ hạ phạt rất đúng."
Lý Tư Diễm cười nói: "Ngươi xem, ngươi phí hết tâm tư cứu người ta, người ta cũng không nhận ân tình của ngươi đâu."
Hắn cười một tiếng như vậy, kết hợp với lời thoại này khiến ta nhớ tới nhân vật phản diện phách lối lại gian ác trong sách tranh.
Nếu như hắn là nhân vật phản diện vậy ta chắc chắn là chính phái trong chính phái, dạng Nữ sử quan nhiệt huyết chính nghĩa toàn thân tỏa ra ánh sáng chính đạo.
Ta hất mái tóc về đằng sau, nghiêm túc nói: "Ta cần gì quan tâm nàng ta nhận hay không nhận.

Đây chính là đạo lý của ta, dù nàng ta vẫy đuôi nhận hèn với bệ hạ, ta cũng cảm thấy nàng không làm sai."
"Ồ, nếu các nàng đều không sai, vậy là ai sai đây?" Lý Tư Diễm cười híp mắt hỏi ta.
"Đương nhiên là bệ hạ." Ta bình tĩnh vạch ra vấn đề của hắn: "Hôm qua là bệ hạ cưỡng ép kéo ta đến tường thành dưới trời tuyết lớn.

Hôm nay cũng là bệ hạ không cho ta ra Tử Thần điện, ta mới bí quá hóa liều nhảy cửa sổ."
Lý Tư Diễm cười đến chảy nước mắt: "Lâu lắm rồi không thấy ngươi nghiêm trang phân trần thị phi, cái miệng này vẫn lanh lợi như vậy."
Ta nhìn hắn chằm chằm, nói: "Không phân trần thì không phân trần, ngươi thả hai người này ra!"
Lý Tư Diễm nói: "Ngươi xin trẫm, trẫm sẽ thả người."
Lại có chuyện tốt đến vậy? Ta nghe lời nói: "Cầu xin bệ hạ thả Tiểu Kim Liên và Tiểu Kim Liễu."
Nhận được ánh mắt điên cuồng ám chỉ của Thiền Nhi, ta lại bồi thêm một câu: "Còn có Thiền Nhi và Tố Hành."
Không thể không nói, lăn lộn trong cung sắp hai năm, tâm tính của ta đã ôn hòa hơn rất nhiều.

Lúc nên cúi đầu thì cúi đầu, giảm thiểu đi rất nhiều phiền toái không cần thiết.
Cũng học được làm sao vuốt xuôi lông Lý Tư Diễm, thỏa mãn lòng tự trọng làm Hoàng đế của hắn, để hắn điềm đạm hơn một chút,

không nên động một tí là nóng nảy.
Chúng ta đang thuần hóa lẫn nhau, giống như hai con nhím gai đi vòng quanh khôi giáp của đối phương.

Bề ngoài nhìn vào là một đôi quân thần bình yên vô sự, nhưng trên thực tế chúng ta vẫn là hai loại người hoàn toàn khác biệt, vĩnh viễn không thể nào thực sự hiểu nhau.
Mâu thuẫn khắc sâu như lạch trời, sớm muộn sẽ có một ngày bùng phát ra.
Sau khi xin Lý Tư Diễm thả cặp đôi Kim, ta muốn về phòng mình thay y phục, kết quả bị cẩu Hoàng đế túm được cổ áo sau gáy một phát, tóm trở về như con gà con.
Hắn nghiến răng hỏi ta: "Ngươi lại muốn đi đâu?"
Ta khó hiểu nói: "Ta về phòng thay y phục."
Hắn xách cổ áo sau của ta, kéo ta về phía Ngự Thư Phòng, vừa kéo vừa nói: "Không cần, Khánh Phúc đã chuyển hết đồ đạc của ngươi đến thư phòng.

Trước khi ngươi khỏi bệnh, trẫm đặc chuẩn cho ngươi ở lại thư phòng."
Giọng điệu của hắn nghe cực kỳ vui vẻ, giống như ban thưởng cho ta đại ân điển tuyệt thế gì vậy.
Lông tơ sau gáy ta dựng đứng lên, cấp tốc nói: "Tuyệt đối không thể, Ngự Thư Phòng là nơi quân dụng, sao có thể cho một kẻ tiểu thần như ta làm phòng ngủ?"
Kệ mẹ hắn chứ, ai thèm ngủ lại thư phòng của hắn! Hắn không lo nửa đêm ta lần mò đến bàn hắn lật xem quân quốc cơ mật, ta còn chê giường hắn quá khó nằm nữa đó!
Cẩu Hoàng đế nhíu lông mày, đột nhiên thổ ra một câu độc ác làm ta quá sợ hãi: "Không muốn ngủ Ngự Thư Phòng chẳng lẽ ngươi muốn ngủ nội điện sao?"
Ta suýt nữa phun ra một ngụm máu: "Ngươi!"
Thấy ta lảo đảo chực ngã, Lý Tư Diễm vội vàng giữ vai ta xem xét, vẻ lo lắng hiện lên trong đáy mắt.
Ta hít sâu hai cái, chớp mắt nói: "Ta không sao, choáng đầu thôi."

Thấy hắn cách ta gần như vậy, chóp mũi sắp dán lên, hơi thở nóng bỏng phả lên mặt ta, ta lập tức cảnh giác, sải một bước dài về đằng sau: "Ta bị phong hàn, đừng để lây bệnh cho bệ hạ."
Đương nhiên Lý Tư Diễm không tin cái cớ của ta, vươn tay chạm lên trán ta, "hừ" lạnh nói: "Bây giờ mới nhớ ra trên người mình có bệnh? Ban nãy lúc chạy khắp cung khỏe mạnh đến tám ngựa kéo không nổi cơ mà.

Được rồi, mau lên giường đi, đừng lượn lờ bên ngoài nữa."
Vừa nói đến phải ngủ trên giường hắn, ta ngàn lần không muốn.
Nhưng thấy vẻ mặt Lý Tư Diễm đầy quyết tâm không cho ta chạy, ta đành phải xin cái đỡ hơn: "Nhưng ta cũng không thể nghỉ ngơi dưới mí mắt bệ hạ được.

Bệ hạ có thể chuyển cho ta một cái bình phong đến được không?"
Làm một chủ sở hữu thú cưng tốt, ngoại trừ không cho phép ta xuất cung ra, Lý Tư Diễm cũng coi như là xin gì được nấy.

Nghe thấy ta đòi bình phong xong, hắn thoải mái gật đầu, tìm Khánh Phúc đến nói: "Ngươi đến nhà kho mang...!bình phong thêu sơn thủy Tiết Độ Sứ Lũng Tây tặng đưa cho nàng."
Khóe mắt Khánh Phúc rõ ràng co giật, nhắc nhở: "Bình phong đó quý giá..."
Lý Tư Diễm thản nhiên nói: "Không sao, đồ quý giá của trẫm nhiều, mau đi."
Khánh Phúc hết cách, đành phải dẫn mấy tiểu thái giám ra ngoài mở phòng kho, chuyển bình phong đắt đỏ trong truyền thuyết kia ra.
Thực ra quý hay không quý ta cũng chẳng có cảm giác gì, dù sao cũng là bày trong thư phòng của hắn.
Nhưng mức độ quý giá của tấm bình phong này vẫn vượt qua sức tưởng tượng của ta.
Có những đồ dùng trong nhà không thể gọi là đồ dùng trong nhà, tính trưng bày của nó vượt xa tính thực dụng.
Tỷ như bình phong giới đế vương khí phách hiên ngang trước mặt ta này.
Khánh Phúc tự mình tiến lên cẩn thận từng tí vén gấm phủ bảo vệ

bình phong xuống.

Ta hoa mắt, bị bức thêu sơn thủy đồ sộ chợt xuất hiện làm cho suýt ngất đi.
"Bình...!bình phong này là bút mực của Hàn đại gia!" Đến khi nhìn thấy rõ, ta bị chấn động đến ngồi liệt trên giường, hồi lâu không lấy lại được tinh thần.

Ta nhìn trân trân bức sơn thủy "Sở tụ vân quy" không chớp mắt, miệng lẩm bẩm: "Trời ơi, Hàn đại gia lúc còn sống đã thiêu hết tất cả bức tranh, mặc bảo lưu lạc trên thế gian có thể đếm được trên đầu ngón tay, ngàn vàng khó cầu, làm sao...!làm sao tự dưng xuất hiện trên tấm bình phong lớn này, còn là thêu ra.

Thực là vô cùng khéo léo, có một không hai trên đời..."
Cả nhà ta đều là người yêu văn thích tranh, trước giờ trong nhà cất giấu rất nhiều tranh đẹp của văn nhân, nhưng gom tất cả thư họa trong nhà lại cũng không bằng một bức tranh nhỏ Hàn đại gia tiện tay vẽ.

Đột nhiên thấy được tiên phẩm như thế, ta giống như chuột sa chĩnh gạo, tay chân không biết để đâu.
Khánh Phúc ghét bỏ nhìn bộ dạng không có tiền đồ của ta, không mặn không nhạt nói: "Thẩm khởi cư lang có mắt nhìn tốt, bức sơn thủy này đúng là Hàn đại gia vẽ lúc bình sinh, được Sài đại nhân tìm về thêu thành bình phong.

Bây giờ bệ hạ nhân từ ban nó cho ngươi dùng, ngươi còn không mau mau tạ ơn?"
Đối lập với sự si mê của ta là sự thờ ơ của Lý Tư Diễm khi đối diện với bức bình phong giá trị liên thành này, thậm chí lộ ra vẻ mặt hoang mang "thứ đồ chơi này tốt chỗ nào?"
Ta nghi ngờ ngay cả Hàn đại gia là ai hắn cũng không biết, dù sao hắn chính là Hoàng đế không có học thức nhất bổn triều.
Nhưng mà thấy ta yêu thích bình phong của hắn như vậy, lòng hư vinh của Lý Tư Diễm đạt được thỏa mãn cực lớn, lại cứ khăng khăng

không thừa nhận.

Hắn chậm rãi ngồi về bàn sách, bưng chén nước lên lắc lắc, giả vờ tùy ý nói: "Chẳng qua là một bức bình phong mà thôi, trong phòng kho trẫm có cả đống."
Hắn nói cái gì ta đã không nghe thấy, chỉ lo si mê nhìn bình phong chảy nước miếng, nhìn một chút núi xa như mày ngài này, mây vắt ngang bốn bề này, tùng bách xanh tươi này, oa...
Khánh Phúc đi vòng ra sau bình phong, hận sắt không thành thép gõ gõ đầu ta, chìa môi về phía Lý Tư Diễm, âm thầm nói: Quỳ xuống tạ ơn.
Ta lười quỳ, ngoan ngoãn nói ngoài miệng: "Tạ bệ hạ.", rồi lại tiếp tục thưởng thức tác phẩm nghệ thuật vĩ đại.

Chà chà, kỹ thuật vẽ này, ý cảnh này, lạc khoản đề thơ này cũng rất tuyệt, khi nào ta mới có được bút lực này đây?
Vừa nghe ta tạ ơn hắn, Lý Tư Diễm tức khắc ngồi không yên.
Hắn vén long bào sải bước đi đến ngồi bên cạnh ta, hỏi ta: "Ngươi rất thích bình phong này?"
Cảm giác có người đang đến gần, cuối cùng ta cũng thưởng cho hắn một ánh mắt, đúng lúc thoáng thấy cẩu Hoàng đế giang rộng hai chân ngồi xổm dưới đất, tư thế như tên nông dân làm ruộng, chợt cảm thấy tác phẩm nghệ thuật xuất sắc hóa thành nghệ thuật bình dân, mất hứng tột cùng.
Ở nhà chúng ta, bạn học Thẩm Tiểu Xuyên mà dám ngồi xổm bất nhã như thế, có thể thím sẽ đánh nó đến khóc gọi cha.
Chú ý tới vẻ mặt ghét bỏ của ta, Lý Tư Diễm ngẩn người, đổi sang một tư thế ngồi nghiêm chỉnh hơn.

Vẻ mặt ta dịu đi, lại quay đầu nhìn bức bình phong kia.
Cẩu Hoàng đế ngơ ngẩn nhìn nhìn ta, mất tự nhiên nói: "Một chiếc bình phong có là gì, ở chỗ trẫm còn có đồ tốt khác, ngươi có muốn xem không?"
Mí mắt Khánh Phúc lại giật một cái.
Ta thuận miệng nói: "Không cần, tạ ơn bệ hạ."
Mặc dù bị ta đáp lại không mặn không nhạt nhưng Lý Tư Diễm vẫn

không nhụt chí.
Hắn chắc chắn ta không nghe rõ hắn đang nói cái gì, thế là hắng giọng một cái, dùng giọng lớn hơn, nói: "Trong phòng kho trẫm vàng ngọc thành đống, thấy ngươi gần đây ngoan ngoãn lanh lợi, trẫm cho phép ngươi tùy ý chọn mấy món."
Ta qua loa "ừ" một tiếng.
Cẩu Hoàng đế xuất thân bần hàn, cảm thấy vàng ngọc là đồ tốt, nhưng từ nhỏ ta đã nhìn quen người trong nhà tiện tay ném vàng ngọc ở một xó, ôm sách vở tranh vẽ yêu thích không buông tay, cho nên luôn không mấy hứng thú với mấy thứ đồ chơi nhỏ lấp lánh này.
Lý Tư Diễm thấy ta không có phản ứng gì, bình tĩnh đứng dậy đi mất, chỉ chốc lát sau, hắn mang một đồ vật mạ vàng vô cùng tinh xảo đến trước mặt ta.
Hắn cũng ngồi xuống, đặt thứ đồ ánh vàng chói mắt kia lên chiếc giường ta tạm thời mượn dùng.
Ta ngó ngó hộp trang sức hoa lệ đến rườm rà kia, lại ngó ngó vẻ mặt kiêu căng của cẩu Hoàng đế, cảm thấy con mẹ nó ta nhìn không hiểu hành động này.
Hắn đang khoe khoang sao? Khoe khoang hộp vàng bự của hắn?
Lý Tư Diễm cũng đang quan sát ánh mắt ta, thấy ta đầy vẻ mù mờ còn tưởng rằng ta bị sự lộng lẫy của cái hộp này làm chấn động, cười thỏa mãn nói: "Nếu ngươi thích thì lấy chơi đi, trẫm còn có rất nhiều."
Không, ta không thích.

Ta sắp bị cái thẩm mỹ quê mùa nhà giàu mới nổi này làm chóng mặt.
Vì để không đụng đổ hộp châu báu lấp lánh ánh vàng chứa đầy lòng hư vinh của Hoàng đế, ta cẩn thận dịch sang bên cạnh một chút, nghiêm mặt từ chối: "Quá quý giá, ta không thể nhận."
Không chỉ không thể nhận, ta còn không muốn nhận.
Loại khoe của trắng trợn này quả thực là ô uế thẩm mỹ của ta, nhìn lâu còn đau cả mắt.
Mà đồ vật Hoàng đế cho đều đóng dấu Hoàng gia, bán không thể bán, nung cũng không thể nung, ném đi còn bị hỏi tội, tốt nhất là sớm tối thắp ba nén hương cúng bái thành bảo vật gia truyền.

Nhưng nhà bà đây đã bị cẩu Hoàng đế phá hoại không còn nữa, cần cái hộp rách của hắn có tác dụng gì?
Lý Tư Diễm khoát tay một cái, nói: "Không cần câu nệ, ngươi là Khởi cư lang của trẫm, trẫm không thể bạc đãi ngươi."
Ta chân thành đề nghị: "Không phải Ngụy Hỉ Tử cũng là Khởi cư lang của bệ hạ sao, hay là bệ hạ đưa cho hắn đi."
Lý Tư Diễm bị ta hờn lại, một bụng lý do nghẹn ở cổ họng, mắt to trừng mắt nhỏ với ta nửa ngày.
Ta chớp chớp đôi mắt khô khốc, rất muốn quay đầu đi tiếp tục nghiên cứu bức bình phong kia.
Tính xấu của Lý Tư Diễm bắt đầu nổi lên, đôi mắt đen như mực nhìn ta chằm chằm, lạnh lùng nói: "Đồ trẫm ban thưởng cho ngươi không có chỗ cho ngươi từ chối."
Trông thấy vẻ mặt hắn như không ngại nhét cái hộp vàng này vào trong ngực ta, ta đành phải ăn ngay nói thật: "Bệ hạ, cho dù ngươi cho ta, ta cũng không có đồ để bỏ."
Lý Tư Diễm khẽ giật mình: "Ngươi không có đồ trang sức sao?"
Ta lắc đầu nói: "Bệ hạ thấy ta đeo trâm vòng lúc nào chưa?"
Vì giữ đạo hiếu cho phụ thân nên đầu ta luôn trụi lủi.

Cài tóc, bông tai trong cung phát cho ta đều bị ta thuận tay đưa cho Tiểu Kim Liên và Tiểu Kim Liễu, tất cả đều không giữ lại cho mình.
"Làm sao không nói sớm?" Lý Tư Diễm bừng tỉnh ngộ, vẫy gọi Khánh Phúc tới nói: "Ngươi đến phòng kho lấy thêm chút đồ trang sức đến cho nàng chọn."
Lần đầu tiên ta nhìn thấy trên mặt già không chút gợn sóng của Khánh Phúc lộ ra vẻ chấn động.
Mơ hồ cảm giác được hôm nay cẩu Hoàng đế nhiệt tình quá đáng với ta, trong lòng ta run lên, một tay túm lấy Khánh Phúc nói: "Không cần, mỗi quý trong cung đều sẽ phát đồ trang sức theo thể chế nữ quan ngũ phẩm cho ta, là ta muốn giữ đạo hiếu không muốn đeo mà thôi."
Lý Tư Diễm cau mày nói: "Giữ hiếu cái gì.

Khánh Phúc, đi mở phòng kho, cầm mấy cây trâm vàng tới cho

nàng."
Trâm vàng?!
Ta hít sâu một hơi, kinh ngạc nhìn Lý Tư Diễm, một loại hoảng sợ vô cớ lan ra toàn thân.
Hắn đang làm gì?
Trâm vàng quý giá, theo thể chế cung đình chỉ có nương nương tứ phẩm trở lên mới xứng đeo.

Hắn không chớp mắt mà đưa cho ta là đang làm cái gì?
Ta không dám nghĩ sâu hơn, theo bản năng la lớn: "Ta không muốn!"
Mặc kệ hắn có mục đích gì cũng không thể nhận, tuyệt đối không thể nhận!
Hắn bị ta rống đến sững sờ, y như con chó tự dưng bị chủ nhân vả cho một cái, mặt mày đầy mờ mịt nhìn ta.
Hắn vô thức nói: "Tại sao không muốn? Ngươi không thích trâm thì còn có trang sức khác có thể chọn lựa."
Hình như hắn nhận ra ý nịnh nọt phô trương trong giọng điệu của mình quá nồng, nồng đến có phần không giống Hoàng đế, hắn nhanh chóng khôi phục giọng điệu ngạo mạn nói: "Ngươi cũng coi như là nữ tử, suốt ngày lôi thôi lếch thếch, giản dị đến nỗi ngay cả đồ trang sức ra dáng cũng không có, tự nhiên làm mất mặt trẫm."
Ta lập tức vung tay áo, vỗ bàn đứng dậy, lạnh lùng nói: "Kỳ hiếu ba năm tang cha chưa tới, ta không thể đại tang thì cũng thôi đi, bây giờ ngay cả cơ hội tháo trâm tận hiếu cũng không có.

Ta làm Khởi cư lang cho ngươi, không phải làm nô tài cho ngươi, bớt mang thái độ ban ân cố nhét giẻ rách cho ta đi.

Mấy thứ đồ rách nát này của ngươi bà đây không thèm.

Thỏ cáu lên cũng biết cắn người, Lý Tư Diễm ngươi đừng khinh người quá đáng!"
Ta mắng vài câu xong, lạnh mặt dựa vào trên giường, cả người tỏa ra hơi thở con mẹ nó đừng dây vào ta.
Khóe mắt ta liếc qua, thấy vẻ mặt khiếp sợ của Khánh Phúc dần dần

chuyển thành tuyệt vọng.
Lúc này Lý Tư Diễm mới nghe hiểu, sắc mặt hắn gần như sa sầm xuống trong nháy mắt.

Ta giả vờ như rất tức giận, quay mặt đi không nói một lời, chỉ dùng khóe mắt liếc qua âm thầm quan sát phản ứng của hắn.
Rất lâu sau, ánh mắt u ám như dòng nước thép của hắn ánh lên một chút buồn bã, quay đầu đi nhân nhượng nói: "Vậy thì thôi."
Ta bắt gặp sự tủi thân chợt lóe lên trong mắt hắn, lửa giận lại bùng lên.

Hắn tủi thân? Hắn tủi thân cái nỗi gì, từ đầu đến cuối đều là hắn ép ta, bây giờ ngược lại là bản thân ta già mồm, đạo lý ở đâu!
Đột nhiên nhớ ra ta còn đang nằm trên giường hắn, ta trở mình dậy, thu dọn y phục và vật dụng thường ngày của mình.
Dù sao đã trở mặt rồi, vừa hay ta không cần tiếp tục ngủ trên cái giường khó chịu này nữa.

Vừa nghĩ đến cái giường nát này cẩu Hoàng đế từng ngủ là ta đã cảm thấy buồn nôn.
Cẩu Hoàng đế nhanh chóng khôi phục vẻ ngạo mạn xưa nay, ngồi ở bên giường lẳng lặng nhìn ta tất bật, trong mắt như cất giấu một ngọn lửa đốt người.
Hắn hỏi: "Ngươi muốn làm gì?"
"Đương nhiên là về phòng của ta.

Ở chỗ này sợ làm bẩn giường ngự của bệ hạ." Ta nói.
Câu này lại chọc giận Lý Tư Diễm, hắn cười khẩy một tiếng, cầm hộp trang sức vàng kia ném mạnh xuống đất, lạnh giọng nói: "Trẫm là Hoàng đế, mọi thứ trong thiên hạ này đều thuộc về trẫm, phòng ngươi chẳng phải cũng là của trẫm? Không riêng là trong cung, nhà ở ruộng đất của nhà ngươi ngoài cung, mạng của ngươi, mạng cả nhà ngươi cũng đều là của trẫm.

Trẫm thương hại ngươi mới dung túng cho ngươi mấy phần, ngươi còn dám được đà lấn tới, đúng là đã quên bản thân mình là ai."

Rõ ràng hắn tức giận muốn chết mà vẫn còn đang cố giả bộ bình tĩnh.

Nếu như là trước kia...!ta cắn môi một cái, hắn đã phạt ta đi Ngự Thiện Phòng đốt bếp lò từ lâu.
Hắn nói hắn thương hại ta? Ta cảm thấy có phần hoang đường, ta biết rõ người trong thiên hạ đều có lòng trắc ẩn, duy chỉ có cẩu Hoàng đế không có.
Ta bình tĩnh trả lời: "Ngươi còn có mặt mũi thương hại ta? Rõ ràng ngươi mới đáng thương hơn."
"Ngươi nói cái gì? Trẫm đáng thương?"
Hắn dường như không nghe rõ lời ta nói, sắc mặt dịu đi một chút, nhíu lông mày nói: "Ngươi đang bị bệnh, có phải bị sốt hỏng đầu rồi hay không?"
Ta nghiêm túc lắc đầu nói: "Không phải, ta thật sự cảm thấy ngươi rất đáng thương.

Không có người thân, không có bằng hữu, ngay cả đối thủ cũng không có, chỉ có một đám chó trung thành."
Ta mỉm cười kề lại gần mặt hắn, nói: "Bệ hạ à, nếu bàn về tình cảm nhân thế, ta may mắn hơn ngươi nhiều.

Mặc dù cũng mất người nhà, nhưng lúc cha mẹ ta còn sống, ta là bảo bối họ thương yêu nhất, bảo vệ như châu như báu nhiều năm như vậy.

Ngươi thì sao? Từng có người thật sự yêu ngươi không?"
"Chắc là không có phải không?" Ta khinh miệt hất cằm lên: "Đừng nói với ta là mẹ ngươi, bà ấy chỉ không có sự lựa chọn mà thôi."
Ta còn chưa dứt lời, tay Lý Tư Diễm như chớp giật bóp cổ ta, trong mắt ánh lên sự giận dữ lạnh lẽo.

Hắn gay gắt nhìn khuôn mặt ửng hồng vì bị bệnh của ta, lạnh lùng cảnh cáo nói: "Thẩm Anh, có chừng có mực."
Hắn dùng sức lực không nhẹ nhưng không đến mức muốn bóp chết ta.

Ta cảm thấy cổ cực kỳ khó chịu, máu nóng xông hết lên đầu khiến cho đầu ta vốn không tỉnh táo càng thêm choáng váng.
Nhưng dù là như vậy, ta vẫn cố chấp xát muối lên vết thương của hắn: "Ngươi thương hại ta...!Nực cười...!Ta để tang cho phụ thân...!là bản thân ta sẵn lòng...!Ta có cha mẹ tốt nhất thiên hạ...!Ngươi cũng xứng thương hại ta?"
Từ lúc hộp trang sức vàng rơi xuống đất, biểu cảm của Khánh Phúc chưa từng bình thường.

Trông thấy Lý Tư Diễm bóp cổ ta, ông ta tuyệt vọng thở dài, trong mỗi nếp nhăn đều viết ba chữ to: Lại nữa rồi.
Ông ta chạy chậm tới, thấp giọng nói: "Bệ hạ bớt giận, Thẩm khởi cư lang bị ốm, thần trí không rõ mới nói những lời mê sảng này.

Đợi đến khi nàng tỉnh táo lại sẽ hối hận."
Có lẽ Lý Tư Diễm đang chờ một lời khuyên của Khánh Phúc, hắn buông cổ ta ra, hung dữ ném ta lên giường.
Ta ngã vào một đống chăn mềm mại, ho khan kịch liệt.
Trong tiếng ho khan của ta, hắn lạnh lùng nói: "Phải, hôm nay ngươi bị bệnh, đầu óc không tỉnh táo, trẫm không so đo với ngươi.

Sau này còn dám nói năng xằng bậy trẫm sẽ kéo ngươi đến Dịch Đình giam lại, giam đến khi ngậm miệng mới thôi."
"Ta biết mình đang nói cái gì.

Ta cố ý đấy." Ta khàn giọng nói: "Ta bất kính với mẫu thân ngươi, tại sao ngươi không phạt ta?"
Lý Tư Diễm lạnh lùng nói: "Phạt ngươi rồi lấy ai viết khởi cư chú?"
Cho nên chỉ coi ta là thú cưng mà dung túng sao?
Ta kho khan, ánh mắt quét qua hộp vàng bị hắn ném thành hai nửa, lại lướt qua bình phong hoa lệ kia, cuối cùng rơi lên trên giường hắn.
Trong lòng lóe lên một ánh chớp, ta đột nhiên ma xui quỷ khiến nhẹ giọng hỏi:
"Có phải bệ hạ không nỡ phạt ta hay không?"
Lý Tư Diễm khẽ giật mình: "Ngươi lại đang nói cái gì?"

Ta gom lại mái tóc tán loạn, giùng giằng ngồi thẳng người dậy, ngước đôi mắt hơi nước mịt mờ nhìn hắn nói: "Ta hỏi bệ hạ, có phải vốn dĩ không nỡ phạt ta hay không?"
- -----
Truyện đăng tải duy nhất tại ?????????????????????????? @nhumocxuanphong2506.

Vui lòng đọc truyện tại trang chính chủ để ủng hộ editor!.

Chương 18: 18: Thẹn Quá Hóa Giận

Lý Tư Diễm còn chưa kịp phản ứng, Khánh Phúc đã nhảy dựng lên như chuột rơi vào chảo dầu trước tiên, xông lên trước hai bước, khom lưng nói với Lý Tư Diễm: "Bệ hạ, Thẩm khơi cư lang đang bị điên, cho lão nô mang nàng ta xuống dưới trừ tà, không thể để nàng ta trắng trợn phạm thượng làm loạn!"
Dứt lời, ông ta vô cùng hung dữ nhào lên bắt ta.
Lý Tư Diễm nhíu lông mày, không nói một từ.
Ta nghiêng đầu, gạt Khánh Phúc sang một bên, bình tĩnh tự tin nói: "Khánh Phúc gia gia cuống cái gì, ông nghĩ thử xem, nếu không có ta ở bên thì sẽ không ai nói chuyện phiếm cùng bệ hạ, cũng không ai mặc cho bệ hạ đùa giỡn.

Bệ hạ làm sao nỡ đày ta đi Dịch Đình đây?"
Khánh Phúc sốt sắng nói: "Ngươi không thể ngậm cái miệng nát của ngươi vào được sao!"
"Không thể."
Không biết ta lấy sức lực ở đâu ra, bất chấp đau đớn ở cổ, đẩy Khánh Phúc sang một bên.
Trên mặt đất toàn là mảnh vỡ của chiếc hộp kia, ta chật vật cúi người, chọn lấy một mảnh hơi hoàn chỉnh nhặt lên, đặt trong lòng bàn tay nhìn một chút, chợt bật cười.
"Ngay cả đồ vật quý giá như vậy cũng nỡ tặng cho ta, bệ hạ thật là hào phóng.

Nhưng bệ hạ ngồi không nắm giữ thiên hạ, lại ngay cả một bằng hữu thân quyến nói chuyện thường ngày cũng không tìm được, chỉ có thể mỗi ngày dây dưa với một Khởi cư lang tính tình xấu như ta, không cảm thấy quá bi ai sao?"
"Huống hồ, hôm nay ta nói nhiều lời không nên nói như vậy, nếu là trước kia đã sớm nên bị phạt đi Dịch Đình, nhưng hôm nay bệ hạ

sao vậy? Ngay cả phạt ta cũng không muốn sao?"
Một năm qua, thái độ của Lý Tư Diễm đối với ta ngày càng quá giới hạn, thậm chí có khi còn khiến ta cảm thấy sợ hãi.

Rõ ràng chúng ta cách huyết hải thâm thù, là quan hệ không chết không thôi, tại sao hắn luôn không hề có chừng mực gần gũi ta chứ?
Mặc kệ là vì cái gì, chúng ta không thể tiếp tục như vậy nữa.
Ta quay đầu đi, nói khẽ:
"Hoặc là chúng ta đổi một cách hỏi khác, có phải bệ hạ không thể rời khỏi ta rồi hay không?"
Giọng nói vừa dứt, cả căn phòng yên tĩnh.
Miệng Khánh Phúc hơi há ra một cách hài hước, cẩu Hoàng đế đứng nguyên tại chỗ, đôi mắt hồ ly đen như mực nhìn ta chằm chằm.
Vậy mà ta lại thấy được sự bối rối trong đó.
Thấy ánh mắt hắn nhìn ta dần dần lạnh đi, ta hiểu rõ, ta lại chọc giận hắn rồi.
Không phải cố làm ra vẻ uy hiếp, mà là cơn thịnh nộ chân chính đã lâu không thấy.
Lần trước hắn lộ ra ánh mắt tràn ngập sát ý này là ở Tuyên Chính điện.

Khi đó tay hắn cầm bảo kiếm, mũi kiếm kề lên cổ họng ta, chỉ cần khẽ động một chút là có thể tiễn ta xuống hoàng tuyền.
Sau hai năm đứng trong trung tâm vòng xoáy quyền lực, hắn trầm ổn hơn lúc mới soán vị rất nhiều, nhưng nổi giận lên lại càng đáng sợ hơn lúc trước.

Song, kỳ quái là ta cũng không cảm thấy sợ hãi, thậm chí ngầm có loại sảng khoái khó hiểu.
Tức giận thì tốt.

Bà đây lại muốn xem xem rốt cuộc hắn có nỡ giết ta hay không!
Rất lâu sau, dưới cái nhìn áp bức của ta, cuối cùng Lý Tư Diễm cũng mở miệng.
Hắn nói khẽ: "Ai cho ngươi tự tin đề cao bản thân như vậy?"

Ta nói: "Đương nhiên là bệ hạ ngươi."
Khóe miệng hắn hơi giương lên, nhưng trong mắt không có ý cười: "Nhưng ngươi chẳng qua là một thứ đồ chơi trẫm đặt ở ngự tiền trêu đùa mà thôi, so với tấm bình phong này, cái hộp kia cũng không có gì khác nhau."

Hắn suy nghĩ một lát, lại chậm rãi đi đến bên cạnh ta, cầm lấy mảnh vỡ mạ vàng ta nhặt lên, nắn vuốt nói: "Cái hộp này là cống phẩm năm ngoái Thổ Phiên đưa tới, lúc sứ giả kia cống nạp ba hoa chích chòe thổi phồng nó lên, nói là thợ thủ công giỏi nhất trong tộc dùng kỹ nghệ thượng thừa nhất khắc ra, lại đi xa xôi vạn dặm đến Trường An."
"Đồ vật đúng là đồ tốt, nhưng trẫm không thích nhìn nó thì cũng sẽ tiện tay ném đi."
Ta nhỏ giọng nói: "Ta là người, không phải một món đồ."
Hắn cúi người xuống, môi mỏng kề bên tai ta, nhẹ nhàng nói:
"Là người hay là vật có gì khác nhau? Thẩm Anh, tại sao ngươi lại cảm thấy trẫm sẽ không ném vỡ ngươi như cái hộp này?"
Hắn vẫn còn mạnh miệng.
"Nếu bệ hạ thật sự muốn giết ta hẳn đã giết từ lâu, cần gì giữ lại đến hôm nay." Ta từ từ ngồi thẳng người, ngẩng mặt lên nở một nụ cười ngốc: "Đừng giả vờ nữa Lý Tư Diễm, ngươi thừa nhận đi, là ngươi không thể rời khỏi ta, cũng không nỡ giết ta."
Lần đầu tiên ta chủ động dựa vào gần hắn như vậy, chóp mũi gần như chạm vào nhau.

Rõ ràng là hai người không đội trời chung nhưng nhìn từ xa lại có mấy phần phong vị tình tứ.
Da của hắn là màu lúa mạch dã tính, có lỗ chân lông tí xíu.
Thấy ta đột nhiên xích lại gần, hắn sững người trong giây lát, sau đó đột nhiên biến sắc như bị ong mật chích, một tay đẩy ngã ta xuống giường, dữ dằn nói: "Câm miệng!"
Thấy hắn nổi giận, ta tốt bụng nhắc nhở: "Đẩy ngã ta, ta không chết được đâu.

Nếu bệ hạ thật sự muốn giết ta, chi bằng ra bên ngoài mượn các thị

vệ đại ca một thanh kiếm, đảm bảo ta chết sạch sẽ, một hơi cũng không chừa lại."
Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn ta, trong ánh mắt tràn đầy kinh hoảng, dường như tình cảnh ta miêu tả khiến hắn không thể chấp nhận nổi.
Ta bị ánh mắt này đâm đến giật mình, trái tim lạnh đi một nửa.

Chết rồi, không phải thật sự bị ta đoán trúng chứ, Lý Tư Diễm hắn...!hắn thật sự không nỡ giết ta?
Đầu óc ta nóng lên, một cơn máu liều không biết từ đâu đến nổ tung trong lồng ngực.

Ta xông lên phía trước, đụng đầu vào lồng ngực hắn.
Lý Tư Diễm sững sờ, bối rối lùi lại một bước.
Giữa lúc lộn xộn, ta đã nắm chặt đoản kiếm hắn mang theo người, dùng sức rút ra khỏi vỏ, trở tay kề ngang cổ mình.

"Ngươi muốn làm gì! Buông kiếm xuống!" Lý Tư Diễm thất thanh hô lên.
Ta cũng không biết mình đang làm gì, nhưng tay cầm kiếm không hề run rẩy, kiên quyết đặt lên cổ mình.
Ánh mắt ta sáng khiếp người, nhìn chằm chằm hắn, nói: "Ngươi không nỡ giết ta, vậy thì ta tự mình ra tay vậy.

Dù sao từ lâu ta đã không muốn sống, không bằng chết cho sạch sẽ."
Lý Tư Diễm giận dữ nói: "Trẫm từng nói ngươi dám tự sát, trẫm sẽ tru di cửu tộc ngươi, một kẻ cũng không giữ lại!"
Ta hất cằm lên, cười lạnh: "Lý Tư Diễm, ngươi xem ta có dám hay không?"
Tiếng nói vừa dứt, ta quyết tâm liều mạng, vung đoản kiếm chém về phía cổ mình.
Một đao này ta dùng hết sức lực, không chừa lại một đường lui, giống như một con bạc đặt cược tất cả thẻ đánh bạc của mình.

Đánh cược cái gì đây? Cược hắn không nỡ, cũng không thể khoan

nhượng ta chết trước mặt hắn.
Ta luôn nói hắn điên, thực ra ta cũng là một kẻ điên đích thực, dám đặt cược tính mạng người nhà mình chỉ để chứng minh chuyện này mà thôi.
Ta muốn chứng minh rằng, ta đối với Lý Tư Diễm mà nói có lẽ không chỉ là một thú cưng tiện tay có thể vứt đi.
Dù chỉ có một chút tình cảm vượt lên trên bình thường cũng được.

"Phập" một tiếng vang lên, thân kiếm khảm vào vật thể mềm mại nào đó.

Ta động đoản kiếm, ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm.
Ta mở mắt ra, thấy được tình cảnh đời này không thể nào quên.
Lý Tư Diễm đứng gần kề ta, tay phải nắm chặt chắn kiếm, lưỡi kiếm cứa qua tay hắn để lại một vết thương máu me đầm đìa.
Hắn thở hồng hộc, đôi mắt trừng lớn, bờ môi run rẩy, dường như người suýt nữa bị chém chết là hắn vậy.
Lần đầu tiên ta nhìn thấy trong mắt hắn không hề che giấu sự sợ hãi như thế.
Người thường ngày lạnh lùng mạnh mẽ như thần, mọi sự đều nắm trong lòng bàn tay, vậy mà lúc này lại lộ ra luống cuống muôn phần, dường như có thể dễ dàng bị nắm giữ.
Cả người ta ngây dại, kinh ngạc thả lỏng tay ra, mặc cho Lý Tư Diễm đoạt lại binh khí của hắn, đá văng đi thật xa.
"Ngươi...!tại sao ngươi lại đỡ một kiếm này?" Ta như mộng du hỏi: "Không phải ngươi ghét ta nhất, coi ta là thú cưng mà nuôi dưỡng sao? Tại sao lại quan tâm đến sống chết của ta?"
"Cái đồ điên nhà ngươi!" Lý Tư Diễm đột nhiên bùng nổ, trong đôi mắt phẫn nộ lại phủ một lớp hơi nước mỏng manh: "Nếu như trẫm không đỡ một kiếm này, ngươi thật sự giết mình sao!"
Ta cười như không hề gì, nói: "Sống chết có gì sợ? Ta có muốn giết mình thật hay không, ngươi cũng biết đấy."
Khoảnh khắc hắn đỡ lưỡi dao này hẳn đã hiểu, nếu như không có người bên ngoài can thiệp, với toàn bộ sức lực đó, ta sẽ mất mạng tại chỗ, thần phật cũng không cứu được.
"Ngươi vẫn chưa trả lời ta đâu." Ta buông mắt: "Tại sao ngươi lại

quan tâm sống chết của ta? Ta chết rồi, ngươi tru di gia tộc của ta, như vậy không phải cũng rất tốt sao?"
Hắn mờ mịt nhìn ta giống như là lần đầu tiên quen biết ta vậy, thậm chí trong mắt có một chút hoảng loạn khó mà phát hiện.
Ta tóm được biểu cảm biến hóa nhỏ xíu của hắn, suy nghĩ thay đổi thật nhanh.

Lúc còn chưa ý thức được mình phát hiện ra cái gì, ta đã ma xui quỷ khiến nói: "Lý Tư Diễm, có phải ngươi có một chút thích ta hay không?"
Giọng nói ta vừa dứt, trong Ngự Thư Phòng một bầu vắng lặng.
"Nực cười!"
Hắn lùi lại phía sau hai nước như tránh ôn thần, dường như nghe được chuyện gì huyễn tưởng, lại bật cười thành tiếng, tiếng cười khàn giọng rất khó nghe.
"Sao trẫm có thể nhìn trúng ngươi, miệng lưỡi sắc bén, dữ dằn đanh đá, cổ hủ bất trị..." Hắn vừa cười, vừa vắt óc tìm kiếm những từ miêu tả, từng từ ném lên mặt ta, dáng vẻ cực kỳ đáng sợ, giống như chó điên bị bệnh.
Ánh mắt ta rơi trên tay phải bê bết máu của hắn, màu máu đỏ thắm kia như đang cười nhạo hắn giấu đầu hở đuôi.
Lý Tư Diễm như bị ánh mắt của ta hun nóng, nhanh chóng chắp tay sau lưng, cật lực làm ra vẻ bình tĩnh uy nghiêm, lạnh lùng nói: "Trẫm biết văn nhân các ngươi tự xưng một thân ngông nghênh, không sợ sống chết, nhưng trẫm càng muốn để ngươi sống khó chịu hơn, như vậy chẳng phải sảng khoái hơn để ngươi chết hay sao?"
Ta thẳng thừng đâm toạc lời ngụy biện của hắn: "Lý Tư Diễm, ngươi lừa quỷ à? Đây là cái lý do rách nát gì? Có hơi thích ta thì cứ việc nói thẳng, đừng trốn chui trốn lủi như đồ hèn."
"Ngươi nghĩ nhầm rồi, trẫm ghét ngươi, trẫm chỉ muốn làm nhục ngươi." Khuôn mặt anh tuấn của hắn bắt đầu vặn vẹo, vẻ ngang ngược bắt đầu ngưng kết trong mắt.

Dưới cơn thẹn quá hóa giận, hắn lại quăng hai chiếc nghiên mực quý báu, chỉ ra ngoài cửa hung dữ nói: "Cút ra ngoài!"
Ta không hề sợ hãi, cứng cổ nói: "Có gan ngươi bảo ta vĩnh viễn cút

đi, cút đi Dịch Đình, cút ra ngoài cung, cút đi Phù Dung Uyển hót phân cho diều hâu.

Còn mạnh miệng nói không nhìn trúng ta cơ? Ta thấy ngươi vốn dĩ luyến tiếc ta cút!"
Hắn ra vẻ trấn tĩnh quay người không nhìn ta, tay lại đang run lên nhè nhẹ, cố gắng giữ giọng nói bình ổn: "Được, được.

Trẫm thành toàn cho ngươi, để ngươi cút!"
Ông trời có mắt, ta dùng phép khích tướng với Lý Tư Diễm nhiều lần như vậy, cuối cùng cũng có tác dụng một lần.
Hắn siết chặt nắm đấm như hạ quyết tâm gì ghê gớm, bóp đốt ngón tay đến kêu lên răng rắc, chậm rãi nói: "Thẩm Anh động chạm ngự giá, cách chức Khởi cư lang, đánh hai mươi roi, phạt đi Dịch Đình đổ bô, không miễn xá thì không được bước ra Dịch Đình một bước, nếu như làm trái lập tức xử trảm cả nhà Thẩm gia."
Ta đứng nguyên tại chỗ thờ ơ.

Cút còn chưa đủ xa đâu, lần sau phải gia tăng cường độ.
Khánh Phúc nhìn ta một cái, nhỏ giọng nhắc nhở Lý Tư Diễm: "Thẩm khởi cư lang...!Thẩm Anh thân thể yếu, bây giờ còn bị phong hàn, chịu hai mươi roi sợ là...!sợ là sẽ mất mạng."
Nghe Khánh Phúc nói, Lý Tư Diễm sững lại một chút, lạnh lùng nói: "Vậy trước tiên hoãn lại, khi nào nàng khỏi bệnh thì lúc đó lại đánh, một roi cũng không được thiếu."
Ta lặng lẽ nhìn hắn biểu diễn, Khánh Phúc nhanh tay lẹ mắt lôi kéo ta ra ngoài, chỉ để lại một mình Lý Tư Diễm trong Ngự Thư Phòng.
Bóng lưng của hắn quạnh quẽ suy sụp, bên chân đầy vàng bạc vỡ tan.

Hai thái giám nhanh chóng tiến lên đóng cửa, giấu kỹ thời khắc cô độc yếu ớt nhất của Hoàng đế.
Ta nói không có sai, hắn quả thực đáng thương, tự nhiên có được giang sơn vô biên, nhưng không có một người đối xử chân thành, huyết mạch tương liên, đáng thương đến nỗi thích Khởi cư lang có thù không đội trời chung với hắn.

Loại quan hệ này hoang đường bao nhiêu, hắn cũng nên tỉnh táo một chút.
Ta ngoan ngoãn mặc cho Khánh Phúc kéo ta đi, từng bước từng bước xuống bậc thềm.

Cánh cửa son Ngự Thư Phòng càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ, ta cách Lý Tư Diễm càng ngày càng xa.
Bây giờ hắn đang suy nghĩ gì? Bị ép tự tay ném đi đồ chơi thích nhất, có khổ sở không?
Ta phách lối gào thét trong lòng: Khổ là được rồi! Chui vào chăn chổng mông khóc gọi mẹ đi, ranh con!
***
Cứ thế, sau hai năm, ta lại lần nữa được lĩnh khẩu phần ăn xa hoa của Dịch Đình.
Lần trước được hai thị vệ áp giải ta đến Dịch Đình, lần này vẫn là hai bọn họ.

Buổi sáng hai vị huynh đệ vừa mới bị ta ăn vạ chọc phá công việc, buổi chiều phong thủy luân chuyển, xui xẻo đến lượt ta, khiến hai thị vệ này mở mày mở mặt thật lớn một lần.
Bọn họ chọc ngoáy giễu cợt ta, nói cái gì mà Thẩm khởi cư lang lấn lướt phạm thượng, bệ hạ nên trừng phạt nữ tử ngông cuồng này từ sớm.

Bây giờ chỉ có phạt nhẹ đến Dịch Đình, nên đánh thêm một trận gậy mới phải, vân vân...
Hiện giờ ta tâm bình khí hòa, thậm chí còn có chút vui vẻ, nghe bọn họ nói như vậy cũng không giận, cười ha ha nói: "Nói chí phải, ta cũng cảm thấy phạt roi quá nhẹ, mà phạt đi Dịch Đình rất không sáng tạo.

Lần sau tranh thủ bị phạt đến Phù Dung Uyển hót phân cho diều hâu mới được."
Hai người dùng một loại ánh mắt như nhìn đồ đần nhìn ta, chắc là đang suy nghĩ cô nương này hẳn bị sốt hỏng đầu rồi, không bình thường.

Lúc ta đến Dịch Đình, Hạ Phú Quý đã nhận được thông báo từ Khánh Phúc, mang theo mấy tiểu thái giám đến cửa Dịch Đình đón ta.

Một đám người đứng thành hai hàng, tạo ra một loại khí thế đón loan giá quý nhân.
Phô bày cảm giác nghi thức Phú Quý Nhi không có chỗ bày biện.
Sau khi đưa tiễn hai thị vệ kia, Hạ Phú Quý thoa thuốc mỡ lên cổ cho ta, thở dài một hơi.
"Lúc trước thấy Thánh thượng dung túng ngươi, ta còn tưởng là về sau sẽ không còn nhìn thấy bà cô ngươi ở Dịch Đình nữa chứ.

Không ngờ ngươi thật có bản lĩnh, hai ba lần vào Dịch Đình này của ta."
Ta không khách khí thừa hưởng mì sợi chiên dầu của hắn nhai rôm rốp, cười hì hì nói: "Ai da, chẳng phải vậy sao.

Ta mắng hắn không có cha nuôi không có mẹ yêu, còn hỏi hắn có phải không thể rời khỏi ta hay không.

Hắn giận đến trừng trị ta hai mươi roi, cộng thêm đổ bô không kỳ hạn."
Hạ Phú Quý nằm lòng cung quy bắt đầu bấm đốt ngón tay, cuối cùng hắn nói với ta: Đúng là phạt rất nhẹ, hai mươi roi xem như là hình phạt nhẹ trong cung chỉ sau vụt tay.

Huống chi còn không phải hành hình tại chỗ, phàm là ta không biết xấu hổ một chút, thoái thác mấy tháng cho chuyện này trôi vào dĩ vãng thì ngay cả hai mươi roi cũng không cần chịu.
Về phần đổ bô ở Dịch Đình...!Có lẽ cẩu Hoàng đế không biết giao tình giữa ta và Hạ Phú Quý.

Dưới sự che chở thân tình của Phú Quý Nhi, xử phạt này với ta mà nói không khác gì nghỉ phép.

Ta cảm thấy Hạ Phú Quý đã chai lì với sự hung tàn của ta, nghe nội

dung động trời như thế mà vẫn còn thờ ơ, thậm chí còn nói: "Chỉ có vậy? Ta còn tưởng rằng ngươi đốt luôn Tử Thần điện."
"Cũng không đến mức đấy." Ta nói: "Nhưng mà nói cho ngươi chuyện này, ta phát hiện hình như hắn hơi thích ta."
"Ngươi đừng nói mò." Hạ Phú Quý không tin: "Người ta là Hoàng đế, có thể nhìn trúng ngươi được sao?"
"Trước đấy ta cũng không tin, hôm nay vừa phát hiện." Ta xòe tay ra: "Lúc ấy ta dùng dao đâm mình, hắn không hề nghĩ ngợi xông lên bắt lấy dao sắc, đầy tay toàn là máu."
"Ta tưởng thế nào, chỉ như vậy...!Khoan đã! Ngươi nói cái gì?"
Hạ Phú Quý hít sâu một hơi, không dám tin nói: "Thánh thượng? Hoàng đế? Y đỡ đao cho ngươi?"
"Đúng vậy." Ta ăn hết miếng mì khô, tâm trạng nặng nề: "Quá khủng khiếp, hắn thật sự thích ta."
Hạ Phú Quý ôm đầu ngồi xổm xuống góc tường, xem chừng đang muốn tiêu hóa tin tức kinh thiên động địa này.
"Nhưng mà hắn không thừa nhận, lại không dám đối mặt với ta cho nên mới ném ta tới chỗ ngươi." Ta khinh miệt mắng một câu: "Đồ không có khí phách."
Ta ném cẩu Hoàng đế ra sau đầu, sung sướng vươn vai một cái, ôm lấy con mèo Hạ Phú Quý nuôi, gãi cái đầu tròn nhỏ của nó, mềm giọng nói: "Mèo con còn nhớ ta không?"
Mèo con non nớt hai năm trước đã trưởng thành một con mèo mập trung niên lạnh lùng cao quý.

Mèo mập ngạo mạn "meo" với ta một tiếng, ngẩng đầu ám chỉ ta gãi cằm cho nó.
Ta lấy ra thái độ ân cần gấp một ngàn lần so với hầu hạ cẩu Hoàng đế để mát xa cho mèo.

Nó lật mình trên đùi ta, hầm hừ kêu.
Cuối cùng Hạ Phú Quý cũng thoát khỏi trạng thái cây nấm, rề rà đi đến bên cạnh ta, ra sức lau mặt một cái, hỏi ta: "Hoàng đế thích ngươi cho nên ngươi muốn tránh đi...!Ngươi dự định ở lại chỗ ta?"
"Cái này ta nói cũng vô dụng, ngươi phải đi hỏi Thánh thượng các ngươi nghĩ thế nào."

"Nói thật cho ca ca, rốt cuộc tại sao lại làm ầm ra chuyện ngày hôm nay?"
"Cũng không có gì, ta chỉ cảm thấy thái độ của hắn đối với ta hơi kỳ quái cho nên thử hắn một chút." Ta gãi cằm của mèo con, ra vẻ ung dung.
Nói thì nhẹ nhàng, kỳ thực lúc ấy từng bước đều là một trận cược bậy.

Đừng thấy ta hô hào không thèm đếm xỉa cái gì với Lý Tư Diễm, thực ra trong lòng không muốn chết tí nào, còn đợi chịu xong thời gian này rồi xuất cung nữa đó.
Cũng may là ta cược đúng, cược không đúng thì mạng người nhà ta có lẽ còn giữ lại được, nhưng ta chắc chắn là phải đi gặp tổ tông.
Hạ Phú Quý rót chén trà đưa cho ta, lầm bầm nói: "Cuối cùng ngươi cũng tinh nhanh hơn một chút, cũng đã nhìn ra bệ hạ đối xử với ngươi khác biệt."
Ta liếc mắt nói: "Đúng vậy, nào có Hoàng đế không đi trêu đùa các phi tử cung nữ, một mực dính lấy Khởi cư lang?"
Hạ Phú Quý cười hi hi nói: "Ngươi nói đến đây thật ra ta lại có thể hiểu được.

Muội muội ngươi đúng là rất làm người ta thích, tính tình thú vị, đọc sách nhiều, bộ dạng xù lông giống như con mèo con, tinh quái đáng yêu.

Vả lại hiện giờ hậu cung Thánh thượng sạch bách như vại gạo cuối năm, không tìm được nương nương làm bạn, vậy chẳng phải chỉ có thể đến tìm ngươi mua vui?"
Ta tức đến đấm bàn: "Không có ai thì mau đi nạp đi! Còn có nhiều cung nữ chờ sủng hạnh như vậy, ta thấy chưa biết chừng phía dưới hắn không được mới..."
Hạ Phú Quý sợ đến nhảy cẫng lên, cách nửa bàn trà vươn tay bịt miệng ta, vội vàng nói: "Không được phép nói liều.

Bệ hạ long tinh hổ mãnh, không hề tầm thường."
Ta không biết xấu hổ nói: "Làm sao ngươi biết? Ngươi thử rồi à?"

Cái miệng ta đúng là thiếu đòn, chọc cho người tốt tính như Hạ Phú Quý tức đến đuổi theo đánh ta.

Ta cười ha ha trốn tránh công kích của hắn, còn cố ý bỉ ổi chòng ghẹo hắn: "Bệ hạ long tinh hổ mãnh, Phú Quý Nhi phong vận còn dư, thanh mai trúc mã, xứng đôi!"
Hạ Phú Quý gào lên: "Gia xé nát miệng nha đầu chết tiệt ngươi!"
- -----
Truyện đăng tải duy nhất tại ?????????????????????????? @nhumocxuanphong2506.

Vui lòng đọc truyện tại trang chính chủ để ủng hộ editor!.

Chương 19: 19: Thương Lang Cư Sĩ

Tháng ngày ở Dịch Đình thư thái hơn ở Tử Thần điện nhiều.

Có Phú Quý Nhi giúp đỡ, có mèo con để vuốt, ban ngày còn có phần lớn thời gian nhàn hạ có thể chơi đùa.
Điểm không hoàn hảo duy nhất là không có sách đọc, văn hóa giải trí hơi khiếm khuyết, mà lao động chân tay tương đối nặng nề, buổi tối phải đi đổ bô một lượt.
Lý Tư Diễm đúng là rất thiếu trí sáng tạo.

Trong những năm đen tối nhất thuở thiếu thời của hắn là từng đổ bô, từ đó về sau cảm thấy đổ bô là trừng phạt cực nặng.

Thực ra công việc này cũng không đáng sợ như trong ký ức của hắn, chí ít trong mắt ta, làm Khởi cư lang cho hắn còn chán ghét hơn nhiều.
Lại nói hôm đó bị ta châm biếm một trận xong, chắc là Lý Tư Diễm đóng cửa rút ra kinh nghiệm xương máu.

Để chứng minh bản thân "được", mà còn rất "được", hắn phẫn nộ ra một thánh dụ để Vương Phù Nương, Ngụy Uyển Nhi, còn có mấy nương tử chọn ra từ thị tộc nhỏ khác ban đầu đã định sẵn phải vào cung vào cung trước thời hạn.
Cực kỳ gấp gáp, rất mất thể diện.
Lúc nghe được tin tức này, ta đang tiến hành công việc sáng tác tiểu thuyết truyền kỳ của ta.
Gần đây tương đối rảnh rỗi, ta bắt đầu thử nghiệm viết truyền kỳ để giết thời gian.
Công việc Sử quan nhiều năm gây dựng nền móng chữ nghĩa giàu đẹp cho ta, cho nên dù ta chưa đọc được mấy quyển truyền kỳ, ta cũng lên tay rất nhanh với thể loại hoàn toàn mới này, cũng phát

triển được mấy độc giả trung thành.
Chẳng hạn như Phú Quý Nhi thân yêu của ta.

Từ sau khi hắn đọc tác phẩm đầu tay của ta xong, lập tức hóa thân thành ma điên giục bản thảo, hận không thể bảo ta lấy hết mười hai canh giờ ra sáng tác, khẩn trương ra quyển tiếp theo làm phong phú cuộc sống cung đình tịch mịch của hắn.
Tác phẩm mới nhất của ta kể về một thư sinh tá túc bên ngoài, trên đường đi thi phát triển mối tình tuyệt diệu cùng Hồ tiên cô nương thổ thần miếu hoang.

Bởi vì hành văn sầu bi dai dẳng trên cốt truyện máu chó, quyển truyền kỳ này nhanh chóng trở thành tác phẩm vang bóng một thời trên đường phố Trường An.

Lượng tiêu thụ áp đảo tập thơ Đỗ đại gia mới xuất bản, danh tiếng lẫy lừng không thể kể hết.
Vì sợ bị Lý Tư Diễm tra được, ta còn sử dụng một bút danh xấu hổ: Thương Lang cư sĩ.
Lúc nghĩ ra cái tên này ta còn có phần lo lắng sợ bị người ta nhận ra, nhưng nghĩ lại với trình độ văn hóa thấp lè tè của cẩu Hoàng đế, hắn tuyệt đối sẽ không hiểu được điển cố "Nước Thương Lang trong thì ta giặt khăn đầu"[1].
Thế là ta lớn mật lấy tên Thương Lang cư sĩ đẩy mạnh giới văn học ở Trường An.
Ban đầu ta cũng không có dã tâm sáng tác gì, chỉ là rất vui vì Phú Quý Nhi thích truyện ta viết mà thôi.

Mãi cho đến một ngày, nữ quan Thượng cung cục đến Nội thị cục làm việc nhắc đến gần đây có một bộ truyền kỳ cực hay, câu chuyện kể về Hồ tiên Đồ Sơn - Tiểu Duy mê hoặc thư sinh qua đường.

Một người một yêu trải qua muôn vàn trắc trở cuối cùng cùng nhau định cư tiên sơn hải ngoại.
Ngoài đẩy mạnh đề cử ra, nữ quan Thượng cung còn vô tình tiết lộ Thương Lang cư sĩ bây giờ chính là tác giả nổi tiếng được các nương

tử khuê phòng trong Trường An săn lùng, thậm chí có gánh hát đã nhăm nhe dự định dùng bản của y để sửa vở kịch, vé bán trước đã được phu nhân tiểu thư các nhà mua sạch từ lâu.

Hôm bắt đầu diễn, nàng ấy đến muộn, trong rạp hát không có cả chỗ đặt chân...
Ta được sủng mà lo, sung sướng đến mức lăn lộn trong chăn mấy vòng, thậm chí quên cả đòi gánh hát phí bản quyền.
Bắt đầu từ việc này, nhiệt huyết sáng tác của ta dâng lên bừng bừng, ngày ngày trầm mê trong sự nghiệp truyền kỳ.

Thậm chí lúc Hạ Phú Quý buôn chuyện Lý Tư Diễm triệu gọi chúng mỹ nữ vào cung với ta, ta cũng chỉ tùy tiện phất tay nói bà đây biết rồi, sau đó lại vùi đầu vào sáng tác.
Hạ Phú Quý hóng hớt nói: "Nghe nói Vương Phù Nương cực đẹp, có thể sánh cùng nhật nguyệt."
Ta loạt xoạt đưa bút, qua loa nói: "Là thật, ta từng gặp người thật rồi, là đại mỹ nhân.

Ngươi từng gặp Tạ Tu Nương mỹ nữ số một Giáo Phường Ti chưa? So sánh với Vương Phù Nương giống như một người mây trên trời, một người bùn dưới đất vậy, ngay cả xách váy cho người ta cũng không xứng."
Hạ Phú Quý tặc lưỡi: "Uầy đỉnh vậy sao! Tạ Tu Nương kia đã xinh đẹp như tiên nữ, vậy chẳng phải Vương Phù Nương kia đẹp ngang với Vương Mẫu nương nương hay sao!"
Ta chợt có linh cảm, đầy phấn khích nói: "Đúng lúc nhắc đến nàng ta, chi bằng quyển truyền kỳ tiếp theo ta sẽ viết câu chuyện về tỳ bà nữ Giáo Phường Ti và công tử vọng tộc Trường An đi.

Hai người quen biết trong chốn phong trần, động lòng mà không biết, nhiều năm sau gặp lại, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén...
Sự chú ý của Hạ Phú Quý nhanh chóng bị ta hấp dẫn, thúc giục một tràng nói: "Cái này hay, viết đi, mau mau viết đi! Nếu viết ra cái này thật, ta thấy thậm chí lượng tiêu thụ có thể còn vượt qua bộ "Du Hồ

tiên quật" nữa!"
Ta cực kỳ hưng phấn, múa bút viết tên quyển này - "Tỳ bà cơ tiểu truyện".
***
Cứ thế, Lý Tư Diễm và nhóm vợ bé mỹ nữ của hắn lập tức bị ta ném ra sau đầu, trong tim ta chỉ có văn học, ta yêu văn học.
Thế nhưng Lý Tư Diễm là ác bá to nhất cung đình, luôn thích thể hiện cảm giác tồn tại của mình vào thời điểm không đúng lúc, không phải muốn quên là có thể quên.
Hôm đó, lúc ta đang đắm chìm trong sáng tác văn học không thể nào thoát ra, Hạ Phú Quý đột nhiên lo lắng cuống cuồng chạy tới, một tay kéo ta dậy, nói cho ta: Bệ hạ phái người đến đánh roi ngươi rồi!
Ta sợ đến vùng dậy khỏi giường, thu dọn hết tất cả chăn bông dày cộm, bút mực giấy nghiên, đồ ăn vặt ăn thừa, cấp tốc chuyển sang phòng Hạ Phú Quý từ cửa sau.

Nếu những thứ này bị nhóm tai mắt của Lý Tư Diễm thấy được, những ngày an nhàn của ta xem như hoàn toàn chấm dứt.
Để cho chân thực, Hạ Phú Quý còn rắc lên mặt ta một nắm tro than, còn phái mèo con ra sức đạp mấy phát lên đầu lên mặt ta, tạo thành tóc tai bù xù, xây dựng hiệu quả thị giác tiều tụy.
Hạ Phú Quý không hổ là chuyên gia trong việc làm giả, làm như thế ta còn đổ bô cái gì nữa, lập tức đến chợ phía Đông xin cơm đầu đường được rồi.
Người đến hành hình không phải Khánh Phúc, là một đồ đệ Khánh Phúc mới thu nhận năm ngoái, mang theo mấy nữ quan nội thị chuyên thực thi hình phạt.

Một đám người rồng rắn tiến vào Dịch Đình.
Ta đi một bước khuỵu ba bước tới, khàn giọng nói: "Hổ Dược Nhi..."
Hổ Dược Nhi quen nhìn dáng vẻ tươm tất của ta khi đi theo bên cạnh Hoàng đế, nhìn thấy ta thê thảm như thế quả thực lấy làm kinh hãi, không khỏi nói: "Thẩm nương tử, cô thế này là...."
Ta còn chưa trả lời, Đại tổng quản Dịch Đình Hạ Phú Quý gần nửa canh giờ trước còn đang chuyện trò vui vẻ với ta đã chói sáng lên

sàn.

Thằng này khá, phải gọi là khí thế hùng hổ, bước đi khoa trương, cả sân gần mười cặp mắt đồng loạt nhìn về phía hắn.
Hắn quay về phía ta, dồn khí đan điền, gầm lên một tiếng: "Quỳ xuống!"
Hổ Dược Nhi: "Chờ...!chờ đã!"
"Tội phụ Thẩm thị động chạm bệ hạ, làm người ta cực kỳ sục sôi, lòng đầy căm phẫn! Tội phụ này đã rơi vào Dịch Đình ta, tuyệt đối không thể để cho nàng ta sống yên ổn!" Hạ Phú Quý xông lên trước quát: "Thẩm Anh, ngươi có nhận tội không!"

Ta co rúm lại một chút, lao đao quỳ xuống, nghĩ thầm Phú Quý Nhi này diễn thật tròn vai, hắn còn làm Tổng quản Dịch Đình cái gì nữa, đi làm chỉ đạo diễn xuất ở gánh hát Nam Thành không tốt hơn sao?
Đương nhiên ta cũng không kém cạnh, mọi người đều biết kỹ năng diễn xuất của ta chỉ có khi đối mặt với cẩu Hoàng đế mới tương đối giả trân, lừa gạt loại tiểu tử vắt mũi chưa sạch như Hổ Dược Nhi thì vẫn không có vấn đề.

Ta lập tức khóc rấm rứt nói: "Ta không dám nữa, không dám nữa."
"To hơn nữa! Không nghe thấy!"
"Ta không dám nữa!" Ta thê lương thảm thiết kêu lên một tiếng, suy sụp dưới đất, che mặt mà khóc.
Hổ Dược Nhi thấy sự phối hợp ăn ý của ta và Hạ Phú Quý kinh ngạc đến không ngậm được miệng.
Mẹ nó ai mà ngờ được, Thẩm khởi cư lang vô pháp vô thiên trước mặt Hoàng đế tiến vào Dịch Đình lại phục tùng như thế này.

Hạ tổng quản này có lai lịch gì? Trước khi vào cung từng làm người thuần thú sao?
Ánh mắt nhìn về phía Hạ Phú Quý cũng kính nể hơn mấy phần.
Hạ Phú Quý thấy Hổ Dược Nhi nhìn chằm chằm vào mình còn tưởng là mình diễn chưa đủ, ra sức hơn mà rống lên với ta: "Sao còn chưa bái kiến Hổ Dược gia gia của ngươi, không hiểu quy củ! Ngứa da có phải không!"

Hổ Dược Nhi vội vàng ngăn hắn lại: "Không cần, không cần.

Hôm nay là đến thi hình roi cho Thẩm nương tử, không cần đến những nghi thức xã giao này."
Ta không nhúc nhích.

Hổ Dược Nhi là đứa trẻ trung thực, nếu ta thật sự cúi đầu với hắn, khéo khi hắn còn không được tự nhiên.
Hạ Phú Quý "hừ" một tiếng, hung dữ nhe răng với ta, đi đứng mẹ cha từ chối nhận, kiêu căng lui trận.
Trọn bộ biểu diễn hoàn chỉnh, thật không hổ là nam nhân diễn xuất đỉnh nhất cung đình.
Hổ Dược Nhi thở phào một hơi, nói với ta: "Thẩm nương tử, cô chịu đựng chút." Nói xong, hắn gọi nữ quan cầm roi tới, lúc này một nữ quan khác đè ta quỳ rạp xuống đất.

Tiếng roi dài xé không trung vang lên, hình phạt bắt đầu.
Quá trình hành hình ta không muốn miêu tả, chính là đau, đau thuần túy.

Cuộc sống cung đình thiếu rèn luyện trong thời gian dài cướp đi sự khỏe mạnh của ta, mỗi một roi đều đánh ta đến nội thương.
Quá đau, ta nhe răng trợn mắt, chỉ số thù hận với Lý Tư Diễm lại tăng lên tầm cao mới.
Hai mươi roi đó! Sau khi đánh xong cái mông ta còn nhìn được nữa sao?
Sau khi đã được năm roi, Hổ Dược Nhi sai bảo nữ quan hành hình thu tay lại, mặt mũi ta giàn giụa nước mắt quay đầu lại, sụt sịt mũi nói: "Không phải hai mươi roi sao?"
Hổ Dược Nhi nói: "Bệ hạ sợ Thẩm nương tử không chịu nổi, cho phép chia hai mươi roi thành bốn lần đánh, mỗi lần năm roi, một tuần một lần."
Ta không muốn, hét lên: "Ta không thèm chia ra đánh! Sớm chết sớm siêu sinh, đánh xong một lần rồi thôi, chia ra bốn lần tra tấn làm cái gì!"
Hổ Dược Nhi tỏ vẻ khó xử: "Thẩm nương tử chớ làm khó chúng ta,

đây là bệ hạ đích thân dặn dò, chúng ta cũng không dám làm trái lệnh.

Nếu nương tử thật sự không chịu được, chúng ta cũng có thể giúp truyền lời cho bệ hạ, xin bệ hạ..."
"Nực cười, đánh chết bà đây cũng sẽ không xin hắn!" Ta kêu gào nói.
Vết thương đau đến nóng rát, ta bất lực ngã xuống, nghĩ đến loại đau khổ này còn phải chịu ba lần nữa, ta điên cuồng chửi mắng mười tám đời tổ tông Lý Tư Diễm trong lòng.
Đợi bọn họ đi xa, Hạ Phú Quý vội vàng thò mặt ra phân phó nhóm tiểu thái giám dưới trướng hắn nâng ta về phòng.

Hắn giả bộ uy hiếp ta vài câu trước mặt tiểu thái giám, sau đó lại âm thầm chạy vào từ cửa sau.
Ta ấm ức vô cùng, che mông hu hu kêu đau.
Hạ Phú Quý tưởng là ta thật sự thoi thóp, sốt sắng nói: "Ta xem xem, bị thương có nặng không?"
Ta lộ vết thương ra cho hắn nhìn.

Hắn câm nín một lát, sau đó tỏ vẻ khinh thường với sự già mồm của ta: "Khỏi phải gào, xem ra ngươi chưa từng thấy đại hình thật sự trong cung.

Đây chỉ là trầy chút da mà thôi, còn chưa cả chảy máu.

Rõ ràng là các tỷ tỷ hành hình ra tay nể tình, hôm nào nhớ cảm ơn người ta."
Ta không tin nổi, nói: "Thế này còn nhẹ?"
Hạ Phú Quý kéo lại quần áo cho ta, cảm thán nói: "Chẳng phải vậy? Nhớ năm đó lúc Thánh thượng ở Dịch Đình từng chịu một lần trượng hình, nằm trên giường một tháng mới đỡ, suýt nữa không còn mạng."
Hắn lại sờ vết thương của ta nói: "Vết thương nhẹ như ngươi nghỉ ngơi mấy ngày là đỡ rồi.

Dù sao ngươi nằm trên giường cũng nhàn rỗi, đi viết câu chuyện tỳ bà nữ Giáo Phường và công tử xá nhân kia đi."
Rất tốt, có câu này của hắn, tối nay ta muốn đình công.

Ra chương nhanh nhất tại # TRUMTR UYEИ.v N #
***
Bởi vì chịu hình phạt, công việc đổ bô của ta tạm dừng, có nhiều thời gian dùng cho việc sáng tác hơn.
Cơ thể đau xót dùi mài ý chí ta cứng như sắt.

Linh cảm của ta tuôn ra như suối, viết xong bản thảo quyển "Tỳ bà cơ tiểu truyện" kia siêu nhanh.
Hạ Phú Quý tin tức nhanh nhạy, mang đến tin giải trí mới nhất cho ta trong lúc dưỡng bệnh.
Một hôm vào tháng mười hai, hắn nói cho ta, các mỹ nữ của Lý Tư Diễm tiến cung rồi.
Còn nói với ta, cẩu Hoàng đế rất gấp gáp, đêm đó đã sủng hạnh tiểu Thái nữ² Đỗ Niệm nương tử và Thượng Quan bảo lâm².

Nghe nói là đầy mặt thỏa mãn ra khỏi Tử Thần điện, tâm trạng tốt đẹp cả ngày.
(2) Thái nữ, Bảo lâm: Một tước vị phi tần.
Ta chép miệng khen ngợi: "Khá lắm, một đêm hai cô.

Lúc trẻ không tiếc thận thủy, đến già chỉ có hắn hối hận!"
Ngày hôm sau, Hạ Phú Quý lại mang đến cho ta tin tức mới mẻ hơn, Hoàng đế sủng hạnh Vương Phù Nương ở Thanh Tư điện, còn hứng khởi cho nàng ta cả tòa Thanh Tư điện làm tẩm cung, còn ban cho nàng ta phân vị Tài nhân.
Nghe nói Vương Phù Nương uyển chuyển tạ ơn, ngẫu hứng múa một đoạn "Lục yêu" trên thủy tạ.

Thánh thượng long nhan vui vẻ, gõ nhịp mà ca, còn khen nàng ta có tài năng của Phi Yến Hán cung.

Ta cảm khái nói: "Lấy Triệu Phi Yến để khen người thật là không may mắn!"
Ngày thứ ba, Ấu Lan thứ nữ Bá gia Vĩnh Ninh, ngày thứ tư, cặp vũ cơ sinh đôi Thái úy tặng, ngày thứ năm...
Được rồi, biết ngươi tinh lực dồi dào rồi, cầu xin ngươi cho các mỹ nữ nghỉ ngơi đi!
Tết năm nay, từng ngóc ngách trong cung đều đang lan truyền chuyện Hoàng đế hàng đêm sênh ca[3].

Mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên vì Hoàng đế đột nhiên thông suốt.
(3) Chỉ cuộc sống ăn chơi sa đọa của vua chúa.
Thậm chí còn có tin đồn rằng đêm giao thừa, Hoàng đế rủ rê ba vị mỹ nhân vừa ý nhất cùng nhau chơi bài cả đêm trên giường ngự.

Tiếng cười trong Tử Thần điện không ngớt, phải gọi là ôn hương nhuyễn ngọc, ý xuân hòa thuận.
Mặc dù ta cứ cảm thấy hành động chơi bài đêm giao thừa...!làm sao nghe kỳ kỳ.
Về phần ta ấy à...!Làm như vậy, mọi người đều biết Hoàng đế rất "được", rất sung sướng, vợ bé rất nhiều.

Thế là thảo luận xung quanh ta cũng dần dần biến mất, mọi người đều cảm thấy ta thất sủng rồi, lẻ loi bị nhốt trong Dịch Đình, kết cục thê lương.
Sau khi bị đồng nghiệp đổ bô chế nhạo hai mươi ba hồi xong, ta vô cùng buồn bực hỏi Hạ Phú Quý: "Bọn họ đều cảm thấy ta rất thảm sao?"
Hạ Phú Quý nói: "Trong cung là như vậy, đạp dưới nâng trên."
Ta nhai mì khô, thỏa mãn thở dài: "Hầy, Trang Tử không phải cá, làm sao biết niềm vui của cá?"
Tùy bọn họ nghĩ thế nào cũng được! Thân là người trong cuộc, có thể nói là ta vui mừng vô cùng:
Cuối cùng Hoàng đế cũng nhận ra vợ bé thú vị hơn cũng ngủ ngon hơn Khởi cư lang nhiều! Ta đợi ngày này đã hai năm, hai năm rồi!
Hạ Phú Quý nhìn vẻ mặt hoan hỉ của ta, hình dung ta như người mẹ

già cưới vợ cho thằng con ngốc, sau hôm động phòng lén lén lút lút vào nhà, cầm khăn thám trinh của tân nương lên lộ ra nụ cười thỏa mãn biến thái.

Hay cho một phép tu từ sinh động!
- -----
(1) Điển cố "Ngư phủ"
Khuất Nguyên bị đuổi, dạo trên bờ đầm, vừa đi vừa ngâm, vẻ mặt tiều tuỵ, dáng người gầy còm.
Ông chài trông thấy liền ướm hỏi: "Tam Lư đại phu đấy phải không? Vì sao mà đến nông nỗi ấy?"
Khuất Nguyên bèn đáp lại ung dung: "Mọi người đều say, mình ta tỉnh, khắp đời đều đục, mình ta trong, vì thế mà bị đuổi."
Ông chài nói: "Thánh nhân không câu nệ, theo đời mà biến thông.

Mọi người đều say, sao không uống tràn cho ngây ngất đi? Khắp đời đều đục, sao không theo dòng mà sục ngàu lên? Lại cứ nghĩ sâu làm cao, để đến nỗi bị đuổi nào!"
Khuất Nguyên nói: "Ta nghe, người mới gội thì phủi khăn, người mới tắm thì giũ áo, ai lại đem tấm thân trong vắt, mà nhuốm lấy nhớp nhơ của vật? Thà nhảy xuống dòng Tương, chôn trong bụng thuồng luồng, sao lại đem cái tiết sáng ngời mà vùi vào bụi bặm của đời?"
Ông chài tủm tỉm cười, chèo thuyền mà đi.

Hát vang sông: "Nước Thương Lang trong a, thì ta giặt khăn đầu; Nước Thương Lang đục a, thì ta rửa chân vào." Chèo thuyền thẳng đi, không nói thêm gì.
(Nguồn: Sở từ, NXB Văn học, 1974)
("Nước Thương Lang trong thì ta giặt khăn đầu" phiên âm là "Thương Lang chi thuỷ thanh hề, khả dĩ trạc ngã anh".

Từ "Anh" ở đây trùng với tên nữ chính nên nữ chính mới mượn điển cố này.).

Chương 20: 20: Văn Thể Cùng Nở Hoa

Có người ăn tết trái ôm phải ấp, có người ăn tết điên cuồng vuốt mèo, còn có người ăn tết chỉ có thể bế quan chạy bản thảo.
Tối mười lăm tháng giêng, Hạ Phú Quý nói hắn phải tham gia liên hoan Tổng quản các cục, không thể ăn cơm cùng ta, bảo ta tự ăn chút bánh trộn dưa muối.
Ta bày tỏ sự ghen tị của mình một cách lễ độ, cũng bảo hắn thấy đồ ăn gì ngon thì nhớ gói lại một ít.
Hạ Phú Quý đi rồi, ta ở trong phòng sáng tác tác phẩm mới nhất.
Thời gian trôi qua thật nhanh, mùng một bắt đầu viết "Tỳ bà cơ tiểu truyện", bây giờ chỉ còn một màn giường chiếu sầu triền miên cuối cùng là có thể kết thúc.
Chịu sự dẫn dắt của cẩu Hoàng đế, ta vốn định tiếp theo viết một quyển văn học thục nữ phản nghịch.

Tình tiết dự định là một viên ngoại háo sắc nạp vô số vợ bé, trong nhà thê thiếp thành đàn, nhiều đến nỗi tiểu thiếp chỉ có thể ở phòng đôi, cuối cùng vợ cả dũng mãnh quyến rũ nhóm vợ bé.

Một đám Góa Phụ Đen liên thủ móc sạch viên ngoại háo sắc, sau cùng cầm tiền của viên ngoại sống cuộc sống hạnh phúc không biết xấu hổ.
Theo ta quan sát, hiện nay trên thị trường thịnh hành chỉ có anh hùng mỹ nhân và linh dị thần quái, quá đơn điệu.

Loại văn học hướng đến thục nữ này độ thiếu hụt rất cao, ta quyết định bổ sung chỗ trống này.
Đang suy nghĩ miên man, đột nhiên có tiếng gõ cửa phòng ta, trở nên cực kỳ rợn người giữa đêm tuyết.
Ta đi tới mở cửa ra.
Bên ngoài yên tĩnh không người, dưới đất có hai phong thư.

Trên phong thư trống trải, không ký tên.
Ta thấy bốn bề vắng lặng, cấp tốc nhặt hai phong thư này lên quay về phòng.
Trái tim bắt đầu đập lên thình thịch.

Dịch Đình không quản lý nghiêm như Tử Thần điện, chỉ cần có thể mua chuộc được thái giám thì có thể lén đưa thư từ vào rất dễ dàng.

Phong thư trước mặt này chắc hẳn là dùng cách này tuồn vào cung...!Là ai gửi cho ta đây?
Thím? Không, không phải thím.

Thị là người suy nghĩ chu toàn, sẽ không tùy tiện gửi thư cho ta.

Vậy là ai đây...!Ta vừa nghĩ vừa lấy dao rạch phong thư ra.

Vừa rạch được một nửa, bên trong rơi ra ba tờ giấy tả tơi.
Ta nhặt lên một tờ trong số đó, cứ cảm thấy nét chữ nguệch ngoạc này rất quen thuộc.

Ta nhìn kỹ lại, lập tức vui vẻ.
Ta tưởng là ai, hóa ra là Tiểu Lan!
Người gửi thư là Thượng Quan Lan, tỷ muội thân thiết của ta, một người đam mê chơi cưỡi ngựa đánh bóng đầu thai nhầm vào quan văn thế gia, bình sinh hận nhất đọc sách viết chữ.

Khi còn bé không ít lần lén tìm ta viết bài tập giúp nàng, thường xuyên qua lại nên chúng ta làm bằng hữu, cũng trong chuỗi hoạt động tập thể của thiếu nhi như trèo tường trốn học, leo cây bắt chim mà cỏ đuôi chó của tình bạn đã nở rộ.
Bãi bể sẽ hóa nương dâu, hồng nhan sẽ hóa bạc đầu, chỉ có chữ của Thượng Quan Lan xấu vững xấu bền theo năm tháng.
Nàng gửi lời hỏi thăm không quá chân thành tới ta, kể tên một loạt người như kiểu báo sổ thu chi, từ thím đến Tiểu Xuyên đến bản thân nàng đến thầy giáo từng dạy bọn ta...!Sau đó đến một câu cuối

cùng: Ngươi yên tâm đi, những người liệt kê ở trên dạo này đều rất khỏe.
Ta nhìn lại một lần, không có tên Mạnh Tự.

Có lẽ Tiểu Lan cảm thấy y sống có hơi thảm.
Nàng viết tiếp: Ta nghe nói ngươi bị phạt đến Dịch Đình, rất là lo lắng.

Không có gì giúp được ngươi, thôi thì cho ngươi chút tiền tiêu vặt vậy.

Ta nhờ Đỗ thượng cung mang cho ngươi năm lượng vàng, nhớ đi lấy.
Nhìn xem, thế nào gọi là tỷ muội tốt, đây chính là tỷ muội tốt!
Ta cảm động rớt nước mắt, chỉ thấy nàng viết ở dòng cuối cùng: Thất sủng rồi đừng buồn, lần sau càng khôn hơn.
Không hổ là Tiểu Lan, luôn luôn đi đầu trong phong trào phụ nữ thời đại.
Tất cả hai phong thư, một phong là Tiểu Lan, một phong khác thì sao?
Ta mở ra nhìn, nét chữ quen thuộc lọt vào mắt.

Ta mừng rỡ kêu lên một tiếng, ôm phong thư lăn vào trong chăn.
Mặc dù không ký tên nhưng đốt thành tro ta cũng nhận ra được, đây là chữ của Mạnh ca ca!
Ta trân trọng đọc, Mạnh ca ca dùng văn chương đơn giản thuật lại tình hình gần đây, nói một năm qua tất thảy đều ổn, chỉ bị phạt mấy tháng bổng lộc mà thôi, còn nói thỉnh thoảng y sẽ nghe ngóng tình hình gần đây của ta qua Ngụy Hỉ Tử, cho nên biết ta vào Dịch Đình.
Y dùng đoạn văn rất dài biểu đạt nỗi nhớ với ta, nói lúc tuyết đầu mùa Trường An, y ở trong Trung Thư Tỉnh nhớ tới ta.

Nghe nói Thánh thượng mang theo ta lên tường thành thưởng tuyết, y vội vàng chạy ra cửa nhìn ta.

Đáng tiếc khi đó Hoàng đế đã về rồi, y để hụt mất, cảm thấy rất tiếc nuối.
Đọc đến đây, miệng ta run run, hốc mắt hơi cay.

Lúc đó y ra ngoài nhìn ta sao? Thực ra ta cũng đang tìm y, ta cũng cảm thấy rất đáng tiếc.
Ta cầm bút định viết phong thư hồi âm, nhưng cuối cùng lại đặt xuống.

Ngộ nhỡ bị Lý Tư Diễm phát hiện thì sao? Ta không muốn liên lụy Mạnh Tự nữa.
Ta cẩn thận giấu bức thư xuống gối đầu, ôm chăn ngây ngốc thất thần.
Phải nghĩ ra cách truyền tin tức đi...
Ta liếc nhìn bản thảo, linh cảm lóe lên, ngay lập tức kích động.
Ta không viết quyển văn học thục nữ kia nữa, đổi thành câu chuyện thanh mai trúc mã.

Mạnh Tự đọc được, chắc chắn sẽ hiểu Thương Lang cư sĩ chính là ta.

Như vậy cho dù không gửi thư, y cũng có thể thông qua đọc truyền kỳ của ta để biết ta muốn biểu đạt cái gì.
Nghĩ đến đây, ta trở mình bò dậy, lấy nguyên mẫu của ta và Mạnh Tự bắt đầu suy nghĩ câu chuyện mới: Một đôi tình nhân thanh mai trúc mã, cô gái bị ác bá trong sơn trại cướp đi, nhưng lại chưa bao giờ khuất phục, vẫn luôn nghĩ cách trốn thoát.

Cho đến mười năm sau, cuối cùng nàng cũng chịu đựng được đến ngày ác bá đền tội, quay về đi tìm tiểu lang quân năm đó.

Hai người ở bờ sông nhìn nhau mỉm cười, tình nồng thuở trước hiện lên trước mắt, khiến người ta rơi lệ...
Do linh cảm tương đối dào dạt, quyển truyền kỳ này hoàn thành với tốc độ kinh khủng của hà mã ẻ chảy.

Hạ Phú Quý đọc tác phẩm ẻ chảy này xong, bị cảm động đến rưng rưng lệ nóng, khóc lóc kể lể với ta về thanh mai trúc mã trong thôn trước lúc hắn tiến cung, không biết bây giờ đã xuất giá chưa...
Ta vô tình đánh vỡ hồi ức của hắn: "Đừng chỉ lo khóc, tìm cơ hội tuồn bản thảo này ra ngoài giúp ta.

Quyển truyền kỳ này rất quan trọng đối với ta."
Hạ Phú Quý nghi hoặc hỏi: "Quan trọng cái gì?"
Ta cười hì hì một tiếng: "Đây là bí mật, không thể nói cho ngươi."
Chỉ cần quyển truyền kỳ này có thể leo lên bảng bán chạy, chắc chắc Mạnh Tự sẽ nhìn thấy.
Một khi đọc được câu chuyện này, nhất định y sẽ hiểu đây là thư tình trá hình ta cố ý viết cho y.
***
Bên này, ta sa vào trong tưởng tượng ngọt ngào; bên kia, Hạ Phú Quý nhận lấy bản thảo, nhón một miếng bánh ngô chiên bơ, nói: "Đúng rồi, chắc ngươi còn chưa biết, bệ hạ thăng phân vị cho Ngụy bảo lâm, bây giờ là Ngụy tài nhân.

Nghe nói Vương tài nhân tức đến xé vài cái quạt ở Thanh Tư điện."
Ta lấy lại tinh thần, cảm thán nói: "Bây giờ mới tiến cung được mấy ngày đã bắt đầu cung đấu rồi? Tâm sự nghiệp của mấy vị nương nương này thật mạnh!"
Hạ Phú Quý nói: "Ai bảo không phải đâu.

Bệ hạ ban đều mưa móc, ai cũng có phần, nhưng ai cũng không phục ai, chẳng phải sẽ cần đấu sao?"
Ta rất tán thành, gật đầu nói: "Nếu ta là hắn thì sẽ cho gọi Ôn Bạch Bích tiến cung thâu đêm, sủng hạnh nàng mười ngày nửa tháng.

Như vậy có một Hoàng hậu được sủng ái áp chế, tiểu nương nương bên dưới tự nhiên sẽ không dám lỗ mãng."
Hạ Phú Quý cổ vũ nói: "Anh Anh nói rất có lý.

Cho nên ngươi biết khi nào Hoàng hậu vào cung không?"
Ta gãi đầu nói: "Chắc cũng sắp rồi...!Ta nhớ ban đầu định là tháng

năm?"
Lúc ấy Lý Tư Diễm nói cho ta hắn chọn Ôn Bạch Bích làm Hoàng hậu, ta không có phản ứng gì.
Thấy ta rất bình tĩnh, hắn lại lải nhải nói Ôn Bạch Bích tốt thế nào, lương thiện ra làm sao.

Tháng năm năm sau nàng sẽ tiến cung, chắc chắn là một Hoàng hậu hiền lương thục đức...
Ta nghe đến phiền muốn chết, nghĩ thầm chẳng phải cưới vợ thôi sao, ngươi có cái gì mà khoe?
Sự thật chứng minh trí nhớ của ta không sai.

Hai, ba ngày sau cuộc đối thoại này, Lý Tư Diễm tuyên bố với bên ngoài thời gian của đại điển phong Hậu, hai mươi tháng năm, nghe nói là ngày hoàng đạo Khâm Thiên Giám tăng ca tính toán một tháng.
Hạ Phú Quý nói việc này cho ta biết, ta bình luận: "Xem ra hắn còn chưa bị sắc đẹp làm mụ mị đầu óc, biết hậu cung mình thiếu một nữ chủ nhân có thể trấn áp."
Hạ Phú Quý bình tĩnh nói: "Đúng vậy, thực ra còn có một tin tức tốt, nhưng mà ta phải nói trước, ca ca có một chuyện muốn nhờ."
Tâm trạng ta rất tốt gặm một miếng cá giòn rụm, thuận miệng nói: "Chuyện gì?"
Hạ Phú Quý nói: "Ngươi có thể viết cho xong quyển "Mỹ nhân rắn rết" kia không?"
Ta:?
Hạ Phú Quý thở dài: "Hai vị Khởi cư lang ngự tiền đương nhiệm đồng loạt xin nghỉ, Tử Thần điện không có ai ghi khởi cư chú.

Cuối cùng bệ hạ nhớ ra ngươi, hai ngày nữa là Tết Thượng Tị, y bảo ngươi theo hầu..."
Theo...!theo hầu?
Miếng cá chiên giòn của ta rơi "bộp" xuống đất.
Aaa! Không muốn!
Sau khi đần ra trong chốc lát, ta điên cuồng kêu rên vang tận mây

xanh.
Ta còn chưa ở Dịch Đình nghỉ ngơi xong đâu, con mẹ nó ai muốn trở về làm công cho cẩu Hoàng đế!
Ta ôm đầu, hoảng sợ hỏi: "Làm sao bây giờ đây Hạ Phú Quý, ta không muốn về, mau nghĩ cách cứu ta!"
Hạ Phú Quý nghĩ ngợi thật lâu, không chắc chắn đề nghị: "Hay là ngươi thử giả ốm xem?"
Để trốn tránh Tết Thượng Tị sắp đến, ta nhanh trí bắt đầu tích cực nghiên cứu giả ốm như thế nào.
Nhưng mà ta đánh giá cao kỹ năng diễn xuất của ta rồi, dùng lời của Hạ Phú Quý mà nói là: "Ếch kêu ộp ộp trong rãnh nước cũng còn ốm yếu hơn ngươi."
Sau năm lần bảy lượt bị hắn chê bai diễn xuất, ta bị ép đến đường cùng, cắn răng quyết tâm: "Không giả vờ nữa, muốn làm thì làm thật!"
Ba canh giờ sau, ở một góc Dịch Đình trong đêm đông, Hạ Phú Quý xách theo một thùng nước lạnh, do dự nói: "Ngươi phải suy nghĩ kỹ, một thùng nước này giội xuống không phải chuyện đùa, không cẩn thận mất mạng như chơi..."
Ta kiên định nói: "Bà đây cần mạng bao giờ? Chết rồi thì thôi, mau giội đi!"
Hạ Phú Quý giậm chân một cái, bất chấp nói: "Được rồi, ngươi cố chịu một chút!"
Nước lạnh giội xuống đầu, ta kêu rên một tiếng, cả người run cầm cập.
"Không sao chứ muội muội?" Hạ Phú Quý lo lắng khoác thêm y phục cho ta: "Ta thấy ngươi đừng tự làm khổ nữa, hay là..."
"Suỵt." Ta trưng ra nụ cười còn khó coi hơn khóc: "Nhỏ giọng chút, đừng dọa hơi bệnh của ta chạy mất."
Hạ Phú Quý:...
***
Ta đờ đẫn quay về ngủ một đêm, hôm sau thành công trở thành một người bệnh phong hàn nước mũi sụt sịt.
Lúc Khánh Phúc đến Dịch Đình lôi ta đi, đúng lúc ta đang dùng khăn tay lau nước mũi, tay cầm khăn yếu đuối giơ lan hoa chỉ.
Khánh Phúc:?

Ta chớp chớp mắt nói: "Khánh Phúc gia gia, ta bị ốm."
Khánh Phúc: "Sớm không ốm, muộn không ốm, chọn đúng ngày quan trọng mà ốm.

Ngươi tưởng lão phu là kẻ ngu à?"
Ta mệt mỏi phất khăn tay một cái, nói: "Ta không có lừa ông, là ốm thật.

Không tin ông sờ trán ta xem, nóng đến có thể ốp trứng."
Khánh Phúc hơi nhướng lông mày nhạt đến gần như không có lên: "Ốm cũng phải đi, vừa khéo trong Dịch Đình không có lang trung tốt, ngươi đến Tử Thần điện dưỡng bệnh đi."
Miệng ta há thành hình trứng gà đần độn: "Không phải bệ hạ chán ghét ta sao? Bảo ta đến Tử Thần điện không chướng mắt à?"
Khánh Phúc ung dung nói: "Ai bảo? Gần đây tâm trạng bệ hạ khoan khoái, đã tha thứ cho ngươi lâu rồi, nếu không thì có gọi ngươi về không? Lanh trí một chút, quay về nhớ dập đầu tạ ơn bệ hạ."
Ta vùng vẫy giãy chết: "Ta..."
Khánh Phúc đứng dậy, mũi hếch lên trời nói: "Lão phu còn phải đến Nội thị cục chọn người, không có tâm trạng lằng nhằng với ngươi.

Gia hạn cho ngươi thu dọn xong trong một nén hương, chúng ta có thể đẹp mặt mà đi, nếu không nghe lời, đừng trách lão phu vô tình."
Quá đáng quá thể!
Ta nâng cái đầu suy yếu lên làm mặt quỷ với bóng lưng ông ta, hậm hực đứng dậy thu dọn hành lý.
Hạ Phú Quý lặng lẽ từ cửa sau đi vào, thở ngắn than dài nói: "Ôi Anh Anh, ngươi ăn trắng một thùng nước này rồi..."
"Đều tại cẩu Hoàng đế!" Ta ấm ức kêu lên, mang giấy viết bản thảo "Mỹ nhân rắn rết" chưa viết xong nhét hết vào ngực Hạ Phú Quý, phẫn nộ nói: "Hắn bị thần kinh phải không! Không ôm vợ lớn vợ bé của hắn tiêu dao đi, làm gì cứ phải mang ta ra tìm vui!"
Lần này Hạ Phú Quý không che miệng ta, chỉ đưa tay xoa đầu nong nóng của ta, khuyên nhủ: "Ngươi đừng tức giận, tức cũng vô dụng thôi, ngược lại làm tổn thương thân thể mình..."
Hắn thấy ta cúi đầu không nói, lại bỏ bản thảo "Mỹ nhân rắn rết"

vào trong bọc hành lý của ta, đề nghị: "Nếu ngươi thực sự tức không nhịn nổi, vậy thì viết một quyển tiếp theo càng kích thích hơn, chẳng hạn câu chuyện diễm tình dạng như ác bá vương vấn "bụi hoa", cuối cùng chết bởi "thượng mã phong[1]", như vậy có thể vừa hả giận vừa kiếm được tiền, tốt bao nhiêu."
(1) Thượng mã phong là một hiện tượng có thể gây đột tử hoặc để lại di chứng ở con người khi sinh hoạt tình dục ở một số điều kiện nhất định.

Một ngụm máu đặc của ta cuồn cuộn dâng lên, Hạ Phú Quý đúng là tiểu phúc tinh trong sự nghiệp của ta, mẹ nhà hắn đã đến lúc này rồi vẫn còn giục bản thảo!
***
Mang theo sự tha thiết chờ đợi của Hạ Phú Quý, mang theo một trái tim nặng nề, ta rưng rưng vẫy tay tạm biệt không khí tự do ngọt ngào của Dịch Đình, trở về Tử Thần điện âm u chết chóc.
Dựa theo quy luật kịch bản, lần này về Tử Thần điện ta nên kẻ mắt, tô son đỏ chót, ở cửa Tử Thần điện lộ ra nụ cười mây bay gió thoảng, ném cho cẩu Hoàng đế một câu: "Thẩm Anh trước kia đã chết rồi, bây giờ bà đây là Anh túc hắc ám - Thẩm Anh."
Nhưng hình ảnh trong tưởng tượng không xảy ra, hôm nay Lý Tư Diễm ra ngoài cung làm việc, ngay cả cái bóng của hắn ta cũng không thấy.
Buổi chiều, ta nằm thẳng cẳng trên giường mình, nghe Tiểu Kim Liễu mang tới tin tình báo mới nhất.
Tin tức của nàng không có gì hiếm lạ, Hạ Phú Quý đều đã kể với ta rồi, chỉ có...
"Hử? Ngụy tài nhân đến tặng canh gà?"
Tiểu Kim Liễu đang may y phục cho ta, gật đầu nói: "Đúng vậy, tài nấu nướng của Ngụy tài nhân rất tốt, thường đến cho chút nước canh.

Gần đây thời tiết trở nên ấm áp, nàng cũng siêng tới hơn."
Ta ở trên giường bệnh lập tức làm một động tác gập bụng tiêu chuẩn, kích động nói: "Ngụy tài nhân? Chính là Ngụy tài nhân dựa vào sức mình chọc Vương tài nhân tức đến xé hai cái quạt tiến cống

kia sao!"

Tiểu Kim Liễu giật mình nói: "A, nương tử ở Dịch Đình cũng nghe nói việc này sao?"
"Ai da, trong cung nào có bức tường không lọt gió.

Không được, người phụ nữ có thể làm Phù Nương tức đến như vậy, ta nhất định phải đích thân đi xem một cái!"
Ta hào hứng nói đi là đi, không quan tâm tứ chi rụng rời vì bị bệnh, khoác áo lên chạy ra cửa trong tiếng gọi hốt hoảng không ngớt của Tiểu Kim Liễu.
Nhưng mà một chén trà sau, ta lại thất vọng quay về phòng.
Tiểu Kim Liễu nhìn vẻ mặt thất vọng của ta, hỏi: "Sao vậy? Nương tử không đuổi kịp hay sao?"
Ta lắc đầu nói: "Không phải, ta gặp được nàng rồi.

Ài...!Nói thế nào nhỉ, cũng là tiểu mỹ nhân nhưng so với Vương Phù Nương đúng là một trời một vực.

Ta không hiểu tại sao bệ hạ bỏ mặc thiên tiên đại mỹ nhân không sủng ái, đi sủng hạnh một Ngụy tài nhân cùng lắm chỉ coi là thanh tú."
"Nghe Tiểu Điệp tỷ tỷ Tuyên Vi điện nói, tính tình Ngụy tài nhân rất hiền hòa, khuôn mặt luôn mỉm cười, giọng nói cũng dịu dàng." Tiểu Kim Liễu nói: "Có lẽ bệ hạ thích nữ tử thục nữ chút."
Ta thông suốt sáng tỏ, hiểu rồi, sau này phải ôm chân Ngụy tài nhân.
Ta cảm khái nói: "Hình như ta đã biết tại sao Vương Phù Nương tức giận như vậy rồi."
Tiểu Kim Liễu nghi hoặc nói: "Tại sao?"
"Nàng ta đã mất đi một cái xà cạp hình người trung thành."
Tiểu Kim Liễu:...
Cũng không có ai muốn thứ như vậy đi!
***
Một đêm yên ả trôi qua, thời gian đã đến sáng sớm mùng ba đầu tháng ba.

Tết Thượng Tị, một trong số ít những ngày lễ có tâm trong năm tạo điều kiện cho đạp thanh dạo chơi, không cần quỳ tiên tổ, không cần quỳ Hoàng đế, mọi người cùng nhau vui vẻ ra ngoài thành du ngoạn.

Nếu ngày này ai dám không ra ngoài, tròn một năm sau sẽ phải chịu sự chế nhạo của vòng tròn xã giao.
Tết Thượng Tị năm kia, Lý Tư Diễm đang chơi trò soán vị, Tết Thượng Tị năm ngoái, hắn đang suy nghĩ làm sao bắt nạt Tiết Độ Sứ Phạm Dương, Tết Thượng Tị năm nay cưới được vợ, cuối cùng hắn cũng nhớ tới còn có ngày lễ giải trí hợp pháp như thế.

Vậy là nhất thời nổi ý, quyết định mang theo mấy cô vợ bé khá yêu thích ra khỏi thành đạp thanh.
Ngoại trừ vợ bé, còn có một Khởi cư lang không may bị sa thải.
Trời còn chưa sáng, ta lại một lần nữa bị Tố Hành lôi xuống khỏi giường, vừa mặc y phục vừa mơ màng cằn nhằn: "Tử Thần điện các người đều không biết thương hại bệnh nhân sao?"
Tố Hành lãnh đạm nói: "Hầu hạ cho tốt, đừng có phàn nàn."
Ta chép miệng: "Tại sao ta phải đến? Ngụy Hỉ Tử đâu?"
Tố Hành nói: "Ngụy xá nhân xin nghỉ về Lũng Tây thăm mẹ già, Bạch khởi cư lang mới tới ngã từ trên ngựa xuống bị thương chân."
Miệng ta bẹt ra thành một đường: "Ngươi xem đấy, Khởi cư lang chúng ta cũng trăm công nghìn việc, bệ hạ không thể bổ nhiệm thêm mấy người sao? Hai người quá là ít, không đủ dùng."
Tố Hành hờ hững nói: "Ngậm miệng."
Dưới sự nỗ lực của Tiểu Kim Liên và Tiểu Kim Liễu, tóc ta được chải cho thành kiểu già đời, mặc một bộ cung trang xấu xí, đi hầu hạ cẩu Hoàng đế bốn tháng không gặp.
Bốn tháng không mặc loại y phục treo treo khoác khoác này, ta lại có phần không quen, không biết đặt tay đặt chân chỗ nào.
Khiến cho ta càng không quen hơn là sự thay đổi của Lý Tư Diễm.
Tiểu Kim Liễu nói, đêm qua hắn ở Tuyên Vi điện của Ngụy Uyển Nhi, cả đêm không về Tử Thần điện.
Cho nên vừa mới thức dậy, ta đã bị Tố Hành áp tải đi Tuyên Vi điện xa tít mù khơi, đứng trong gió xuân se lạnh run cầm cập chờ Hoàng

đế.
Chờ đợi cùng ta còn có một đám cung nữ thái giám, ai ai cũng giỏi chịu rét, từng người đứng thẳng tắp như cây bạch dương, run một cái cũng chưa từng, thật thần kỳ.
Ta rụt cổ, nhìn về phía cánh cửa mở hé kia.
Chắc là Hoàng đế và nương nương còn đang ở trên giường vuốt ve, rèm cửa điện bị gió thổi hơi cuốn lên, ấm áp bên trong và tiếng cười thùy mị của cô gái cùng bay ra.

Ta ngửi làn gió thơm này, không có tiền đồ hắt hơi một cái.
Thấy ánh mắt chúng cung nhân đều bắn về phía ta, ta uể oải lấy ra một chiếc khăn ra sức lau một cái.
Ép buộc bệnh nhân đi làm, mẹ nó Tử Thần điện thật là không có nhân tính.
Vốn nghĩ Hoàng đế và nương nương sẽ sắp ra ngay, kết quả động tĩnh bên trong không ngừng, không hề có ý định chấm dứt.

Có lẽ Lý Tư Diễm thật sự rất thích Ngụy Uyển Nhi, vừa vẽ lông mày vừa sưởi tay cho nàng, làm hết trò tình thú này đến trò tình thú khác, ngập vị sến súa của tình yêu.
Ta lau nước mũi nghĩ: Trai tân vừa ăn mặn thật là sinh vật đáng sợ.
Lại đợi thêm gần nửa canh giờ nữa, Lý Tư Diễm mới dắt tiểu mỹ nhân, làm điệu làm bộ bảo bọn thị nữ vén rèm khoác y phục đi ra.
Tại sao lại nói hắn làm điệu làm bộ? Bởi vì Lý Tư Diễm luôn là người thiếu kiên nhẫn, trước giờ không cần đến cung nữ chậm rì rì giúp hắn làm này làm kia, nhưng vì đang tỏ vẻ trước mặt Ngụy Uyển Nhi, hắn cố ý hưởng thụ toàn bộ phục vụ khi đi ra ngoài.

Quả thực là một kẻ làm bộ đến cao minh.
Nhưng mặc kệ hắn làm bộ hay không làm bộ, thấy hắn cuối cùng cũng có ý muốn ra ngoài, ta sắp bị đông thành tượng đá vẫn vui đến suýt khóc, cùng uốn gối hành lễ theo đội ngũ, hô to Thánh thượng.
Đây tuyệt đối là tiếng hô "Thánh thượng" thành tâm nhất của ta.
Lần đầu gặp nhau sau bốn tháng xa cách, Lý Tư Diễm mặc một bộ thường phục màu xanh, bộ y phục này cắt khâu vô cùng khéo, tôn

lên ưu thế dáng người chân dài eo thon của hắn vô cùng tinh tế.
Ta lại trộm nhìn mặt hắn một chút, phát hiện nét mặt hắn khoan khoái, mặt mày tươi cười, chỉ là dưới mắt hơi xanh đen, thoạt nhìn có vẻ nghỉ ngơi không tốt.
Khụ...!Túng dục hại thân.

Lý Tư Diễm nhìn quanh những nhân viên theo hầu chúng ta một vòng, ánh mắt dừng lại trên người ta rồi lại như lơ đãng nhanh chóng rời đi, quay đầu thân mật kéo cánh tay Ngụy Uyển Nhi, cười nhẹ nói nhỏ với nàng: "Chúng ta xuất phát ngay thôi."
Ta bật cười trong lòng.

Được lắm, sau khi có tiểu mỹ nhân rồi ngay cả nhìn ta một cái cũng chẳng muốn nhìn.
Vốn dĩ Lý Tư Diễm có một cái vỏ bọc tốt, chỉ là bình thường hắn luôn cáu kỉnh mới làm người ta thường không chú ý đến dung mạo hắn.

Chỉ khi nào hắn buông xuống uy nghi đế vương, giả dạng cẩn thận săn sóc như vậy, cả người giống như một lang quân tuấn tú của gia đình bình thường, mấy tiểu cung nữ bên dưới rối rít đỏ bừng mặt.

Ngụy Uyển Nhi bên cạnh hắn hình như có vẻ được sủng mà lo, vẫn luôn hơi cúi đầu dựa vào người hắn như chim non nép vào người, khuôn mặt thanh tú nổi lên hai rặng mây hồng.
Ta nhìn nhìn, chóp mũi đột nhiên ngứa ngáy, lại hắt hơi một cái thật to.

Ta vội vàng lấy ra một chiếc khăn lau nước mũi.

May mà hôm nay ta có chuẩn bị mà đến, mang theo chừng mười cái khăn, nhét phồng cả ngực.
Tiếng hắt xì kinh động đến Ngụy Uyển Nhi.

Nàng nhìn ta, thấy ta ăn mặc không giống cung nữ bình thường, ngập ngừng hỏi: "Vị nương tử này..."

Ta sững sờ, lập tức trưng ra nụ cười nịnh nọt: "Thỉnh an Ngụy tài nhân, ta họ Thẩm, lúc trước từng làm biên soạn Sử quán và Khởi cư lang."
Ngụy Uyển Nhi kinh ngạc: "A, hóa ra cô chính là Thẩm Anh sao?"
Ta nhiệt tình nói: "Phải, chính là tại hạ! Tài nhân..."
Lý Tư Diễm chưa từng liếc về phía ta dù là nửa khóe mắt, chỉ dịu dàng vuốt xuôi chóp mũi nàng, mỉm cười nói: "Đừng để ý đến nàng ta.

Nàng ta vốn đang phục dịch trong Dịch Đình, hôm nay hai Khởi cư lang Ngụy Bạch đều xin nghỉ, ngự tiền không người ghi chép khởi cư chú mới tạm thời gọi nàng ta tới."
"Ồ, thì ra là thế." Ngụy Uyển Nhi gật đầu.
Ta còn muốn nói thêm mấy câu với Ngụy Uyển Nhi, nhưng Lý Tư Diễm đã quay lưng lại, âm thầm tách rời hai chúng ta ra, bóng lưng tỏa ra hơi thở người sống chớ gần.
Ta lườm một cái trong lòng: Ngươi đến mức đó sao! Bà đây cũng không ăn cục cưng của ngươi.
Ngụy Uyển Nhi được Lý Tư Diễm đỡ lên xe.

Chỉ một lúc sau, Vương Phù Nương và một tiểu Bảo lâm khác cũng tới.

Xem ra hôm nay Vương Phù Nương dày công ăn vận một phen, trang điểm kiểu hoa đào thịnh hành lúc bấy giờ, giữa lông mày điểm một đóa hoa điền, phải gọi là lộng lẫy choáng ngợp, tóc xanh như mây, ta là con gái nhìn cũng chảy nước miếng.
Nhưng hình như Lý Tư Diễm cũng không nồng hậu với nàng ta thêm mấy phần vì mỹ mạo của nàng.

Trái lại, hắn đều rất hòa nhã với mỗi một mỹ nhân, khiến Vương Phù Nương lộ rõ vẻ thất vọng trên mặt.
Sắp xếp cho một đám vợ bé xong, Lý Tư Diễm đi lên đằng trước tung người lên ngựa, chuẩn bị xuất cung dưới sự bảo vệ của bọn thị vệ.
Khánh Phúc xụ mặt đi tới hỏi ta: "Biết cưỡi ngựa không?"

Ta nói: "Đương nhiên biết, nhưng hôm nay ta bị ốm, ngồi không vững..." Còn phối hợp diễn một động tác che ngực hết sức yếu đuối.
Khánh Phúc day mi tâm, nhức đầu nói: "Ngươi cứ giả vờ đi! Làm trời làm đất tìm chết, đáng đời!"
Ta: Hi hi.
***
Mùng ba tháng ba tiết trời sáng sủa, bên bờ Trường An nhiều mỹ nhân.
Xe ngựa chạy trên đường cái Chu Tước, ta nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ ngơ ngác thất thần.
Thực ra lúc nhà ta còn chưa gặp nạn, Tết Thượng Tị là ngày lễ ta thích nhất.
Ngoại ô đạp thanh, tiệc rượu hát ca, đối thơ đối cú, đều là tiết mục bảo lưu của ta.

Nhất là đối thơ, trình độ đối thơ của ta xử hết giới khuê tú, không có đối thủ.

Bình thường đều tham gia vào cuộc sát phạt của nhóm Tiến sĩ, còn từng may mắn lọt vào bảng danh sĩ thiếu niên Trường An.
Nhị thúc luôn nói ta có thiên phú văn thư, nếu có thể sinh ra là nam tử chắc chắn là một nhân tài Tiến sĩ, kiểu có thể rạng danh cửa nhà.
"Chỉ tiếc con là con gái." Lúc ấy nhị thúc lật thơ của ta làm, cảm thán nói: "Con gái có tài hoa lộ rõ và tính tình cứng cỏi không hẳn là tốt."
Ta không ngờ nhị thúc ta còn kỳ thị giới tính, cả giận nói: "Nhưng nếu không có tài hoa cũng không có cốt cách thì sao có thể tranh được với nam tử?"
"Anh Anh nhà chúng ta không thua kém nam tử." Nhị thúc nói: "Chỉ là đi con đường khác biệt, khó tránh khỏi vất vả."
Ta không nhớ lắm về sau ta nói cái gì, hình như là "Con không sợ vất vả" kiểu đấy.

Thực ra đây là chuyện xảy ra mấy năm trước, bây giờ nhớ lại tựa như là kiếp trước vậy.
Thấy ta vén màn xe, không chút kiêng kỵ nhìn quanh bên ngoài, tiểu

Bảo lâm ngồi đối diện ta hâm mộ vươn cổ ra.
Vì ta bị ốm không thể cưỡi ngựa, Đại tổng quản Khánh Phúc tự chủ trương cho ta ghép xe cùng vị tiểu nương nương mới vào cung này.
Tiểu nương nương họ Thượng Quan, là tiểu muội thứ xuất của Thượng Quan Lan, tỷ muội thân thiết của ta.

Vì dung mạo xinh đẹp nên bị cha nàng nhét vào cung hầu hạ Hoàng đế.
Nhưng mà người này tính tình hiền dịu, thực ra không thích hợp vào cung.

Cho nên cuộc sống của vị Thượng Quan bảo lâm này vẫn luôn không nóng không lạnh, số lần nhận sủng bốn tháng nay có thể đếm được trên đầu ngón tay.
Ta bị nàng nhìn chằm chằm đến vô cùng mất tự nhiên, thử thăm dò hỏi: "Cô...!cô cũng muốn nhìn sao?"
Thượng Quan bảo lâm bị ta dọa giật mình, ngập ngừng nói: "Ta không có."
Ta an ủi: "Cô đừng sợ, ta cũng không ăn thịt người."
Biểu cảm của Thượng Quan bảo lâm càng thêm kinh hoảng thất thố.
Ngụy Hỉ Tử nói hình tượng trên phố của ta là yêu phụ ba đầu sáu tay xem ra là thật.
Ta thử lôi kéo làm quen với nàng: "Cô là muội muội của Thượng Quan Lan phải không? Lúc ta chơi cưỡi ngựa đánh bóng hình như từng gặp cô."
Quả nhiên nhắc đến trưởng tỷ, Thượng Quan bảo lâm hơi thả lỏng một chút, nhỏ giọng nói: "Tỷ muội trong nhà nhiều, trưởng tỷ rất ít khi mang ta ra ngoài."
Lần này cuộc trò chuyện đến bế tắc rồi.
Không ngờ trên đời còn có người không biết tán gẫu hơn cả Ngụy Hỉ Tử.

Ta từ bỏ bắt chuyện với nàng, vén rèm lên một mình ngắm phong cảnh.
———
- Tác giả có lời muốn nói:

Hai hôm nay viết lại kết cục, cố gắng để cho nhẹ nhàng chút.
Kết cục viết trước đó quá tàn nhẫn với Anh Tử, bị sự ác độc của chính mình làm chấn động:v
- Editor có lời muốn nói: Các bác có thể yên tâm về cái kết nhẹ nhàng rồi nhá..

Chương 21: 21: Ghi Chép Tết Thượng Tị

Thượng Quan bảo lâm im lặng hồi lâu, đột nhiên nói lí nhí như muỗi kêu: "Lúc trước còn ở khuê phòng từng nghe tới thanh danh của Thẩm nương tử."
Ta hỏi: "Nói là ta ba đầu sáu tay hay là nói ta ốm yếu bệnh tật?"
"Không...!không phải vậy." Ngón tay nàng căng thẳng xoắn khăn tay, rụt rè nói: "Trưởng tỷ cho mấy muội muội chúng ta xem qua lời bình thơ văn của Thẩm nương tử viết, còn có cả tuyệt cú cô tự làm."
Ta khẽ giật mình: "Ồ?"
Nàng như lấy dũng khí, cắn môi hỏi: "Tỷ muội chúng ta đều thích đọc văn chương của Thẩm nương tử, nhất là miêu tả phong cảnh đế đô, đến nay ta vẫn còn đọc đó.

Hôm nay Thượng Tị, không biết Thẩm nương tử có đi đối thơ cùng các tài tử không?"
Được tiểu mỹ nữ khen ngợi, ta ngượng ngùng gãi đầu, cười nói: "Ai da, chỉ là tùy tiện viết giết thời gian thôi, không đáng nhắc tới.

Còn việc đối thơ...!Khụ, Thánh thượng chắc sẽ không cho ta đi."
Lý Tư Diễm không thích ta làm các loại hoạt động văn hóa...!ngoại trừ cùng hắn đọc sách ra.
Thượng Quan bảo lâm thất vọng "ồ" một tiếng.
"Không dối gạt Thẩm nương tử, lúc trước Ngụy tài nhân tỷ tỷ đến tìm ta nói chuyện mấy hồi.

Hai chúng ta khá hợp nhau, đều thích những thứ phong nhã thư họa.

Ngụy tỷ tỷ cũng thích thơ của Thẩm nương tử đó."
Chà chà, ta nghĩ thầm, tại sao nhóm vợ bé của Lý Tư Diễm ai nấy đều là tiểu tài nữ vậy nhỉ? Dựa theo thẩm mỹ chân chất của hắn,

chẳng phải nên thích kiểu ngực to não phẳng sao?
Nghĩ lại lại thấy buồn cười, nhớ ngày đó ta cho Thượng Quan Lan tài liệu học tập thơ ca, hòng nâng cao tố chất văn hóa của nàng.

Nha đầu chết tiệt không học thức kia ngày nào cũng kêu gào muốn mang hết những thứ này đi kê chân bàn.

Ngoài miệng nói không muốn, thân thể cũng rất thành thật, không chỉ cất giữ cẩn thận, còn đưa cho bọn muội muội xem.
Nhớ tới bằng hữu tốt ngày xưa, ta không khỏi cong khóe miệng cười nói: "Cảm ơn các cô, nhưng mà từ lúc tiến cung đến nay, ta không làm thơ nữa."
Vừa nghĩ tới cẩu Hoàng đế ở gần đây, lòng vẽ vời văn chương gì đó của ta cũng mất, chỉ muốn phi lên một bút đâm chết hắn.
Xe ngựa chậm rãi đi đến bờ Khúc Giang.

Hôm nay thời tiết tốt, ngoài thành sông rộng mây gần, tầm mắt khoáng đạt, có thể nhìn thấy Thượng Lâm uyển cũ ở xa xa.

Trước kia lúc ta đến Khúc Giang rất ít khi thưởng ngoạn xung quanh biệt viện Hoàng gia, chỉ có một lần cùng Mạnh Tự tản bộ đi ngang qua, kết quả còn chưa tới gần đã bị thái giám mở đường cưỡng chế đuổi đi.

Lúc ấy ta còn cười nhạo lão Hoàng đế đúng là kiểu cách, ra ngoài chơi còn dùng màn trướng che mình đến kín mít, xem ra có vẻ hẹp hòi.
Đạo trời luân hồi, bây giờ người được màn trướng che chắn trở thành ta.
Ta rút ra cái khăn thứ ba, hắt hơi cái thứ mười hai trong ngày hôm nay, nhìn nhóm thái giám chạy đôn chạy đáo kéo màn trướng, trải thảm, cảm thấy chuyện này thực không hợp thói thường.
Anh giai, ngươi ra ngoài ngắm cảnh được chứ? Che chắn hết cảnh rồi, ngươi còn ngắm cái rắm gì!
Không có cảnh để ngắm, ta chỉ có thể buồn bực ngán ngẩm theo đuôi các tiểu nương nương, thỉnh thoảng trông về phía thủy tạ xa

xa.

Chắc là các tài tử bắt đầu đối thơ rồi nhỉ, Mạnh ca ca có ở bên trong không?
Không riêng là Mạnh ca ca, ta còn nhớ những bằng hữu khác của ta, nhất là Thượng Quan Lan tỷ muội thân thiết của ta.

Hu hu hu, rất muốn cùng Tiểu Lan đánh cầu ngựa.

Cho dù bị nàng vung gậy mắng "Thẩm Anh, ngươi là đồng đội heo" cũng được.

Ta nghe tiếng vui đùa ầm ĩ của bách tính nơi xa, phải nói là tim gan ta cồn cào.
Bình thường luôn bị giam trong cung, không suy nghĩ đến thì cũng đành, nhưng bây giờ người đã đứng ở bờ Khúc Giang, lại không thể đi chơi cùng các bằng hữu, cảm giác này thật khó chịu làm sao.
Lý Tư Diễm ở đằng trước đang cười cười nói nói với Ngụy Uyển Nhi và Vương Phù Nương, cùng nhau đi lên đài cao trong biệt viện.

Ta đi theo bên cạnh Khánh Phúc, tâm trạng đã sớm bay đi thật xa, đột nhiên bị bước hụt thềm đá...

Ta kêu "á" lên một tiếng, lại một lần nữa ngã như chó đớp phân.
Ta luống cuống tay chân đứng dậy, nhìn thấy Ngụy Uyển Nhi, Vương Phù Nương, Thượng Quan bảo lâm, Lý Tư Diễm...!Một đám phong thái cao ngạo đồng loạt trừng mắt nhìn về phía ta.
Nhất là Vương Phù Nương còn hết sức làm màu tỏ vẻ kinh hãi, từ từ ngã vào trong ngực Lý Tư Diễm.
Lý Tư Diễm phối hợp ôm nàng ta, Thượng Quan bảo lâm trông thấy toàn bộ thao tác của nàng ta, lập tức lộ ra vẻ mặt chấn động kiểu "Má ơi, con chứng kiến việc đời rồi".
Ta sững lại trong thoáng chốc, dưới mấy chục ánh mắt tử vong nhìn chằm chằm, ta ảo não phủi đất trên đầu gối đứng lên, ủ rũ cúi đầu nói: "Quấy rầy các nương nương rồi, Thẩm Anh xin lỗi các nương nương."

Đám nương nương đương nhiên phải bày ra hình tượng tốt bụng trước mặt Lý Tư Diễm, thế là Vương Phù Nương trong ngực Lý Tư Diễm và Ngụy Uyển Nhi đứng bên cạnh tranh nhau nói: "Không sao, ngươi đứng lên đi."
Thượng Quan bảo lâm ngó ngó hai vị cung đấu đỉnh cao, lộ ra vẻ mặt hâm mộ.
Nếu có người mở một lớp tập huấn xử lý chuyện hậu cung, chắc chắn vị muội muội này sẽ báo danh với tốc độ ánh sáng.
Ta trầm tư một chút, ừm...!Cảm ơn các nương nương, nhưng hình như ta đã tự mình đứng lên rồi.
Nhưng mà dù đám nương nương buông tha ta, Hoàng đế cũng không buông tha ta.
Lý Tư Diễm ôm Vương Phù Nương, đột nhiên nói: "Tuy ái phi xin cho nàng ta nhưng Thẩm Anh thất lễ ở ngự tiền, không thể không phạt."
Trong giọng nói cẩu Hoàng đế như giấu dao nhọn khiến cho cái mông vừa mới khỏi tháng trước của ta lại bắt đầu âm ỉ tê tái.
Ta bướng bỉnh lườm một cái trong lòng, con mẹ nó ngươi thích phạt thì phạt luôn đi, mấy tháng không gặp còn học đòi nghỉ lấy hơi rồi, tưởng là ta sẽ để ý lời nhảm ngươi sắp nói hơn sao, xí.
Cẩu Hoàng đế vênh váo đắc ý nói: "Ở đây quay mặt vào tường hối lỗi, trước khi trẫm trở ra, không cho phép xê dịch nửa bước."
Hắn đang bảo ta đứng gác sao?
Ta hành lễ qua quýt nói: "Thần biết rồi."
Cẩu Hoàng đế lại vô tình chọc ngoáy: "Thần? Bây giờ ngươi đã bị tước chức quan Khởi cư lang..."
Ta nghe lời sửa lại nói: "Dân nữ Thẩm Anh lĩnh phạt."
Lý Tư Diễm thấy ta vâng lời dễ bảo, im lặng hồi lâu không nói, cuối cùng quay người mang theo mấy mỹ nhân đi vào trong tòa tháp bên bờ, không nói một lời.
Nhìn chung mà nói đã tém tém vẻ kiêu căng lại rồi.
Ta nghĩ thầm: Chẳng thế thì sao? Ta đã nghe lời như thế rồi, đương nhiên hắn ngại tìm ta gây chuyện.
Cơ mà nghĩ lại, không đúng, cẩu Hoàng đế không có tâm, chắc hẳn là hắn không kịp chờ đợi muốn cùng các mỹ nữ vuốt ve gần gũi mới vội vàng quăng ta rồi vào nhà.

Hừ, đồ háo sắc.
Ta đứng ngoài cửa một hồi cảm thấy đầu hơi choáng váng, hỏi Khánh Phúc: "Khánh Phúc gia gia, có yêu cầu đối với tư thế đứng phạt không?"
Khánh Phúc cau mày nói: "Ngươi lại muốn làm gì?"
"Ta có bệnh thấp khớp, đứng lâu đau đầu gối." Ta tỏ vẻ đau đớn.
Khánh Phúc lạnh lùng nói: "Đừng nghĩ đến việc lừa gạt gia gia ta.

Đứng tử tế, đừng nói nhảm."
Ta bĩu môi nói: "Được, không động thì không động.

Đúng rồi, ta muốn hỏi..."
Ta còn chưa hỏi ra miệng, trong tòa tháp đột nhiên vọng ra một tràng tiếng ca ngọt ngào của Vương Phù Nương:
"Dung dung bạch ngọc huy, ánh ngã thanh nga mi, bảo kính tự không thủy, lạc hoa như phong xuy."
Hát thật là hay, sự chú ý của ta lập tức bị thu hút.
Nàng ta hát hết một khúc, giọng nói đứt quãng của cẩu Hoàng đế vọng tới, hình như là khen nàng ta tiếng như hoàng oanh, múa như tiên hạc, vân vân...
Ta thu lại lỗ tai, nói với Khánh Phúc: "Xem ra các tiểu nương ương mới tới làm cho bệ hạ rất vui vẻ nha."
Khánh Phúc bực bội quay đầu đi chỗ khác, uể oải nói: "Đó là đương nhiên."
Ta buồn chán thám thính tin lá cải của Hoàng đế: "Khánh Phúc gia gia cảm thấy bệ hạ thích tiểu nương nương nào nhất?"
Đương nhiên Khánh Phúc không thể nào trả lời loại câu hỏi toi mạng này, ta tự hỏi tự trả lời: "Ta thấy bệ hạ đối xử với Ngụy tài nhân hơi khác...!Nhưng bàn về diện mạo vẫn là Vương tài nhân xinh đẹp hơn..."
Nghe ta nói đến càng ngày càng thái quá, chừng như muốn bình phẩm hết thảy nương nương cả cung từ trên xuống dưới một lần, Khánh Phúc không thể nhịn được nữa, nghiêm nghị trách cứ: "Đến Dịch Đình một chuyến rồi vẫn không hề có tiến bộ, chuyện riêng của bệ hạ và các nương nương há là chuyện ngươi có thể khua môi múa mép? Ngươi còn nói hươu nói vượn nữa cẩn thận bệ hạ ra đây trị

ngươi tội lắm mồm!"
"Hứ." Ta bị ông ta trách mắng, hậm hực nói: "Nói cũng không cho nói, quá ngang ngược."
Khánh Phúc cấm ngôn ta, ta không còn cách nào khác chỉ có thể ngoan ngoãn đứng ngay ngắn, thỉnh thoảng rút khăn ra hắt hơi một cái.
Trong tiếng chơi đùa của Lý Tư Diễm và các nương nương, đầu óc ta dần dần mơ màng, gật như gà mổ thóc giống hồi còn bé lúc đọc sách đến mệt.
Vừa mệt rã rời vừa mơ màng nghĩ: Lúc nào mới được về đây, truyền kỳ của ta còn chưa viết xong đâu.
"Thẩm Anh." Khánh Phúc chợt gọi ta một tiếng.
"Sao vậy?" Ta mở mắt ra nhìn Khánh Phúc.
Khánh Phúc nói: "Không nhịn được thì sang bên kia chợp mắt một lát đi, đừng ngất ở ngự tiền giống như lần trước, mất thể diện."
Ta nhớ tới chuyện lần trước ngất xỉu trên tường thành bị Lý Tư Diễm ném tới thư phòng, cả người lập tức nghiêm chỉnh lại.

"Yên tâm đi Khánh Phúc gia gia, ta còn chưa yếu ớt như vậy."
Khánh Phúc tỏ vẻ không tin lắm nhưng cũng không nhiều lời.
Trong tháp vẫn đang không ngừng vọng ra âm thanh, hình như là Vương Phù Nương và Ngụy Uyển Nhi đang thi thơ, nhưng mà trình độ thơ văn của Vương Phù Nương không quá tốt, vừa mới đối ba hiệp đã dùng hết vốn liếng nên thua cuộc.
Sau khi Vương Phù Nương thua thì đổi thành Thượng Quan bảo lâm thi với Ngụy Uyển Nhi.

Hai nàng thì lại là kỳ phùng địch thủ, ngươi qua ta lại quên cả trời đất.

Lý Tư Diễm ở một bên xem đấu, thỉnh thoảng sẽ khen ngợi đôi lời.

Ngụy Uyển Nhi đề nghị nói hay là bệ hạ cũng đối mấy lượt, bị cẩu Hoàng đế lạnh nhạt từ chối.
Cách một vách tường nên ta nghe không rõ lắm, lại rất nhanh cảm thấy nhàm chán.

Thấy thái độ Khánh Phúc thả lỏng, ta lại bắt đầu nói chuyện phiếm với ông ta: "Ngụy tài nhân cũng xem như có chút tài thơ."
Khánh Phúc lại mắc bệnh xỏ xiên: "Ô, Thẩm đại tài nữ thanh cao của chúng ta cũng đề cao người khác?"
Ta còn xỏ xiên hơn ông ta: "Ta từng không đề cao người khác trên con đường chữ nghĩa bao giờ? Ông làm người giống y như bệ hạ bảo bối của ông, bản thân văn dốt võ dát còn thích chê bai người đọc sách đứng đắn sao?"
Lý Tư Diễm chế giễu ta hủ nho, vô dụng không biết bao nhiêu lần.

Mới đầu ta còn nghiêm túc phản bác, về sau phát hiện hắn mới là hủ lậu nhất.

Ngoài miệng nói thư sinh làm lỡ việc nước, thực ra lén lút nỗ lực đọc sách không ít, ta cũng lười nói nữa, muốn bảo vệ chút lòng tự trọng mong manh của hắn.
Lông mày Khánh Phúc dựng lên, cả giận nói: "Ngươi lại nữa có phải không? Lão phu nói cho ngươi biết..."
Lời ông ta muốn nói với ta còn chưa nói xong, trên tòa tháp rơi xuống một quả cầu vải, đập vào đầu ta.
Khánh Phúc và ta cùng im lặng.
Cầu vải rất mềm, đập vào người không đau, nhưng ta rất ghét cảm giác bị xem như bia ngắm.
Nói trắng ra là cảm giác không được tôn trọng.
Ta ngẩng đầu nhìn lên lầu, trông thấy một gương mặt xinh đẹp như phù dung nước Thục.
Là Vương Phù Nương.
Vương Phù Nương mở to đôi mắt tròn mà sáng ngời, liên tục khoát tay nói: "Ai da, ta không cố ý.

Thẩm nương tử không sao chứ?"
Ta nhìn sự hả hê không giấu được của nàng ta, thầm nghĩ: Không, chính là ngươi cố ý.
Không ngờ nha không ngờ nha, trong cung đình này còn có người diễn kém hơn cả ta.
Ta áng chừng quả cầu vải kia, cân nhắc có nên ném nó lại vào

khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Vương Phù Nương hay không.
Gần như là ngay tức khắc, Lý Tư Diễm xuất hiện ở sau lưng nàng ta, ôn hòa hỏi: "Sao vậy?"
Vương Phù Nương thướt tha yêu kiều quay lại nói: "Thiếp không cẩn thận làm rơi cầu xuống dưới, đập trúng Thẩm nương tử."
Lý Tư Diễm tùy ý nhìn ta một cái, kéo tay Vương Phù Nương muốn dẫn nàng ta rời khỏi cửa sổ, mày dài hơi nhíu lại, nói: "Đập thì cũng đập rồi, còn lo lắng cho nàng ta làm gì.

Quả cầu này dính tay nàng ta rồi, cũng không xứng cho nàng chơi nữa, ban cho nàng ta đi."
Ta cười nhẹ một tiếng, trở tay ném quả cầu vào sông Khúc Giang.
Lý Tư Diễm không quay đầu, nhưng nhìn từ góc độ của ta thấy lưng hắn có phần cứng đờ.
Khánh Phúc vội la lên: "Ngươi..."
Ta cười khẩy nói: "Lần trước thưởng ta hộp vàng, lần này thưởng quả cầu nhỏ, coi chỗ ta là thùng rác, đồ chơi rách nát gì cũng có thể ném vào sao?"
Khánh Phúc run tay chỉ vào người ta, trông như tức đến trúng gió.
Không biết Lý Tư Diễm nghe thấy hay không, ta đoán hắn nghe thấy nhưng giả vờ không nghe thấy, chỉ lo ôm Vương Phù Nương trở về, một ánh mắt dư thừa cũng không cho ta.
Ta biết hắn đang chột dạ cái gì, sợ đám vợ bé biết được chuyện cái hộp vàng kia rồi tìm hắn ghen tuông chứ gì.

Hắn từng tặng đồ cho mấy cô gái này chưa? Chắc là tặng rồi, các nàng đều sẽ vui vẻ nhận lấy, sẽ chẳng không biết điều giống như ta.
Xét cho cùng đều là Lý Tư Diễm không đúng, bảo ta làm Khởi cư lang thì làm Khởi cư lang thôi, không chừng chúng ta còn có thể bình an vô sự, nhưng hắn nhất định phải bảo ta ngủ giường của hắn, còn khăng khăng muốn kín đáo ban thưởng đồ quý giá cho ta, điều này làm người ta rất sợ hãi.

Câu đó nói thế nào nhỉ? Không dưng mà ân cần, không gian cũng là ác.
Ta thở dài, ngước mắt nhìn mây trắng lững lờ, tâm trạng phiền

muộn.
***
Sau đó, bọn họ ở trong tháp chơi đùa hơn nửa canh giờ, đợi đến khi mặt trời lên cao, cuối cùng mới nghĩ đến việc quay về.
Giờ phút này chân ta đã đứng đến vừa đau vừa xót như rót chì.

Lý Tư Diễm đi qua trước mặt ta, ta gian nan uốn gối hành lễ, Vương Phù Nương bắn cho ta một ánh mắt đắc ý.
"Sao Thẩm nương tử không đi, không phải bị cầu của bản cung đập bị thương chứ?" Nàng ta mềm giọng hỏi thăm, mang theo một chút ác ý.
Ta không hiểu cô gái này đang nghĩ gì, lúc trước rõ ràng là đồ chó Lý Tư Diễm gọi nàng ta vào cung, lại đưa nàng ta nguyên trạng ra ngoài.

Nàng ta không đi hận Lý Tư Diễm, lại cứ chọn quả hồng mềm ta đây mà bóp, đây là cái suy nghĩ gì!
Nhưng mà nàng ta tưởng ta là quả hồng mềm, thực ra ta là một hạt đậu hà lan, cái loại cắn nhẹ một cái cũng có thể rụng ba cái răng hàm ấy.
Ta cười cười nói: "Đứng lâu đau chân thôi, không sao cả.

Nhưng mà tay Vương tài nhân không khỏi quá phế, sau này cứ bớt chơi cầu thì hơn, khỏi ngộ thương bệ hạ và các nương nương khác.

Người ta là quý nhân, không có dễ đuổi giống như ta."
Vương Phù Nương ăn quả đắng, đôi mắt xinh đẹp trợn to.

Ta mỉm cười mỉa mai, nhìn thẳng vào nàng ta.
Nàng ta nhìn bóng lưng Lý Tư Diễm xin giúp đỡ, nhưng Lý Tư Diễm giả vờ như hoàn toàn không nghe thấy, chỉ lo nói chuyện với Khánh Phúc.
Nàng ta lại nhìn nhóm cung nhân bên cạnh, không người tiếp lời, ngay cả Huệ Nguyệt và Tố Hành uy phong nhất cũng đều không có ý ra mặt.
Vương Phù Nương không còn cách nào, chỉ có thể hung dữ trừng ta

một chút, xám xịt đuổi theo bóng lưng Lý Tư Diễm.
Ta thu lại nụ cười mỉa mai, trợn mắt đầy khinh bỉ.
"Tính tình nàng ấy như thế, Thẩm nương tử đừng trách."
Bên cạnh bỗng nhiên vang lên một giọng nói ấm áp dịu dàng.

Ta quay đầu nhìn, là nữ tử sáng sớm ra khỏi điện cùng Lý Tư Diễm.
Thấy ta nhìn nàng, nàng mỉm cười với ta: "Ta họ Ngụy, tên Uyển Nhi, đã nghe qua thanh danh Thẩm nương tử, hân hạnh."
Mỹ nữ chủ động bắt chuyện khiến cho ta được sủng mà lo, lơ mơ trao đổi tên họ với nàng xong, mỹ nữ rất hòa nhã tán gẫu với ta chuyện thường ngày.
Thái độ tạo thành sự đối lập rõ ràng với Vương Phù Nương.
Ta cảm thấy nói chung phụ nữ xinh đẹp kiểu gì cũng sẽ cao ngạo một chút.

Các đại mỹ nhân trong hậu cung Lý Tư Diễm người nào người nấy đều đi con đường lạnh lùng như băng hoặc là tâm như rắn rết.

Nhưng cẩu Hoàng đế sao có thể yêu thích kiểu mẫu này, chi bằng học tập Ngụy Uyển Nhi dùng tình cảm dịu dàng thế công còn hơn.
Ta cân nhắc ghi nhớ những tâm đắc này, quay về có thể xuất bản một quyển kim chỉ nam dị hóa cạnh tranh hậu cung.
Đương nhiên Ngụy Uyển Nhi không biết sự vận động tâm lý của ta, thân thiện hàn huyên với ta vài câu xong thì cung nữ của nàng giục nàng đuổi theo đội ngũ.

Nàng lại mỉm cười với ta, tạm biệt rời đi.
Nụ cười này làm cho người ta như tắm gió xuân ấm áp, ta thấy nên in rập ra phân phát cho tỷ muội hậu cung mỗi người một bản để đọc học tập.
Cứ thế, ta vừa cảm thán mỹ nữ thích cười tốt số nhất, vừa đi theo đội quân nô tài rầm rộ của Lý Tư Diễm tới màn trướng bên bờ Khúc Giang.
Mọi người đều biết hoạt động truyền thống Tết Thượng Tị bao gồm yến ẩm vui chơi, phất hễ[1] làm thơ, còn ắt không thể thiếu hoạt động kết giao bạn bè.

(1) Tế bên bờ sông để trừ tà ma.
Lý Tư Diễm không cần kết giao bạn bè và phất hễ, cho nên hắn quyết định mời khách ăn cơm.
Thứ tự chỗ ngồi đã sắp xếp ổn thỏa từ sớm, mời một trăm người, hoàng thân quốc thích và quân thần triều đình tụ hội một sảnh.
Ta lập tức hoạt bát lên, mở to mắt hạnh tìm kiếm các bằng hữu trong đám người.
Thế nhưng rất là không may, bởi vì các bằng hữu của ta đều là quan nhỏ tép riu, không nhận được vinh hạnh đặc biệt Hoàng đế đưa thiếp mời.

Ta đảo mắt một vòng sau đó phát hiện ngoại trừ bằng hữu Ngự sử đồng tính kia của ta, trong sân không có một người nào ta quen biết, tất cả đều chỉ là quen sơ từng gặp vài lần trên văn hội.
Đương nhiên Mạnh Tự cũng không ở đây.
Ta lại khô héo xuống, ủ rũ ngồi về chỗ chuyên dụng của Khởi cư lang bên cạnh Hoàng đế.

Vị trí này cách Lý Tư Diễm tương đối gần, ta vừa mới ngồi xuống, Vương Phù Nương đã bắn thẳng ánh mắt ghen tị về phía ta.
Ta nhận ra sự khó chịu của nàng ta, cực kỳ hung dữ trừng mắt với nàng ta.

Ngươi giỏi thì ngươi lên đi, ngươi cho rằng ta thích ghi rắm chó nam nhân của ngươi thả ra lắm sao?

Cơ mà đúng là rất lâu rồi ta không ngồi vị trí này.
Ta ngẩng đầu nhìn Lý Tư Diễm chỉ chừa một bên mặt cho ta ở chỗ tít trên cao, cứ cảm thấy hắn thay đổi rất nhiều.
Cho dù oanh yến vây quanh, giai nhân như mây, nhưng trông hắn vẫn không mấy vui vẻ, rất khác so với lần trước gặp, hắn xách ta lên thành lâu chỉ điểm giang sơn.
Khi đó hắn khí thế hăng hái, đắc chí vừa lòng.

Chẳng biết bây giờ làm sao tinh thần có vẻ sa sút.
Có lẽ là vì túng dục quá độ.

Hình như là cảm giác được ánh mắt khác thường của ta, cổ hắn hơi dịch chuyển về phía ta một chút, nhưng nửa chừng như bị thứ gì giữ lấy, miễn cưỡng dừng lại, rồi lại lơ đãng quay về.
Ta lập tức phát hiện ra chỗ không đúng lớn nhất.
Đúng vậy, kỳ lạ nhất là hắn lại bắt đầu tránh ta! Từ hôm nay đến giờ, một ánh mắt lướt qua hai giây cũng không cho ta! Cẩu Hoàng đế hôm nay sao vậy? Hắn đang dùng sức lực toàn thân để thể hiện hắn thật sự không thích ta chút nào sao?
Chỉ một lúc sau, quần thần lần lượt ngồi xuống, yến tiệc sắp bắt đầu.
Lễ quan cao giọng đọc một đống lời may mắn cái gì mà Thượng Tị ngày lành, hoa lan mấy đóa kẻ cài người mang.

Tiếp đó cẩu Hoàng đế cũng lên tiếng, ta vội vàng cầm bút ghi lại.

Truyện Gia Đấu
Lúc hắn nói câu đầu tiên ta đã chấn động.
Hắn nói: Cha ông nói rằng, cuối mùa xuân, quần áo mùa xuân đã mặc xong; hóng mát ở Vũ Vu, rồi ca vịnh kéo nhau về nhà.

Hôm nay ngày hội, cùng các ái khanh ở nơi đây...
Ta ngẩng phắt đầu lên, suýt chút nữa vẹo cổ.
Hắn vừa mới nói cái gì? Hắn nói cha ông nói rằng?
Bất kỳ một đại thần chân tài thật học nào ngồi đây nói ra câu này ta đều sẽ không cảm thấy kỳ lạ, duy chỉ có cẩu Hoàng đế...
Hắn còn biết trích dẫn lời bậc hiền triết từ khi nào vậy? Cái này không phù hợp với thiết lập vô học còn thích phát ngôn bừa bãi, thiên hạ này bố mày đỉnh nhất của hắn!
Thấy ta ngừng bút, tiểu cung nữ rót rượu cho ta ở bên cạnh khẽ đẩy ta một cái, lặng lẽ nhắc nhở ta chớ thất thố.
Ta lấy lại tinh thần, tiếp tục vùi đầu viết, nỗi buồn dâng lên.
Bà đây đọc sách cùng hắn một năm, giải đáp vô số câu hỏi ngớ ngẩn, hắn lại không một chút tiến bộ.

Bây giờ được Ngụy Uyển Nhi tay áo hồng thêm hương hơn ba tháng đã biết trích dẫn Luận Ngữ rồi.

Đây quả thực là sự vũ nhục với trình độ dạy học của ta!
Càng nghĩ càng tức, tiểu cung nữ bên cạnh thấy vẻ mặt bi phẫn của ta, lại rót cho ta một chén nước, nói khẽ: "Thẩm nương tử bớt giận."
Ta ngẩng đầu nhìn nàng, cảm thấy hơi lạ mặt, bèn hỏi một câu có phải nàng hầu ở Tử Thần điện không.
Tiểu cung nữ khẽ giật mình: "Nô tỳ mới vào cung năm ngoái, hầu ở Duyên Anh điện."
Ta gác bút sang một bên, trò chuyện với nàng giết thời gian: "Nếu ngươi nhập cung năm ngoái vậy chắc là đã từng gặp ta."
Tiểu cung nữ trả lời: "Lúc ở Duyên Anh điện đã từng thấy Thẩm nương tử vài lần, chỉ là cách quá xa nên không nhìn rõ hình dáng nương tử, về sau...!chúng nô tỳ cũng có nghe loáng thoáng chuyện Thẩm nương tử bị phạt đi Dịch Đình."
Nói xong lời cuối cùng, tiểu cô nương bỗng cảm thấy mình nói sai, đỏ bừng mặt ngừng nói.
Ta cười nói: "Mặc dù ở Dịch Đình hơi mệt nhưng thoải mái hơn ở ngự tiền nhiều, ta sống rất thanh thản."
Đột nhiên, chỗ trên vang lên một tiếng đồ sứ rơi xuống đất.

Ta và tiểu cung nữ cùng nhìn về phía Lý Tư Diễm, chỉ thấy hắn vô tình làm rơi một chiếc chén thủy tinh, Khánh Phúc đang chỉ huy nhóm tiểu thái giám đi lên thu dọn.
Lý Tư Diễm quay đầu, mặt đầy u ám.
Ta không coi là chuyện to tát, nói: "Ta cứ tưởng cái gì, chỉ là bệ hạ làm rơi cái chén, việc nhỏ mà thôi.

Này, nghe giọng nói của ngươi giống Ngụy Hỉ Tử đến mấy phần, ngươi cũng là người Lũng Tây à..."
Hai chúng ta trò chuyện câu được câu chăng, giữa đó ta có hỏi nàng một lần bệ hạ gần đây thế nào.

Nàng nói bệ hạ rất ít đến Duyên Anh điện cho nên nàng cũng không biết.
Khánh Phúc vẫn luôn dựng tai nghe, vừa nghe thấy hai chữ "bệ hạ" thì lập tức đi tới chỗ ta, lạnh lùng nói: "Lão phu vừa không để ý

ngươi một cái là ngươi lại ở đây bàn chuyện của bệ hạ.

Ngươi xuống dưới, thì thà thì thầm trong cung yến còn ra thể thống gì!"
Tiểu cung nữ bị Khánh Phục dọa đến giật mình, vội vàng ôm ấm nước, ba chân bốn cẳng cáo lui.
———
Truyện đăng tải duy nhất tại ?????????????????????????? @nhumocxuanphong2506.

Vui lòng đọc truyện tại trang chính chủ để ủng hộ editor!.

Chương 22: 22: Ngủ Ngắm Mỹ Nữ Và Làm Thơ

Sau khi Khánh Phúc đi, ta lại ngủ gật một lát.

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, điệu múa Bát Dật trong yến tiệc đã tạm kết.

Nhân lúc xem nghệ, chúng thần mời rượu đối đáp, trên yến hội ầm ĩ như chợ thức ăn phía đông.
Nghe tạp âm ong ong, da mắt ta càng ngày càng ríu, càng ngày càng ríu, cho đến khi híp thành một khe hở hẹp hòi.
Thình!
Đột nhiên một tiếng trống trận gõ vang, tiếng nhạc nổi lên, dọa ta đang lim dim mắt lập tức tỉnh táo.
Ta mở mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy người đàn ông cường tráng gõ trống vung dùi trống, da trống rung động, phát ra hồi trống trận dài.
Bổn triều thái bình đã lâu, trống trận vốn dùng để tuyên bố chiến sự lấy ra làm nhạc cụ để gõ, chúng thần đều cảm thấy mới lạ, chỉ có mấy ông lão râu bạc trải qua chiến sự lắc đầu liên tục.
Lễ nhạc giáo hóa xuống cấp!
Lễ nhạc giáo hóa xuống cấp hơn còn ở phía sau, trong tiếng trống dồn dập, một đám nữ tử Giáo Phường áo lông đỏ rực chỉnh tề nối đuôi nhau ra.

Các nàng đeo lục lạc đủ màu, xòe tay áo rực rỡ tỏa ra bốn phía như những cánh hoa mềm mại, bao quanh nữ tử xinh đẹp ở giữa như nhụy hoa.
Nữ tử kia nom tuổi tác lớn hơn ta, thân thể nở nang, mắt đẹp như sóng nước, ánh mắt đi đến đâu, các chàng trai ở đây không hẹn mà cùng nuốt nước bọt đến đó.

Còn có mấy người định lực kém, thậm chí trong mắt đã sáng lấp lánh.
Ta nhận ra thân phận vị mỹ nhân kia, vừa tán thưởng vừa thầm nghĩ: Lúc Tạ Tu Nương không ca hát thì không được xếp vào mười vị trí đầu bảng mỹ nhân thành Trường An, nhưng một khi lên đài lại có thể lấn át tiên nữ tuyệt trần như Vương Phù Nương.
Thường ngày nàng ta cũng không quá đoan chính, đôi mắt quá nhỏ, lông mày quá xếch, cằm cũng quá nhọn, nhưng chính vì như thế nàng ta mang theo khí chất yêu mị hiếm thấy trong cung.

Lấy hoa để ví von thì Vương Phù Nương là phù dung khuynh quốc, Ngụy Uyển Nhi là hoa lan khe núi, Tạ Tu Nương chính là hoa bỉ ngạn rực rỡ như lửa nở bên bờ hoàng tuyền.
Nàng ta là hoa thơm, chỉ là không biết Lý Tư Diễm có ý hái hay không.
Đến khi nàng ta đi đến chính giữa trướng, tiếng trống trận im bặt.
Đám vũ nữ màu đỏ rực kia tản ra bốn phía, nhóm nhạc kỹ cầm sáo trúc trong tay, khoanh chân ngồi xuống.
Trong tất cả mọi người, chỉ có Tạ Tu Nương còn đứng nguyên đó.

Nàng ta uyển chuyển yêu kiều thi lễ với xung quanh, phấn ở khóe mắt đỏ thắm như máu đào.
Đám người nín thở tập trung, biểu diễn bắt đầu.
Sáo trúc vang lên, Tạ Tu Nương gõ trống cầm tay, cất lên tiếng hát:
"Thời gian thấm thoắt, mời ngài chén rượu, ta không biết trời cao hay đất dày, chỉ thấy trăng lạnh ngày ấm, tuổi thọ chẳng còn là bao..."
Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, đám đại thần ngừng trò chuyện, các cung nữ ngừng rót rượu, duy chỉ có thanh âm thánh thót ngân nga của Tạ Tu Nương vang vọng trong trướng.
Toàn bộ thành Trường An chỉ có nàng ta có thể hát ra khúc hát tuyệt diệu như vậy.
Bài thơ này tên là "Khổ trú đoản", buồn thay tuổi thọ người ngắn ngủi, trào phúng trường sinh là hoang đường, ca từ rất sắc bén, theo lý mà nói không nên xuất hiện trên cung yến Tết Thượng Tị, nhưng Tạ Tu Nương chính là to gan như vậy, không chỉ dám hát,

còn hát đến diễm lệ khôn cùng.
"...!Tự nhiên người già không chết, trẻ thơ không khóc.

Làm sao mặc hoàng kim, nuốt bạch ngọc?"
Nhịp trống càng ngày càng dồn dập, giọng hát của nàng ta như được đẩy lên thật cao, sắc bén vút bay rồi lại lả lơi rơi xuống.

Đây ắt là cổ họng được Nữ Oa tự tay đắp nặn, nếu không tại sao mỗi âm tiết phát ra đều có thể vừa khéo như thế?
Ta nhìn cánh môi màu máu của nàng ta đóng mở, nghe tiếng ca uyển chuyển xót xa, tự dưng nhớ tới chuyện ở Tử Thần điện trước đó.
Hôm đó Lý Tư Diễm cầm sách của Lý Trường Cát giở xem, đúng lúc lật đến bài thơ này, hắn đọc không hiểu lắm, hỏi ta điển cố nuốt bạch ngọc là cái gì, Nhậm công tử lại là ai?
Ta thuận miệng giải thích: "Trong "Bão Phác Tử" viết, người nuốt kim ngọc thọ như kim ngọc, Nhậm công tử là một thần tiên, mấy trăm năm trước cưỡi lừa đen bay lên núi Chung Nam."
Lý Tư Diễm cười nhạo nói: "Còn có người tin những thứ này? Trên đời làm gì có tiên ma gì đó, cầu trời cầu đất chẳng bằng cầu mình còn thoải mái hơn."
Ta nói: "Bệ hạ năm nay mới bao nhiêu tuổi, Tần Hoàng Hán Vũ lúc còn trẻ cũng không tin những phương thuật này, đến khi già rồi, một người khăng khăng đưa đồng nam đồng nữ ra biển xin thuốc, một người tốn công sức lớn đi đúc Thừa lộ bàn bằng đồng.

Nói không chừng đợi khi ngươi lớn tuổi chút cũng bắt đầu đi luyện thuốc khắp nơi đấy."
Hắn nhướng mày, ngạo mạn bướng bỉnh nói: "Trẫm không phải quân vương như vậy, không cầu thần phật bố thí, thứ trẫm muốn luôn là tự mình giành được, cầu trời cầu đất thì có ích lợi gì?"
Ta tốt bụng nhắc nhở: "Có chỗ sức người không với tới.

Tổ tiên nói: với quỷ thần thì cung kính nhưng giữ khoảng cách, chính là đạo lý này."
Lý Tư Diễm vẫn giữ thái độ ngạo mạn: "Chỉ có người vô năng mới có

thể nói như vậy."

Ta cạn lời: "Rõ ràng ngươi là một Hoàng đế bình thường, tại sao lại tự tin như thế?"
Hắn bị ta chọc cười, ngửa mặt lên trời cười ha ha, ném tập thơ vào trong ngực ta, vươn tay vò rối tóc mềm của ta.
Ta một phát hất tay thối của hắn ra.
Khi đó là khoảng thời gian bình yên nhất trong hai năm của ta và Lý Tư Diễm, thậm chí là có phần thân mật.

Có lẽ vì vậy gây cho Lý Tư Diễm ảo giác chúng ta có thể chung đụng hòa bình, dẫn đến một loạt những hành vi mê muội về sau của hắn.
Ta lại chuyển mắt lên người Tạ Tu Nương.
Nàng ta hát hoàn chỉnh bài hát bằng âm thanh mềm mỏng rung động, lúc ấy bài "Khổ trú đoản" kinh diễm tuyệt luân này mới kết thúc.

Nữ nhân khẽ nâng mắt, đi lên phía trước thi lễ với Lý Tư Diễm, sau khi thi lễ xong cũng không lập tức lui ra, mà là giữ nguyên tư thế vạn phúc duyên dáng, lớn mật nói: "Tạ Tu Nương Giáo Phường Ti tham kiến Thánh nhân."
Ai da, đây là đang trắng trợn quyến rũ Hoàng đế mà!
Ta lập tức nhìn Vương Phù Nương hóng chuyện, quả nhiên lưng Vương Phù Nương ưỡn thẳng như tấm bia đá vừa đào, có thể thấy được đám mây lục ảm đạm lờ mờ trên đỉnh đầu.

Ta phì cười, chóp mũi hơi ngứa, khẽ hắt hơi một cái.
Không riêng là nàng ta, nữ nhân ở đây đều đánh hơi được cảm giác nguy hiểm nồng nặc.
...!Ngoại trừ nhóc ngu muội Thượng Quan bảo lâm.

Có lẽ nàng là nữ nhân duy nhất trong đây chăm chú thưởng thức ca múa, giờ phút này đang đầy vẻ sùng bái trông theo bóng lưng Tạ Tu Nương.
Ta hiểu các nàng, từ xưa có câu vợ không bằng thiếp, thiếp không bằng vụng trộm, cái này cũng không hẳn là vô căn cứ, mà là thành

quả nghiên cứu tâm lý đàn ông mấy ngàn năm đúc kết ra.
Ta điều chỉnh lại tư thế ngồi, ung dung chờ xem Lý Tư Diễm tiếp chiêu như thế nào.
Nhưng Lý Tư Diễm không nói gì, cũng không nhìn Tạ Tu Nương, mà hơi cúi đầu suốt như đang hồi tưởng cái gì.
Tạ Tu Nương đứng đến rất lâu, sắp không giữ lễ được nữa, cảm xúc trong mắt từ đắc chí dần dần biến thành thất vọng chán chường.
Ta thở dài.
Nàng ta bất chấp mạo hiểm bị chê trách mà chọn khúc không may mắn, nhất định phải cống hiến màn biểu diễn kinh diễm nhất chỉ là vì nghệ thuật sao? Ta thấy không phải, nói khó nghe chút là để lại ấn tượng sâu sắc cho Hoàng đế mới là mục đích thực sự của nàng ta.
Nàng ta là nữ nhân Giáo Phường, tính mạng bản thân và gia đình đều bị nắm trong tay quản sự Giáo Phường.

Nếu không thể lọt vào mắt Hoàng đế, không chắc về sau gương mặt xinh đẹp này sẽ còn rước phải tai họa gì.

Tuổi tác nàng ta lớn dần, Lý Tư Diễm cũng hiếm khi ghé Giáo Phường, lần này nàng ta hiến nghệ ở ngự tiền không chừng đã là trận sống mái.
Cho nên nàng ta mới phô bày vẻ đẹp kinh động lòng người.

Ta từng nghe một vị tiền bối nói, vẻ đẹp chân chính đều là không nhà để về, liều mình đến tàn hơi, chỉ có ở cảnh đường cùng mới có thể tìm gặp được, nếu như có đường lui, vậy có khác gì với những tầm thường thế tục?
Tất cả mọi người đều đang chờ đợi phản ứng của Hoàng đế, xem hắn đưa ra lựa chọn thế nào với vẻ đẹp kinh diễm này.
Tạ Tu Nương khẽ nhắm mắt lại.
Thật lâu sau, cuối cùng Lý Tư Diễm cũng hồi thần, khàn giọng nói: "Hát không tồi, nhưng trẫm không thích ca từ này.

Ngươi đi xuống đi."
Hai mắt vừa mở, sắc mặt Tạ Tu Nương thoáng chốc trở nên trắng

bệch.
Khuôn mặt mây lục bao phủ của Vương Phù Nương lập tức chuyển thành nắng xuân xán lạn.
Ngụy Uyển Nhi thở phào nhẹ nhõm.
Thượng Quan bảo lâm giống như đang yên lặng ghi bút ký trong lòng:
...!Ngày ba tháng ba, Tết Thượng Tị, thời tiết tốt, bệ hạ nói người không thích thơ của Lý Trường Cát, sau này muốn hợp ý thì tránh chỗ mìn...
Chỉ có ta, ta không đành lòng nhìn bộ dạng Tạ Tu Nương hồn bay phách lạc thêm nữa, cúi đầu cầm bút viết: Tạ Tu Nương Giáo Phường ca "Khổ trú đoản", nhưng Thánh Thượng ghét thơ Trường Cát nên lệnh cho xuống.
Lúc nàng ta chọn lời ca thì nên đến hỏi thử ta, Lý Tư Diễm cũng không thích ca hành lạ lùng kỳ quái, mà là thiên về tuyệt cú lục triều trời trong nắng ấm.

Người nóng nảy như vậy mà không ngờ phẩm vị thơ ca giống như mấy bé gái...
Nhưng việc đã đến nước này nhiều lời cũng vô ích, ta lắc đầu, lật trang giấy trên cùng lên để sang một bên phơi khô mực rồi đổi một tờ giấy trắng mới.
Sau khi Tạ Tu Nương lui ra, bữa tiệc lại khôi phục vẻ huyên náo bình thường.

Chúng thần chơi tửu lệnh, diễn trò, yến ẩm hoan ca, rất là vui vẻ.

Bọn họ cũng không dám không vui, đây là Hoàng đế mời, ngươi xụ mặt ngồi bên dưới làm người gỗ thì rõ ràng là không coi Thánh thượng ra gì, Ngự sử ở đây sẽ lập tức sắp xếp liên hoàn pháo dâng tấu chương vạch tội ngươi.
Để tỏ lòng tôn trọng, bất kể có phải vui vẻ thật hay không, chúng thần đều sử dụng mười hai vạn phần tinh thần để giả vờ hưởng thụ yến hội lần này.

Nhưng mà bọn họ trông càng vui vẻ, Lý Tư Diễm trông càng lạnh

nhạt hơn.
Hình như hắn còn đang nhấm nháp bài thơ khiến hắn chán ghét kia.
Sau đó Vương Phù Nương và Ngụy Uyển Nhi mời rượu hắn, hắn cũng chỉ miễn cưỡng cười một cái, sau đó nâng chén nhấp môi một chút mà thôi.
Chúng ta như hai kẻ lạc loài, thờ ơ với ca múa thái bình của yến tiệc.
Chỉ có điều là hắn bị mất hứng, ta thì là mệt mỏi.
Ta bị bài hát của Tạ Tu Nương đánh thức, căng tinh thần được một khắc đồng hồ sau đó lại bị cơn ngủ gật đánh bại.
Cái này không thể trách ta, lúc ở Dịch Đình nội dung công việc của ta là đổ bô, cho nên mỗi ngày đều là nửa đêm mới về phòng, ngủ đến mặt trời lên cao mới dậy.

Hôm qua đột nhiên bị bắt trở về Tử Thần điện, mặc dù người tới rồi nhưng giờ làm việc và nghỉ ngơi vẫn còn ở Dịch Đình.

Điều này dẫn đến hôm nay ta vô cùng vô cùng buồn ngủ, tần suất gật gù lên tới năm lần một canh giờ.
Lúc mí mắt trên và mí mắt dưới của ta đánh nhau đến trận thứ hai mươi bảy, Khánh Phúc sấn sổ đi về phía ta, ngồi xổm bên cạnh ta, tức hổn hển nói: "Ngươi đang muốn ngủ trên yến hội."
Không phải câu nghi vấn, là một câu cảm thán khẳng định.
"Bình thường thì cũng đành, hôm nay khác.

Văn võ cả triều đều đang ở đây nhìn ngươi, nếu ngươi dám..."
"Sao Khánh Phúc gia gia có thể hiểu lầm ta? Ta không có ý làm mất mặt hắn, chỉ muốn đi ngủ." Ta ủ rũ cúi đầu nói: "Tối hôm qua canh ba ta mới ngủ."
Khánh Phúc sững lại: "Đêm qua ngươi chỉ ngủ nửa canh giờ?"
Ta gật đầu, chìa cho ông ta xem khăn tay nhỏ ta dùng để lau nước mũi, đã dùng cả thảy năm chiếc, nói bổ sung: "Không chỉ thiếu ngủ, ta còn bị ốm."
Khánh Phúc cụp mắt quan sát ta.
Ta làm màu cầm lấy cái khăn thứ sáu, hắt xì một cái vang dội.
Thái độ nghiêm nghị của ông ta hơi thả lỏng, cau mày nói: "Nếu thực sự không nhịn được thì ra bên ngoài nghỉ ngơi chút đi."

Ta chưa nói gì quay đầu đi, đôi mắt đăm đăm nhìn bằng hữu Ngự sử kia của ta.

Hắn đang đối thơ chơi tửu lệnh cùng các thần tử trẻ tuổi khác, tiếng cười sảng khoái không ngừng lọt vào trong tai ta, khiến cho lòng ta ngứa ngáy khó chịu.
Nhìn hồi lâu, ta tội nghiệp nói với Khánh Phúc: "Ta không ra ngoài.

Khánh Phúc gia gia, ta muốn đi đối thơ."
"Không được." Khánh Phúc lập tức khước từ: "Lão phu tuyệt đối không thể thả ngươi ra làm mất mặt."
Ta muốn nói thả cái rắm nhà ông, văn chương của bà đây rất tốt, nhưng nghĩ lại đây không phải vấn đề của văn chương, mà là vấn đề của quản lý nhân viên.
"Được rồi." Ta sa sút nói: "Trước mắt không cần đến ta, ta sang bên cạnh nghỉ ngơi một chút."
Khánh Phúc nhẹ nhàng thở ra, liếc xéo ta: "Đừng quá lâu."
Ta đứng lên đi ra ngoài.
Đột nhiên, cách đó không xa vang lên một giọng nữ dịu dàng.

Ta quay đầu nhìn lại, thấy Ngụy Uyển Nhi đang cười nhẹ nhìn ta nói: "Nghe qua thanh danh của Thẩm nương tử, trông Thẩm nương tử đứng dậy là cũng muốn tham gia đối thơ rồi chăng?"
Cái mông ta dừng lại giữa không trung: "A?"
Ngụy Uyển Nhi vẫn cười, chỉ vào chỗ hơn chục thần tử trẻ tuổi tụ tập trong trướng, thúc giục nói: "Sắp bắt đầu rồi, Thẩm nương tử mau lên."
Ta nhìn các tài tử tụ tập, bắt đầu ngứa tay, muốn đi quá!
Mặc dù rục rịch muốn đi, nhưng bây giờ ta chỉ là một thường dân không quan không chức.

Không được Lý Tư Diễm và Khánh Phúc cho phép, ta không dám tùy tiện đi dây dưa với những rường cột triều đình này.
Khánh Phúc sau lưng ta ho nhẹ một tiếng, bờ môi mấp máy nói: "Trả lời Ngụy tài nhân cho tốt."
Ta hành lễ đơn giản với Ngụy Uyển Nhi, khách khí nói: "Đa tạ Tài

nhân nhắc nhở, nhưng không phải ta tham gia đối thơ mà là vì cơ thể khó chịu, muốn xuống dưới nghỉ ngơi một lát thôi.

Làm Tài nhân mất hứng rồi, Thẩm Anh bồi tội với Tài nhân."
Ngụy Uyển Nhi có vẻ hơi thất vọng, nhưng nàng tốt tính nên không làm khó ta, chỉ gật đầu nói: "Thẩm nương tử đâu có nói, là ta hiểu nhầm.

Cơ thể khó chịu thì phải nghỉ ngơi tốt mới được, đừng để quá mệt mỏi."
Ta mỉm cười gật đầu, báo cáo xin nghỉ với Lý Tư Diễm theo quy trình: "Bệ hạ, ta..."
Lý Tư Diễm lãnh đạm nói: "Vậy đã muốn đi rồi?"
Ta giải thích nói: "Không phải, chỉ là muốn đến chỗ yên tĩnh ngồi một lát..."
Hắn lạnh lùng cắt ngang lời ta: "Ai cho phép ngươi đi xuống, không nghe thấy Uyển Nhi bảo ngươi đi đối thơ sao?"
Cả người ta ngơ ra, lại "A" một tiếng ngu xuẩn.
Ngụy Uyển Nhi trợn mắt không ngờ, ngơ ngác ngó ngó ta rồi lại ngó ngó Lý Tư Diễm.
Lý Tư Diễm thản nhiên nói: "Nàng muốn bảo nàng ta đi thì cứ bảo, không cần bận tâm nàng ta nói cái gì mệt với không mệt, nghỉ ngơi hay không nghỉ ngơi.

Nàng ta chỉ là một hạ nhân không được tự chủ mà thôi, còn chưa có cao quý như vậy."
Ngụy Uyển Nhi cũng ngơ ra, khẽ cắn môi dưới, vẻ mặt có phần luống cuống.
Ta nở nụ cười hiền lành với nàng, nhưng nếu như nàng quan sát kĩ một chút sẽ phát hiện ta đang âm thầm điên cuồng nghiến răng.
Trước khi Ngụy Uyển Nhi nghĩ xong lời giảng hòa khéo léo, ta đã tranh trước một bước, cười nói: "Bệ hạ nói không sai, ta không có cao quý như vậy.

Vậy thì theo ý của bệ hạ và Tài nhân, ta đối xong một lượt rồi ra

ngoài."
Lý Tư Diễm không lên tiếng, rủ mắt nhìn chằm chằm mâm đựng trái cây trước mặt như muốn khoét ra một cái lỗ trên quả lê hấp.
Thấy Lý Tư Diễm vì yêu cầu nhỏ của Ngụy Uyển Nhi mà ép gọi ta quay lại, khuôn mặt diễm lệ của Vương Phù Nương lúc xanh lúc trắng, chua đến độ sắp nhỏ ra dấm.
Hôm nay nàng ta gặp hạn, đầu tiên là bị ta mỉa mai một hồi, lại có thêm Tạ Tu Nương giá trị sắc đẹp thậm chí ngay cả tên cũng ngang hàng với nàng ta tới ý đồ tranh sủng, khó khăn lắm mới nhịn được đến khi Tạ Tu Nương xuống sàn, Lý Tư Diễm lại bắt đầu cưng chiều Ngụy Uyển Nhi...
Nàng ta cay nghiệt nói: "Cớ sao Ngụy muội muội phải khách khí với nàng ta như thế, bệ hạ cũng đã nói rồi, bây giờ nàng ta chỉ là một nô tài mà thôi, là bệ hạ và muội muội khai ân mới cho nàng ta luận bàn một hai với thần tử đắc lực của triều đình.

Ngay cả một câu tạ ơn nàng ta cũng không biết, quả thật là không có phép tắc."
Nàng ta nói ta không có phép tắc? Ta sửng sốt trợn to mắt.
Ta lập tức cho nàng ta mở mang cái gì mới gọi là không có phép tắc thực sự, chế giễu lại nói: "Đúng thế, lúc bổn nô tài đi theo lão Thái phó học vỡ lòng, Vương tài nhân ngươi còn đang nghịch bùn ở thôn quê Tề Lỗ đấy."
Vốn dĩ trên mặt nàng ta là vẻ ghen tị, sau khi ta buông ra câu trào phúng này xong, nét mặt nàng ta cứng lại chỉ còn trắng bệch.
Người đương thời coi trọng huyết mạch và dòng dõi, thường lấy môn đệ và tài học để luận cao thấp.

Cho dù bây giờ ta lên voi xuống chó, nhưng sâu trong lòng vẫn chấp nhất khinh thường loại người không đủ tư cách còn hết sức mẹ nó ngông cuồng như Lý Tư Diễm và Vương Phù Nương.
Ta cực kỳ ngạo mạo liếc nàng ta một cái: "Không sai, bọn họ là thần tử đắc lực của triều đình, nhưng trên sân này, mọi người đều luận bàn trình độ tài thơ.

Ngụy tài nhân từng nghe tiếng tăm thơ văn của ta, cố ý tiến cử ta,

ta cũng nhận tấm lòng của nàng, cần đến Vương tài nhân ngươi khoa tay múa chân sao?"
"Ngươi!" Vương Phù Nương tức đến phát run.
"Ngươi cái gì mà ngươi?" Ta nói: "Vương tài nhân là người thể diện, nói chuyện cần phải lịch sự tao nhã chút."
Dứt lời, ta không thèm liếc nàng ta một cái, xách váy hăng hái đi đến giữa trướng.
Mấy thần tử trẻ tuổi đã đợi ở đó từ sớm, thấy ta đến bèn nhao nhao đứng dậy gật đầu chào hỏi với ta: "Thẩm nương tử, đã lâu không gặp."
Bạn thân Ngự sử của ta cũng ở trong đó, hắn chớp mắt nhìn ta, nhỏ giọng cười nói: "Ngay cả nương nương đắc sủng cũng dám chống đối, tính tình muội đúng là chẳng thay đổi tí nào."
Ta nói: "Coi như nàng ta gặp may, hôm nay ta bị ốm không có sức mắng người."
Ta lần lượt thi lễ với bọn họ, khách khí mỉm cười nói: "Chư vị đại nhân đợi đã lâu, vừa rồi ta bị quẩn chân tranh luận với Vương tài nhân, tới hơi chậm một chút.

Ta áy náy trong lòng, kính các đại nhân trước một chén."
Dứt lời, ta rót cho mình một chén rượu, ngửa đầu một hơi cạn sạch.
Tốc độ nhanh đến mức Khánh Phúc chưa kịp xông tới đá bay bình rượu của ta.
Ta lau miệng, cười ha ha nói: "Rượu ngon!"
Đương nhiên các thần tử trẻ tuổi khen ta sảng khoái vân vân, mọi người đều là thanh niên, nói mấy câu qua lại là tự động quen thân.

Từ nhỏ ta đã gặp nhiều loại xã giao văn hội này, phải nói là đối đáp trôi chảy, chuyện trò vui vẻ, lúc đang nói chuyện lại giật mình có cảm giác như quay về quá khứ...!Nếu như Mạnh Tự và ca ca cũng ở đây thì tốt biết bao.
Ta hàn huyên với bọn họ, không tránh khỏi uống hơi nhiều rượu.

Đang lúc mắt say lờ đờ, ánh mắt vô tình liếc về phía Lý Tư Diễm ngồi trên chỗ cao.
Một mình hắn ngồi cô độc ở chỗ cao nhất, nghịch một chén rượu

mới trong tay.

Vương Phù Nương đang hai mắt đẫm lệ cáo trạng ta với hắn, vẻ mặt hắn thờ ơ, qua loa lấy lệ.
Thấy Lý Tư Diễm không vui thì ta vô cùng vui vẻ, quay đầu lại cực kỳ hứng khởi cổ vũ cho bằng hữu Ngự sử của ta: "Câu này của Giang huynh tuyệt lắm! Hay cho câu "Thi thư uyển tự bồi khang nhạc, thiếu trường hoàn đồng yến vĩnh hòa".

Hai năm không gặp, tài hoa của Giang huynh tiến bộ nha!"
Tất nhiên là hắn vô cùng hả hê, gật gù đắc ý nói: "Quá khen, quá khen.

Câu sau đến lượt muội, muội định ứng đối thế nào?"
Ta suy nghĩ một lát, đối lại: "Vậy thì ta đối một câu: Dạ chước thử thì khán niễn ngọc, thần xu kỷ nhật trọng minh kha."
Hắn cười nói: "Chỉn chu có thừa, thiếu chút linh hồn, không hay bằng hồi trước."
Ta mắng hắn: "Biết ngay huynh không nói được câu gì tốt đẹp mà!"
Một triều thần trẻ tuổi khác ra hòa giải: "Thẩm nương tử hầu ở ngự tiền đương nhiên bận rộn hơn so với chúng ta.

Ai như huynh, suốt ngày chỉ toàn ôm thơ văn nghiên cứu, chuyện đứng đắn thì chẳng làm."
Giang ngự sử cười ha ha một tiếng: "Sao Thịnh huynh lại vạch trần đệ? Quan trên của đệ đệ đang ở trong bữa tiệc, không thể để ông ấy nghe thấy được!"
Ta lập tức nói: "Khéo vậy sao? Hiểu rồi, bây giờ ta đi tìm ông ấy tố cáo!"
Mọi người cười ngặt nghẽo.

Một đám người vừa trêu đùa vừa chơi đối thơ đến hơn chục câu.

Mọi người đều là thần tử trẻ tuổi từ khoa cử đi lên, mỗi người đều văn chương phi phàm, ta chỉ có thể coi là trình độ ngoi ngóp trong

số đó mà thôi.

Nhưng cho dù như vậy cũng cực kỳ thỏa mãn rồi.
Bởi vì trong cung rất cô đơn, ta có thể tán gẫu chuyện phiếm, chuyện thường ngày với đám Hạ Phú Quý, Tiểu Kim Liên, nhưng lại không làm sao trò chuyện thơ từ văn chương.

Cẩu Hoàng đế và Ngụy Hỉ Tử cũng có thể luận bàn chữ nghĩa với ta, nhưng ta lại không thể ăn ý với bọn họ.
Hôm nay cùng nhau cười nói đối thơ với các thần tử trẻ tuổi khiến cho ta chợt như trở lại khoảng thời gian ca ca dẫn ta đi đến các văn hội lớn.

Ca ca nắm tay ta, khoe khoang với các bằng hữu của huynh ấy: Đây là muội muội ta, tên Thẩm Anh, làm văn không tốt lắm, thơ thì còn được.
Trong tay như còn vương độ ấm của lòng bàn tay ca ca, thoáng chốc lại quay về hiện tại.

Trong lòng ta dâng lên một nỗi bi thương nặng nề, đối thơ vẫn là những người này, nhưng ca ca đã không còn ở đây nữa.
Ta không nhịn được quay đầu lại, nhìn Lý Tư Diễm cao cao tại thượng - Ngọn nguồn bất hạnh của cả nhà chúng ta.
Sắc mặt hắn lạnh như sương, nghiêm nghị vô cùng.
Thật kỳ quái, rõ ràng hôm nay là Tết Thượng Tị, hắn mời văn võ cả triều vui chơi yến ẩm, còn dành ra thời gian quý báu chế nhạo bổn Khởi cư lang mất việc vài câu, tại sao còn không vui?
Không chỉ riêng ta phát hiện người bên trên u ám, Giang ngự sử vừa mới đối xong một lượt thơ được rảnh rỗi, hơi rụt rè lặng lẽ hỏi ta: "Hôm nay bệ hạ không hăng hái lắm sao?"
Ta lắc đầu: "Lúc sáng còn tốt, về sau không biết vì sao cứ cau có mặt mày."
Giang ngự sử còn muốn hỏi nữa, chợt thấy ánh mắt lạnh lẽo của Lý Tư Diễm bắn thẳng đến.

Cả người hắn ta run lên, bắn ra xa một trượng nhanh như chớp,

không còn dám thì thầm với ta nữa.
Những người khác cũng đều phát hiện ra Hoàng đế bệ hạ không vui, tiếng nói cười dần dần nhỏ xuống.

Bọn họ tương đối nhạy bén, thậm chí đã nhận ra khả năng vấn đề ở trên người ta, sau đó ta nói thêm với bọn họ, bọn họ chỉ cười một cái cho qua, thái độ lạnh nhạt đi rất nhiều so với vừa rồi gặp mặt hàn huyên.
Đúng lúc đối thơ đến lượt một con cháu thế gia không giỏi chữ nghĩa, con cháu thế gia này vò đầu bứt tai nửa ngày không đối được câu tiếp theo, lại không muốn nhận thua, thế là mọi người ăn ý giữ vững im lặng, cục diện lập tức trở nên lúng túng.
Nhưng mà chỉ duy trì trong khoảng thời gian ngắn, dưới sự chung tay hợp tác của Lý Tư Diễm và con cháu thế gia này, hội thi thơ lại được khuấy động lên.
Tự nhiên ta cảm thấy thật tẻ nhạt.
Mấy thần tử trẻ tuổi đang ngồi ở đây nhìn như thoải mái không câu nệ, phô bày tài hoa, thực ra từng câu từng chữ đều đang chịu cái nhìn chằm chằm của Hoàng đế.
Lúc hắn bình thường, chúng ta còn có thể làm càn chút, nhưng một khi hắn tỏ ra chút xíu không vui, đầu lưỡi mọi người đều như bị trói buộc, đâu còn có thể ăn nói thoải mái, tùy ý giao du nữa?
Trong lòng ta bí bách, đứng dậy vái chào nói: "Hôm nay có thể cùng chư vị đại nhân làm thơ rất là vui vẻ sảng khoái.

Chỉ là đêm qua ta không được ngủ ngon, đầu hơi choáng váng, chỉ sợ không thể tiếp tục đối thơ nữa.

Vậy thì chư vị đại nhân cứ tự nhiên, ta xin cáo từ trước."
Thấy ta chủ động cáo lui, chúng thần đều thở phào nhẹ nhõm, giữ chân một chút mang tính lễ tiết.
Giữ chân giả mù sa mưa nhất là thằng cháu rùa Giang ngự sử, vừa giả lả nói "Ai da, thật đáng tiếc, hay là đối thêm một lượt nữa đi", vừa trộm quan sát phản ứng của Hoàng đế.

Thấy lông mày Lý Tư Diễm lại bắt đầu nhíu lại, Giang ngự sử vội

chuyển lời: "Đương nhiên sức khỏe vẫn quan trọng hơn, hôm khác chúng ta lại so tài, Thẩm nương tử mau đi nghỉ ngơi đi."
Ta bị hắn làm tức cười, lớn lối nói: "Huynh cũng đừng quên quan trên của huynh ở ngay trên tiệc, cẩn thận ta tìm ông ấy tố cáo!"
Trong tiếng cười của quần thần, ta làm mặt quỷ với hắn ta, cầm lấy bản thảo vừa mới ghi, đi xuyên qua trướng, đến thẳng chỗ Ngụy Uyển Nhi.
———
Truyện đăng tải duy nhất tại ?????????????????????????? @nhumocxuanphong2506.

Vui lòng đọc truyện tại trang chính chủ để ủng hộ editor!.

Chương 23: 23: Đổi Đơn Vị

Vẻ mặt Ngụy Uyển Nhi rất lo lắng, bàn tay búp măng bất an vặn khăn tay.
Ta nhìn theo ánh mắt của nàng, thấy được khuôn mặt tuấn tú của Lý Tư Diễm sầm xuống.
Ngũ quan hắn góc cạnh rõ ràng, khóe miệng và khóe mắt đều sắc như dao, lúc sầm mặt nhìn cực kỳ tàn độc, rất có phong thái bạo quân.
Ta không biết hắn lại đang tức giận cái quỷ gì, dù sao chắc là không liên quan đến ta.
Ngụy Uyển Nhi thấy ta tới, miễn cưỡng nở nụ cười với ta, nói: "Thẩm nương tử về rồi à? Có câu nào hay không?"
Hai tay ta dâng bản thảo lên cho nàng, dịu giọng nói: "Đây là câu cú chúng ta mới đối, đều là những thứ vụng về tầm thường, khiến Tài nhân chê cười rồi."
Nàng nhận lấy, nhỏ giọng nói: "Đa tạ Thẩm nương tử."
Ta không nhiều lời nữa, khẽ cười nói: "Ta nên cảm ơn Tài nhân mới phải."
Dứt lời, ta cáo từ với nàng, quang minh chính đại đi qua bên cạnh cẩu Hoàng đế, ra ngoài trướng hít thở không khí.
Khánh Phúc đã chờ ta bên ngoài trướng rất lâu, vừa thấy ta thì lập tức kéo ta đến một góc không người, mắng xối xả: "Lão phu biết ngay một ngày ngươi không làm mưa làm gió là ngứa da! Vừa không nom ngươi là ngươi đã nhảy vào giữa đám nam nhân, đấy là chỗ ngươi nên đi sao? Đúng là không biết xấu hổ, không hề có tí dáng vẻ của một cô nương!"
Ta không hiểu sao bỗng nhiên bị mắng, lập tức mất hứng nói: "Đám nam nhân thì sao? Bà đây chơi cùng đám con trai từ nhỏ đến lớn, vả lại, đây là hai người Ngụy tài nhân và Lý Tư Diễm gật đầu cho ta đi đối thơ được chứ? Bọn họ đều không nói gì, Khánh Phúc gia gia ông sồn sồn lên cái gì?"

Khánh Phúc bị ta chọc tức đến dựng râu trừng mắt: "Ngươi còn cãi! Nếu như chọc giận bệ hạ, ngươi không sợ rơi đầu sao?"
Ta tự tin nói: "Chuyện ngày đó ông cũng nhìn thấy đấy, thằng cháu trai Lý Tư diễm này vốn dĩ không nỡ giết ta được không?"
Khánh Phúc một tay bịt miệng ta lại, hung hãn nói: "Ngươi ngậm miệng! Lão phu thấy ngươi bắt đầu nổi điên rồi đấy, mau lên xe ngựa nghỉ ngơi đi! Bên phía bệ hạ để lão phu đến ứng phó."
Ta lẩm bẩm nói: "Ông làm gì vậy? Ta rất tỉnh táo."
Nhưng Khánh Phúc quả quyết ta đã mất đi thần trí, tất cả âm thanh ta phát ra đều bị ông ta cho là ma bệnh nói sảng mà bỏ qua.

Ta không thích kiểu thái độ này của ông ta, chấp nhất chứng minh với ông ta rằng bệnh của ta không ảnh hưởng đến chiều sâu tư duy, phát biểu một tràng dài phân tích có trật tự:
"Ông xem, lần trước ta nói trúng tim đen của hắn, hắn cứng miệng không dám nhận, chỉ ném ta đến Dịch Đình hơn bốn tháng rồi lại gọi ta về Tử Thần điện.

Hừ, ta thấy là hắn chột dạ, hắn không nỡ làm gì ta...!Á!"
Lúc ta đang nói đến hăng say, Khánh Phúc múc lên một gáo nước, bất thình lình giội lên đầu ta.
Lạnh thấu tim.
Ta trừng mắt nhìn, không thể nào chấp nhận được sự thật này.
Ta - một bệnh nhân - bị giội cả đầu nước lạnh.
Đang là thời tiết đầu xuân, mặt sông vừa mới tan băng, nước sông lạnh đến mức chỉ chạm đầu ngón tay cũng không chịu nổi, huống chi là bị giội đầy đầu.
Giác quan đột nhiên trở nên cực kỳ nhạy cảm, ta lạnh đến răng đánh vào nhau, sợ hãi kêu lên, ra sức ôm chặt mình, tức giận la lên: "Ông làm gì thế!"
Khánh Phúc lạnh lùng nói: "Để ngươi tỉnh táo một chút."
Ông ta ném gáo nước sang một bên, kéo ta đến bên cạnh xe ngựa, giao phó tiểu thái giám: "Nhốt nàng ta ở trong xe, đừng để nàng ta chạy loạn."
Tóc còn đang không ngừng nhỏ nước, ta liên tục hắt xì mấy cái, đầu vừa choáng vừa đau như sắp nứt ra.

Hai thái giám đỡ ta lên xe ngựa, ta không còn sức lực, mềm oặt trượt xuống từ trên chỗ ngồi.
Tư thế trượt xuống giống hệt như sợi bún trên mép thìa.
Khánh Phúc tự mình xách ta ngồi lên tử tế, chỉnh mặt ta ngay ngắn, dùng giọng rất nhẹ nói: "Lão phu giội nước ngươi là muốn cho ngươi tỉnh táo lại.

Ngươi nghe lấy: Quá khứ là quá khứ, hiện tại là hiện tại.

Bốn tháng trước bệ hạ có thể nể chút tình ý này mà giữ cho ngươi một mạng, nhưng bây giờ hậu cung người thuận hòa, ca múa thái bình, sẽ còn phá lệ rộng lượng với ngươi sao?"
Ta tức đến nổ phổi nói: "Đương nhiên hắn sẽ không.

Ai mà không biết bây giờ hậu cung hắn ba ngàn giai lệ, vô cùng vui vẻ, nhưng vui vẻ như vậy tại sao còn phải gọi ta từ Dịch Đình ra? Khởi cư lang của hắn xin nghỉ thì mượn một biên soạn trong Sử quán dùng tạm không được sao? Tại sao phải tìm bệnh nhân ta đây? Nếu Khánh Phúc gia gia ông tỉnh táo như vậy thì phân tích cho ta đạo lý này đi!"
Thực ra việc này đã có tiền lệ từ lâu, không phải ta già mồm át lẽ phải.
Lần đó lúc ta sáu tuổi vào cung tìm cha, tại sao cha lại ở trong cung chứ? Cũng là vì hai Khởi cư lang của Tiên hoàng đều xin nghỉ, Tể tướng của Môn Hạ tạm thời bảo cha ta làm thay, đến khi nào hai Khởi cư lang kia khỏi bệnh rồi đổi lại.
Đương nhiên Khánh Phúc không thể nào trả lời loại đề bài toi mạng này.

Ông ta giật giật khóe miệng, trông rất muốn giội thêm cho ta một gáo nước lạnh.
"Tật xấu của ngươi nhiều như lông trâu, trong đó có một cái chính là thích tự mình đa tình." Khánh Phúc nâng mắt liếc xéo ta, cay nghiệt nói: "Hôm nay Thượng Tị, trên dưới triều chính đều phải nghỉ tắm gội.

Mượn một biên soạn trong Sử quán ư? Ngươi nói đến là nhẹ nhàng, người ta không cần nghỉ ngơi sao? Chẳng bằng trực tiếp bắt ngươi về làm thay một ngày, ai ngờ ngươi vô dụng như thế, vừa bệnh vừa say rượu.

Nếu sớm biết như vậy, chi bằng mượn người trong Sử quán như lời ngươi nói còn hơn, lão phu còn có thể thoải mái chút."
Ta cảm thấy ông ta nói rất không đúng, nhưng bị ốm nên đầu óc mê sảng, nhất thời lại không nghĩ ra lời phản bác, chỉ mím môi không phục.
Khánh Phúc nói: "Ngươi đàng hoàng ở lại đây, không cho phép đi đâu cả."
Ta quay đầu đi.
Khánh Phúc nói: "Có nghe thấy không?"
"Biết rồi." Ta rầu rĩ trả lời.
Sau khi Khánh Phúc đi, cơn buồn ngủ của ta lại dâng lên, quyết định ngại gì xuân hạ với thu đông, đánh một giấc trước rồi tính.
Ta dựa vào cửa xe, mơ màng chợp mắt chừng một canh giờ, đột nhiên bên ngoài bắt đầu ầm ĩ, ta nghe đến rất là bực bội, ôm gối trở mình, đôi mắt hé ra một khe nhỏ, nhìn ra ngoài
Sắc trời sẩm tối, ánh nắng nghiêng nghiêng, buổi tiệc đã tàn, một đám cung nhân đang tháo dỡ màn trướng.

Cuối cùng cũng đến giờ hồi cung, ta vui sướng nhắm mắt lại lần nữa.
Giấc ngủ thứ hai vừa dài vừa yên ổn, ngay cả động tĩnh xe ngựa lên đường, ngự giá vào kinh cũng không thể đánh thức ta.

Lúc tỉnh dậy lần nữa, xa giá đã dừng ở cửa Tử Thần, Khánh Phúc thô bạo vỗ cánh tay ta, không chút nể tình nói: "Đừng ngủ nữa, đi xuống cho lão phu!"
Ta đang ngái ngủ bị ông ta đánh thức, uể oải trên chỗ ngồi như bùn nhão.
Khánh Phúc thấy ta không có ý nhúc nhích, lại bắt đầu triệu gọi bọn đồ tử đồ tôn: "Hổ Dược Nhi lại đây, khiêng nàng vào trong điện đi."

"Không cần Hổ Dược Nhi, không phải ta không có chân." Ta lẩm bẩm dụi mắt, dùng cả tay chân cực kỳ không tao nhã chui ra khỏi xe ngựa.
"Nhanh lên, đừng quên công việc của ngươi còn chưa làm xong đâu.

Khẩn trương về Tử Thần điện đi, đừng để bệ hạ chờ trong thư phòng quá lâu." Thái độ Khánh Phúc cực kỳ ác liệt: "Hổ Dược Nhi, đuổi nàng qua đó."
Hổ Dược Nhi đáp lại một tiếng.
"Đuổi cái gì, ta cũng không phải dê bò!" Ta mất hứng nói.
Khánh Phúc không để ý tới ta, giao phó Hổ Dược Nhi xong thì hờ hững phất tay áo một cái, quay người đi.
Ta chỉ cảm thấy ù ù cạc cạc, móc khăn lau nước miếng ngủ chảy ra khóe miệng, nhìn bóng lưng hằm hằm của Khánh Phúc một lát, buồn bực hỏi Hổ Dược Nhi: "Sư phụ ngươi sao vậy? Mới rồi còn rất tốt, chốc lát không gặp đã như ta nợ ông ấy tám trăm lượng vàng vậy."
Thằng nhóc Hổ Dược Nhi này không có tâm cơ gì, nghe ta hỏi thì thành thật trả lời: "Thẩm nương tử không biết đấy thôi, vừa rồi bệ hạ hỏi cô đi đâu, sư phụ nói cô lên xe ngựa nghỉ ngơi, bệ hạ nghe xong thì tức giận, nói...!nói cô an nhàn tự tại, hoàn toàn không coi người ra gì.

Sư phụ thấy tình hình không ổn bèn chủ động nói là ông ấy sắp xếp.

Bệ hạ tức giận, trách mắng sư phụ một trận.

Sư phụ không thoải mái trong lòng mới nói năng không khách khí..."
Tinh thần chính nghĩa của ta lại lên sàn không đúng lúc, lập tức tha thứ cho thái độ tồi tệ của Khánh Phúc, tức giận bất bình nói: "Lý Tư Diễm hắn có bệnh đúng không? Là ta làm phật ý hắn, hắn nổi giận với Khánh Phúc gia gia làm gì?"
Hổ Dược Nhi đã sớm quen ta ngày ngày mắng Hoàng đế, cho nên cũng không phản ứng quá lớn.
Nhưng quen thì quen, hùa theo thì tuyệt đối không dám, thế là chỉ ậm ờ nói: "Thánh tâm khó dò..."

Hắn ta do dự một chút, muốn nói cái gì rồi lại như không dám, nhưng cuối cùng vẫn đè thấp giọng, nói: "Sau này Thẩm nương tử đối tốt với sư phụ ta một chút, trông ông ấy hùng hổ nhưng thực chất mềm lòng nhất.

Hồi đầu lúc nương tử đi Dịch Đình, bệ hạ người...!người rất không thoải mái, động một tí là muốn đánh giết cung nhân phạm lỗi.

Kim Liên và Kim Liễu chỉ không thu dọn sạch đồ của nương tử mà suýt nữa lại bị trị tội chết, may mà được sư phụ đỡ cho."
Đầu quả dưa của ta lập tức tỉnh táo lại, hoang mang hết hồn nói: "Cái gì? Bệ hạ không thoải mái? Sao ta không biết? Ta còn tưởng không có ta ở bên cạnh chướng mắt, hắn sẽ sống cực kỳ thong dong vui vẻ chứ?"
Mặt Hổ Dược Nhi nhăn thành quả mướp đắng, sầu đến độ sắp nhỏ ra nước: "Nương tử nào có biết được, khoảng thời gian đó bệ hạ luôn một mình trong thư phòng, không cho bất kỳ ai vào, còn ngày ngày sầm mặt.

Sư phụ thấy tình hình như vậy cũng không nói nguyên do, chỉ nghiêm lệnh chúng ta không được phép tiết lộ ra bên ngoài nửa chữ."
Ta vội vàng hỏi: "Đừng nói hắn làm sao nữa, các ngươi thì sao? Sư phụ ngươi còn có Túc Tịch, Huệ Nguyệt, Kim Liên Kim Liễu các nàng đều không tổn thương gì chứ?"
Hắn ta khẽ giật mình: "Vậy thì không có.

Tính tình bệ hạ nhanh đến nhanh đi, trút giận với chúng ta xong thì vào thư phòng buồn bực một hai canh giờ rồi thôi.

Lúc này Khánh Phúc gia gia đi vào khuyên nhủ thì chúng ta không cần chịu phạt nữa."
Ta thở phào nhẹ nhõm: "Vậy là tốt rồi."
Hổ Dược Nhi không ngờ được ta quan tâm, có vẻ hơi cảm động: "Thẩm nương tử đối tốt với chúng ta, chúng ta đều hiểu.

Không dối gạt nương tử, khoảng thời gian đó bệ hạ nhiều lần muốn đến Dịch Đình xách nương tử về, cũng đều là sư phụ khuyên người không đáng chấp nhặt với một...!người đàn bà đanh đá không thức thời, lúc đó mới thôi."
Lần này, sâu ngủ cả người ta đều bị dọa bay mất, lắp bắp nói: "Ngươi nói cái gì? Hắn còn từng muốn xách ta từ Dịch Đình về?"
Hổ Dược Nhi nói: "Đây là chuyện năm ngoái, về sau người hạ chỉ cho các nương nương tiến cung mới không nói đến việc bảo cô về nữa.

Sau khi các nương nương tiến cung, chúng ta, Tả hữu Thập Di, còn có Ngụy khởi cư lang, mọi người đều không dám nhắc đến cô trước mặt bệ hạ."
"Vậy hôm nay xảy ra chuyện gì? Hắn rảnh rỗi nhàm chán tự nhiên nhớ tới ta sao?"
Hổ Dược Nhi nói: "Đúng vậy, đã lâu vậy rồi, cơn giận của bệ hạ chắc là đã nguôi.

Trước đó vài ngày Ngụy khởi cư lang bảo với ta mẫu thân hắn bị bệnh, hắn đang do dự có nên về quê thăm không, về sau bệ hạ nghe nói chuyện này, lập tức cho phép hắn nghỉ hai tháng, nhưng không may là Bạch khởi cư lang ngã gãy chân, từ đó ngự tiền không có ai, chỉ có thể gọi nương tử về một ngày."
Ta cứ cảm thấy có chút kỳ quái, Bạch khởi cư lang này gãy chân quá trùng hợp, khiến người ta nghi ngờ hắn có âm mưu.

Nhưng hiện giờ thân ta cũng khó giữ, không rảnh hoài nghi huyền cơ trên chân Bạch khởi cư lang.

Ta phiền muộn hỏi: "Vậy sau hôm nay ta còn có thể quay về Dịch Đình không?"
Hổ Dược Nhi nghe vẻ đầy hoài niệm trong giọng điệu ta, khó hiểu hỏi: "Nương tử về chỗ quỷ quái đó làm gì? Hạ tổng quản khắt khe với cô như vậy, bây giờ có cơ hội ở lại Tử Thần điện thì cần gì quay về đó chịu khổ nữa."
Ta ngượng ngùng cười nói: "Cái này...!ta quen rồi ấy mà."

Trong ánh mắt kinh sợ "Cuộc sống như vậy mà cô cũng quen được" của Hổ Dược Nhi, ta một lời khó nói hết quay đầu đi, kiềm chế kích động muốn thổ huyết.

Mẹ nó, ta nào dám nói cho hắn biết ta ở Dịch Đình viết xong sáu quyển truyền kỳ, ăn hết mấy cân cá chiên giòn, giúp mèo con vuốt lông, viết bản thảo cho Quý Phú Nhi, không buồn không lo chơi đùa hơn bốn tháng, người còn mập lên ba cân!
Hổ Dược Nhi giải thích xong tin tức mới nhất rồi đưa ta đến Tử Thần điện, nói tạm biệt với ta còn mình thì vào nội điện hầu.

Lúc gần đi, hắn tốt bụng dặn dò ta: "Bệ hạ bề bộn chính vụ, đêm đầu xuân sương nặng, buổi tối nương tử về nhớ khoác thêm y phục."
Ngụ ý là: Tỷ, có thể tỷ phải thức đêm tăng ca.
"Cảm ơn Hổ Dược Nhi!" Ta nở một nụ cười khó coi với hắn ta.
Vừa quay mặt đi, nụ cười của ta đã sụp đổ.
Bận rộn chính vụ con khỉ! Bây giờ là tháng ba đầu năm, thời điểm vụ xuân! Thiên hạ thái bình, không chuyện xảy ra, hắn lấy đâu ra nhiều chính vụ để xử lý như vậy, rõ ràng đang lãn công trong thư phòng."
***
Ta đứng ở cửa Ngự Thư Phòng, hít sâu hai cái, gõ cửa nói: "Thẩm Anh cầu kiến."
Bình thường Lý Tư Diễm sẽ lập tức bảo ta vào, nhưng lần này hắn tỏ ra kiên nhẫn kinh người.

Ta đứng thẳng tắp ngoài cửa, nhìn chằm chằm cánh cửa đần ra chừng một chén trà, cẩu Hoàng đế vẫn không cho phép ta vào.
Ta đưa mắt hỏi ý Tố Hành bên cạnh.
Tố Hành vô tình khước từ lời xin xỏ chuồn đi của ta.
Ta uể oải bĩu môi, tiếp tục kiên nhẫn chờ.
Lại đợi thêm một chén trà nữa, cuối cùng cẩu Hoàng đế cũng làm bộ làm tịch đủ rồi, lạnh nhạt nói: "Vào đi."
Ta cuộn tay cúi đầu, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nghiêng người đi vào.
Khoảnh khắc ta mở cửa, cẩu Hoàng đế bỏ lại một vật vào hộc tối trong bàn sách của hắn, sau đó mặt không cảm xúc mở ra một tấm

biểu tấu, bắt đầu đọc.

Dạo chơi cả một ngày, trông hắn có vẻ mỏi mệt, lúc rủ mắt đọc biểu tấu, mắt lộ rõ hai mí như bị rìu chém một đao vậy.
Thấy hắn không để ý đến ta, ta hành lễ qua loa, ngồi xuống trước bàn làm việc của mình, buồn bực ngán ngẩm nghĩ thầm: Không chừng cẩu Hoàng đế có chút huyết thống Tây Vực, có đôi mắt hai mí lông mi dài.

Trong ấn tượng, tiên đế là mắt một mí thanh tú, cho nên mắt hắn hẳn là di truyền từ mẫu thân hắn.
Ta không nói lời nào, hắn cũng không nói chuyện, chúng ta im lặng ở chung trong một không gian, không khí tĩnh lặng như mặt hồ sâu thăm thẳm.
Thời gian từ từ trôi qua, mãi đến khi...
Mãi đến khi ta hắt xì một cái vang dội, phá vỡ căn phòng yên tĩnh.
Trong hoàn cảnh yên lặng như vậy, âm thanh ta hắt xì không khác gì long trời lở đất.
Cuối cùng Lý Tư Diễm cũng nhớ ra trong phòng còn có người sống sờ sờ ta đây, hắn đặt biểu tấu xuống, ngẩng đầu liếc ta một cái:
"Bị ốm?"
Ta quệt mũi nói: "Phong hàn."
Đáng thương cái chóp mũi của ta sắp bị lau đến trầy da, nóng rát.
Hắn thưởng thức vẻ quẫn bách của ta một hồi, sau một lúc lâu, hắn lại cúi đầu xuống, hờ hững vuốt ve nghiễn trích[1] vàng mới có được.
(1) Dùng đựng nước khi mài mực.

Nước đựng trong văn cụ này cũng có thể dùng để thêm vào mực.

(Huỳnh Chương Hưng)
Hắn đạt được mục đích hành hạ ta, nói với vẻ như sảng khoái lại như thương hại: "Xem ra ngươi ở trong Dịch Đình cũng ăn đủ khổ rồi, bây giờ biết sai chưa?"
Nhìn hắn cao cao tại thượng, thái độ vô cùng ngứa đòn, ta rất muốn thành thật nói: Bà đây không sai, sau này còn dám nữa.
Nhưng để bảo vệ chiến hữu Hạ Phú Quý phe ta, ta vẫn ngoan ngoãn

nói: "Biết sai rồi."
Vừa nói vừa ra sức day mũi ngăn chặn cơn hắt xì.
Có lẽ là ta nhận lỗi đến quá dứt khoát, rõ ràng Lý Tư Diễm sững sờ một chút, sau đó ngồi thẳng người cẩn thận quan sát ta, đôi mày kiếm dần dần nhíu lại thành hình chữ Xuyên.
"Ngươi ở Dịch Đình bị bắt nạt?" Hắn nói, trong giọng nói lờ mờ phẫn nộ.
Ta nghẹn họng, bị vấn đề này làm khó.

Nói bị bắt nạt? Người cả Dịch Đình đều sẽ khóc kêu oan uổng.

Nói không ai bắt nạt ta? Không chừng cẩu Hoàng đế lại sinh nghi, vậy thì quan hệ riêng của ta và Hạ Phú Quý sẽ không che giấu được, hai người cùng xong đời.
Để né tránh đề bài khó nhằn này, ta giả bộ như không nghe thấy, lại liên tục hắt xì hai cái.
Chó Hoàng là một tay giỏi suy diễn, vẻ chột dạ trốn tránh của ta ở trong mắt hắn gọi là ấm ức ngầm thừa nhận.

Ta cầm khăn lau nước mũi ở trong mắt hắn gọi là ở Dịch Đình bị chà đạp sinh bệnh.
Thông qua sự suy diễn thái quá, cuối cùng hắn cũng sinh ra một tí cảm giác tội lỗi mong manh đến gần như không có.
Lý Tư Diễm là một người cực kỳ kiêu ngạo, cho nên cách thức thể hiện cảm giác tội lỗi của hắn cũng hết sức quanh co lòng vòng.

Hắn "hừ" một tiếng, nói: "Chịu đi, đều là ngươi tự chuốc lấy."
Đúng, ngươi nói đúng hết.

Ta yên lặng nghe, dường như thấy được cẩu Hoàng đế đang loanh quanh bốn phía tìm bậc thang để xuống.
Nhưng đúng lúc ta cho rằng hắn tìm được bậc thang rồi, lúc định bước lên một bước, hắn đột nhiên chuyển chủ đề, lãnh đạm nói:
"Nhưng ngươi phạm sai lầm lớn, không có tư cách làm Khởi cư lang nữa.

Từ nay về sau đến Tuyên Vi điện của Uyển Nhi làm hầu sách cho nàng đi."
Ta vừa định đồng ý, đột nhiên phát hiện ra không đúng chỗ nào đó.
"Tuyên...!Tuyên Vi điện? Hầu sách?"
Ta quả thực lấy làm kinh hãi, khăn trong tay rơi xuống thư án, miệng hơi há ra.
Má ơi, ta tưởng là hắn vòng vèo hồi lâu là muốn tìm bậc thang triệu ta về Tử Thần điện, không ngờ hắn cầm luôn bậc thang sung quân ta đến chỗ vợ bé của hắn.
Thấy ta kinh hãi như gặp ma, Lý Tư Diễm mất kiên nhẫn nói lại lần nữa: "Chính là cho ngươi đi theo Uyển Nhi."
"Theo nàng...!đọc sách?"
Xem ra gần đây phong trào văn học trong cung đang lên, ngay cả nương nương cũng muốn chiêu mộ người học cùng rồi.
Lý Tư Diễm nói: "Nàng thích thi thư, phần lớn các cung nữ lại không biết chữ.

Tính đi tính lại, trong cung chỉ có ngươi có thể cùng nàng đàm luận chút văn chương."
Lý Tư Diễm rất ít khi giải thích nguyên nhân việc mình làm.

Lần này lại nói linh tinh với ta nhiều như vậy, có thể thấy được sự coi trọng với Ngụy Uyển Nhi.
Nghe hắn nói vậy, ta cẩn thận tính toán lại, ừm...!Ta đúng là nữ giới có tố chất văn học cao nhất cả hoàng cung, bảo ta đọc sách cùng Ngụy Uyển Nhi cũng được xem là một sắp xếp tốt.
Lý Tư Diễm thấy ta lề mề không đồng ý, ngón trỏ phải nhẹ nhàng vuốt ve nghiễn trích vàng của hắn, nói khẽ: "Nếu như ngươi không muốn cũng có thể đến Thanh Tư điện, chỉ cần một việc đó là trẫm không muốn nhìn thấy ngươi ở Tử Thần điện nữa."
Giọng điệu của hắn bình tĩnh lạ thường, lại lãnh đạm xa cách, giống như đang đối thoại với một người hoàn toàn xa lạ.
Ta ngẩn người, bật thốt lên: "Bệ hạ không muốn gặp ta thì chi bằng cho ta làm phục dịch ở Dịch Đình, hoặc là dứt khoát cho ta xuất cung đi."

Nói xong ta lại hối hận, cẩu Hoàng đế đặc xá cho ta trở về, ta lại không nể mặt hắn như thế, chắc chắn hắn lại sắp nổi trận lôi đình.
Thế nhưng mưa rào sấm sét trong dự liệu không kéo đến, hôm nay Lý Tư Diễm vô cùng tỉnh táo.

Hắn chỉ hơi sững lại một chút, sau đó mặt không đổi sắc nhìn chăm chú về phía trước, nói: "Ngươi đến cung khác ở trước đi, Thanh Tư điện cũng được, Tuyên Vi điện cũng được.

Nói không chừng hôm nào đó tâm trạng trẫm tốt sẽ xí xóa chuyện cũ với ngươi, thả ngươi ra ngoài."
Hắn tỉnh táo, ta lại không bình tĩnh, đồng tử co rụt lại, trái tim đập loạn lên.
Hắn nói hắn sẽ thả ta ra ngoài?
Ta quả thực không thể tin được, vô thức cho rằng hắn lại đang vẽ một cái bánh lớn, nhưng nhìn kỹ sắc mặt hắn cũng không giống như giả bộ.
Trên mặt hắn dày đặc mỏi mệt và mờ mịt.

Trong vỏn vẹn vài lần giao tiếp giữa chúng ta cả ngày hôm nay, hắn đều đang cố gắng lảng tránh ánh mắt ta.

Có lẽ trong bốn tháng này hắn đã thật sự mất hứng thú với ta, nhận ra cuộc sống không có ta ở bên cạnh ồn ào càng tươi đẹp hơn.
Cũng có thể là vì hắn có hậu cung, trong hậu cung có đủ kiểu mỹ nhân Hoàn phì Yến sấu, ai nấy đều ca hay múa giỏi, thấu tình đạt lý.
Mặc kệ là nguyên nhân gì, tóm lại ta có thể danh chính ngôn thuận tránh xa hắn!
Suy nghĩ rõ ràng điểm này, trong mắt ta lóe lên ánh sáng vui mừng vô cùng tận.
"Bệ hạ! Ta nhất định dốc sức làm hầu sách cho Ngụy tài nhân, ngày mai đi ngay!"
Sợ Lý Tư Diễm đổi ý, ta dùng giọng điệu đội ơn đội nghĩa nhất từ khi vào cung đến nay, cao giọng nói: "Tạ ơn bệ hạ!"
Lý Tư Diễm buông mắt, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt, nhưng ngón tay lại nắm chặt nghiễn trích của hắn, ra sức đến mức đốt ngón tay xanh

trắng.
"Được, như ngươi mong muốn."
Hắn cắn răng nói.
Ta đắm chìm trong sung sướng to lớn, không hề hay biết sắc mặt cẩu Hoàng đế càng ngày càng xấu.
Vui vẻ qua đi, ta lại bắt đầu hối hận: Đáng ghét! Sớm biết như thế thì bắt đầu từ ngày đầu tiên tiến cung, ta nên giục giã xin Lý Tư Diễm mau chóng nạp người rồi!
Tâm trạng ta vô cùng tốt, vung bút lên: Ghi lại, ghi hết lại!
Để làm tốt lần đứng ca cuối cùng, thuận tiện kỷ niệm thời khắc ta đi ăn máng khác, ta cố ý đổi thành chữ Khải thể Ngu bình thường rất ít khi dùng, nghiêm túc ghi chép lại từng chữ: Thánh thượng ghét Khởi cư lang Thẩm thị, lệnh trục xuất nàng...!Viết xong còn vô cùng tự kỷ thưởng thức tác phẩm của mình.
Có lẽ ta là Lang quan bị phế vui sướng nhất từ trước tới nay, hận không thể khua chiêng gõ trống, tuyên bố với cả cung đình: Bà đây nghỉ việc rồi, khắp chốn mừng vui!
Đối lập với sự vui vẻ của ta là sự u ám của Lý Tư Diễm.
Lúc ta đang thưởng thức chữ Khải tuyệt đẹp của mình, bên tai vang lên một âm thanh âm u.
"Cút ra ngoài."
Hắn bình tĩnh ra lệnh cho ta.
Sự bình tĩnh của hắn là một mặt hồ, nhìn như bình thường nhưng thực chất bên dưới cất giấu một ngọn núi lửa, chuẩn bị phun trào bất cứ lúc nào.
Tối nay ta cực kỳ nghe lời, hắn bảo cút là ta nhanh nhẹn mượt mà cút, một câu cũng không nói thêm, đứng lên qua loa hành lễ cáo lui, tay còn chưa thu về, chân đã chạy ra bước đầu tiên.
Ta cảm giác mình đang chạy về phía tự do.
Hai bước, ba bước...!bước tiến của ta càng ngày càng nhẹ bỗng, giống như chú chim nhỏ nhẹ nhàng vỗ cánh bay về phương Bắc vào tháng ba.
Chạy về phía tự do đến bước thứ sáu, Lý Tư Diễm đột nhiên gọi tên ta.
"Thẩm Anh."
Bước chân dừng lại, ta quay đầu hỏi: "Bệ hạ còn có gì giao phó?"

Ta tưởng là hắn muốn nhân lúc ta ra cửa thuận tiện gọi Khánh Phúc vào.
Lý Tư Diễm ngồi trong Ngự Thư Phòng trống trải, tay vẫn cầm bản biểu tấu kia, vẻ ngạo mạn ngụy trang thường ngày giờ phút này không còn lại gì, trên người tản mát ra sự suy sụp và cô độc nồng đậm.
Ta rất ít khi nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, hơi không tự chủ được lùi về phía sau một bước.
Ta sắp đi rồi, cuối cùng hắn cũng bằng lòng nghiêm túc nhìn thẳng vào ta một cái.

Ta kinh ngạc phát hiện ánh mắt hắn lại có phần ướt át, truyền ra tín hiệu làm ta bất an.
Ta tự an ủi mình: Có lẽ là vì hôm nay trong phòng đốt hương không hợp, hun xót mắt hắn, muốn bảo ta cầm túi thơm đi chăng?
Nhưng hắn không bảo ta gọi Khánh Phúc tới, cũng không bảo ta chuyển quả cầu hương tinh xảo kia đi.
Hắn chỉ nhìn ta chăm chú nói: "Ngươi xem, trẫm không có ngươi ở bên vẫn sống rất thoải mái."
Ta nghe không hiểu, ngập ngừng hỏi: "Bệ hạ có ý gì?"
"Hôm đó ngươi hỏi trẫm, có phải trẫm hơi thích ngươi hay không."
Lý Tư Diễm cười, cười đến cực kỳ ảm đạm khiếp người: "Bây giờ biết đáp án rồi chứ."
Ta bừng tỉnh ngộ.

Hiểu rồi, hóa ra hắn đang rối rắm chuyện này.
Chuyện xa xôi từ bốn tháng trước, vậy mà hắn còn nhớ kỹ không sai một chữ.

Ta lập tức cảm thấy một lời khó nói hết, mẹ nó, làm sao bụng dạ người đàn ông này còn nhỏ hơn cây kim vậy.
Nhưng ta đã sắp đi rồi, đương nhiên không muốn chấp nhặt với hắn, thế là mặt mày hơi cong lên, cho hắn một khuôn mặt tươi cười ôn hòa, lừa gạt hắn nói:
"Những cái đó đều là nói nhảm thôi, bệ hạ chớ để trong lòng.

Bây giờ mọi người đều đã hiểu rồi: Hậu cung bệ hạ yên bình hòa thuận, các nương nương dịu dàng thấu hiểu, có ta hay không cũng thế, vẫn là không có thì tốt hơn."
Nói là lừa gạt, thực ra từng chữ xuất phát từ đáy lòng, ta thật lòng hy vọng Lý Tư Diễm có được hôn nhân chất lượng cao, chữa lành vết thương cũ mục rữa của hắn.
Hai năm trước lúc vừa mới tiến cung, ta chỉ hy vọng người thối nát này mau mau gặp xui xẻo cho ta, nhưng sau khi ở bên cạnh hắn thời gian dài, ta lại phát hiện hắn là một Hoàng đế không tồi.

Trước kia Mạnh Tự và ta từng tranh luận vấn đề này, y là môn sinh Khổng Mạnh, cảm thấy vua một nước nên lấy nhân thiện làm đầu; ta xuất phát từ góc độ Sử quan, cảm thấy làm Hoàng đế tốt nhất là nên thất đức một chút, nếu như nhất định phải dùng một câu nghiêm túc để khái quát thì chính là: Bỏ nghĩa nhỏ bảo toàn nghĩa lớn.
Cho nên, là một người đọc sách từ nhỏ tiếp thu giáo dục tẩy não trung quân ái quốc, mặc dù ta xem thường nhân phẩm tồi tệ của Lý Tư Diễm, nhưng vì giang sơn quốc triều vững bền, vẫn là bóp mũi công nhận hắn làm Hoàng đế của ta.
Làm Hoàng đế ấy, hôn nhân chất lượng cao một chút, cảm xúc ổn định là lợi vạn dân.

Có lẽ là con người trước lúc đi, lời nói cũng thân thiện hơn, ta chân thành nói: "Bệ hạ đối xử với ta không được tính là tốt, về sau đối xử với các nương nương tuyệt đối không thể ngạo mạn như vậy.

Các nàng đều là con gái có buồn có vui, có sức sống, bệ hạ không lấy chân tình ra đối đãi với các nàng, dần dà tình yêu của các nàng cũng sẽ khô cạn."
Lý Tư Diễm không ngờ ta sẽ nói những lời này, yên lặng chăm chú nhìn ta thật lâu, khô khốc hỏi: "Làm sao ngươi biết trẫm không dùng chân tình?"
Ta cười: "Ta chẳng có gì đáng giá, bình sinh chỉ có một thứ đáng để vui mừng chính là sự yêu quý chân thành của những người thân bạn

bè.

Bệ hạ, chân tình là như thế nào, trong cả thành Trường An này không ai rõ ràng hơn ta."
"Vậy ngươi nói xem yêu là như thế nào? Ngươi yêu ai? Mạnh Tự sao?" Hắn châm chọc nói.
Ta không ngờ hắn lại bắt đầu lật lại nợ cũ của Mạnh Tự, thở dài trong lòng: Vừa rồi ta nói nhiều như vậy, hắn lại không hề nghe lọt lỗ tai.
Trái tim người này bao bọc đầy gai nhím nhọn hoắt, đao thương bất nhập cũng thật khó chơi.
Hoặc giả cái này không trách được hắn, yêu và được yêu vốn chính là thứ khó gặp trong thế gian, huống chi hắn sinh ra trong nhà đế vương vô tình, lớn lên trong Dịch Đình u ám chật chội, yêu là cái gì, hắn không có duyên biết được.
Ta kiên nhẫn nói: "Mạnh ca ca là người thân quan trọng của ta."
Sắc mặt dữ tợn của hắn khi nghe ta nói ra hai chữ "người thân" thoáng chốc ôn hòa đi rất nhiều.
Hắn ngây ngẩn nhìn ta một hồi, đột nhiên nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, dùng một giọng ảo não cùi không sợ lở, nói:
"Nếu như ngươi muốn, ngươi có thể ở lại Tử Thần điện, trẫm cho phép ngươi...!cho phép ngươi ở lại nơi này...!không cần làm gì cả...!chỉ cần người ở lại là được."
Nói xong, hắn như trút được gánh nặng to lớn, ngược lại trở nên khoan khoái, ánh mắt không còn cố gắng né tránh ta nữa, khôi phục dáng vẻ thường ngày.

Thậm chí còn cưng chiều dung túng hơn một chút so với lúc chúng ta không cãi nhau.
"Mặc dù ngươi luôn làm trẫm tức giận nhưng cũng rất thú vị.

Nếu ở lại, chỉ cần thỉnh thoảng hầu hạ viết văn, tất cả chi phí và bổng lộc vẫn theo suất của Khởi cư lang lục phẩm..." Hắn như đang cầm đồ ăn dụ dỗ một động vật nhỏ: "Chỉ cần người ở lại Tử Thần điện, trẫm dung túng ngươi làm bất cứ chuyện gì."
"Ta không muốn."

Trả lời hắn là tiếng cự tuyệt chắc nịch của ta.

Sự ôn hòa và nuông chiều hắn cố gắng duy trì cứ thế bị một câu "không muốn" của ta xé nát vụn.
Ta thi lễ cáo từ, chân thành nói: "Bệ hạ, ta muốn đi Tuyên Vi điện."
Đại đa số thời gian, Lý Tư Diễm đều tỏ ra sáng nắng chiều mưa như một con chó dại.

Hắn cãi nhau với ta, bắt ta làm việc, mỉa mai trào phúng ta, duy chỉ chưa từng lộ ra sự thất vọng không chút che giấu này.

Khiến cho ta chợt có loại ảo giác kỳ lạ: Chẳng lẽ ta là chủ sở hữu vật nuôi của cẩu Hoàng đế, bây giờ đang vô tình vứt bỏ hắn?
Ta lắc đầu, khuyên mình tỉnh táo một chút.

Cẩu Hoàng đế có được giang sơn, bàn về địa vị, ta mới là chó con bị hắn nuôi dưỡng.
Thế nhưng ngươi là chủ nhân, tại sao lại lộ ra vẻ mặt như thế chứ?
Từ góc độ của ta nhìn vào, đôi mắt hồ ly của Lý Tư Diễm đang trở nên ngày càng tối tăm, bên trong lờ mờ có ánh nước yếu ớt.
"Được, được...!Ngươi không muốn ở lại."
Hắn lẩm bẩm nói, cả người như có ngọn lửa đang bập bùng, dần dần lan ra, dần dần thành xu thế lửa lan đồng cỏ.
"Cạch" một tiếng, một cây bút trúc bị bẻ gãy, theo đó là tiếng rống giận của Lý Tư Diễm:
"Vậy ngươi cút đi Tuyên Vi điện đi, đời này đừng xuất hiện trước mặt trẫm nữa!"
———
Truyện đăng tải duy nhất tại ?????????????????????????? @nhumocxuanphong2506.

Vui lòng đọc truyện tại trang chính chủ để ủng hộ editor!.

Chương 24: 24: Tuyên Vi Điện Tốt Đẹp Yên Bình

"Sau đó? Không có sau đó.

Không phải chỉ là đày đi cung khác sao? Một chuyện vô cùng đơn giản, vậy mà làm như mèo giấu cứt.

Ta nói "được, ta đi", hắn còn không vui.

Ta lại không ngốc, thấy trạng thái hắn không đúng, đương nhiên là co giò chạy rồi!"
Sáng sớm hôm sau, ta khái quát lại tình huống tối hôm qua cho Tiểu Kim Liên, ngáp một cái, cuộn chăn thành một đống: "May mà ta mới từ Dịch Đình chuyển về, hành lý chuẩn bị sẵn rồi, vác đi Tuyên Vi điện luôn là được."
Tiểu Kim Liên và Tiểu Kim Liễu đang chạy quanh người ta, giúp ta buộc chăn thành một bọc.

Tiểu Kim Liễu nhỏ giọng nói: "Đến Tuyên Vi điện rồi, tỷ muội bọn em còn có thể chăm sóc nương tử không?"
Ta lắc đầu: "Vậy thì chắc chắn không được.

Sáng nay Khánh Phúc gia gia nói, ta đến Tuyên Vi điện cũng chỉ được làm một cung nữ bình thường, không giống ở Tử Thần điện còn có thân phận nữ quan."
Tiểu Kim Liên và Tiểu Kim Liễu ăn ý liếc nhau, đồng thanh hỏi: "Vậy tại sao còn muốn đến Tuyên Vi điện?"
Ta cũng buồn bực nói: "Cái này còn phải hỏi ư? Bởi vì ta ghét Lý Tư Diễm."
Một lát sau, ta đóng gói xong đồ đạc, Khánh Phúc phái Hổ Dược Nhi tới giúp ta khiêng đồ đến Tuyên Vi điện, mình thì kéo ta sang một

bên, dặn đi dặn lại ta:
"Đến chỗ của Ngụy tài nhân thì phải hành động cẩn thận, Tuyên Vi điện không phải Tử Thần điện.

Ngụy tài nhân mới đến, hiền lành nhẹ dạ, không quản thúc được cung nữ bên dưới.

Một đám đó không phải đèn cạn dầu, với tính tình lỗ mãng này của ngươi cẩn thận bị bán đi còn ngây ngô giúp người ta đếm tiền."
"Được, ta nhớ kỹ rồi, cẩn thận là trên hết."
Ta hiểu Khánh Phúc là vì tốt cho ta, cười hì hì đáp lại.
Khánh Phúc chắp tay sau lưng, bước đi hai bước lại như chợt nhớ ra gì đó, nghiêm túc nói với ta: "Còn một điều nữa, lúc bệ hạ lâm hạnh Tuyên Vi điện, ngươi nhất định phải tránh đi, tuyệt đối không được xuất hiện trước mặt bệ hạ nữa."
Ta gật đầu nói: "Đó là đương nhiên, ta đảm bảo sẽ tránh đi thật xa.

Hắn đừng mơ nhìn thấy nửa sợi lông tơ của ta."
Khánh Phúc nhìn về phía Tuyên Chính điện, thở dài nói: "Như vậy cũng tốt."
Ta nhìn sắc trời, đoán chừng Lý Tư Diễm sắp hạ triều.

Ta chỉ muốn nhanh chóng cuốn xéo nhân lúc hắn chưa về, thế là thử thăm dò Khánh Phúc, nói: "Vậy ta đi nhé? Khánh Phúc gia gia giữ gìn sức khỏe, cố gắng bồi bổ."
Khánh Phúc khoát tay: "Đi đi, cuộc sống ngươi tự chọn thì sống cho tốt."
Ta vui sướng "ây" một tiếng, cõng ánh mặt trời cung đình chạy tới đơn vị mới Tuyên Vi điện.
***
Tuyên Vi điện nằm ở ngự nhai phía Bắc, cách Tử Thần điện không xa, đi thêm về phía Bắc chính là Thanh Tư điện của Vương Phù Nương.

Tổng thể mà nói thì vị trí không tệ, rất thuận tiện cho Hoàng đế đến hỏi han ân cần.

Tính cách của Ngụy Uyển Nhi không sắp mà hợp với đặc điểm của gian cung uyển này, đơn giản lại tẩm ngẩm tầm ngầm mà đấm chết voi.

Lúc ta đến Tuyên Vi điện, ở cửa chỉ có một tiểu cung nữ tuổi nhỏ canh giữ.

Nàng nhìn thấy ta, luống cuống bảo ta chờ một lát, nàng đi gọi quản sự của điện các nàng đến.
Ta vội vàng an ủi: "Đừng vội, cẩn thận ngã."
Lúc sáng nay, Khánh Phúc đã gửi lệnh điều động của ta đến Tuyên Vi điện.

Trên dưới Tuyên Vi điện đều đã biết nhưng bọn họ không ngờ ta tới nhanh như vậy.
Tiểu cung nữ kia đi một lúc, dẫn về một đại cung nữ mặt to như cái đĩa, lông mày dài mảnh tới.

Đại cung nữ nhìn ngắm ta một vòng, nhiệt tình nắm tay ta, cười nói: "Thẩm nương tử tới không khéo, Tài nhân còn đang rửa mặt.

Quản sự cô cô tạm thời không dứt ra được nên chỉ có ta tới đón cô.

Bên ngoài lạnh, mau vào thôi."
Thái độ cực tốt khiến cho ta được sủng mà lo.
Ta cũng cẩn thận quan sát đồng nghiệp mới của mình, mặc nàng kéo vào điện, miệng khéo léo gọi "tỷ tỷ".
Đồng nghiệp mới cười ha ha nói chuyện với ta, hai chúng ta giả mù sa mưa trao đổi tên họ và lai lịch.

Tại sao lại nói là giả mù sa mưa đây? Bởi vì trước khi còn chưa gặp mặt, hai chúng ta đã sớm lần mò gốc gác của đối phương.

Đại cung nữ tên Thụy Âm, nghe nói là Ngụy tài nhân tự mình ban tên.

Sáng nay Thiền Nhi biết ta sắp bị điều đến Tuyên Vi điện, cố ý chạy tới tìm ta một chuyến, nói là phải giải thích thế cục của Tuyên Vi điện với ta để tiễn biệt ta.
Hay cho một phương thức tiễn biệt giàu lòng nhân ái.
Theo tình báo Thiền Nhi cung cấp, Thụy Âm này là nữ nhân đỉnh chóp giới cung đấu Tuyên Vi điện.
"Không đối gạt nương tử, vốn là muội muội nuôi Tiểu Điệp của em được cất nhắc chức đại cung nữ này, nhưng nào ai có ngờ lại bị Thụy Âm nham hiểm này đoạt trước.

Nàng ta vu cáo muội muội em làm vỡ chén đĩa Ngụy tài nhân mang từ trong nhà tới, hại Tiểu Điệp bị phạt hai tháng bổng lộc, vị trí đại cung nữ cũng bị nàng ta cướp đi, thật là không thể tưởng tượng nổi!" Thiền Nhi đầy oán hận phàn nàn với ta.
Ta sờ cằm hồi tưởng một chút, Tiệp Điệp hình như là một trong tám bông hoa ăn cơm cùng ta đêm giao thừa năm ngoái, mặt trái xoan mày liễu, rất có tiếng nói trong đám nha đầu.

Có thể xử lý một hạt giống đại cung nữ như thế này, hẳn là Thụy Âm kia thật sự có chút năng lực.
"Tóm lại, nương tử cần phải cẩn thận Thụy Âm này.

Vì địa vị, nàng ta có thể làm bất cứ chuyện gì! Có gì ấm ức cứ việc tìm muội muội Tiệp Điệp của em nói.

Nàng ít tâm cơ, con người thành thật, mặc dù không thông minh nhưng tốt hơn Thụy Âm này nhiều." Nàng căm phẫn sục sôi.
Ta hiểu đại khái rồi.

Ừm...!Ý là Thụy Âm này không phải loại lương thiện, cho nên bảo ta tìm muội muội nàng kéo bè kết phái chứ gì.
Ta ậm ờ nói: "Cũng không cần lo lắng cái này.

Khánh Phúc gia gia nói chi tiêu của ta được phát thẳng từ Thượng cung cục, không chiếm phần của Tuyên Vi điện, chắc là nàng sẽ

không ra tay với ta."
Thiền Nhi không đồng ý: "Không phải nguyên nhân tiền nong.

Thân phận nương tử đặc thù, xuất thân Tử Thần điện, còn từng đọc sách, từng làm Sử quan và Khởi cư lang.

Bối cảnh như vậy không phải có thể dễ dàng trở thành người đứng đầu trong mắt Ngụy tài nhân sao? Nếu em là Thụy Âm, tuyệt đối sẽ không bình chân như vại, chắc chắn phải làm chút thủ đoạn."
Nàng còn có nửa câu chưa nói: Huống chi trông mặt cô rất dễ bị lừa.
Vừa nghĩ đến đây, Thụy Âm vén rèm lên, gọi ta một tiếng: "Thẩm nương tử?"
Ta gom lại suy nghĩ, cười với nàng: "Xin lỗi, vừa rồi ta đang nhìn bức tranh treo trên tường, nhìn đến mê mẩn nên quên Thụy Âm tỷ tỷ đang ở bên cạnh."
Thụy Âm lần theo ánh mắt của ta nhìn lại, thấy ta đang nhìn "Cung nữ du xuân đồ" treo trên tường, "ồ" một tiếng, gật đầu nói: "Cái đó à, đó là Tài nhân chúng ta vẽ.

Thánh thượng xem cực kỳ thích, cố ý sai người bồi giấy treo lên, còn khen Tài nhân chúng ta thư họa song tuyệt nữa."
Trong lời nói có phần đắc ý, có lẽ là cảm thấy hầu hạ chủ tử có học thức lại được sủng cũng được thơm lây.
Ta nhìn bức "Cung nữ du xuân đồ" kia, cảm nhận được một sự tuyệt vọng với trình độ thẩm mỹ của Lý Tư Diễm và họa sĩ Ngụy Uyển Nhi.
Thư họa song tuyệt? Lý Tư Diễm thật là dám khen.
Mặc dù phản đối trong lòng nhưng ta không thể ăn ngay nói thật, đành phải cười khô khốc nói: "Tài nhân được Thánh thượng xem trọng thật là có phúc."
Thụy Âm cũng khách khí nói tiếp: "Đó là đương nhiên."
Hàn huyên xong, Thụy Âm lại nói cho ta vài thói quen sinh hoạt thường ngày của Ngụy Uyển Nhi, các loại sở thích sở ghét, còn có tình hình nhân sự trên dưới Tuyên Vi điện.

Nội dung tổng thể gần giống tin tức Thiền Nhi chia sẻ, duy chỉ có bỏ bớt đi Tiểu Điệp.
Xem ra đúng như Thiền Nhi nói, quan hệ của Thụy Âm và Tiểu Điệp không được xem là tốt.
Ta không khỏi cảm thán: Một núi không thể chứa hai hổ, đây chính là chỗ làm việc.
Chuyện trò qua lại với Thụy Âm nửa ngày, cuối cùng nàng ta như lơ đãng hỏi một câu: "Trước đó Thẩm nương tử ở ngự tiền được sủng ái, chắc hẳn là có biết một vài yêu ghét của Thánh thượng, nếu có cơ hội có thể kể cho ta nghe một chút không?"
Ta vô thức phủ nhận nói: "Ta làm sao được tính là sủng ái? Trên dưới cả cung đều biết ta chọc giận bệ hạ bị phạt đi bốn tháng, lần này vừa mới về ngự tiền một chuyến, hôm sau đã bị đưa tới Tuyên Vi điện.

Bệ hạ chỉ hận không thể cả đời không gặp ta, đương nhiên từ nay về sau sẽ không nghe lời ta nữa."
Năng lực phân tích của Thụy Âm hạng nhất, trợn tròn đôi mắt nhỏ: "Từ nay về sau không nghe cô nói nữa? Chẳng lẽ lúc trước bệ hạ..."
Ta càng tẩy càng đen: "Lúc...!lúc trước đương nhiên cũng không nghe ta!"
"Chắc là Thẩm nương tử hiểu lầm rồi." Nàng ta đắn đo nói: "Thực ra là...!ừm...!cung nhân Tuyên Vi điện chúng ta đều chưa từng hầu hạ ở Tử Thần điện, cho nên không nắm bắt được tính tình và khẩu vị của bệ hạ, cũng không rõ xu hướng của bệ hạ lắm.

Tài nhân lành tính, những chuyện này chỉ có thể dựa vào hạ nhân đi nghe ngóng, cho nên..."
Nàng ta dừng lại, mím môi, có lẽ đang suy nghĩ lựa lời như thế nào mà không mất đi tính chính xác lời thỉnh cầu của mình.
Nàng ta nói đến nước này, ta mới thật sự hiểu.

Hóa ra là nàng ta muốn hiểu rõ tin tức của Tử Thần điện hơn một chút.
Đồng nghiệp mới có nhu cầu, ta không chút do dự quyết định bán thốc bán tháo chuyện riêng tư của Lý Tư Diễm, lập tức đồng ý nói:

"Được, sau này có cái gì cứ tới hỏi ta là được, ta nhất định sẽ biết gì nói nấy."
Thụy Âm cực kỳ vui mừng, kéo tay ta cảm kích nói: "Đa tạ Thẩm nương tử, Thẩm nương tử chớ trách ta tính toán, phải biết chúng ta như vậy cũng là vì Tài nhân.

Tỷ muội cung chúng ta cùng nhau cố gắng, nhất định có thể giúp Tài nhân suôn sẻ thuận lợi, vững chắc vượt qua vị Thanh Tư điện kia!"
Ặc...!Cái này độ khó hơi cao.
Nàng thỏa thê mãn nguyện, ta xấu hổ phụ họa, trong lòng âm thầm phỉ nhổ: Ngay cả mục tiêu chiến lược ngắn hạn cũng tiết lộ cho ta, ngươi đúng là không coi ta là người ngoài!
Sau khi nhét người vào phe mình xong, Thụy Âm hoàn toàn mở lòng với ta, lúc nói chuyện ít đi mấy phần khách khí, nhiều thêm mấy phần thân mật.
Nghe nàng ta kể ta mới phát hiện, hóa ra hậu cung thật sự có một nhóm nhân viên cực rảnh rỗi nhàm chán, lấy việc nghiên cứu hành tung và vận động tâm lý của Hoàng đế làm sự nghiệp chính.

Ta kính nể hô to "trâu bò", thân thương tôn xưng các nàng là: Nghiên cứu viên cẩu Hoàng đế học.
Thực ra theo một ý nghĩa nào đó, công việc của Sử quan chúng ta cũng có chỗ trùng lặp với các nàng.
"Hôm qua bệ hạ một mình ở trong thư phòng không gọi người vào hầu hạ, điều này quá không bình thường..." Thụy Âm nghiêm túc phân tích nói: "Từ năm nay, mùng một mùng hai mùng ba mỗi tháng đều là Tài nhân chúng ta thị tẩm, hôm qua bệ hạ lỡ hẹn, Tài nhân trằn trọc nửa đêm, canh hai mới rưng rưng thiếp đi, cho nên hôm nay mới dậy trễ."
Ta sờ mũi, ồm ồm nói: "Tối hôm qua sao? Tối hôm qua là ta đang hầu."
Thụy Âm choáng váng tại chỗ.
Ta vội vàng kêu oan: "Cô đừng nghĩ lệch lạc, là hầu kiểu Khởi cư lang ấy!"
Thụy Âm vội vàng lắc đầu: "Không nghĩ lệch lạc, chỉ là không ngờ

đêm khuya bệ hạ còn đang phê duyệt biểu tấu, quả nhiên là chuyên cần chính sự yêu dân."
Ta buồn bực vò đầu: "Không phải nên vậy sao? Ban đêm không làm việc thì còn có thể làm gì?"
Ta vừa hỏi xong, biểu cảm của Thụy Âm trở nên cực kỳ vi diệu và mờ ám.

Ta phát hiện mình hỏi một câu hỏi thiểu năng.
Quá thiểu năng, thiểu năng đến mức ta muốn tìm quả mướp đâm chết mình.
Cẩu Hoàng đế đã hai mươi có thừa, là một người trưởng thành, bây giờ hắn có nhiều hạng mục công việc đa dạng hóa hơn, chẳng hạn như...!khai chi tán tiệp, quảng bá mưa móc.
Thụy Âm nhỏ giọng chứng thực: "Từ sau khi bổ sung hậu cung, bệ hạ đã lâu không xử lý triều chính ban đêm."
Đã lâu?
Đệt! Vậy tại sao đúng ngày ấy ta trở về, hắn lại muốn làm việc nửa đêm?
Ta im lặng một lúc, lập tức thẹn quá hóa giận.
Mẹ nó đúng là giang sơn khó đổi bản tính khó dời, là cố ý đúng không? Chắc chắn là cố ý! Vì hành hạ ta, cẩu Hoàng đế thà hy sinh hoạt động giải trí nam nữ đêm đó, ở lại Tử Thần điện kéo dài công việc cũng phải ép ta mang bệnh trực ca đêm.

Mẹ nó, ta hận!
Thụy Âm thấy ta bóp nắm đấm kêu răng rắc, cười lúng túng nói: "Có...!có lẽ vì hôm qua Thượng Tị, ban ngày đi chơi nên chậm trễ triều chính hôm đó, bệ hạ chỉ có thể xử lý vào ban đêm..."
Ta nở nụ cười lạnh, chuyện gì cấp tốc phải làm trong đêm? Đột Quyết xuôi Nam? Thổ Phiên tạo phản? Đều không có.

Dựa vào đâu bắt ta tăng ca cùng hắn?
Tuyên Vi điện các nàng vốn dĩ không hiểu rõ Lý Tư Diễm, người này tính tình nóng nảy, không có nề nếp.

Công văn các nơi đưa tới đều chồng chất trên bàn, nhưng hôm qua lúc ta đi vào, mặt bàn cẩu Hoàng đế còn sạch sẽ hơn cái mặt hắn, chứng tỏ hắn hoàn toàn không có việc gì gấp phải xử lý.
Không có việc gì gấp còn rề rà trong thư phòng, rõ ràng là cố ý chờ ta.
Ta nhớ lại bộ dạng hèn hạ làm lơ ta lúc đầu tối qua, không nhịn được lườm một cái: Hừ, cẩu Hoàng đế giả bộ cũng thật giống.
Thụy Âm thấy ta lúc thì nghiến răng nghiến lợi, lúc thì cười khẩy, biểu cảm biến hóa khôn lường, trong lòng hơi thấp thỏm, ngượng ngùng cười nói: "Nếu bệ hạ thật sự bề bộn chính vụ, đợi lát nữa ta đi bẩm báo chi tiết với Tài nhân..."
"Được, tỷ tỷ vất vả rồi."
Hai nữ nhân cầm tay nhìn nhau cười giả dối, như hai đóa hoa giấy rung rinh theo gió.
Lại trò chuyện qua loa vài câu xong, Thụy Âm giúp ta thu dọn chăn đệm, lau xong bàn rồi cáo từ với ta, nói nàng ta phải đến Thanh Tư điện một chuyến, đưa cho Vương tài nhân dây ngũ sắc Ngụy Uyển Nhi làm trước đó vài ngày.
Lúc gần đi còn phỉ nhổ với ta: "Tài nhân chúng ta thật là lương thiện, mang thủ công tốt như vậy tặng cho người ta.

Nhưng mà có đi không có lại, tặng nhiều đồ tốt vậy mà chưa từng thấy Thanh Tư điện cho một ánh mắt tốt."
"Vương tài nhân không dễ ở chung sao?"
Nghe ta hỏi như vậy, oán hận của Thụy Âm trào lên ngùn ngụt.
"Lần trước Hỉ Phúc bên cạnh Vương tài nhân còn châm chọc Tài nhân chúng ta tướng mạo xấu, Kiêm Gia cung chúng ta tức quá mới cãi nàng ta một câu, Hỉ Phúc kia không thèm nói lý, xông lên đánh Kiêm Gia...!Người bên cạnh phạm lỗi, Vương tài nhân cũng không thèm dạy dỗ, chỉ bảo Hỉ Phúc xin lỗi qua loa rồi thôi, đúng là..."
Nàng ta giận không có chỗ phát tiết, ngay cả tốc độ nói cũng liến thoắng.
Ta nghe đến trợn mắt há mồm.

Khá lắm, bây giờ giang hồ của cung nữ đã võ đức dồi dào như thế rồi sao?

Ta sờ sờ cánh tay chỉ ăn không luyện dần dần lỏng lẻo, quyết định bắt đầu từ ngày mai sẽ đánh trường quyền mỗi sáng.
Sau khi Thụy Âm đi, ta vòng quanh phòng hai lần, đứng thế trung bình tấn, vung tay làm mấy động tác võ thuật, thử cảm giác tay ngông nghênh đánh nhau năm đó, lúc này mới yên tâm.
Chắc chắn Thụy Âm đã đi xa, ta lén lút lấy bản thảo "Mỹ nhân rắn rết" ta chưa viết xong ra, giấu trong cái bình rỗng ở trong góc.
Mặc dù Khánh Phúc chưa từng nói trong cung không cho phép viết truyền kỳ, nhưng đây là đâu? Đây là trong cung đấy, pháp luật không cấm đoán.

Nếu như bị ông ta phát hiện ta đang viết loại văn học đồi phong bại tục này, ta chịu không nổi.
Giấu thật kỹ bản thảo xong, tâm trạng ta hơi ổn định lại, thấy mặt trời mới lên, đoán chừng Ngụy Uyển Nhi cũng đã rửa mặt xong rồi, thế là đứng dậy đến chính điện Tuyên Vi điện.
Trong điện im lắng, cửa không người trông coi, ta nghênh ngang đi tới, vừa vào cửa lại thấy bức "Cung nữ du xuân đồ" xấu tệ kia của Ngụy Uyển Nhi, con mắt ta hơi nhức nhối, lúc chuyển mắt đi lại nhìn thấy một bức họa khác đang trải ra phơi khô mực.
Mặc dù vẫn là họa sĩ không rành, nhưng dễ nhìn hơn bức trước đó một chút.
Ta nheo mắt lại cẩn thận nhìn, phát hiện trên bức vẽ này là bóng lưng một nam nhân, mặc áo dài thường ngày màu lam sẫm, dựa vào lan can trông về phía xa.
Nhận ra chiếc áo dài quen mắt kia, ta thở dài, hóa ra nàng vẽ Lý Tư Diễm.
Vẽ không ổn, nhưng có thể nhìn ra đặt cả tấm lòng.
Tự dưng ta nhớ tới lúc trước ta vẽ chân dung cho Mạnh Tự cũng là hết sức cẩn thận từng nét, vẽ xong cho y xem, y xoi mói một đống lỗi trúng điểm yếu, ta tức đến kêu gào muốn vẽ lại, y lại không nỡ, mua đá bào dỗ dành ta, ta mới miễn cưỡng đồng ý cho y bức họa làm kỷ niệm.

Nhớ tới chuyện cũ xa xôi mà mơ hồ, nhất thời nỗi lòng ngổn ngang, ta ngơ ngẩn đứng tại chỗ thất thần, ngay cả sau lưng có người đến

cũng không nhận ra.
"Là Thẩm nương tử đấy à?"
Bên tai đột nhiên vang lên một giọng nữ dịu dàng.
Ta quay đầu, một khuôn mặt thanh tú đập vào mắt, là Ngụy Uyển Nhi.
Nàng cao hơn ta một chút, hôm nay chải kiểu tóc đơn giản, cài trâm bạc mộc mạc, cách ăn mặc này có phần tùy tiện thường ngày, giống như tiểu muội muội nhà hàng xóm vậy.
Ta hành lễ với nàng: "Thẩm Anh bái kiến Ngụy tài nhân."
"Không cần đa lễ." Ngụy Uyển Nhi dịu giọng nói.
Nàng thấy ta đang nhìn bức tranh bóng lưng Lý Tư Diễm kia, ngượng ngùng cúi đầu: "Thẩm nương tử chớ xem, ta vẽ không được tốt."
Ta cười: "Trong vẽ có tình chính là tác phẩm xuất sắc."
Nghe ta nói như vậy, ánh mắt Ngụy Uyển Nhi lóe lên một chút lấp lánh mừng rỡ, ấp úng nói: "Cô thật tinh mắt, như vậy cũng không gạt được cô."
Ta còn chưa kịp trả lời, Thụy Âm sau lưng nàng lập tức tiếp lời: "Đúng là vậy.

Thẩm nương tử là người hiểu vẽ, vừa rồi nô tỳ dẫn Thẩm nương tử vào, Thẩm nương tử còn khen bức Cung nữ đồ của Tài nhân đẹp đấy."
Nét mặt ta suýt nữa nứt toác: Khoan khoan, bà đây chưa từng khen nha!
Tiểu Điệp một bên khác sau lưng nàng không cam lòng yếu thế, mạnh miệng cười nói: "Tất nhiên là Thẩm nương tử có tài học, bây giờ tới Tuyên Vi điện chúng ta cũng có thể làm bạn với Tài nhân rồi."
Ánh mắt hai cung nữ giao nhau trên không trung, sát khí bốn phía.
Ta vội vàng cười theo nói: "Bệ hạ thương Tài nhân thường ngày bí bách không ai luận bàn chữ nghĩa mới phái ta đến giúp Tài nhân bớt cô đơn.

Được tới đây là phúc của ta, cũng là một phần tấm lòng bệ hạ yêu quý Tài nhân."
Nhìn ra Ngụy Uyển Nhi cực kỳ thích Lý Tư Diễm, ta chuyên môn

chọn nói lời hay, nói viển vông nhấn mạnh sự ưu ái của Lý Tư Diễm với nàng.
Quả nhiên, Ngụy Uyển Nhi cực kỳ thích thú, cố gắng kiềm chế khóe miệng cong lên, vẻ hạnh phúc lộ rõ trên mặt.
"Ta nào có đáng để Khởi cư lang ngự tiền đến bầu bạn? Bệ hạ thật đúng là..." Nàng say đắm trong tình yêu ngọt ngào, ánh mắt nhìn ta càng ngày càng hòa nhã, giống như đang nhìn đồng tử tơ hồng dưới trướng Nguyệt lão vậy.
Ta im lặng, vẫn quyết định không nói cho nàng thật ra ta xui xẻo động chạm Lý Tư Diễm mới bị đày đi quý cung.

Ngụy Uyển Nhi vui vẻ một hồi, lại muốn lôi kéo ta đi tạ ơn, thuận tiện đưa mấy món nàng mới làm cho Lý Tư Diễm.

Do ta đánh chết cũng không muốn đến trước mặt Lý Tư Diễm, nàng đành phải bỏ lại ta, tự mình bê bát anh đào tất la đến Tử Thần điện.
Thụy Âm đi cùng với nàng, Tiểu Điệp thì ở lại Tuyên Vi điện.

Ta và Tiểu Điệp lảm nhảm một canh giờ, nghe được không ít tin sốt dẻo của các cung.

Đang lúc chúng ta hứng chí bừng bừng thảo luận yêu hận tình thù của Tố Hành và Tề công công, tiểu cung nữ ở cửa thông báo, nói Tài nhân quay về rồi.
Ta mừng rỡ, đứng dậy ra ngoài nghênh đón.
Không ngờ oan gia ngõ hẹp, liếc mắt nhìn thấy Lý Tư Diễm bên cạnh Ngụy Uyển Nhi.
Ta như gặp ma giữa ban ngày, luống cuống chân tay, điên cuồng ra dấu với Tiểu Điệp: "Chết rồi! Bệ hạ tới, ta phải tìm một chỗ trốn đi."
Tiểu Điệp nói: "Cô về phòng mình đi, mau lên!"
Trông thấy hai người đã dắt tay đến gần, ta nhanh chóng cong lưng phi vào nhĩ phòng của ta.
Cuối cùng kịp vọt vào trong phòng đóng cửa lại trước khi Lý Tư Diễm phát hiện ra ta.
"Bệ hạ tới thật đúng lúc, Uyển Nhi đang vẽ tranh.

Nhưng mà không thể cho bệ hạ xem bây giờ, phải giữ bí mật." Ngụy Uyển Nhi nói cười ríu rít vào điện, giọng nói mềm mại quanh quẩn trong chính điện.
Ta dựa vào cửa, nghe thấy cẩu Hoàng đế vui vẻ trả lời nàng: "Được, không xem thì không xem.

Đợi hôm nào Uyển Nhi có hứng thì lại cho trẫm xem vậy."
Bọn họ chuyện trò đi vào, thì thà thì thầm ở nơi cách ta không gần không xa.
Không có gì ngoài mấy lời tán tỉnh buồn nôn.
"Trẫm phái Thẩm Anh tới, nàng dùng có thuận tay không?" Cẩu Hoàng đế hỏi.
Ta đột nhiên bị điểm tên, giật nảy mình, phản xạ có điều kiện bắn lên khỏi cửa.
Ngụy Uyển Nhi nói: "Nàng đã tới rồi, còn nói là bệ hạ thương yêu thiếp mới bảo nàng đến giải sầu tịch mịch vì thiếp.

Uyển Nhi biết ơn tấm lòng của bệ hạ mới cố ý đến Tử Thần điện tạ ơn bệ hạ."
"Nàng ta nói với nàng như vậy sao?"
Ngụy Uyển Nhi nói: "Đúng vậy."
Cẩu Hoàng đế không nói tiếp, im lặng một hồi rồi uyển chuyển dời đề tài sang cái khác.
Ngoài cửa vọng vào đứt quãng tiếng cười của Lý Tư Diễm và Ngụy Uyển Nhi.
Tuyên Vi điện vừa to vừa trống trải, cho dù là một âm thanh rất nhẹ cũng âm vang réo rắt.

Ta nghe đến cực kỳ bực bội, lại không thể ra ngoài yêu cầu bọn họ câm miệng, dứt khoát vén chăn lên nằm xuống ngủ, điềm tĩnh làm heo được trả lương.
Ngủ chập chờn mấy canh giờ, mãi đến giờ bữa tối, một mùi đồ ăn ở xa xôi lọt vào trong khe cửa.

Ta đang nửa tỉnh nửa mê khịt mũi một cái, khóe miệng vô thức chảy xuống chất lỏng khả nghi.

Ui, thơm quá vậy.
Ta tham lam hít mũi một cái, mùi cá khô chiên giòn lập tức tràn đầy khoang mũi.
Đi ra xem một tí không?
Không được, sẽ bị Lý Tư Diễm nhìn thấy.
Nhưng mà ta đói quá!
Lượn lờ hai vòng trong phòng, ta bị dụ dỗ đến thực sự không nhịn được, rón rén kéo cửa ra một khe nhỏ, thập thà thập thò nhìn trộm ra bên ngoài.
Ta kinh ngạc phát hiện lại có người tốt chuyển một cái bình phong lớn đến cửa nhĩ phòng thông ra chính điện.

Ta nhanh chóng nghiêng người ra ngoài, chạy chậm hai bước ngồi xổm sau tấm bình phong, nhỏ giọng gọi Tiểu Điệp trông coi bên ngoài mấy trượng: "Tiểu Điệp, Tiểu Điệp?"
Tiểu Điệp đang hết sức chăm chú hầu hạ, bưng một bình rượu vàng đồng, đứng nghiêm chỉnh, hoàn toàn không nghe thấy tiếng gọi nồng nàn của ta.
Trái lại là Thụy Âm để ý tới cái bóng lúc ẩn lúc hiện trên bình phong, phái một tiểu nha đầu đến nói lại: "Bệ hạ và Tài nhân còn đang dùng bữa, nương tử tránh đi chút."
Mắt ta trông mong nhìn bàn tiệc hỏi: "Bọn họ dùng bữa, chúng ta thì không ăn sao?"
Tiểu nha đầu trợn mắt nhìn, khó xử nói: "Nương tử không biết sao? Chúng ta hầu hạ trong cung trước giờ đều phải chờ xong xuôi mới được vào ăn cơm."
Lúc này ta mới nhớ ra bây giờ thân phận của ta từ nữ quan chuyển thành cung nhân bình thường.

Nếu là cung nhân bình thường thì phải chờ chủ tử ăn xong mới được ăn.
Ta ôm bụng thở dài: "Cám ơn ngươi, ta hiểu rồi."
Mặc dù trong bụng đói khát, nhưng ta biết rõ bây giờ không giống ngày xưa, nhịn đau quay người định về phòng, ai ngờ đột nhiên nghe thấy giọng nói lành lạnh của cẩu Hoàng đế từ đằng xa bắn tới:

"Bình phong kia sao lại như có cái bóng ma đang chập chờn thế?".

Chương 25: 25: Dã Vọng Của Ngụy Uyển Nhi

*Hy vọng xa vời
Hắn vừa dứt lời, bóng ma trên bình phong vốn đang ngây người chợt rùng mình.
Ta duy trì tư thế ôm bụng yểu điệu, ánh mắt kinh hãi bắn tứ tung.
Mẹ nó, cẩu Hoàng đế chỉ nói ta không được xuất hiện trước mặt hắn, chứ không có nói hắn sẽ chủ động tới ăn vạ ta!
Trong đại điện nhất thời yên lặng như chết, cực kỳ lúng túng.

Cả người ta cứng ngắc, một cử động cũng không dám.
Ngụy Uyển Nhi sửng sốt một hồi, cười nói với Lý Tư Diễm: "Bệ hạ là chân long thiên tử, thân mang chính khí càn khôn, thần quỷ đâu dám đến gần.

Theo thiếp thấy, cái bóng kia có lẽ là tiểu cung nhân trong cung thiếp, ở đó ăn bơ làm biếng thôi."
Lý Tư Diễm liếc mắt về phía này một cái, lạnh lùng nói: "Lần sau còn dám giả thần giả quỷ, lập tức mang xuống đánh chết."
Ta giả vờ như rất sợ hãi, bóp cuống họng khóc lóc: "Hu hu nô tỳ không dám nữa!"
Vừa diễn vừa từ từ lui lại, lui lại nữa, cuối cùng phóng về trong phòng đóng cửa lại.

Người sợ chứ lòng không sợ, ta phách lối âm thầm gào thét: Mang xuống đánh chết? Xí, có gan ngươi đánh đi.
Không kiếm được cơm, ngược lại còn bị Lý Tư Diễm dọa cho một trận.

Bụng ta cồn cào, cảm xúc cáu gắt, trong lòng thầm mắng cẩu Hoàng đế âm hồn bất tán đến máu chó đầy đầu vẫn không thể nào giải

hận.

Ta đi lại trong phòng hai vòng, lại lấy ra bản thảo "Mỹ nhân rắn rết" vừa giấu kỹ sáng nay, cắn răng nghiến lợi viết tiếp: Viên ngoại còn đang đắm chìm trong sắc đẹp, hoàn toàn không biết nguy hiểm đã dần dần kéo tới...
Hóa bi phẫn thành linh cảm, ta quên ăn quên ngủ viết một canh giờ, viết một mạch từ viên ngoại nạp tiểu thiếp thứ mười tám đến tiểu thiếp thứ mười tám hoàn toàn tỉnh ngộ hóa thân thành Góa Phụ Đen, vị tiểu thiếp này là một nữ tử mạnh mẽ, oán hận dâng lên nói làm là làm, đêm đó che đầu che mặt đến phường thuốc đặt ba cân Hàm Tiếu Bán Bộ Điên[1]...!Đang lúc ta hưng phấn miêu tả độc dược ngấm vào máu, Thụy Âm gõ cửa phòng ta.

(1) Trong bộ phim "Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương", diễn viên Châu Tinh Trì ví von "Hàm tiếu bán bộ điên" là thiên hạ kịch độc.

Thứ này tan nhanh trong nước, sau khi dùng, con người sẽ rơi vào trạng thái ảo giác nghiêm trọng và không kiểm soát được hành vi của mình.
Tay ta run lên, vội vàng nhét bản thảo vào trong bình, vuốt tóc hai cái, mở cửa lộ ra khuôn mặt mừng rỡ: "Cuối cùng bệ hạ cũng đi rồi sao?"
Thụy Âm nhìn ta bằng ánh mắt quái dị, nói: "Không có, bệ hạ và Tài nhân đến nội điện rồi."
Nàng ta thấy bút mực bày trên bàn, lại hỏi: "Thẩm nương tử đang viết lách sao?
Ta nào dám nói cho nàng là ta đang viết văn học góa phụ đồi trụy, chột dạ cười: "Mới vừa mài mực, còn chưa bắt đầu viết."
Thụy Âm trông có vẻ không tin lắm, vẫn không tỏ ý gì định vươn cổ ra xem ta đang viết gì.

Ta vội vàng kéo tay áo nàng ta, tội nghiệp nói: "Thụy Âm tỷ tỷ, bao giờ các cung nữ chúng ta mới được dùng bữa thế?"
Nàng ta dẫn ta vào một nhĩ phòng khác của các cung nữ ăn cơm, lệnh các tiểu cung nhân đang cúi đầu ăn cho ta một chỗ ngồi.

Cơn đói chính là gia vị tốt nhất, cho dù chất lượng thức ăn không tốt, ta cũng sáng bừng hai mắt nhào tới, càn quét ăn như gió cuốn mây tan.
Nhét liên tiếp năm cái bánh hấp vào trong bụng, ta buông đũa xuống trong ánh mắt khiếp sợ của chúng nữ tử, "ợ" một cái giòn giã.
Ta sờ cái bụng no căng, thấy khung cảnh có chút xấu hổ, ngại ngùng cười cười, chủ động gợi chuyện nói: "Hôm nay bệ hạ ở lại điện phụ chúng ta thật lâu, đúng là sài môn hữu khánh, bồng tất sinh huy² ha."
(2) Rồng đến nhà tôm, nhà tranh rực rỡ.
Thụy Âm không hiểu hai câu thành ngữ sau, nhưng rất đồng tình với nửa câu trước, ưỡn ngực lên, mặt mày hớn hở nói: "Đúng vậy, ba tháng qua lần đầu bệ hạ ở một gian cung điện từ giờ Ngọ cho tới ban đêm, thậm chí ngay cả công vụ cũng mang tới Tuyên Vi điện xử lý, sự coi trọng này quả thực là độc nhất vô nhị."

Phì, hôn quân!
Một tiểu cung nhân lại gần góp lời: "Phải đó, bệ hạ sủng ái Tài nhân chúng ta, ánh mắt nhìn Tài nhân cực kỳ dịu dàng kìa."
Phì, quỷ háo sắc!
Một tiểu cung nhân khác nâng mặt cười ngây ngô: "Bệ hạ oai phong, Tài nhân thanh tú, quả nhiên là một đôi bích nhân."
Phì...!Không nghĩ ra mắng thế nào nữa.
Ta ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Ha ha ha, thật sự là tiêu phòng độc sủng.

Xem ra Tài nhân chúng ta được tấn thăng nằm trong tầm tay rồi ha ha ha ha ha ha." Trong nhĩ phòng tràn ngập không khí vui vẻ.
Nhân lúc các cung nữ đều ở đây, ta hỏi: "Tài nhân được sủng ái, vậy có phải người trong cung chúng ta luôn phải gặp mặt Thánh thượng không?"
Thụy Âm nói: "Không hẳn là luôn phải gặp, bệ hạ không thích có người ở bên, bình thường lúc ở cùng Tài nhân đều sẽ đuổi chúng ta đi.

Những người trực trong nội điện giống chúng ta có thể có cơ hội phục vụ ở ngự tiền hai, ba lần một tuần."
"Á?" Ta kinh hãi: "Có thể không gặp không?"
Thụy Âm trầm ngâm chốc lát, nói: "Ngày lễ khác thì không ngại, nhưng yết kiến mồng một tết, sinh thần của bệ hạ, hai cái này là trên dưới cả cung cùng nhau yết kiến, ngay cả tạp dịch vẩy nước quét nhà cũng phải đi.

Cô là cung nữ đường đường chính chính, hai vụ này là không tránh được."
"Sinh...!sinh thần của hắn có phải ngay tháng này không?"
"Vào mùng mười."
Ta hoảng sợ xòe ngón tay ra tính: Mùng mười, vậy chẳng phải...!chỉ còn năm ngày ư?
Ông trời của ta ơi!
Vừa rạng sáng ngày hôm sau, nhân lúc cẩu Hoàng đế còn chưa rời giường, ta chạy như bay vào Tử Thần điện tìm Khánh Phúc.
Khánh Phúc vừa thấy ta, hai hàng lông mày mờ nhạt nhíu thành chữ Bát, ghét bỏ nói: "Khó khăn lắm mới đuổi ngươi đi được, bây giờ mới có một ngày tại sao lại chạy về?"
Ta không nói nhảm với ông ta, vào thẳng vấn đề chính: "Khánh Phúc gia gia, sắp tới sinh nhật của bệ hạ rồi, người Tuyên Vi điện nói cho ta cung nữ các cung đều phải đến yết kiến chúc thọ, ta cũng phải đi, vậy chẳng phải là bệ hạ sẽ nhìn thấy ta sao?"
Khánh Phúc hừ lạnh nói: "Có ngốc hay không? Quy củ là chết, người là sống, ngươi dứt khoát không đến chẳng phải xong rồi sao?"
Ta chớp mắt: "Còn có thể như vậy sao?"
Khánh Phúc buông mắt, khinh bỉ nói: "Ngươi cho rằng mình quan trọng bao nhiêu? Thêm ngươi với bớt ngươi có gì khác nhau?"
"Được thôi!" Ta vui sướng đồng ý: "Khánh Phúc gia gia nói rất có lý, ta về trước nha!"
"Đi mau lên, suốt ngày chạy nhảy linh tinh còn ra cái gì."
Khánh Phúc mang khuôn mặt cay nghiệt đầy nếp nhăn, khoát tay với ta như đuổi ruồi: "Gần đây bệ hạ hay đến chỗ Ngụy tài nhân, ngươi đi trốn cho kỹ, đừng lượn lờ trước mặt bệ hạ."

"Ta biết rồi."
Ta thoải mái đáp lại, lại đội ánh mặt trời mới lên chạy như bay về Tuyên Vi điện.
***
Tối hôm qua Lý Tư Diễm ngủ lại Tuyên Vi điện, cũng thuận tiện mang theo đội ngũ hầu hạ đến, tất cả đều là gương mặt quen thuộc của Tử Thần điện.

Lúc ta về điện, nhìn thấy Huệ Nguyệt đang chỉ huy tiểu cung nữ làm việc đâu ra đấy, Thụy Âm đang ở bên cạnh nàng lôi kéo làm quen.
Ta đi qua chào hỏi: "Huệ Nguyệt tỷ tỷ, bệ hạ dậy chưa?"
Huệ Nguyệt cười: "Sắp đến giờ vào triều rồi, bên trong đang hầu hạ rửa mặt."
Thụy Âm cười hùa nói: "Các tỷ tỷ ở Tử Thần điện tay chân nhanh nhẹn, thoáng cái đã xử lý xong rồi, khiến người ta thật bội phục."
Tỷ tỷ Tử Thần điện tay chân nhanh nhẹn không ta không biết, nhưng tiếng vỗ mông ngựa này của nàng ta thật là vang dội.
Lại ồn ã một hồi lâu, Hoàng đế rời khỏi Tuyên Vi điện, y phục chỉnh tề đi thượng triều.

Chỉ một lúc sau, Ngụy Uyển Nhi cũng dậy, sai người đi gọi ta đến, nói muốn vẽ tranh, bảo ta ở bên hầu hạ.
Ta xốc lại tinh thần đi vào, ân cần giúp nàng cắt giấy vẽ, bày biện xong bút mực, hỏi nàng: "Tài nhân muốn vẽ cái gì?"
Ngụy Uyển Nhi lộ ra thần thái thẹn thùng của cô gái nhỏ: "Vẫn chưa nghĩ ra vẽ cái gì.

Nhưng mà Thẩm nương tử, ta có chuyện khác muốn hỏi cô, cô từng làm Khởi cư lang ở ngự tiền, vậy có biết bệ hạ thích lễ vật sinh nhật gì không?"
"Vàng." Ta không chút do dự, thốt ra.
Ngụy Uyển Nhi ngẩn người: "Vàng?"
Ta nói bổ sung: "Thêm chút ngọc càng tốt hơn."
Bởi vì hoàn cảnh lớn lên quá nghèo khổ cùng với thiếu hụt tố chất cơ sở văn hóa, thẩm mỹ của Lý Tư Diễm không khác gì lão gia địa

chủ nhà quê.
Cũng chính là...!nhìn càng đắt càng tốt.
Ta lại nghĩ tới lúc trước hắn muốn tặng cho ta cái hộp vàng kia...!Mẹ nó, rất muốn xóa bỏ đoạn ký ức tồi tệ này.
Ta nói lời thật, nhưng Ngụy Uyển Nhi trông có vẻ thất vọng.
Nàng như một học trò giải sai đề, ngã ngồi bên giường Hồ, chán nản nói: "Ta biết ngay mà, ta luôn không đoán được tâm tư của người."
Ta lờ mờ cảm thấy không ổn, nhỏ giọng hỏi: "Sao...!sao vậy?"
Chỉ thấy Ngụy Uyển Nhi khom người xuống, chật vật lấy ra một chiếc đai lưng gấm tinh xảo, còn có một đôi giày rồng thêu rực rỡ gấm hoa, đặt lên bàn đờ đẫn nhìn, vành mắt dần dần đỏ lên: "Ta...!ta không biết người thích gì, nên chỉ chuẩn bị hai đồ thêu thùa này, chắc là người không thích..."
Không! Muội muội, muội nghe ta giải thích!
Trông thấy nước mắt nàng sắp nhỏ giọt xuống, ta run rẩy vươn tay, lớn tiếng nói: "Khoan...!khoan đã! Theo ta thấy, chắc chắn bệ hạ cực kỳ yêu thích lễ vật này!"
Ngụy Uyển Nhi ngẩng đầu nhìn ta, trong mắt lấp lánh nước.
"Nhưng không phải cô vừa mới nói bệ hạ thích đồ vàng ngọc sao?" Nàng nghi hoặc hỏi.
Ta nói như chém đinh chặt sắt: "Hắn thích đồ vật quý, nhưng không có nghĩa là hắn không thích cái khác.

Tài nhân, ta làm quan ở Tử Thần điện hai năm, cũng coi là có biết một hai sở thích của bệ hạ.

Theo ta thấy, lễ vật này của Tài nhân còn có thể cải tạo, bệ hạ thích đồ quý, chi bằng Tài nhân khảm chút kim ngọc trên đai lưng đi.

Như vậy, chắc chắn bệ hạ sẽ như nhặt được của báu, yêu thích không buông tay."
Thẩm mỹ của Lý Tư Diễm luôn vừa thô vừa tục, trong rương quần áo chất đầy các loại phối sức lòe loẹt, mặc dù lễ vật này của Ngụy Uyển Nhi cay mắt, thế nhưng là chó ngáp phải ruồi, vẫn tính là phù hợp với khiếu thẩm mỹ của Lý Tư Diễm, có đường cứu vãn.
Nói thế nào nhỉ, theo một khía cạnh nào đó, Ngụy Uyển Nhi và Lý

Tư Diễm thật là mẹ nó một đôi trời sinh, đều là kẻ yêu thích phục sức quê mùa vào nhầm nội cung, cá lọt lưới giáo dục thẩm mỹ của sĩ tộc.
Ngụy Uyển Nhi nghe ta, xét nét đánh giá lễ vật mình chuẩn bị.

Hồi lâu sau, nàng gật đầu nói: "Thẩm nương tử nói rất có lý, ta chỉ cố biểu đạt tấm lòng lại có vẻ không đủ quý giá.

Vậy thì ta bảo Thụy Âm mở phòng kho lấy miếng ngọc, tối nay sẽ đính lên."
Ta nịnh nọt nàng: "Lễ vật của Tài nhân chắc chắn lấn át tất cả."
"Cảm ơn cô." Ngụy Uyển Nhi cảm kích nhìn ta một cái, bỗng như nhớ ra điều gì, hỏi ta: "Khởi cư lang các cô cũng sẽ tặng quà cho bệ hạ phải không? Không biết năm ngoái cô tặng cái gì, bệ hạ thích không?"
Ta bị hỏi khó, trong đầu trống rỗng.
Năm ngoái? Ta chỉ nhớ Tố Hành ghi danh sách lễ vật quý hiếm các nơi đưa tới nhét vào phòng kho, bởi vì thật sự quá nhiều đồ, nàng ta bận rộn rất nhiều ngày mới làm xong, nhưng những thứ đó có của ta tặng không? Chắc là không có chứ.

Ta buồn rầu gãi đầu, ra sức hồi tưởng thật lâu, đột nhiên nhớ ra: Không đúng, ta có tặng.

Lúc ấy cẩu Hoàng đế hỏi ta muốn tặng quà gì, ta nói không có, hắn mỉa mai mắng ta một trận, mắng xong nói muốn cho ta một cơ hội nữa, khẩn trương chuẩn bị cho hắn.

Ta không có cách nào khác, chỉ có thể trong đêm làm giả bức "Hỉ thước đăng chi đồ" cho hắn.

Hắn nhận được xong tim rồng cực kỳ vui vẻ, cố ý tìm người bồi giấy, cất giấu vào ngăn tối bí mật của hắn.
Cái ngăn tối bí mật đó là chỗ Lý Tư Diễm cất giữ đồ vật quan trọng, đồ cất bên trong bao gồm: Ngọc tỷ truyền quốc, di thư Cao tổ, xá lợi văn kiện quý, ngựa gỗ nhỏ mẹ ruột hắn khắc cho hắn, "Dư Thái hậu

truyện" ta viết, còn có trâm hoa tiểu nương tử bèo nước gặp nhau tặng hắn thời niên thiếu...! Bất luận là nhìn vào ý nghĩa cất giữ đồ vật quý giá hay là kỷ niệm, "Hỉ thước đăng chi đồ" của ta đều kéo đẳng cấp của ngăn tối xuống một bậc lớn.
Ta nói đại khái với nàng một chút, Ngụy Uyển Nhi sau khi nghe xong lộ ra vẻ mặt cực kỳ động lòng.
"Nếu như vậy thì ta cũng nên vẽ một bức tặng cho bệ hạ." Ngụy Uyển Nhi thỏa thuê mãn nguyện.
Nàng có lòng này, đương nhiên là ta ủng hộ một tay.

Lấy lòng lãnh đạo mới ấy mà, không mất mặt.
Ta nhớ tới bức họa chưa xong nhìn thấy trước điện hôm qua, linh cảm lóe lên, nói với Ngụy Uyển Nhi: "Theo ta thấy, Tài nhân cũng không cần vẽ bức mới nữa, cứ dùng bức bóng lưng bệ hạ hôm qua cũng không tồi."
Ngụy Uyển Nhi hơi động lòng, do dự nói: "Nhưng bình thường người ta lấy thư họa làm lễ vật, chưa từng tặng chân dung chủ nhân, ta sợ..."
"Không sao, bệ hạ luôn không câu nệ tiểu tiết, tự cao tự đại.

Tài nhân vẽ bóng lưng của hắn, hắn nhận được chắc chắn xem trọng Tài nhân."
Ta nói đến tương đối uyển chuyển, sự thật là Lý Tư Diễm vốn dĩ xem không hiểu tranh vẽ xấu hay đẹp, chỉ cần hắn cảm thấy vẽ giống thì chính là vẽ đẹp.

Nếu như là vẽ hắn mà còn vẽ giống, vậy thì quả thực là vẽ đẹp siêu phàm, Ngô Đạo Tử[3] tái thế.
(3) Họa sĩ lớn của Trung Quốc thời nhà Đường.
Càng nghĩ càng thấy có triển vọng, ta thúc đẩy khuyên nhủ: "Tặng chút đồ thêu thùa đương nhiên cũng là tấm lòng thành, thế nhưng như vậy chẳng phải mờ nhạt trong đám người sao? Bệ hạ đối với Tài nhân khác biệt, đương nhiên Tài nhân cũng nên tặng lễ vật độc đáo chút, nếu không làm sao xứng với vị trí độc nhất được đây?"
Trong cung đình mênh mang, xa xỉ nhất chính là vị trí độc nhất này, khó cầu nhất cũng chính là vị trí độc nhất này.

Ngụy Uyển Nhi bị "vị trí độc nhất" này đả động.
"Được, vậy thì làm theo lời cô." Nàng kiên định nói.
Nàng đẩy việc đính mảnh ngọc lên buổi tối, nhân lúc ban ngày sắc trời tốt, trải rộng bức bóng lưng Lý Tư Diễm ở bệ cửa sổ, nhấc bút lên, đưa mắt nhìn nam tử trên bức họa thật lâu, đột nhiên uể oải nói: "Ta vẽ không được tốt."
Thấy nàng lại bàn lùi, ta phát điên gầm thét trong lòng: Không sao đâu muội muội! Muội vẽ không được tốt, nhưng Lý Tư Diễm hắn mắt mù! Ngay cả Hàn đại gia là ai hắn cũng không biết, làm sao lại bắt bẻ kỹ thuật của muội được!
Nhưng ta lại không thể nói trắng ra như vậy, đành phải quanh co lòng vòng khuyên nàng: "Tài nhân không cần khó xử, "Hỉ thước đăng chi đồ" năm ngoái ta tặng bệ hạ cũng cực kỳ thô sơ, nhưng bệ hạ vẫn thưởng thức như thường, có liên quan gì đâu? Quan trọng chỉ là tấm lòng mà thôi..."
Không ngờ Ngụy Uyển Nhi hoàn toàn bắt lộn trọng điểm, đôi mắt bỗng dưng sáng lên, nắm chặt tay ta tha thiết nói: "Sao ta lại quên chứ, Thẩm nương tử hiểu thư họa nhất.

Cô xem thử bức tranh này phải sửa như thế nào mới tốt?"
Vừa nói vừa nhét bút lông chuôi ngọc quý giá vào trong tay ta.
Ta tuyệt vọng im lặng, được rồi, vị muội muội này và Lý Tư Diễm không hổ là cặp phu thê, ngay cả tật xấu không nghe người ta khuyên cũng di truyền.
"Được thôi...!Tài nhân đã có lòng, vậy Thẩm Anh đương nhiên dốc sức giúp đỡ Tài nhân.

Chúng ta vẽ tranh nhân vật quan trọng một cái chính là ngay thẳng phiêu dật, khuôn mặt râu tóc có thể trau chuốt cẩn thận, nhưng hoa văn y phục các loại thì không nên tỉ mỉ, dễ lấn át chủ thể, cô nhìn ở đây..."
Ta xắn tay áo đặt bút, dùng nét vẽ cô đọng nhất làm mẫu cho nàng một cái.

Chỉ vỏn vẹn vài nét bút đã phác họa ra trên giấy một bóng lưng nam nhân cứng cáp thon gầy.

Lý Tư Diễm trên bức tranh đang cúi đầu làm việc, đầu đội Thông thiên quan của hắn, người mặc thường phục gấm vân màu đen, sau lưng trải áo choàng chồn đen bảo bối nhất của hắn.
Vẽ xong ta cứ cảm thấy không đúng chỗ nào, nhìn kỹ một lúc lâu, đột nhiên ý tưởng lóe lên, cầm bút một lần nữa, thêm một thái giám già mặt đơ ở bên cạnh hắn.

Tốt, lần này đúng phong vị rồi.
Ngụy Uyển Nhi không thể tin nổi, nói: "Thẩm nương tử không nhìn bệ hạ lại có thể vẽ đến sinh động như thế?"
Trong lòng ta chảy xuống hai hàng lệ nóng: Cái này gọi là quen tay hay việc, nếu cô đi theo sau mông Lý Tư Diễm làm Khởi cư lang hai năm, cô cũng có thể dần dần nhắm mắt vẽ lại được hình dạng đầu chó của hắn.

Dưới sự cổ vũ của ta, Ngụy Uyển Nhi kích động cầm bản mẫu của ta lên nhìn qua nhìn lại, rồi đặt xuống cẩn thận sao chép lại.

Nhưng bút lực của nàng không ổn, mặc dù rất cố gắng thử nhưng tác phẩm ra đời lại cứ kém một chút.
Đương nhiên là ta cảm thấy không chênh lệch quá là được, nhưng không ngăn được tính cố chấp của cô nương này, cứ phải lôi kéo ta sửa hết lần này đến lần khác.

Cứ thế, ta cùng nàng vẽ liên tục từ sáng sớm đến buổi trưa, bản thảo bỏ đi chất thành núi nhỏ.
Ngụy Uyển Nhi càng cản càng hăng, ta dần dần sụp đổ.

Giày vò mãi đến chạng vạng tối, nàng mới miễn cưỡng vẽ ra được một bức hơi hài lòng, thiện ý nói: "Thẩm nương tử mệt không, hay là đi nghỉ ngơi một lát?"
Một lát? Mắt ta suýt nữa tối sầm.
Để trốn tránh công việc lặp lại, ta nịnh bợ nói: "Hội họa không phải việc một sớm một chiều.

Hôm nay Tài nhân dốc hết sức rồi, tranh này đã không tầm thường,

hay là cứ vậy bồi giấy, sau này đưa cho bệ hạ đi."
Ngụy Uyển Nhi trầm ngâm nói: "Cô nói là ta không vẽ được tốt hơn nữa sao?"
"Tài nhân không ngừng luyện tập, chắc chắn năm sau có ích." Ý là năm nay thì đừng nghĩ quá nhiều nữa.
Ngụy Uyển Nhi chu môi, lộ ra thần thái của cô gái nhỏ, thỏa hiệp nói: "Được rồi, nghe Thẩm nương tử."
Nàng nâng má nghĩ ngợi, đột nhiên nhíu mày: "Bức tranh này tư mật, ta cũng không muốn cho người ngoài xem.

Nhưng mà ngoại trừ người bệ hạ nuôi ra, trong hậu cung còn có thể tìm được thợ thủ công bồi tranh ở đâu đây?"
Câu hỏi này thì ta chịu rồi.
Hai chúng ta mắt to trừng mắt nhỏ hồi lâu, Ngụy Uyển Nhi xoắn khăn tay, ngượng ngùng nói: "Thẩm nương tử...!có biết bồi giấy không?"
Ta:...
***
Sáng sớm hôm sau, ta xách mấy thứ gấm của Ngụy Uyển Nhi cung cấp, bức họa bảo bối của nàng cùng bột nhão bước lên con đường bồi tranh.
Trước kia ta hầu ở Tử Thần điện, mấy thợ bồi giấy trong điện đều quen biết ta, thấy ta tự mình bồi tranh còn tưởng rằng tranh này xuất từ bút tích của ta, nhao nhao lại gần nhìn, bị ta lần lượt đuổi đi.
Trong lúc đó Khánh Phúc cũng tới một chuyến, lão già này rất thông minh, biết ta không cho xem, thế là lặng lẽ từ đằng sau ta đi tới.

Sau khi nhìn hết nội dung bức tranh, lúc này mới bĩu môi, lên tiếng giễu cợt: "Thấy ngươi thần bí như vậy, lão phu còn tưởng ngươi im ỉm làm vố lớn, không ngờ chỉ là bồi một bức tranh bình thường không có gì lạ.

Uổng công lão phu còn cố ý tới một chuyến, đúng là mất hứng."
Ta bị ông ta dọa đến giật mình, tức giận nói: "Ai cho ông xem, mau quên đi!"
Khánh Phúc khẽ nói: "Tưởng lão phu ham lắm chắc?"

Ông ta cụp mắt, lại nhìn thêm hai lần, hỏi: "Chủ tủ mới của ngươi vẽ à?"
Ta nói: "Đúng vậy, Ngụy tài nhân coi trọng bức tranh này, không muốn cho những thợ thủ công thô thiển kia xem, cho nên bảo ta bồi."
Ta không quên căn dặn Khánh Phúc: "Khánh Phúc gia gia, ông xem thì xem, nhưng tuyệt đối đừng nói cho bệ hạ.

Ngụy tài nhân nói muốn cho bệ hạ một bất ngờ, bảo chúng ta giấu giếm trước."
"Lão phu có khi nào lắm miệng." Khánh Phúc nói: "Chỉ là nhìn bút pháp này giống như là tác phẩm của ngươi."
Ta vừa bôi bột nhão vào mặt sau giấy, vừa nói: "Khánh Phúc gia gia còn biết thưởng tranh?"
Khánh Phúc chắp tay sau lưng, quay đầu đi: "Bệ hạ thích, lão phu chỉ tình cờ xem cùng mà thôi."
Ta không chút nể tình bóc mẽ nói: "Ngay cả Hàn đại gia là ai hắn cũng không biết, còn nói thích tranh?"
Khánh Phúc thốt ra: "Bệ hạ thường lén lút..." Nhưng dường như nghĩ tới điều gì, ông ta nhanh chóng ngậm miệng, cảnh giác nhìn ta.
"Hắn thường lén lút làm gì? Xem xuân cung sao?" Ta lại đang bán rẻ tiết tháo.
Một bàn tay Khánh Phúc vung lên đầu ta, suýt chút nữa nhấn mặt ta vào trong chậu bột nhão, thở phì phò nói: "Rửa cái miệng của ngươi đi!"
———.

Chương 26: 26: Cấp Trên Thất Tình

Ta cảm thấy mình quả thực là kỳ tài bồi giấy kiệt xuất, cho dù bị bàn tay của Khánh Phúc vỗ về yêu thương, nhưng vẫn bồi bức tranh đến gần như không tỳ vết.
Mãi mới chờ đến lúc giấy khô, ta che giấu bức tranh bảo bối suốt một đường trở về Tuyên Vi điện như trộm cắp.
Ngụy Uyển Nhi nhìn thành phẩm xong thì cực kỳ hài lòng, không nén được nụ cười.
Mỗi lần nàng vui vẻ, trong mắt sẽ lấp la lấp lánh ánh sáng giống như tinh thạch lưu ly Tây Vực mà Lý Tư Diễm cất giấu.

Giờ phút này đôi mắt hạnh thanh tú mang theo ánh sao đang vui vẻ nhìn ta, cong thành một hạt hạnh nhân đáng yêu.
Tiểu Điệp góp vui nói: "Dung mạo Thẩm nương tử lại giống Tài nhân đến mấy phần đấy, nhất là đôi mắt này đều là mắt hạnh vừa to vừa tròn, xinh đẹp cực kỳ."
Ngụy Uyển Nhi nghe vậy nhìn kỹ ta một chút, gật đầu nói: "Thật vậy, ngươi không nói ta còn không phát hiện ra, mà không chỉ riêng đôi mắt, mũi miệng đều có điểm giống.

Chẳng trách ta vừa gặp Thẩm nương tử đã cảm thấy thân thiết, không cảm thấy là cung nhân bình thường mà giống như tỷ muội nhà mình vậy."
Ta vội vàng cười nói: "Tiểu Điệp chỉ toàn biết nịnh người, ta sao có thể đánh đồng với Tài nhân được."
Ngụy Uyển Nhi nói: "Cô đừng nói như vậy, ta mới phát hiện hai chúng ta thật sự trông có chỗ tương tự, duy chỉ có khác ở kiểu tóc và lông mày.

Lông mày của Thẩm nương tử hẳn là chưa từng sửa, nếu chăm chút một hai, chưa biết chừng chúng ta thực giống như tỷ muội một

nhà."
Ta âm thầm nhớ kỹ lời Ngụy Uyển Nhi, mơ hồ quay về soi gương đồng nửa ngày, kinh ngạc phát hiện: Ô, đúng là có phần tương tự.
Thế nhưng trước kia làm sao không phát hiện ra nhỉ?
"Vấn đề nằm ở khí chất."
Tiểu Điệp trả lời ta như thế.
"Cô xem, Tài nhân chúng ta dịu dàng uyển chuyển nhất, giọng nói như tắm mưa gió mùa xuân, cử chỉ như nhành liễu phất qua đê..."
Tiểu Điệp liên tiếp dùng hai câu so sánh cao cấp, tình cảm dạt dào nói: "Giai nhân như thế ắt là vị tiên nga nào đó chán sống lâu tịch mịch, hạ phàm trải nghiệm thế tục hỗn tạp."
Vỗ mông ngựa đến kêu bôm bốp, ta nghe đến sửng sốt, mong ngóng hỏi: "Vậy ta thì sao?"
Tiểu Điệp im lặng hồi lâu, thành thật nói: "Cô thì khác, bên ngoài đều nói cô là hung tinh Thái Tuế hạ phàm, sau một phen đánh nhau với bệ hạ thì bị trấn áp dưới hồ Thái Dịch đảo Bồng Lai, năm trăm năm sau mới có thể tái xuất thế gian."
Ta chịu chấn động lớn, hoàn toàn không ngờ hình tượng dân gian của ta biến đổi nhanh chóng như thế, đã từ Mẫu Dạ Xoa thăng cấp thành hung tinh Thái Tuế rồi.
Tiểu Điệp vội vàng bổ sung: "Cái này...!chưa hề có ý nói cô không tốt đâu, là bên ngoài đồn bậy như thế."
Ta nhất thời mất đi tự tin, vỗ vỗ khuôn mặt gần đây béo lên, buồn bực hỏi: "Có phải ta cũng nên dịu dàng một chút không?" Vừa cúi đầu làm điệu bộ thẹn thùng khôn xiết.
Tiểu Điệp bị ta làm buồn nôn: "Văn nhân các cô thường nói thành ngữ đó là gì nhỉ? Cóc đi guốc, khỉ đeo hoa?"
Ta tức đến khôi phục hình tượng bản chất người đàn bà đanh đá trong một giây, xắn tay áo lên tẩn đứa bé xui xẻo này một trận.
Hai ngày sau đó, Ngụy Uyển Nhi vẫn luôn dẫn dắt Thụy Âm và hai cung nữ thạo việc thủ công cắm đầu hí hoáy với đai lưng và giày rồng muốn tặng cho Lý Tư Diễm.

Tuyên Vi điện một bầu yên tĩnh, chỉ còn lại âm thanh rất nhỏ của kim bạc đâm vào vải vóc.
Cô nương này không hổ là người xuất sắc được đại tộc trăm năm

tuyển chọn kĩ lưỡng đưa vào trong cung.

Ta chỉ mới nhắc Lý Tư Diễm thích đồ nhìn trông đắt đỏ, nàng lập tức suy một ra ba, không những khảm ngọc tốt lên đai lưng, còn dùng chỉ vàng lấp lánh thêu hoa lên giày rồng tân trang lại một lần, sự kiên nhẫn này làm ta tự than không bằng.
Tiểu Điệp thêu thùa không ổn, bị Ngụy Uyển Nhi đòi hỏi tiêu chuẩn nghiêm khắc vô tình đá ra khỏi đội ngũ tú nương.

Vì thế đối thủ cạnh tranh số một của nàng - Thụy Âm vui vẻ cả ngày, vừa nhìn thấy Tiểu Điệp là lộ ra nụ cười nhạt.
Tiểu Điệp giận dữ, tìm ta đập bàn gào thét: "Nàng ta cười cái gì! Chỉ có học hơn em hai năm nữ công thôi cũng đắc ý đến như thế?"
Ta đau lòng nhìn vết nứt trên bàn: "Muội muội nhẹ chút, đập sập cái bàn này của ta thì ta viết chữ ở đâu."
Tiểu Điệp không nhận được sự an ủi tâm hồn ở chỗ ta, lại chạy tới Tử Thần điện tìm Thiền Nhi tỷ tỷ nuôi của nàng kể khổ.

Thiền Nhi thương muội muội, liều lĩnh đắc tội Vương Phù Nương, âm thầm tiết lộ lễ vật Vương Phù Nương chuẩn bị.
Lúc Tiểu Điệp trở về mặt mày rạng rỡ, lại đập bàn của ta cười ha ha: "Cô đoán xem vị Thanh Tư điện tặng cái gì? Cô tuyệt đối không nghĩ ra, sinh thần của bệ hạ một năm mới có một lần, vậy mà nàng ta chỉ tùy tiện tặng một chiếc mão thôi.

Em thấy á, lần này Tuyên Vi điện chúng ta thắng chắc rồi!"
Ta từ bỏ cứu vớt bàn của ta: "Mão kia làm bằng vật liệu gì?"
Tiểu Điệp ngẩn người: "Trong tay Vương tài nhân không thiếu tiền, nếu là chúc sinh thần của bệ hạ vậy chắc là vàng khảm ngọc chăng."
Ta im lặng: Không khéo Uyển Nhi muội muội sắp thua rồi.
Tiểu Điệp hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi một vòng Tuyên Vi điện, chưa tới một canh giờ, trên dưới Tuyên Vi điện đều biết lễ vật của Vương Phù Nương là một chiếc mão bủn xỉn.

Một người làm quan cả họ được nhờ, mọi người đều cảm thấy chủ tử nhà mình thắng chắc rồi.
Ngay cả bản thân Ngụy Uyển Nhi cũng cảm thấy như vậy.
Chớp mắt đã tới ngày sinh nhật của Lý Tư Diễm.
Trong ngày này, Thọ tinh công bận rộn như con quay liên tục không nghỉ.

Buổi sáng là bách quan yết kiến, cùng dân chung vui; buổi chiều là yết kiến trong cung, hô to vạn tuế; buổi chiều là yến hội riêng tư, chỉ mời mấy cung phi và thần tử ưa thích, thắm thiết tình nồng.
Nhưng mà ba buổi này ta đều không tham gia, nằm ở Tuyên Vi điện không bóng người ngủ cả ngày.
Thời khắc ta đang nâng cốc vui vẻ cùng Chu Công, Hạ Phú Quý dẫn đám đệ tử Dịch Đình của hắn lần lượt dập đầu cho Hoàng đế.

Bận rộn ròng rã một buổi chiều, khó khăn lắm mới xong xuôi việc này, Hạ Phú Quý mượn danh tặng đồ cho Ngụy Uyển Nhi, lặn lội tới Tuyên Vi điện lúc chạng vạng.
Ta vừa nghe Hạ tổng quản tới, không nói hai lời vội vàng y phục chỉnh tề ra cửa nghênh đón.

Để tránh hiềm nghi, bản mặt béo của Hạ Phú Quý như đâm lê, tay lặng lẽ nhét cho ta một tờ giấy, trên giấy là ba chữ lớn: Viết xong chưa?
Ta tức đến ngã ngửa.
Nhưng tức thì tức, giao bản thảo vẫn phải giao, ta lấy trong ngực ra "Mỹ nhân rắn rết" đã hoàn thành, miệng nói: "Ai da, vô tình cầm nhầm sổ ghi chép của tổng quản ra khỏi Dịch Đình, may mà Hạ tổng quản tới, vật về nguyên chủ."
Hạ Phú Quý chưa từng thân cận quá mức với ta trước mặt người ngoài, xụ mặt khẽ gật đầu, nhét một xấp bản thảo cực dày vào trước ngực, vạt áo trước phồng lên, thoạt nhìn như phụ nữ thời kỳ cho con bú.
Nhân cơ hội này lại đưa cho ta một tờ giấy, bên trên viết: Khi nào viết bộ tiếp theo?
Bộ tiếp theo? Chờ linh cảm tới rồi nói sau, ta dùng nụ cười mỉm chân

thành đáp lại hắn.
Buổi chiều, trông thấy Ngụy Uyển Nhi mang theo lễ vật nàng tỉ mỉ chuẩn bị, xinh đẹp thướt tha đi đến Duyên Anh điện, ta ngáp một cái, lại nằm về giường.
Viết xong "Mỹ nhân rắn rết" rồi, tạm thời còn chưa có linh cảm mới.

Ta níu lấy dây lụa xanh trên màn cuộn tròn ở đầu ngón tay, nghĩ hay là bộ tiếp theo lấy đề tài viết về yêu hận khúc mắc của Hoàng đế và sủng phi?
Nghĩ ngợi chốc lát, ta phiền muộn gãi đầu: Vẫn là thôi đi, văn học bắt nguồn từ cuộc sống.

Ngươi không thể viết thứ hoàn toàn không có căn cứ, kẻ mạnh có thể tự phấn đấu lên làm Hoàng đế phần lớn đều chỉ yêu bản thân, giang sơn của mình còn chưa quản được, ai mà ngày ngày xum xoe ở chỗ nữ nhân.

Tỉ như Lý Tư Diễm, ta thực sự không thể nào tưởng tượng được dáng vẻ hắn muốn sống muốn chết vì nữ nhân.
Không thể viết Hoàng đế, ta lại chuyển đề tài về phía Tố Hành và Tề quản sự bí ẩn: Hay là làm bộ...!ngược luyến cung đình của nữ quan nghiêm túc và thái giám đa tình?
Tính toán một phen, ta lại lắc đầu: Không được, đề tài đối thực tương đối nhạy cảm, dễ bị người của Quốc Tử Giám để mắt tới.

Nếu ta viết quá thật, đám phu tử già này điều tra, tra được lên đầu ta thì làm sao bây giờ?
Cái gì cũng không được, ta cảm giác suối nguồn ý văn của ta đột nhiên bị chặn lại, bực bội trở mình, cầm một quyển tiểu thuyết chí quái giở xem giải trí.
Qua hơn một canh giờ, sắc trời từ xanh trong chuyển thành một màu nho chín, mặt trăng cũng chầm chậm treo trên đầu cành.

Ngoài cửa một trận huyên náo, Ngụy Uyển Nhi mang theo đám Thụy Âm Tiểu Điệp di giá hồi cung.
Ta đi đến cửa điện, vừa định trêu đùa vài câu đã thấy nhóm cung

nhân mở đường ai nấy sắc mặt nặng nề, dè dè dặt dặt như đang cố gắng hạ thấp cảm giác tồn tại của mình, tránh chọc đến chủ tử rước xui xẻo vậy.

Ta sửng sốt trong thoáng chốc, ngóng đầu ra bên ngoài nhìn, chỉ thấy Ngụy Uyển Nhi chậm rãi đi lên bậc thang, lông mi dài buông xuống, vẻ mặt bình thản lại mờ mịt.
Nàng trở về điện, không nói một lời đi vào phòng ngủ.
Ta nhìn bộ dạng thất hồn lạc phách của nàng, còn tưởng rằng Lý Tư Diễm lạnh nhạt nàng.

Nhưng hỏi Tiểu Điệp, nha đầu này lắc đầu như trống bỏi, nói bệ hạ rất thích lễ vật của Tài nhân, còn khen mấy câu làm Vương Phù Nương tức đến đen mặt.
Điều này làm ta hơi hoang mang, liếc nội điện một cái, đè thấp giọng hỏi Tiểu Điệp: "Vậy Tài nhân sầu não uất ức vì chuyện gì?"
Tiểu Điệp to đầu: "Em nào biết được, còn trông chờ vào Anh Tử tỷ đi hỏi xem đó."
Tiểu Điệp rất tự làm thân, mấy ngày trước còn gọi ta là Thẩm nương tử, về sau cảm thấy xưng hô này quá xa lạ, bắt đầu tự động gọi ta là Anh Tử tỷ.
Chúng ta đang ngồi xổm trong góc xì xà xì xầm phân tích vận động tâm lý của Ngụy Uyển Nhi nửa ngày.

Đang thảo luận giữa chừng, đột nhiên Thụy Âm xuất hiện sau lưng ta như ma, lạnh nhạt nói: "Tài nhân gọi Thẩm nương tử vào hầu hạ."
Thấy vẻ mặt Thụy Âm nghiêm túc, trong đầu ta lập tức hiện ra vô số kết cục thê thảm của mưu sĩ: Thương Ưởng, Phạm Lãi, Ngũ Tử Tư, Điền Phong, Tiêu Thố, Chu Á Phu,...!Trái tim ta thắt chặt: Không phải nàng muốn tìm ta sau thu tính sổ chứ?
Nhưng nghĩ lại, Ngụy Uyển Nhi hẳn không phải loại người này.
Trong lòng còn đang thấp thỏm, Tiểu Điệp đã dẫn ta đến nội điện của Ngụy Uyển Nhi.

Phòng ngủ của nàng rất rực rỡ, tường trắng, cột trụ màu son, mặt đất là gạch hoa sen kỳ công, màn che hai bên buông xuống, vật phẩm trang trí được gọi là tao nhã duy nhất cả căn phòng là mấy cái bình sứ, bên trong cắm hoa đào tươi.
Đây là lần đầu tiên ta vào nội điện, có một cảm giác lo sợ khi vào không gian riêng tư của người khác.
Lúc trước ở Tử Thần điện, phạm vi hoạt động của ta giới hạn ở Ngự Thư Phòng, đại điện, còn có nhĩ phòng bên cạnh ta ở.

Nội điện mà Lý Tư Diễm ngủ đối với ta mà nói là một vùng cấm, hắn không cho ta vào, ta cũng không muốn vào.
Nhưng đáng giận là ta tự giác cách xa cuộc sống riêng tư của Lý Tư Diễm, nhưng trước giờ hắn chưa từng tôn trọng riêng tư của ta.

Có vài lần chúng ta cãi nhau đến gay gắt, ta tức giận đình công không làm, chạy về phòng mình điên cuồng đấm gối đầu, nhưng Lý Tư Diễm tính nóng như lửa, chưa từng để mình ấm ức, mỗi lần đều không chào hỏi phá cửa mà vào, mắng ta một trận rồi lại nghênh ngang đi mất.
Có một lần đúng lúc hắn bắt gặp ta đang đấm gối đầu, thế là cực kỳ trơ trẽn châm chọc ta: "Đấm gối mềm có tác dụng gì, có gan ngươi đấm gối sứ đi."
Hắn nhắc nhở ta, ta vung gối sứ lên, thô bạo đập vào chân hắn, vừa đập vừa mắng: "Bà đây không có gan như ngươi! Phì, cháu lớn chín tuổi của bà đã biết đi vào phải gõ cửa, ngươi là một Hoàng đế tại sao còn thổ phỉ hơn cả thổ phỉ thế? Mau cút ra ngoài cho ta!"
Lý Tư Diễm dễ dàng bắt được cổ tay ta, nhe răng trợn mắt nói: "Ngươi còn nhớ ông đây là Hoàng đế? Dưới bầu trời này, đất nào không phải đất của vua, theo lý mà nói căn phòng này cũng là của trẫm, ngươi thì giỏi rồi, còn bảo chủ nhân cút ra ngoài?"
Gối sứ nát đầy đất, ta đánh không lại hắn, luận mặt dày cũng không mặt dày lại hắn, tức đến sôi máu, suýt nữa đấm thủng gối đầu.

Trong hai năm qua, chuyện như vậy thường hay xảy ra, nhưng mà bắt đầu từ lần đó ta hoàn toàn làm Lý Tư Diễm tức giận thì không còn nữa.

Suy nghĩ nhiều vô ích, ta lắc đầu, ném những hồi ức làm người ta tức giận này ra sau đầu, một tay vén một bên rèm châu lên, nhìn thấy bóng lưng cô đơn của Ngụy Uyển Nhi ở bàn trang điểm trước mặt.
Ngụy Uyển Nhi đưa lưng về phía ta đang tháo trang sức.

Nàng soi gương, rửa đi từng chút lớp trang điểm hoa mai xinh đẹp tuyệt luân trên mặt, cuối cùng, nhẹ nhàng lột hoa điền cánh hoa mai trên trán đi, quay về phía chậu nước bẩn nổi phấn ngẩn người.
Ta nhẹ nhàng đi tới, lúng túng đứng một lúc, cầm lấy một chiếc xiêm y dày bên cạnh, hỏi: "Tài nhân có lạnh không? Khoác thêm y phục nhé?"
Giọng nàng buồn buồn: "Ta không lạnh."
Ta đành phải đặt lại xiêm y sang một bên, nghĩ ngợi một chút, ngồi xuống bên cạnh nàng, nói khẽ: "Nếu Tài nhân có phiền não thì chi bằng nói với ta, là Thẩm Anh đã làm sai điều gì?"
Ngụy Uyển Nhi mím môi, ánh mắt phức tạp nhìn ta một chút, sau đó cụp mi mắt, lắc đầu.
"Không phải lỗi của cô..." Nàng muốn nói lại thôi, thần thái mờ mịt.
Ta lẳng lặng đợi nàng điều chỉnh xong tư tưởng.
Đó là một buổi tối rất yên tĩnh, huyên náo ban ngày lui đi chỉ để lại một vùng vắng ngắt.

Trong phòng thắp đèn lờ mờ, bên ngoài râm ran tiếng mèo gọi bạn tình thê lương kéo dài, không biết động vật nhỏ của cung nào đang phát tán dục vọng sinh lý không thể xoa dịu của nó.
Nghe mèo "ngao ngao" từng tiếng thê lương, Ngụy Uyển Nhi đột nhiên khóc.
Nàng khóc rất đoan trang, cơ thể hơi run lên, nước mắt rơi xuống từng giọt lớn từ trong hốc mắt, rơi vào trong chậu nước bẩn trước mặt.
Nước mắt đánh tan váng phấn, mặt nước vốn tĩnh lặng bị thủng lỗ chỗ giống như trái tim thiếu nữ bấp bênh chìm nổi.
Ta đưa khăn cho nàng, kiên nhẫn chờ nàng khóc xong.
Nước mắt Ngụy Uyển Nhi như không cạn, rơi mãi rơi mãi.

Ta ngồi bên cạnh nàng, muốn an ủi nàng, lại cảm thấy không có năng lực này.
Chính ta cũng là con vật bị giam trong lồng, làm sao có thể khuyên được nàng đây?
Thật lâu sau, nàng lau nước mắt, quay sang ta, đôi mắt đỏ ngầu.

Nàng nói: "Bệ hạ không thích ta."
Ta thở dài, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng nàng, giống như hồi trước an ủi tiểu muội muội bi thương thất tình vậy.
Ta muốn nói với nàng, Lý Tư Diễm mẹ nhà hắn là một tên khốn kiếp, hắn căn bản không hiểu cái gì gọi là yêu.

Cô là cô nương tốt, không đáng đau lòng vì một người khuyết tật tình cảm bẩm sinh.
Nhưng lời đến khóe miệng ta lại nói không thành lời, chỉ im lặng một lát, nói: "Tại sao trong lòng bệ hạ lại không có Tài nhân chứ? Hắn ban thưởng cô châu ngọc đầy hộp, đối với cô cực kỳ ôn hòa, còn hàng đêm ở lại Tuyên Vi điện, hắn..."
"Thẩm Anh, ta không ngốc.

Ta nhìn ra được, người không hề thích ta." Ngụy Uyển Nhi khóc, ngắt lời ta.
Ta giật mình, từ trước đến giờ nàng nhã nhặn lịch sự, hóa ra cũng có lúc đau lòng tột cùng như vậy.
Nàng giận dỗi hất tay ta ra, khóc lóc thổ lộ hết: "Ta không giống cô, từ nhỏ ta là một người con thứ không có gì đặc biệt, một lần may mắn duy nhất trong đời chính là được lựa chọn đưa vào trong cung, không được yêu thương, phóng khoáng tùy ý giống như cô."
"Lúc mới vừa tiến cung, ta cũng không hy vọng xa vời.

Vương Phù Nương xinh đẹp như vậy, Thượng Quan Phương tài hoa như thế, Phòng Ấu Lan thiện cung ngựa, lại còn có Ôn hoàng hậu có ân với bệ hạ trong lời đồn kia.

Lúc ấy ta nghĩ, cái nào ta cũng không đứng nhất, dựa vào đâu được

bệ hạ xem trọng? Ban đầu người không thích ta, nói là sủng hạnh, thực ra chỉ đến chỗ ta ngồi một đêm mà thôi, ngay cả chạm cũng không chạm vào ta một chút, nhưng về sau..."
Đúng lúc ta nhỏ giọng chen miệng nói: "Chuyện trước kia thì để nó qua đi thôi, Bây giờ bệ hạ ngày càng nhiệt tình với Tài nhân, đây là tình hình tốt."
"Nhiệt tình?" Ngụy Uyển Nhi chỉ lắc đầu giống như nghe cái gì khôi hài hoang đường, nói: "Các người đều cảm thấy bệ hạ tốt với ta, nhưng ngay cả chính ta cũng không biết sự nhiệt tình khó hiểu này từ đâu mà tới."
Dứt lời, nàng trở nên im lặng, nước mắt cũng ngừng, trong mắt tràn đầy mỏi mệt tỉnh táo.
Ta nói năng lộn xộn kiếm lý do, cố gắng để cho nàng dễ chịu một chút: "Tính tình Tài nhân hướng nội thiện lương, như ngọc thô trong đá.

Bệ hạ là tay khéo mài đá ngọc, đương nhiên là thời gian lâu mới có thể nhìn ra điểm tốt của Tài nhân."
Nghe lời lấy lòng sứt sẹo của ta, Ngụy Uyển Nhi hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: "Không phải đâu Thẩm Anh, thực ra ta không hề thiện lương, ta vô cùng xấu xa.

Khi còn bé giả oan ức để phụ thân đi trách phạt đích tỷ ngang ngược của ta, trưởng thành thì giả ngoan đi tranh đoạt sủng ái của người khác.

Ta nằm mơ cũng muốn để tất cả các nàng Vương Phù Nương, Thượng Quan Phương biến mất, để bệ hạ chỉ có thể nhìn thấy một mình ta."
Lời nói cay nghiệt, nhưng giọng điệu rất giống như đứa trẻ ngoan sau một lần bị cha mẹ lừa, lập chí muốn làm đứa trẻ hư.
Ta lập tức chuyển chiều gió: "Người xấu tốt! Nữ nhân không xấu, nam nhân không yêu."
Cuối cùng Ngụy Uyển Nhi cũng bị ta chọc cười: "Linh tinh gì đó, cô chỉ thích nói mấy lời dí dỏm."
Ta ngượng ngùng nói: "Tài nhân nói tiếp đi, ta không ngắt lời nữa."

Ngụy Uyển Nhi đổi một tư thế thoải mái, ngửa mặt nằm trên đệm cói, tóc dài xõa tung như một bụi rong trong đầm sâu.
Nàng nhìn chằm chằm ô vuông trang trí trên nóc, nói: "Trước kia bệ hạ đối với ta chỉ nhàn nhạt, đây đều là bắt đầu từ tháng trước, bệ hạ người...! người chợt nhớ ra trong hậu cung có một người là ta.

Ta vui mừng khôn xiết, chỉ cần người có thể nhớ ta là tốt rồi, nhưng về sau người tới càng ngày càng nhiều, lúc nào cũng tỉ mỉ, dịu dàng nhìn ta.

Thậm chí ta cho là chúng ta hai bên đều có tình, mãi đến hôm nay ta mới hiểu được đây là mơ mộng hão huyền."
"Vì...!vì sao? Bệ hạ không thích lễ vật của Tài nhân sao?"
Một mặt ta khó chịu thay nàng, mặt khác lại hiếu kỳ đến cào cấu tim gan.
Trời ơi, Lý Tư Diễm đã làm chuyện gì trời oán người giận, lại có thể làm Ngụy Uyển Nhi tổn thương thành thế này.
Ngụy Uyển Nhi nói: "Không phải, người nói tấm lòng và tay nghề của ta đều vô cùng tốt, nhất là đôi giày kia người còn yêu thích không buông tay nữa."
Yêu thích không buông tay? Cái này không phải rất tốt sao? Ta càng không nghĩ ra sự đau lòng của nàng từ đâu mà tới?
Đang lúc ta cảm thấy mê muội, tay áo của ta bị nàng kéo một cái.

Nàng ngửa mặt lên trời nằm trên đệm cói, ý bảo ta cũng nằm xuống.
Ta ngoan ngoãn mặc nàng kéo xuống, cũng nằm bên cạnh nàng.
Ngụy Uyển Nhi nhẹ giọng hỏi: "Thẩm Anh, tại sao cô lại muốn tới Tuyên Vi điện?"
Ta không biết tại sao nàng đột nhiên hỏi như vậy, chỉ thành thật trả lời: "Bệ hạ nói ta phạm lỗi, không được ở lại Tử Thần điện, bảo ta tới Tuyên Vi điện làm bạn đọc sách cùng Tài nhân, cũng coi là lành làm gáo, vỡ làm muôi."
"Là thật sao? Không phải đang lừa gạt ta?" Ngụy Uyển Nhi lại hỏi.
Ta lại càng hoang mang: "Đúng vậy, nhưng mà về sau bệ hạ đổi ý, bảo tự ta chọn muốn ở lại Tử Thần điện hay là đến Tuyên Vi điện,

đương nhiên là ta chọn Tuyên Vi điện rồi, ở đây tự tại hơn."
"Hơn nữa ta chọn Tuyên Vi điện, hắn còn không mấy vui vẻ." Ta không nhịn được phàn nàn: "Nào có kiểu thay đổi xoành xoạch như thế?"
Ngụy Uyển Nhi chợt cười một tiếng ngắn.
Ta còn tưởng nàng bị sặc khí, vội vàng xoay người ngồi dậy xem xét, chỉ thấy trong mắt Ngụy Uyển Nhi đong đầy nước mắt, trên mặt lại tươi cười.
Nàng nhìn ta, cười khanh khách nói: "Hóa ra thật sự là như thế."
Nàng cầm tay áo che mắt nói: "Tối nay bệ hạ uống rất nhiều rượu, nguyên một vò Bác La Lĩnh Nam Vân Khê, lại một bình Thiêu Xuân Kiếm Nam.

Người say, Khánh Phúc muốn đỡ người xuống, người không muốn, nhất định bảo ta tới.

Cho đến lúc đó ta vẫn vui vẻ, ta vui sướng vì người say đến không biết gì nhưng vẫn còn nhớ ta, vậy chắc chắn là trong lòng có một vị trí cho ta, nhưng...!nhưng ta vẫn là quá đơn phương vọng tưởng.

Ta đỡ người vào trong phòng, cởi áo khoác, người nhìn ta, đột nhiên gọi tên một nữ tử khác."
Ngụy Uyển Nhi cười tự giễu: "Có khi nào người gọi tên ta như thế? Vốn dĩ ta tưởng rằng trong lòng người có ta, không ngờ là đang nhìn hình bóng một người khác thông qua ta mà thôi."
Khoan khoan đợi lát...!Như vậy là...!nhìn Ngụy Uyển Nhi rồi gọi tên cô nương khác?
Ta nghe đến choáng váng, dần dần há hốc mồm.
Lý Tư Diễm, đây là chuyện con người làm sao? Ngay trước mặt một cô nương gọi tên một cô nương khác, đây quả thực là vô cùng nhục nhã! May mà Ngụy Uyển Nhi tính tình tốt, bị ấm ức cũng chỉ biết khóc, nếu đổi lại loại đàn bà đanh đá như ta, không thể nào không hất bay sọ hắn!
Lòng ta đầy căm phẫn, tức đến đen sì mặt, nhăm nhe nắm đấm, nói: "Hắn có vấn đề sao? Như vậy quá là sỉ nhục người khác! Tài

nhân đừng khóc, không phải lỗi của cô, là đồ chó này không làm việc người làm, không đáng để cô đau lòng!"
Ngụy Uyển Nhi nằm trên mặt đất đăm đăm nhìn ta, đột nhiên ngắt lời ta, nói: "Tại sao cô không hỏi người gọi tên ai?"
Ta nóng nảy: "Đây là trọng điểm sao? Cô quan tâm hắn thích ai làm gì.

Rõ ràng là Lý Tư Diễm này không tôn trọng cô, đặt thể diện của cô ở đâu?"
Ngụy Uyển Nhi khịt mũi, nghiêng đầu cười: "Cô nói đúng, quả thực người không quan tâm đến thể diện của ta, nhưng lại không phải cố ý.

Khi đó người say đến không biết trời đất là gì, trong nội điện cũng không có người ngoài, ngoại trừ ta...!Cô không tò mò người gọi tên ai sao? Mau mau hỏi ta đi."
Mặc dù ta cảm thấy không quá hứng thú, nhưng thấy nàng khăng khăng muốn nói, đành phải hỏi: "Hắn gọi tên ai?"
Dù sao không thể nào là ta, ta không hề mảy may hoài nghi lên người mình.

Cả đám người trong hậu cung ai mà không khiến người khác yêu thích hơn ta.

Đã qua bốn tháng, cho dù lúc trước Lý Tư Diễm có chút yêu thích ta, bây giờ hẳn là cũng không còn nữa.
Ngụy Uyển Nhi nhìn ta chăm chú hồi lâu.
Oán trách, không cam lòng, hoang mang, khổ sở, còn có chút xíu hâm mộ kỳ lạ, rất nhiều loại cảm xúc đan xen trong mắt nàng.
Hai đôi mắt hạnh tương tự nhìn lẫn nhau, một bên thản nhiên, một bên phức tạp đau khổ.
"Ta không nói cho cô đâu." Sau một lúc lâu, Ngụy Uyển Nhi cười đắc ý.
Hơi thở của ta chệch một nhịp.
"Tài nhân lấy ta làm trò cười sao?"
"Muốn biết tại sao không? Bởi vì ta là một cô nương rất xấu xa."

Ngụy Uyển Nhi nghiêm túc tuyên bố: "Xấu xa nhất cả cung đình."
Nàng chống người dậy khỏi đệm cói, phủi phủi bụi đất trên người, nói với ta: "Cô là người tốt, quan tâm ta giống như muội muội, nhưng tối nay tâm trạng ta thực sự không được tốt, cô vẫn nên đi ra ngoài trước đi."
Dứt lời, nàng ngồi lên giường, tự mình buông màn xuống, vùi đầu vào trong chăn.
Ta không nói nhiều, ngoan ngoãn cáo lui, xuyên qua lớp lớp màn che, chậm rãi đi ra ngoài.
Giày vải mềm giẫm lên gạch hoa, trong lòng ta không nén được buồn bã.

Ngụy Uyển Nhi là một cô nương tốt bao nhiêu, tại sao cô nương tốt luôn không có được thứ mình muốn chứ?
Cuộc đời của nàng hình như luôn bị chọn tới chọn lui, bị tông tộc lựa chọn ra, làm một lễ vật xinh đẹp nghe lời đưa vào trong cung, về sau lại bị Lý Tư Diễm chọn ra, bị đùa giỡn như thú cưng một phen rồi ném sang một bên.
Có lẽ về sau nàng trưởng thành hơn một chút sẽ hiểu, ở đỉnh cao quyền lực, chân tình là thứ cực kỳ xa xỉ.

Nàng sẽ làm một hậu phi vẻ vang, cùng đế vương tương kính như tân, cô độc lại bình lặng đi hết quãng đời của nàng.

Nhưng bây giờ nàng chỉ có mười bảy tuổi, thanh xuân rực rỡ, đều nghiêm túc đối đãi với mỗi một phần tình cảm, yêu người không yêu mình đối với nàng mà nói quá là tàn nhẫn.
Trước kia ta từng hỏi ca ca ta một vấn đề: Lòng người lớn bao nhiêu?
Lúc ấy ca ca quá sợ hãi, y tưởng là ta không muốn làm Sử quan nữa, muốn đổi nghề làm khám nghiệm tử thi rồi.
Ta bảo không phải, là muội muốn hỏi huynh, lòng dạ một con người có thể chứa đựng được bao nhiêu.
Lúc ấy ca ca ta nghiêm túc trả lời ta: Một câu hỏi hay, gần đây y đang đọc Nam Hoa kinh, trong đó có viết: Trời đất cùng ta cộng sinh, mà vạn vật và ta là một, lòng người có thể lớn có thể nhỏ, cái

nhỏ chỉ chứa được cái kim sợi chỉ, cái lớn chứa nổi vạn vật chúng sinh.

Người làm Sử quan, đương nhiên tim ôm thiên hạ, lòng mang nhật nguyệt, ngực có sơn hà.
Ta được mặt trời chân lý chói qua tim, từ đó về sau, một khi có người tới tìm ta thổ lộ vấn đề tình cảm là ta khuyên bọn họ suy tư về huyền bí của thiên hạ, mênh mông của đất trời.
Nhưng bị ta khuyên như vậy xong, ngược lại bọn họ càng khóc đau lòng hơn.
Ta lại đi tìm ca ca, hỏi y tại sao đám cháu chắt này thất tình lại như trời sập vậy? Rõ ràng tình yêu chỉ là một chuyện rất nhỏ trong vòm trời này mà thôi.
Ca ca nghĩ ngợi, cho ta một đáp án ôn hòa nhất.
Con người như là giọt nước trong biển cả, phù dung sớm nở tối tàn, so với gầm trời thì cực kỳ nhỏ bé, nhưng ngay cả như vậy, mỗi một phần cảm xúc đối với một cá thể mà nói đều là chân thành nồng nhiệt, không nên bị sự to lớn hơn che lấp mất.
Ta cảm thấy rất có lý, ca ca ta chắc chắn là tiểu lang quân thông minh nhất thành Trường An.
Cho nên từ đó về sau, ta không còn giảng mấy đạo lý đao to búa lớn vô tích sự với người đau lòng tìm ta khóc lóc kể lể nữa, ta chỉ ôm bọn họ khóc, cùng bọn họ mắng kẻ phụ tình đáng chết kia, rồi lại rót đầy một chén rượu mạnh quên sầu cho bọn họ, nâng chén hào sảng nói: Bằng hữu, cạn chén rượu này, quên đồ chó kia đi.
———
Tác giả có lời muốn nói: Truyện này không có nội dung cung đấu, mọi người đều là cô nương tốt..

Chương 27: 27: Hắn Không Được

Ngụy Uyển Nhi tự giam mình trong phòng ròng rã hai ngày, sau đó ta xách theo một bình rượu ngon quan ngoại gõ cửa phòng nàng.
Gõ xong cảm thấy có lẽ mình mang hơi ít, thế là lại nhờ Tiểu Điệp mang giúp ta thêm một bình tới.
Tiểu Điệp từ chối: "Không được, uống rượu hại thân."
Ta khinh bỉ nói: "Em thật đúng là còn non và xanh, thương thân dù sao cũng tốt hơn thương tâm đi."
Tiểu Điệp mạnh miệng: "Em thấy đều không hề tốt đẹp gì, cô như vậy không phải khiến Tài nhân vừa thương thân vừa thương tâm sao?"
Nha đầu chết tiệt này!
Ta lại đi tìm Thụy Âm, Thụy Âm còn từ chối dứt khoát hơn, khuyên ta quay về phòng lấy ít đồ nhắm cho đủ bộ.

Ta cảm thấy có lý, nghe nàng đi làm ít củ cải sợi muối, vừa bưng đĩa về phòng, chỉ thấy nàng ta lén lén lút lút cầm trâm bạc của mình châm vào trong rượu, còn nhấc bình rượu lên, rót một giọt lên cái khăn của nàng ta, ngửi ngửi.
Ta không còn gì để nói, thì ra vị này đang đề phòng ta đây.
Nàng ta thấy ta tới cũng không xấu hổ, thản nhiên cất khăn đi, nói: "Không phải là không tin Thẩm nương tử, chỉ sợ người chỗ Ngự Thiện Phòng sơ suất, lẫn mấy thứ không sạch sẽ vào."
Ta cười khô khốc: "Cẩn thận chút cũng nên."
Nàng ta nhìn ta thâm thúy: "Đúng vậy, nên."
Hai ngày nay ánh mắt Thụy Âm nhìn ta vô cùng kỳ quái, bỗng dưng khiến sau lưng ta ớn lạnh.
Ta không dám nói chuyện cùng nàng ta nữa, rùng mình một cái, vội vàng xách bình rượu đi tìm Ngụy Uyển Nhi.
"Mượn rượu giải sầu?"
Ngụy Uyển Nhi trợn tròn mắt, ngó bình rượu to quá đáng kia, rồi lại

ngó ta.
Ta nhiệt tình chào hàng: "Lão Bạch quan ngoại làm, triền miên cay nóng, chuyên trị tình cảm không thuận lợi, một chén quên sầu, hai chén giải sầu, ba chén không say không nghỉ."
Ngụy Uyển Nhi rầu rĩ nói: "Tấm lòng của cô thì ta nhận, nhưng uống rượu vẫn nên thôi đi.

Đây cũng không phải chuyện gì to tát, ta buồn thêm mấy ngày là ổn rồi."
Ta nghiêm túc nói: "Cô đừng tin mấy lời xằng bậy thời gian là liều thuốc chữa lành gì đó, đều là lừa người.

Cô biết không, lúc bệ hạ mới lên ngôi giết cha, nhị thúc và ca ca ta, ban đầu ta cho rằng mấy năm sau ta sẽ buông bỏ thôi, nhưng bây giờ hai năm trôi qua rồi, nỗi hận của ta với hắn vẫn không hề giảm bớt."
Bẩm sinh ta là người giỏi an ủi người khác, biết rõ đối với người đau lòng mà nói, đạo lý sáo rỗng rất vô dụng, chỉ có ngươi còn thảm hơn bọn họ, bọn họ mới có thể cảm thấy so với người xui xẻo này, hình như bi thảm của ta còn có thể chấp nhận được.
Quả nhiên, Ngụy Uyển Nhi bị sự thảm của ta làm dao động.
Nàng nói: "Năm ngoái ta mới tới Trường An, chỉ nghe loáng thoáng chuyện cô từng trải, không ngờ...!không ngờ cô thật sự..."
Thật sự phụ mẫu đều vong, thân mang nợ máu, như hoàng liên ngâm trong măng tre, đắng ngắt.
"Đúng vậy." Ta nâng má, rót cho mình một chén rượu, cầm chén uống: "Lúc ca ca ta qua đời vừa mới chín chắn, là Thám hoa tiên đế khâm điểm.

Lúc ấy y cưỡi ngựa cao đi tham gia Quỳnh Lâm yến, người kén rể đứng đầy cả con phố...!Y đọc sách thánh hiền hai mươi năm, cổ hủ muốn chết, luôn nói phải báo quốc báo quân vương, nhưng vận số của y không tốt, không gặp được Hoàng đế tốt thấu hiểu y."
Ngụy Uyển Nhi không lên tiếng, suy nghĩ một lát, nàng nhẹ nhàng vỗ lưng ta, vụng về an ủi: "Cô đừng đau lòng, chắc hẳn bệ hạ người đã từng hối hận.

Ta nghe nói người truy thụy rất nhiều chức hàm vinh hiển cho tam kiệt Thẩm thị, ca ca cô dưới suối vàng cũng được an ủi phần nào..."
Ta lắc đầu: "Hối hận cũng vô dụng thôi, hắn có thể ngược dòng Vong Xuyên không? Hắn có thể phục sinh người nhà ta không? Hắn không thể.

Cho nên có truy thụy nhiều hơn nữa, ta cũng sẽ không nhớ điểm tốt của hắn.

Được rồi, đừng nhắc đến chuyện xui xẻo của nhà ta nữa, chúng ta uống rượu đi."

Ngụy Uyển Nhi cầm chiếc chén ngọc bích, lắc lắc chất lỏng màu hổ phách bên trong: "Lứa này nhà cô chỉ có cô và ca ca cô sao?"
Ta đáp: "Ta còn có một đường đệ, nhỏ hơn ta mấy tuổi, học ở Thái học."
Ngụy Uyển Nhi chớp mắt: "Nhà cô thật ít người, người Trường An đều như vậy sao?"
"Dĩ nhiên không phải, nhà khác đều là con cái thành đàn, nhà ta ít người là bởi vì gia huấn nhà ta không cho phép nạp thiếp, thân thể nữ quyến cũng đều không tốt lắm, nam nhân thương yêu họ, bình thường đều dùng bong bóng cá." Ta thản nhiên nói.
Ngụy Uyển Nhi mơ mơ màng màng gật đầu, đột nhiên hỏi ta: "Bong bóng cá là cái gì?"
"Thì...!thì là ở trong con cá...!dùng để...!Ừm, nói chung là đồ vật dùng để không sinh con."
"Làm thế nào để không sinh con?" Bé con tò mò truy hỏi.
Ta miêu tả cho nàng một chút cơ chế hoạt động của linh kiện dư thừa trên người nam nhân và nội dung áp dụng biện pháp tránh thai.
Càng nói càng xấu hổ, tại sao một thiếu nữ chưa gả như ta phải giải thích thứ này chứ!
Khuôn mặt phong tình của thiếu phụ thoáng chốc đỏ ửng.

Nàng xấu hổ đến nhảy dựng lên che miệng ta lại: "Sao cô có thể nói

với ta cái này!"
Ta ngơ rồi, bị nàng che miệng, ư a giãy giụa nói: "Cô e thẹn cái gì? Cô đã xuất giá rồi được chứ!"
Ngụy Uyển Nhi ấm ức nói: "Ta...!mặc dù ta vào cung, nhưng ta chưa từng chung phòng với bệ hạ!"
Ta không tin: "Chưa từng chung phòng? Làm sao có thể? Mỗi đêm hắn và cô đắp chăn bông nói chuyện phiếm sao?"
"Làm sao cô biết?"
Không khí đột nhiên yên tĩnh.
Ta ngu ngốc há hốc miệng, sững sờ nhìn mặt nàng đỏ bừng, cố gắng tìm kiếm một chút giảo hoạt khi đùa giỡn thành công trên mặt nàng, thế nhưng không có.

Nét mặt Ngụy Uyển Nhi ngay thẳng như một giây sau là muốn đi Thái Sơn tế trời vậy.
"Sao cô lại không tin chứ, người thật sự chưa từng chạm vào ta." Nàng nghiêm túc nói: "Mà lại không chỉ riêng ta, người khác cũng không có."
Trời ạ, đây mới là tin tức động trời!
Ta trải qua chấn động to lớn, hoàn toàn không còn tâm trạng uống rượu nữa, đặt cái chén sang bên cạnh, giữ nàng liên tục ép hỏi: Các người thật sự chưa từng ngủ sao? Hắn cũng không ngủ với người khác? Có phải hắn "không được" hay không?
Ngụy Uyển Nhi không hiểu tại sao ta sống chết không tin, cáu gắt nói đến là đến, hất tay ta ra, khó chịu nói: "Vấn đề này ám muội, tại sao cứ phải nói ra ngoài?"
Ta tự nhiên hiểu ra, chịu chấn động lớn: "Vãi chưởng, hóa ra hắn thật sự không được!"
Trong chớp nhoáng, thậm chí trong đầu còn lóe lên suy nghĩ: Nếu bà đây dâng lên phương thuốc tráng dương Thiên Trúc bí truyền độc nhất vô nhị cho hắn, hắn có thể nào vui vẻ thả ta đi không?
Ta vô cùng kích động bắt đầu dò hỏi cụ thể Lý Tư Diễm không được ở bước nào để ta dễ bốc thuốc đúng bệnh.

Ngụy Uyển Nhi lại nhảy dựng lên che miệng ta: "Không cho phép cô bôi nhọ bệ hạ!"

Ta hận không thể xốc ngược cái đầu xinh đẹp của nàng lên dốc nước đọng bên trong ra: "Đại mỹ nhân như hoa như ngọc ở trước mặt hắn, hắn lại không ra tay.

Đây không phải không được thì là gì?"
Ngụy Uyển Nhi nói: "Người nói muốn chờ Hoàng hậu có thai mới có thể hành phòng với những phi thần chúng ta, vì...!vì không muốn để cho ta ngày ngày uống thuốc tránh thai, còn nói thuốc tránh thai tổn hại thân thể..."
Ta nghe vậy trợn trắng mắt đến rút gân: "Muội muội ngốc, miệng nam nhân là quỷ lừa người.

Cô nghe hắn nói bậy rồi, đúng là thuốc tranh thai hại thân, nhưng biện pháp luôn nhiều hơn vấn đề.

Cùng lắm thì hắn đến hồ Thái Dịch vớt con cá, gỡ cái bong bóng xuống đeo lên không phải được rồi sao?"
"Người là bệ hạ, là Hoàng đế, sao có thể dùng...!có thể dùng..."

Ngụy Uyển Nhi không mặt dày như ta, thực sự không nói được ra miệng mấy lời táo bạo.
Ta nhìn ánh mắt nàng dần dần xót xa.

Tất cả giải thích của nàng đều nghe như đang gượng ép bảo vệ tự tôn yếu ớt của một nam nhân "không được".
Lần đầu tiên ta nảy sinh một tí đồng cảm với Lý Tư Diễm, nâng ly rượu lên, thổn thức khôn xiết nói: "Đáng tiếc, một Hoàng đế đang yên đang lành, hắn đang là tuổi tráng niên...!Oái, được rồi, được rồi, ta không nói nữa còn không được sao? Đừng đánh nữa, đau quá hu hu..."
Bị ta quấy nhiễu một trận, Ngụy Uyển Nhi cũng có loại cảm giác cùi không sợ lở.
Cô nương này dễ mềm lòng, mặc dù ngoài miệng không nói, trong lòng đã lặng lẽ chấp nhận sự thật Lý Tư Diễm "không được", phiền muộn nâng chén uống một hơi cạn sạch, vừa nghẹn ngào khóc: "Chúng sinh đều khổ."

Ta lạc quan nói: "Kính cực khổ một chén!"
Nhưng mà tửu lượng của hai chúng ta không ổn, còn chưa uống hết một bình rượu, trước mắt đã bắt đầu có hình người tay cầm tay nhảy nhót.
Để kéo dài thời gian tỉnh táo, ta dạy bé ngoan Ngụy Uyển Nhi chơi tửu lệnh, loại đơn giản nhất: Oẳn tù tì xác định thắng thua trước, sau đó bên thắng hỏi bên thua câu hỏi riêng tư táo bạo, nếu bên thua không muốn trả lời thì phải đồng ý với một chuyện của bên thắng.
Ta to tiếng hỏi Ngụy Uyển Nhi đã hiểu chưa, Ngụy Uyển Nhi gật gù, lòng đầy tự tin: "Ta hiểu rồi, chơi thôi!"
Ván đầu tiên ta thắng, ta hỏi nàng có thích cậu bé nào ở quê không, nàng nghĩ ngợi bảo có, là một biểu ca họ hàng xa của nàng, từng gặp một lần lúc tế tổ, trông rất tuấn tú.
"Sau đó thì sao?" Ta hỏi nàng.
Ngụy Uyển Nhi thở dài nói: "Nhà ta là gia tộc lớn ở Cự Lộc, nhà hắn chỉ là môn hộ nhỏ buôn bán, đương nhiên là không xứng.

Ta bị chọn đưa vào cung, hắn cưới cháu gái thứ của một viên ngoại đồng hương."
Ván thứ hai bị nàng lật ngược, nàng rập khuôn hỏi lại y nguyên câu hỏi vừa rồi: Vậy còn cô? Cô có người trong lòng không?
Đương nhiên ta nói có, y tên Mạnh Tự, Tiến sĩ nhị giáp trẻ tuổi nhất năm đó, là tiểu ca ca thanh mai trúc mã của ta, bây giờ đang làm Chủ thư ở Trung Thư Tỉnh.

Ta và y đã hứa hôn, chỉ có điều là về sau bị cẩu Hoàng đế quấy rối.
Ngụy Uyển Nhi kêu "A" một tiếng, lập tức ngẩng đầu lên: "Cô có thanh mai trúc mã, còn hứa hôn rồi?"
"Đúng vậy, y rất tốt với ta." Ta ngửa đầu uống chén rượu: "Theo kế hoạch ban đầu, hắn là năm nay ta đã gả cho y rồi."
Ngụy Uyển Nhi ủ rũ gật đầu: "Đáng tiếc, bệ hạ sẽ không ngồi nhìn cô gả cho người khác."
Ta hầm hừ nói: "Đó là đương nhiên, tâm lý hắn không bình thường, không nhìn được người khác ân ân ái ái, đây là bệnh tật, phải trị."
Vốn là lòng ta đầy căm phẫn, nhưng nghĩ lại, cẩu Hoàng đế cũng đã

"không được" rồi, ta còn cần chấp nhặt với hắn sao? Không cần thiết.

Ta lộ ra nụ cười bỉ ổi, mắt say lờ đờ gọi Ngụy Uyển Nhi: "Tiếp tục!"
Ván thứ ba, ta lại thắng.
Ta hỏi nàng: "Có phải bệ hạ của cô thích Vương Phù Nương không?"
Ngụy Uyển Nhi lắc đầu: "Không phải."
"Ôn Bạch Bích?"
"Cũng không phải."
"Vậy hắn thích ai?" Ta kiểm lại những ứng cử viên khác trong đầu: "Cô nương nào xui xẻo như vậy, lại bị hắn nhìn trúng?"
Ngụy Uyển Nhi ợ rượu, nghiêm mặt nói: "Ta không nói cho cô là không nói cho cô."
Ta uy hiếp nàng: "Theo quy tắc chơi tửu lệnh, cô không nói, vậy thì phải đáp ứng một chuyện của ta."
"Cô nói đi."
Không ngờ nàng đồng ý dứt khoát như vậy, ta suy nghĩ chốc lát, nói: "Cô là hậu phi nên không thể làm chuyện quá mất thể diện.

Thế này đi, ta tha cho cô một mạng, chúng ta đến bên hồ Thái Dịch hái ít hoa về, ta dạy cô làm bồn cảnh."
Ngụy Uyển Nhi hào hứng: "Bồn cảnh? Ta từng nhìn thấy ở Hình Châu, chỉ là quê nhà ta chỉ cắm cành, người Trường An lại cắm hoa tươi sao?"
Ta nghiêm trang bắt đầu nói hươu nói vượn: "Đúng vậy, hàng năm Trường An còn có đại hội ngắm hoa đó.

Ta từng tham gia một lần, nhưng vận may ta không tốt, chậu hoa trùng hợp bị bày ở bên cạnh mẫu đơn Diêu Hoàng của đại tiểu thư nhà Thừa Ân công, bị hoa của nàng ta lấn át thành xám xịt."
"Tay nghề cắm bồn cảnh của ta là được cụ bà hàng xóm trước kia dạy.

Bà nói đời người tám chín phần không như ý, nhưng chỉ cần nhìn thấy trong bình có hoa, trong sân có cây thì cảm giác tháng ngày

cũng không khó sống như vậy nữa."
Cồn vẫn chưa hoàn toàn đốt hỏng đầu Ngụy Uyển Nhi, mặc dù nàng động lòng, nhưng thoáng do dự: "Có cung cấm..."
Ta lảo đảo đứng lên, nói: "Không sao, tự ta đi.

Cô chờ ở đây đi." Dứt lời, ta xoay người rời đi.
"Này..."
"Sẽ quay lại ngay!" Ta cười to ầm ĩ, vui vẻ xoay một vòng, đúng lúc va phải Thụy Âm đi ngang qua ở cửa phòng ngủ.

Ta giật nảy mình, vội vàng đỡ nàng ta dậy nói: "Không sao chứ? Có nặng lắm không?"
Thụy Âm chật vật đứng dậy, nhìn ta một chút, cau mày nói: "Cô uống say? Đang định đi đâu?"
Ta cười hì hì nói: "Không say, rất tỉnh táo, lát nữa gặp lại ha."
Nàng ta còn chưa kịp ngăn ta lại, ta đã hứng chí dạt dào chạy ra cửa phòng.
***
Đó là một buổi đêm xuân ánh sao buông xuống, ta uống rất nhiều rượu, đôi mắt mơ màng, lại có thể thấy được vì sao nhân đôi, còn có ba cái mặt trăng như bánh nướng.
Một tay ta giữ Vũ Lâm Vệ đại ca tới bắt ta, cười ha ha nói: "Ngươi xem, ba trăng chọc trời, dị tượng thiên văn ngàn năm có một, cẩu Hoàng đế sắp xúi quẩy rồi."
Vũ Lâm Vệ đại ca như bị rắn độc hôn cho một cái, hoảng đến căng chặt cơ bắp, sai bảo phó tướng nói: "Nàng không được bình thường, ngươi mau gọi Ngụy tài nhân...! Thôi, đi bẩm báo trực tiếp bệ hạ."
Ta bất mãn nói: "Ngươi có vấn đề à? Bà đây tốt bụng chỉ ngươi ngắm trăng, ngươi lại bảo ta không bình thường?"
Vũ Lâm Vệ đại ca đã bắn ra xa mấy trượng, ở một bên bí mật quan sát ta.
"Hứ, không xem thì thôi." Ta lườm một cái.
"Đời như giấc chiêm bao, bôn ba chi cho mệt mỏi? Cổ nhân đốt đuốc chơi đêm, thật có nguyên do vậy! Nhớ nhau hoài, ở Trường An, hu hu hu hu...!Ca ca, cha mẹ, nhị thúc, thím...!Con lại nhớ mọi người rồi..."

Có lẽ ta thật sự say, chân nam đá chân chiêu đi vào vườn hoa, miệng nói linh tinh, nghĩ đến cái gì là đọc cái đó, đọc thơ trước kia đã học, lại gọi người nhà không gặp được nữa.
Thỉnh thoảng mắng cẩu Hoàng đế mấy câu, mắng rất bẩn, lần đầu tiên ta vượt qua chướng ngại tâm lý mắng "Nô Đột Quyết ăn cứt chó".

Câu này siêu cấp thô tục, sau khi mắng xong cảm giác từng lỗ chân lông đều khoan khoái.

Đầu tiên là ta sửng sốt, sau đó kích động khen mình: Oa Thẩm Anh, ngươi siêu đỉnh.

Mắng thêm một lần nữa!
"Lý Tư Diễm, nô Đột Quyết ăn cứt chó!"
Hào khí của ta vượt mây, vung tay áo hét lớn.
Âm thanh vang xa tới hồ Thái Dịch, hù dọa vô số chim bay.
Cái này gọi là "Khí đầm Vân mộng vây quanh, trồng trềnh sóng lượn lay thành Nhạc Dương".
Mắng đã rồi, uất ức trong lòng ta được quét sạch, chống nạnh cười to, giơ nắm tay nâng chén với ba cái mặt trăng xa xa: "Cùng uống!"
"Trẩm không phải người Đột Quyết."
Bất thình lình, sau lưng vang lên một giọng nói thâm trầm.
Chẳng biết lúc nào, những Vũ Lâm Vệ lén lén lút lút kia đã biến đi đâu mất, mặt trăng trên trời biến thành bốn cái.

Ta ngẩng đầu nghẹn họng nhìn trân trối bốn mặt trăng không ngừng xoay tròn nhảy nhót, cảm thấy thiên văn học đúng là bao la kỳ thú.
Ta nóng lòng tìm người chia sẻ phát hiện vĩ đại của ta, thuận tiện kéo người có giọng nói thâm trầm ở sau lưng đến, chỉ lên trời nói: "Ngươi xem xem, bốn trăng chọc trời, điềm dữ, điềm đại hung.

Nhẹ thì Hoàng đế chết bất đắc kỳ tử, nặng thì thay đổi triều đại.

Ta phải mau chóng thông báo Khâm Thiên Giám...!Thôi, không kịp

nữa rồi, vẫn là lập tức đi tìm Lễ bộ đi, để bọn họ có thể bắt đầu chuẩn bị quan tài."
Ta không biết mình đang nói năng linh tinh cái gì, người bị ta túm tới cũng không biết.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời một chút, lại cúi đầu nhìn ta, mày nhíu lại thành hình chữ Xuyên: "Bốn trăng chọc trời cái gì? Ngươi lại uống rượu?"
Ta chớp đôi mắt say mơ màng, không nhận ra hắn là ai, nhưng vẫn dựa trên tinh thần tin tức cùng hưởng, nghiêm túc nói: "Ta không lừa ngươi, hôm nay ta biết được rất nhiều bí mật lớn, tối nay hai ta có duyên cùng nhau ngắm một vầng...!Không đúng, bốn vầng trăng sáng, ta tiết lộ cho ngươi một cái, ngươi đừng nói ra ngoài."
Đối phương nói: "Ngươi biết cái gì?"
Ta đắc ý lắc đầu: "Nói ra hù chết ngươi.

Ngươi biết Lý Tư Diễm không? Hoàng đế ấy, cả thiên hạ đều là của hắn."
"Biết."
Ta tiến tới, hạ giọng nói: "Bên dưới hắn không được!"
Để tăng cường độ tin cậy, ta giơ hai tay lên trước ngực, bày thành một cái xiên lớn, chân nhảy sang trái sang phải, trông rất giống đang tiến hành lễ nghi tà giáo kỳ quái nào đó.
Đối phương không bị ta hù chết.
Đối phương trầm mặc.
Hồi lâu, đối phương nắm tóc ta, ý đồ kéo ta đi.
Ta kinh hãi biến sắc, vung tay vung chân bảo vệ da đầu yếu ớt của mình, cả giận nói: "Thái độ ngươi thế là sao! Người xấu, ta muốn rút lại bí mật lớn của ta!"
Hắn hất tóc ta ra, đổi thành túm cổ áo sau của ta, xách ta đến trước mặt, nghiến răng nghiến lợi nói: "Vậy trẫm cũng nói cho ngươi một bí mật lớn: Bí mật của ngươi là giả."
Ta tức đến nổ phổi, giận đến xổ ra bốn câu thành ngữ: "Ngươi nói quàng nói xiên, ngươi nói hươu nói vượn, ngươi bảo thủ cố chấp, ngươi lòng dạ đáng chém! Ngươi có thể nói ta là giả, nhưng không được nói bí mật lớn của ta là giả!"

Đối phương vỗ ba cái lên mặt ta, lạnh lùng nói: "Câm miệng! Nói mò thêm một câu nữa, trẫm ném ngươi vào hồ Thái Dịch cho cá ăn!"
Ta ngây người, hắn đánh ta? Cha ta còn chưa từng đánh ta!
Ta lập tức phản kích, cho hắn một cú đấm móc phải hung mãnh của Thẩm thị, nện thẳng vào bụng hắn.
Hắn im im không lên tiếng mà chịu, lạnh lùng nói: "Lần sau không được như thế này nữa."
Ta yên tĩnh một giây, chợt cảm thấy không đúng.

Hắn là cái quả mướp gì, tại sao bà đây phải nghe hắn?
Thế là ta như cá chép bật nhảy, lại bắt đầu líu lo không ngừng cường điệu: "Hắn thật sự không được, không tin ngươi tìm đại một phi tử hỏi thử xem, vật kia còn chưa bóc tem đâu.

Cúc cu của nam nhân mà không hót, tám phần là vô dụng..."
Có thể là ta nói đến quá đáng tin, hắn không ném ta vào hồ Thái Dịch cho cá vàng ăn, chỉ chắp tay sau lưng lẳng lặng nghe ta lải nhải liên miên.
Ta càng thêm hăng hái: "Ai da không thể không nói kế thừa huyết mạch Hoàng gia là một vấn đề lớn.

Ngươi bảo hắn "không được" còn nạp nhiều phi tử như vậy, đây chẳng phải như thái giám già cưới mười tám tiểu thiếp sao, cũng không sợ..."
Đối phương không nói tiếng nào, lặng lặng nhìn ta biểu diễn, mãi đến cuối cùng hắn bị ta lải nhải đến phiền rồi, giọng điệu không lành ngắt lời ta: "Ngươi không ngoan ngoãn ở Tuyên Vi điện, ra ngoài làm gì?"
"Ta đến hái hoa."
"?"
"Ngươi đúng là không có kiến thức, chưa thấy cắm hoa bao giờ sao?" Ta ghét bỏ quăng hắn sang một bên, khẳng khái nói: "Được rồi được rồi, tặng không bí mật lớn của ta cho ngươi.

Tối nay ta rất bận, không nói nhảm với ngươi nữa, tạm biệt."
Dứt lời, ta dùng mông huých hắn sang một bên, nghênh ngang mà

đi..

Chương 28: 28: Trẻ Trâu Cãi Nhau

Có lẽ là vì có hắn bốn vầng trăng, tối nay cũng không quá lạnh.

Ta mặc y phục lót bông, sau cổ rịn lớp mồ hôi mỏng.

Đại Minh cung không hổ với tên của nó, vừa lớn vừa khoáng đạt.

Tuyên Vi điện và hồ Thái Dịch trên bản đồ trông khá gần, nhưng thực ra cách nhau rất xa.

Ta đi rất lâu, một gốc cây hoa cũng không thấy.
Người kia giống như một cái bóng u ám ở sau lưng ta, khoảng cách không gần không xa.

Ta quay đầu trừng hắn, hắn cũng không đi, thật đáng ghét.
"Ngươi biết đi đến rừng hoa bên hồ Thái Dịch như thế nào không?"
Ta quay người hỏi: "Chính là chỗ trồng rất nhiều hoa anh đào ấy."
Người kia liếc mắt sang một bên: "Trẫm không biết."
Ta ghét bỏ nói: "Ngươi còn vô dụng hơn cả cẩu Hoàng đế."
Hắn chế giễu lại: "Rốt cuộc là ai vô dụng? Ngươi lượn quanh hành lang ba vòng rồi, trẫm thấy ngươi có vòng vèo cả đêm cũng không đến được hồ Thái Dịch."
Ta lập tức tức giận: "Rõ ràng ngươi biết đường, ngươi còn gạt ta là không biết, người xấu!"
Đối phương thản nhiên nói: "Không sai, trẫm là người xấu."
Vì đối phương thừa nhận quá thẳng thắn, trái lại ta mất đi cớ mắng hắn, tức giận giậm chân: "Không giúp thì thôi, tự ta có thể tìm được đường."
Hắn theo sau lưng ta, thong dong nói: "Đi bên trái."
Ta hất cằm lên, đầu tiên là ngang bướng đi đường bên phải, một nén nhang sau đâm phải tường Nam, đành phải xám xịt quay về,

chuyển sang đi đường mòn bên trái.
"Tại sao không tin lời trẫm?" Hắn lạnh nhạt nói: "Trước kia trẫm đối xử với ngươi không tốt, nhưng trước giờ chưa từng lừa ngươi."
Ta nói: "Ngươi thật lạ lùng, ta không quen ngươi, tại sao phải tin ngươi? Mà có phải ngươi có vấn đề không, người đang tử tế mà suốt ngày tự xưng trẫm, muốn làm Hoàng đế đến điên rồi phải không?"
Đối phương im lặng, sau một lúc lâu mới bất đắc dĩ thở dài: "Thẩm Anh, ngươi thật sự uống say rồi."
Ta không để ý, khoát tay một cái nói: "Vàng ngọc mua tràng cười tiếng hát, khi say trói nguyệt, ngạo vương hầu.

Đây là ta đang phỏng theo Thái Bạch di phong, sao có thể gọi là uống say chứ?"
Nghe thấy hắn mở miệng là một tiếng trẫm, ta còn tưởng là hắn muốn lên ngôi nữa, bèn nghiêm túc khuyên nhủ: "Ngươi muốn làm Hoàng đế thì phải giết người hiện tại trước.

Hắn tên là Lý Tư Diễm, ở Tử Thần điện.

Ngươi biết Tử Thần điện không? Cung đó mái rất cao, đất rất rộng, nằm ở trục trung tâm ấy.

Đừng cứ đi theo ta, ngươi đi theo ta là không tìm được hắn đâu."
"Ồ." Người nọ gật đầu hỏi: "Ngươi hy vọng trẫm...!ta giết hắn sao?"
"Đương nhiên hy vọng." Ta "hừ" một tiếng: "Nhưng mà ngươi phải nhớ chùi sạch mông một chút, đừng gây náo loạn trong cung."
Ta lại nghĩ ngợi, thân thiện nhắc nhở nói: "Hầy, dù sao hắn cũng là một Hoàng đế, hai năm nay làm cũng không tệ lắm, giết xong rồi thì để lại cho hắn chút thể diện đi, ít nhất là giữ lại toàn thây hạ táng Hoàng lăng, đừng quá khó coi."
Hắn cười cười: "Ồ? Còn muốn giữ toàn thây cho hắn?"
"Không giữ không được, tùy ngươi." Ta cực kỳ thông tình đạt lý.
Nụ cười của hắn chậm rãi biến mất: "Ngươi nghĩ đến chu toàn như vậy là đã thao diễn trong lòng ngàn vạn lần rồi phải không?"
Ta nhụt chí nói: "Đừng có bôi nhọ ta, ta nào dám động đến hắn, giết vua là tội nặng, phải tru di cửu tộc."

Không dám ra tay thật, cùng lắm là nghĩ trong lòng cho sướng vậy thôi.

"Không nhắc đến đồ xúi quẩy này nữa." Ta thảnh thơi lắc đầu, đột nhiên hai mắt tỏa sáng, chợt nhìn thấy có một hồ nước vắng lặng cách đó không xa.

Ta phấn khích kêu lên một tiếng, giang hai cánh tay, tức tốc chạy về phía cánh rừng hoa ta tìm cả tối kia.
Người đằng sau ta lạnh lùng "hừ" một tiếng, chậm rãi đi theo ta.

Hình như tâm trạng hắn cực kỳ kém, trong giọng nói cất giấu băng đá: "Chẳng qua là mấy cái cây bọ mà thôi."
"Bằng hữu, nói như ngươi mà ở An Ấp phường chúng ta là phải bị đánh." Ta ngửa đầu sải bước đi qua trước mặt hắn, bẻ "rắc" một cành anh đào rủ xuống trước mặt hắn, chỉ vào hắn uy hiếp nói: "Ta đề nghị ngươi cút nhanh lên, nếu không bà đây đánh ngươi đến khóc gọi cha."
Hắn nhẹ nhàng đẩy cành anh đào yếu ớt ra, lạnh nhạt nói: "Thẩm Anh, ngươi uống say rồi."
Ta giơ cành hoa lên, chuẩn bị cho hắn cảm nhận thực lực của tiểu bá vương nắm đấm thép An Ấp phường, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ lãng phí cành anh đào xinh đẹp này.

Ta đứng tại chỗ xoắn xuýt trong chốc lát, cho hắn một nắm đấm tượng trưng, nói: "Tỷ tỷ khuyên ngươi đừng nói chuyện không nên nói."
Đánh xong cả người sảng khoái tinh thần, ta nhìn quanh bốn phía, tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.
"Cành hoa lê kia không tồi."
Thoáng chốc ta lại để mắt tới một cành hoa lê trên hòn non bộ bên hồ.

Cành hoa lê này nở rất đẹp, tựa như những bông tuyết mới tinh điểm xuyết trên cành, trông vừa trong trẻo vừa rực rỡ, rất hợp khẩu vị của ta.

Nhưng mà mọc hơi cao chút, ta nhìn độ cao, xắn tay áo lên, bám lấy hòn non bộ trèo lên, vừa trèo vừa phàn nàn: "Trong hoàng cung toàn là cây cổ thụ lâu năm, mọc cao như vậy, trèo lên hái hoa cũng không tiện."
Âm hồn đáng ghét sau lưng bị trúng nắm đấm thép của ta xong vẫn không đi, nghe ta đang phàn nàn, hắn ung dung nói: "Nếu ngươi thích cây nhỏ, rảnh rỗi thì bảo quản lý vườn trồng thêm mấy cây."
"Cảm ơn, không cần." Giọng nói của ta từ trên cao vọng xuống: "Ngươi chém Lý Tư Diễm cho ta là được, chuyện khác chờ ngươi lên ngôi rồi nói tiếp."
Hình như ta kích động hắn, câu "Thẩm Anh!" của hắn ẩn chứa giận dữ.
"Làm sao? Không phải ta không ủng hộ ngươi nhưng mọi việc phải phân rõ chủ yếu và thứ yếu.

Ngươi không chém Lý Tư Diễm, lời ngươi nói không có tác dụng trong cung, mà lời ngươi nói không có tác dụng trong cung, vậy thì không có cách nào cho ta trồng cây..."
Ta nảy sinh nghi ngờ với trình độ suy luận của người này: Dựa vào đầu óc đó, hắn thật sự có thể xử lý Lý Tư Diễm sao?
Thôi, chuyện hắn có thành công hay không không liên quan đến ta, để Lý Tư Diễm tự đau đầu đi vậy.
Ta nhớ tới sự nghiệp cắm hoa của ta, một tay bẻ cành hoa ưng ý, cầm trong tay ngắm nghía.

Ta nhìn quanh bốn phía, định từ trên cây xuống.
"Tránh ra!"
Một tiếng quát to quét qua tai ta.
Ta hoảng hồn, ngơ ngác quay đầu.

Ta đang đối diện với một con mèo mắt xanh, sau đó là một móng hung dữ cào về phía mặt ta.
Ta bị dọa đến thót tim, chân mềm nhũn, kêu thảm một tiếng, ngã thẳng xuống cây.
Trong khoảnh khắc ngã xuống ta tuyệt vọng nghĩ thầm, cổ thụ cao như vậy, ít nhất ta phải ngã què một chân, nằm trên giường mười

ngày nửa tháng mới được.
Thế nhưng sau khi ta nhận mệnh nhắm mắt lại, ta rơi vào trong một bọc lông chồn quen thuộc, lông dài mảnh cọ qua gò má ta, mềm mại như tuyết rả rích.
Ta hoang mang mở mắt nhìn, phát hiện ta đang nằm trên người người kia, lỗ tai vừa vặn dán vào gần chỗ ngực hắn, nghe được tiếng tim đập mãnh liệt.
Hình như con mèo cũng biết người này không dễ dây như ta, nó cảnh giác đạp chân sau một cái, biến mất trong bóng đêm mịt mờ.
Con mèo đi rồi, ta cũng được đỡ lấy, chỉ có cánh hoa bị ta vô tình túm xuống còn bay đầy trời, phiêu đãng rơi xuống một chỗ hoa rụng.
Hắn bị ta đè vào xương sườn, kêu lên một tiếng đau đớn, ôm cả ta vào trong áo choàng, chậm rãi ngồi dậy.
Ta thò đầu ra từ trong áo choàng chồn đen của hắn, ngượng ngùng nói: "Xin lỗi, ta không nhìn kỹ.

Có phải đè vào ngươi rồi không? Không đè ngươi tàn phế chứ?"
Hắn không nói gì, tay hắn đang run rẩy.
"Ta bị ngã, ngươi hoảng cái gì?" Ta tò mò hỏi hắn.
Hắn thô lỗ ôm chặt ta, phẫn nộ nói: "Ngươi câm miệng.

Thẩm Anh, ngươi càng ngày càng giỏi rồi, cao như vậy cũng dám trèo.

Nếu như trẫm không ở bên cạnh, ngươi cứ thế mà ngã xuống sao?"
"Ta...!Làm sao ngươi biết ta tên Thẩm Anh?"
Ta mờ mịt mặc hắn ôm, cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm.
Lúc con người ta uống say, đôi mắt bị cồn làm cho mờ ảo, nhưng mũi lại càng thêm nhạy bén.

Người ôm ta này, trên người hắn có một mùi nước bạc hà len lỏi vào khoang mũi ta, ta ra sức hít hà, thật quen thuộc.
Ta từng ngửi mùi này ở đâu rồi.

Ta từ từ nghĩ ngợi, đột nhiên trợn trừng mắt, trái tim nhảy dựng lên kịch liệt.
Biết làm nước bạc hà chính là Tố Hành, thích uống nước bạc hà chính là cẩu Hoàng đế.
Cẩu Hoàng đế!
Trong giây lát, hai cánh tay sau lưng ta nặng tựa ngàn cân, đè ta đến khó thở.

Ta như bị ong chích một cái, đột nhiên đẩy hắn ra đứng dậy, thở phì phò từng hơi.
Mắt hạnh lại một lần nữa đối mắt hồ ly, dưới tình huống đã say đến thần trí mơ hồ, vậy mà quái lạ ta nhìn thấy trong đôi mắt sáng trong đến khiếp người của hắn ẩn chứa tình cảm và bối rối không tên.
Nhìn đôi mắt hồ ly vô cùng quen thuộc kia, dây thần kinh trong đầu ta bị cồn cắt đứt đột nhiên nối lại, chớp mắt, cả người ta chấn động...
Tại sao cẩu Hoàng đế lại ở đây? Hắn muốn làm cái gì?
Lý Tư Diễm bị ta đẩy cho loạng choạng, chật vật ngã trên thảm cỏ.
Ta luống cuống tay chân đứng trong gió đêm, cầm trong tay đóa hoa cuối xuân, nhìn nam nhân tôn quý nhất thiên hạ ngã dưới đất, trên áo choàng trước giờ được người giữ gìn không nhiễm hạt bụi giờ đây dính đầy bụi đất bẩn thỉu.
Hắn im lặng hồi lâu mới chậm rãi đứng lên nói: "Trẫm còn tưởng ngươi ngốc triệt để rồi, không ngờ còn giữ được mấy phần thần trí."
Ta ngắt lời hắn: "Ngươi muốn làm gì?"
"Không làm gì cả." Hắn nói: "Đi ngang qua thôi."
Ta bật thốt lên: "Lừa đảo! Rốt cuộc ngươi có mục đích gì?"
Hắn ngừng lại một chút: "Nếu trẫm nói...!có hơi nhớ ngươi, ngươi có tin không?"
Giọng nói của hắn rất nhẹ, mang theo một chút trống vắng và suy sụp tinh thần, giống như một binh sĩ bại trận đang thực hiện lời hứa của kẻ thất bại, không cam lòng, nhưng lại không thể không làm.
Ta bỗng nhiên trợn to mắt, hoa trong tay rơi xuống đất.
Hắn nói cái gì? Hắn nói hắn nhớ ta?
Cơn kinh hoảng này không hề nhỏ, ta ngơ ngác nhìn hắn, cảm nhận rất khó hình dung, chấn động, phẫn nộ, khoái trá...!Trong giây phút

ngắn ngủi, đủ loại tư vị ập vào lòng ta.
"Ngươi..." Ta khó nhọc nói: "Ngươi...!thật sự..."
Đôi mắt thanh mảnh của Lý Tư Diễm hơi buông xuống, kỳ vọng ẩn chứa trong ánh mắt tiêu tán theo, chỉ còn lại thất vọng.
Hắn mím môi, châm chọc nói: "Chẳng phải hôm đó ngươi đã đoán được rồi sao, cớ gì tỏ vẻ khiếp sợ như thế này? Có phải cảm thấy trẫm cực kỳ nực cười, lại thật sự luyến tiếc một con thú cưng hay không?"
Nói là đang châm chọc ta, thực ra là đang châm chọc mình, một tư thái cùi không sợ lở, dường như thừa nhận chuyện này là đang lấy mạng hắn vậy.
Ta như bị sét đánh, đứng đực tại chỗ, chân cẳng như nhũn ra, bốn mặt trăng tỏa ra ánh sáng trong trẻo, rõ ràng là ánh trăng dìu dịu nhưng ta lại cảm thấy sắc lạnh làm cho người ta sợ hãi.

Hắn nhìn khuôn mặt ta méo mó vì bị cảm xúc phức tạp tập kích, ánh mắt hơi tối sầm lại.
"Lần đầu tiên trẫm gặp ngươi, ngươi dùng chính ánh mắt vừa sợ vừa ghét này nhìn trẫm giống như đang nhìn thứ gì bẩn thỉu trong cống rãnh, cho nên trẫm mới trói ngươi lại bên người, muốn quăng nát, làm bẩn ngươi, dần dần suy bại chết lặng từng chút một, sẽ không còn có thể lộ ra ánh mắt...!chán ghét thế này nữa."
Đúng vậy, ta ngơ ngẩn nghĩ, ban đầu là như vậy, nhưng càng về sau...!tại sao mọi thứ đều thay đổi rồi?
Ta liếm bờ môi khô khốc, khàn giọng hỏi: "Tại sao lại nói những lời này với ta? Ngươi muốn ta thế nào? Ngoan ngoãn cút về bên cạnh ngươi, tiếp tục làm đồ chơi cho ngươi sao?"
Hắn lại bật cười: "Ngu xuẩn, nếu trẫm thật sự có ý này, làm sao bây giờ ngươi yên ổn ở Tuyên Vi điện được?"
Ta nhất thời nghẹn lời, gian nan tiêu hóa lời nói của hắn, ôm đầu trì độn suy nghĩ hồi lâu, mới chậm rãi nói: "Ta...!tưởng là ngươi chán ghét nên vứt bỏ ta, không muốn gặp lại ta nữa mới ném ta tới chỗ Ngụy tài nhân."
Lý Tư Diễm cười một tiếng ngắn, tự giễu nói: "Sao lại là trẫm chán ghét nên vứt bỏ ngươi chứ? Rõ ràng là tự ngươi chọn."
"Ngươi không nhớ hôm đó trẫm hỏi ngươi có muốn ở lại Tử Thần

điện hay không sao? Nếu như ngươi ở lại, trẫm dung túng ngươi làm bất cứ chuyện gì, cho dù ngươi lật nóc Tử Thần điện, trẫm cũng có thể tu sửa lại để ngươi lật cho thỏa."
"Nhưng ngươi nói ngươi không muốn, không do dự dù là một cái chớp mắt."
Hắn quay đầu, nhìn vào mắt ta nói: "Khi đó trẫm đã hiểu, trên tay trẫm dính đầy máu người Thẩm gia các ngươi, cả đời này ngươi cũng không thể nào hồi tâm chuyển ý."
"Cho nên mới mặc ta rời đi." Ta nói khẽ: "Ngươi sợ tiếp tục giữ ta lại bên cạnh sẽ ngày càng lún sâu, có đúng không?"
Lý Tư Diễm thản nhiên nói: "Trẫm chỉ muốn công bằng một chút, ngươi căm ghét trẫm, vậy trẫm cũng không hết lòng với ngươi."
Ta há miệng định hỏi vậy tại sao ngươi còn đêm hôm khuya khoắt không ngủ chạy tới đi theo ta, nhưng lời đến khóe miệng lại nuốt xuống.

Có lẽ ta không dám hỏi, cũng sợ biết được đáp án kia.
Thực ra tất cả đều có dấu hiệu không phải sao?
Hắn ghen với Mạnh Tự, bắt ta quỳ vong mẫu của hắn như con dâu, tặng đồ ta, còn có nhiều lần nổi giận vô cớ...!Bẩm sinh ta nhạy bén với tình cảm, chỉ vì hắn là kẻ thù của ta nên mới cố gắng không để ý đến đủ kiểu đầu mối, chỉ mong ngấu nghiến thời gian mà sống tiếp, duy trì trạng thái vốn có mà thôi.
Ta bị gió đêm thổi, mắc chứng đau nửa đầu, thần kinh đang giật lên dữ dội.

Ta hoang mang nghĩ thầm, gặp ma rồi, làm sao hắn lại thật sự thích ta?
Huống hồ ta uống nhiều rượu như vậy, sáng mai dậy có còn nhớ những lời hắn nói không?
Khoan đã, ta uống rượu!
Ta giật mình phản ứng lại, bừng tỉnh ngộ.
Đúng rồi, ta có tật xấu không nhớ chuyện sau khi say, sáng mai chắc chắn sẽ quên chuyện xảy ra tối nay!
"Lý Tư Diễm." Ta nói: "Có phải ngươi không dám để cho ta biết tâm tư của ngươi, nghĩ rằng ta ngủ dậy sẽ quên sạch sẽ cho nên mới cố

ý chọn lúc ta uống say để nói với ta hay không?"
Đây mới giống tác phong của cẩu Hoàng đế, hắn là người tàn nhẫn thâm độc, lòng tự trọng cao như thế, làm sao lại dễ dàng nói điểm yếu cho người khác, mà còn là ta - người hắn luôn coi là thú cưng.
"Phải." Lý Tư Diễm thẳng thắn thừa nhận: "Ngày đó Túc Tịch nói ngươi say sẽ quên hết mọi chuyện, trẫm còn không tin, cho rằng ngươi giả vờ ngốc.

Về sau trẫm hỏi Giang ngự sử, hỏi đám bạn chí cốt của ngươi mới biết được đúng là ngươi có tật xấu này."
Ta khinh miệt "hừ" một tiếng, thầm nghĩ lúc trước Mạnh Tự dám tặng quả Khất Xảo cho ta ngay trước mặt mọi người trong lễ Khất Xảo, ngươi lại chỉ dám lặng lẽ đến nhìn ta lúc ta uống say.
Đồ hèn nhát.
Hắn nhận ra vẻ khinh thường thoáng hiện trên mặt ta, dường như bị một cây kim nhọn đâm mạnh một cái vậy.
"Cho ngươi biết rồi, ngươi sẽ thế nào đây?" Hắn im lặng mỉm cười.
Có lẽ là nhớ lại vẻ khinh miệt và lãnh đạm ta đối với hắn xưa nay, nụ cười của hắn có phần thê lương.
"Ngươi sẽ cảm thấy buồn nôn, chế nhạo trẫm, nói móc trẫm, dùng ánh mắt như nhìn côn trùng này nhìn trẫm."
"Trước kia trẫm cảm thấy không sao cả, nhưng bây giờ lại cảm thấy thống khổ chói tai.

Mỗi một câu nói, mỗi một ánh mắt đều là lưỡi dao róc thịt, khiến trẫm hận không thể làm ngươi vĩnh viễn không phát ra được âm thanh nào."
Hắn còn chưa dứt lời, ta đã vứt cành hoa xuống đất, đứng trên nền đất đầy hoa rơi, lạnh lùng nói: "Đáng đời ngươi."
Hắn cúi đầu nhìn đóa hoa dập nát kia, vẻ mặt càng thêm ảm đạm.
Ta cười khẩy nói: "Ngươi có tư cách gì giả bộ đáng thương trước mặt ta? Ba mạng cha huynh ta đều chết trong tay ngươi, đây là nợ máu diệt môn.

Đừng tưởng rằng giả dạng thành chó con yếu ớt rơi xuống nước ở trước mặt ta thì có thể khơi gợi lòng trắc ẩn của ta, ta còn chưa ti

tiện như vậy."
Đối mặt với Lý Tư Diễm, ta luôn có thể tỏ ra máu lạnh kinh người.

Các bằng hữu của ta đều nói ta chân thật nhiệt tình, mềm lòng nể nang, theo lý mà nói, nhìn thấy Lý Tư Diễm thường ngày hất hàm sai khiến, cao cao tại thượng lộ ra cái bụng yếu mềm như chó con, kiểu gì ta cũng sẽ nổi lên chút lòng trắc ẩn.

Nhưng ta nhìn hắn lại thờ ơ kỳ lạ thế đấy, thậm chí còn muốn cười, muốn giẫm lên cái bụng yếu ớt của hắn ra sức chà đạp, muốn cho hắn biết...!con người phải chịu trách nhiệm về việc mình làm.
Thế hệ tu sử Thẩm thị ta một lòng tin rằng nhân gian có đạo nghĩa, nghìn đời còn công lý.

Trong lòng ta luôn đặt đó một cây thước, đo đạc công tội của Lý Tư Diễm.

Với đất nước, hắn có thể miễn cưỡng được coi là một Hoàng đế khôn khéo tài giỏi, ta làm Sử quan phải cầm bút tả thực, nhưng với bản thân ta mà nói, hắn đã cướp đi người thân yêu nhất của ta, vậy cả một đời hắn, thậm chí là kiếp sau cũng đừng nghĩ nhận được một tơ hào yêu thích nào từ ta.
Hắn nghe thấy ta nhắc lại chuyện cũ, im lặng hồi lâu mới nói: "Việc này đã xong rồi, về sau trẫm sẽ đền bù cho nhà các ngươi."
Không có xin lỗi, cũng không có giải thích, hắn nói hắn sẽ đền bù, đền bù cái gì đây?
Ta thoáng chốc sụp đổ, chỉ vào hắn the thé mà mắng: "Đồ khốn nạn ăn cứt chó nhà ngươi! Giết cả nhà ta còn trơ mẹ nó mặt ra nói thích ta! Nực cười, ngươi xứng thích ta sao! Xứng sao?"
Hắn không ngờ bị ta trở mặt mắng to, vẻ mặt sững sờ trong thoáng chốc.
Trong mắt ta tràn ngập thù hận rõ ràng mà sáng rực, không hề khác biệt so với hai năm trước.

Cuộc sống quân thần bảy trăm ngày không rút ngắn khoảng cách

giữa chúng ta một phân một hào, quanh đi quẩn lại, quan hệ của chúng ta vẫn ở điểm xuất phát.
Sắc mặt Lý Tư Diễm tái nhợt, như một người già gần đất xa trời máy móc giơ tay lên như muốn xoa tóc ta.
Ta hất tay hắn ra, tàn nhẫn nói: "Năm đó ở trên Tuyên Chính điện ta từng mắng ngươi hèn nhát vô năng, bây giờ xem ra không hề mắng sai chút nào.

Chỉ biết giết Sử quan nạt quân thần là vô năng, chỉ dám nhân lúc ta uống say âm thầm thổ lộ cõi lòng là hèn nhát.

Lý Tư Diễm, ngươi hỏi ta muốn ở lại bên cạnh ngươi hay không, ngươi nói xem? Cho dù ngươi chưa từng giết người nhà ta thì trên người ngươi có điểm nào đáng để ta chấp nhận?"
Bị ta ra sức quăng nát tất cả si tâm vọng tưởng, hắn cứng đờ tại chỗ như một pho tượng, như một con chó lớn không chỗ trú mưa, vẻ yếu ớt và tàn nhẫn đan xen.

Hắn cắn răng nói: "Đúng, trẫm hèn hạ, trẫm trơ tráo, trẫm trong mắt ngươi chính là một người gian ác tột cùng.

Ngươi thích Mạnh Tự, hắn trong sáng tốt đẹp biết bao, hắn liêm khiết chính trực hơn nhiều, nhưng từ nhỏ thứ trẫm muốn chỉ có thể dùng thủ đoạn hèn hạ để cướp lấy, nếu không thì chẳng có gì cả.

Nếu như hắn rơi vào hoàn cảnh của trẫm, hắn sẽ còn trong sáng tốt đẹp như thế sao? Ngươi sẽ còn ái mộ hắn sao!"
Ta tức đến đau phổi, thật nực cười, hắn còn có mặt mũi nhắc đến Mạnh Tự? Hắn có thể so được với Mạnh ca ca tốt nhất thiên hạ của ta sao? Ta lập tức chế giễu lại: "Bất kể đối mặt với loại tình cảnh nào, đại trượng phu đều nên gánh đạo nghĩa trên vai, ép buộc Sử quan khuất phục là hành vi hèn hạ nhất, để tiếng xấu muôn đời còn là nhẹ.

Ai cũng sẽ có lúc khốn đốn, nhưng ta ghét ngươi là bởi vì ngươi hành động không hề có ranh giới cuối cùng, chưa so đến quân tử

nho sĩ, ngay cả nông dân phổ thông ngươi cũng không bằng!"
Đúng vậy, hắn chính là người ích kỷ lại cực đoan như thế, nào có lỗi của hắn đâu? Cho dù có lỗi cũng đều là người khác ép.

Ngụy Uyển Nhi nói hắn từng hối hận, nhưng ta thấy hắn hoàn toàn chưa từng tỉnh ngộ.
Thân người hắn lảo đảo, dường như lời nói của ta đang mổ xẻo tim hắn, từng đao thấy máu.
"Thôi, trẫm không nên nói với ngươi những lời này, lần nào cũng là tự rước lấy nhục." Dường như hắn đang hết sức khống chế lửa giận của mình, đốt ngón tay đã xanh trắng: "Đây là lần cuối cùng trẫm rẻ rúng trước mặt ngươi, sau này sẽ không còn nữa."
Ta không quan tâm đến nỗi khổ sở của hắn, chỉ quan tâm bản thân ta.
Ta cười nhạo một tiếng, hỏi hắn: "Ngươi nói đây là lần cuối cùng, vậy sau này thì sao, lời ngươi nói có còn tính hay không?"
"Sau này cái gì?"
"Ngươi có thả ta đi không? Ta nhớ ngươi đã nói sẽ để cho ta đi."
Ta vốn cảm thấy hành vi gần đây của Lý Tư Diễm rất không bình thường, nhưng xâu chuỗi tiền căn hậu quả thì đã tìm ra giải thích hợp lý cho hành động kỳ quái của hắn.
Nếu hắn ném ta tới Dịch Đình, lại ném đi Tuyên Vi điện là để phòng ngừa mình ngày càng lún sâu, vậy chi bằng trực tiếp thả ta ra cung đi, cái này gọi là đau dài không bằng đau ngắn, cắt triệt hậu hoạn...!Không đúng, phải là làm một mẻ, khoẻ suốt đời.
Vẻ mặt Lý Tư Diễm sững lại, nhưng không bao lâu, hắn lạnh lùng nói: "Đã nóng lòng muốn cuốn xéo như thế, vậy tháng sau xong lễ phong Hậu thì cút đi."
Ta gần như lập tức bịt miệng lại mới không làm mình hét ầm lên, một loại mừng rỡ không thể hình dung tràn ngập khắp người ta.

Đây là sự thật sao? Là thật sao? Tháng sau ta có thể xuất cung rồi ư?
Nhớ tới hai năm không gặp thím, Tiểu Xuyên, còn có Mạnh ca ca, nước mắt ta suýt nữa không nén được, xót xa quá đỗi.

Đây chính là sự vui sướng khổ tận cam lai sao? Năm đó Thái Sử Công nhìn thấy ánh nắng rực rỡ đầu tiên ngoài ngục cũng có cảm giác giống ta bây giờ ư?
Lý Tư Diễm không muốn cùng hưởng vui sướng của ta, đáy mắt hắn đỏ ngầu, lẻ loi trơ trọi như một con chó hoang, chỉ nhìn ta một cái cuối cùng rồi bỏ đi không quay đầu lại.
Bóng lưng kiềm chế mà quyết liệt..

Chương 29: 29: Tuyên Vi Điện Hằng Ngày

Lý Tư Diễm không cáo biệt ta, một mặt là hắn không có lễ độ, mặt khác có lẽ là hắn thật sự không muốn gặp ta nữa.
Ta xác nhận hắn đã đi xa, chạy đến bên hồ Thái Dịch hắt cho mình một vốc nước lạnh, ngẩng đầu lên ra sức chớp mắt với mặt trăng.
Chớp mắt...!Lại chớp...!Cuối cùng trước mắt chỉ còn lại một vầng trăng.
"Mang theo thuốc giải rượu bên người là một thói quen tốt..." Ta lẩm bẩm nói: "Ha ha, không nghĩ tới phải không, cẩu Hoàng đế."
Hôm nay Lý Tư Diễm bị kích thích, chưa kịp mắc phải bệnh đa nghi.

Nếu như hắn ở trạng thái bình thường, chắc chắn sẽ phát hiện ra con ma men ta rất không đúng, không chỉ có ánh mắt tỉnh táo, mà tư duy còn có trật tự đến mức kỳ lạ.
Bởi vì...!ta nhân lúc hắn không chú ý, âm thầm ăn ba viên thuốc giải rượu Hạ Phú Quý tài trợ.
Tửu lượng của Hạ Phú Quý siêu tệ, nhưng lại rất ưa sĩ diện, không muốn để những quản sự khác biết bí mật nhỏ không uống được rượu của mình.

Cho nên hắn cố ý thỉnh giáo Thái y có bài thuốc bí truyền nào để cho người ta ngàn chén không say hay không.

truyện xuyên nhanh
Ban đầu Thái y đề nghị hắn thành thật đi làm một bình rượu có cơ quan là được rồi, về sau bị Hạ Phú Quý đeo bám đến không chịu được nữa mới cho hắn thuốc bí truyền giải rượu.
May mà có Phú Quý Nhi, ta trầm ngâm nghĩ thầm: Nếu không, ta hồ đồ quên đi dáng vẻ ăn nói khép nép của Lý Tư Diễm thì rất là đáng tiếc.
Ta ngâm nga hát, ôm một bó hoa xuân xinh đẹp, tung ta tung tăng

đi về Tuyên Vi điện.
Trên đường đi không thấy một người nào, ta cảm thấy kỳ lạ, nhưng nghĩ lại cũng bình thường: Lý Tư Diễm sĩ diện như vậy, làm sao có thể cho phép có người phát hiện hắn lén lút tới gặp ta.
Lúc quay về Tuyên Vi điện, ta nhìn thấy Ngụy Uyển Nhi đang đứng ở trước cửa điện, lo lắng vung hai tay, lông mày núi xa nhăn thành chóp núi nhỏ.
"Nàng ra ngoài rất lâu rồi, nói là muốn đi hái hoa...!Nhưng mãi không quay về."
Khánh Phúc ngăn nàng ở trước cửa, lắc đầu nói: "Không được, tối nay hiếm khi bệ hạ có nhã hứng du hồ, lệnh không ai được quấy rầy.

Nếu Thẩm Anh say rượu, vậy tám phần là bị thị vệ cản lại rồi, Thụy Âm lại không biết đi đâu, Tài nhân chờ trời sáng rồi đến Thượng cung cục xách hai nàng về cũng không muộn."
"Nhưng mà..." Ngụy Uyển Nhi trở nên sốt ruột, mặt đỏ ửng lên.
"Anh Tử tỷ về rồi! Tài nhân, người xem, nàng ấy ở đó!" Tiểu Điệp đột nhiên kêu lên, một tay chỉ thẳng vào ta.
Khánh Phúc tức khắc quay đầu, đôi mắt già đục bắn ra một tia sáng.
Ta bị ông ta nhìn chằm chằm đến sởn tóc gáy, ánh mắt này giống như muốn ném ta vào hồ Thái Dịch diệt khẩu vậy.
Để giữ mạng, ta lập tức mềm nhũn người, giả vờ thành bộ dạng say đến thiểu năng, loạng choạng giơ tay lên, chỉ vào Khánh Phúc nói: "A, đây không phải Khánh Phúc gia gia sao? Ông có hai người huynh đệ từ khi nào thế?"
Khánh Phúc không bị mắc lừa, quét nhìn ta từ trên xuống dưới một lần, cầm phất trần, không nói một lời.
Ta cắn răng quyết tâm, hơi nhún chân làm mình nặng nề ngã xuống đất, kêu "oái" một tiếng, hoa trong tay rơi đầy đất.
Ngụy Uyển Nhi giật mình hoảng sợ, vội vàng kéo Tiểu Điệp nói: "Ngươi đi dìu nàng vào!"
Tiểu Điệp cũng sợ quá chừng, chạy tới lo lắng nói: "Anh Tử tỷ thế nào rồi? Còn đứng lên được không?"
Ta liếc mắt nhìn Khánh Phúc, miệng lẩm bẩm, nằm thành một hình chữ Đại dưới đất.

Ta nặng đến Tiểu Điệp cũng không nâng nổi: "Anh Tử tỷ uống say rồi, nặng quá, nô tỳ đi tìm thêm hai người cùng nâng nàng dậy."
"Không cần, ta giúp ngươi." Sau lưng vang lên một giọng nữ uể oải.
"Thụy Âm? Ngươi đi đâu vậy?" Ngụy Uyển Nhi kinh ngạc hỏi.
Ta không nhìn thấy vẻ mặt của Thụy Âm, chỉ nghe thấy nàng ta mệt mỏi đáp: "Bẩm Tài nhân, nô tỳ đến Bồng Lai điện đưa chút đồ ăn cho đồng hương của nô tỳ, vừa mới quay về."

Nàng ta và Tiểu Điệp cùng nhau kéo ta vào điện.

Ta thấy vẻ mặt Khánh Phúc dịu đi rất nhiều, cuối cùng mới thở phào một hơi.
"Xem ra Thẩm Anh say quá rồi, tối nay đừng có nghịch mấy thứ hoa cỏ này nữa." Khánh Phúc lạnh nhạt nói: "Lão phu ở trong cung nhiều năm, chưa từng thấy ai biết giày vò như nàng.

Sau này còn phải phiền Ngụy tài nhân vất vả trông coi nhiều hơn, chớ để nàng tùy tiện ra ngoài giương oai."
Ngụy Uyển Nhi không dưng bị Đại tổng quản dạy bảo một trận, hậm hực cúi thấp đầu nói: "Gây thêm phiền toái cho Dương tổng quản rồi, là bản cung không phải."
Khánh Phúc lại khách khí với nàng vài câu, giả vờ giả vịt trông coi ở cửa ra vào một lúc, sau thời gian một nén hương mới nhanh chóng dẫn người rời đi.
Ta xác nhận Khánh Phúc đi thật rồi, làm một cái gập bụng tiêu chuẩn từ dưới đất dậy, lau mồ hôi nói: "Má ơi làm ta sợ muốn chết.

Đôi mắt của Khánh Phúc gia gia thật đáng sợ."
Tiểu Điệp bưng canh giải rượu tới: "Thuốc sắc cho Tài nhân còn thừa lại chút, cô được lợi rồi."
Ta nào dám uống canh giải rượu, để Khánh Phúc với Lý Tư Diễm biết được còn không diệt khẩu ta ngay tại chỗ hay sao? Ta vội vàng từ chối nói: "Ta không cần, cứ để ta say một trận đi."
Tiểu Điệp vừa mắng ta phụ lòng tốt của người ta, vừa bưng canh giải rượu về phòng trà nước.
Từ khi Thụy Âm vào cửa chưa hề nói với ta một câu.

Nàng ta dựa ở một bên, cúi thấp mặt, hai hàng lông mi hắt bóng xuống bọng mắt xanh đen.
Ở cửa một trận ồn ào, hóa ra là Ngụy Uyển Nhi tiễn Khánh Phúc, day huyệt thái dương trở về điện.
Nàng cởi áo ngoài, tao nhã thu chân ngồi lên một cái đệm cói bên cạnh ta, nói dông dài với ta: "Cô đi nhanh quá, ta còn chưa kịp ngăn cô lại.

Vốn tưởng cô sẽ mau chóng quay về, không ngờ đợi đến nửa canh giờ vẫn không thấy.

Ta vừa định ra ngoài tìm, Dương tổng quản nhất quyết ngăn ta lại, nói tối nay bệ hạ muốn du hồ.

Ta cảm thấy thật quái lạ, trời lạnh như vậy, bệ hạ đi du hồ làm gì?"
Nàng dừng lại một chút, đột nhiên trở nên khổ sở: "Chắc chỉ là không muốn gặp ta thôi, sợ ta quấy rầy nhã hứng của người với người khác..."
Ta chột dạ cười cười, trực giác của nữ nhân vẫn rất chuẩn, bị nàng đoán được tám chín phần rồi.
Nàng hỏi ta: "Cô ra ngoài lâu như vậy là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ đúng như lời Dương tổng quản nói, bị thị vệ của bệ hạ ngăn lại?"
"Ài, đừng nói nữa." Ta vỗ đùi, vô thức muốn kể truyện cười Lý Tư Diễm đêm khuya lên cơn cho nàng nghe, nhưng lời đến khóe miệng lại cảm thấy khó mà mở miệng.
Nàng từng nói ngày đó sinh nhật Lý Tư Diễm, hắn gọi tên một cô gái khác trong lúc say.

Lúc ấy ta còn không biết tâm tư của Lý Tư Diễm đối với ta, chỉ mơ hồ cảm thấy hơi kỳ quái khi nàng cố ý gọi ta chỉ mới quen biết mấy ngày đến nói chuyện thật lâu, còn hỏi ta rất nhiều câu hỏi không đâu.

Hẳn là từ ngày đó nàng đã biết được bí mật của Lý Tư Diễm rồi.
Ta bực bội gãi đầu, Lý Tư Diễm thích ai không thích, chọc tới ta làm

gì? Hắn như thế làm cho ta rất xấu hổ có biết không?
Ngụy Uyển Nhi nghi ngờ hỏi: "Cô không gặp phải bệ hạ chứ?"
Ta im lặng, chợt bật cười: "Làm sao có thể? Ta bị lạc đường, không tìm được rừng đào kia, vòng vèo trong hành lang mãi mới ra ngoài, làm chậm trễ thời gian."

Nàng gật đầu nói: "Uống rượu dễ làm đầu óc mụ mị, lần sau cô cũng đừng như thế nữa, làm ta rất lo lắng."
Ta nói với nàng: "Vốn định dạy cô cắm hoa, nhưng hôm nay ta say không tưởng nổi, e là uổng phí hoa đẹp rồi."
Ngụy Uyển Nhi nói: "Còn nói cắm hoa gì nữa, cô đi nghỉ ngơi trước đi, ngày mai không cần dậy sớm hầu hạ ta, ngủ đủ giấc là quan trọng nhất."
Ta cảm kích ôm nàng.

Thực ra vận may của ta trong cung cũng không tệ, đi đến đâu cũng gặp được người rất tốt với ta, Hạ Phú Quý, Khánh Phúc, Ngụy Uyển Nhi...!Nếu như ta thật sự có thể xuất cung, ta nhất định sẽ luôn nhớ đến bọn họ.
***
Quay về ngủ một giấc dài ngon lành, hôm sau ta tỉnh dậy nhìn đỉnh màn, hỏi mình: Ngươi còn nhớ không?
"Đương nhiên rồi." Ta hưng phấn đấm mình một cái trong gương đồng: "Ngươi sắp tự do rồi!"
Ta vội vàng ăn xong bữa sáng rồi đến chỗ Ngụy Uyển Nhi làm việc, tìm tới cây kéo và bình hoa, chơi cắm hoa với nàng.

Ban đầu Ngụy Uyển Nhi chịu ảnh hưởng của thất tình nên không mấy hào hứng, về sau đã dần dần để tâm.

Nàng rất có năng khiếu về cắm hoa, sau khi làm ra quả cầu hoa xinh xắn đầu tiên thì đã nhanh chóng say mê vào đây, bảo Tiểu Điệp và Thụy Âm ra ngoài kiếm ít hoa đến cho nàng, nàng muốn làm một cái đẹp hơn đưa đến Tử Thần điện.
Hôm nay tinh thần Thụy Âm không được tốt, chỉ hầu hạ nửa ngày đã xin về nghỉ.

Hiếm khi đối thủ cạnh tranh không ở đây, Tiểu Điệp vui mừng không thôi, dốc hết sức thể hiện trước mặt Ngụy Uyển Nhi một phen, tìm về một bó cành hoa các loại.

Ta trợn mắt há mồm nhìn số lượng lớn đóa hoa chất lượng cao cung cấp trước mắt, nghi ngờ nàng muốn hái trụi tất cả cây có thể nở hoa trong cung.
Từ sự quan tâm đối với hệ sinh thái, ta giáo dục nàng phải tạo được sự duy trì phát triển, bản thân Tiểu Điệp lại không mảy may cảm thấy áy náy: "Ai da, dù sao đến mùa thu chúng nó cũng bị tỉa cành, gãy sớm mấy cành thì có sao?"
Ngụy Uyển Nhi đồng tình: "Đúng, cho dù ta không hái cây bẻ cành, qua mùa này nó cũng sẽ tàn, chi bằng ta ra tay trước, cũng coi như cho chúng một chốn về."
Ta:...Được rồi, cô đẹp, cô nói gì cũng đúng.
Tiểu Điệp còn thuận miệng nói: "Em tìm được đám này cũng không dễ dàng.

Không biết xảy ra chuyện gì, rất nhiều gốc cây hoa đào trong rừng cây bên hồ Thái Dịch đều bị bệ hạ ra lệnh chặt hết.

Lúc em đến, cành hoa bị chặt rơi rụng đầy đất, thật là phí phạm của trời..."
Ta "ặc" một tiếng, thói hư tật xấu thích phá đồ của cẩu Hoàng đế phải sửa.
Hai chủ tớ múa kéo, nhiệt huyết sục sôi bận rộn, vui vẻ biết bao.

Suy cho cùng vẫn là tiểu cô nương trẻ tuổi, mặc dù chịu tổn thương tinh thần, khổ sở trong lòng, nhưng khi tìm được niềm hứng thú mới thì đã có thể nhanh chóng quên đi chuyện phiền não.
Tiểu Điệp cướp việc trợ giúp của ta, ta không có gì làm, dựa vào bàn nhỏ bên cạnh viết vẽ linh tinh.
Từ tối hôm qua, trái tim ta đã không được ổn định, mọc ra đôi cánh nhỏ bay vèo vèo về phía nhà ta.

Ta nhớ như điên thím và đường đệ hai năm không gặp, nhớ các bằng hữu của ta, nhớ Thượng Quan Lan, nhớ tiểu nha đầu Thục Thục, nhớ Mạnh ca ca của ta, thậm chí nhớ con chó béo trắng mà Vương đại nương đầu ngõ nuôi.

Không biết Lý Tư Diễm có cho phép ta về Sử quán tiếp tục làm biên soạn hay không, nếu như hắn không cho phép, vậy ta phải tìm con đường kiếm tiền khác mới được, viết truyền kỳ cũng không tồi...
Ta vừa mặc sức tưởng tượng cuộc sống tương lai tươi đẹp, vừa thích thú vẽ cho Ngụy Uyển Nhi một bức họa.

Vẽ nàng cầm hoa đào trong tay, mặt mày rạng rỡ, Tiểu Điệp ở bên cạnh nâng cây kéo cho nàng.

Ta suy xét từ tình hữu nghị, thuận tay cho khuôn mặt của Tiểu Điệp thêm phần xinh đẹp, cảm nhận sâu sắc mình rất có tố chất làm nghệ thuật cung đình, về sau nếu lăn lộn ngoài đời không nổi, mở sạp hàng vẽ chân dung cho người ta cũng tốt.
Vẽ xong rồi thuận tay đặt xuống bên cạnh, vừa vặn chồng lên trên bức bóng lưng Lý Tư Diễm lúc trước làm mẫu cho Ngụy Uyển Nhi.
Mấy người chúng ta vừa cắm hoa vừa vẽ tranh trải qua một ngày vui vẻ, đến lúc chiều tối, chúng ta lại tụ tập cùng ăn bữa tối.

Đang lúc buôn chuyện của tân Hoàng hậu Ôn Bạch Bích, đột nhiên có một tiểu cung nữ chạy tới cửa, nôn nóng bẩm báo: "Tài nhân, Thẩm nương tử, bệ hạ tới rồi, đang ở lớp cửa sân đầu tiên."
Chiếc đũa của ta rơi "cạch" xuống bàn, cơm cũng không kịp ăn, đứng dậy chạy biến, vừa chạy vừa nói vọng với Ngụy Uyển Nhi: "Bệ hạ tới ta phải tránh đi, xin lỗi Tài nhân, mị cáo từ trước!"
Ngụy Uyển Nhi còn chưa kịp phản ứng, ta đã hùng hổ chuồn từ cửa sau ra ngoài, chạy thẳng về phòng tối của ta.
Vừa mới đóng cửa lại, bên ngoài vang lên một hồi tiếng bước chân khẽ khàng, Lý Tư Diễm vào nội điện.
Ngụy Uyển Nhi vội vàng vấn an hắn, hình như còn chưa kịp thu dọn đồ ăn, trong không khí tràn ngập mùi cá thơm phức.
Tiếng bước chân bên ngoài dần dần đi xa, giọng nói lãnh đạm của

Lý Tư Diễm vọng tới đứt quãng: "Mấy hôm nay trẫm bận bịu chính vụ, không đến thăm nàng, nàng sống thế nào?"
Ngụy Uyển Nhi im lặng, rất lâu không trả lời.
Lại là một hồi tiếng huyên náo, mùi thơm từ xa bay đến.

Ta âm thầm nhìn ra bên ngoài từ trong khe cửa, nhìn thấy Tiểu Điệp nhanh nhẹn cầm chén đũa đến, còn thuận tay đóng cửa nội điện lại.

Vào khoảnh khắc đóng cửa, ta nhìn thấy Lý Tư Diễm nhẹ nhàng cầm mấy tờ giấy vẽ trên bàn sách lên, nâng mắt hỏi: "Nàng vẽ sao?"
Theo bàn tay Tiểu Điệp nhanh nhẹn kéo một phát, cửa nội điện nhẹ nhàng đóng lại.

Ta không nghe được câu trả lời của Ngụy Uyển Nhi, chỉ thấy được một giọt nước mắt lăn xuống bên má nàng.
Giống như một viên đá nhỏ phát sáng, ở khoảng cách xa như vậy cũng thấy vô cùng rõ ràng.
Lý Tư Diễm có mù hơn nữa cũng nên nhìn ra được đó là ta vẽ ra.
Rõ ràng nhìn ra là bút tích của ta, lại nhất định bắt Ngụy Uyển Nhi cho một đáp án xác thực, hắn hà tất phải vậy chứ?
Thà rằng Ngụy Uyển Nhi trói ta và Lý Tư Diễm lại cùng nhau đánh cho một trận, ta cũng không muốn nhìn thấy nàng im lặng tủi thân khóc.

Trước giờ ta đều không nỡ nhìn cô nương tốt chảy nước mắt, nhưng ta lại không có cách nào.

Ta có bản lĩnh dỗ nàng vui vẻ, nhưng lại không có bản lĩnh giải quyết triệt để phiền não của nàng...!Nghĩ tới đây ta cũng cảm thấy hơi ấm ức...!Dựa vào đâu Lý Tư Diễm tự dưng cắm sừng nàng, mà người áy náy lại là ta chứ?
Ta ngồi trong phòng như ngồi bàn chông gần một canh giờ, thở dài thườn thượt, lại đi đến bên bàn nhỏ, mở ra một tờ giấy mới, định bụng viết mấy thứ xua tan u uất trong lòng.

Lúc trước ta khinh thường nhất mấy câu chuyện cũ rích tài tử giai

nhân, bây giờ lại chỉ muốn viết một câu chuyện tầm thường nhất: Tài tử gặp gỡ nương tử thị tộc tới dâng hương ở chùa, hai người không bệnh tật không tai ương, thuận lợi chắp cánh liền cành, nắm tay bạc đầu.
Cốt truyện rất vô vị, nhưng tại sao cốt truyện kiểu này luôn luôn được người ta chào đón nhất? Chẳng phải bởi vì trong hiện thực tám chín phần không được như ý, mọi người chỉ có thể tìm kiếm một chút mỹ mãn đáng thương trong thế giới hư cấu sao?
Lý Tư Diễm ở lại nội thất quá nửa đêm, ta viết đến mơ màng ngủ thiếp đi.

Đột nhiên, ngoài cửa vọng tới từng đợt tiếng bước chân ồn ào, ta thấy đêm đã khuya, trong nội thất Ngụy Uyển Nhi chỉ thắp đèn lờ mờ.

Ta đoán chừng hai người bọn họ đã ngủ rồi, thế là cẩn thận ra cửa, nhìn quanh quất một phen, thấy được Tiểu Điệp lom khom ở cửa nội điện, ta đi qua vỗ vai nàng hỏi: "Mọi người bận rộn cái gì thế?"
Tiểu Điệp phát ra âm thanh khàn khàn từ trong cổ họng, nàng quay đầu lại, che chặt miệng, vẻ mặt kích động, hình như đang phòng ngừa mình hét lên.

Ta sợ hết hồn nói: "Em sao vậy? Trúng tà sao?"
Tiểu Điệp lắc đầu, giọng nghẹn ngào mang sự kích động vô cùng, đè cuống họng nói: "Không phải, là việc vui lớn.

Bệ hạ vừa mới nói sẽ cho Tài nhân phân vị Phi, phân vị Phi đấy!"
***
Vì thế, vào một đêm trăng thanh gió mát, phân vị Ngụy tài nhân của chúng ta tăng vọt lên ba cấp như thỏ bị động kinh, trở thành Ngụy phi.
Ta tổng kết hiện tượng này là: Thắng đường đua, thua đường tình.
Toàn bộ Tuyên Vi điện giăng đèn kết hoa, vui mừng hớn hở, náo nhiệt như trẩy hội.

Mấy tiểu tần phi còn lại trong hậu cung tất cả đều lần lượt đến chúc

mừng, Vương Phù Nương cũng tới, miệng cười mà tâm lạnh qua loa hai câu, đặt lễ vật xuống rồi quay người rời đi.
Nàng ta không vui, nhưng người Tuyên Vi điện lại cực kỳ vui, dùng câu của Tiểu Điệp mà nói là: Bà đây đi ngang qua Thanh Tư điện đều hận không thể múa một đoạn nghê thường vũ y.
Ta bội phục người trong cung nhất một điểm là bọn họ luôn có thể phát huy nhuần nhuyễn đến triệt để mấy chữ "chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng".
Đối với chuyện phong Phi, Ngụy Uyển Nhi biểu hiện bình tĩnh hơn nhiều so với đám tiểu cung nhân bên dưới.

Mặc dù nàng ôm ảo tưởng của cô gái nhỏ đối với Hoàng đế, nhưng cũng không ngây thơ đến mức cảm thấy Lý Tư Diễm vì thích nàng mới cho nàng phân vị Phi.

Đều là cô nương xuất thân từ sĩ tộc quyền quý, ngu ngốc đến mấy cũng hiểu tám phần là Hoàng đế đang cân bằng thế lực trong hậu cung.

Cất nhắc nàng trước, đợi sau khi Hoàng hậu tiến cung thì sẽ còn cất nhắc người khác, tóm lại tuyệt đối không thể xuất hiện tình huống một nhà độc quyền.
Mưu kế của Đế vương ấy mà, chính là chơi thuật cân bằng, mọi người đều hiểu cả.
Cho nên một tháng tiếp theo trong cung gió êm biển lặng, không chuyện xảy ra.
Thời gian của đại điển phong Hậu ấn định vào hai mươi tháng năm đang lặng lẽ cận kề chúng ta trong yên bình.
Có một hôm sau đó, Ngụy Uyển Nhi chủ động nhắc với ta chuyện Lý Tư Diễm hỏi tranh của ta, nàng nói nàng thành thật trả lời đây là Thẩm nương tử vẽ, sau đó Lý Tư Diễm khẽ gật đầu, để lại bức ta vẽ Tiểu Điệp và Ngụy Uyển Nhi, chỉ cầm bức ta vẽ bóng lưng hắn xé thành mảnh nhỏ, ném vào trong chậu than.
"Cô còn để lại một quyển sách, một cây bút và hai trang thơ quên mang đi, cũng bị người ném vào trong chậu than.

Người nhìn chằm chằm vào đống lửa, nhìn mãi đến khi đồ của cô bị đốt thành tro."
"Vẻ mặt lúc đó có hơi đáng sợ." Ngụy Uyển Nhi nói khẽ: "Rất bình tĩnh nhưng còn đáng sợ hơn cả lúc nổi giận,"
Ta thấy điều này rất bình thường, đây đúng là chuyện Lý Tư Diễm sẽ làm ra.

Chuyện biến thái hắn từng làm có nhiều lắm, xẻo tai đại thần, chặt đầu quan văn trên triều đường, cưỡng hôn Khởi cư lang xui xẻo...
Ta an ủi Ngụy Uyển Nhi nói: "Con người hắn là như thế, nhưng bây giờ hắn làm đến Hoàng đế, biết phải giữ thể diện rồi.

Có một đám Ngôn quan đuổi theo sau mông như thế, cũng không đến mức làm ra chuyện gì quá mức khiến người nghe kinh sợ."
Sau khi nói xong ta hơi cảm thấy chột dạ: Tuy nói như thế, nhưng trước giờ Lý Tư Diễm chưa từng nghe lời các Ngôn quan của hắn, nếu như hắn thật sự muốn làm chuyện gì đại nghịch bất đạo...!thì cho dù thi thể mẹ ruột hắn vùng dậy khuyên hắn thu tay lại, có lẽ cũng không có tác dụng gì.
Nghĩ tới đây, ta rùng mình một cái, không hiểu sao có cảm giác nguy hiểm, chỉ muốn mau chóng thoát khỏi cung, tránh xa cẩu Hoàng đế, tuyệt đối đừng không cẩn thận bị hắn gieo vạ cho.
Ngụy Uyển Nhi được ta an ủi, thở dài: "Thân thế bệ hạ bi thảm, tính tình hơi cực đoan, cũng không phải không thể thấu hiểu."
Ta không để tâm, lắc đầu nói: "Trên đời còn có người khổ cực hơn hắn nhiều lắm, người ta vẫn mang một tấm lòng son, đường đường chính chính làm người.

Cực khổ của hắn cũng không phải chúng ta tạo nên, chỉ dồn ác ý lên người quan văn và nữ tử tay không tấc sắc, đây chính là hèn nhát."
Ngụy Uyển Nhi chỉ thở dài: "Tuy nói như vậy nhưng thực tế bắt tay vào làm có dễ như nói đâu?"
"Không nhắc đến cái này nữa." Ngụy Uyển Nhi cười, giũ ra triều phục nàng mới nhận: "Cô thấy cái này có đẹp không?".

Chương 30: 30: Mãn Hạn Phóng Thích

Tháng tư, trong cung xuân về hoa nở, ta cắm rễ trong Tuyên Vi điện.
Người xưa nói rất đúng: Xuân buồn ngủ, hạ uể oải, thu lim dim.

Sau khi thần kinh thả lỏng, ta trở nên càng ngày càng thích ngủ, hận không thể mười hai canh giờ một ngày đều nằm dài trên giường, lấy ván giường làm thành đồ ngủ mới thôi.
Gần đây Ngụy Uyển Nhi đang cố gắng phục hồi tâm trạng từ trong bi thương thất tình, chuyển sự chú ý lên sự nghiệp cắm hoa, làm rất nhiều sản phẩm thủ công cầu hoa giỏ hoa các loại.

Làm xong không có chỗ trưng bày, nàng lại sai người đưa cho các tỷ muội hậu cung một cái, cái rực rỡ nhất trong đó đưa đến Tử Thần điện.

Lý Tư Diễm rất là hài lòng, cho nàng một cái lư hương mạ vàng để đáp lễ.
Cái lư hương mạ vàng này mang kiểu cách lộng lẫy tráng lệ của đồ vật ngự chế riêng, chỉ vừa đặt xuống đó thôi, ánh sáng lấp lánh khoa trương đã bắt đầu tỏa ra bên ngoài.
Ngụy Uyển Nhi vào cung thời gian ngắn, chưa từng thấy thứ đồ tốt này, rất lấy làm lạ, thế là cố ý kéo ta tới cùng nhau thưởng thức.
Ta líu lưỡi nói: "Hắn thật hào phóng với cô, cái lư hương này không tầm thường."
"Thật sao?"
Ngụy Uyển Nhi là con thứ, không biết cách đánh giá đồ vật, chỉ láng máng cảm thấy lư hương này chế tác tốt.

Ta nói với nàng: "Cái này được nung trong lò tiên đế xây dựng, mời thợ thủ công tốt nhất, lư hương bày trong Ngự Thư Phòng chính là

kiểu dáng này."
"Thật sự có nguồn gốc như vậy?" Ngụy Uyển Nhi tò mò cầm lư hương lên ngắm nghía xung quanh rồi lại để sang một bên nói: "Nhưng mà có hiếm lạ nữa cũng là vật chết mà thôi."
"Đúng rồi." Nàng như chợt nhớ ra cái gì, chuyển một cành hoa mai nuôi trong bình từ đằng sau đến, đặt bên cạnh ta nói: "Vật chết không có ý nghĩa, ta tặng cô cái sống.

Hôm nay là sinh nhật cô phải không, bình hoa mai này tặng cho cô, buổi tối cùng nhau ăn mì trường thọ."
Ta rất bất ngờ, mơ mơ màng màng ôm cái bình trong ngực, lúng túng nói: "A...!Cảm ơn cô, bản thân ta cũng quên mất, làm sao cô biết được?"
Nàng nói: "Thượng Quan bảo lâm từng nói với ta.

Nàng nói lúc nàng ở nhà mẹ đẻ, ngày này hàng năm trưởng tỷ nhà nàng đều sẽ đi tiệc sinh nhật của cô."
Ta ôm chặt cái bình, cảm động đến suýt nữa rơi lệ: "Tại sao cô lại đối tốt với ta như vậy..."
Ngụy Uyển Nhi cười nói: "Cũng đâu có tốt lắm."
Lúc bữa tối, hiếm thấy Thượng Quan bảo lâm cũng tới Tuyên Vi điện, tặng ta một đĩa điểm tâm nàng tự làm.

Ba người, ta, nàng, còn có Ngụy Uyển Nhi cùng nhau ăn một bữa mì đơn giản.
Nàng còn mang đến một tin tức nho nhỏ, nói ngày hôm trước khuê phòng của tân Hoàng hậu Ôn Bạch Bích đột nhiên bị cháy, không rõ nguyên nhân, dọa Ôn thượng thư lệnh đến suýt nữa ngất đi.
Cái này có thể gọi là tin tức nho nhỏ sao?!
Ta và Ngụy Uyển Nhi đều kinh ngạc đến ngây người, vừa đặt đũa xuống là một tràng tiếng truy hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Vậy Ôn hoàng hậu thế nào? Bị lửa cháy tới không?"
Thượng Quan bảo lâm bị phản ứng thái quá của hai chúng ta, nhất là ta làm giật nảy mình, ấp úng nói: "Ta...!ta cũng không biết.

Đây là Phòng bảo lâm tỷ tỷ nói cho ta biết.

Nàng chỉ nói kinh sợ nhưng không nguy hiểm, cho nên chắc là Ôn hoàng hậu không sao..."
Ta thở phào một hơi, nói: "Không sao thì tốt, nhưng khuê phòng cháy trước khi cưới dù sao cũng là điềm xấu."
Ngụy Uyển Nhi cũng nhíu mày: "Không phải là có người muốn gây bất lợi cho Ôn hoàng hậu chứ?"
"Không giống." Ta lắc đầu: "Vị trí Hoàng hậu này không đến mức hiếm lạ như thế." Huống hồ nàng sắp vào cung rồi, ra tay bây giờ có phải quá muộn không?
Ba người xúm lại phân tích cả buổi, cuối cùng đưa ra kết luận: Chắc chỉ là không may.
Chủ đề Ôn hoàng hậu cứ thế kết thúc, ba người chúng ta ở xa chúc nàng bình yên vô sự, rồi lại quay về tán gẫu chuyện tiểu thiếp thứ bảy của Tể tướng đại nhân lên chức...
Đưa tiễn Thượng Quan bảo lâm xong, Ngụy Uyển Nhi hỏi ta, Ôn hoàng hậu bị đại nạn này, đại điển phong Hậu có thể bị trì hoãn hay không, vân vân.

Ta cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy khả năng không cao, liệt kê cho nàng ba lý do.

Thứ nhất, Ôn Bạch Bích này tính tình lãnh đạm, nghe nói là nữ thần tiên cho dù núi Thái Sơn đổ trước mặt cũng không chớp mắt lấy một cái, chỉ một trận lửa nhỏ không dọa được nàng.

Thứ hai, Khâm Thiên Giám vất vả tính toán ngày hoàng đạo, bỏ lỡ thì phải chờ một năm, không thỏa đáng.

Thứ ba, Lý Tư Diễm sẽ là người biết quan tâm đến cảm nhận của nữ nhân sao? Rõ ràng là hắn không phải.
"Cho nên đại điển phong Hậu hẳn sẽ không bị trì hoãn." Ta đưa ra kết luận: "Cùng lắm là giản lược quy trình thôi."
"Ồ..." Ngụy Uyển Nhi ưu sầu nói: "Thôi, tóm lại nàng vẫn phải vào cung..."

***
Sự thật chứng minh ta đúng là hiểu mẹ nó quá rõ Ôn Bạch Bích, Khâm Thiên Giám và cả Lý Tư Diễm.

Chẳng những đại điển phong Hậu không bị trì hoãn, còn bị Lễ bộ ép tăng thêm mấy nghi thức.

Nói tóm lại, ngoài trừ dọa sương sương Ôn thượng thư lệnh ra, trận lửa này đốt một cái tịch mịch.
Hơn nữa, có lẽ cảm thấy không quá may mắn, chuyện hỏa hoạn này cũng không lan truyền ra, người trong cung biết việc này lác đác không có mấy.

Nếu không phải hôm ấy Thượng Quan bảo lâm vô tình nhắc đến, có lẽ đến giờ ta và Ngụy Uyển Nhi đều chẳng hay biết gì.
Thấy thời gian Ôn Bạch Bích vào cung đã gần tới, Ngụy Uyển Nhi ôm triều phục mới của nàng, lo sợ tìm hiểu tính tình sở thích của cấp trên mới từ ta: "Không biết nàng là người như thế nào, có dễ tiếp xúc hay không."
"Nàng sao?" Ta hồi tưởng một chút, trước mắt hiện ra khuôn mặt lạnh như sương của Ôn Bạch Bích.
Thực ra ta cũng không có ấn tượng sâu với nàng, chỉ là từng đánh mã cầu cùng nhau vài lần.

Còn nhớ đây là một cô nương vô cùng vô cùng xinh đẹp, nhưng không quá biết kết giao.
"Con người nàng chắc là rất tốt, gia thế càng tốt hơn, đích nữ chi trưởng của Ôn thị, cha là Thượng thư lệnh, mẹ là hoàng thân quốc thích.

Ta có mấy người bằng hữu thầm mến nàng, nhưng nàng cư xử tương đối lãnh đạm.

Người bạn kia của ta viết một sọt thơ tình, lại không dám đưa cho nàng một phong..."
Ngụy Uyển Nhi tấm tắc ngưỡng mộ: "Xuất sắc vậy sao?" Sau đó, lại

bắt đầu tự ti: "Chẳng trách có thể làm Hoàng hậu."
"Ta đột nhiên nhớ ra một chuyện." Ta ngồi thẳng người: "Nàng và nhà ta còn có chút ngọn nguồn.

Mấy năm trước ca ca ta đỗ Thám hoa, lúc diễu phố suýt chút nữa bị Ôn thượng thư lệnh bắt về ở rể.

Cha ta không cho, nói phải lập nghiệp trước mới thành gia, làm Ôn thượng thư lệnh tức quá chừng."
"Sau đó thì sao?" Ngụy Uyển Nhi hỏi.
"Về sau ca ca ta bị giết, Ôn Bạch Bích nhận chỉ dụ phong Hậu." Ta nâng má, cười nói: "Bọn họ không có duyên phận."
"Ta xin lỗi." Ngụy Uyển Nhi vội vàng nói xin lỗi.
Ta thở dài, ca ca trong cõi u minh của ta và Ôn Bạch Bích như ngồi trên cùng một cán cân.

Cẩu Hoàng đế khẽ gẩy một cái, ca ca ta gặp đại nạn, rơi phịch xuống đất, Ôn Bạch Bích lại dựa vào lực này, ngồi lên vị trí quốc mẫu cao chót vót.
Cũng không phải đang trách nàng, chỉ là cảm thấy có phần bất lực.

Ở dưới hoàng quyền như núi, sấm sét mưa móc đều là quân ân.

Một tay Lý Tư Diễm cho ngươi sống, một tay cho ngươi chết, vận mệnh mỗi người trong quốc gia này đều nằm trong tay hắn.

Bình thường gió êm sóng lặng thì còn tốt, đợi đến khi tai vạ đổ đầu, ngay cả chút lực đánh trả ngươi cũng không có.
Tâm trạng ta hơi nặng nề, nhặt một quả quýt cẩn thận lột ra, trong lòng âm ỉ lo lắng mãi.
Mấy ngày nay ta luôn nghĩ đến chuyện tối hôm đó, nhớ tới bóng lưng kiềm chế mà kiên quyết của Lý Tư Diễm.

Lúc ấy chỉ cảm thấy đồ chó nhà ngươi cũng có ngày hôm nay, nhưng mấy ngày sau tỉnh táo lại, ta lần lượt nhớ lại rất nhiều chi

tiết, nhớ lại càng nhiều, cảm giác bất an càng mãnh liệt.

Ta liên lục hỏi mình vấn đề này: Hắn nói sẽ thả ta đi, nhưng nếu như hắn đổi ý thì làm sao?
Làm Khởi cư lang ngự tiền hai năm, ta tự nhận thấy cũng coi là hiểu rõ Lý Tư Diễm.

Lý Tư Diễm không giống mấy ca ca sống an nhàn sung sướng, thuở thiếu thời sống trong hoàn cảnh cực đoan bần cùng, đồ vật hắn từng có được quá ít, thứ nắm giữ quá ít, cho nên cực kỳ cố chấp nắm chặt mỗi một thứ hắn có trong tay, giang sơn của hắn, quyền hành của hắn, những thứ vàng bạc quý giá của hắn...!Giống như chó hoang bảo vệ thức ăn, cẩn thận trông chừng khúc xương của mình.
Hắn luôn luôn nhấn mạnh với ta, bảo ta đừng có tâm tư không đứng đắn, một mực làm Khởi cư lang cho hắn, thậm chí không cho phép ta có cả vị hôn phu.

Không thể nghi ngờ rằng hắn coi ta là một khúc xương quan trọng cần trông chừng trong đống xương của hắn.
Có lẽ nội bộ chó hoang bọn họ sẽ có những tâm đắc trong việc lựa chọn xương, loại xương chẩm sau gáy[1] như ta thuộc về xương kém chất lượng như chân dài của đà điểu, không cần thiết, tốt nhất là sớm vứt đi, đề phòng sau này trầm mê vào, gây ra kết cục không tốt.
(1) Nghĩa bóng là tinh thần chống đối.
Ta là khúc xương kém chất lượng nhất dở tệ nhất, nhưng Lý Tư Diễm lại đến chết cũng không nỡ vứt ta đi.
Dù cho ngày đó hắn bị một lời của ta nói trúng tim đen, mất khống chế đến suýt nữa hạ độc thủ với ta, nhưng hắn cũng không thật sự nỡ ném khúc xương cấn răng ta đây xuống sông, mà là tìm một cái hố quen thuộc giấu đi, thử đi tìm khúc xương mới hợp khẩu vị hơn.
Hắn có thể tìm được là tốt nhất, nhưng nếu như những khúc xương khác đều không vừa ý, hắn có đào cái hố kia lên một lần nữa, rồi lại tha ta về không?
Hoặc là hỏi cách khác: Một người hung bạo, duy ngã, ham muốn

chiếm hữu cực mạnh như thế thật sự sẽ tùy tiện thả ta đi, sẽ không đổi ý nữa ư?
Trong lòng có một giọng nói nho nhỏ lý tính nói cho ta: Hắn sẽ không.
Nếu như là Hoàng đế khác, ít nhiều sẽ bận tâm đến thanh danh, nhưng hắn là Lý Tư Diễm - một cẩu Hoàng đế đi ngược lễ giáo, giẫm đạp mọi phép tắc tín điều dưới chân.

Từ đầu đến cuối làm một người theo chủ nghĩa thực dụng, thanh danh đối với hắn mà nói quả thực không đáng là gì.
Hai năm trước, hắn đập tan đội ngũ văn thần đại diện cho Thái tử ca ca hắn, được nhóm quan võ huân tước nâng đỡ đưa lên hoàng vị.

Từ ngày đầu tiên lên ngôi, hắn đã mạo phạm triệt để đội ngũ văn thần bổn triều, hắn dám coi trời bằng vung giết Sử quan, đương nhiên cũng dám ra tay với nữ tử mồ côi Sử quan ta đây.
Nghĩ tới đây, khắp người ta tràn đầy cảm giác bất an mãnh liệt, cổ họng như có thứ gì chèn vào, nghẹn đến không thở nổi.

Ta yên lặng ngồi tại chỗ, ngẩng đầu nhìn xà ngang xà dọc của Tuyên Vi điện, hai tay hơi run lên.
Hai năm trước ta mang chí liều chết, lòng như tro tàn đối với tương lai, cho nên ta không hề sợ hắn, nhưng còn bây giờ thì sao? Ta thấy được hy vọng có thể rời đi xa, sẽ còn chịu đựng được thất vọng sao? Sẽ không, hay là nói chính xác là không thể.
Con người là động vật sống dựa vào hy vọng, mọi người đều cảm thấy ta mạnh mẽ kiên cường, thực ra ta cũng không có ý chí cứng cỏi như vậy.

Trong lòng ta, làm Khởi cư lang cho kẻ thù giết cha đã là có lỗi với tổ tông dạy bảo, mỗi khi viết một chữ, cảm giác áy náy đều đang ăn mòn lòng tự trọng đáng thương.

Nếu như không có chút hy vọng bé nhỏ chèo chống, niềm tin của ta sớm muộn sẽ sụp đổ.
Sống như cái xác không hồn hai năm, từ lâu ta đã chán ghét cực độ

tòa cung đình này.

Nếu như cả đời đều bị vây hãm trong lồng giam này, ta thà rằng nhảy từ trên Thanh Huy các xuống còn tốt hơn ngày ngày bị nỗi tuyệt vọng bình lặng tra tấn.
Nhị thúc thường hay dạy ta: Giấu trong lòng hy vọng về điều tốt nhất, thực hiện dự định cho điều tệ nhất.

Ta luôn luôn nhớ kỹ lời khuyên răn này trong lòng: Lý Tư Diễm bằng lòng thả ta đi là tốt nhất, nhưng nếu hắn hối hận...
"Cô...!cô vẫn ổn chứ?"
Ngụy Uyển Nhi thấy ta hồi lâu không nói gì, cũng chú ý tới sự khác thường của ta, thử hỏi thăm.
Ta giấu bàn tay đang phát run dưới bàn, nở một nụ cười khó coi: "Không có gì, đang suy nghĩ chuyện sau này, nhất thời thất thần, hơi ngẩn ngơ thôi."
Ngụy Uyển Nhi "ồ" một tiếng, vỗ nhẹ tay ta nói: "Mặc dù không biết bệ hạ sắp xếp thế nào cho cô, nhưng chuyện đâu còn có đó, thả lỏng tâm trạng đi."
Ta khẽ gật đầu.

Thực ra nàng nói không sai, thế sự vô thường, suy nghĩ nhiều cũng vô ích.

Cho dù tai kiếp không thể xoay chuyển thật sự đến với ta, chung quy cũng là binh đến tướng chặn, nước tới đất ngăn.
Lúc ta ở Dịch Đình vô cùng thích con mèo nhỏ của Hạ Phú Quý, thường hay vươn móng vuốt ra với nó, bắt tới ôm hôn nâng lên cao, mỗi lần mèo nhỏ đều rất ghét bỏ đạp một cước lên mặt ta.

Kỳ thực, Sử quan chúng ta là người đứng xem lịch sử, thỉnh thoảng cũng sẽ bị vận mệnh bắt lại ôm hôn một phen.

Ta cũng nên học tập triết học "meo" sinh của mèo nhỏ, cho vận mệnh một cái miêu quyền tuyệt đẹp.

***
Thời gian của đại điển phong Hậu đang gần kề từng ngày, cung đình im ắng đã lâu một lần nữa trở về vẻ náo nhiệt ồn ào khi xưa.

Các cung nữ bê các thứ đồ, qua lại như rồng bay phượng múa giữa các cung.

Khánh Phúc được ủy thác trách nhiệm, đích thân giám sát Bồng Lai điện trước khi Hoàng hậu vào ở, cả ngày như diều hâu trên cây mở mắt nhìn chằm chằm tiến độ tu sửa, hai mắt trợn đến đỏ ửng.

Tố Hành thì phân công quản lý, sắp xếp nhân sự, mang theo một đám nữ quan Thượng cung cục nắm vững tinh thần kiến thiết văn minh cung đình.
Ta tình cờ gặp nàng ta một lần, khi đó ta đang trèo lên cây hái hoa cho Ngụy Uyển Nhi, đúng lúc Tố Hành đi qua.

Chúng ta khó xử đối mặt, nàng ta ghét bỏ trừng mắt nhìn ta một cái rồi đi.
Ta nghĩ thầm, vào cung đến nay, rất nhiều người đều có chỗ thay đổi thái độ đối với ta, chỉ có nàng ta từ đầu đến cuối như một, ngày đầu tiên vào cung cảm thấy ta là rác rưởi, bây giờ vẫn cảm thấy ta là rác rưởi.
Rác rưởi của ngươi sắp bị trục xuất khỏi cung rồi, ta hô hào cách trời không: Có vui không, Tố Hành cô cô?
Ban đầu chỉ có Thượng cung cục bận rộn, gần sát ngày phong Hậu, ngay cả Tiểu Điệp và Thụy Âm cũng bắt đầu bận rộn.

Hiện giờ hai nàng đều là đại cung nữ Tuyên Vi điện, mọi công việc tham dự đại điển phong Hậu của Ngụy Uyển Nhi đều thuộc quản lý của hai người bọn họ, suốt ngày bận đến không thấy mặt mũi đâu, ngay cả Ngụy Uyển Nhi cũng buồn bực: "Chẳng qua ta chỉ đi tham gia náo nhiệt mà thôi, nào cần chuẩn bị kỹ càng như vậy chứ?"
Nàng còn phối hợp thêm cái chu môi, phàn nàn: "Không có ai hái hoa giúp ta nữa."
Trước mắt ta hiện lên cây đào trơ trọi ở cửa Tuyên Vi điện, cảm thấy

toàn bộ thực vật có thể nở hoa trong cung đều nên xếp hàng đi dập đầu cho Ôn Bạch Bích.
Mùa này cỏ mọc én bay, toàn bộ cung đình đều đang vận hành cực nhanh, ta cũng bị lây sự bận rộn này, nhiệt huyết sáng tác tăng vọt, biểu hiện cụ thể là: Trong khoảng thời gian đang chờ đợi Lý Tư Diễm thả ta ra, ta không ngừng cày bừa viết lách, ròng rã viết xong hai quyển truyền kỳ.
Quyển thứ nhất viết về câu chuyện tài tử giai nhân, cực kỳ nhạt nhẽo.

Ta suy xét đến lượng tiêu thụ mà biên ra rất nhiều chi tiết ngọt ngào, thư sinh nhặt khăn giúp tiểu thư gì đó, rồi cái gì mà tiểu thư và thư sinh nửa đêm ngắm sao trên mái nhà.

Tóm lại là làm sao cho nó sến súa nhất, những thứ vụn vặt này vừa viết là không ngừng được, cho đến lúc ta muốn viết đoạn kết, đếm số chữ vậy mà đã gần hai mươi ngàn rồi.
Số chữ quá nhiều không tiện xuất bản, ta bèn đặt nó đang một bên không nghĩ đến nữa, bản thảo viết dở dang bị Thụy Âm vô tình phát hiện.

Thụy Âm không biết chữ, còn tưởng rằng ta viết thứ gì đại nghịch bất đạo, lập tức báo cho Ngụy Uyển Nhi.
Mặc dù Ngụy Uyển Nhi không coi là chuyện to tát, nhưng không chịu nổi Thụy Âm chuyện bé xé ra to, đành phải gọi ta tới một phen, hỏi ta đang viết cái gì.

Ta nghĩ ngợi, cảm thấy không có gì đáng ngại, bèn đưa bản thảo cho nàng.
Ngụy Uyển Nhi cầm bản thảo trở về điện, ta và tiểu cung nữ Tuyên Vi điện bắt đầu chơi song lục.
Buổi chiều Tiểu Điệp chạy tới gõ cửa phòng ta, vừa thấy ta là phàn nàn: Mấy khối lập phương chữ này có gì vui? Nương nương nhà nàng tay không rời sách đọc ba lần rồi, bữa khuya cũng không buồn ăn.
Nàng còn chưa nói với ta xong, Ngụy Uyển Nhi đã vội vã triệu ta

qua, câu đầu tiên gặp mặt đã hỏi: "Cuối cùng Diệp Tam nương tử và Đỗ Sinh có ở bên nhau không?"
Diệp Tam nương tử và Đỗ Sinh là nhân vật nam nữ chính trong quyển truyền kỳ ấy, trước mắt ta vừa viết đến chỗ hai người bọn họ thề non hẹn biển, chuẩn bị công khai.
"Đương nhiên là ở bên nhau.

Đỗ Sinh đã đỗ Thám hoa, đương nhiên Diệp thượng thư bằng lòng gả con gái cho hắn rồi." Ta gãi đầu, hơi xấu hổ nói: "Đều là ta viết chơi thôi, cô thích đọc sao? Nếu thích đọc thì tối nay ta sẽ viết kết cục."
Ngụy Uyển Nhi thận trọng từ chối một chút, ngoài miệng nói mấy lời kiểu tạm thời không vội, thực ra trong mắt viết to rõ ràng hai chữ: Mau lên.
Thế là truyền kỳ của ta có thêm một vị độc giả trung thành: Thục phi quốc triều Ngụy Uyển Nhi nữ sĩ.
Vị nữ sĩ này giục bản thảo còn hung mãnh hơn cả Hạ Phú Quý, dưới sự thúc giục của nàng, ta cấp tốc kết thúc quyển "Diệp đế hoa" này, cũng triển khai bộ truyện tiếp theo, tên sách tạm đặt là "Tỏa song u mộng".
Tên sách hết sức uyển chuyển lãng mạn này xuất từ tay Ngụy Uyển Nhi.

Nàng nhiệt liệt đề nghị ta viết một bộ ngược luyến tuyệt thế, tốt nhất là cái loại ngươi yêu ta, ta không yêu ngươi ấy.
Có thể thấy được dưới hoàn cảnh tình cảm phái nữ bị đè nén, văn học oán phụ là rất có vị thế.
Ngụy Uyển Nhi đọc hết tác phẩm mới nhất của ta, nàng đắm chìm trong câu chuyện bi thảm, vẫn chưa thỏa mãn, hồi lâu sau mới nói: "Cuối cùng hai người bọn họ không đi chung đường cũng tốt, hận nước thù nhà ngăn cách, sao có thể an nhiên mà sống được? Trong lòng luôn sẽ có oán hận."
Ta nói: "Cái này gọi là nghiệt duyên, không nên xảy ra nhưng vẫn cứ xảy ra, cuối cùng chỉ có thể là kết thúc bi kịch."
Ngụy Uyển Nhi nói: "Đã định trước không thể viên mãn sao?"

Ta nghiêm túc nói: "Tuyệt đối không thể nào."
Hai quyển truyền kỳ này được ta để lại trên bàn sách của Ngụy Uyển Nhi, coi như để lại cho nàng một vật kỷ niệm, kỷ niệm tình bạn ngắn ngủi của chúng ta.

Còn có suốt một tháng này, cảm giác bất an của ta vẫn luôn không thể tiêu tan, ta tin tưởng văn chương là vật dẫn tốt nhất lưu giữ cảm xúc ở thời đại này.

Ta viết truyền kỳ là đang mượn vận mệnh nhân vật viết cuộc đời của mình, cho nên hai quyển truyền kỳ này ta không có ý định đưa đi xuất bản, cứ để chúng nó ở lại trong cung đi, giữ lại một đoạn nhân sinh ngắn ngủi của ta cho Ngụy Uyển Nhi, để lại cho người bạn tốt cuối cùng ta gặp được trong cung.
Một ngày trước đại điển phong Hậu, Khánh Phúc đến Tuyên Vi điện tìm ta, nói đợi đến lúc đại điển phong Hậu kết thúc, ta có thể rời đi từ cửa hông Dịch Đình.

Quy định trong cung là cấm mang theo tài sản xuất cung, bởi vì tất cả chi phí của ta đều là vua ban, cho nên những vật này đều phải để lại trong cung.
Khoảnh khắc này, tảng đá treo trong tim ta không biết bao nhiêu lâu cuối cùng cũng rơi xuống đất, ngàn vạn vui buồn xông lên đầu.
Ta muốn khóc, muốn gào khóc, muốn khóc ra tất cả băn khoăn lo được lo mất.
Lý Tư Diễm không đổi ý, hắn thật sự muốn thả ta đi.
Bị vận mệnh ôm hôn rối rít một trận, cuối cùng cuộc đời của ta đã trở về quỹ đạo vốn có.
Ta chớp mắt mấy cái với bầu trời: Từ từ để mình bình tĩnh lại đã, sau đó cười nói: "Thẩm Anh hiểu rồi, lúc ta tới một thân một mình, đương nhiên đi cũng phải đi sạch sẽ.

Khánh Phúc gia gia, ông yên tâm đi, đồ vật của hắn ta để lại y nguyên cho hắn, ta chỉ mang đi một bình mai, đó là Ngụy Thục phi tặng cho ta, ta làm vật kỷ niệm."
Khánh Phúc chắp tay sau lưng, nghiêm túc nhìn kỹ ta hồi lâu, mở

miệng nói: "Ngươi cứ tự nhiên, nhưng lão phu cảm thấy rất kỳ lạ.

Nhớ không nhầm, từ ngày đầu tiên ngươi vào trong cung vẫn luôn la hét muốn ra ngoài, bây giờ được toại nguyện cũng không thấy ngươi vui vẻ mấy."
"Cái này không kỳ lạ, hôm tết Thượng Tị bệ hạ thân yêu của ông đã từng nói với ta, có lẽ sẽ có một ngày thả ta ra." Ta thản nhiên nói: "Ta đã đoán được có ngày hôm nay từ lâu, ông thử nghĩ xem, ngày nào còn có ý nghĩa hơn so với hắn cưới Hoàng hậu chứ?"
Khánh Phúc từ chối cho ý kiến, chỉ lạnh nhạt nói: "Chúc mừng."
Ta chợt nhớ ra một chuyện, kéo ông ta nói: "Chờ một lát." Ta quay người chạy về trong phòng, lấy ra một chiếc túi thơm nhỏ, đưa cho Khánh Phúc nói: "Cái này cho Khánh Phúc gia gia."
Ông ta ngẩn người, người tặng quà cho Dương đại tổng quản ông như cá diếc sang sông, nhưng có lẽ ông ta không nghĩ tới mình sẽ nhận được quà từ ta.
Trước kia ta từng mắng ông ta là lão già, thiến cẩu chết tiệt; ông ta cũng từng mắng ta không biết điều, ngu như lợn.

Theo lý mà nói, chúng ta nên là oan gia.
Nhưng ông ta từng cứu ta một lần khỏi cơn giận dữ của Lý Tư Diễm, còn giải vây giúp Tiểu Kim Liên và Tiểu Kim Liễu.

Ta dần dần nhận ra lão thái giám xỏ xiên này không hề đáng ghét như trong suy nghĩ của ta, thậm chí còn có phần hài hước...
"Đây là ta khâu, không quá đẹp nhưng hữu dụng, có thể đuổi rắn rết." Ta nói: "Hôm đó ta bị ốm, chọc giận bệ hạ, Khánh Phúc gia gia đã cứu ta một mạng, ta vẫn còn nhớ.

Đây là một chút tấm lòng, gia gia nhận đi."
Khánh Phúc không nói gì nhận lấy, vo viên bỏ vào trong tay áo rồi mới nói: "Ngươi hiểu chuyện sớm một chút thì cũng không đến nỗi chịu nhiều khổ sở như vậy."
Ông ta ngừng một chút, lại nói: "Sau này xuất cung rồi đừng ở lại Trường An, đi xa một chút, càng xa càng tốt, đừng để bệ hạ tìm được ngươi."

Ta nghi hoặc hỏi: "Tại sao?"
Ông ta thở dài: "Lão phu luồn cúi trong cung cả một đời, không hiểu được ngàn người thì cũng được tám trăm.

Nghe lão phu, không thiệt cho ngươi."
Ta không coi ra gì, nghĩ thầm trước kia ông cũng hố ta đâu ít, nhưng ngoài miệng vẫn ngoan ngoãn nói: "Thẩm Anh nhớ rồi.".

Chương 31: 31: Người Ở Trong Cung Sao Có Thể Không Trúng Đao

Sau khi Khánh Phúc đi, ta mở hành trang ra, chuyển từng món đồ bên trong ra ngoài: Đồ vật nhỏ Lý Tư Diễm tiện tay thưởng, trang sức y phục trong cung phát mỗi quý, thủ công làm lúc nhàm chán, tùy bút viết lúc tâm huyết dâng trào, giỏ liễu đan đựng tiền giấy...!Cũng không ít đồ.

Bởi vì không tiện đến Tử Thần điện, ta gọi Tiểu Điệp tới, kín đáo đưa cho nàng ba món ngọc mà Lý Tư Diễm thưởng, lại đựng mấy đồ dùng khác vào một cái sọt, nhờ nàng giúp ta đưa đến Tử Thần điện phân phát cho đám Túc Tịch, Huệ Nguyệt, Kim Liên, Kim Liễu.
Tiểu Điệp trố mắt, líu lưỡi nói: "Cô...!cô đang làm gì vậy? Món ngọc này quý giá như vậy, thật sự cho em sao?"
"Em không muốn à? Không muốn thì đưa ta, ta đưa cho tỷ tỷ nuôi của em." Ta giả vờ muốn lấy về.
"Em muốn, em muốn!" Tiểu Điệp vội vàng nhét miếng ngọc vào trong ngực, cảm động ghê gớm, nắm lấy tay ta nói: "Anh Tử tỷ, tỷ thật đúng là người tốt.

Nhưng tại sao lại cho bọn em đồ? Bản thân cô không cần sao?"
"Không cần, ta phải đi." Ta cười hì hì xoa đầu nàng.
Tiểu Điệp tưởng là ta bị điều đến cung khác, "A" một tiếng, nói: "Chỗ khác cũng không thoải mái như Tuyên Vi điện, khoan đã...!Chẳng lẽ là cô đầu quân cho Vương tài nhân!"
"Em nghĩ đi đâu đấy!" Ta búng một cái lên trán nàng: "Là ta xuất cung, xuất cung! Đi hoàn toàn rồi! Là ngày mai!"
Lúc này đến lượt Tiểu Điệp chấn động.
"Chuyện khi nào? Nương nương biết không? Làm...!làm sao đột nhiên cô...!Em còn chưa bảo cô dạy em học chữ mà!" Tiểu Điệp nói năng lộn xộn, bất lực ôm chặt cái sọt của ta.

Ta nói: "Vừa mới đây, Khánh Phúc gia gia đến tìm ta, đúng lúc ta đang rảnh nên muốn xử lý đồ đạc trước rồi nói.

Những thứ này không đáng là gì, nhưng thiêu hủy đi thì đáng tiếc, nên chia cho mọi người vậy."
Tiểu Điệp ra sức gật đầu: "...!Được, vậy em đưa đi trước giúp cô..."
"Làm phiền em nha." Ta phất phất tay, quay người vào cửa điện.
"Cái gì!" Ngụy Uyển Nhi kinh ngạc buông cây kéo trong tay xuống, sững sờ nói: "Cô sắp về nhà? Ngày mai là đi?"
"Đúng vậy, được nương nương quan tâm nhiều ngày, Thẩm Anh vô cùng cảm kích, nhưng cuộc vui nào rồi cũng sẽ tàn.

Ngày mai Hoàng hậu vào cung rồi, ta dập đầu cho nàng một cái rồi sẽ đi."
"Nhưng..." Ngụy Uyển Nhi nhất thời nghẹn lời: "Bệ hạ người làm sao lại đồng ý được?"
Ta im lặng, khóe miệng cong lên lộ ra một nụ cười không quá xán lạn: "Ta không phải con giun trong bụng hắn, không đoán được suy nghĩ của hắn.

Nhưng hắn đã cho ta cơ hội, mặc kệ hắn nghĩ như thế nào ta đều muốn đi thật xa.

Tài nhân đã từng nói, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, chính là đạo lý này."
Dường như nàng khó có thể tin, ngón tay ra sức xoắn cành thụy hương vàng đến khi thành cái bánh quai chèo mới lúng túng nói: "Rời đi cũng tốt."
Hồi lâu, nàng lại nói: "Mặc dù ta không nỡ để cô đi, nhưng mà...!bình tĩnh xem xét thì hình như cũng có phần mong đợi cô có thể cao chạy xa bay, tốt nhất có thể cách bệ hạ thật xa...!Ta...!ta cũng không biết nữa."
Ta hiểu ý của nàng, ôn tồn khuyên lơn: "Không nói dối cô, ta cực kỳ ghét trong cung, quả thực là một ngày bằng một năm.

Lần này có hy vọng rời đi, ta như trút được gánh nặng, mừng rỡ

như điên, cái gọi là lưu luyến duy nhất chỉ có bằng hữu ta gặp được trong cung ba năm mà thôi...!Nương nương chính là thứ nhất.

Ta chỉ mong sau này nương nương thuận buồm xuôi gió, nhiều năm sau lúc ta trở lại Trường An còn có thể cùng nương nương cắm hoa vẽ tranh."
Ngụy Uyển Nhi đứng dậy ôm lấy ta, nhỏ giọng nói: "Được, ta chờ cô.

Cô cũng phải bảo trọng, nếu như rời Trường An không có chỗ nào đi thì hãy đến Hình Châu.

Đó là quê hương của ta, cách xa Trường An vạn dặm, văn hóa hưng thịnh, khắp nơi đều có hiệp khách.

Bất kể cô đi đâu, ta đều ở xa chúc cô có thể viết văn chương cô muốn viết, gả cho người cô muốn gả, tóm lại đừng giống như ta."
Ta thấy nàng lại muốn hối hận, bật cười một tiếng: "Cô cũng làm tới Thục phi nương nương rồi, còn không hài lòng sao?"
Ngụy Uyển Nhi cười nói: "Thục phi thì thế nào? Người ngoài kia còn hâm mộ cô làm Khởi cư lang lục phẩm ngự tiền kìa, chẳng phải cô cũng không hài lòng giống vậy sao?"
"Ừm." Ta cầm tay nàng, nói: "Cô nói đúng, chúng ta đều phải sống cuộc sống mình hài lòng."
Rất nhiều năm về sau, ta còn nhớ rõ buổi chiều gió mát êm dịu này.

Đây là thời khắc yên bình nhất trong hai năm ta ở trong cung.

Hoa đào trong sân đã rụng, hoa hòe tím đúng lúc.

Ta trèo lên cây hòe già này trông về nơi xa, hướng Bắc là hồ Thái Dịch như gương ngọc, xa hơn nữa là núi và biển mây.

Ta chưa từng đến nơi đó, chỉ biết là nơi tường cung kia không vươn đến.

Khi đó ta còn không biết tương lai đang chờ ta là cái gì, chỉ muốn chạy đi, chạy thật xa, đi Hình Châu, đi U Châu, đi quan ngoại, đi khỏi tầm tay Lý Tư Diễm.

Tự do trông chờ đã lâu nằm trong tầm tay khiến cho ta vì nó mà trằn trọc trắng đêm.
Đêm đó, ta nằm trên giường, mở mắt nhìn trần nhà.
Bốn vách tường trắng như tuyết, tất cả đồ đạc đều đã phân phát cho cung nữ quen biết, trên người ta chỉ có một bộ váy nhuốm máu ngày xưa, còn có chiếc bình Ngụy Uyển Nhi tặng cho ta mà thôi.

Trừ cái đó ra thì trống trơn không một chút ràng buộc, quả nhiên đúng với câu tới đi sạch sẽ.

Ta trở mình, chôn đầu thật sâu vào trong gối mềm, nghe người gõ mõ điểm canh bên ngoài, rướn cổ họng khàn khàn xướng: "Canh ba..."
Lúc canh năm, bên ngoài bắt đầu lặng lẽ làm việc.

Ta nhảy xuống giường, vội vã nhét mấy miếng bánh Hồ, đi vào chính điện dưới nắng sớm dịu nhẹ chiếu xuống.
Ngụy Uyển Nhi đã mặc xong triều phục, đang được Thụy Âm thoa phấn trắng lên mặt nàng.
Ánh mắt nàng trầm tĩnh, trống rỗng rơi vào nơi xa.
Ta đi tới, không nói gì đứng sau lưng nàng.

Không bao lâu, Lễ quan đến đây, nhỏ giọng cung kính nói: "Canh giờ đã tới, mời Thục phi nương nương dời bước."
Ngụy Uyển Nhi ngẩn người, sau khi phản ứng kịp thì nhẹ nhàng gật đầu.
Chúng ta theo Lễ quan cùng nhau đi qua đường cung thật dài, tới Tuyên Chính điện xem lễ.
Thật kỳ lạ, rõ ràng là ngày lành khắp chốn mừng vui, nhưng trên mặt mọi người đều không có nụ cười thật lòng, Ngụy Uyển Nhi, Vương Phù Nương, Thượng Quan bảo lâm, còn có rất nhiều nữ nhân hậu cung nữa.

Có người thấp thỏm lo lắng, có người tâm lặng như nước, duy chỉ không có vẻ mặt chúc phúc thật lòng.

Thậm chí ta đang nghĩ, trong cung thật sự có người đang hân hoan vì Ôn Bạch Bích đến không? Nàng là một kẻ xâm nhập thân phận tôn quý, có thể nào chỉ giống như ngọn núi trong hồ Thái Dịch, lặng yên chiếm cứ nơi trung tâm cung đình, mang một cái danh xưng cao quý, sống qua loa lại nhạt nhẽo hết đời này?
Trước mắt ta hiện ra khuôn mặt lãnh đạm xa cách của Ôn Bạch Bích, trong lòng rối bời, buồn bã không nói nên lời: Nếu như ca ca ta không chết, nàng trở thành tẩu tử của ta thật, vậy sẽ...!như thế nào đây?
Việc đời tàn khốc ở chỗ không có nếu như.

Ta vừa thổn thức, vừa cùng nhóm vợ bé của Lý Tư Diễm đứng ngoài xem buổi hôn lễ dài dằng dặc này.
Ta luôn cho rằng thành thân là chuyện nhốn nháo nhất trên đời này, bởi vì tất cả hôn lễ ta đã tham gia đều bảy mồm tám mỏ chõ vào, loạn xà ngầu.

Một đám bằng hữu thân thích vây quanh tân lang tân nương đáng thương, ba đầu sáu tay đẩy bọn họ vào thế giới người lớn hỗn loạn, ngày lành qua đi để lại một đống ngổn ngang.

Bằng hữu thành thân rồi của ta nghiêm túc nói cho ta: Thế giới của người lớn trước giờ đều là một đi không trở lại.
Nhưng cuộc hôn lễ trước mắt này ngay ngắn trật tự, trang trọng nghiêm túc đến không giống như là đang thành thân.
Nhìn bóng dáng Lý Tư Diễm và Ôn Bạch Bích một trước một sau, dáng vẻ đoan chính đi lên bậc thang bạch ngọc, nghe tiếng nhạc hoàng chung đại lữ[1] diễn tấu hùng hồn nhất trên đời, cả người ta không được tự nhiên, trong lòng cảm thán thật không hổ là nhà lão Hoàng đế, kết hôn mà làm như đưa tang, xui xẻo biết bao.
(1) Tên gọi luật lữ, hình dung âm nhạc hoặc ngôn từ trang nghiêm.
Hai người càng ngày càng gần, ta ngẩng đầu híp mắt nhìn lại, chỉ

thấy hôm nay Lý Tư Diễm mặc cổn phục cẩm y dày nặng, màu đỏ rực làm nền, màu xanh đen làm viền, bàn long thêu tơ vàng lấp lánh rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Ánh dương từ phía Đông Nam chiếu tới, hắt lên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của hắn, soi chiếu mặt mũi sắc bén như dao khắc.
Hắn chưa bao giờ giống một Hoàng đế như vậy.

Nét mặt hờ hững cao ngạo, không vui không buồn, nhìn là thấy vẻ kiêu căng và ngạo mạn của một kẻ bề trên, là dáng vẻ Thiên tử nên có.

Các sĩ phu thường nói khí khái là đồ trang sức tốt nhất của nam nhân, thực ra không phải, quyền lực cũng nuôi dưỡng con người ta như thế.

Một khi nắm chắc quyền hành, ngay cả Lý Tư Diễm xuất thân lao dịch Dịch Đình cũng có thể sang quý vô ngần.
Ta lặng lẽ cười, quay mặt đi chỗ khác.
Cho dù hắn có thể học được toàn bộ lễ tiết quý tộc thì thế nào? Ta quá quen thuộc bản chất dưới vỏ bọc của hắn - Bạo quân âm u, ích kỷ, không hề có lòng trắc ẩn.

Ta cũng không trông chờ hắn có thể thay đổi, bởi vì một người vĩnh viễn không thể nào phản bội được tuổi thơ của hắn, cho dù là Hoàng đế cũng không thể.
Lý Tư Diễm máy móc theo sát chỉ dẫn của Lễ quan, hoàn thành rất nhiều lễ tiết rườm rà.

Ôn Bạch Bích đứng bên cạnh hắn vận một bộ liên thường màu xanh cũng giống như một con rối không có tình cảm, cất bước, quay người, lễ bái, lại lễ bái.

Dưới mũ phượng rèm châu, dung mạo của nàng vẫn xinh đẹp như trước, nhưng hình như gầy hơn một chút so với dáng vẻ trong trí nhớ.

Hai gò má hơi hóp, thoạt nhìn thêm ba phần phiêu dật, lại thiếu đi mấy phần thân thiết tự nhiên.

Nhưng mà khiến cho người ta bất ngờ hơn vẻ tiều tụy của nàng chính là ánh mắt của nàng, cực kỳ lạnh lùng trống rỗng, nhìn thẳng tắp về phía trước.

Từ khoảnh khắc bước vào cửa cung trở đi, vị tân Hoàng hậu này đều không hề nhìn về phía trượng phu bên cạnh, dường như Lý Tư Diễm đối với nàng mà nói chỉ là một lớp không khí, một vật trang trí vậy.
Trượng phu của nàng cũng chẳng khá hơn là bao, trên mặt hoàn toàn không có vẻ vui mừng, không biết suy nghĩ cái gì.
Nhìn trạng thái này của hai bọn họ, ta lắc đầu liên tục trong lòng: Đây là buổi thành thân kỳ quái nhất ta từng thấy.

Đôi bên nam nữ lòng không ở đây, so với nói là hôn lễ, chẳng thà nói là biểu diễn, kiểu như hai diễn viên đều sa sút chây lười ấy.
Mãi đến lúc sắp kết thúc, Lý Tư Diễm mới quay người, khẽ cong khóe miệng mỉm cười với Ôn Bạch Bích, nhẹ nhàng kéo tay nàng.

Ôn Bạch Bích vén mí mắt nhìn hắn một cái, rút tay về.
Lý Tư Diễm lập tức sa sầm mặt, rõ ràng là không vui.
Hắn bị ăn quả đắng, ta đến là vui vẻ, vui vẻ xong còn không quên cảm khái: Cảnh tượng quen thuộc biết bao!
Nhớ ngày đó lúc ở Tử Thần điện, ta cũng luôn tát bay móng heo của Lý Tư Diễm, nhưng Lý Tư Diễm há lại chỉ một bàn tay là đuổi được? Người này tính tình ngang ngược, chuyện muốn làm thì nhất định phải làm được.

Mỗi lần ta đẩy hắn ra, hắn tất sẽ dùng sức mạnh hơn lôi kéo ta.

Về sau ta cũng lười để ý đến hắn, mặc hắn quấy rối ta ra sao, ta đều chỉ coi là bị chó điểu cào cho mấy cái, một ánh mắt dư thừa cũng không cho hắn.

Nhưng mà Ôn Bạch Bích không nhẫn nhục chịu đựng giống như ta.

Nàng rút tay về xong, còn âm thầm dịch sang bên cạnh một chút, vẻ mặt lãnh đạm như băng.
Ngón tay Lý Tư Diễm hơi cong lại, hình như muốn kéo Ôn Bạch Bích lần nữa, nhưng cuối cùng vẫn không làm.
Một buổi sáng đã trôi qua, hôn lễ vẫn còn đang tiếp tục.

Từ Thái miếu đến Tuyên Chính điện, vô số lễ nghi phiền phức nối tiếp nhau dường như không có hồi kết.

Ta đứng trong đại điện lạnh lẽo, tay chân buốt giá, muốn ngồi xuống nghỉ ngơi một chút nhưng thấy tỳ nữ bên cạnh ai nấy đều đứng nghiêm, ta không còn cách nào đành phải nghiêng đầu sang chỗ khác, không thiết tha gì ép mình đi đếm gạch xanh dưới chân.
Một viên, hai viên...!Ba mươi ba viên...
Đếm hết gạch xanh, ta lại đi đếm đầu người.

Không gian trước Tuyên Chính điện rộng lớn, rất nhiều mệnh phụ và nữ quan đứng đầy.

Bọn họ ở dưới đài cao, cúi đầu đứng yên.

Ta nhớ mang máng dựa theo tổ chế, những người này đều không cần tới xem lễ, nhưng Lý Tư Diễm vẫn cứ muốn gọi hết cả người liên quan với không liên quan tới...!dùng để làm nền bầu không khí.
"Lại bái..."
Lễ quan cao giọng hô.
Ta còn đang ngẩn ra, thấy mọi người xung quanh đều cúi người xuống, cũng vội vã cúi đầu theo một cái.
"Sắp kết thúc chưa?" Ta nhỏ giọng hỏi Tiểu Điệp bên cạnh.
Tiểu Điệp thấp giọng nói: "Còn lâu, còn phải đợi Thượng cung cục giao đồ mới được."
Thượng cung cục? Ánh mắt ta quét một vòng trong đại điện, thấy mấy vị nữ quan chuẩn bị sẵn sàng ở trong góc.

Chỉ thấy bọn họ ngồi vô cùng ngay ngắn, không hề mảy may có ý chuyển chỗ, nhất là một vị Thượng phục[2] già kia, trong tay nâng cổn phục và dải lụa của Hoàng hậu, nếp nhăn trên mặt sâu đến có thể kẹp chết một con ruồi, lạnh nhạt nhìn Hoàng đế và Hoàng hậu, môi mím chặt.
(2) Thượng phục cục: quản lý các đồ đạc như lễ phục, lễ khí, thang mộc của Hoàng đế.
Ta thấy bà ta quen quen, không khỏi nhìn thêm mấy lần.

Lúc này mới nhớ ra bà ta là một nữ quan già ở lại từ thời Tiên hoàng, trước đó vẫn luôn hầu hạ một vị Công chúa của tiên đế.

Năm ngoái vị Công chúa kia gả ra ngoài cung, ta còn tưởng rằng bà ta sẽ đến phủ vị Công chúa kia tiếp tục hầu hạ, không ngờ bà ta xin Tố Hành ở lại trong cung.

Tố Hành có mấy phần giao tình với bà ta, nên phái bà ta đến Thượng phục cục.
Ta thu lại ánh mắt, không còn gì lưu luyến tiếp tục đếm gạch xanh.
Đột nhiên, tay áo của ta bị Tiểu Điệp kéo một cái.

Ta hơi quay đầu, Tiểu Điệp thấp giọng nói: "Đợi lát nữa chúng ta phải cùng Tài nhân đi lên dâng điển ấn."
Bây giờ Ngụy Uyển Nhi được phong là Thục phi, là đứng đầu chúng ngự thê hậu cung, cho nên lát nữa phải do nàng dẫn các nữ nhân hành lễ cho Ôn Bạch Bích, nhân thể giao điển ấn cho tân Hoàng hậu giữ.
Ta nháy mắt mấy cái với Tiểu Điệp ra hiệu mình biết rồi.

Hôm qua nàng đã nói cho ta biết chuyện này, bây giờ nhắc nhở ta chắc là sợ ta quên.
Thụy Âm đưa khay đặt điển ấn cho ta, ta nhanh nhẹn nhận lấy bưng ngay ngắn.

Chỉ một lúc sau, Lễ quan lại cao giọng hô: "Phụng chế, trao Hoàng

hậu điển sách!"
Đến rồi đến rồi, ta và Ngụy Uyển Nhi phải ra sân.
Hôm nay tâm trạng Ngụy Uyển Nhi không tốt, nhưng vẫn giữ vững dáng vẻ khoan thai Thục phi quốc triều nên có, nhẹ nhàng đứng dậy, đi đến đứng trước mặt Ôn Bạch Bích, đoan chính hành lễ một cái.
Điển sách, phục sức, dải lụa, cung ấn, mỗi một loại đều phải giao cho Hoàng hậu.

Cho nên không chỉ riêng chúng ta, Thượng cung Thượng phục hầu ở bên cạnh từ sớm cũng tiến lên trước, trong đó gồm cả lão Thượng phục ta nhìn nhiều lần kia.

Bà ta nâng cổn phục Hoàng hậu dày cộm, vẻ mặt nghiêm túc, đứng ở vị trí chếch đằng sau ta.
Ta cúi thấp đầu, chờ Ngụy Uyển Nhi quay người lấy bảo ấn trong tay ta, giao cho Ôn Bạch Bích.
Nếu như ta nhớ không nhầm, sau khi giao xong những vật này, đại điển sẽ gần như kết thúc, có nghĩa rằng ta có thể ôm bình chạy về nhà rồi.
Được sự về nhà tác động, tư thái của ta càng trở nên kính cẩn, không nhúc nhích nâng bảo ấn...
Thế nhưng đột nhiên, phía đuôi mắt ta lóe lên một tia ánh sáng bạc.
Ta tưởng là mình nhìn nhầm, hoang mang trừng mắt nhìn, ngay vào khoảnh khắc này, lão Thượng phục nâng cổn phục đằng sau ta hành động rồi.
Ai cũng không ngờ tới, vào đại điển phong Hậu trang trọng nhất quốc triều, ở nơi trung tâm vương triều, lão cung nữ quá năm mươi này quát to một tiếng, cổn phục trong tay tung ra như cà sa, một thanh đoản kiếm cũ đâm thủng vải vóc quý giá màu son mà chui ra, mũi kiếm chĩa thẳng về hai người Đế Hậu.
Tất cả xảy ra quá nhanh, thị vệ cũng không kịp phản ứng.

Con ngươi ta chợt co rụt lại, còn tưởng rằng bà ta muốn giết Ngụy Uyển Nhi.

Ta ỷ vào bản thân đứng gần, không hề nghĩ ngợi quăng chiếc khay vào người lão Thượng phục kia, phi người xông lên đẩy Ngụy Uyển Nhi ra.
Ngụy Uyển Nhi vốn đang định quỳ xuống hành lễ cho Ôn Bạch Bích, lại đột nhiên bị ta đẩy đi, cả người ngơ ngác, loạng choạng hai bước mới đứng vững, hoang mang lo sợ nhìn về phía Lý Tư Diễm.

Lý Tư Diễm đờ ra trong giây lát, phản xạ có điều kiện đưa tay sờ vào bên hông, nhưng lại trống trơn...!Hôm nay đại hôn, hắn không mang đoản kiếm bên người.
Lại nói đến lão Thượng phục kia, bà ta bị ta nện cái khay vào bên hông, lảo đảo một cái, nhưng vẫn không ngừng bước chân, lại cầm đoản kiếm xông về phía trước.
Lần này, ta ngu ngốc đến mấy cũng hiểu mục tiêu của bà ta không phải Ngụy Uyển Nhi, mà là hai vị phía trên này.

Cần cứu không? Ta thoáng do dự, bây giờ ta tay không tấc sắt, cho dù muốn cứu...
Nhưng đang lúc ta do dự, đột nhiên bên người có một sức lực lớn đánh tới, đẩy thẳng ta về phía mũi dao kia.
Ta không kịp đề phòng bị hạ độc thủ, còn chưa kịp phản ứng, trước mắt một trận trời quay đất cuồng, trên bả vai truyền tới đau đớn thấu tim.

Ta hét lên một tiếng, cả người ngã rầm xuống đất như một pho tượng đồng.

Lão Thượng phục kia không tránh kịp, cũng bị ta làm cho trượt chân, thân thể khô gầy đâm sầm vào người ta, lại làm thanh đoản kiếm này sâu hơn một tấc.
Ta đau đến gần như ngất đi, nghe thấy Lý Tư Diễm thất thanh gọi tên ta: "Thẩm Anh!"
Ta gian nan ngẩng đầu, bỗng chốc đối diện với cặp mắt của hắn, còn có đau xót kinh sợ nồng đậm trong mắt hắn.
Ta ngẩn người, giật mình cảm thấy cảnh tượng này dường như đã từng quen.

Thật giống, giống như ngày đó vào hai năm trước, cả người ta nhuốm máu, ngã trên Tuyên Chính điện như cái bị rách, mặt dán lên gạch xanh lạnh lẽo...!Khác biệt duy nhất chính là khi đó Lý Tư Diễm cao cao tại thượng, thái độ trêu tức lại tàn nhẫn, nhưng hôm nay không giống.

Ta kinh ngạc nghĩ thầm, hóa ra cẩu Hoàng đế lạnh lùng tàn bạo cũng sẽ lộ ra ánh mắt như vậy.
"Nha đầu chết tiệt làm hỏng chuyện tốt của ta! Hôm nay lão nô nhất định phải giết tên loạn thần tặc tử này!" Lão Thượng phục kia ngã trên người ta, chửi ầm lên.
Mẹ nó, muốn giết cẩu Hoàng đế sao không nói sớm!
Ta cắn chặt răng: Trúng một đao kia oan quá!
Lúc này, thị vệ bốn phía đã vọt lên, bao vây xung quanh bà ta, mười mấy lưỡi đao nhọn kề lên cổ họng bà ta.

Một tướng quân trẻ tuổi kéo bà ta sang bên cạnh, lão Thượng phục kia không thoát được, nhưng vẫn còn đang cao giọng chửi rủa.
Tất cả mọi người ở đây đều bị dọa đến không biết làm gì, nữ quan, hậu phi, chúng thần xem lễ bên ngoài...!Ngay cả Lễ quan báo quy trình cũng há hốc miệng, hai chân run rẩy, một chữ cũng không nói nên lời.

Không biết là ai gào một câu: "Có thích khách!"
Một tiếng này như sấm sét san bằng mặt đất, vừa dứt lời, trong đại điện lập tức loạn thành mớ bòng bong, khóc thút thít, gọi thái y, la hét, đủ loại âm thanh huyên náo, ta nghe đến đau màng nhĩ.
Trong hỗn loạn, Lý Tư Diễm ném xuống thông thiên quan[3] vướng víu, sắc mặt dữ tợn khủng bố như Tu La ác quỷ dưới địa ngục.

(3) Một loại mũ Triều phục của quân vương nhà Tống.
Hắn bước nhanh lên phía trước, chộp lấy phác đao của thị vệ, giơ tay chém xuống, tàn nhẫn đóng đinh lão Thượng phục kia trên mặt đất.

Cơ thể lão Thượng phục kia co giật một chút, máu tươi trào ra, rất nhanh đã không còn hơi thở.
Quân vương giận dữ, sấm vang chớp giật, một đao kia dứt khoát tàn nhẫn tột cùng.

Nữ quyến ở đây không khỏi hoảng sợ bịt miệng lại, thậm chí Thượng Quan bảo lâm "ọe" một tiếng nôn ra.

Lý Tư Diễm buông đao xuống, đá văng thi thể lão Thượng phục kia, bờ môi run rẩy, lại quay người đến xem ta.
Đau đớn trên vai càng trở nên rõ rệt và dữ dội.

Cả người ta co quắp như con tôm, che lấy bả vai thở dốc từng hơi.

Đau, đau quá, chỉ hận không thể lập tức chết đi mới tốt.
"Anh Tử tỷ!!" "Thẩm Anh!!" "Thẩm nương tử!"
Bên tai liên tục vang lên tiếng hô hoán, trước mắt ta tối sầm lại, Ngụy Uyển Nhi và Tiểu Điệp nhào tới trước tiên.

Ngụy Uyển Nhi tay chân luống cuống nắm lấy tay nhuộm đầy máu tươi của ta, khóc nức nở nói: "Tại sao lại thế này? Thái y đâu? Nàng chảy nhiều máu quá!"
"Anh Tử tỷ, tỷ ráng chống đỡ, em rút cây đao này ra!" Tiểu Điệp cũng bị dọa cho sợ hãi, hai tay run rẩy thử rút chuôi đoản kiếm ra, nhưng bị hai giọng nói đồng thanh quát bảo ngừng lại.

Quanh người Lý Tư Diễm dày đặc sát khí, một cước đá nàng sang một bên, hung ác nói: "Cút! Ngươi muốn cho nàng mất mạng sao!"
Hai chân Tiểu Điệp mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất.
Từ lúc thích khách xuất hiện đến khi bị Lý Tư Diễm một đao kết liễu, vẻ mặt tân Hoàng hậu Ôn Bạch Bích đều có thể nói là lạnh tanh.

Lúc Ngụy Uyển Nhi, Lý Tư Diễm...!mấy quý nhân trong cung đều đến xem ta, nàng chỉ thờ ơ đứng ở chỗ cũ, ngay cả trâm cài trên đầu cũng không lay động một chút.
Đúng lúc Tiểu Điệp ngã bên chân nàng, Ôn Bạch Bích quét mắt nhìn

một vòng đại điện rối loạn, đôi mắt buông xuống, khàn giọng lên tiếng nói: "Nàng bị thương quá sâu, nếu tự tiện rút đao sẽ không ngừng chảy máu.

Không có thuốc kim sang cầm máu, chẳng bao lâu nàng sẽ chảy hết máu mà chết."
Lý Tư Diễm giận dữ nói: "Im ngay."
Bị hạ thấp thể diện trước mặt mọi người, vẻ mặt Ôn Bạch Bích vẫn như thường, mắt cũng không thèm chớp, chỉ bình tĩnh nói: "Bệ hạ hiểu nhầm rồi."
Một người dữ dằn như núi lửa, một người lạnh lùng như hồ băng, vào thời khắc này, cặp Đế Hậu này xứng đôi lạ thường.
"Ngươi chịu đựng một chút, thái y lập tức tới ngay." Lý Tư Diễm phát hỏa xong, nói khẽ với ta: "Đau lắm không?"
Ta nằm trên nền gạch lạnh buốt, thính lực dần dần mơ hồ.

Hình như hắn còn nói gì đó, nhưng ta không hề nghe thấy.

Đau đớn thấu xương trên bả vai cướp đi tất cả năng lực giác quan của ta, dường như cả người chỉ còn lại chỗ đang đau đớn này.
"Phạm thái y tới..." Lờ mờ nghe thấy có người mừng rỡ hô to.
Không biết mê man bao lâu, một bàn tay dùng sức bóp nhân trung ta.

Ta từ từ tỉnh lại, trước mắt là bản mặt già quen thuộc của Phạm thái y.
Phạm thái y cũng coi như là bạn cũ của ta, từ khi ta vào cung đến nay, chịu nhiều vết thương lớn nhỏ như vậy, tất cả đều là ông ta xử lý cho ta.

Ta thấy ông ta tới, thậm chí có cảm giác an tâm kỳ lạ, tủi thân kêu lên hu hu như mèo con: "Phạm đại phu, bả vai ta đau."
Hình như Phạm thái y từ chỗ xa chạy đến, trên trán toàn là mồ hôi, lông mày nhíu chặt, vẻ mặt nghiêm túc, khẽ sai bảo tiểu dược đồng hai câu, quay đầu trấn an ta: "Chớ sợ, lão phu sẽ cho ngươi uống thảo ô tán, uống rồi sẽ không đau nữa."

Ta an tâm nhắm nghiền hai mắt: Vẫn là Phạm thái y hiểu ta, biết ta sợ đau nên cho ta thuốc giảm đau, ông ta là người tốt...
"Á!!"
Giây tiếp theo, tiếng kêu thảm thiết của ta xé rạch trời không Tuyên Chính điện.
Quá quá quá đau rồi! Cơ thể ta cuộn lại theo phản ứng sinh lý, đều nhờ vào Tiểu Điệp, Ngụy Uyển Nhi và mấy nữ quan khóa chặt tứ chi của ta.

Đoản kiếm rơi keeng xuống đất, Phạm thái y nhanh tay ấn xuống mấy chỗ huyệt đạo xung quanh, lại vô cùng gọn lẹ rải lên một nắm bột thuốc kim sang.
Dược đồng của ông ta thì móc ra một viên mứt quả, nhét vào trong miệng ta.
Ta ngậm mứt quả, nước mắt rưng rưng, thốt ra âm thanh đứt quãng: "Phạm Kỳ Sinh, ông...!ông lừa đảo...!ông..."
Phạm Kỳ Sinh là tên của Phạm thái y.

Ta là đứa trẻ ngoan biết lễ phép, bình thường chỉ có lúc bi phẫn cực độ mới gọi cả họ lẫn tên, tỷ như hiện tại.
Mọi người đều bị tiếng kêu thảm của ta làm cho não lòng, nhất là Lý Tư Diễm, nghe thấy tiếng kêu rên của ta, trong mắt hắn đầy vẻ lo lắng, trông còn khổ sở hơn thương binh ta đây mấy phần.
Phạm thái y áp lực như núi, cẩn thận giải thích nói: "Bệ hạ minh giám, nàng chảy máu quá nhanh, không kịp phối thảo ô tán, chỉ có thể để nàng chịu đựng chút, rút đoản kiếm này ra trước rồi nói."
Lý Tư Diễm âm u nhìn ông ta, nắm đấm xiết chặt rồi thả lỏng.

Hắn cũng còn giữ được một chút lý trí, tốt xấu còn nhớ đạo lý không ai được quấy phá thầy thuốc..

Chương 32: 32: Bất Ngờ Thay Đổi Đường Về Nhà

Ta vẫn luôn là một con bé ăn hại sống an nhàn sung sướng, hơn mười mấy năm cuộc đời, thương tích lớn nhất từng chịu trên cơ thể cũng chỉ là loại tổn thương ngoài da kiểu như lúc leo cây bị ngã trầy da đầu gối.
Sau khi vào cung thương tích trở nên nhiều hơn, nhưng so sánh với bị một đao đâm vào xương bả vai thì quả thực không được tính là gì.
Phạm thái y tốn công sức lớn mới giúp ta cầm máu được.

Máu không chảy nữa, cuối cùng người mới tỉnh táo hơn một chút.

Ta mở mắt ra, cố gắng tập trung ánh mắt nhìn vào khuôn mặt mỗi người, Ngụy Uyển Nhi, Tiểu Điệp, Lý Tư Diễm...!Cuối cùng, ánh mắt của ta dừng lại trên người Thụy Âm.
Thụy Âm khoanh tay đứng ở một bên, thấy ta nhìn nàng ta thì lặng lẽ quay đầu đi nhìn ra ngoài điện.
Ta nhìn chằm chằm nàng ta xuyên qua đám người ồn ào, một cơn phẫn nộ bốc lên đầu.
Vừa rồi lúc lão Thượng phục hành thích, cục diện hỗn loạn, đúng là ta định ngăn cản bà ta, nhưng sau khi ta đã chắc chắn Ngụy Uyển Nhi không sao thì không có ý định liều mạng với bà ta nữa.

Về phần sau đó ta lại ngã ra ngoài, trên vai chịu tổn thương nghiêm trọng như vậy, tất cả đều là nhờ một chưởng của Thụy Âm lén lút đẩy ra ban tặng.
Thanh đao này không có mắt, nếu như vận may của ta kém hơn một chút, giờ khắc này còn có mạng ở đây không?
Càng nghĩ càng giận: Ta cũng coi là quen biết với Thụy Âm phần nào, bình thường mọi người đều hòa thuận, tại sao nàng ta im ỉm ấp

ủ tâm tư ác độc như thế, ngay cả chuyện lén lút hạ độc thủ cũng làm ra được.
Ta chưa kịp tìm nàng ta tính sổ đã bị chuyển sang một bên.
Ta chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, vừa rồi bản thân bị trọng thương không tiện xê dịch mới được cho phép trị liệu ngay tại chỗ.

Bây giờ máu đã ngừng, vậy tuyệt đối không có lý nào tiếp tục nằm trước mặt Đế Hậu lảm nhảm.
Phạm thái y đề nghị khiêng ta về Tuyên Vi điện, tất nhiên là ta vui vẻ đồng ý.

Lý Tư Diễm muốn đi theo, nhưng bị Lễ quan cản lại.

Hắn không thèm quan tâm đến Lễ quan, vẫn khăng khăng muốn đi.
Dưới cảnh hai bên giằng co, lông mày của ta nhíu thành một nhúm: Có phải Hoàng đế này lại tái phát bệnh tâm thần hay không? Trước mặt có nhiều người như vậy đó, sao hắn có thể bỏ lại Hoàng hậu, lượn lờ quanh một Khởi cư lang đã thôi chức? Nếu như tin tức này truyền đi, sau này ta còn sống được nữa sao?
Không chỉ riêng ta, nhìn từ nét mặt các mệnh phụ, nữ quan trên điện có vẻ cũng cảm thấy Hoàng đế như thế là làm ẩu, quả thực mất thể diện lớn, nhưng e ngại tính tình Lý Tư Diễm ác liệt nên không một ai dám đứng ra khuyên hắn.

Mọi người nhíu mày không lên tiếng, không ai bằng lòng làm người đi đầu.
Trong nữ nhân ở đây, Ôn Bạch Bích thân phận cao nhất, theo lý nàng nên ra mặt nói hai câu giảng hòa, nhưng Ôn Bạch Bích một mực giữ thái độ lạnh lùng không liên quan đến mình, dường như người thành thân hôm nay không phải là mình vậy.
Vậy cũng chỉ có thể là ta...
Ta hắng giọng một cái, tình cảm dạt dào nói: "Thần biết bệ hạ thương xót hạ nhân, nhưng vẫn phải phân rõ chủ yếu và thứ yếu.

Trước mắt, nạp Hậu mới là chuyện quan trọng nhất, bệ hạ tuyệt đối không nên để Hoàng hậu cô quạnh.

Hơn nữa, hôm qua Khánh Phúc gia gia đến truyền thánh chỉ cho phép chiều hôm nay thần xuất cung, cứ để thần về nhà dưỡng bệnh đi."
Ta rất ít nói lời biết nguyên tắc như thế, nói cho Lý Tư Diễm nghe thực ra là nói cho đám người hóng hớt ở đây nghe.

Mệnh phụ đến xem lễ hôm nay đều là người khôn khéo hiểu sâu biết rộng, hơi nhanh nhạy chút là có thể nhìn ra được Lý Tư Diễm có ý với ta.

Ta không muốn bị người ta chỉ trỏ sau lưng cho nên mới nói những lời này, giới hạn quan hệ của ta và Lý Tư Diễm ở trong quan hệ quân thần trong sạch.
Ta không biết nhóm mệnh phụ nghĩ thế nào, nhưng nhìn vẻ mặt Lý Tư Diễm thì ta biết hắn không nghe lọt tai bao nhiêu.
Ta lại bổ sung một câu: "Chút vết thương nhỏ ấy không có gì đáng ngại.

Có câu nói người làm quân tu đức, người làm thần tận trung, thiên hạ mới thái bình.

Bệ hạ không thể hành động theo cảm tính."
Cuối cùng Lý Tư Diễm cũng thoát khỏi trạng thái sống chết mặc bay kia, ánh mắt dần dần trở nên tỉnh táo bình tĩnh.
Hắn không nói một lời, sắc mặt khó coi, dời ánh mắt khỏi khuôn mặt ta, nhìn chằm chằm máu trên gạch xanh.
Một thái giám lanh trí nhặt mũ miện lăn dưới đất lên giúp hắn.

Lý Tư Diễm nhìn thoáng qua, lạnh lùng nói: "Mang thi thể xuống cho chó ăn, điển lễ tiếp tục."
Hắn không đội mũ miện nữa, quay người đi từng bước về bên cạnh Ôn Bạch Bích, bước chân nặng nề.
Thấy cảm xúc của Hoàng đế ổn định lại, đám người thi nhau thở phào nhẹ nhõm.

Nên xử lý thi thể thì xử lý thi thể, nên lau chùi thì lau chùi, nên về chỗ ngồi thì về chỗ ngồi...!Nên xuống dưới dưỡng thương thì xuống dưới dưỡng thương.

Một trận hành thích bày kế tỉ mỉ vì ta bị Thụy Âm hạ độc thủ mà trở thành một trò hề.
Vết máu trước điện vừa lau xong, nghi lễ tiến hành như thường lệ.

Ta là người duy nhất bị hại, nhanh chóng được khiêng đến nơi các quý nhân không nhìn thấy, che bả vai thương tích khóc không ra nước mắt.

Ngụy Uyển Nhi muốn hộ tống ta, nhưng nàng đứng đầu chúng phi, không tiện rời đi, cho nên cuối cùng việc mang ta xuống dưới trị liệu rơi lên vai Tố Hành.
Ngoài mặt Tố Hành vẫn là dáng vẻ lạnh lùng kia, hai hàng lông mày nhạt nhíu thành một nút thắt nghiêm nghị.

Ta còn tưởng đây là biểu hiện gặp nguy không loạn của nàng ta.

Thế nhưng lúc Tố Hành vươn tay ra kéo vạt áo cho ta, ta mới bất ngờ phát hiện trong lòng bàn tay nàng ta bỗng đâu có mấy vệt máu, nhìn khá rợn người.
Ta hỏi: "Tố Hành cô cô, tay ngươi sao vậy?"
Nàng ta nhìn ta một cái, bình tĩnh rút tay vào trong tay áo.

Ta ngẩn người, lập tức hiểu ra nàng ta vốn dĩ không trấn tĩnh như bề ngoài.

Thực ra vừa rồi nàng ta vẫn luôn căng thẳng bấm lòng bàn tay mình.
Sau khi vào phòng, Thiền Nhi đi theo bên cạnh Tố Hành lặng lẽ nói nguyên do với ta.

Hóa ra lão Thượng phục hôm nay hành thích là đồng hương của Tố Hành, chỉ có điều là ban đầu sau khi vào cung, một người đến

Thượng cung cục, một người đến bên cạnh Công chúa.

Công chúa kia và tiền Thái tử là cùng một mẹ sinh ra.

Vốn dĩ nên là ca ca ruột của nàng ta làm Hoàng đế, lại không ngờ ca ca nhà mình bị tạp chủng Dịch Đình Lý Tư Diễm này giết hại.
Huynh trưởng bỏ mình, mấy đứa cháu đều bị chém không còn một mống, Công chúa kia chắc hẳn cực hận Lý Tư Diễm mới cố ý để lại lão bộc ở Thượng phục cục, mượn cơ hội nâng áo, hành thích Lý Tư Diễm trước mặt mệnh phụ toàn Trường An.
Mặc dù kế hoạch này vô cùng cẩu thả, thế nhưng đúng là khiến Lý Tư Diễm mất hết thể diện.
"Không đúng, Thượng phục kia hành thích cũng hành thích rồi, liên quan gì đến Tố Hành cô cô?" Ta vẫn còn nghi ngờ.
Thiền Nhi liếc nhìn Tố Hành bước chân nặng nề, sắc mặt tái mét, nói: "Theo lý lão Thượng phục kia phải theo Công chúa gả đi, nhưng bà ta xin Tố Hành cô cô, nói muốn ở lại trong cung.

Tố Hành cô cô nhất thời mềm lòng mới cho phép bà ta ở lại.

Bây giờ chuyện xảy ra, bên phía Thượng cung cục nhất định phải tra rõ, Tố Hành cô cô chúng ta không thoát khỏi liên quan."
"Thì ra là thế." Ta khẽ gật đầu, cũng không nghĩ đến chuyện khác nữa.
Lúc hoạt động không cẩn thận cọ vào vết thương, ta đau đến nhe răng, lập tức ném chuyện của Tố Hành ra sau đầu.
Thiền Nhi không biết làm sao, đút cho ta một viên đường mạch nha, lại nhìn miệng vết thương của ta nói: "Thẩm nương tử, cô đúng là nhiều tai nạn.

Nhưng mà lần này cô cũng coi là có công hộ giá, nên có khen thưởng."
Nàng chưa nói dứt lời, vừa nhắc là ta tức, bật thốt lên: "Ai muốn hộ giá! Ta ước gì Lý...!Nói thật cho ngươi biết vậy, ta bị người ta ám hại mới bị thương thế kia, ta đang định tìm nàng ta tính sổ đây!"
Tay Thiền Nhi kéo băng vải dừng lại, kinh ngạc hỏi: "Là ai ăn gan

hùm mật gấu dám ám hại cô?"
"Thụy Âm!" Ta nghiến răng nghiến lợi, giận dữ sôi trào, rít ra cái tên này từ kẽ răng: "Lúc đầu ta chỉ muốn bảo vệ Thục phi nương nương, là nàng ta bất ngờ đẩy ta một cái khiến cho ta tự nhiên chịu một đao của bà kia."
"Lúc trước bảo nương tử cô đề phòng nàng ta chút, cô còn không coi ra gì." Thiền Nhi lại không cảm thấy bất ngờ, tiếp tục cúi đầu kéo băng vải lên: "Ngày hôm trước Tiểu Điệp tới tìm ta, nói dạo này Thụy Âm làm việc không chú tâm, hẳn là đang tính toán cái gì.

Quả nhiên, bây giờ mới có mấy ngày đã làm cô mắc bẫy của nàng ta rồi."
"Tại sao Tiểu Điệp chỉ nói cho ngươi nghe lại không nói cho ta?" Ta không tin nổi, kêu la: "Nàng từng nói nàng và ta là tốt nhất trên đời!"
Thiền Nhi nói: "Nàng cũng bảo cô đề phòng Thụy Âm rồi mà, nhưng cô luôn nghĩ tốt cho người khác, còn khuyên nàng đừng cứ ganh đua với Thụy Âm.

Tiểu Điệp không muốn để cô cảm thấy nàng lòng dạ hẹp hòi cho nên về sau cũng không tới tìm cô than vãn nữa."
Ta tự biết đuối lý, sa sút nói: "Là ta trách oan nàng."
"Ngã một lần rồi khôn ra một chút." Thiền Nhi thở dài: "Không chỉ là người trong cung nhiều mưu mô, thực ra người tâm địa độc ác ở đâu cũng có.

Sau này đi ra ngoài đừng có đắc tội với người ta nữa, cẩn thận mới là kế sách tốt nhất."
"Được." Ta ủ rũ cúi đầu đáp lại.
"Các ngươi đều biết ta sắp xuất cung à?" Ta hỏi nàng.
Thiền Nhi đứng dậy buông màn giường của ta, cười nói: "Đương nhiên.

Hôm qua cô bảo Tiểu Điệp đến phân phát tài sản cho tỷ muội chúng ta, nàng đã nói với chúng ta việc này rồi.

Mọi người đều luyến tiếc cô, Kim Liên và Kim Liễu còn khóc một trận, cuối cùng một người cầm cuộn tranh hoa và chim của cô, nói là muốn giữ lại làm kỷ niệm."
Nàng lại nói: "Không nói nhiều như vậy nữa.

Cơ thể cô yếu, nghỉ ngơi trước một lát đi, đợi lúc nữa sắc xong phương thuốc của Phạm thái y, ta lại đến giúp cô dậy."
Dứt lời nàng che kín màn, nhanh nhẹn treo lên móc sắt nhỏ.

Lúc Thiền Nhi ở Tử Thần điện đã phụ trách hầu hạ giường màn, việc này đối với nàng mà nói là quen tay hay làm.

Ta thử cử động bả vai, đã không còn đau đớn kịch liệt như trước.

Trước đó Phạm thái y chê tiếng kêu của ta quá thê thảm, về Thái y viện lấy thảo ô tán cho ta.

Thảo ô tán này không hổ là thuốc tê đặc chế của Thái y viện, đắp vào hiệu quả vừa nhanh vừa tốt, chỉ có một khuyết điểm: Sẽ mất đi một phần khả năng cử động.
Màn trướng như một lớp mây xốp, lẳng lặng rủ xuống bên giường ta.

Ta nằm thẳng tắp trong màn, nửa người tê dại dưới tác dụng của thuốc.

Bên ngoài màn, Thiền Nhi đang nói chuyện với thái y, phân phó các cung nữ Tuyên Vi điện làm việc.

Ta không muốn quấy nhiễu nàng, hơi quay đầu đi, nheo mắt lại nhìn cửa sổ nhỏ cao cao trong phòng ta.
Gian phòng này lấy ánh sáng không tốt, chỉ có một chút tia sáng xuyên qua giấy cửa sổ, mơ hồ rọi vào.

Ta nhìn điểm ánh sáng kia, dường như đã qua mấy đời.
Ta nhớ tới nhà ta ở An Ấp phường, trong phòng cũng có một cái cửa

sổ cao.

Ngoài cửa sổ trồng cây hoa dây leo, ánh sáng rực rọi vào từ cửa sổ, để lại trên bàn cái bóng êm dịu.
Nếu như không chịu một đao này, hẳn là bây giờ ta đã trên đường chạy về nhà.

Ta sẽ xuất phát từ cửa hông, chạy ra tường cung cao ngất, đi ngang qua Môn Hạ Tỉnh từng làm việc khi trước, đi ngang qua Vĩnh Hưng và An Hưng phường...!Cơn gió tháng năm mang theo hương hòe tạt qua bờ vai ta.

Ta nhớ ở trước cửa chỗ ở mới có một gốc cây du già, chắc là nó nở hoa rồi nhỉ.
Ta nhìn chùm ánh sáng kia, một loại kích động không tên đang chảy trôi trong thân thể giác quan trì trệ.
Ta biết mình bị thương nặng, cần phải nghỉ ngơi, nhưng giờ khắc này ta không lo được cái khác, chỉ muốn về nhà đến phát điên.
Một tay ta kéo màn ra, cắn răng ngồi dậy.

Thiền Nhi kinh hãi, vội vàng chạy tới đẩy ta xuống giường, hỏi ta: "Cô làm gì thế? Động đậy lung tung như vậy là muốn vết thương rách ra sao!"
Không chỉ riêng Thiền Nhi, Tố Hành, Kim Liên, Kim Liễu đang bận rộn bên ngoài cũng chạy vào.

Mấy người hợp lực ấn ta xuống, đề phòng ta tay chân vụng về làm mình bị thương lần nữa.
Trước mặt nhiều người như vậy, ta cây ngay không sợ chết đứng nói: "Bệ hạ nói đại điển phong Hậu xong thì sẽ cho phép ta về nhà.

Bây giờ tính thời gian, Hoàng hậu đã vào làm chủ tiêu phòng, ta không muốn ở lại đây, ta muốn về nhà!"
Thiền Nhi liếc nhìn Tố Hành, nhỏ giọng nói: "Nhưng mà...!vết thương của cô..."
Ta nói: "Cái này không có gì đáng ngại.

Ta bị thương ở tay chứ không phải chân, cho dù bò cũng phải bò ra khỏi cung."
Dứt lời, ta cắn răng tránh khỏi khống chế của Thiền Nhi và Kim Liên, lảo đảo đứng lên đi ra ngoài.
Tiểu Kim Liễu lập tức kéo ta lại, bắn ánh mắt cầu cứu về phía Tố Hành sau lưng.
Tố Hành tiến lên một bước, lạnh nhạt nói: "Ngươi coi trong cung là chỗ mặc cho ngươi tùy tiện ra vào sao? Án hành thích trước mặt mọi người chưa chấm dứt, ngươi là nhân chứng quan trọng, há có thể để ngươi cứ đi như thế? Thiền Nhi, kéo nàng ta về, khóa cả cửa phòng lại."
Tính tình ta cương trực, ưa mềm không ưa cứng, vừa nghe nàng ta dám nhốt ta, lập tức vùng thoát khỏi Thiền Nhi và Kim Liễu, chỉ về phía nàng ta giận dữ nói: "Nào có cái lý đó! Bản thân Lục cục các ngươi quản người dưới không nghiêm, bỏ bê giám sát mới gây ra bê bối hành thích ngay dưới mí mắt.

Tố Hành cô cô ngươi còn đứng đầu Thượng cung cục, không đến trước mặt bệ hạ chịu đòn nhận tội thì thôi, còn muốn dây dưa ngăn cản người vô tội bà đây về nhà.

Ta thật không ngờ làm sao lại có người mặt dày như ngươi?"
Từ ngày đầu tiên tiến cung, ta từng đánh Tố Hành một roi, bây giờ cơn tức xông lên đầu, tay ngứa ngáy vô cùng, rất muốn cho nàng ta thêm một cái nữa.

Trong hai năm, ta đều từng thay đổi cái nhìn đối với tất cả người làm việc trong Tử Thần điện, duy chỉ có Tố Hành, từ ngày đầu tiên đến đã cảm thấy nàng ta là chó của Lý Tư Diễm, hai năm qua đi, trong lòng ta nàng ta vẫn là chó.
Tố Hành bị ta mắng xối xả một trận, sắc mặt trắng bệch trông thấy, ngón tay co lại, móng tay găm vào lòng bàn tay, lồng ngực phập phồng như người bệnh hen suyễn, oán hận nói: "Tự ta sẽ thỉnh tội với bệ hạ, nhưng trước khi sự việc tra ra manh mối, không cho phép ngươi ra cửa cung nửa bước!"

Ta cười khẩy một tiếng: "Ngươi là cái thá gì mà xứng quản thúc ta? Trước kia giáp mặt thường xuyên, ta coi ngươi là đồng liêu mới dành cho ngươi chút tình mọn.

Bây giờ chính miệng bệ hạ đồng ý thả ta đi, ngươi cho rằng bà đây sẽ còn xem xét sắc mặt ngươi nữa sao? Cút ra, đừng ép ta phải động tay."
Nhất thời bầu không khí căng thẳng, mấy cung nữ sợ đến không dám thở mạnh.
Lúc ta và Tố Hành giằng co, Phạm thái y nghe thấy động tĩnh, vứt đó thuốc còn đang sắc, vội vàng chạy tới chỗ ta.

Vừa vào phòng đã chính mắt trông thấy tình hình ta phách lối buông lời, chòm râu của ông ta run lên: "Đây...!đây là thế nào? Thẩm Anh, ngươi đứng lên làm gì? Mau quay về nằm xuống!"

Ta lườm ông ta một cái: "Phạm gia gia, ông chớ xen mồm.

Ta xuất cung theo sự đồng ý của bệ hạ, không ngờ lão yêu bà này nhất quyết ngăn cản ta, có quá đáng hay không!"
"Xuất cung?" Phạm thái y tức khắc điên lên, dạy dỗ ta đến nước miếng văng tung tóe: "Lão đại phu ta theo nghề thuốc mấy chục năm, chưa từng thấy người bệnh biết giày vò như thế.

Ngươi có biết vết thương của ngươi nguy hiểm bao nhiêu không? Xém chút nữa cắm vào xương cốt, nếu không trị liệu thật tốt, e là về sau cánh tay này không có sức làm được cái gì.

Còn động tay nữa? Cánh tay kia cũng không cần nữa sao!"
Lúc này lòng ta tràn đầy hai chữ "về nhà", tuy biết Phạm thái y là vì tốt cho ta, nhưng vẫn bị thái độ dĩ nhiên này của ông ta chọc giận.

Trong phút chốc đó, ta chỉ cảm thấy cả thế giới đều là kẻ địch của ta, đều là người xấu ngăn cản không cho ta về nhà.

Máu nóng của ta lập tức bốc lên, cả người dấy lên một loại thái độ

bướng bỉnh bất chấp, một tay đẩy ông ta ra, nói: "Ta không tin bên ngoài không tìm được đại phu tốt, chỉ biết là một ngày bị các người nhốt ở trong cung thì tổn thọ một ngày.

Hôm nay ta không thể không xuất cung, ai biết được tiếp theo sẽ còn xảy ra tình huống gì nữa? Hôm nay bị đâm đao, chẳng phải ngày mai là bị cắt cổ sao? Các người tránh ra, cút sang một bên, đừng cản đường bà đây!"
Phạm thái y bị ta đẩy loạng choạng một cái, trợn mắt há mồm nhìn ta.

Tố Hành cũng thế, ánh mắt nàng ta nhìn ta sửng sốt lại cảnh giác như đang nhìn một đống rác có hại đang nổ tung.
Sau này, Tiểu Kim Liên miêu tả với ta, nói khi đó trông ta thật sự điên cực kỳ.

Rất có tư thế dám xách đao chém người nếu bọn họ không nhượng bộ.

Nhưng thật ra là khi đó ta sợ hy vọng hụt hẫng, không thể nào rời đi.

Bị sợ hãi và lo lắng thôi thúc, thậm chí ngay cả Tố Hành cũng bị khí thế bộc phát quanh người ta làm chấn động đến lùi về sau một bước nhỏ.
Ta lạnh lùng lườm nàng ta một cái, giữ bả vai bị thương bước ra khỏi cửa.
"Ngươi đi đâu?"
Nghe thấy một giọng nói quen thuộc, ta trơ mặt ngẩng đầu, nhìn thấy Lý Tư Diễm đang đứng dưới bậc thang chắp tay nhìn ta.

Hắn không thay y phục, vẫn mặc lễ phục màu đỏ lúc đại hôn.

Gương mặt góc cạnh rõ ràng ngược sáng, không nhìn rõ ánh mắt của hắn giờ phút này.
Hắn lại hỏi: "Ngươi đi đâu?"

Ta không ngừng bước chân, thản nhiên nói: "Ta muốn về nhà."
"Khánh Phúc, kéo nàng về Tuyên Vi điện." Lý Tư Diễm nói: "Ra tay nhẹ chút, đừng động tới bả vai nàng."
Ta lập tức giận sôi, giọng chói tai nói: "Ngươi đã nói sau đại điển phong Hậu sẽ thả ta đi, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, sao ngươi có thể đổi ý!"
Lý Tư Diễm chắp tay, đứng dưới bậc thềm phía xa nhìn ta vật lộn, cắn răng nói: "Ngươi nghĩ nhầm rồi.

Trẫm không muốn giữ ngươi lại, tuyệt đối không muốn, chỉ ước ngươi cút nhanh lên.

Là Uyển Nhi nói muốn từ biệt ngươi, để ngươi ở lại thêm một khắc."
Hắn vừa dứt lời, Ngụy Uyển Nhi vội vội vàng vàng từ cửa sân tiến đến, bỗng nhiên trông thấy Lý Tư Diễm, nàng ngẩn người, uốn gối hành lễ, gọi một tiếng bệ hạ.
Lý Tư Diễm hờ hững gật đầu nói: "Không cần đa lễ."
Ngụy Uyển Nhi chưa kịp phản ứng xảy ra chuyện gì, nhìn nhìn Lý Tư Diễm, lại nhìn nhìn ta bị hai thái giám hợp lực đè chặt, ngập ngừng chốc lát, nói: "Thẩm Anh..."
Lý Tư Diễm như cười với nàng một cái, dịu giọng nói: "Nàng và nàng ta chủ tớ một thời gian, trẫm cho phép nàng nói lời từ biệt với nàng ta, nhưng chỉ được ở lại đến giờ Mùi một khắc, muộn hơn thì không được."
Ta thầm nghĩ ai thèm ở lại đến giờ Mùi một khắc, ta muốn đi ngay bây giờ.
Ngụy Uyển Nhi chưa hiểu rõ ý Lý Tư Diễm, chỉ mơ màng đồng ý, đi tới nắm chặt tay ta, nhỏ giọng nói: "Vào điện nói đi."
"Xảy ra chuyện gì?" Nàng hỏi.
Ta cúi đầu nói: "Ta phải xuất cung, Tố Hành không cho."
Ngụy Uyển Nhi im lặng một lát: "Vậy bệ hạ thì sao, người nói thế nào?"
"Hắn bảo cho ta và cô cáo biệt." Ta nói: "Ở lại đến giờ Mùi một khắc rồi đi."
"Bả vai cô thế nào?" Ngụy Uyển Nhi lại muốn xem vết thương của ta.

Ta vội xua cái tay kia còn cử động được, nói: "Không sao, vết thương nhỏ thôi.

Ra ngoài điều dưỡng hai ngày là khỏe rồi."
"Sao lại là vết thương nhỏ được?" Ngụy Uyển Nhi lo lắng: "Chi bằng cô ở lại trong cung điều dưỡng thêm hai ngày đi.

Phạm thái y giỏi trị vết thương ngoài, thầy thuốc bên ngoài tay nghề kém, vết thương của cô bị để lâu thì phải làm sao?"
Ta trấn an nói: "Cái này thì cô không cần lo lắng.

Bằng hữu của ta ở Trường An rất nhiều, quen biết không ít thầy thuốc cao siêu, không kém cạnh thái y trong cung.

Vả lại cũng không bị thương ở tay phải, cho dù sau này phục hồi không tốt cũng không trở ngại ta viết chữ."
Trong mắt nàng dâng lên lớp nước mỏng manh: "Tiểu Điệp nói cô vì cứu ta mới bị đâm trúng, ta..."
"Không phải." Ta lắc đầu: "Là Thụy Âm đẩy ta."
Ngụy Uyển Nhi chợt đứng lên, suýt nữa lật đổ bàn: "Cô nói cái gì? Sao Thụy Âm lại...!lại hại cô chứ?"
"Ta không biết, mặc dù chúng ta không thân cận, nhưng cũng coi là đồng liêu, huống hồ chưa từng kết thù hận." Ta nói: "Lúc trước ta còn tức giận bất bình, nhưng nghĩ lại, bây giờ ta phải đi rồi, so đo thêm những thứ này cũng không có ý nghĩa gì.

Chỉ mong cô để mắt nhiều hơn, nếu nàng ta thật sự làm việc bất chính thì nên xử trí thế nào, cô cũng phải sớm đưa ra quyết định."
Ngụy Uyển Nhi còn đang trong cơn khiếp sợ, mơ hồ khẽ gật đầu.

Ta cười nói: "Cô phải bảo trọng, người xưa nói núi cao sông dài, có ngày gặp nhau.

Về sau nếu có duyên phận, chúng ta sẽ còn gặp lại."

Chúng ta nói xong, bên tai đột nhiên vang lên tiếng bước chân từ xa đến gần.
Yên lặng giây lát, cửa điện chợt mở ra, nắng vàng ấm áp lọt vào trong điện từ khe hở.

Trên mặt đất xuất hiện một cái bóng cao lớn, ta quay đầu nhìn lại, ánh mắt chạm vào một lớp vải màu đỏ rực, chế tác tinh xảo hoa mỹ, bên trên thêu bàn long sắc kim.
Khắp thiên hạ, người có tư cách mặc bộ y phục này chỉ có một người mà thôi.
"Bệ hạ." Ta và Ngụy Uyển Nhi cầm tay đứng dậy, thi lễ với hắn.
Lý Tư Diễm nhàn nhạt đáp lời: "Bị thương thì không cần hành lễ, kẻo người ta cảm thấy trẫm khắt khe với hạ nhân."
Ta và Ngụy Uyển Nhi đều không lên tiếng.

Ta buông mắt thầm nghĩ: Hạ nhân? Sau này sẽ không phải nữa.
Ngụy Uyển Nhi miễn cưỡng nở nụ cười, hỏi: "Bệ hạ, thiếp đang nói lời từ biệt Thẩm nương tử, không biết bệ hạ có chuyện gì giao phó?"
"Ồ." Trong mắt Lý Tư Diễm thoáng qua vẻ u ám, bình tĩnh bước hai bước, quay đầu nói với chúng ta: "Khánh Phúc vừa mới bắt người vặn hỏi, đều nói tình cảnh lúc đó nguy cấp, nhờ có Thẩm Anh nương tử đứng ra đỡ được một đao của lão bà kia mới bảo vệ được những người khác không bị thương."
Mặc dù động cơ có phần sai lệch, nhưng sự việc đã xảy ra như thế thì ta hào phóng nhận vậy, cũng không nói chuyện Thụy Âm hạ độc thủ, chỉ nói: "Trời xui đất khiến, trùng hợp thôi."
Ngụy Uyển Nhi nhỏ giọng nói: "Bệ hạ minh xét, nàng vì bảo vệ thiếp mới bị đâm một đao, thiếp nợ nàng một mạng."
"Thì ra là thế." Lý Tư Diễm ôn hòa gật đầu, đi đến trước một bồn mẫu đơn, tầm mắt rủ xuống, ngón tay thon dài vân vê bông Ngụy tử chớm nở, nói khẽ: "Nói như vậy, trẫm còn phải cảm tạ Thẩm Anh trời xui đất khiến, trùng hợp bảo vệ tính mạng ái phi trẫm."
Ngụy Uyển Nhi nhìn chằm chằm Ngụy tử bị hắn chà đạp, vẻ đau lòng lộ rõ trên mặt.
Ta không kín đáo như Ngụy Uyển Nhi, thẳng thừng dứt khoát nói: "Bệ hạ, hoa cỏ cũng có hồn, ngươi tha cho nhánh mẫu đơn này đi."

"Được." Lý Tư Diễm sảng khoái buông tay, đứng trước bồn hoa kia, như lơ đãng hỏi: "Ngươi có công hộ giá, theo luật nên luận công ban thưởng.

Mặc dù bổn triều có tổ huấn nữ tử không được vào triều, nhưng mà trẫm có thể xem xét mức độ lần này phá lệ cho ngươi.

Sau khi xuất cung, ngươi đến Sử quán làm đi, trẫm cho ngươi làm Lan đài lệnh tòng ngũ phẩm."
Ta ngẩn người, nói: "Bởi vì ta cứu được ái phi của ngươi sao?"
Hắn im lặng một lát, đột nhiên bật cười một tiếng: "Xem là vậy đi.

Thẩm Anh, ngươi hiểu rõ tính tình trẫm, phải biết trẫm không phải người tốt.

Lần này hiếm khi mềm lòng một lần, coi như là đền bù cho ngươi."
Hắn đi tới, nói khẽ: "Không làm Lan đài lệnh cũng được, chức quan khác ở Kinh thành tùy cho ngươi chọn.

Nếu tạm thời không nghĩ ra thì đến Tử Thần điện tìm Khánh Phúc mở phòng kho.

Không phải ngươi thích tranh chữ sao? Chỗ đó trẫm có rất nhiều, ngươi muốn lấy bao nhiêu thì lấy."
Ta miệng cười mà tâm lạnh, nói: "Bệ hạ thật hào phóng."
Ta nghĩ ngợi, xác nhận lại lần nữa: "Thật sự cái gì cũng được sao?"
Lý Tư Diễm lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo, hắn nói: "Trẫm giàu có tứ hải, là chủ nhân thiên hạ, ngươi muốn cái gì cũng được.

Thậm chí...!nếu như ngươi muốn ở lại trong cung, muốn một chức quan nhỏ, Khởi cư lang, Xá nhân, Nữ quan lục cục, nếu còn không đủ thì đến Hàn lâm.

Hàn lâm lưu giữ trăm vạn quyển sách, ngươi muốn đọc cái nào tùy ý."
Đúng là điều kiện vô cùng cám dỗ, ta nghĩ thầm.

Ước mơ trước giờ của ta là làm một Nữ sử quan đường đường chính chính đầu tiên của quốc triều, bây giờ tất cả đều dễ như trở bàn tay.

Lý Tư Diễm vẫn không nỡ để ta đi, nếu không sao lại mang điều kiện hậu đãi như thế đề nghị ta ở lại, đáng tiếc...
"Ta không cần những thứ này." Ta lạnh lùng nói.
Cơ thể Lý Tư Diễm cứng đờ thấy rõ, cậy mạnh nói: "Vậy thì mở quán thư họa kinh doanh, đi cùng đệ đệ ngươi đến Thái học đọc sách, trẫm đều có thể phá lệ vì ngươi..."
"Ta muốn ban hôn."
Câu trả lời của ta lời ít ý nhiều, rành mạch rõ ràng.

Hai âm tiết ngắn ngủi như một ánh đao dứt khoát chặt đứt lời Lý Tư Diễm còn chưa nói ra khỏi miệng.
Vẻ ngâm ngẩm không yên của hắn đông cứng trên mặt, cổ họng phát ra một âm tiết không rõ, cả người cứng ngắc như một pho tượng đột ngột tạo nên, thị hiếu dở tệ.
Rất lâu, dường như hắn không nghe rõ lời ta nói, vô cùng khô khốc hỏi: "Ngươi...ngươi nói cái gì?"
"Ta nói, bảo ngươi ban hôn cho ta." Ta bình thản nói, mỗi một chữ như một thanh đao nhọn xẻo vào ngực Lý Tư Diễm, khiến sắc mặt hắn ngày càng trắng bệch, ngày càng âm u, đến cuối cùng lại lộ ra hung tợn như con thú bị vây nhốt, bị cắn xé.
Ngụy Uyển Nhi bị hắn bóp đến kêu đau, hốt hoảng tránh sang một bên.
Nhìn khuôn mặt hắn dần dần dữ tợn, ta nở nụ cười ngọt ngào, khiêu khích gằn từng chữ một:
"Ý của ta là...!bảo ngươi ra thánh chỉ...!ban hôn...!cho ta và Mạnh Tự...!ngay trước toàn thành Trường An."
– – –
Tác giả có lời muốn nói:
Đường chạy của Anh Tử: loading 70%
Nàng cho rằng nàng kích thích cẩu Hoàng đế để hắn tỉnh táo, thực ra chỉ khiến hắn hắc hóa thêm mà thôi..

Chương 33: 33: Dao Động

Ban hôn, giải thích chính thức là nhân duyên được Hoàng đế đích thân chỉ định, là một loại ban thưởng cực lớn.
Theo quy định ban hôn bổn triều, ngoại trừ thánh chỉ ra, Hoàng đế còn cần tặng một phần quà mừng, người được ban hôn vừa có tiếng vừa có miếng, không thiệt đi đâu, khuyết điểm duy nhất chính là...!hòa ly khá phiền toái.
Ta cảm thấy ta và Mạnh ca ca hẳn là không đến mức hòa ly, cho nên ta cây ngay không sợ chết đứng, ép sát từng bước để Lý Tư Diễm...!ban hôn cho hai chúng ta.
Lý Tư Diễm không ngờ ta lại dám đưa ra yêu cầu này, sau phút sững sờ ngắn ngủi, hơi thở tàn bạo bừng bừng bốc lên quanh người hắn.

Ta chỉ cảm thấy cổ áo thít chặt vô cùng quen thuộc, lại bị hắn túm lấy.
Hai chân lơ lửng, hơi thở nặng nề của hắn phả lên mặt ta, cắn răng nghiến lợi giận dữ nói: "Bảo trẫm cho phép đôi dã uyên ương các ngươi chắp cánh cùng bay? Thẩm Anh, ngươi thật biết nằm mơ.

Trẫm cho ngươi mặt mũi, ngươi lại dám được đằng chân lân đằng đầu!"
"Phải, đúng là ta đang được đằng chân lân đằng đầu." Ta cười nói: "Tự ngươi nói ta muốn cái gì cũng được, vậy thì ta nói cho ngươi biết, ta không thèm mấy thứ bẩn thỉu đó của ngươi.

Ta chỉ muốn một thánh chỉ ban hôn, gả cho Mạnh Tự trước bàn dân thiên hạ."
"Ngươi là đồ điên không biết điều!" Hắn tức đến xanh mét mặt mày, hai tay run rẩy, nắm vạt áo của ta đến nhăn nhúm: "Hai năm không có một tin tức, tại sao ngươi còn chưa hết hy vọng? Ngươi muốn ở bên hắn đúng không? Được, mai đây trẫm đày hắn đi quan ngoại

sung quân, các ngươi cùng chung hoạn nạn trong đống cát vàng đi!"
"Tốt nhất là như thế, dù sao bà đây vốn không có ý định ở lại Trường An!" Ta hung hãn đối chọi gay gắt với hắn: "Sung quân thì sung quân, đến Giang Nam chúng ta làm một đôi én bay, đi quan ngoại thì làm một đôi bàng trắng.

Bên ngoài đế đô núi cao biển rộng, Mạc Bắc Giang Nam, Tây Vực Nam Chiếu, luôn có chỗ cho chúng ta nương thân.

Ngươi ích kỷ đa nghi, thâm độc nóng tính, hai năm nay ta đã chịu đủ sự hành hạ của ngươi rồi.

Muốn ta ở lại Trường An tiếp tục bán mạng cho ngươi? Ngươi nằm mộng Xuân Thu đi!"
"Thẩm Anh! Ngươi muốn chết!"
Hai mắt hắn đỏ ngầu, hàm răng cắn đến gần như chảy máu, tay nắm chặt cổ áo ta run lên dữ dội như đang cố kiềm chế bản thân sau khi nghe xong những lời khoét tâm này.
Ta cười khẩy một tiếng, nói: "Không làm được thì thôi, cần gì giả mù sa mưa hứa hẹn với ta? Ngươi đè vào vết thương của ta rồi đấy, buông ra cho bà."
Ngụy Uyển Nhi ở bên cạnh bị dọa đến trợn mắt há mồm từ lâu, ngồi liệt dưới đất, thấy Lý Tư Diễm giận dữ như thế, môi nàng mấp máy, lí nhí nói: "Bệ hạ...!bệ hạ bớt giận..."
Hắn không hề có ý bớt giận, ngược lại ném một ánh mắt lạnh lẽo về phía Ngụy Uyển Nhi.

Ngụy Uyển Nhi bị ánh mắt tàn nhẫn vô tình của hắn làm cho tái mặt, chân tay luống cuống.
Ta cũng lặng lẽ nháy mắt với nàng, ra hiệu nàng mau chóng rời đi.

Nàng mím môi, im lặng hành lễ rồi bước nhanh đi khỏi.
Trước khi đi còn không quên dành cho ta một ánh mắt tự cầu phúc.
Ta yên lòng, quay trở lại chiến trường của ta.
Đối phó với Lý Tư Diễm, khóc lóc ăn vạ vô dụng, cầu xin cũng vô dụng, chỉ có đánh vào tâm lý mới là thượng sách.

Ta hiểu rõ Lý Tư Diễm còn chưa hoàn toàn hết hy vọng đối với ta.

Hiện giờ chúng ta như hai con dế trên đấu trường, khí thế của ai thua thì người đó phải thỏa hiệp.
Cho nên dù thân thể suy yếu, ta cũng ráng chống đỡ tinh thần dây dưa với hắn, dây dưa đến khi đôi bên đều ra hết át chủ bài mới có thể phân thắng bại.
Chúng ta giằng co hồi lâu, lửa giận của Lý Tư Diễm hơi nguội đi.
Dường như khó khăn lắm mới nhớ ra mình đang xách trong tay một bệnh nhân yếu ớt, hắn thả lỏng tay ra, lùi về phía sau hai bước, lại nắm chặt nắm tay lần nữa, hai mắt nhìn ta nói: "Trẫm ghét nhất đồ của mình bị người khác lấy đi.

Nếu như khăng khăng muốn cùng gian phu kia rời khỏi Trường An, vậy thì ngươi không cần xuất cung nữa, cứ ở lại đây đi, đến khi nào nghĩ thông suốt mới thôi."
Trên đời này không phải tất cả mọi người đều ngoan ngoãn đánh cờ có chơi có chịu, cũng có người không thắng được thì gian lận, gian lận vẫn không thắng được thì lật bàn.
Ta cắn răng quyết tâm lấy ra át chủ bài cuối cùng của mình trong trận chiến chạy trời không khỏi nắng này.
"Ngươi là Hoàng đế, đương nhiên có thể lật lọng." Ta nói với hắn: "Nhưng đừng để ta quá xem thường ngươi."
Lý Tư Diễm cười nhạt nói: "Trong mắt ngươi có bao giờ có trẫm? Trẫm làm quân tử hay tiểu nhân, trong mắt ngươi có gì khác nhau.

Nếu trẫm làm cái gì cũng không thay đổi được, vậy dựa vào đâu trẫm còn phải như con chó nghe lời ngươi, lấy lòng ngươi?"
Ta kéo y phục, lộ ra băng vải rướm máu, hung hăng nói: "Dựa vào bà đây cứu mạng chó của ngươi! Hai lần!"
Ta chờ câu này của Lý Tư Diễm rất lâu rồi, lẽ ra hoàn toàn có thể không ầm ĩ như thế này, tùy tiện lấy ít đồ rồi ngậm miệng xuất cung là có thể qua loa cho xong, thế nhưng ta không muốn như vậy.
Ta hiểu rõ Lý Tư Diễm, trong tư tưởng người này không có cái gì là ranh giới cuối cùng, làm việc cũng không từ thủ đoạn.

Hôm nay hắn có thể thả ta đi thì ngày mai sẽ có thể lại bắt ta về.

Ta có đi nhanh nữa cũng không nhanh bằng tuấn mã của Vũ lâm binh.

Hắn muốn bắt ta về dễ như trở bàn tay.
Cho nên, ta muốn đòi hắn ban hôn cho ta và Mạnh Tự, phải gả ta cho Mạnh Tự trước bàn dân thiên hạ.

Đến lúc đó, hắn có không cần thể diện nữa cũng không thể hủy đi nhân duyên tự tay ban.

Hình như thuốc tê đã hơi mất tác dụng, huyệt thái dương ta giật lên thình thịch, máu huyết toàn thân tăng nhanh tốc độ tuần hoàn.

Ta thở hồng hộc, cao giọng nói: "Bà tử hôm nay hành thích là vì nợ cũ của tiên Thái tử, đao của bà ta vốn nên chĩa về phía ngươi, là ta chắn cho ngươi một đao đó, là ta cứu được mạng chó của ngươi, nghe đã hiểu chưa!"
"Trẫm sẽ không để ngươi chịu uổng một đao này, châu ngọc tiền tài ngươi muốn bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, nhưng đừng nghĩ mang yêu cầu khác ra ghê tởm trẫm.

Ban hôn? Ngươi nằm mơ đi, cho dù trẫm mang tiếng xấu lấy oán trả ơn cũng sẽ không theo ý ngươi!"
"Mang châu ngọc tiền tài ra qua loa lấy lệ với ta?" Ta bật cười, chỉ tay vào hắn: "Mạng của ngươi chỉ đáng giá chút tiền ấy sao Lý Tư Diễm? Chắc là ngươi không biết phải không, mười năm trước bà đây đã cứu ngươi một lần, ngươi đã lấy oán trả ơn một lần rồi, bây giờ còn muốn có lần thứ hai sao?"
Vẻ mặt Lý Tư Diễm hoảng hốt trong giây lát, hắn nhíu mày nhìn ta nói: "Ngươi đang nói cái gì?"
Ta nói: "Với trí nhớ tồi này của ngươi đáng đời bị Ôn Bạch Bích lừa cho quay tít.

Năm đó không có ta đưa ngươi trang sức để ngươi đi mời lang trung thì bây giờ mộ phần ngươi đã mọc cỏ cao ba thước rồi."
Đương nhiên hắn không tin, chế giễu lại nói: "Thẩm biên soạn tự xưng là thanh cao, vậy mà cũng làm ra chuyện ăn không nói có?"
"Không phải Ôn Bạch Bích, cũng không phải là ngươi." Hắn dừng lại một chút, dùng một loại ánh mắt trêu tức nhìn ta: "Trẫm đã từng tra hỏi việc này, đều nói hôm đó trong cung không có bất kỳ tiểu nương tử nào ra vào.

Cho nên từ lâu trẫm đã biết người cứu trẫm chỉ là một cung nữ bình thường đi ngang qua mà thôi."
Ta chịu chấn động lớn, thốt ra: "Ngươi biết Ôn Bạch Bích nói dối? Vậy tại sao ngươi còn phối hợp cưới nàng?"
Nhưng một giây sau ta đã hiểu ra nguyên do: Còn có thể vì cái gì? Bối cảnh xuất thân của Ôn Bạch Bích kia cao quý không có nữ tử quốc triều nào sánh bằng.

Giang sơn Lý Tư Diễm bất ổn, cưới Ôn Bạch Bích có thể lôi kéo vô số thế lực quân chính, trăm lợi không hại.

Ta không biết nói gì cho phải, tay chân ngâm ngẩm rét run, cảm giác sợ hãi đè trong lòng kia lại ùa về.

Lý Tư Diễm có thật sự quan tâm là ai cứu hắn không? Nhìn điệu bộ hời hợt này của hắn hắn là không quan tâm.

Nếu như hắn không quan tâm phần ân tình này, vậy ta...!ta có thể dùng quân bài này đổi được chút xíu áy náy của hắn không?
Không được, ta quyết tâm liều mạng: Chuyện ban hôn đã nói ra rồi, bát nước đổ đi làm sao lấy lại.

Dù cho không nắm chắc được bao nhiêu, ta cũng muốn gắng sức thử một lần.

"Cho nên...!ngươi cưới nàng không phải bởi vì duyên phận hay là ân

đức gì đó, chỉ là vì gia thế của nàng mà thôi?"
"Không thì sao?" Hắn nhếch khóe miệng: "Bất luận nhìn từ mặt nào, nàng chính là lựa chọn tốt nhất."
Ta biến sắc, bất lực nhận ra thực chất ta chưa bao giờ chính thức hiểu rõ Lý Tư Diễm.

Hắn quá mâu thuẫn, tự tôn và tự ti hòa cùng một thể.

Mỗi khi ta cảm thấy hắn ngang ngược, tùy hứng làm bậy, hắn lại lộ ra một mặt tỉnh táo lạ thường, ngấm ngầm mưu tính.

Mỗi khi ta cảm thấy hành vi của hắn được coi là bình thường, hắn lại đột nhiên nổi điên cho ta xem.
Thật giống như trong lòng hắn có hai phe thế lực giằng co lẫn nhau, phe lý trí tàn nhẫn kêu gào giết ta hoặc là tống cổ ra khỏi cung thật xa, nhưng bên phe bốc đồng lại liều mạng kéo hắn lại, cố gắng bảo giữ ta bên cạnh, bất lực biện bạch: Một ngày nào đó nàng sẽ hồi tâm chuyển ý.
Mấy lần hắn đẩy ta đi xa, cuối cùng lại nghĩ trăm phương ngàn kế tới gặp ta, có chăng chính là kết quả của sự giằng co này.

Hai phe trong lòng đánh nhau túi bụi, cho nên hành vi của hắn mới trông phân liệt như thế.
Thế nhưng trong chuyện cưới vợ này, hắn đưa ra quyết sách hoàn toàn lý trí, không có lẫn một chút nhân tố tình cảm bề ngoài, từ đầu tới cuối chỉ có lợi ích trần trụi.
Ta chợt thấy mệt mỏi, thầm nghĩ hay là đừng phân rõ ai đúng ai sai với hắn nữa, chuyện ai nợ tình ai ấy mà, Lý Tư Diễm là một tên điên ích kỷ lại tinh thần phân liệt, hắn sẽ không quan tâm.
Lúc ta đang đờ ra, Lý Tư Diễm đột nhiên nói: "Vả lại đóa trâm hoa kia chế tác thô sơ, hình dạng xấu xí, chất lượng cũng kém, vốn không thể nào xuất từ nữ trang của nương tử sĩ tộc các ngươi, chắc hẳn chỉ là gia sản của một cung nữ vô danh.

Trẫm không muốn mò kim đáy biển đi tìm một người râu ria nên cứ như vậy thôi.

Ngươi còn có lời gì muốn nói?"
Ta vừa mới nhụt chí, thoáng chốc lại bị hắn chọc tức gần chết, ta nhảy dựng lên giận dữ nói: "Ngươi nói bậy, đó là kiểu dáng bán chạy nhất Tiên Tượng Hiên! Ta tốn tiền mừng tuổi để mua, không cần thì trả lại cho ta, nhận đồ của ta còn chê bai, ngươi quá đáng quá rồi đấy!"
Quả thực nhà ta năm đó không giàu có, mẹ bệnh nặng, tiền mua thuốc mời đại phu tiêu tốn tiền tài cha dành dụm nhiều năm, cả nhà đều sống chắt bóp.

Đóa trâm hoa đó là ta lấy tiền mừng tuổi nhị thúc cho để mua, khi đó ta yêu thích vô cùng, sau khi nhất thời xúc động cho Lý Tư Diễm, ta còn trùm chăn tiếc rẻ bao lần.

Thấy hắn coi lòng tốt của ta như lòng lang dạ thú, ta tức đến nổ phổi.

Mẹ nó, lúc trước nên để mấy thái giám kia đánh chết hắn cho xong chuyện.
Lý Tư Diễm nhíu lông mày: "Vừa mới ngừng được một lát lại bắt đầu diễn rồi?"
"Ngươi câm miệng!" Ta dữ dằn hất mặt lên: "Bà đây nói cho ngươi biết, mỗi ngày Dịch Đình đều có xe chở nước ra vào từ cửa hông, khe hở giữa chum đựng nước vừa đủ nhét được một bé gái gầy gò.

Hồi đó ta đã vào cung như thế, cho nên ngươi mới không tra được, bởi vì vốn dĩ ta không đi đường chính.

Không tin ngươi đi hỏi Hạ Phú Quý và phu xe đưa nước xem ta có nói đúng hay không."
Lý Tư Diễm vẫn nhíu mày nhìn ta, không nói một lời.
"Lúc gặp được ngươi là ta đang đi cùng Hạ Phú Quý.

Ngày đó hắn mặc áo gai rách, đầu đội mũ.

Chỉ riêng cái áo đã có năm miếng vá, ngươi còn thảm hại hơn hắn.

Hắn có giày vải đi, ngươi chỉ có giày cỏ, mà y phục còn bị mấy thái giám kia đánh rách, tả tơi như ăn mày chợ phía Đông." Ta cay nghiệt miêu tả: "Ta đã bao giờ nhìn thấy người tồi tàn như thế, nhất thời thương hại mới lên tiếng cứu ngươi, chỉ không ngờ đây là nuôi hổ gây họa."
Khuôn mặt Lý Tư Diễm hơi trắng tái, ngón tay trong tay áo co lại, ta nhìn ra được hắn rất khiếp sợ nhưng mà đang hết sức kiềm chế bản thân.
"Không tin sao? Không tin thì cứ lấy trâm hoa của ta đi tìm ông chủ Tiên Tượng Hiên hỏi đi, hỏi xem trong ghi chép bán hàng năm đó của bọn họ có tên ta hay không..."
"Đủ rồi."
"Tại sao lúc trước ngươi không nói cho trẫm những điều đó, muốn xem trò cười của trẫm sao?"
Lý Tư Diễm nhẹ giọng ngắt lời ta, hai tay nắm chặt thành quyền, giọng nói hơi run rẩy.
Nỗi khổ riêng khó nói bị ta thô bạo phơi bày dưới ánh mặt trời, hắn vừa sợ vừa giận, có lẽ còn có một chút xấu hổ.
"Nói có tác dụng không? Ngươi có thể trả lại mạng cha ta cho ta hay là có thể bỏ qua tội chửi mắng ngự tiền của ta?"
Ta cười mỉa mai: "Nói thật ta từng hối hận, hối hận ngày đó tại sao ta vào cung tìm cha, càng hối hận nhất thời tốt bụng cứu ngươi.

Buổi tối đầu tiên bị ném vào trong cung, ta đã nghĩ đến việc ngả bài với ngươi, nhưng cuối cùng lại thôi.

Tại sao vậy? Bởi vì ta không hề muốn thừa nhận đã cứu kẻ cặn bã lấy oán trả ơn như ngươi."
Lúc nghe thấy trong miệng ta thốt ra hai chữ "hối hận", vẻ mặt thẹn quá hóa giận của hắn chợt biến mất, khuôn mặt anh tuấn thoáng chốc trở nên trắng bệch.
Ta từng dùng rất nhiều từ ngữ ta cảm thấy vô cùng ác độc sắc bén mắng hắn, nhưng chưa bao giờ một từ ngữ có lực công kích lớn như

vậy, một chữ "hối hận" nhẹ nhàng đánh hắn đến không còn manh giáp.
Ta nhìn hắn, trong lòng dâng lên một sự sảng khoái cay đắng.
Ta và hắn bát tự không hợp, ngũ hành xung khắc, mỗi một lần giao phong đều là lưỡng bại câu thương, lần này cũng không ngoại lệ.
Hai chúng ta giằng co rất rất lâu, lâu đến nỗi ta cảm thấy bả vai ta lại bắt đầu một cơn đau nhói mới.

Ta nghĩ thầm, tiêm nhiễm đủ cảm xúc rồi, nên kết thúc thôi.
Ta mệt mỏi dựa vào khung cửa, nói: "Lý Tư Diễm, ngươi biết bị một đao đâm vào xương cốt đau bao nhiêu không?"
Hắn giật mình, xòe tay ra như muốn đỡ ta.

Ta nhìn hắn, thản nhiên né tránh.
Hắn im lặng thu tay về, nói: "Xin lỗi."
Thân người ta không nhúc nhích, bình tĩnh tiếp nhận câu xin lỗi chậm trễ hai năm này.
"Ngươi nợ ta rất nhiều, từ lâu ta đã không còn nhớ rõ có bao nhiêu việc rồi."
"Lý Tư Diễm, ngươi ban hôn cho ta đi.

Thánh chỉ ban hôn, giải quyết dứt khoát, hai người chúng ta cũng không còn đường đổi ý.

Từ nay về sau, ngươi không cần vướng mắc lật lọng, ta cũng không cần lo lắng hãi hùng, như vậy không tốt sao?"
"Đây chính là phương pháp ngươi nghĩ đến?" Lý Tư Diễm không tỏ rõ ý kiến: "Ngươi nghĩ trẫm quá tốt rồi."
"Vậy ngươi muốn như thế nào? Dù sao chúng ta cũng nên có một cái kết.

Nếu không thì ngươi đày ta đi biên cương đi, hoặc để cho ta đi theo sứ đoàn về phía đông qua Phù Tang.

Hai năm rồi, ngươi cũng nên chơi chán rồi, thả ta đi đi, coi như ta

xin ngươi."
Hắn cụp mắt xuống: "Ở bên cạnh trẫm khốn khổ như thế sao?"
Ta không trả lời.
Hắn cũng im lặng, đôi bên không nói gì.
Thời gian chầm chậm trôi qua.

Ta cúi đầu, nhìn hoa văn cửa sổ chiếu lên nền gạch xanh, sau đó dần dần dịch chuyển về hướng Đông.
Chờ đợi là nôn nóng nhất.

Thời gian Lý Tư Diễm suy nghĩ ở trong cảm nhận của ta như dài đằng đẵng.

Ta hiểu rõ, nửa đời sau của ta phụ thuộc vào một ý nghĩ của hắn.

Cho nên trên mặt hắn có bất kỳ thay đổi biểu cảm gì nhỏ xíu cũng khiến ta vô cùng lo lắng.
Rất lâu sau, hắn chợt cười nói: "Ngươi đòi ban hôn là sợ trẫm tiếp tục dây dưa ngươi nữa, đúng không?"
Ta cảm thấy không có gì cần giấu giếm bèn gật đầu.
Hắn chậm rãi đi đến trước mặt ta, hai tay nhẹ nhàng đặt lên tóc ta, vuốt ve nói: "Thực ra ngươi không quên mất chuyện tối hôm đó đúng không? Nếu không thì cũng sẽ không...!vội vàng như vậy."
Hắn đoán được.
Ta thẳng thắn nói: "Bởi vì ta uống thuốc giải rượu."
"Thì ra là thế." Hắn lại cười tự giễu một tiếng: "Chẳng trách vẻ mặt ngươi đêm đó sáng sủa, miệng sắc như dao, hóa ra vốn dĩ là tỉnh táo."
"Bệ hạ không muốn để ta nhớ được thì ta coi như chưa từng xảy ra."
"Được, vậy ngươi quên hết lời trẫm đã nói đi."
Cuối cùng hắn nói: "Ngươi thắng rồi, trẫm đồng ý, không phải là bởi vì sự biểu diễn vụng về này của ngươi, mà là trẫm đã làm đủ việc xấu, thỉnh thoảng cũng muốn làm quân tử trong mắt ngươi một lần."
"Hiện giờ...!cầm thánh chỉ ban hôn cút đi."

***
Cẩu Hoàng đế bảo ta cút rất nhiều lần, nhưng cũng rất nhiều lần kéo ta về, chỉ có lần này, hắn thật sự để cho ta cút.
Thời gian một chén trà sau, ta thúc giục hắn viết xong ý chỉ ban hôn, giao giấy tờ cho Trung Thư Tỉnh và Khánh Phúc xong mới cảm thấy tảng đá lớn trong lòng rơi xuống.
"Ngươi hài lòng rồi chứ?" Lý Tư Diễm thu bút mực, lãnh đạm hỏi.
Ta nâng lên cánh tay duy nhất có thể cử động, thi lễ ngay ngắn với hắn một cái, nói: "Cảm ơn."
Cảm ơn sự tỉnh táo nhất thời của hắn, cũng cảm ơn sự khơi gợi tình cảm xuất sắc của ta.
Hắn không hô miễn lễ, một mình rời đi.
Khi đi đến rất xa, hắn chợt dừng bước, nghiêng đầu nhìn ta một cái.
Sau đó dứt khoát quay người rời đi.

Cách xa như vậy nhưng ta vẫn thấy rõ ánh mắt của hắn.

Đây là một loại ánh mắt lưu luyến lại tuyệt vọng, tựa như đang nhìn một thứ vừa ý đã lâu lại vĩnh viễn không có được.

Bởi vì biết rõ mình không có được, cho nên phải dừng lại đúng lúc, chỉ tham lam nhìn một cái cuối cùng, chỉ một chút mà thôi.
"Cút đi cẩu Hoàng đế."
Ta nói khẽ với bóng lưng hắn: "Bà đây tự do rồi."
Hắn không quay đầu lần nữa, mà là ưỡn thẳng sống lưng đi ra ngoài, càng đi càng nhanh, càng đi càng nhanh, cuối cùng biến mất ở nơi tầm nhìn của ta không tới.
Ta dứt tiếng, không biết trong lòng là cảm nhận gì.
Sau khi hiểu rõ giữa chúng ta không có khả năng, nam nhân luôn miệng nói yêu ta này giữ vững tôn nghiêm cuối cùng trước mặt ta, tư thái ngạo mạn giống như lần đầu ta gặp hắn vậy.
Lý Tư Diễm sinh ở nơi chật hẹp, nhưng lại có lòng tự trọng cực kỳ cao.

Loại tự tôn mãnh liệt này thường khiến hắn làm ra chuyện trái với lòng mình.

Hắn sai là sai ở chỗ phơi bày nhược điểm cho ta.

Nếu như hắn không lẳng nhà lẳng nhẳng muốn để ta đòi hỏi, ta có thể tự dưng nhắc tới chuyện ban hôn sao? Xem đấy, thoáng cái đã giết hắn rồi.
Ta không khỏi cảm khái: Tình cảm khiến người ta mất lý trí.
Ngụy Uyển Nhi xách váy, chậm rãi đi đến bên cạnh ta, cùng ta đưa mắt nhìn theo bóng lưng Lý Tư Diễm.
Hồi lâu, nàng thở dài nói: "Thực ra bệ hạ cũng rất đáng thương."
"Là cực kỳ đáng thương." Ta cười cười: "Nhưng hắn đáng thương có liên quan gì đến ta đâu?"
"..."

"Được rồi, bây giờ ta phải đi thật rồi." Ta nói với nàng: "Có duyên gặp lại."
"Được, có duyên gặp lại." Nàng cũng tạm biệt ta.
***
Lần này Khánh Phúc không chuẩn bị xe cho ta, chỉ phái Hổ Dược Nhi dẫn đường cho ta.
Kiếp sống cung đình hai năm trong ký ức của ta như dài đằng đẵng.

Lúc mới đầu, ta cố gắng không ghi nhớ người và việc bên trong tường cung, bởi vì ta cho rằng bọn họ là một đám bù nhìn tầm thường bợ đỡ, khom lưng uốn gối trước hoàng quyền.

Nhưng sau hai năm chung sống, ta nhận ra bọn họ cũng không đáng ghét như ta nghĩ, Kim Liên Kim Liễu, Thiền Nhi Tiểu Điệp, Túc Tịch Huệ Nguyệt...!đều là con người có máu có thịt, có buồn có vui.
Ta hỏi Hổ Dược Nhi: "Nhà ngươi ở đâu?"
Hắn giật mình, nói: "Ở một địa phương nông thôn ngoại ô thành Trường An.

Thẩm nương tử hỏi cái này làm gì?"
"Không có gì, ta đang suy nghĩ tiếp theo phải đi nơi nào." Ta nói.
"Đi nơi nào?"
"Đúng, ta không muốn ở lại Trường An.

Ta muốn đi nhiều nơi hơn, ghi chép nhiều phong tục tập quán hơn, và cả những chuyện thú vị."
Hổ Dược Nhi gãi đầu, hoang mang nói: "Nhưng không phải Thẩm gia nhiều đời làm Sử quan sao? Sau này Thẩm nương tử không viết sử nữa ư?"
Cái này chọc trúng vào nỗi đau của ta.

Ta im lặng một lúc, vẫn cứ sảng khoái lắc đầu: "Đúng, không đến Sử quán nữa.

Ta muốn cách xa bệ hạ một chút, sau này dựa vào bán bản thảo, viết sách mà sống."
"Ồ..." Hổ Dược Nhi cái hiểu cái không, nói: "Chuyện viết lách thì ta không hiểu, nhưng mà Thẩm nương tử là người tốt, chắc chắn làm cái gì cũng sẽ tốt."
"Cảm ơn ngươi." Ta cười tủm tỉm nói: "Đến lúc đó phải tới mua truyền kỳ ta viết đó nha."
"Chắc chắn, chắc chắn."
Hổ Dược Nhi hộ tống ta cả đường về Thắng Nghiệp phường, đến chỗ cửa phường, hắn bèn cáo từ với ta, nói là còn phải nhân lúc chưa giới nghiêm ban đêm đến chợ phía Đông một chuyến, mua giùm Khánh Phúc gia gia mấy thứ.
"Rẽ trái ở giao lộ thứ hai phía trước, rồi rẽ phải ở giao lộ thứ ba, căn thứ ba ở đầu ngõ trước nhà có một cây du lớn chính là nhà cô." Hắn nói: "Nhớ kỹ chưa?"
"Chưa." Ta thành thật nói.
Hổ Dược Nhi nhìn trời, trong mắt lộ ra vẻ ngượng nghịu.
"Ngươi về đi, đừng để quá giới nghiêm." Ta thông tình đạt lý nói: "Ta tìm người hỏi đường là được."
Hổ Dược Nhi ngàn lần cảm tạ rời đi.

Ta bắt một đứa nhóc đang đuổi chó ở ven đường, dùng một viên kẹo hối lộ nó dẫn đường cho ta.

Đứa bé lắc đầu, cười hỏi ta: "Tỷ từ đâu đến?"

"Ta mới từ Hoàng cung ra, đi rất xa, rất mệt."
Đứa bé: "Tỷ nói dối.

Trong Hoàng cung đều là các tỷ tỷ mặc lễ phục xinh đẹp, đội mũ chóp cao.

Tỷ tuyệt đối không giống."
Ta cúi đầu nhìn bộ y phục bẩn thỉu của ta...!Đây là bộ ta mặc hai năm trước mắng Hoàng đế trên Tuyên Chính điện, trên ống tay áo còn dính máu mũi khô cạn của ta.

Ừm...!đúng là không giống trong cung tới.
Nó nhìn phục sức của ta, giật mình nói: "Chẳng lẽ tỷ là cung nữ?"
Ta kiên nhẫn giải thích: "Chắc không tính là cung nữ.

Ta tên Thẩm Anh, trước kia là Khởi cư lang.

Đệ biết Khởi cư lang không? Chính là người chuyên ghi chép mỗi ngày Hoàng đế đã làm gì..."
Không ngờ là vừa nghe thấy hai chữ "Thẩm Anh", đứa bé kia bỗng nhiên sững lại, mở to hai mắt ngơ ngác nhìn ta chằm chằm.
"Đệ sao vậy?" Ta nói: "Danh tiếng của ta lớn như vậy sao?"
Đứa bé đột nhiên gào họng kêu lên một tiếng: "Cứu mạng!!"
Ta còn chưa kịp hoàn hồn, đứa nhóc đã tè ra quần, nước mắt nước mũi tèm lem bỏ chạy.
Để lại ta một mình trong mớ hỗn độn.
"Nhìn kìa, nàng chính là Thẩm Anh, Mẫu Dạ Xoa rất xấu rất lợi hại đó." Hai đứa trẻ chụm vào tường chỉ lên người ta xì xào bàn tán.
"Ba đầu sáu tay, bảy mươi hai phép biến hóa."
"Ôi, thật đáng sợ...!Nàng nhìn qua đây rồi! Chạy mau!"
Ta:....

Chương 34: 34: Cuộc Sống Hằng Ngày Của Đại Tiểu Thư Thẩm Phủ

Đứa bé dẫn đường kêu cha gọi mẹ chạy mất, ta ngơ ngơ ngác ngác đi lòng vòng gần nửa canh giờ, cuối cùng tìm được cánh cửa nào đó trên biển có một chữ Thẩm cực lớn.
Chữ Thẩm này còn khoe mẽ dùng kim tuyến tô viền, vừa nhìn đã biết là thẩm mỹ của thím.
Ta nhìn chữ Thẩm tràn đầy phong vị giàu xổi này, nghĩ thầm chẳng trách thím không muốn tái giá.

Cuộc sống tái giá nào có tốt đẹp như khi ở vậy, có con trai không có mẹ chồng, toàn bộ Thẩm phủ mặc thị tạo tác.
Tiểu nha đầu Thục Thục mở cửa cho ta, vừa dẫn ta đi vào vừa nói với ta về việc hôm qua đột nhiên người trong cung tới đưa tin bảo ta sắp trở về, làm cho trên dưới Thẩm phủ trở tay không kịp.
Ta cười ha ha: "Kinh ngạc không, bất ngờ không?"
Thục Thục nói: "Cái khác thì vẫn ổn, nhưng mà bọn em đều tưởng là trong vòng mười năm cô không về được, cho nên phòng của cô..."
"Phòng của ta làm sao?" Ta thầm có linh cảm bất an.
Thục Thục đầy vẻ chính trực: "Phu nhân làm chủ, cho đổi thành gian chứa đồ!"
Ta suýt nữa cắm đầu xuống đất: Cái này đúng là đủ kinh ngạc!
Trong thời gian nói chuyện, Thục Thục dẫn ta đến phòng khách.

Thím đã đợi trên bàn, trước mặt bày đầy các loại sơn hào hải vị, thậm chí mức độ xa xỉ không hề kém so với ngự thiện của Lý Tư Diễm.
Thị là một nữ nhân thực tế, chưa từng làm những nghi thức chào đón mang tính hình thức.

Một bàn đồ ăn là cách thức cao nhất thị biểu đạt tình cảm.

Ta nhìn một bàn đồ ăn này, vành mắt dần dần đỏ lên, giang cánh tay duy nhất có thể động, chạy như bay về phía thím, hét lớn: "Thím!"
Thím từ tốn tao nhã đứng lên, đang dồn khí đan điền, ấp ủ cảm xúc, chuẩn bị ôm đầu khóc lóc cùng ta ba trăm hiệp, nhưng đột nhiên đôi mày thị nhăn lại, thuần thục ấn ta xuống mặt ghế Hồ, nghiêm nghị nói: "Con đừng nhúc nhích! Bả vai làm sao vậy, cho ta xem xem!"
Ta lộ băng vải nơ con bướm Thiền Nhi thắt cho thị nhìn: "Không có gì, chỉ là bị đâm một đao."
"Bị đâm một đao?" Thím lạc cả giọng.
Ta nói sơ lược thảm kịch xảy ra hôm nay một lần.
Thị nghiêm mặt nghe xong, đầu tiên là thở ra một hơi nặng nề, sau đó vô tình bảo hạ nhân dọn hết cả sơn hào hải vị trên bàn đi trong tiếng kêu rên của ta, đổi thành đậu bắp luộc và cháo ngô.
Thị còn chê chưa đủ, ăn xong lập tức túm ta về phòng, ra lệnh Thục Thục: "Canh chừng nó, đừng để nó chạy linh tinh.

Nha đầu chết tiệt kia, bị thương nặng như vậy còn cười! Có gì đáng cười!"
Thục Thục đặt cái bình Ngụy Uyển Nhi cho ta lên bàn, nghiêm túc gật đầu nói: "Vâng, cứ tin ở Thục Thục."
Sau khi thím đi, ta mới dám nhỏ giọng phàn nàn nói: "Đây là canh trừng phạm nhân sao?"
Thục Thục không cho là đúng: "Phạm nhân nào có biết giày vò như nương tử."
Ta kiểm điểm lại bản thân một chút, quả thực là lỗi của ta, thím tức giận cũng có thể hiểu được.
Thế là ta ngoan ngoãn nằm lại giường, ăn quýt hỏi thăm Thục Thục: "Khoảng thời gian ta không có ở đây, trong nhà vẫn tốt chứ?"
Thục Thục ăn ngay nói thật: "Không thể nói là tốt, cũng không thể nói là không tốt.

Xuyên thiếu gia đi học ở Thái học, mười ngày nửa tháng mới về nhà một chuyến, trong nhà cũng chỉ có một mình phu nhân, cuộc sống rất tự tại."
Ta thở dài: "Tự tại thì tự tại, tòa nhà lớn như vậy chỉ có một mình

thím ở, không cô quạnh sao?"
Thục Thục nói: "Tính tình phu nhân mạnh mẽ, chưa từng nói đến loại chuyện này."
"Tại sao không đi đón mấy khuê nữ trẻ tuổi chi bên đến nói chuyện giải buồn?"
Thục Thục lắc đầu: "Tam thái gia có nói tới nhưng phu nhân từ chối.

Phu nhân nói thánh tâm khó dò, nương tử ở trong cung không được Hoàng thượng thích, chưa biết chừng ngày nào đó Hoàng đế không vui một cái lại muốn chém đầu cả nhà Thẩm gia, người không muốn liên lụy nữ nhi nhà khác."
Nghe thấy Thục Thục nói ta không được Hoàng đế thích, ta bị nghẹn miếng quýt, liên tục ho mấy tiếng.
"Nương tử cẩn thận chút!" Thục Thục gắng sức đỡ ta dậy.
Ta nằm xuống lần nữa dưới sự giúp đỡ của nàng, hỏi nàng: "Mọi người đều biết tin tức của ta trong cung sao?"
"Biết một chút, nhưng cũng toàn là tin đồn.

Cuối năm ngoái có một đợt bên ngoài đều nói cô bị bệ hạ đuổi đi Dịch Đình, phu nhân lo lắng muốn chết, nhưng lại không có cách nào, gần như bạc trắng tóc."
Trong lòng ta dâng lên nỗi áy náy: Lúc ấy ta chỉ quan tâm đối phó Lý Tư Diễm, không nghĩ tới tin tức truyền ra ngoài cung, khiến thím uổng công lo lắng cho ta một hồi, đúng là không phải.
Tâm tư Lý Tư Diễm đối với ta như thế nào ngoại trừ mấy lão bộc thân cận nhất của hắn ra thì không ai biết.

Trong mắt người ngoài, ta chỉ là một thứ đồ chơi bị chán ghét nên vứt bỏ mà thôi.

Thím luôn thương ta, nghe nói ta ở trong cung lăn lộn vất vả khốn đốn, chắc chắn là thị không dễ chịu.
Xuất phát từ sự áy náy, sau khi thị trở về, ta tỏ ra ngoan ngoãn mười hai vạn phần.

Đại phu đến kiểm tra vết thương cho ta, ta cũng không kêu đau một

câu, toàn bộ quá trình đều là dáng vẻ năm tháng tĩnh lặng.

Nhưng không ngờ thím đứng đấy nhìn ta một lát, lại đi ra ngoài gạt lệ.

Ta trợn mắt há mồm nằm trên giường, nhìn Thục Thục bằng ánh mắt cầu cứu.
Thục Thục trầm ngâm nói: "Hẳn là phu nhân cảm thấy cô ở trong cung chịu ấm ức to lớn, chịu quá nhiều hành hạ, mài giũa hết cả tính nết nóng nảy rồi..."
Ta: Meo meo meo?
Để chứng minh tính nết nóng nảy của mình vẫn còn, ta lập tức khôi phục bình thường, gào họng kêu: "Đau á á á á á!"
Ta gào đến lanh lảnh vang dội như vậy, thím có cảm nghĩ gì thì ta không biết, ta chỉ biết là đại phu thay thuốc cho ta sắp bị chấn động điếc tai.
Vào lúc ta hét lên chuỗi âm cao thứ ba, cuối cùng đại phu không thể nhịn được nữa.
Ông ta vô tình cho ta uống một liều thuốc mạnh, bên trong bỏ thêm một số thuốc trợ ngủ.

Mí mắt ta trĩu xuống, yên tĩnh lại, chép miệng ngủ mất.
***
Ngày hôm sau, sắc trời chưa tỏ, chim hót líu lo.

Ông lão đầu phố Tây sức sống tràn đầy dạy dỗ đứa cháu trai trèo tường không thành, bác gái đầu phố Đông nghêu ngao một khúc nhạc dưới ánh ban mai.
Ta bị thím bạo lực đánh tỉnh khỏi giấc mộng sáng sớm.

Thị uy hiếp ta, nếu không dậy thì sẽ dỡ luôn cái giường của ta.
Ta ấm ức khóc hu hu, túm chăn không muốn động đậy.

Thím nóng nảy, nhéo tai ta cả giận nói: "Còn ngủ! Còn ngủ! Thái giám gia gia tuyên thánh chỉ ngồi ở phòng khách sắp một nén

hương rồi, con còn ngủ! Hôm qua con làm cái gì, tại
sao không nói cho thím có thiên sứ sắp tới? Hại cả nhà đều không chuẩn bị, tiếp đón người ta không chu đáo!"
Thiên sứ? Thiên sứ là cái gì?
À! Chính là thái giám truyền chỉ mà!
Thái giám truyền chỉ!
Ta chớp mắt nhìn, thoáng chốc tỉnh táo, bổ nhào xuống giường.
Thục Thục nhanh nhẹn cầm lên một chiếc váy thanh la khoác lên người ta.

Thím không ngừng thúc giục: "Con mau lên, đừng quên lau vết nước miếng trên mặt."
Lại là một nén hương sau, ta sốt ruột lo lắng xông vào phòng khách, quỳ "phịch" một tiếng cho thái giám đến truyền chỉ.

Thái giám này nhận ra ta, bị ta làm cho giật mình kêu lên, vội vàng đến dìu ta, nói: "Thẩm nương tử, cô làm gì thế!"
Ta không hiểu ra sao, nói: "Ta tới tiếp chỉ? Không thì tới làm gì?"
Lúc này thái giám mới nhớ ra mục đích của chuyến này, vội vã hắng giọng, lớn tiếng nói: "Thẩm Anh nghe lệnh..."
Thánh chỉ Lý Tư Diễm ban luôn ngắn gọn vắn tắt, lược hết lời lẽ hoa mỹ rườm rà.

Lần này cũng như vậy, ngắn đến làm người ta tức lộn ruột.

Tất cả chỉ có hai câu, câu đầu tiên nói ban hôn, câu thứ hai nói lễ vật.

Lễ vật kia ta cũng từng thấy rồi, chính là bình phong sơn thủy của Hàn đại gia hắn cho ta xem trong thư phòng ngày đó.
Chắc là sau khi về Lý Tư Diễm nhìn bình phong kia cảm thấy bực bội, dứt khoát tặng nó cho ta.
Ta yêu thích vuốt ve bình phong, quay đầu đắc ý nói với thím: "Thế nào, cháu gái thím giỏi chứ?"
Thím đổi giọng hung hãn dữ dằn lúc gọi ta dậy, hai tay run rẩy nâng thánh chỉ: "Con cất ý chỉ này đi, tháng sau lúc xuất giá phải dùng."

Ta nói: "Con hiểu, quyển trục to như thế còn có thể đánh mất được sao?"
Thím sắp xếp xong thánh chỉ, lại ôm tay áo đi quanh khắp phòng, vừa đi vừa nói dông dài: "Trời ạ...!Anh Anh của ta.

Con cho Hoàng đế uống thuốc mê gì rồi, lần trước còn kêu đánh kêu giết, đuổi con tới Dịch Đình đổ bô.

Làm sao mới chưa qua mấy tháng đã được ban hôn, ban thưởng, con đây là..."
Ta cười hì hì nói: "Ài, vốn là không có chuyện ban hôn.

Đây chẳng phải là con cản giúp hắn một đao sao? Con bèn mang chuyện này và cả một lần con vô tình giúp hắn rất nhiều năm trước ra thi ân cầu báo[1] một chút."
(1) Ban ơn rồi đòi báo đáp.
Thím dừng bước chân: "Thi ân cầu báo? Trước kia con đã giúp hắn?"
Ta gật đầu.
Thím nhanh trí lập tức nói: "Không thể nào.

Khi còn bé hắn lớn lên ở Dịch Đình, lúc mười tuổi Quý phi bệnh chết, hắn mới nhận tổ quy tông, được đón vào Thái học dạy dỗ.

Về sau Thái tử không chứa chấp hắn, lại đuổi hắn đến phủ Hoàng tử, không có công vụ thì không được phép ra ngoài.

Con và hắn không có khả năng từng gặp."
Ta nói: "Từng gặp.

Thím có nhớ năm mẹ con qua đời, cha bị gọi vào cung làm thay chức Khởi cư lang, con đi tìm ông ấy, lạc đường vào Dịch Đình, trời xui đất khiến cứu được Hoàng đế một lần."
Thím ngây người: "Con còn từng làm chuyện này?"
Ta nhỏ giọng nói: "Cha con sợ con bị hỏi tội nên giấu con trong đống y phục chuyển ra ngoài cung, cho nên người khác đều không biết."

Thím bất lực cực kỳ: "Không ngờ con còn là ân nhân cứu mạng Đương kim Thánh thượng?"
Ta lại cười hì hì: "Con giỏi chứ?"
Trả lời ta lại là một trận tẩn của thím.
Lượn lờ trong nhà một buổi sáng, giữa trưa, Mạnh Tự đến thăm ta, trong tay cầm một bản thánh chỉ ban hôn khác, nét mặt mang vẻ mờ mịt khó nói nên lời, còn có sự mừng rỡ xuất phát từ bản năng.
Ta cười ha ha, kéo cánh tay bị thương vọt tới cổng, cánh tay cử động được ra sức ghì chặt cổ y, tiến lên hôn một cái lên mặt y.
Mạnh Tự nhìn thấy ta buộc cánh tay lên, một bụng nghi hoặc bay biến hết, vội vàng kéo ta từ trên người xuống, lo âu nói: "Anh Anh muội sao thế? Bả vai bị thương? Xem đại phu chưa? Uống thuốc gì rồi?"
Ta cười nói: "Không sao, nghỉ ngơi vài ngày là khỏe rồi.

Nếu không có nó, ta còn không nhận được thánh chỉ ban hôn này đâu."
Mạnh Tự cau mày nói: "Ban hôn hay không không quan trọng, sau này không được phép làm mình tổn thương như vậy nữa."
Ta ngoan ngoãn vâng lời: "Được, nghe huynh."
Nghe thấy tiếng ta và Mạnh Tự, thím đặt sổ sách xuống, từ trong phòng khách bước nhanh ra ngoài.
Mạnh Tự ngoan ngoãn vấn an thím.

Thím nhìn y, đột nhiên chảy nước mắt, vừa khóc vừa cười nói: "Thật khiến người ta cảm khái, quanh đi quẩn lại nhiều trắc trở như vậy cũng không thể cắt đứt nhân duyên của hai đứa."
Ta nhỏ giọng nhắc nhở: "Đáng lẽ đã đứt rồi, bị con cưỡng chế nối liền."
Mạnh Tự cười: "Anh Anh giỏi nhất."
Ta đắc ý vung vẩy đầu, ném cho y một ánh mắt vẫn là huynh hiểu ta nhất.
Từ nhỏ đã như vậy, bất kể ta làm gì, Mạnh Tự đều cam tâm tình nguyện vỗ tay khen hay ta...!Ngoại trừ một lần ta không cẩn thận ngã cây.

Vì việc này mà y không để ý đến ta hai ngày, ngày thứ ba ta đến nhà y một khóc hai nháo ba thắt cổ, cũng nhiều lần cam đoan ta không trèo cây nữa mới miễn cưỡng nhận được sự tha thứ của y...
Không cẩn thận ngã cây! Trong quyển truyền kỳ ta viết cũng có đoạn này! Ta bỗng nhiên nhớ ra cái gì, hỏi Mạnh Tự: "Mạnh ca ca, ngày thường huynh có còn đọc truyền kỳ không?"
Mạnh Tự khẽ giật mình, lập tức lắc đầu nói: "Công việc bận rộn, ta một lòng muốn tranh chức Xá nhân trống, một năm không đọc sách giải trí rồi."
Ta lập tức phấn chấn: "Oa! Vậy chắc chắn huynh...!ư ư ư..."
Vừa mới nói được nửa lời, thím nhanh tay bịt miệng ta lại, thấp giọng nói với ta: "Nha đầu ngốc, nói nhiều thế! Không biết trước khi thành thân phải tránh tị hiềm sao!"
Ta mở to mắt, vặn vẹo người, phát ra tiếng kêu "ư ư".
Thị xử lý ta, rồi lễ độ mời Mạnh Tự ra cửa lớn.

Mạnh Tự lơ ngơ nói: "Nhưng cháu và Anh muội muội quen biết đã lâu, cũng không cần..."
Thím nói: "Chính vì thanh mai trúc mã mới phải tránh hiềm nghi đấy! Việc hôn sự này là thánh chỉ ban, càng không qua loa được.

Cháu Mạnh, cháu tạm thời về nhà đi, có việc gì quan trọng thì sai người đến chuyển lời là được, được không?"
Một Mạnh Tự nhỏ nhoi không hề có sức chống đỡ đối với thím, bị hai ba câu của thị làm dao động mà đi, trước khi đi còn lưu luyến không rời quay đầu lại, bị thím cười giả lả nhốt ở ngoài cửa.
Ta tức khắc ấm ức: "Thím! Nhà chúng ta và Mạnh gia qua lại mấy đời, cái này có gì mà tị hiềm chứ."
Thím hất cằm lên, nói: "Qua lại mấy đời thì có giá trị gì? Lúc ấy con gặp nạn, nhà hắn có mảy may ý định vươn tay ra không?"
"Nhưng con gả cho Mạnh Tự chứ không phải là cả nhà y."
Thím liếc mắt nhìn ta: "Chuyện cưới gả vốn là chuyện vui của cả hai họ.

Nếu con ngày ngày bám dính lấy vị hôn phu, người ngoài đều sẽ coi thường con.

Mạnh gia nặng danh dự nhất, nếu như con dính một cái thanh danh không tự trọng, về sau sẽ phải chịu ghẻ lạnh nhiều."
Ta ngạc nhiên nói: "Chẳng phải đều nói con là yêu nữ nước La Sát sao? Ba đầu sáu tay, ngoạm một miếng đi nửa cái đầu, ai dám nhăn mặt với con."
Thím tức quá chừng: "Ba đầu sáu tay cái gì, người mấy phường chúng ta ai mà không biết con tài mạo song toàn, nhân phẩm đoan chính? Tóm lại, con đừng quản chuyện này, nghe thím không sai được.

Con ở trong nhà đàng hoàng thêu hỷ phục, trước khi xuất giá không được phép ra ngoài."
"Cái gì!" Ấm ức của ta tức khắc biến thành phát điên: "Làm nữ công một tháng! Vậy thì giết con đi còn hơn."
Thím "xùy" một tiếng, chỉ giận "sắt không thành thép", nói: "Vốn cũng không trông cậy vào cặp móng thô này của con.

Con chỉ vẽ hoa văn, vẽ ra rồi để mấy đứa Thục Thục thêu."
"Vậy...!vậy cũng không thể không cho con ra ngoài."
Thím hỏi ngược lại: "Con cũng bị nhốt trong cung hai năm rồi, còn so đo một tháng này với ta?"
Câu nói này lập tức chặn họng ta.
Chống cự không có kết quả, ta không có khí khái khuất phục dưới cường quyền của thím, mặt mày xám xịt về phòng.
"Đừng quên vẽ hình thêu." Thục Thục nhắc nhở ta.
"Vẽ như thế nào?" Ta ưu sầu vò đầu: "Ta chưa từng vẽ hình thêu hỷ phục..."
Thục Thục nghĩ ngợi, thành thật đáp: "Thục Thục không biết.

Thục Thục cũng lần đầu làm hỷ phục, nhưng nếu là y phục ngày đại hỷ đương nhiên là phải may mắn chút."
Hiểu rồi, may mắn.
Ta bò dậy, đi lục rương sách của ta, tìm kiếm "Một trăm kiểu hoa văn phú quý thiên hương" hồi trước mua.

Nhưng kỳ lạ là ta lục đi lục lại hai lần cũng không thấy quyển sách nhỏ kia.
Ta hết sức buồn bực, quay đầu hỏi Thục Thục: "Có người động vào sách của ta không?"
Thục Thục trả lời: "Lúc chuyển nhà đi vội vàng, không kịp chuyển hết, gửi lại mấy quyển sách ở chỗ Mạnh lang quân."
Ta tỏ vẻ đương nhiên nói: "Vậy em đi lấy về giúp ta đi, tên sách là "Một trăm kiểu hoa văn phú quý thiên hương"."
Thục Thục cảnh giác nhìn ta chằm chằm: "Nương tử, Thục Thục khuyên cô chớ có nổi ý đồ xấu.

Phu nhân cần thể diện, người sẽ không dung túng cô và Mạnh lang quân lén lút liên lạc."
"Chỉ là đòi một quyển sách thôi, cũng đâu phải ngầm liên lạc tâm tình." Ta xòe hai tay ra nói: "Quyển sách kia là ta mua của thợ thêu già, thế gian chỉ có một bản này, bên trong đều là hoa văn tinh xảo nhất, cái khác không ra hồn."
Thục Thục dao động, do dự hồi lâu mới miễn cưỡng nói: "Vậy...!vậy em đi hỏi phu nhân thử xem.

Nếu như người gật đầu thì được."
Ta cười tủm tỉm nói: "Vậy là đúng rồi!"
***
Không có sách hình vẽ, hôm nay ta không thể bắt đầu vào việc một cách hợp tình hợp lý, thoải mái nằm cả ngày trên giường.

Hôm sau là ngày bà mối Mạnh gia đến Thẩm gia nạp thái, tiếp tục không có chuyện gì của ta.
Thục Thục tận dụng mọi cơ hội nhắc đến chuyện ta đòi sách Mạnh Tự với thím, thím không hề nghĩ ngợi, lập tức khước từ.
"Tại sao?" Cả người ta đều khó chịu, đau lòng lên án: "Hồi trước thím không như vậy, trước kia thím rất chiều ta!"
Thục Thục: "Phu nhân nói: Trẻ con yên ắng, ắt đang giở trò.

Nương tử, hai ngày nay cô quá yên tĩnh, người cảm thấy cô không có lòng tốt."

"Nói chuyện phải bằng lương tâm chứ!" Ta kinh hãi: "Gần đây ta chính là tiểu nương tử ngoan nhất cả con phố này."
Thục Thục mím chặt miệng, có lẽ là âm thầm nôn mửa trong lòng.
"Ai là tiểu nương tử ngoan nhất cả con phố?"
Giọng nói của thím từ cửa bay tới, ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mặt mày thị hớn hở, cười như đóa hoa mẫu đơn.
"Tiểu nha đầu cái khác thì không được, ánh mắt chọn vị hôn phu cũng còn không tệ!" Thím cảm thán: "Mạnh gia quả nhiên là nhà danh giá, mời lão thái quân Giang gia làm mai, còn để Mạnh Tự đích thân đến cửa, cũng coi là thành tâm."
Ta lại không cho là đúng: "Đây là hôn sự Hoàng đế ban, giấy trắng mực đen thánh chỉ viết, bọn họ có không thích con nữa cũng phải cho Hoàng đế mặt mũi."
Thím nói: "Con còn chưa gả đi đâu, nói lời xui xẻo gì đó."
Ta cười hì hì: "Cái này xui xẻo chỗ nào? Nếu Mạnh Tự ngay cả đích thân đến cửa cũng chẳng muốn đến thì con gả cho y làm gì?"
Thím liếc mắt: "Được rồi được rồi, biết phu quân con tốt đẹp rồi."
Thị lại nói: "Đúng rồi, lúc vừa rồi Mạnh Tự tới cũng mang theo quyển sách để ở chỗ nó đến.

Chẳng phải con cần một quyển ghi chép hình thêu sao? Đợi lát nữa bảo Thục Thục mang vào cho con."
Ta bất ngờ nói: "Thục Thục nói thím không cho truyền tin cho Mạnh Tự, làm sao y biết con cần sách?"
Thím nói: "Hai đứa tâm linh tương thông, vui chưa?"
Ta bưng mặt cười ngây ngô.
"Hình thêu trong quyển sách này vẫn là đáng tin." Sau khi thím đi, ta vừa cầm bút in hoa, vừa cảm thán với Thục Thục: "Sau khi hai Thượng phục lúc trước cáo lão, tay nghề thêu thùa trong cung không được bằng lúc trước, kiểu dáng làm ra còn không bằng ta vẽ đâu."
Thục Thục phối hợp hỏi: "Tại sao thế?"
"Bởi vì thẩm mỹ của Hoàng đế thời này quá tệ, không chỉ tệ còn vô cùng thích khoe khoang." Ta nói: "Em từng thấy nam nhân đi giày bên trên thêu hoa chưa? Ta gặp phải rồi."
Thục Thục chấn động: "Xa hoa như vậy!"

"Thục phi thêu lên đai lưng cho hắn chừng bốn mươi tám miếng ngọc Lam Điền, mỗi cái đều khắc hoa.

Má ơi, vũ nương Tây Vực cũng không sặc sỡ như vậy." Ta càng nói càng hăng.
Thục Thục càng thêm kinh hãi: "Bốn mươi tám miếng ngọc? Đây là phải không ăn không uống bao nhiêu năm mới kiếm ra được!"
Ta cảm thán nói: "Ngụy gia có tiền, có tiền mua tiên cũng được."
Dứt lời, đúng lúc ta tô xong một hình hoa văn, đưa hình đó cho Thục Thục rồi lật một trang sách.
"A?" Ta thốt lên.
Thục Thục hỏi: "Sao vậy?"
"Không có gì." Ta nhanh chóng lấy lại tinh thần, gập mẫu thêu lại "bộp" một tiếng, hắng giọng nói: "Ta...!ta muốn nghỉ một lát."

Thục Thục vừa nghe ta muốn nghỉ ngơi, lập tức giúp ta buông màn, lui sang một bên nói: "Vậy nương tử nghỉ ngơi trước đi, Thục Thục ra gian ngoài thêu."
Ta giả vờ buồn ngủ, thực ra vẫn luôn lắng tai nghe động tĩnh của Thục Thục.

Chỉ chốc lát sau, cửa gỗ nhẹ nhàng khép lại, căn phòng yên tĩnh.
Ta lập tức trở mình đứng dậy, giở sách mẫu thêu ra, rút ra trong đó một tờ giấy nhỏ, lén lén lút lút xem.
Quả nhiên là bút tích của Mạnh Tự.

Ta cảm khái trong lòng, môi trường Trung Thư Tỉnh thật khắc nghiệt! Nuôi dưỡng Mạnh Tự mày rậm mắt to này cũng biết vụng trộm gửi giấy nhỏ rồi.
Độ dài có hạn, tật khoe chữ của Mạnh Tự đã bơn bớt lại, dùng hai dòng chữ biểu đạt nỗi nhớ với ta, dòng chữ thứ ba là: Giờ Mùi ngày nghỉ tắm gội tuần sau, tường Tây viện Trạc Trần.
Viện Trạc Trần là tên viện tử của ta, hồi trước ca ca đặt cho, lấy điển cố nước Thương Lang.
Nhưng mà y nói tường Tây này là có ý gì?
Suy đi nghĩ lại cũng không hiểu được, buổi chiều ta lấy cớ làm quen

chỗ ở mới, lôi kéo Thục Thục đi xem tường Tây mà Mạnh Tự nói.

Mặc dù Thục Thục nghi ngờ ta giở trò, nhưng nàng không có chứng cứ, chỉ có thể mặc ta tản bộ xung quanh.
Vừa nhìn xuống, ta lập tức hiểu ra Mạnh Tử muốn biểu đạt cái gì, bởi vì ta đột nhiên phát hiện một cái động chồn nho nhỏ dưới chân tường...
Khoảnh khắc này, trong lòng ta chỉ có một suy nghĩ.
Trung Thư Tỉnh, mi trả Mạnh ca ca chất phác hiền lành cho ta!
Mấy ngày sau đó, đề bài trọng tâm ta phải giải là làm thế nào trốn khỏi giám thị của thím, thành công tiến hành cuộc hẹn hò động chồn hoàn mỹ cùng Mạnh Tự.
Vì vậy ta lo nghĩ gần như bạc tóc.
Thím ta là ai? Từ mười tuổi đã theo mẫu thân quản lý của cải ruộng nương, mười lăm tuổi dắt túi nhị thúc phong lưu phóng khoáng của ta, sau khi xuất giá một tay ôm đồm toàn bộ nhiệm vụ quản gia, kéo Thẩm gia nghèo đến chỉ còn khí tiết trở lại con đường khá giả...!Một người phụ nữ Trường An khôn khéo như thế, bảo ta giấu giếm con mắt thị, lén lút hẹn hò với Mạnh Tự? Độ khó hơi cao...
Ta suy nghĩ được mấy phương án, giả vờ ngủ trưa lén trốn đi này, đánh ngất Thục Thục tiền trảm hậu tấu này, nhưng suy xét lại, không phải quá thiếu đạo đức thì là quá thiếu thông minh, không được.
Ta sầu lo mãi đến ngày hẹn cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt.
Nhìn có vẻ mọi con đường đều bị chặn đứng, thế nhưng dưới tình huống cánh cửa nào cũng bị khóa, thỉnh thoảng ông trời cũng sẽ bật nóc nhà cho ngươi.
Cái nóc nhà này gọi tên Thẩm Xuyên.
Hôm nay nghỉ tắm gội, đúng vào ngày đường đệ ta Thẩm Xuyên về nhà.

Thím cảm thấy hai tỷ đệ ta tình thâm, ắt có chuyện nói không hết, thế là ăn xong cơm để lại hai chúng ta một mình, thổ lộ chút tâm sự thiếu niên với nhau.
"Thực ra không phải vậy." Thục Thục lén lút nói cho ta chân tướng: "Là phu nhân cảm thấy gần đây Xuyên thiếu gia bất thường, nghi

ngờ cậu có người yêu, muốn để cô ngầm moi ra."
"Tiểu Xuyên yêu đương?" Ta vội vã hóng hớt.
Thục Thục cẩn thận nói: "Chỉ là nghi ngờ thôi."
Cậu con trai mười mấy tuổi lớn nhanh như thổi, hai năm không gặp, bạn học Thẩm Tiểu Xuyên càng cao vọt lên rồi, không chỉ là vóc dáng tăng trưởng, mặt mũi cũng có mấy phần phóng khoáng của nhị thúc ta, khiến cho ta nhìn đến hoảng hốt, dường như gặp được cố nhân.
Ta còn đang thương cảm, trai đẹp đã nhiệt tình lên tiếng.
Nó nói: "Ai dô, tỷ, đồ ăn trong cung không tệ nha, mập rồi."
Nỗi thương cảm của ta bị câu này chém cho tan nát.
Ta thở phì phò nói: "Liên quan gì đến trong cung, là sau khi về bị canh gà nhân sâm của mẹ đệ nhồi cho mập."
Tiểu Xuyên nói: "Ha ha đệ nói tỷ biết, chuyện tỷ trở về dọa ba tiểu tử sử gia chết khiếp, nhất định phải thêm hai tên đầy tớ, nói là sợ tỷ đi tìm bọn họ tính sổ."
Ta bĩu môi: "Mấy tên ăn hại sử gia một mực vu cáo trong sạch của ta, bây giờ sợ đến như vậy, đáng đời."
Việc này phải nói tới hai năm trước.
Lần ta về nhà hai năm trước đó, Tiểu Xuyên nói cho ta biết mấy tiểu tử sử gia khua môi múa mép về ta, còn đánh nhau với nó.

Để trút giận cho Tiểu Xuyên, ta tỉ mỉ chuẩn bị một tờ đơn kiện đưa tới chỗ Giang ngự sử.

Giang ngự sử đang lo tháng này không có thành tích, vừa thấy công việc tìm tới cửa là lập tức liên hợp mấy người đồng nghiệp vạch tội cha mấy thằng nhóc này.

Chuyện sau đó thì ta cũng không rõ lắm, chỉ nghe nói mấy nhóc con miệng quạ này bị đánh kêu cha gọi mẹ, âm thanh rung động Trường An.
Tiểu Xuyên kính nể nhìn ta: "Tỷ, đỉnh, tỷ quá đỉnh!"
Ta vui lòng nhận lời khen ngợi của nó.
Đang lúc ta phổng mũi, đột nhiên trong đầu lóe sáng.
Ta vỗ đùi nói: "Bị đệ tán dóc suýt nữa quên mất chuyện chính."

"Chuyện chính gì? Muốn bảo đệ mua hộ đá bào đúng không? Muốn vị gì?"
"Không phải." Ta thần bí nói: "Xuyên, giúp tỷ tỷ một chuyện."
***
Tiểu Xuyên nghe xong ta muốn đi hẹn hò ở động chồn với Mạnh Tự, suýt nữa cười bay nóc nhà.
"Đệ còn cười! Đệ còn cười! Đệ thì biết cái gì, đây là tình yêu được chứ!" Ta lòng đầy căm phẫn.
Tiểu Xuyên cười càng dữ hơn: "Ha ha ha ha tỷ thê thảm quá à tỷ.

Đệ và Tiểu Uẩn còn không thảm như vậy!"
Ta tóm chặt lấy từ mấu chốt: "Tiểu Uẩn là ai?"
Tiểu Xuyên lập tức ngậm miệng, không lên tiếng, khuôn mặt trắng trẻo đỏ lên.
Quả nhiên có chuyện!
Ta lập tức bật dậy, chống nạnh nói: "Giỏi lắm Thẩm Tiểu Xuyên, con heo con nhà đệ, đã biết ủn cải trắng nhà khác rồi!"
"Tiểu Uẩn là tiểu nương tử nhà ai? Thím từng gặp chưa? Hai đứa quen biết như thế nào?"
"Bạn học Thẩm Tiểu Xuyên, nếu đệ không giúp ta, ta sẽ nói cho thím!"
Tiểu Xuyên cười hùa nói: "Tỷ, tỷ đừng như vậy, tình cảm của hai ta thế nào, chuyện của tỷ, đệ có thể không giúp được sao? Tỷ...!tỷ tuyệt đối đừng nói cho mẹ đệ biết.".

Chương 35: 35: Bí Mật Nhỏ Động Chồn

Ta cười gian manh với Tiểu Xuyên: "Xuyên à, ta có thể không nói, thế nhưng đệ cảm thấy với tài trí nhạy bén của mẹ đệ sẽ không nhìn ra dạo này đệ bất thường sao?"
Tiểu Xuyên ngẩn người, ngay sau đó phát điên: "Toi rồi toi rồi, đệ đã bảo tại sao dạo này mẹ cứ đến Quốc Tử Giám tặng đồ mà, hóa ra là muốn bắt đệ tại trận!"
Thằng nhóc này lo nghĩ mấy hồi, đột nhiên ánh mắt sáng lên, bổ nhào về phía ta, nắm tay áo ta nói: "Tỷ, tỷ nghĩ cách cho đệ.

Tỷ biết rõ việc yêu đương vụng trộm hơn đệ! Nếu đệ bị bắt được thì sẽ xong đời."
"Vậy đệ phải giúp ta trước." Ta vênh váo đắc ý bắt chẹt: "Cộng thêm mời ta ăn ba suất đá bào."
Tiểu Xuyên gật đầu như giã tỏi: "Nghe tỷ.

Cần đệ làm gì?"
Ta ngoắc ngón tay với nó: "Ghé tai qua đây."
***
Thời gian một nén hương sau, Tiểu Xuyên dùng vẻ đẹp của mình giữ chân tiểu nha đầu canh viện, cũng đuổi Thục Thục đi mua đồ ăn vặt cho ta.
Sau khi hoàn thành một loạt nhiệm vụ, nó ra sức nháy mắt với ta từ xa, cơ mặt điên cuồng nhúc nhích.
Ta gật gật đầu, bắt chuẩn thời cơ nhân lúc trong sân không có ai, chạy nhanh như chớp tới bên cạnh động chồn ở chân tường.
Nhưng không ngờ là bên ngoài động chồn trống không, đường phố vắng vẻ còn sạch sẽ hơn mặt ta.
Ơ? Mạnh ca ca không ở đây sao?
Ta buồn bực gãi đầu một cái, ngước mắt nhìn trời, là giờ Mùi không sai.

Không phải là Mạnh Tự trêu ta chứ?
Nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy y sẽ không cho ta leo cây, thế là lại vén bụi cỏ ra, quan sát xung quanh một phen.
Lần này cuối cùng cũng có thu hoạch, ta tìm được một phong thư từ trong bụi cỏ um tùm.
Chỉ có cái này ư? Chỉ có cái này ư?
Ta không cam lòng lại nhìn ra bên ngoài, xác thực bên ngoài không có ai, ta nản lòng nhặt phong thư này lên, khom lưng chạy về phòng.
Tiểu Xuyên đã ở bên trong chờ ta, thấy ta thở hồng hộc chảy từ cửa sổ vào, ân cần nói: "Vết thương của tỷ còn chưa lành, loại chuyện chạy đi lấy thư này sao không để đệ đệ làm thay."
"Ta làm sao biết y chỉ muốn gửi thư cho ta." Ta vừa nhảy vào trong phòng, mặt ủ mày chau nói: "Ta tưởng là y sẽ tự mình tới đây chứ."
Tiểu Xuyên nói: "Vậy thì tỷ nghĩ nhiều rồi.

Huynh ấy đường đường là một Chủ thư trẻ tuổi của Trung Thư Tỉnh, nếu như bị Ngự sử phát hiện ghé vào động chồn hẹn hò người yêu thì sẽ bị bãi quan."
"Được rồi, tốt xấu cũng có phong thư, dù sao cũng tốt hơn không có gì."
Ta ném thư lên bàn, cứ cảm thấy bả vai đau nhức từng cơn.

Ta vội vàng kiểm tra vết thương của mình, quả nhiên lại rách ra, rỉ máu rồi, sầu chết được.
Ta đứng lên nói: "Vết thương của ta bị rách rồi, phải thay vải.

Đệ đọc giúp ta."
Tiểu Xuyên nhìn bóng dáng bận tới bận lui của ta, ngượng ngùng nói: "Nhưng đây là thư riêng tư tỷ phu đưa cho tỷ, bảo đệ đọc thì không ổn đâu."
Ta giận "sắt không thành thép": "Bảo đệ đọc thư là cho đệ học tập tham khảo lời tâm tình xuất sắc của tỷ phu đệ, quay về dỗ dành cải trắng nhỏ của đệ.

Tiểu Xuyên, ta nói cho đệ biết, tiểu lang quân ưu tú trong thành

Trường An bây giờ nhiều lắm đấy, gốc rễ nhà chúng ta đơn bạc, muốn ôm được mỹ nhân về thì không thể thiếu công phu mồm mép."
Nó lầm bầm nói: "Đợi đệ đỗ Tiến sĩ thì sẽ khác, cha Tiểu Uẩn sẽ đồng ý."
Ta hất cằm nói: "Bạn học Thẩm Tiểu Xuyên, tỷ tỷ hi vọng đệ đừng có ảo tưởng sức mạnh như vậy.

Sách luận đệ viết tệ như thế, lại không cố gắng, cử nhân cũng không có phần của đệ."
"Được rồi đừng nói nữa tỷ.

Đệ đọc, đệ đọc còn không được sao?" Nó nhận mệnh giở giấy viết thư ra, dồn khí đan điền, cao giọng đọc diễn cảm:
"Khụ khụ...!Anh Anh muội của ta, "Thi" viết "Một ngày không gặp tựa ba thu", hai lần đến phủ không thấy bóng hình, huynh lo lắng muốn chết..."
Giọng nói của nó càng ngày càng nhỏ.
"..."
"Sao vậy?"
"Không được, tỷ." Mặt Tiểu Xuyên nhăn như khỉ: "Cái này buồn nôn quá, đệ không đọc tiếp nổi."
"Cần đệ có tác dụng gì!" Ta khinh bỉ nó: "Cho ta xem xem."

Tiểu Xuyên đưa thư cho ta, ta đọc câu tiếp theo nó không nói ra miệng được, cũng câm lặng.
"Hình như đúng là có hơi..." Ta chẹp chẹp miệng: "Y nói ta là tiên nữ đánh cắp trái tim, ôi trời ơi..."
Tiểu Xuyên ra sức nhìn chằm chằm mặt ta, dường như đang cố gắng tìm ra một chút phong thái tiên nữ từ trên mặt tỷ tỷ ruột hổ báo của nó.

Mặt mo của ta đỏ rần, thẹn thùng che mặt.
Nó cảm thán nói: "Đây chính là ma thuật tình yêu, Mẫu Dạ Xoa cũng có thể thành tiên nữ."
"Huynh ấy viết mười mấy trang đấy, đều là đang thay đổi cách thức

khen tỷ sao?" Tiểu Xuyên lại gần coi.
Ta nhanh nhẹn rút ra một tờ giấy viết thư cuối cùng, nói: "Không hiểu chứ gì, đọc thư của tỷ phu đệ phải đọc từ cuối lên đầu."
Ta vừa đọc vừa nói: "Cuối cùng y nói y đang suy nghĩ xin ra ngoại nhiệm[1], hỏi ta có muốn đi Giang Nam sau khi thành hôn không."
(1) Quan viên được cử đến địa phương hoặc nước ngoài làm quan.
Tiểu Xuyên trố mắt: "Ngoại nhiệm?"
Ta gấp thư vào, lắc đầu nói: "Có thể là vì ta."
"Vì tỷ?" Tiểu Xuyên nói: "Tỷ, tỷ không ở lại Trường An sao?"
Ta nói: "Ta sợ một ngày nào đó Hoàng đế nhất thời hứng lên, bắt ta về trong cung làm việc."
"Không thể nào, Thánh thượng đã đuổi tỷ đi rồi, còn ban hôn nữa, không giống có ý muốn cho tỷ quay lại."
"Đệ không hiểu rõ cẩu Hoàng đế." Ta lạnh nhạt nói: "Một khi hắn lên cơn điên thì không ai ngăn cản được."
Tâm tư Mạnh Tự tinh tế hơn ta nhiều, chắc hẳn từ lâu đã nhìn ra Lý Tư Diễm có ý với ta, mới bỏ chức Chủ thư Trung Thư đó không làm, tìm cách ngoại nhiệm đến Giang Nam.
Từ nhỏ y luôn lo nghĩ vì ta, thỏa hiệp vì ta, trưởng thành rồi, ta chọc vào tổ ong lại gián tiếp làm chậm trễ cuộc đời của y, nhìn từ mặt này, ta nợ y rất nhiều.
"Được rồi, ta phải hồi âm cho huynh ấy." Ta khai bút mài mực nói: "Dù sao cũng rảnh rỗi, đệ kể ta nghe người yêu nhỏ của đệ đi."
Vừa nói đến việc này, Tiểu Xuyên lập tức phấn chấn lên, hùng hục chạy tới, nâng má ngồi xuống đối diện ta, khuôn mặt trắng trẻo tuấn tú lộ ra nụ cười ngây ngô thẹn thùng.
"Tỷ muốn nghe bắt đầu từ đâu?" Nó hỏi.
Ta nghĩ ngợi nói: "Nàng tên là gì, quen biết thế nào, bao nhiêu lâu rồi?"
"Vậy đệ nói từng cái một, nàng tên là Quan Uẩn Ngọc..."
"Quan Uẩn Ngọc!" Ta sốc đến rơi cả bút: "Thẩm Tiểu Xuyên, đệ khá lắm! Con gái Tế tửu Quốc Tử Giám cũng cua được!"
Tiểu Xuyên cũng giật nảy mình: "Tỷ tỷ tỷ...!tỷ quen nàng?"
"Đương nhiên không quen, nàng nhỏ hơn ta đến mấy tuổi lận." Ta nói: "Nhưng ta từng thấy thơ nàng đề trên vách tường của quán rượu nát ở cổng An Ấp phường, viết khá tốt."

"Đó là đương nhiên, Tiểu Uẩn nàng chính là tài nữ." Tiểu Xuyên lại bắt đầu bay lên bong bóng màu hồng hạnh phúc: "Ngày đó nàng đến Quốc Tử Giám tìm Tế tửu đại nhân, Tế tửu đại nhân có việc, nàng bèn đi qua phòng đọc sách, đúng lúc gặp đệ."
Ta trêu chọc nó: "Có phải nàng cảm thấy sách luận đệ viết quá tệ, tới làm nữ Bồ Tát điểm hóa đệ hay không?"
Tiểu Xuyên nói: "Chớ nói nhảm, Tiểu Uẩn nói đệ viết rất tốt, là tiểu lang quân có tài hoa nhất nàng từng gặp.

Còn nói đệ không nên thi Tiến sĩ, nên đổi sang nghề lừa đảo đi, bởi vì mỗi lần nàng nhìn thấy đệ, trái tim như bị đánh cắp, thất hồn lạc phách, nửa ngày chưa tỉnh hồn lại."
Ta nghĩ thầm đệ còn không biết xấu hổ chê bai thư tình Mạnh Tự viết cho ta, rõ ràng Tiểu Uẩn này của đệ còn sến súa hơn nhé.
"Vậy tại sao đệ không nói cho thím? Hai đứa trai sắc gái tài môn đăng hộ đối, tính tình Quan Uẩn Ngọc cũng không tệ, thím sẽ không phản đối."
Tiểu Xuyên nói: "Mẹ đệ nói trước khi đệ thi đậu Tiến sĩ thì không được bàn chuyện cưới gả, sợ lỡ làng cô nương nhà người ta."
Ta vỗ vai nó, nói: "Thế thì đơn giản, tranh thủ thi được một chức Tiến sĩ đi.

Sách luận của đệ còn nát như vậy không? Đưa cho ta mấy bài văn chương, ta tìm bằng hữu của ta xem thử cho đệ."
"Được!" Tiểu Xuyên nắm chặt nắm tay: "Đệ nhất định phải thi đậu Tiến sĩ, cưới Tiểu Uẩn!"
Tiễn Tiểu Xuyên đi, ta gọi Thục Thục đến, bảo nàng đưa văn chương Tiểu Xuyên làm cho bằng hữu tốt của ta, Thượng Quan Lan.
Gia gia Thượng Quan Lan từng làm Thái phó, bây giờ cáo lão, nhàn rỗi ở nhà, lấy việc dạy mấy đứa trẻ vỡ lòng làm vui, bệnh nghề nghiệp thời trẻ vẫn còn, thích nhất sửa văn chương cho người ta.
Ai ngờ Thục Thục lắc đầu nói: "Nương tử không biết rồi.

Gần đây Thượng Quan nương tử cũng đang chuẩn bị gả, đóng cửa từ chối tiếp khách."
"Có chuyện này ư?" Ta vội vã truy hỏi: "Nàng gả cho ai? Ai dám lấy

nàng!"
"Nhị lang quân Vũ An Hầu gia." Thục Thục nói.
Trước mắt ta hiện ra dáng dấp tay trói gà không chặt của Nhị lang quân Vũ An Hầu, cảm nhận sâu sắc chắc chắn cuộc sống sau này của Tiểu Lan sẽ cực kỳ tốt.
***
Đó là một mùa xuân tươi đẹp vạn vật sinh sôi, ta sắp xuất giá, Tiểu Xuyên yêu đương, ngay cả Tiểu Lan cũng có được đối tượng kết hôn, tất thảy đều mừng vui.
"Nói đến việc này." Thím gắp cho ta một miếng thịt bò: "Con muốn xem kịch không? Gánh hát Nam Thành Dư Ký mới dựng vở kịch mới, là cải biên dựa theo một bản truyền kỳ rất thịnh hành, nghe nói nội dung cực kỳ táo bạo to gan, mà lại miễn khách nam vào trong."
Ta hỏi: "Tên là gì ạ?"
"Ổ mỹ nhân rắn rết."

"Khụ khụ khụ!"
"Đứa bé xui xẻo sao lại nghẹn rồi, mau, mau uống nước đi..."
Có lẽ thím cũng cảm thấy nhốt ta trong phủ thời gian dài đối với ta mà nói quá tàn nhẫn, thế là sau khi nhốt ta nửa tháng, thị kéo ta ra ngoài hóng gió.
Rất khó hình dung cảm giác kỳ diệu này.

Ta - thân là tác giả - đang ngồi trên khán đài, vừa ăn mì chiên khô, vừa thưởng thức vở kịch cải biên từ truyền kỳ của ta.
Đáng lẽ nên đòi bọn họ phí bản quyền! Ta rầu rĩ nghĩ thầm, mặc dù truyền kỳ của ta bán cực kỳ chạy, nhưng vì đủ loại nguyên nhân, ta cũng không kiếm được bao nhiêu tiền trinh từ đó.
"Đào kép này múa hay." Thím chọc chọc ta, ra hiệu ta nhìn lên đài: "Người diễn tiểu thiếp ấy."
Ta liếc nhìn, nghĩ thầm chẳng thế thì sao, bây giờ đang diễn đến cao trào của cả vở kịch - Tiểu thiếp muốn cho đại lang uống thuốc.
Thấy tiểu thiếp kia cầm bát múa đơn, từng bước đến gần nam đào kép diễn viên ngoại đa tình, thím nín thở tập trung, lộ ra vẻ mặt cực kỳ phấn khích.

Ta nhìn ngó xung quanh, chỉ thấy chúng phu nhân xung quanh cũng đều nhìn chăm chú không chớp mắt lên đài.
Cuối cùng, nữ đào kép kia đưa bát vào trong tay nam đào kép, dùng một âm cao sắc bén kết thúc lời độc thoại, nam đào kép nhận lấy bát, giả vờ uống vào...
Nam đào kép kia diễn xuất phô trương, uống thuốc xong rồi dùng một đoạn múa đơn rất dài để diễn tả nỗi đau đớn, cuối cùng giấy giụa ngã xuống đất.
Khoảnh khắc hắn ngã xuống đất, không biết là vị nữ trung hào kiệt nào hô lên một tiếng: "Hay!" Tiếp đó toàn trường bùng nổ tiếng hoan hô sảng khoái.
Ta nghe tiếng hò reo như sấm, rụt cổ một cái, nghĩ thầm quả đúng vậy, thử hỏi phụ nữ đã gả nào không có mộng tưởng một đao kết liễu phu quân, còn mình cầm tiền sống cuộc sống ung dung tự tại đâu?
Đây là niềm truy cầu giấu kín trong lòng đông đảo thục nữ!
Thím đánh giá rất cao đối với vở kịch này, trên đường về còn say sưa thảo luận kịch bản với ta trên xe ngựa: "Tiểu thiếp kia thật là dám yêu dám hận, chỉ là tại sao nàng cứ thế khăng khăng tin lời vợ cả kia? Ngay cả hạ độc cũng dám làm."
Ta thuận miệng nói: "Trong sách viết rồi, vợ cả đồng tính, dùng chân tình cảm hóa tiểu thiếp."
Thím sững lại: "Con đọc rồi?"
Ta im lặng hồi lâu: "Xem như đọc rồi đi..."
Đương nhiên thím sẽ không nghi ngờ lên đầu ta, ở trong nhận thức của thị, ta là thiếu nữ ngây ngơ thuần khiết, không nghĩ ra được tình tiết của thế giới người lớn như vậy.
Thị nói: "Con nói như thế ta lại muốn đi đọc nguyên tác.

Trương Tam, ngươi đánh xe đến hiệu sách chợ phía đông, ta đi xem thử xem."
Ta giật mình không hề nhẹ.

Người thím vừa thấy một con chữ đã choáng đầu của ta muốn đọc sách? Khiến cho ta chấn động không kém gì Khánh Phúc mặc nữ trang cầm phách ngà đỏ xướng đoạn Tiểu đào hồng.

Kinh ngạc xong lại đến mừng thầm, ta mắc cỡ nói: "Ai da, sách này nào có hay như vậy? Con thấy tình tiết này cực kỳ dung tục."
Thím phỉ nhổ ta: "Trẻ con biết cái gì.

Con thành thân rồi thì mới lĩnh hội được."
Niềm hăng hái của thím nói đến là đến, một nén nhang sau, xe ngựa tàn của Thẩm phủ ổn định dừng lại trước hiệu sách lớn nhất chợ phía đông.
Thím hào hứng xuống xe, lúc gần đi không quên chụp một cái mũ mành cực lớn lên đầu ta.
Ta không quá quen thứ đồ chơi này, chật vật vặn vẹo cổ giữ cân bằng.
Đang nghiên cứu làm sao để cái mũ đểu này không che mất tầm mắt, ta nghe thấy bên tai một vị phu nhân đang hỏi tiểu nhị: "Dạo này có tác phẩm mới của Thương Lang cư sĩ không?"
Thương Lang cư sĩ.
Nghe thấy bút danh xấu hổ của mình bị đọc diễn cảm trước mặt mọi người, ta chậm rãi xoay người, kéo mũ mành xuống thấp hơn một chút.
Tiểu nhị xoa tay, mặt lộ vẻ khó xử: "Từ sau quyển "Ổ mỹ nhân rắn rết", đã lâu cư sĩ không đưa bản thảo tới, các nhà thư xã đều đang nghe ngóng đây này."
Phu nhân "à" một tiếng: "Sao các ngươi không đi tìm hiểu chỗ ở của người này?"
Tiểu nhị cười hùa nói: "Phu nhân không biết đấy thôi, Thương Lang cư sĩ kia rất thần bí, lúc đưa bản thảo đều che chắn kín kẽ, hành tung khó lường.

Dạo này không thấy người, chúng ta cũng không có chỗ đi tìm, chỉ có thể chờ chính y tới thôi."
Ta ở bên yên lặng quấn chặt manh áo nhỏ của mình.
Không bao lâu sau, thím quay lại xách theo một bọc sách, vẻ mặt thất vọng.

Ta hỏi thị có chuyện gì, thím thở ra một hơi, lạnh nhạt nói: "Không có gì, chủ tiệm nói quyển truyền kỳ ta cần vừa mới bán ra một

quyển cuối cùng, còn chưa chép ra bản mới."
"Có chuyện trùng hợp như vậy sao?" Ta gãi cằm, suy nghĩ nếu thím muốn đọc, ta có nên chép cho thị một bản hay không?
"Đúng vậy." Thím mất hứng kéo ta rời đi, chỉ chỉ bên cạnh, nói: "Ầy, chính là người kia mua một bộ cuối cùng."

Ta lần theo ánh mắt thị nhìn sang, không nhìn còn đỡ, vừa nhìn đã giật nảy cả mình, chân bước hụt, ngã "rầm" trước cửa xe.
"Á!" Tiếng kêu thảm thiết cắt ngang chân trời.
Người kia ôm một chồng sách lớn, bị tiếng động sau lưng làm giật mình, quay đầu nhìn, bật thốt lên: "Thẩm...!Thẩm nương tử?"
Ta xám xịt đứng lên, nở nụ cười khó coi với hắn:
"Ha ha, ha ha, khéo quá Hổ Dược Nhi."
***
Hóa ra khách sộp mua hết nửa số sách kia không phải ai khác, mà chính là Hổ Dược Nhi xuất cung mua "món ăn tinh thần" cho Khánh Phúc gia gia.
Hổ Dược Nhi thấy ta thì cực kỳ mừng rỡ, cố mời ta lên lầu hai tiệm điểm tâm đối diện một chuyến.
Mặc dù thím không quá bằng lòng, nhưng thể diện của đồ đệ thân truyền duy nhất của Đại tổng quản Dương Khánh Phúc thực sự quá lớn, thị do dự một chút rồi vẫn nói: "Con đi đi, về sớm chút."
Hổ Dược Nhi cười ngu ngơ, đưa hết chồng sách lớn trong tay cho tùy tùng của hắn, bản thân thì cùng ta đến tiệm điểm tâm đối diện.
Tiểu nhị phục vụ chu đáo, đưa điểm tâm và đồ uống lên, cẩn thận bố trí bình phong đảm bảo tính riêng tư.
Hổ Dược Nhi rất hài lòng, hắn nói: "Nhìn sắc mặt Thẩm nương tử khá tốt, vết thương trên vai còn đáng ngại không?"
"Cũng tạm, đại phu nói đao đó đâm vào chỗ hiểm, xém chút làm đứt kinh mạch, bảo ta sau này chớ cầm vật nặng." Ta nói: "Nhưng mà cũng không sao, bị thương ở tay trái, không trở ngại đến việc viết chữ."
Vẻ mặt Hổ Dược Nhi ngưng lại: "Trong cung vẫn đang tra rõ việc này, Trưởng công chúa bị cấm túc, Tố Hành cô cô cũng bởi vậy mà chịu hình phạt, mấy ngày gần đây đều phải đến Thượng cung cục lĩnh roi."

Ta bĩu môi: "Đáng đời nàng ta, ngay cả người từng hầu hạ Công chúa cũng dám đặt bên cạnh Hoàng đế."
Hổ Dược Nhi thở dài: "Cũng không thể hoàn toàn trách Tố Hành cô cô.

Ai ngờ được Trưởng công chúa to gan như vậy..."
Ta khoát tay một cái nói: "Được rồi, được rồi, không nhắc chuyện này nữa, xúi quẩy."
Ánh mắt ta liếc qua chồng sách to, tò mò hỏi: "Ngươi vừa mới nói sách này là mua cho Khánh Phúc gia gia? Khánh Phúc gia gia cũng thích đọc sách sao?"
"Không hẳn là đọc, mấy năm nay sư phụ mắt kém, toàn là bảo người khác đọc cho ông ấy nghe." Hổ Dược Nhi nói: "Không chỉ là sư phụ, gần đây bệ hạ cũng thích đọc truyền kỳ tiêu khiển, cho nên sư phụ cố ý dặn dò ta, bảo ta mua mấy quyển hay về."
Ta gật đầu: "Hóa ra là vậy." Lại hỏi: "Gần đây trong cung vẫn tốt chứ? Hoàng hậu nương nương mới tới có hiền lành không?"
Nói đến Ôn Bạch Bích, Hổ Dược Nhi vắt óc suy nghĩ một phen, cuối cùng chỉ nói: "Hiền hay không thì chúng ta không rõ lắm.

Hoàng hậu nương nương tính tình lãnh đạm, bình thường đều đóng cửa không ra.

Bệ hạ muốn đến, người cũng liên tục nói sức khỏe có vấn đề, cứ như vậy mãi, bệ hạ cũng không hỏi nữa."
Ta nghĩ thầm vị tỷ muội này rất có cá tính, dám cho Hoàng đế ra rìa, thật không hổ là nữ nhân suýt nữa làm tẩu tử của ta.
Hổ Dược Nhi nói: "Hoàng hậu đóng cửa không ra nên bệ hạ thường ở lại chỗ Thục phi nương nương, còn nói hôm Khất xảo muốn xuất cung chung vui cùng dân nữa.

Đến ngày đó Thục phi nương nương cũng muốn ra ngoài thăm viếng, hay là Thẩm nương tử cũng tới góp vui đi."
"Được!" Ta phấn khích nói: "Ra ngoài lâu như vậy cũng rất nhớ nàng.

Không biết nàng sống như thế nào?
Hổ Dược Nhi ngại ngùng cong môi cười: "Sao Thẩm nương tử không để hôm Khất xảo tự mình đi hỏi nàng xem?"
Sau khi nói tạm biệt với Hổ Dược Nhi, ta trèo lên xe ngựa về nhà, tính toán với Thục Thục: "Thục Thục, ngày cưới của ta là khi nào? Có phải là sau lễ Khất xảo một ngày không?"
Thục Thục hít sâu một hơi: "Ngay cả cái này cô cũng quên được?"
Ta kinh hãi: "Ta nhớ nhầm sao!"
"Là mùng chín tháng bảy! Sau lễ Khất xảo hai ngày!" Thục Thục hận không thể moi não heo của ta ra nấu canh.
Ta rụt cổ một cái, thầm nghĩ nhớ kỹ như vậy làm gì, ta biết ta gả cho ai chẳng phải đủ rồi sao.
Nhưng Thục Thục không cảm thấy như vậy, nàng cho rằng không nhớ ngày cưới là coi thường nghi lễ, không tôn trọng nhà chồng, bỏ ngoài tai thánh chỉ.

Cho nên, dưới sự yêu cầu cương quyết của Thục Thục và thím, một tháng sau đó, ta an phận ở trong phủ làm Đại tiểu thư Thẩm gia của ta, một ngày nghe Thục Thục nhấn mạnh tám trăm lượt ngày cưới sắp đến rồi.
Ta ôm chặt đầu: "Em đừng nói mãi nữa Thục Thục, ta thật sự biết rồi, mùng chín tháng bảy ấy gì, còn cách hôm nay hai mươi tám ngày."
Thục Thục nói: "Vậy nương tử biết hỷ phục làm được bao nhiêu rồi, Mạnh gia đưa tới bao nhiêu sính lễ, cánh con chim nhạn trong sính lễ màu trắng hay là màu đen không?"
Ta:?
Thục Thục hiên ngang lẫm liệt nói: "Hỷ phục còn lại hơn nửa chưa thêu, Mạnh gia đưa tới hai mươi tám hòm sính lễ, cánh con chim nhạn trong sính lễ là màu đen, nhưng có một sợi lông dài hơn là màu trắng.

Nhưng cái này cô đều không biết, cô không quan tâm, cô chỉ quan tâm đến bản thân mình."
Ta:...
Chim nhạn vô tội bị bắt tới làm sính lễ:...

Rốt cuộc là ai phát minh ra loại nghi thức tẻ nhạt này!
***
Cũng may phong cách quản lý của Thẩm phủ chúng ta về tổng thể tương đối nhân đạo.

Sau khi đọc thuộc lòng trôi chảy toàn bộ quy trình hôn lễ xong, thím thưởng cho ta cơ hội đi ra ngoài một lần, kế hoạch cụ thể là: Thêm đồ cưới cho Thượng Quan Lan.
Đây là một khoản tục lệ kết hôn, người qua lại thân thiết với tân nương tử phải tặng quà mừng tân hôn cho tân lang tân nương, cho thấy nhà này kết nhiều duyên lành, thể diện vẻ vang.
Thím có ấn tượng rất tốt với Tiểu Lan, chuẩn bị cho nàng một bộ trang sức quý giá.

Nghe nói lúc ta ở Dịch Đình, nàng từng đưa cho ta năm lượng vàng, thị không nói hai lời, lập tức thêm một bộ trâm vàng.
"Từ nhỏ nó đã chăm sóc con, nhất định phải cho nó nhiều một chút mới phải." Thím nói.
Ta thầm nghĩ, nàng chăm sóc ta? Rõ ràng là số lần ta làm bài tập giúp nàng còn nhiều hơn được chứ?!
Hôm nàng thành thân, ta và thím phong thái hiên ngang xuống xe ở Thượng Quan phủ, cất bước chân mẹ cha từ chối nhận đi vào Thượng Quan phủ, bệ vệ ngồi xuống ghế dành cho khách, mở hộp gấm lễ vật ra, thoáng chốc ánh sáng quý giá tỏa ra bốn phía, toàn bộ nữ quyến trong phòng đều choáng ngợp.
Thím đắc ý ưỡn thẳng lồng ngực: "Ta cũng nhìn đại nha đầu Thượng Quan Lan trưởng thành, giao hảo với Anh Anh nhà ta từ nhỏ, chúng ta còn cảm thấy thêm mấy thứ này còn chưa đủ đâu, cô nương tốt như con bé phải núi vàng núi bạc mới xứng."
Đây chính là sức mạnh của vàng, khiến cho mẹ Thượng Quan Lan không khép được miệng, dẫn tới nhìn khuê nữ nhà mình cũng thuận mắt không ít.
Tân nương tử Thượng Quan Lan kéo ta sang một bên, nhỏ giọng hỏi: "Anh Tử, thím ngươi hôm nay sao thế? Ra tay hào phóng như vậy."

Ta bôi đều phấn lem nhem trên mặt giúp nàng: "Tính tình thím ta là vậy, trước giờ không tiếc rẻ tiền bạc đối với người thím quý mến.

Vả lại ngươi quên rồi sao, lúc ấy ta ở trong Dịch Đình, ngươi cho ta năm lượng vàng, thím như vậy là giúp ta trả lại cho ngươi đấy."
Thượng Quan Lan gãi đầu: "À, ngươi nói chuyện đó sao.

Khi đó ta vốn muốn cho ngươi mười lượng, nhưng muội muội ta quá nhát gan, đồng ý xong thì cứ dây dưa mãi, ta chỉ có thể tìm Đỗ thượng cung đưa giúp cho ngươi."
Ta cảm động vô cùng, không quên nhắc nhở nàng: "Cảm ơn ngươi.

Nhưng mà Tiểu Lan, búi tóc của ngươi bị ngươi gãi rơi rụng ra rồi."
Nàng bực bội lắc đầu: "Ai da, ngươi không biết thứ này nặng bao nhiêu đâu, thành thân đúng là chịu tội."
Ta rất tán thành: "Chẳng thế thì sao? Gần đây ta cũng thế, vì thành thân mà ngày ngày ở trong sân cho chim nhạn ăn, con chim nhạn kia còn không biết điều, vươn cổ cắn ta."
Thượng Quan Lan nói: "Ngươi còn may mắn đấy, dù gì chim nhạn của ngươi cũng là Mạnh Tự người ta tự mình bắt, chim nhạn của ta thì sao? Hừ, ngươi không ngờ được đâu, là đầy tớ của vị hôn phu ta bắt cho, cả quá trình vị hôn phu kia của ta phe phẩy quạt đọc thơ, không thèm động chân lấy một tí."
Ta nhanh mồm nhanh miệng, tức giận nói: "Người kiểu gì vậy! Ngay cả con chim nhạn cũng không bắt được, thứ đồ chơi này không phải thò một tay là bắt được sao?"
Thượng Quan Lan sững lại: "Cái ngươi nói gọi là gà, không phải chim nhạn."
Ta phiền muộn: "Khỏi nói là chim nhạn hay là gà.

Tiểu Lan, trước kia ngươi luôn nói với ta muốn gả cho một anh hùng cái thế, tại sao trưởng thành rồi lại chênh lệch lớn như vậy?"
Nàng không hề gì, nói: "Ta nghĩ thông suốt rồi thôi, từng quen biết quá nhiều người không đứng đắn rồi, lòng dạ cũng mất, gả cho hắn là nhìn trúng mẹ hắn mất sớm, nhân phẩm cũng tạm được, thi được cử nhân, có việc làm, không có thông phòng, cái khác ta cũng không

để ý."
Thói đời gì đây? Trước mắt ta tối sầm, có việc làm, không có thông phòng được coi là đối tượng kết hôn tốt sao? Đây rõ ràng chỉ là điều kiện cần.
Thượng Quan Lan nói: "Anh Tử, hai ta không gặp lâu như vậy, không thể chỉ có ngươi hỏi ta, ta cũng có chuyện muốn hỏi ngươi.

Tại sao ngươi vô duyên vô cớ bị ném vào Dịch Đình, sau đó lại vô duyên vô cớ được thả ra rồi?"
Ta thở dài: "Bí mật cung đình, ngươi muốn nghe không?"
Thượng Quan Lan bày ra tư thế hóng hớt thoải mái: "Kể đi! Mau kể, không kể thì ta sẽ không ra ngoài thành thân nữa."
Tinh thần hóng hớt cảm động đất trời cỡ nào, cho dù sắp sửa kết hôn rồi, cũng phải cố chấp nuốt xuống miếng dưa này trước khi bái thiên địa.
Ta cân nhắc, chọn thứ quan trọng nói cho nàng nghe một lượt.
Có lẽ đã quá lâu nàng không đọc thoại bản truyền kỳ, chỉ có chút tình tiết sơ sài nhạt nhẽo ấy thôi mà nàng nghe đến vỗ đùi đen đét, tấm tắc cảm thán.
"Không hổ là ngươi nha Thẩm Anh, từ nhỏ ngươi đã lanh lợi, làm nũng với Quách tiên sinh, cò kè mặc cả với gia gia ta, không việc xấu nào không làm.

Bây giờ ngươi tiến bộ hơn rồi, còn có thể cò kè mặc cả với Hoàng đế." Nàng cảm thán nói: "Vốn dĩ phải bị nhốt ít nhất mười mấy năm, bây giờ hai năm đã ra rồi, còn lợi thêm cái thánh chỉ ban hôn, ngươi hạ cổ cho Hoàng đế sao?"
Ta miết nhân trung, nói: "Còn hạ cổ nữa? Sao ngươi không nói ta dùng nhân phẩm tốt đẹp của ta cảm hóa hắn chứ?"
Thượng Quan Lan lắc đầu: "Người khác thì ta tin, Thánh thượng này của chúng ta có thể bị ngươi cảm hóa được sao? Không vặn đầu ngươi còn coi là nhân từ rồi."
Danh tiếng của Lý Tư Diễm trong dân gian không tệ, duy chỉ có ở chỗ các quan văn thì thanh danh nát vô cùng.

Thượng Quan thị nhiều đời làm quan, gia gia của Thượng Quan Lan

còn từng làm Thái phó của Tiên hoàng, coi trọng nhất phẩm đức, đoán chừng nói xấu Lý Tư Diễm không ít với tôn nữ.
Ta còn muốn nói tiếp với nàng, Thượng Quan phu nhân đã ở đằng trước thúc giục, bảo nàng mau ra ngoài, đừng để lỡ giờ.
Thượng Quan Lan mặt ủ mày chau nói: "Con đến đây."
Thấy trâm cài đầu của nàng lại rơi xuống, ta nhất thời mắc phải bệnh nghề nghiệp hầu hạ Ngụy Uyển Nhi, xông lên vội vàng chỉnh lại giúp nàng, thuận tiện sửa sang lại đầu tóc sắp rối của nàng hai ba lần.
Thím ở cửa nhìn hai chúng ta, lại bắt đầu lau nước mắt: "Trước kia lúc Anh Tử ở nhà có bao giờ làm loại chuyện hầu hạ người khác như thế này..."
Thượng Quan phu nhân cũng cảm thán: "Con gái lớn rồi, tất nhiên là không còn tự tại như lúc là cô nương, rồi cũng sẽ có một lần như thế."
Hai người phụ nữ trung niên thở ngắn than dài, cầm khăn lau nước mắt, không khí bi thương ùa vào mặt.
Ta cười hùa đi lên an ủi, Thượng Quan Lan vỗ vỗ tay ta, bình tĩnh nói: "Mặc kệ bà ấy, dạo này mẹ ta khóc tám trăm lượt một ngày, quen rồi là được."
Dứt lời, nàng giơ lên chiếc quạt tròn của nàng, che kỹ mặt mình
Ta đột nhiên quên nàng gả cho lang quân nào của Vũ An Hầu phủ, bèn thuận miệng hỏi: "Đúng rồi Tiểu Lan, vị hôn phu của ngươi tên là gì?"
Hoàn toàn không ngờ tới, Thượng Quan Lan bị hỏi câu hỏi này, chần chừ buông quạt tròn xuống.
Nàng trầm ngâm một lát, thành thật trả lời: "Ta quên rồi, đợi lát nữa ta hỏi mẹ ta vậy."
Ta câm nín, đột nhiên cảm thấy mình rất là để tâm đến chuyện thành thân, chí ít còn biết tên đầy đủ của Mạnh Tự.
— — —
Tác giả có lời muốn nói:
Thẩm phủ vui vẻ thường ngày day 2!
Cẩu Hoàng đế phát bệnh đang trên đường ship đến..

Chương 36: 36: Mùng Bảy Tháng Bảy

Sau khi gặp Thượng Quan Lan, ta mở mày mở mặt trước mặt Thục Thục, từ đó trở đi, một khi nàng phê bình ta không để ý đến hôn lễ, ta sẽ lấy trường hợp của Thượng Quan Lan ra để so sánh, nói em nhìn xem, người ta ngay cả tên vị hôn phu cũng không nhớ, chẳng phải vẫn thuận lợi gả đi như thường sao.
Mặc dù Thục Thục cảm thấy ta đang lươn lẹo, nhưng nể tình dạo này ta tương đối yên tĩnh nên không mách với thím.
Nhưng thím có một câu nói rất sâu sắc: Trẻ con im ắng, ắt đang giở trò.
Tại sao gần đây ta yên tĩnh đây? Bởi vì ta đang ấp ủ một âm mưu lớn.
"Bạn nhỏ Tiểu Xuyên, đây chính là kế hoạch của tỷ tỷ, cần đệ phối hợp một hai." Vào một buổi chiều trong xanh, ta trải một bản kế hoạch tác quái ra trước mặt đệ đệ: "Đệ xem đi."
Tiểu Xuyên mơ mơ màng màng lại gần nhìn: "Đây là cái gì? Hồng anh trèo tường ngày mưa gió mùng bảy tháng bảy ký...!Tỷ muốn ra ngoài? Mẹ đệ sẽ đồng ý ư?"
Ta tự tin nói: "Thím sẽ đồng ý.

Ta nói đệ biết, hôm lễ Khất xảo chính là ngày Hoàng đế xuất cung chung vui với dân, Thục phi nương nương gửi thiếp cho ta, mời ta đàm đạo.

Hôm đó thím có việc phải làm, vậy cũng chỉ có đệ và đám Thục Thục có thể đi theo ta.

Đến lúc đó, he he, ta sẽ lấy cớ muốn cùng Thục phi ra ngoài du hồ, vậy chẳng phải có thể ở cùng Mạnh Tự một lúc rồi sao?"
Thẩm Tiểu Xuyên xụ mặt: "Nhưng lễ Khất xảo đệ phải đi cùng Tiểu Uẩn."

"Ta biết đệ phải đi cùng Tiểu Uẩn của đệ, chẳng phải ta cũng muốn đi tìm Mạnh Tự của ta sao?" Ta nói: "Chính vì như thế cho nên chúng ta mới phải tùy cơ ứng biến, tận dụng triệt để."
Tiểu Xuyên hiểu rồi: "Ý của tỷ là chúng ta giả vờ đi du hồ, nhưng thật ra là âm thầm đi dạo chợ đêm Khất xảo?"
Ta cười hì hì xoa đầu nó: "Thật thông minh."
Thẩm Tiểu Xuyên chậc chậc nói: "Tỷ, nhưng chẳng phải sau Khất sau hai ngày là tỷ sẽ xuất giá sao? Hai ngày cũng không chờ được à?"
Ta nói: "Khất xảo là lễ nữ nhi, ta xuất giá rồi thì được tính là phu nhân, đương nhiên ý nghĩa khác nhau...!Ai da, nam nhi mấy người không hiểu đâu, hỏi Tiểu Uẩn của đệ đi."
Thẩm Tiểu Xuyên quả thực không hiểu, nhưng nó cảm thấy đề nghị này của ta rất tốt, hứng thú bừng bừng bắt đầu nghiên cứu Xảo quả của cửa hàng nhà nào ở Trường An ngon, nói là muốn dẫn tình nhân nhỏ của nó cùng đi thưởng thức.
Thông qua động chồn dưới chân tường, ta nhắc tới chuyện này với Mạnh Tự.
Mạnh Tự không đồng ý với ta, y cảm thấy hành động như vậy là bất kính với Thục phi, vả lại nếu như thím biết, chưa biết từng sẽ đoạn tuyệt quan hệ thím cháu với ta.
Ta biết chắc chắn y sẽ không đồng ý, lập tức nghe lời lấy ra phương án thứ hai, nói vậy thì ra ngoài ăn một bữa đá bào đi, gần nửa canh giờ thôi.

Thục phi nương nương thông tình đạt lý nhất, nàng sẽ đồng ý.
Mạnh Tự do dự ròng rã mười ngày, mãi đến sau cùng mới miễn cưỡng đồng ý việc này.
Mạnh Tự đồng ý rồi, tiếp theo chính là cửa ải của thím.
Ngụy Uyển Nhi gửi thẳng thiếp mời tới Thẩm phủ cho ta, rơi vào trong tay thím ta.
Thím lật qua lật lại xác nhận đây chính xác là bảo ấn của Thục phi Ngụy Uyển Nhi, chứ không phải một sản phẩm giả mạo ta lén lút khắc ra một cái để lừa gạt thị, cuối cùng thị cũng vung tay lên nói: Đi thì đi đi, chú ý an toàn.
Vì thế thị phái một phát tám gia đinh, bốn nha hoàn để phòng ngừa

giữa đường ta đi chơi nơi khác.
Không thể không nói thị vẫn hiểu rất rõ ta.
Khổ sở đợi trong nhà thêm mấy ngày, cuối cùng cũng chịu đựng được đến hôm Khất xảo đó.

Lúc sáng sớm ta đang ở sân đá chân, đột nhiên Thục Thục mang đôi mắt thâm quầng như gấu trúc xuất hiện trước mặt ta, mệt mỏi lại hưng phấn nói: "Nương tử, hỷ phục của cô thêu xong rồi!"
Ta "oa" một tiếng: "Nhanh như vậy đã thêu xong rồi? Thục Thục em thật tuyệt!"
Thục Thục đỏ bừng mặt: "Không chỉ có mình em, hoa văn hỷ phục của nương tử tinh tế, một mình em làm không xuể, nha đầu thêu thùa của cả phủ đều đến làm giúp, như vậy mới kịp.

Nương tử tới xem thử không?"
Ta lập tức vứt đó bài tập luyện buổi sáng, theo nàng đến khuê phòng, chỉ thấy trên kệ áo chính giữa khuê phòng treo một tấm thâm y màu xanh thêu hoa văn phức tạp, đường viền đính vân mây vàng.
Ta nín thở tập trung, chậm rãi đi tới, nhẹ nhàng sờ lên hoa lan trên cổ áo.
Ở trong cung hai năm, y phục xinh đẹp ta từng thấy nhiều không kể hết, giản dị có, lộng lẫy có, nhưng ở trong lòng ta không có bộ nào đẹp hơn hỷ phục này của ta.
Vật tinh xảo đến đâu chung quy cũng là vật chết, chỉ có gửi gắm nỗi nhớ và kỳ vọng của con người mới đáng trân quý.

Ta muốn mặc bộ y phục này gả cho Mạnh Tự, vậy thì dù nó là một miếng vải rách, ta cũng cảm thấy nó đáng yêu vô cùng.
Huống chi nó còn được Thục Thục làm đẹp như thế.
Ta quay người ôm chặt Thục Thục, mũi hơi cay cay: "Cảm ơn em Thục Thục.

Đây là hỷ phục đẹp nhất cả thiên hạ."
Thục Thục cũng bùi ngùi không thôi: "Nương tử thích thì tốt rồi.

Phu nhân dặn dò, cuộc đời nương tử nhiều thăng trầm, việc hôn sự này không dễ có được, tuyệt đối không thể để nương tử thua thiệt những vật ngoài thân này."
Ta nghẹn ngào nói: "Đợi lúc em gả chồng, ta cũng muốn nở mày nở mặt tiễn em xuất giá, hu hu hu Thục Thục..."
Thục Thục vỗ vỗ ta: "Đừng khóc, cẩn thận dính nước mắt lên y phục, không dễ giặt đâu."
Nàng gọi mấy tiểu nha đầu khác tới, cùng nhau mặc y phục lên người ta.

Thục Thục cầm thước dây đo hai bên, cuối cùng mặt sắt vô tình nói: "Nương tử lên cân rồi."
"Thật không?" Ta sờ mũi một cái: "Có lẽ đây là lòng dạ thanh thản, thân hình đầy đặn nhỉ."
"Nhưng mà..." Thục Thục cười: "Nương tử ăn mặc như thế này thật xinh đẹp, giống như mẫu đơn phu nhân trồng vậy.

Mạnh chủ thư nhìn thấy chắc chắn mất hết hồn phách."
Ta đắc ý xoay mấy vòng trước gương đồng, trong đầu toàn là vật chất màu hồng phấn.
Hì hì, vui vẻ.
Hôm nay Khất xảo, dựa theo phong tục, ta cần phải phơi sách phơi áo, tham gia các hoạt động bái Chức Nữ, nhưng từ nhỏ ta thấy kim như là thấy quỷ, cho nên bỏ bớt đi hoạt động bái Chức nữ, chỉ để lại phơi sách và áo.
Những vật khác của nhà ta không nhiều, duy chỉ có sách là nhiều, phơi sách là một công trình to lớn, từ thím ta cho đến tiểu nha đầu mới mua về, tất cả đều tham gia vào công việc lớn cỡ quốc khánh này.

Thím ngồi vững trước nhà, giám sát mọi người bận tới bận lui, vẻ mặt giống như tướng quân bất khuất điểm binh sa trường.
Do bả vai ta bị thương còn chưa linh hoạt, cho nên ở bên cạnh xem là chính.
Ta phiền muộn ngẩng đầu lên nhìn trời, nghĩ thầm sao vẫn còn chưa

tối.
Thím thấy ta mất hồn mất vía, gọi ta tới nói chuyện.

Ta hùng hục chạy tới, hỏi: "Thím tìm con có chuyện gì?"
"Thử hỷ phục chưa? Thích không?"
Ta gật đầu như giã tỏi: "Thích ạ! Tay nghề của Thục Thục không thể xoi mói."
Thím hài lòng "ừ" một tiếng: "Thích thì tốt.

Dạo này ta đọc mấy quyển truyền kỳ của Thương Lang cư sĩ kia cũng rất thích."
Trong lòng ta hơi hồi hộp, cười nói: "Hắn...!hắn viết quả là không tệ nha."
Thím nheo mắt lại, nhìn thẳng vào ta, hồi lâu mới cười nói: "Ừ, viết cũng coi như không tệ.

Chỉ là không ngờ rằng Thương Lang cư sĩ các tiệm sách tìm khắp nơi không thấy lại ở ngay trước mắt ta."
Lời thím như tiếng sấm bổ thẳng vào đỉnh đầu ta, rét lạnh từ đỉnh đầu kéo thẳng xuống lòng bàn chân.
Hai chân ta mềm nhũn, suýt nữa ngã từ trên ghế xuống.
"Thím..."
Ta lộ ra nụ cười còn khó coi hơn khóc: "Thím biết được từ khi nào?"
Thím liếc ta một cái, chậm rãi nói: "Nhìn ra được thôi.

Mấy quyển trước thì không có đầu mối gì, chỉ là con hoàn toàn không nên...!không nên viết quyển Thanh mai ký kia."
Trước mắt ta tối sầm, xong con rồi.

Làm sao ta lại quên, đương nhiên những sách khác thím không thể nhìn ra xuất từ bút tích của ta, nhưng quyển Thanh mai ký kia...!chính là viết dựa theo câu chuyện của ta và Mạnh Tự!
Người khác có thể không biết nông sâu, nhưng thím nhìn ta lớn lên, chuyện của ta và Mạnh Tự thì thị hiểu rõ hơn bất kỳ ai, vừa đọc sách kia là lập tức hiểu rồi.
Thị gõ gõ bàn, điệu bộ như đang gõ đầu chó của ta: "Khai báo đi."

Ta nói toẹt ra: "Ban đầu chỉ là viết chơi, về sau Hạ Phú Quý...!nói chung là một thái giám có quan hệ tốt với con, hắn nói con viết rất khá, chi bằng lấy ra đi bán cho tiệm sách, còn có thể kiếm được một khoản.

Con đồng ý, hắn mới giúp con đưa đồ ra ngoài, tiền kiếm được chúng con chia ba bảy."
Thím nghe vậy cũng không tìm ta tính sổ, chỉ nói: "Vốn tưởng rằng cuộc sống trong cung của con không tốt lắm, bây giờ xem ra còn rất tốt."
Ta ngượng ngùng nói: "Lúc mới đầu thì rất khó sống, nhưng càng về sau, con đi Dịch Đình có người chăm sóc, ngược lại tốt hơn ở trong Tử Thần điện."
Thím thở dài: "Chúng ta đều cho rằng mạng con sắp không còn nữa rồi, không ngờ con còn có tâm tư viết truyền kỳ, con thật đúng là..."
Ta nhỏ giọng nói: "Thím, Thánh thượng coi con rất nghiêm, không cho phép con đưa tin ra ngoài cung.

Con chỉ dám viết thành truyền kỳ, mượn tay người khác truyền ra ngoài."
Thím trừng mắt nhìn ta một cái: "Đó là đương nhiên, hoàng thành canh phòng nghiêm ngặt, nào có như nhà chúng ta, còn có động chồn đâu."
Trước mặt ta lại tối sầm, lần này mới là hoàn toàn xong đời.
Ta không dám hỏi làm sao thím biết được, kinh nghiệm gây chuyện mười mấy năm nói cho ta, vào lúc này chối tội cũng vô dụng, tốt nhất là lập tức quỳ xuống nhận phạt.

Thế là ta nhanh nhẹn quỳ "phịch" một tiếng cho thím, bắt đầu bi thương trình bày quá trình và kế sách phạm tội, ngoài ra còn chân thành sám hối.
"Ngàn sai vạn sai cũng đều là con sai, sau này con sẽ không giấu giếm nữa." Ta chân thành thề, giờ khắc này tuyệt đối xuất phát từ thật lòng.
Thím "hừ" một tiếng: "Được rồi, lần nào con chẳng như vậy, lập tức

nhận sai, lần sau còn dám mắc."
"Thím..."
"Đã nhớ Mạnh Tự như vậy thì đi thăm nó đi, nhớ về trước giới nghiêm ban đêm."
Ta nghi ngờ mình nghe nhầm, không tin nổi ngẩng đầu: "Dạ?"
Thím tức giận búng trán ta một cái: "Không nghe nhầm, ta khai ân rồi.

Nể tình con nhất quyết trăm phương ngàn kế đi thăm nó, cho phép hai đứa tối nay đi dạo chợ đêm Khất xảo."
Ta sửng sốt trong nháy mắt, kêu "oa" một tiếng, nhảy cẫng lên ôm chầm thím.

Thím ra sức lôi ta từ trên người xuống, thở hồng hộc nói: "Đã lớn như vậy rồi còn nũng nịu như đứa trẻ con, một chút tiến bộ cũng không có."
Ta hạnh phúc ôm thím: "Thì con chính là trẻ con mà."
Được thím cho phép, ta vui vẻ bảo tên sai vặt đưa thư cho Mạnh Tự, hẹn y ở cửa bắc Sùng Nhân phường sau hoàng hôn.
Tại sao lại hẹn ở cửa bắc Sùng Nhân phường đây? Bởi vì thời điểm lúc trước Lý Tư Diễm còn là Tứ hoàng tử, tiềm để của hắn vừa đúng ở Sùng Nhân phường, tửu lâu ở chỗ cửa phường chính là sản nghiệp của hắn.

Ngụy Uyển Nhi là hậu phi, không thể xuất đầu lộ diện bên ngoài, cho nên đưa thiếp mời hẹn ta đến tửu lâu đó là không thể thích hợp hơn.
Hơn một tháng không gặp, Ngụy Uyển Nhi hơi gầy đi một chút, mặc một thân váy lụa tơ tằm rườm rà, khoác dải lụa màu vàng nhạt uốn lượn trên đất.
Ta vừa đến đã khen y phục nàng rất đẹp, Ngụy Uyển Nhi cười: "Bệ hạ nói quá giản dị, ta lại cảm thấy cũng coi là tao nhã."
Ta quen cửa quen nẻo gọi cho nàng thức ăn trên bảng hiệu của tửu lâu dựa theo khẩu vị của nàng, cười hì hì nói: "Nương nương, ngày mai ta sắp thành thân rồi, đợi lát nữa vị hôn phu của ta sẽ tới đón ta, đến lúc đó cho cô xem mặt."

Ngụy Uyển Nhi lấy tay chống quai hàm, nhìn xuống dưới lầu một cái, hỏi ta: "Là vị lang quân đầu phố kia sao?"
Ta ló đầu ra ngoài nhìn, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi trường bào trúc xanh đứng ở đầu phố, mặt mày thanh tú, dáng người cao ráo, không phải Mạnh ca ca của ta thì là ai?
Bỗng nhiên nhìn thấy y, ta kích động đến khó giữ mình, vẫy tay ra hiệu y nhìn sang bên này, nhân tiện nói với Ngụy Uyển Nhi: "Đúng là y! Làm sao nương nương nhận ra?"
Ngụy Uyển Nhi nói: "Cô nói tướng mạo vị hôn phu của cô là số một, khí chất văn nhã quanh thân, đứng trong đám người liếc mắt là thấy, ta mới đoán là y."
"Hơn nữa..." Nàng cười giảo hoạt: "Lá cờ trên xe lừa đằng sau y vừa hay viết một chữ Mạnh."
Mạnh Tự đang trò chuyện với phu xe của y, sau khi đuổi phu xe về xong, y liếc nhìn ta nhảy tưng tưng ở cửa sổ lầu ba, khẽ giật mình, rồi chợt nở nụ cười ấm áp dịu dàng, vẫy vẫy tay với ta, sau đó thi lễ với Ngụy Uyển Nhi từ xa.
Ngụy Uyển Nhi khẽ gật đầu xem như đáp lễ, nói với ta: "Mắt nhìn của cô thật tốt, nói riêng về tướng mạo, Mạnh lang quân có thể phân cao thấp với bệ hạ."
Mạnh Tự và Lý Tư Diễm sao? Ta cảm thấy không có gì để so sánh.

Từ tướng mạo đến tính cách hai người bọn họ đều hoàn toàn trái ngược, Mạnh Tự thuần khiết thanh tú, tính cách ôn hòa hướng nội, Lý Tư Diễm thì đi con đường tà khí, tính tình một lời khó nói hết.
Nhưng Ngụy Uyển Nhi đang khen Mạnh Tự, ta kiêu hãnh ưỡn ngực: "Đó là đương nhiên, ta rất kén chọn."
Nàng nhìn ta, ăn một miếng điểm tâm, cảm khái nói: "Chẳng trách cô trăm phương ngàn kế muốn xuất cung.

Có một vị lang quân như vậy ở bên ngoài chờ cô, làm sao có thể một lòng ở trong cung được."
Ta cười nói: "Trong cung xa hoa nhưng vắng lặng, ta không chịu nổi tịch mịch, vẫn là thích dân gian vui vẻ náo nhiệt hơn."
"Ừm, quả đúng là vậy." Nàng khẽ gật đầu tỏ vẻ công nhận, đột

nhiên chuyển chủ đề, nói với ta: "Cô đi rồi, ta ở trong cung không có bằng hữu có thể thương lượng.

Hiếm khi được ra một chuyến, nhất định phải nói với cô."
Ta đẩy điểm tâm lên trước mặt nàng, nói: "Nương nương có lời gì cứ nói, không biết ta có thể giúp được gì hay không?"
"Đều là chút việc vặt, nhưng quả thực làm người ta phiền não..." Nàng muốn nói lại thôi.
"Là có liên quan đến Hoàng hậu nương nương sao?"
Ta tưởng là nàng và Ôn Bạch Bích có hiềm khích.
Nàng tâm sự nặng nề khẽ gật đầu, than thở nói: "Cô không biết đâu, từ khi Hoàng hậu nương nương vào cung, ngày ngày mượn cớ ốm không ra.

Ta đưa cho nàng chút đồ ăn nàng cũng luôn không nhận...!Hơn nữa, Tố Hành cô cô vì chuyện của cô mà chịu phạt, bệ hạ giao mọi việc hậu cung cho ta xử lý, lại càng họa vô đơn chí."
Ta khó hiểu nói: "Hắn giao cung quyền cho cô chẳng phải chuyện tốt sao? Tại sao còn rầu rĩ?"
Vẻ mặt Ngụy Uyển Nhi đầy sầu lo, cầm lên một miếng bánh ngọt rồi lại chậm rãi buông xuống, thở dài nói: "Lúc trước thì cũng đành, nhưng bây giờ Trung cung Hoàng hậu ở đây, cung quyền lại nằm trong tay ta, người ngoài nhìn vào chẳng phải là vượt quá chức phận? Huống hồ cô cũng biết tính tình của ta đấy, lành tính dễ mềm lòng, cố đi quản lý những cung nhân kia, người ta cảm thấy không được tự nhiên, ta cũng cảm thấy khó chịu.

Muốn xin bệ hạ đừng để ta quản lý hậu cung nữa, nhưng ta sợ người thất vọng..."
Ta hiểu rồi, cũng đúng thật.

Ngụy Uyển Nhi hay ngại ngùng, tâm tính của trẻ con, quả thực không phải người có khiếu quản lý hậu cung.
Thế là ta đề nghị: "Đã cảm thấy không vui vậy thì học Hoàng hậu nương nương, cũng cáo ốm thử xem? Bệ hạ có làm khó người khác nữa cũng không đến nỗi bắt một bệnh nhân lao tâm lao lực chứ."

Nàng lấy tay đỡ trán, gật đầu: "Ta từng nghĩ tới cáo ốm rồi, nhưng sợ làm bệ hạ sầu lo.

Hoàng hậu và Thục phi cùng bị bệnh không phải điềm tốt."
Ta im lặng, nghĩ ngợi rồi nói: "Nếu thấy việc vặt phiền não, vậy có thể bảo Thượng Quan bảo lâm, Phòng bảo lâm các nàng trợ giúp cô không?"
"Thượng Quan bảo lâm không muốn, Phòng bảo lâm thì cũng nhiệt tình, nhưng nàng..." Vẻ mặt Ngụy Uyển Nhi càng không còn thiết gì nữa: "Ngay cả sổ sách nàng cũng không biết đọc.

Ta dạy nàng không kể ngày đêm mấy ngày mới chỉ dạy nàng biết gảy bàn tính."
Ta lại im lặng, hồi lâu sau an ủi nàng: "Có chí ắt làm nên, kiên nhẫn dạy thêm một chút rồi nàng sẽ biết..."
Ngụy Uyển Nhi lại thở dài thật sâu, nắm lấy tay ta không dừng xoa nắn: "Nếu như cô còn ở đây thì tốt."
Tâm trạng nàng lúc này chắc hẳn rất nặng nề.

Mới đầu tưởng rằng mình chỉ cần làm tốt vợ bé của Hoàng đế là được rồi, không ngờ vào cung rồi thì như lên phải thuyền giặc, không chỉ phải hầu hạ tốt cẩu Hoàng đế tính cách khiếm khuyết, còn phải kiêm các chức vị quan trọng như chuyên viên huấn luyện nghiệp vụ, nha đầu quản sổ sách đại nội, máy chia tiền, một người làm mấy phần việc, còn không có tiền mang về.
Ta bỗng sinh ra lòng thương hại đối với nàng.
"Thực ra còn có một cách." Ta nói: "Tìm cách giảm hình phạt cho Tố Hành cô cô, nàng ta rửa sạch tội danh sớm ngày nào, cô đỡ được gánh nặng ngày đó."
Nàng khẽ giật mình: "Cái này đúng là ta không nghĩ ra."
"Dù sao Tố Hành cô cô không phạm sai lầm gì lớn." Ta nói: "Cùng lắm chỉ là không xem xét kỹ, hình phạt hiện giờ hơi nặng thật, không đến mức như thế.

Nếu ai có thể giúp nàng ta một tay, nàng ta chỉ có cảm kích, dù bệ hạ không cho nàng ta làm tổng quản nữa cũng có thể ở bên trợ giúp

cô một vài."
Sắc mặt Ngụy Uyển Nhi dịu đi, có vẻ hơi động lòng.
"Việc này để ta quay về suy nghĩ trước rồi quyết định." Nàng trầm ngâm nói: "Chỉ là ta không biết Hoàng hậu nghĩ thế nào, ban đầu ta chỉ cho rằng nàng ốm thật, về sau phát hiện không phải là như thế.

Chúng ta lại tưởng là nàng đang đợi chúng ta qua lấy lòng, nhưng đi bái phỏng rồi nàng vẫn nói là không gặp, tặng lễ cũng không nhận, cửa điện cũng không ra, dường như là dứt khoát xuất gia trong cung.

Cô cảm thấy nàng đang suy nghĩ cái gì?"
"Hành động này của nàng đúng là cổ quái." Ta lắc đầu: "Nhưng mà không riêng chỉ các cô, ta nghe Hổ Dược Nhi nói, Hoàng hậu nương nương phớt lờ kể cả bệ hạ."
Ngụy Uyển Nhi "ồ" lên một tiếng: "Chẳng trách bệ hạ chưa từng đến cung nàng, hóa ra là cũng bị ăn bơ."
"Nàng không tình nguyện như thế..." Ta nói một nửa, lại không nói ra miệng câu tiếp theo: Giống như là mất hết hy vọng vậy.
Ta không biết nên đánh giá làm sao bèn đổi chủ đề.

Nói chuyện với Ngụy Uyển Nhi hồi lâu, cho đến khi Tiểu Điệp bên ngoài tới gõ cửa, nói đến giờ rồi, nương nương cần theo Hoàng đế cải trang đi dạo đêm.
Ngụy Uyển Nhi tiếc nuối nói: "Thời gian trôi qua nhanh quá, không kịp nói kỹ càng.

Hai ngày nữa cô sẽ thành thân rồi, ta không thể tới xem lễ nên chúc cô tân hôn vui vẻ sớm.

Đây là quà mừng, cô nhận đi."
Dứt lời, nàng đưa cho ta một chiếc hộp gấm, bên trong đặt một chiếc trâm cài hoa tịnh đế lưu ly xinh đẹp.
Ta "oa" một tiếng ngạc nhiên, vui vẻ cài lên.

Nàng cười gật đầu: "Rất hợp với cô, chúc hai người trăm năm hòa hợp, sớm sinh quý tử."
Tiểu Điệp khoác thêm y phục cho Ngụy Uyển Nhi, vui tươi hớn hở nói: "Nương nương không cần nói đâu, nhìn xem sau khi Anh Tử tỷ xuất cung khí sắc ngày càng tốt, chắc chắn là vì việc vui sắp tới."
Ta nói: "Sắc mặt Tiểu Điệp cũng khá lắm nha, có chuyện gì vui sao?"
Tiểu Điệp nở nụ cười với ta, không nói gì.
Ta lập tức phản ứng kịp, hôm nay không thấy đối thủ cũ Thụy Âm của Tiểu Điệp, chắc chắn nàng ta vì chuyện đẩy ta bị trong cung xử lý rồi.

Tiểu Điệp không còn đối thủ, đang là lúc xuân phong đắc ý, đương nhiên vui vẻ.
"Thụy Âm..." Ta dò hỏi.
Ngụy Uyển Nhi nghiêm mặt nói: "Thích khách lễ phong Hậu chọc bệ hạ tức giận, Thượng cung cục đang điều tra việc này, Thụy Âm có dính líu đến.

Mặc dù chúng ta chủ tớ một thời gian, nhưng ta sẽ không vì chút quan hệ này bao che nàng.

Nếu như nàng thật sự bị người ta sai khiến, ngầm đẩy cô, bên phía Thượng cung cục sẽ cho cô một câu trả lời thỏa đáng, cô có thể yên tâm, cứ chuyên tâm chuẩn bị xuất giá."
Tuy nói như thế nhưng nhìn vẻ mặt Tiểu Điệp, hẳn là Thụy Âm lành ít dữ nhiều.
Ta lắc đầu: "Trừng phạt nàng ta hay không ta không quan tâm.

Ta chỉ muốn hỏi nàng ta tại sao lại hại ta?"
Vẻ mặt Ngụy Uyển Nhi ảm đạm đi: "Nàng bên cạnh ta không lâu, nhưng cực kỳ trung thành.

Lần này cũng là vì ta mới nảy sinh ác ý, cảm thấy chỉ cần hại chết cô, bệ hạ sẽ sủng ái ta hơn một chút...!Nhưng lòng người nào nói chia chác là chia chác được đâu? Chung quy vẫn là nàng hồ đồ."
Ta không ngờ tới là đáp án như vậy, nhất thời không biết nên trả lời

thế nào mới tốt.
Ngụy Uyển Nhi dịu giọng nói: "Hôm nay Khất xảo, đêm trăng hiếm có, cô nên ở cùng Mạnh chủ thư nhiều hơn, đừng nghĩ những chuyện phiền lòng này nữa."
Ta chần chừ giây lát, thầm nghĩ cũng phải, không khỏi nhìn xuống lầu một chút.

Mạnh ca ca vẫn chờ ở chỗ cũ như một cây trúc xanh.

Tiểu Điệp ở bên cạnh chêm lời: "Đừng chỉ ngoảnh nhìn nữa, cô đi mau lên, thời gian không đợi người."
Ta ngượng ngùng nói tạm biệt với các nàng, hẹn sau này gặp lại, rồi lập tức vội vã nhấc váy xuống lầu, suýt vữa va phải tiểu nhị dâng trà.
Đợi khi ta chạy đến trước mặt Mạnh Tự, y đã đợi gần một canh giờ.
Đêm hè oi bức, gáy y đã rịn mồ hôi mỏng.

Ta hơi ngại ngùng nói: "Huynh đợi lâu lắm phải không, xin lỗi Mạnh ca ca, ta và Thục phi vừa nói chuyện là không dừng được."
Mạnh Tự nói: "Muội còn gọi ta là Mạnh ca ca sao?"
Ta sững lại: "Hả? Huynh muốn đổi họ?"
Sau đó ta bỗng hiểu ra, mặt mo đỏ ửng, nhăn nhó nói: "Ta không muốn, buồn nôn quá."
Y cười nói: "Bây giờ không cần đổi xưng hô, nhưng hai ngày nữa muội phải gọi ta là phu quân rồi."
Hiếm khi ta xấu hổ một lần, nhỏ giọng nói: "Ừm."
"Muốn đi chỗ nào chơi?" Y kéo tay áo ta ra khỏi phường, hòa vào đường phố ngựa xe như nước.
Trường An tối nay không giới nghiêm ban đêm, bách tính các phường nối đuôi nhau ra ngoài.

Quân vương trẻ tuổi xuất cung chơi xuân, đây là chuyện trọng đại hiếm có.

Nam nữ già trẻ trên đường phố cầm đèn đổ về phương hướng Hoàng cung, sợ bỏ lỡ thiên nhan Hoàng đế.

Biển người nườm nượp hợp thành con sông rộng, ta và Mạnh Tự như hai con cá con đi ngược dòng, tiến về nơi xa.
Người đời đều hướng về trung tâm vương triều, ta lại cả đời không muốn vào cánh cổng Chu Tước kia nữa.
Bên cạnh có Mạnh Tự, trong nhà có thím, ta đi trên đường đèn đuốc trắng trời đêm, chỉ cảm thấy chưa bao giờ yên bình thỏa mãn như vậy.

Ta suy nghĩ một lát, kéo cánh tay Mạnh Tự nói: "Chúng ta đến hiệu sách trước rồi đi dạo chợ phía đông, cuối cùng huynh đưa ta về nhà đi."
Y khe khẽ đồng ý với ta không biết lần thứ bao nhiêu: "Được.".

Chương 37: Chợ hoa đèn sáng ngỡ ban ngày

"Vết thương của muội đã đỡ hơn chút nào chưa?" Mạnh Tự hỏi thăm ta: "Ta hỏi lang trung, ông ấy nói muội không quá an phận, luôn làm rách vết thương, cho nên bình phục chậm chút."

"Hơn nữa..." Y cụp mắt nói: "Ông ấy nói lúc muội ở trong cung có lẽ đã bị bệnh mấy lần, sau khi ra ngoài trạng thái cơ thể không được bằng lúc trước."

Đương nhiên ta không dám nói cho Mạnh Tự một loạt các hành vi không muốn sống của ta, ở trong cung tự giội nước lạnh mình, đổ thuốc bổ thái y kê đi.

Chỉ ậm ờ nói: "Thực... thực ra ban đầu còn coi là khỏe mạnh, nhưng mà năm ngoái vào đông bị mấy trận phong hàn, về sau đi Tuyên Vi điện thì khá hơn nhiều rồi."

Mạnh Tự cũng nhìn ra ta không muốn nhiều lời, thở dài, dịu giọng nói: "Cơ thể sa sút thì phải tìm một nơi non xanh nước biếc điều dưỡng cho tốt mới phải."

Ta nghe ra hàm ý không bình thường của y, thử thăm dò nói: "Huynh... huynh muốn đi sao?"

Y khẽ mỉm cười nói: "Trong thư ta đã nhắc đến với muội, gần đây Lại bộ đang trù hoạch việc điều động, ta muốn xin ra ngoại nhiệm. Một là Quan Trung, hai là Giang Nam, muội thấy muội thích chỗ nào?"

Ta cũng thật sự bắt đầu suy tính vấn đề đi đến nơi nào, Quan Trung thông thuộc, nhưng cách Trường An quá gần, Giang Nam thì trời cao đường xa, nhưng không biết lối sống thế nào...

Nghĩ được nửa chừng, ta phát hiện ra điều không đúng, chợt dừng lại nói: "Tại sao đột nhiên huynh muốn ra ngoại nhiệm?"

Nụ cười của y dần tắt, nghiêm túc nhìn ta hồi lâu, dường như là đang suy nghĩ chuyện này nên mở miệng như thế nào.

Ta hiểu quá rõ y, nhìn biểu cảm không biết mở lời thế nào của y thì đã biết quả thực y và ta đang lo lắng cùng một chuyện, nhỏ giọng hỏi: "Huynh cũng đã nhìn ra có phải không?"

"Phải." Y bình tĩnh thừa nhận: "Từ hai năm trước, lúc hắn cướp thiếp canh từ trong tay ta, ta đã nhìn ra rồi."

Ta cắn môi một cái, lại nhớ tới đêm mưa tầm tã kia, còn có cẩu Hoàng đế hành động điên khùng.

Nói từ góc độ Mạnh Tự, đây là một tình tiết còn chấn động hơn nữa.

Thoạt đầu, không có ai cảm thấy Hoàng đế và Khởi cư lang của hắn có dây dưa gì. Người toàn Trường An đều biết, tiểu nương tử Thẩm gia vì mắng chửi Hoàng đế trên triều đường mà bị phạt ghi khởi cư chú. Hoàng đế căm ghét nàng, nàng cũng căm hận Hoàng đế.

Cho nên lúc có người nói cho Mạnh Tự nghe tin đồn tình ái của ta và Lý Tư Diễm, y chỉ cười trừ mà thôi. Y biết tính tình ta siêu cứng, dù cho nữ tử khắp thiên hạ đều ái mộ Hoàng đế thì ta cũng tuyệt đối không thể nào mảy may có tâm tư đó.

Nhưng về sau, trong cung phái lực sĩ tới chặn cửa lớn Mạnh gia, thái giám dẫn đầu trông có vẻ khách khí, thực chất mệnh lệnh ép Mạnh gia giao thiếp canh của Thẩm Anh ra. Mạnh Tự chợt nhận ra, có lẽ những lời đồn đại này không phải không có lửa mà có khói. Anh muội muội của y không thể nào có ý, nhưng Hoàng đế thì sao, hắn có không?

Tính cách Mạnh Tự trông có vẻ ôn hòa, nhưng thực ra là một tên

đầu gỗ cố chấp giống như ta. Y hỏi thái giám dẫn đầu kia: Dựa vào cái gì? Thái giám kinh ngạc nhìn y một cái, nói: Dựa vào cái gì? Mệnh lệnh của Hoàng đế bệ hạ, ngươi còn dám hỏi dựa vào cái gì?

Mạnh Tự biết Hoàng đế mới lên ngôi tính tình nham hiểm độc tài, ghét nhất có người ngỗ nghịch, nhưng lúc này y vẫn ngang bướng không muốn giao thiếp canh của ta ra, giằng co chừng nửa canh giờ, cuối cùng tổ mẫu Mạnh Tự đành phải đánh cho cháu trai bất tỉnh, đưa thiếp canh của ta ra, tiện thể tuyên bố: Hủy bỏ hôn sự.

Trước khi thái giám hồi cung còn lơ đãng để lại một câu nói.

Hắn nói: Đại lang quân Mạnh gia tuấn tú lễ nghĩa, tiền đồ vô hạn, nếu đứt gánh bởi loại chuyện này vậy thì thật đáng tiếc.

Chỉ một câu nói đó đã khiến Mạnh lão thái quân từng trải sóng to gió lớn lảo đảo suýt nữa ngã xuống đất.

Loại chuyện này? Còn có thể là chuyện gì? Lòng dạ Tư Mã Chiêu của Hoàng đế người đi đường đều biết, thứ hắn muốn có thể không có được sao?

Mạnh Tự có là cái gì, y là thiếu niên anh tài ở Mạnh gia, là châu báu của lão thái quân, nhưng ở trước mặt Hoàng đế, y còn không bằng một con sâu. Tranh giành với người cao quý nhất thiên hạ, y có một chút xíu phần thắng không?

"Ta không có..." Mạnh Tự cay đắng nhếch khóe miệng, vẻ mặt cô đơn.

Ta không biết phải nói gì, yên lặng nắm chặt tay y.

Lòng bàn tay y toàn là mồ hôi.

Mạnh Tự vừa đi vừa nhỏ giọng nói: "Hai năm nay ta hay nằm mơ một cơn ác mộng. Trong mộng, muội mặc địch phục của hậu phi,

đứng ở bên cạnh Hoàng đế khóc không ngừng. Ta chạy như điên về phía muội trên đài cao bạch ngọc, nhưng làm thế nào cũng không chạm được vào muội."

"Mỗi lần sau khi giật mình tỉnh lại, lòng ta tràn đầy đau đớn, chỉ có thể liều mạng làm việc bò lên chỗ cao, có lẽ leo đến chỗ cao một chút, hắn sẽ nhìn ta lấy một cái, ít nhất sẽ có phần lo lắng, thế nhưng..."

Y cười cười, có lẽ là nhớ lại khoảng thời gian tuyệt vọng kia, nụ cười có phần mỏi mệt.

"Thế nhưng Hoàng đế ra lệnh không cho phép ta ra vào nội đình. Đây là sức ép to lớn đủ để chôn vùi tiền đồ của một Chủ thư. Mệnh lệnh ngay trước mắt, ta có cố gắng nữa cũng có ích lợi gì đâu?"

"Thì ra là thế..." Ta lẩm bẩm nói: "Chẳng trách..."

Chẳng trách Mạnh gia tránh ta như tránh rắn rết, chẳng trách Mạnh Tự lại chưa thăng chức, chẳng trách khi đó ta bảo Lý Tư Diễm ban hôn cho chúng ta, nét mặt của hắn như muốn giết ta vậy.

Lý Tư Diễm từng cảnh cáo mạnh mẽ Mạnh gia, cho nên dù sau khi ta xuất cung muốn nối lại hôn ước cũng tuyệt đối không qua được cửa ải của Mạnh lão thái quân.

Nhưng ban hôn thì khác, hành động lần này tương đương với Hoàng đế tự tay gả ta cho Mạnh Tự, Mạnh lão thái quân có không tình nguyện nữa cũng chỉ có thể nhắm mắt chấp nhận.

Nói cách khác...

Nếu như ngày đó không bắt Lý Tư Diễm ban hôn cho chúng ta, vậy Mạnh Tự không chỉ dừng bước ở một chức quan nhàn tản thất bại trên con đường công danh, thậm chí sau khi y bỏ ra nhiều hy sinh và cố gắng như vậy cũng vẫn không thể nào cưới ta.

Ta chợt cảm thấy hoảng sợ, vùi mặt vào trước ngực Mạnh Tự, thì thầm nói: "May là ngày đó ta không cần chức quan và ban thưởng hắn cho, nếu không ta thật sự không có cách nào gả cho huynh rồi."

Mạnh Tự mặc ta vùi vào, đưa tay nhẹ nhàng sờ lên tóc ta, dịu dàng nói: "Đây là niềm vui bất ngờ. Muội không biết lúc thái giám đặt ý chỉ này vào trong tay ta, ta đã vui mừng đến thế nào đâu."

Trong lòng ta tê tái, gắng sức nén nước mắt, đứng thẳng người nói: "Xin lỗi Mạnh ca ca... Ta quá mặc ý làm bừa rồi, luôn khiến huynh thu dọn tàn cuộc cho ta. Huynh yên tâm, về sau ta chắc chắn sẽ làm một thê tử tốt."

"Được." Y nhìn ta cười ấm áp, nụ cười thư thái, uất ức lúc trước được quét sạch.

"Muội sẽ là một thê tử rất tốt." Y nói: "Cũng là bảo vật quý giá nhất của ta."

Mạnh ca ca thích dùng ngôn ngữ để biểu đạt tình cảm, điểm này rất khác so với Lý Tư Diễm. Nội tâm hắn tự ti, lo được lo mất, giống như một con sói vĩnh viễn phục trên đất nghỉ ngơi, không muốn để con dưới trướng nhìn thấy bụng mềm của mình.

Ta trông về phía hoàng thành, kéo Mạnh Tự nói: "Ta không muốn gặp lại Hoàng đế nữa, chúng ta tránh đi xa một chút đi."

Y nói: "Xa một chút? Chẳng lẽ muội muốn đi Lĩnh Nam Bách Việt? Nơi đó nhiều rắn rết, ta sợ muội ở không quen."

Ta cười lắc đầu: "Không phải, ta đang nói tối nay."

"Ta có hỏi bằng hữu trong cung, các nàng nói tối nay Hoàng đế sẽ đi dọc theo thiên nhai ngắm cảnh. Ta không muốn tham gia cuộc vui này, vậy đến tiệm sách An Ấp phường trước đi, đợi đến khi Hoàng

đế về cung rồi đi chợ phía đông xem xem."

Mạnh Tự đồng ý, chúng ta nắm tay đi đến An Ấp phường.

An Ấp phường vẫn như mọi ngày, cây hòe già ở cửa phường sừng sững, mấy tiểu nương tử trẻ tuổi bái Chức Nữ dưới tàng cây, tiếng cười như bình lưu ly rơi xuống đất, lanh lảnh trong trẻo.

Ta tìm đến hiệu sách quen thuộc, lại quen cửa quen nẻo tìm được giá sách để truyền kỳ, lấy quyển Thanh mai ký kia xuống đặt vào tay Mạnh Tự.

Mạnh Tự nhìn tên sách, tiện tay lật ra, vừa mới nhìn đã bật cười một tiếng.

Ta tò mò nói: "Huynh cười cái gì?"

Mắt y cười thành hai vầng trăng non, chỉ vào lời tựa sến sẩm của ta, nói: "Bút danh này của muội không tồi."

Ta thẹn quá hóa giận: "Không được cười! Đọc kỹ nội dung sách đi!"

Y nghe lời ngừng cười, nhưng biểu cảm vui vẻ còn ngưng đọng trên mặt, chăm chú đọc.

Ta đắc ý nói: "Ngày đó ta nhận được thư của huynh, muốn hồi âm cho huynh một bức, nhưng sợ bị Hoàng đế phát hiện, cho nên mang lời muốn nói viết thành truyền kỳ, mượn tay người khác truyền ra ngoài cung, còn kiếm được nhuận bút nho nhỏ của tiệm sách."

"Ài, chỉ tiếc lúc đó huynh không thấy được." Ta lại hơi thất vọng: "Trước kia mỗi tháng ra sách mới huynh đều sẽ đi xem, tại sao thói quen này nói sửa là sửa rồi vậy?"

Mạnh Tự nói: "Công vụ Trung Thư Tỉnh bận rộn, không có thời gian làm chuyện khác."

Y dừng một chút, chớp mắt nhìn ta: "Nhưng nếu là truyền kỳ muội viết, vậy nhất định phải đọc."

Ta kinh hãi: "Đừng, huynh chỉ đọc quyển này là đủ rồi, quyển khác không thích hợp với huynh."

"Được thôi, vậy thì chỉ đọc quyển này."

Mạnh Tự cười híp mắt tìm tiểu nhị tính tiền, giở thẳng đến đoạn cuối cùng.

"Như vậy xem ra Tiểu Thúy là muội, Lục Sinh là ta, vậy đại vương Hắc Phong trại là..."

Ta chỉ phương hướng hoàng cung, trợn trắng mắt.

Còn có thể là ai, cẩu Hoàng đế chứ sao.

Mạnh Tự cúi đầu đọc phần cuối, mi mắt hơi buông xuống.

Kết cục đó ta viết rất quyết liệt, bút lớn vung lên rồi giáng xuống, không chỉ viết cho đại vương Hắc Phong trại kia chết, thậm chí còn sắp đặt trước khi chết hắn đến thôn An Nghĩa lần lượt dập đầu trước mộ một trăm linh tám vị anh hùng liệt sĩ hi sinh, coi như là báo thù oanh liệt một trận.

Ánh mắt Mạnh Tự hơi ảm đạm, gấp sách lại bỏ vào trong ngực, căn dặn ta: "Chuyện muội viết truyền kỳ tuyệt đối không được để người ngoài biết được, nội dung này có ám chỉ Hoàng thượng, nếu bị Quốc Tử Giám tra xét ra, tính mạng của muội cũng khó giữ nổi."

Ta khẽ giật mình, kỳ thực lúc sáng tác cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cảm thấy câu chuyện này không được tính là mới mẻ. Nếu không phải người cực kỳ thân thiết với ta và Mạnh Tự thì tuyệt đối không nhìn ra được quyển sách này có vấn đề gì.

Nhưng mà nghe Mạnh Tự nói kiểu này, ta cũng ngâm ngẩm lo lắng, thấp thỏm nói: "Chắc là sẽ không bị phát hiện đâu, mỗi lần đều là Hạ Phú Quý đưa bản thảo đến, hắn kín miệng, không có gan tự chui đầu vào lưới..."

Mạnh Tự lắc đầu: "Cẩn thận một chút vẫn tốt hơn."

Y thấy vẻ mặt ta thấp thỏm, trấn an nói: "Ta cũng chỉ nhắc nhở thôi, muội viết mơ hồ, người Quốc Tử Giám có đọc sách này thật cũng rất khó liên tưởng đến Thánh thượng, thả lỏng đi."

Dù rằng cũng biết ta viết không rõ ràng, nhưng ta rất không yên tâm, giở xem mấy quyển truyền kỳ bút ký người khác viết ra, kết quả phát hiện trong mỗi một quyển sách đều có một lưu manh đảm nhiệm nhân vật phản diện. Ta cẩn thận so sánh, cảm thấy những nhân vật phản diện này đều có chỗ tương tự cực lớn với Lý Tư Diễm, lúc này mới yên lòng lại.

Mạnh Tự ngẩng đầu, nhìn ra bên ngoài nói: "Sắc trời đã tối, bên phía hoàng thành có vẻ đã yên ắng, hẳn là Thánh thượng hồi cung rồi. Chẳng phải vừa rồi muội nói muốn đi dạo chợ phía đông sao? Chúng ta đi không?"

Ta "A" một tiếng, vỗ đùi, kéo Mạnh Tự chạy đi: "Suýt nữa ta quên mất, cửa hàng đá bào của Vân Nương sắp đóng cửa rồi! Chúng ta mau đi mua mẻ cuối cùng!"

Mạnh Tự mặc ta kéo chạy đi, tiếng cười trong trẻo dịu dàng quẩn quanh trong không khí.

Mãi cho đến rất nhiều năm sau, ta còn nhớ rõ buổi tối hôm nay, đêm mùng bảy tháng bảy, trăng khuyết sáng tỏ treo cao giữa bầu trời, chợ phía đông huyên náo, đèn sáng cùng trăng. Thị lực của ta không tốt, nhìn đèn cứ mang một vầng ánh sáng nhàn nhạt, đèn càng nhiều, tầm mắt càng rời rạc. Trên phố dài treo đầy nguồn sáng

li ti như vì sao đan xen, rơi vào trong mắt ta tựa như một vầng sương mù mông lung, nhìn không rõ nhưng càng có thể cảm nhận được sự phồn hoa đơn thuần của nhân thế.

Chợ phía đông tối nay ngựa xe như nước, dòng người tấp nập, ta và Mạnh Tự như hai giọt nước, tầm thường mà an nhiên hòa vào biển người mênh mông. Tửu lâu bên đường có đào kép đang hát, hát Trường An cổ ý, diễn câu chuyện Ngưu Lang Chức Nữ. Gánh hát của tửu lâu kia rất có mánh khóe, không biết bắt được một lồng chim con xui xảo này ở đâu, lúc biểu diễn đến cao trào, tiểu nhị nhấc cửa lồng, mấy chục con chim vỗ cánh, phóng khoáng bay xa như một dòng thiên hà. Người vây xem vỗ tay tán thưởng, cô gái tiếp rượu che mặt mà cười.

Tất cả cửa tiệm đều đang dựng sạp hàng bên đường, bán Xảo quả, bán thức uống giả ống trúc, bán sách bán đồ trang sức bán đồ vật nhỏ... Hai năm ta không đi dạo phố một cách đúng nghĩa, thấy khung cảnh này như chuột sa chĩnh gạo, muốn xuống tay lại không biết bắt đầu từ đâu, chỉ biết mờ mịt đi trên đường cười ngây ngô.

Trên đường phần lớn là nam nữ thanh niên, có đôi có cặp. Trong đám người, ta còn nhìn thấy Thẩm Tiểu Xuyên đang ủn cải trắng.

Hôm nay nó dồn hết tâm trí ăn vận một phen, xử lý mặt mũi gọn gàng, khăn vuông buộc tóc, đai lưng vải xanh, đứng ở đó rất có phong thái của nhị thúc.

Hơn nữa Thẩm Tiểu Xuyên không chỉ càng ngày càng giống hình dáng dáng bề ngoài của cha nó, thậm chí ngay cả tính tình ôn hòa săn sóc cũng được kế thừa. Chỉ thấy nó đón lấy canh thịt dê bà chủ đưa tới, khe khẽ thổi mấy hơi, đợi khi canh nóng nguội bớt mới bưng cho tiểu cô nương bên cạnh nó.

Tình nhân nhỏ của nó... Tiểu tài nữ Quan Uẩn Ngọc nhà Tế tửu Quốc Tử Giám cười thẹn thùng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, đôi mắt to tình mềm tựa nước nhìn sang đệ đệ ngốc của ta.

Trong không khí tràn ngập mùi sến súa của tình yêu hòa cùng hương thức ăn, lẫn lộn thành một mùi khói lửa nhân gian ấm áp.

Ta nhăn mũi, ghét bỏ nói với Mạnh Tự: "Hai đứa nó buồn nôn quá đi, ta nhớ lúc hai chúng ta lớn bằng chúng cũng không như thế này bên đường."

Mạnh Tự cười ha ha nói: "Người trẻ tuổi khó nén tình cảm cũng là phải."

Ta ở bên nhìn trộm một lát, vẫn quyết định không quấy rầy bọn họ, kéo Mạnh Tự đến cửa hàng đá bào của Vân Nương.

Mạnh Tự liếc nhìn cánh tay vẫn đang treo của ta, xác nhận lại: "Cơ thể muội chưa khỏe, có ăn được đồ lạnh như thế này không?"

Ta thèm đến sắp khóc, ánh mắt trông ngóng nhìn chằm chằm bát trong tay người ta, phát ra một âm thanh lí nhí như một con vật nhỏ đáng thương.

Nếu như thím nghe thấy ta kêu như vậy, chắc chắn sẽ đánh nổ đầu chó của ta, nhưng Mạnh Tự rất dính chiêu này, lưỡng lự hồi lâu rồi nhận thua, móc ra hầu bao đựng tiền lẻ: "Muốn ăn thì ăn đi."

Ta lập tức phấn chấn tinh thần, cực kỳ sung sức hô với Vân Nương: "Hai bát đá bào, thêm nhiều anh đào!"

Vân Nương đáp lại một tiếng, ngẩng đầu lại thấy là ta, sửng sốt một lúc lâu, lập tức hỏi ta tại sao được thả ra. Ta cười hì hì giải thích một phen, Vân Nương nghe nói ta sắp gả cho Mạnh Tự, hết sức mừng thay cho ta, vung tay lên hào phóng miễn phí cho ta. Một quả phụ mềm yếu giờ phút này cũng có chút khí phách của nữ trung hào kiệt.

Mạnh Tự không khách khí với nàng, thoải mái nhận một tràng lời cát

tường của nàng.

"Đến lúc đó Vân Nương tỷ tỷ nhớ đến tiễn muội gả nhé." Ta gặm quả anh đào, nói hàm hồ không rõ: "Nhà mẹ đẻ thím muội có mấy thân thích gần, không chừng trong đó có người tỷ thích đấy."

Vân Nương xấu hổ: "Muội xem muội đấy, bản thân còn chưa xuất giá, suốt ngày nghĩ đến việc mai mối cho ta, đúng là giống y như trước kia."

Ba người cười ha ha, trong không khí vương vấn mùi hương ngọt ngào.

Lần trước ta ăn đá bào là vào hai năm trước, sau khi bị Lý Tư Diễm nhốt trong ngục Ngự sử đài suốt cả đêm, ta ngồi trên kiệu liễn về nhà, vừa ăn vừa lặng lẽ khóc to. Khi đó cha huynh ta mới chết, ân sư rơi vào chốn ngục tù, toàn bộ thế giới của ta toàn là u ám, chỉ còn lại một chút vị ngọt.

Nhưng bây giờ thì khác, ta đút một miếng đá bào vào trong miệng, hương vị mát lạnh thanh thanh lan tỏa nơi đầu lưỡi. Mạnh Tự ở bên cạnh ta, Vân Nương, Thượng Quan Lan, thím, Tiểu Xuyên, còn có rất nhiều rất nhiều bằng hữu, bọn họ đều ở bên cạnh ta. Loại cảm giác an tâm này mới là hương vị ngọt ngào nhất nhân gian.

Đột nhiên trong đám người vang lên tiếng hô kinh ngạc, xe ngựa và người đi trên đường chầm chậm dừng lại. Trong khung cảnh tĩnh tại này, một đứa bé tóc để chỏm chỉ về đằng trước, hô: "Có người đốt pháo trúc kìa!"

Nó chỉ vào một sạp hàng diễn lửa, mấy người dị tộc từ Tây Vực tới đốt pháo hoa, bắn lên không trung, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, đi kèm âm thanh là điểm sáng bắn ra ào ào như sao.

Đây là đồ vật hiếm có mới từ Tây Vực du nhập vào Trường An, người vây xem ở đây đều tấm tắc lấy làm lạ, ta cũng giống vậy, dù

cho mắt ta không được tốt, từ lâu đã bị ánh sáng chớp loạn này làm cho hoa mắt, nhưng vẫn tò mò mở to mắt nhìn.

Mạnh Tử muốn nói với ta cái gì, nhưng tiếng đốt pháo trúc quá lớn, ta nghe không rõ.

Lúc người dị tộc bắn ra chuỗi thứ hai, nhóm khách qua đường đều bị sạp hàng diễn lửa hấp dẫn, người càng ngày càng nhiều. Mạnh Tự sợ ta bị kẻ buôn người lôi đi bèn ôm ta trong ngực.

Ta dựa lưng vào y, như dựa vào một tòa núi nhỏ vững chãi, thoải mái không nói nên lời.

"Đừng nhìn chằm chằm, mắt sẽ khó chịu."

Mạnh Tự lớn tiếng nói bên tai ta.

Lần này cuối cùng ta cũng nghe rõ, ra sức chớp chớp đôi mắt phản chiếu ánh sao, quay đầu nhìn y, phát hiện y không xem pháo trúc, mà là dùng một ánh mắt cực dịu dàng nhìn ta.

Vạn vật đều mông lung, chỉ có khuôn mặt Mạnh Tự là rõ ràng. Y đứng bên cạnh ta, ngàn vạn ngọn đèn và ánh sáng chớp nháy soi chiếu khuôn mặt y sáng như ban ngày.

Trái tim ta bỗng hẫng một nhịp, sau khi ngây người trong thoáng chốc thì bất giác nhón chân, muốn hôn lên mặt y.

Mạnh Tự né tránh, chớp mắt với ta, thấp giọng cười nói: "Bây giờ có quá nhiều người, không hợp lễ nghi."

Ta làm mặt quỷ với y: "Qua thôn này thì không còn tiệm này nữa."

Dứt lời, ta hào hứng kéo y lên đưa tiền thưởng cho chủ gánh, chỉ có điều trong thời gian ngắn chứng nổi đom đóm mắt vẫn chưa bình thường lại, nhìn mọi vật vẫn mông lung. Khuôn mặt của chủ gánh

tới từ Tây Vực kia còn bị mắt ta tự động thêm vô số tầng ánh sáng nhu hòa, ngay cả nếp nhăn cũng biến mất.

Ta hỏi ông ta có phải đốt pháo trúc này tốn kém không ít phải không, chủ gánh kia dùng tiếng phổ thông không quá sõi, nói: Thứ này khó làm, vốn dự định mỗi canh giờ chỉ đốt một chùm, thế nhưng một vị khách quý trên lầu cảm thấy mới lạ, trả thêm tiền bảo ông ta đốt thêm mấy lần.

Dứt lời, ông ta chỉ vào tửu lâu sau lưng.

Ta tò mò nhìn lên theo phương hướng ông ta chỉ, đột nhiên nhìn thấy một bóng hình quen thuộc.

Cẩm bào lam sẫm, Thông thiên quan, còn có một đôi mắt hồ ly vô cùng ngoan độc.

Ta bị dọa đến hồn phi phách tán, kêu lên một tiếng sợ hãi.

Mạnh Tự đỡ lấy ta hai chân mềm nhũn, nghi hoặc hỏi: "Sao thế?"

Ta túm tay áo y, ra sức dụi mắt nhìn lên lần nữa, lần này bóng người trên nhã tọa đã biến mất, chỉ còn một chén rượu uống thừa.

Ta sửng sốt một lát, ánh mắt cảnh giác quét nhìn đám người: Nhìn xem Khánh Phúc và thị vệ có ở đây hay không. Thấy trong đám người không hề có bóng người ta quen thuộc, lúc này mới yên tâm.

Cho dù Lý Tư Diễm cải trang xuất cung cũng ắt phải mang thị vệ. Dù sao hắn cũng là Hoàng đế, làm sao vô duyên vô cớ lẻ loi xuất hiện trong một tửu lâu chợ phía đông được?

Ta hít sâu một hơi, nói với Mạnh Tự đang lo lắng: "Không sao, chỉ là ta bị hoa mắt thôi."

Mạnh Tự nhẹ gật đầu.

Mặc dù nhìn thấy một cái bóng cẩu Hoàng đế hư ảo nên tâm trạng hơi kém chút, nhưng đây vẫn là lễ Khất xảo đẹp đẽ nhất ta ghi nhớ trong cuộc đời.

Ta vui thì sẽ nói nhiều, mãi cho đến lúc trăng lên giữa trời, Mạnh Tự tiễn ta về nhà, ta còn đang lải nhải liên miên kể với y chuyện phiếm trong cung, kể thời gian ta ở Dịch Đình làm tác gia nhỏ, kể năng suất bắt chuột của mèo con cao bao nhiêu...

"Sau này chúng ta cũng nuôi một con mèo đi." Ta đề nghị: "Tốt nhất là loại mèo hoa ấy. Hạ Phú Quý nói loại mèo này thích hợp trấn trạch nhất, trong phạm vi một dặm không có chuột sinh sống."

Mạnh Tự nói: "Được, nếu mèo nhà vị đồng liêu nào sinh mèo con mà có màu muội muốn, ta sẽ đến hỏi xin bọn họ."

"Phải dạy dỗ nó thật tốt, không thì nó sẽ tha chuột cho chúng ta, sợ chúng ta chết đói. Có một lần mèo nhỏ làm như vậy, ta vừa mở mắt là một con chim sẻ chết đập vào mắt."

"Chắc chắn nó rất thích muội mới đưa đồ ăn cho muội."

"Huynh nói nó thích ta, ta lại không cảm nhận được. Mèo luôn tự do tự tại, không yêu ai cả, chỉ có chó sẽ vĩnh viễn yêu chủ nhân, ừm... Nuôi chó cũng không tệ, nhưng mà chúng sẽ ăn phân, ăn xong còn tới liếm tay ta."

"Vẫn nên nuôi mèo đi."

Chúng ta lẩm bẩm cả một đường, thậm chí chủ đề đã đi sâu đến sau này mua nhà sẽ mua kèm ao sen hay là gò mẫu đơn. Mạnh Tự cũng vui vẻ mơ mộng cùng ta, nghiêm túc nói hoa sen tốt hơn, mát mẻ. Thực ra hai chúng ta đều rất nghèo, tuyệt đối không mua nổi tòa nhà lớn.

Vầng trăng khuyết dịu hiền treo trên ngọn cây, ánh trăng xuyên qua bóng cây rơi trên tường đất, đan xen trên bờ vai Mạnh Tự. Ta và y chậm rãi đi trên con đường nhỏ giữa phường, âm thanh và ánh sáng trên đường cái đã dần dần cách xa chúng ta. Chúng ta dường như đang chậm rãi đi vào một thế giới nhỏ chỉ có hai người.

Ta nhìn quanh cửa ngõ trong chốc lát, kéo Mạnh Tự vào trong ngõ nhỏ.

"Qua lối rẽ này là đến nhà rồi. Huynh về đi, không cần tiễn ta." Ta nói: "Thục Thục đang ở cửa đón ta, ta vừa mới thấy nàng rồi."

"Được." Mạnh Tự gật đầu, chỉnh lại cổ áo xộc xệch giúp ta.

"Vậy hôm sau chúng ta gặp lại." Ta ôm y, ngẩng mặt lên, mắt trông mong nhìn y, chờ mong chuyện xảy ra tiếp theo.

Lúc trước trên đường nhiều người phức tạp, không nên thân mật, nhưng bây giờ đang trong hẻm nhỏ tối như bưng, đương nhiên phải làm chút chuyện bậy bạ.

Đường mòn u tối mọc đầy rêu xanh, lưng ta dán lên tường đất, Mạnh Tự rất biết ý ôm cả người ta trong lồng ngực, hơi cúi người. Ta phối hợp nhắm mắt lại, học dáng vẻ của hoa đán gánh hát Nam Thành, thả lỏng cơ thể, hưởng thụ thời khắc này.

Ta vừa ăn đá bào, vị ngọt trong miệng còn chưa tan, vị sữa lẫn hương anh đào, Mạnh Tự sẽ thích.

Hơi thở của y ngày càng gần, lại lề mề không rơi lên mặt ta. Ta ảo não nghĩ, y không thể nhanh một chút sao? Ta loáng thoáng nghe thấy ở ngõ nhỏ bên kia vọng tới một tràng tiếng bước chân dồn dập, chắc chắn là Thục Thục nghe thấy động tĩnh ra đây tìm ta. Nếu bị Thục Thục phát hiện chúng ta đang thân mật trong ngõ hẻm, chắc nàng sẽ lại rao giảng cho ta một khóa nữ đức...

Nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng gần, ta chỉ muốn nhân lúc nàng còn chưa tới, tranh thủ hôn trộm một cái. Ta đưa tay ôm lấy eo Mạnh Tự, kiễng mũi chân...

Còn chưa đợi đến một giây sau, một bóng đen to lớn dữ tợn bao phủ đầu ta, sau đó là "bịch" một tiếng, âm thanh xác thịt nặng nề va vào nhau như sấm sét vang lên bên tai ta.

Con ngươi ta co rụt lại, tiếng thét chói tai rạch xé bầu trời đêm vắng vẻ.

Mạnh Tự bị đánh đến choáng váng. Y chưa từng luyện võ, chỉ biết một chút cung ngựa sơ sài, sau khi bị tập kích, y vô thức lấy cùi chỏ che mặt, chắn trước người ta, bởi vì không có phòng bị, rất nhanh lại bị đánh một quyền thứ hai.

Tất cả xảy ra quá nhanh, nhanh đến chúng ta đều không thấy rõ là ai nhắm vào chúng ta. Chỉ thấy nửa bên mặt Mạnh Tự sưng vù, rất thê thảm, ta sốt ruột bảo vệ chồng, cơn máu nóng dâng lên, tiện tay cầm lên một cục đá hung hãn chào hỏi khuôn mặt của tên lưu manh kia.

Đối phương xoay người né tránh, lúc thân người di chuyển, cả người bốc ra mùi rượu nồng nặc, là rượu mạnh từ Tây Vực tới.

Dường như con ma men này không có hứng thú gì với ta, hai phát cướp được cục đá của ta, thuận tay đẩy ta sang một bên, loạng choạng hai bước, đột nhiên túm lấy cổ áo Mạnh Tự, không đầu không đuôi đấm liên tiếp lên mặt y, chiêu thức và sức lực đều tàn nhẫn.

Khóe miệng Mạnh Tự chảy máu, vừa tự vệ vừa phản kích, hô to nói: "Anh Anh, muội chạy mau, đừng để ý đến ta!"

Làm sao ta có thể bỏ y lại chạy đi một mình? Lập tức nhào tới liều mạng giữ chặt tên lưu manh, giận dữ gào thét như con sói cái:

"Thục Thục! Thục Thục! Mau dẫn người ra đây, có kẻ đánh người bên đường!"

"Anh Anh?" Người say lướt khướt kia lảo đảo một bước, đột nhiên cả người bốc lên một khí chất hung tàn mãnh liệt, một cước gạt ngã Mạnh Tự xuống đất, dữ dằn nói: "Phế vật! Ngươi cũng xứng gọi nàng như vậy!"

Trả lời hắn là một đòn đau của ta.

Cây trâm Ngụy Uyển Nhi tặng cho ta cắm vào máu thịt đầy đặn, ta thở hổn hển từng hơi, trông thấy chất lỏng diễm lệ nhuộm đỏ hai tay ta.

Lúc xuống trâm ta không nghĩ tới hậu quả, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: Kệ mẹ hắn, Thẩm Anh ta nóng tính không dễ chọc, thà rằng bản thân ngồi đại lao cũng tuyệt đối không muốn làm quả phụ!

Cho nên sức lực không hề mảy may nể tình, cây trâm đâm thủng vải áo đắt đỏ của hắn, vạch ra một vết máu dữ tợn trên lưng hắn. Thực ra ta vốn định đâm vào gáy hắn, nhưng cuối cùng nhân từ nương tay, lúc ra tay chệch đi mấy tấc, chỉ đâm trúng lưng hắn.

Nắm đấm của đối phương đột ngột dừng lại, cứng đờ chầm chậm quay đầu. Ta lại nhặt lên một cục đá cầm trong tay, giơ lên cao...

Nhưng mà khi nhìn thấy đôi mắt hồ ly tàn nhẫn trước mắt, tay ta run bắn lên một cái, cục đá rơi bộp xuống đất.

"Lý... Lý Tư Diễm?"

Trong khoảnh khắc này, ta cảm thấy thế giới này thật sự quá con mẹ nó thể rồi.

Chương 38: Sáng gieo mưa lạnh chiều vần vũ cơn*

*Trích bài thơ Tương kiến hoan 1 - Lý Dục (Bản dịch của Lộc Bắc)

Đúng thực là Lý Tư Diễm, đôi mắt này có đốt thành tro ta cũng nhận ra.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, hắn cứ đỏ mắt nhìn ta như vậy, sắc mặt xám trắng khôn tả, vừa ghen ghét vừa tuyệt vọng.

Cục đá và cây trâm rơi xuống đất, dính bụi bẩn, cũng dính máu chảy xuống từ sống lưng hắn, sền sệt nặng trĩu nhỏ xuống đất kết thành một dòng chầm chậm chảy đến bên chân ta.

Nhưng Lý Tư Diễm vẫn duy trì tư thế lúc trước, không mảy may động đậy, dường như hoàn toàn không biết đau, hoặc giả vết thương nơi sâu thẳm còn đau đớn hơn khiến hắn không rảnh bận tâm đến vết thương da thịt mà thôi.

Người này uống không biết bao nhiêu, cả người nồng nặc mùi rượu.

Cồn không phải thứ tốt, nó sẽ chỉ phơi bày bộ mặt âm u mục nát nhất của con người.

Hắn sững người như tượng đất một hồi, bất chợt cười nặng nề, cười rất khó chịu, khuôn mặt tuấn tú dữ tợn vô cùng bắt đầu méo mó. Hắn chạm vào gáy nói: "Sao vậy? Không nỡ ra tay? Chẳng phải trẫm đã từng dạy nàng sao, giết người phải nhắm vào gáy, chỗ khác vô dụng."

Thoạt nhìn hắn còn rất tiếc nuối không bị ta giết chết.

Kẻ điên, hắn là kẻ điên. Môi ta run rẩy, lắp bắp nói: "Ta không muốn

giết ngươi, ta không biết ngươi ở đây. Ngươi... ngươi uống say rồi, ngươi nên về cung đi. Mau thả Mạnh Tự ra!"

"Tại sao phải thả?" Lý Tư Diễm cười, miệng nhếch lên, nhưng trong mắt không hề có ý cười: "Nàng xót hắn?"

Dứt lời, hắn lại đánh một cú vào bụng Mạnh Tự, tốc độ ra tay nhanh đến mức ta còn không thấy rõ.

Lòng ta lạnh lẽo, cuống quýt nhặt cây trâm lên, chĩa thẳng vào hắn, nói: "Là ngươi tự tay ban hôn cho chúng ta, sao ngươi dám động vào y!"

Nụ cười của Lý Tư Diễm phai nhạt, tiêu tan từng chút từng chút như mực đậm gặp nước, cho đến cuối cùng, trên khuôn mặt không còn một chút biểu cảm, xương lông mày rõ ràng hắt bóng đen xuống dưới mắt.

Ta ở bên cạnh hắn hai năm, chưa từng nhìn thấy hắn lộ ra vẻ mặt đáng sợ như vậy.

Giống như một con thú nhìn không ra cảm xúc, không có dữ tợn, cũng không có phẫn nộ, bình thản an tĩnh làm người ta hãi hùng khiếp vía.

Gió đêm thổi tóc hắn tán loạn, sau sợi tóc là gương mặt anh tuấn phủ một lớp sương lạnh lẽo. Hắn chăm chú nhìn ta, ta không kìm được cơn run rẩy, dường như có một con rắn độc đang quấn quanh trên da thịt.

Mà ở một bên khác, Mạnh Tự nhân lúc Lý Tư Diễm sững sờ, gắng gượng thoát khỏi tay hắn. Sau khi bị đánh một trận, sắc mặt y cũng cực kỳ tái nhợt, nửa bên mặt sưng không ra hình dáng, nhưng ngay cả như vậy, y vẫn liều mạng muốn bảo vệ trước người ta, nói giọng khàn khàn: "Xin hỏi bệ hạ có ý gì?"

Y đang hỏi câu ta muốn hỏi. Ta không biết Lý Tư Diễm muốn làm gì, chỉ là hắn uống rượu say, tùy tiện tìm một người trên đường đánh một trận xả giận sao? Hay là chướng mắt hai chúng ta, bám theo một đường đến tận đây?

Ta đột nhiên nhớ lại bóng dáng quen thuộc ở lầu hai quán rượu lúc xem diễn lửa. Lúc ấy ta tưởng là mình hoa mắt, không ngờ đó thật sự là Lý Tư Diễm. Ảo giác hoang đường của ta phản chiếu vào hiện thực, để lại kết quả xấu nhất.

Trái tim ta đập lên thình thịch, không thể nào tập trung suy nghĩ, thấy ánh mắt âm u của Lý Tư Diễm lại chuyển sang người Mạnh Tự, ta giật mình một cái, gắng sức kéo y ra sau lưng, nói: "Ân oán của hai chúng ta đừng liên lụy đến người khác. Có gì ngươi cứ việc nhằm vào ta!"

Đương nhiên Mạnh Tự sẽ không mặc ta càn quấy, nhỏ giọng nói với ta: "Nghe lời, muội đi gọi người, gọi gia đinh nhà muội..."

Ta không để ý tới y, vẫn nhìn chằm chằm Lý Tư Diễm.

Lý Tư Diễm không cử động nữa, hắn cứ lẳng lặng nhìn chúng ta bảo vệ lẫn nhau như vậy, ánh mắt tĩnh lặng khiến cho ta sợ hãi.

Có lẽ hắn đang hạ quyết tâm một điều gì đó tàn nhẫn. Ta nhớ mang máng hai năm trước lúc hắn hạ lệnh giết chết một người dưới hầu hạ nhiều năm đã từng lộ ra ánh mắt kiểu này.

Không phải đang cân nhắc có ra tay hay không, mà là đang chọn lựa một phương thức thích hợp nhất để kết liễu đối phương.

Đúng vậy, kết liễu. Ta nghĩ thầm, có lẽ đêm nay ta và Mạnh Tự cùng xong đời rồi.

Giằng co như thế hồi lâu, đầu hẻm lại vọng tới một trận ồn ào náo động. Ta quay đầu lại, đúng lúc đối diện với mặt già hốt hoảng của

Khánh Phúc, Hổ Dược Nhi theo sau lưng ông ta, thấy tình hình này sợ đến rùng mình.

Thục Thục và thím cũng vội vã tới, dẫn theo gia đinh và đầy tớ tạm tìm được. Bọn họ không biết Lý Tư Diễm, vừa nhìn thấy vết thương trên mặt Mạnh Tự thì kêu lên sợ hãi, hoảng hốt nói: "Có chuyện gì thế này?"

Ta miễn cưỡng trấn tĩnh lại, run rẩy ra dấu tay với thím, ý bảo bọn họ mau mau quỳ xuống.

"Bệ hạ say rượu..." Ta khô khốc nói: "Hắn đánh Mạnh Tự... Con... con đánh hắn..."

Giọng nói khe khẽ của ta vừa dứt, hai nhóm người lâm vào yên tĩnh như chết.

Không ai biết lúc này nên làm gì, Lý Tư Diễm buông hai mắt, người đầy mùi rượu và tàn bạo, thoạt nhìn nguy hiểm đến có thể sẽ nổi điên bất cứ lúc nào. Ta khổ sở mím môi, làm thế nào cũng không ngờ lễ Khất xảo tốt đẹp của ta lại có kết cục như vậy. Làm sao bây giờ? Ta không biết, chỉ cảm thấy sự việc không ổn, quá không ổn.

Lại đợi thật lâu, Mạnh Tự cắn răng, lê cái chân bị thương, níu chặt tay áo ta, mở miệng nói: "Bệ hạ..."

Cuối cùng Lý Tư Diễm cũng nói chuyện, hắn nói: "Cút."

Cơ thể Mạnh Tự cứng đờ, lập tức kéo ta cáo lui.

Ta mặc y lôi kéo, ngơ ngơ ngác ngác rời đi.

Chưa đi được bao xa, ta lại nghe thấy giọng nói của Lý Tư Diễm không có chút độ ấm như dòng suối lạnh, bình thản vang lên sau lưng ta.

"Thẩm Anh, tân hôn vui vẻ."

Ánh trăng lành lạnh, rêu phong phủ dày trong hẻm nhỏ, màu xanh sẫm u ám dường như chất chồng bên cạnh ta, tích tụ thành khói mù dày đặc. Những thứ tăm tối này cứ thế khẽ khàng, lặng yên bít kín mũi miệng ta, ta càng cố gắng hít thở thì càng ngạt thở.

Tân hôn vui vẻ?

Là lời nói cát tường, nhưng giọng điệu của hắn như đang đưa tang cho ta. Ta thề, đây là lời chúc phúc làm người ta lạnh gáy nhất ta từng nghe.

***

Ba tiếng gõ mõ vang lên, đêm đã khuya, trước sảnh Thẩm phủ vẫn đèn đuốc sáng trưng. Ta, thím, Mạnh Tự, Mạnh lão thái quân, lang trung, Hổ Dược Nhi, còn có bọn hạ nhân hai phủ lẫn lộn tề tựu một sảnh đều im lặng. Mọi người trong sảnh không nói năng gì, chỉ còn lại đèn hoa thi thoảng lại phát ra tiếng tí tách rất nhỏ.

Sau khi Mạnh lão thái quân nhận được tin tức, gần như là lập tức chống gậy vội vàng tới, khuôn mặt già nua xanh xám, bờ môi mím chặt thành một đường. Mạnh Tự mang vết thương đầy mặt, trầm giọng gọi: "Tổ mẫu."

Ta ở sau lưng Mạnh Tự, đờ đẫn hành lễ với lão phu nhân khôn ngoan này, cảm giác được ánh mắt bà sắc bén như một mũi tên bắn về phía ta.

Lý Tư Diễm phát điên xong, bỏ lại cho ta một câu "tân hôn vui vẻ" lạnh nhạt kia, sau đó Khánh Phúc và một đám thị vệ hộ tống hắn hồi cung, trước khi đi khóe miệng còn có một nụ cười quỷ dị mà vặn vẹo, ai thấy cũng đều ớn lạnh sau lưng.

Khánh Phúc để Hổ Dược Nhi ở lại giải quyết hậu quả kiêm trấn an,

nhưng Hổ Dược Nhi trông còn kinh hoảng hơn ta, dưới mười mấy ánh mắt nhìn chăm chú, hắn lắp bắp nói rõ đầu đuôi sự việc.

Hóa ra hôm nay Lý Tư Diễm tuần phố xong lại không về cung, mà là dẫn theo mấy tùy tùng thân tín, bỏ lại nhóm phi tần, lên một gian tửu lâu chợ phía đông uống rượu ngẩn người. Bệ hạ vốn không thích rượu, nhưng lần này lại uống đến như không muốn sống, không ngừng chuốc say chính mình.

Sau đó dưới lầu đốt pháo trúc, hắn xem một lát, lệnh người hầu xuống dưới cho thưởng, ngoài ra còn mua cho hắn mấy thứ khác. Các tùy tùng nghe lời rời đi, khi trở về lại cực kỳ sợ hãi... không thấy bệ hạ đâu nữa. Trên bàn chỉ còn lại một ly rượu thừa, còn có mấy bầu rượu rơi vỡ tan tành.

"Chúng ta cũng không biết bệ hạ đi đâu, đang định về hoàng thành điều binh chia ra tìm kiếm, lúc này Khánh Phúc gia gia đột nhiên hỏi nơi ở của Thẩm gia. Bồ Thọ nói hắn từng đến Thẩm gia truyền chỉ, biết chỗ ở Thẩm gia. Khánh Phúc gia gia lập tức lệnh mọi người theo hắn đến đây, nhưng cuối cùng chúng ta vẫn đến muộn." Hổ Dược Nhi nhễ nhại mồ hôi, nói: "Bệ hạ uống say mới... mới động chân động tay với Mạnh chủ thư, nếu là bình thường sẽ không đến nỗi này."

Bắt đầu từ vừa rồi, tay thím vẫn luôn run không dừng được. Ta chưa từng thấy thị như vậy bao giờ.

Giờ phút này thị ngu ngốc đến mấy cũng ngờ ngợ hiểu được, chỉ là vẫn không thể tin được tất thảy sự hoang đường này.

Không giấu được nữa rồi, ta thẫn thờ nghĩ. Việc đã đến nước này, ta phải làm sao đây?

Ta quay đầu, nhìn vết sưng đỏ trải rộng trên mặt Mạnh Tự, còn cả bờ môi chảy máu, chợt ứa nước mắt.

Mạnh lão thái quân chậm rãi tìm ghế ngồi xuống, tay bóp gậy chống nổi gân xanh khô gầy.

Bà nhìn cháu trai mình rồi lại nhìn ta, chầm chậm nói: "Nha đầu Thẩm gia, không phải bà già này cay nghiệt, nhưng mọi việc đều vì ngươi mà dựng nên. Nói thật, lão có phần sợ ngươi."

Nước mắt ta rơi lã chã, lặng im nức nở dữ dội. Lần đầu tiên từ xưa đến nay ta cảm thấy mình không còn sức lực đối mặt với cục diện này, chỉ muốn kéo tay Mạnh Tự trốn đi thật xa mới tốt. Tại sao lại như vậy? Ta tưởng rằng Lý Tư Diễm tự tay ban hôn cho chúng ta thì hắn sẽ không còn có thể xuống tay với chúng ta nữa, nhưng hắn vẫn đánh Mạnh Tự... Ta không ngờ rằng ta cũng có một ngày không biết nói gì.

Mạnh Tự chắn ta ở sau lưng: "Tổ mẫu, là Hoàng đế đánh cháu, chuyện không liên quan đến Anh Anh."

Mạnh lão thái quân gõ mạnh gậy chống một trận: "Có phải tai họa nàng ta gây ra hay không, cháu rõ ràng hơn ta!"

"Vậy mời lão thái quân nói xem Anh Anh nhà chúng ta làm gì sai?"

Thím bỗng nhiên đứng dậy, Tiểu Xuyên ở bên cạnh suýt nữa loạng choạng.

Thị đã im lặng hơn nửa buổi tối, đây là lần đầu tiên lên tiếng, mặc dù giọng nói nghẹn ngào lại khô khốc, nhưng vẫn là giọng điệu che chở đàn con ta quen thuộc:

"Ta tôn trọng lão thái quân là trưởng bối, nhưng lão thái quân nói chuyện cũng phải có lý. Rõ ràng là Thánh thượng nổi giận ẩu đả mệnh quan bên đường, Anh Anh nhà ta vì bảo vệ Mạnh lang quân mà đang nhiên vạch ra một vết thương sâu lên thân thể ngàn vàng của Chân Long Thiên Tử, tình nghĩa ngất trời cũng chỉ đến thế mà thôi, nhưng không ngờ rằng còn bị oán trách ngược lại."

"Thím..." Hai mắt ta đẫm lệ nhìn thị, khóc càng dữ hơn.

Thím cương quyết vỗ vào vai ta: "Con không sai, không được khóc. Hôm nay phải nói ra ngô ra khoai việc này, không có về sau gả đi còn bị hắt hủi!"

Con người lúc đơn độc chiến đấu, chịu ấm ức lớn cỡ nào cũng có thể không kêu một tiếng, nhưng một khi được người khác bảo vệ an ủi thì rất khó nín nhịn được.

Làm sao thím không biết lý do Lý Tư Diễm đột nhiên chạy tới đánh Mạnh Tự, nhưng trong chừng mực có thể, thị vẫn liều mình làm mất lòng Mạnh lão thái quân cũng không để ta mảy may chịu ấm ức.

Mạnh lão thái quân lạnh nhạt nói: "Lão từng nói cô nương nhà ngươi có lỗi khi nào? Ta sống đến ngần này tuổi nên biết phân rõ đúng sai không có nghĩa lý gì. Thẩm phu nhân, cháu gái nhà ngươi bảo vệ cháu trai ta, tất nhiên trên dưới nhà họ Mạnh đều cảm kích, nhưng việc nào ra việc đó. Có câu nói voi chết vì ngà, gà chết vì thịt. Chư vị đang ngồi đây, ai không nhìn rõ tâm tư của Hoàng đế đối với nó đâu. Chuyện hôm nay thì cũng qua rồi, coi như cháu ta ăn trắng một trận đánh của Hoàng đế, nhưng về sau thì sao? Sau khi nó vào cửa Mạnh gia, chúng ta sẽ phải luôn lo lắng hãi hùng, hoang mang không yên một ngày sao?"

Hổ Dược Nhi băn khoăn xoa tay, hít sâu một hơi nói: "Lão thái quân, lần này là bệ hạ hiếm khi say rượu mới khác thường như thế, chắc hẳn đợi ngày mai tỉnh dậy là sẽ tốt thôi. Ý chỉ ban hôn là bệ hạ tự tay ra, nếu bệ hạ chưa từng nói xóa bỏ, vậy thì dù thế nào, ngày sau Thẩm nương tử vẫn phải gả vào Mạnh phủ."

Mạnh lão thái quân và thím đều không lên tiếng, nhìn từ ánh mắt bọn họ kỳ thực người hai nhà đều không quá coi trọng cuộc hôn nhân này, chỉ là ngại thánh chỉ và tình cảm của ta và Mạnh Tự mới không thể không chấp nhận thôi.

Hổ Dược Nhi ngừng lại một chút, quyết đánh đến cùng nói: "Thường ngày Thẩm nương tử nể trọng những hạ nhân chúng ta, cho nên dù có mấy lời đi quá giới hạn ta cũng nên nói. Hôm đó xuất xung, ta nhớ Thẩm nương tử từng nhắc đến về sau không ở lại Trường An nữa. Theo ta thấy, nếu sau khi Mạnh chủ thư và Thẩm nương tử thành hôn, hai người có thể đi xa, có lẽ dần dần ba năm mười năm, tâm tư của bệ hạ cũng sẽ phai nhạt, đến lúc đó lại về Trường An cũng không muộn."

Đúng vậy! Không thể chọc vào, ta còn trốn không nổi sao?

Ta như bắt được cọng cỏ cứu mạng, khóc lóc gật đầu, quỳ "phịch" một tiếng xuống trước mặt bọn họ, nức nở nói: "Con vốn cho rằng bảo hắn ban hôn thì có thể khiến hắn hoàn toàn hết hy vọng, nhưng không ngờ cuối cùng vẫn liên lụy Mạnh ca ca. Quả thực nguyên nhân sự việc bắt nguồn từ con, lão phu nhân yên tâm, nếu còn có lần sau, con sẽ tự động rời đi thật xa, đến Chung Nam Sơn làm ni cô."

Mạnh lão thái quân im lặng không để ý đến ta, chỉ nhìn sang cháu trai bà, khuôn mặt lộ vẻ mệt mỏi.

Bà nói: "Từ nhỏ cháu đã là đứa trẻ xán lạn nhất trong lứa này, mười bảy tuổi cử nhân, hai mươi tuổi tiến sĩ lưỡng bảng, tiền đồ trước mắt là cầm cán bút tự tay vẽ nên, bây giờ chỉ vì một tiểu cô nương mà từ bỏ công việc ở Trung Thư Tỉnh, ngoại nhiệm đến những nơi thôn dã kia, cháu cảm thấy đáng giá không?"

Ta ngước đôi mắt đẫm lệ nhìn Mạnh Tự.

Dường như y chờ câu hỏi này đã lâu, không chút do dự nói: "Đáng giá."

"Tổ mẫu." Y nói: "Cháu đọc sách thi tiến sĩ đúng là vất vả, cũng không cam lòng từ bỏ thứ đã có, nhưng người sống trên đời, nếu vì những vật ngoài thân này mà không thể bên nhau trọn đời cùng cô nương trong lòng mình, vậy cuộc đời này của cháu thật sự thất bại vô cùng."

Vì khóe miệng bị thương nên giọng nói y rất nhẹ, giống như vụn băng trong chén mơ, nhưng vô cớ ẩn chứa sức mạnh khổng lồ.

Ta không tìm được từ ngữ thích hợp hình dung cảm nhận của ta lúc này, chỉ cảm thấy gặp được Mạnh Tự là ta đã hao hết vận may cả đời này.

Ta vốn định khóc trốn tránh cục diện rối bời này, nhưng thái độ của Mạnh Tự như một cây cột kiên cố chống đỡ sau lưng ta, khiến cho ta bỗng chốc cảm thấy có sức lực đối mặt với tất cả để ở bên y.

Ta tỉnh táo lại, lau nước mắt nói: "Lão phu nhân, phu thê một thể, cháu tuyệt đối sẽ không chỉ núp dưới sự che chở của huynh ấy. Phu quân Thượng Quan Lan làm việc ở Lại bộ, cháu đi xin nàng ấy cho Mạnh Tự ngoại nhiệm đến một địa phương tốt. Hai năm trước Trung Thư Tỉnh mới nhận một lượng lớn Chủ thư, bên trong lục đục với nhau, tiền đồ mơ hồ, chưa chắc là chỗ tốt. Cháu nghe nói kênh đào mới xây ở Giang Nam năm gần đây sắp sửa lưu thông tàu thuyền, thủy lợi vận hành, gạo tiền chuyển vận, đến lúc đó sẽ có biến động rất lớn, chính là thời điểm dễ tạo ra thành tựu. Nếu hai chúng cháu có thể đến vùng Ngô Việt giàu có làm quan phụ mẫu một phương, chưa biết chừng tốc độ thăng tiến của Mạnh Tự còn có thể nhanh hơn ở lại Trường An nữa."

Mạnh lão thái quân lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Hai năm nay ngày ngày ghi khởi cư chú cho Lý Tư Diễm, cái khác thì không nói, nhưng loại chuyện thăng giáng này thì nghe không ít. Ta muốn cho Mạnh lão thái quân biết, Mạnh Tự cưới ta đúng là mạo hiểm, nhưng Thẩm Anh ta từng làm biên soạn Sử quán, từng làm

cận thần thiên tử, tầm nhìn không phải người thường có thể sánh bằng. Y cưới ta, tuyệt đối là đáng giá.

"Xin tổ mẫu tác thành." Mạnh Tự quỳ xuống cùng ta: "Nếu thật sự có ngày tai vạ đổ đầu, cháu và Anh Anh nhất định sẽ không liên lụy tới người nhà."

Nói đến nước này là thật sự không còn đường lui nữa. Mạnh lão thái quân không nhiều lời thêm, chỉ thở một hơi thật dài, nếp nhăn trên mặt sâu như dao khắc.

Trong ánh nến nhấp nháy, thân người Mạnh lão thái quân hơi còng xuống. Trong ấn tượng của ta, bà luôn là một người chủ gia đình già nua nhưng quắc thước, song thời khắc này, bà giống như một người bà bình thường giận con cháu làm mình thất vọng.

Bà lẳng lặng ngồi đó một lát rồi đứng dậy đi, Mạnh Tự đi qua đỡ bà dậy, bị bà giận dỗi vung tay ra.

"Nói lời nhảm cái gì mà không liên lụy tới người nhà? CHáu mang họ Mạnh, trong nhà nuôi dạy cháu như châu như ngọc bao nhiêu năm như vậy, nếu thật sự xảy ra chuyện, bà già này còn có thể ngồi yên mặc kệ sao?" Bà khẽ nói: "Con cháu lúc còn bé càng hợp ý, trưởng thành rồi thì càng nhọc lòng..."

Lời nói này quá sâu sắc, thím rất tán thành trừng mắt nhìn ta một cái.

Từ nhỏ ta và Mạnh Tự đã là đứa trẻ được yêu thương nhất trong nhà, thông minh lại dẻo miệng, dỗ những người lớn khó tránh cưng chiều hơn một chút, không cẩn thận lại nuôi thành tính tình ngang bướng, gây ra đủ chuyện gà bay chó sủa.

Ta ấm ức rụt cổ một cái, cũng không thể chỉ trách ta chứ.

Tiểu Xuyên tiễn bọn họ ra ngoài. Sau khi ba người khuất mắt sau

bức phù điêu ở cổng, lúc này trước nhà chỉ còn lại ba người: ta, thím và Hổ Dược Nhi.

Hổ Dược Nhi vất vả lắm mới khuyên được Mạnh lão thái quân đi, thở dài nhẹ nhõm một hơi, lau mồ hôi trên trán nói: "Chuyện tối nay mong chư vị chớ lộ ra bên ngoài. Bệ hạ say rượu ra ngoài, chung quy là đám người dưới chúng ta không chu toàn, Hổ Dược Nhi thay sư phụ nhận lỗi với mọi người."

Nói xong hắn chắp tay cúi người, chúng ta nào dám nhận cái thi lễ này của hắn, vội vàng đỡ hắn lên, nói: "Hổ Dược Nhi, ngươi làm gì vậy? Vừa rồi ngươi giúp ta khuyên Mạnh lão thái quân, ta cảm ơn ngươi còn chưa kịp đâu."

Thím phản ứng nhanh nhạy, lấy trong ngực ra hầu bao đựng bạc lẻ... Ta lắc đầu với thị: Với giao tình của ta và Hổ Dược Nhi thì không cần đến tiền bạc.

Hổ Dược Nhi gật đầu nói: "Nếu chuyện đã xong rồi, vậy ta về cung trước. Thẩm nương tử bảo trọng, hôm sau lúc cô xuất giá, ta lại đến đưa lễ mừng giúp bệ hạ."

Ta nở nụ cười hơi miễn cưỡng, nói thật, từ lâu ta đã không còn nhớ đến lễ vật có cũng như không của Lý Tư Diễm tặng cho ta rồi. Chỉ muốn mau chóng thành hôn với Mạnh Tự, thu dọn đồ đạc trốn đi thật xa giống như Hổ Dược Nhi kiến nghị, ở bên ngoài tám năm mười năm trước rồi mới quay về.

Bởi vì chuyện này, cả đêm ta đều không yên giấc, nhắm mắt lại là trước mặt tự động hiện lên nét mặt vặn vẹo của Lý Tư Diễm, còn có câu "tân hôn vui vẻ" làm người ta nghe sợ mất mật kia.

Hắn muốn làm gì? Thật sự chỉ là ngứa tay ra đây đánh Mạnh Tự một trận xả giận sao? Nếu như là vì đánh Mạnh Tự, sao không cẩn thận gọi y vào cung, thoải mái mà đánh, cần gì phải đánh lén ở cửa nhà ta chứ? Hôm nay hắn bám theo cả đường hay là tình cờ gặp phải,

hay là từ lúc ta và Mạnh Tự dạo phố ăn đá bào, hắn vẫn luôn đi theo phía sau?

Mẹ nó, cho dù là kiểu nào cũng đều quá kinh dị.

Ta trằn trọc nghĩ, tâm tư ngày càng bay xa, càng nghĩ càng lo, đệm giường sắp bị ta vò nát.

Còn hai ngày nữa mới có thể xuất giá... Đầu ta đau muốn chết, ra sức moi đệm giường. Trạng thái tối nay của Lý Tư Diễm không bình thường, tuyệt đối đừng xảy ra biến cố nữa... Không, đây là hôn sự thánh chỉ ban, cho dù hắn hối hận cũng không thể nào tùy tiện rút ý chỉ về, ta nên yên tâm mới phải...

Giày vò mãi đến lúc gà gáy, ta mới mơ màng thiếp đi, đang lúc nửa tỉnh nửa mê lại mơ tới cơn ác mộng Mạnh Tự từng miêu tả với ta: Ta mặc định phục bị Lý Tư Diễm siết chặt trong ngực, kinh hãi đến gào thét khóc lớn, cẩu Hoàng đế lại sống chết cũng không buông tay, nói khẽ bên tai ta: Theo trẫm xuống địa ngục đi.

Xuống địa ngục ông già nhà ngươi, tên biến thái này!

***

Ngày hôm sau lúc Thục Thục tới tìm ta, ta đang vùi đầu vào chăn bông như đà điểu, mông chổng lên trời, miệng lẩm bẩm như đang luyện công pháp gì kỳ quái.

Thục Thục tưởng là ta muốn để mình ngạt chết, cực kỳ sợ hãi hô to nhấc ta từ trong chăn bông ra.

Ta: "Muội làm gì vậy?"

Thục Thục ôm ta khóc nức nở nói: "Ngày mai nương tử sẽ xuất giá rồi, đừng nghĩ quẩn!"

Ta nói: "Ai nghĩ quẩn? Ta còn chưa chết đâu."

Thục Thục vừa nghe ta nói chữ "chết", nước mắt tí tách rơi xuống: "Nương tử không được nói lời không may mắn này, phu nhân biết sẽ đau lòng."

"Được rồi, đừng khóc. Ta thật sự không muốn tự sát, đổi tư thế ngẩn người một lát thôi." Ta xoa xoa đầu nàng.

Thục Thục khịt mũi, giật cục nói với ta, sáng sớm thím gọi nàng tới, dặn đi dặn lại nàng cần phải theo sát ta, đừng để ta tìm cái chết.

Có lẽ là chuyện hai năm trước ta tự sát không thành để lại bóng ma to lớn cho thím, thị luôn cảm thấy ta không có việc gì là thích cắt cổ.

Ta thở dài nói: "Muốn tự sát thì tự sát từ lâu rồi, ai còn mặt dày mày dạn sống đến hôm nay."

Trông thấy vành mắt Thục Thục đỏ lên lại sắp khóc, ta vội vàng an ủi: "Nhưng nếu đã sống đến hôm nay, cho dù mặt dày nữa cũng phải tiếp tục sống."

Ta tự giam mình trong viện cả một ngày, từ trời sáng đến trời tối, bên ngoài nhà đổ mưa. Giọt mưa nặng trĩu buồn hiu theo mái hiên nhỏ xuống, tưới ướt đẫm bông sen của Thục Thục. Những cánh hoa màu phấn hồng khe khẽ run rẩy như tâm tư bồi hồi không yên.

Ta gọi người mang chim nhạn mà Mạnh Tự bắt tới, tỉ mỉ nhìn lông cánh của nó. Quả nhiên như lời Thục Thục Nói, con chim nhạn này có một sợi lông vũ dài hơn, màu trắng. Ta suy nghĩ linh tinh: Chẳng lẽ đây là điềm dữ lớn?

Xem xong chim nhạn, ta lại ngồi dưới hành lang, thấp thỏm nhìn ra cửa sân. Có lẽ sắp sửa có một thái giám trong cung tới, cầm một phong thánh chỉ mới, nói Lý Tư Diễm hối hận rồi, hắn muốn thu hồi ý chỉ ban hôn.

Điều khiến ta cảm thấy an ủi là chờ mãi đến lúc chạng vạng tối, thái giám vẫn không gõ vang cửa lớn nhà ta.

Hoàng thành lặng lẽ yên ắng, dường như trận phong ba tối hôm qua không hề tồn tại.

Trái tim lơ lửng một ngày một đêm của ta cuối cùng cũng hạ xuống. Ta chậm rãi đứng lên, đi đến khuê phòng Thục Thục đặt hỷ phục, ôm nàng khóc to.

"Thục Thục, không có người đến thu hồi ý chỉ... Ta có thể gả cho Mạnh Tự rồi, hu hu hu..."

Ban đầu còn cố gắng kìm nén, càng về sau càng gào giọng khóc lớn. Ta không dám buông thả như vậy với thím và Mạnh Tự, sợ bọn họ lo lắng cho ta. Nhưng Thục Thục thì khác, nàng là tiểu nha đầu thân cận nhất của ta, ta giả vờ kiên cường giấu giếm được tất cả mọi người, duy chỉ không thể gạt được nàng.

Chung quy sự kiên cường giả tạo khó dài lâu, một khi bắt được một nơi phát tiết thì giống như đê lở không thể cản lại.

Thục Thục cũng nghẹn ngào, mặc ta cọ hết nước mắt nước mũi lên vai nàng, vỗ nhè nhẹ sau lưng ta nói: "Chuyện quá khứ đã qua rồi, phúc lành của nương tử còn ở phía sau."

Ta nín khóc mỉm cười: "Ừm, đều đã qua rồi."

Mặt trời ngả về tây, mưa rào tạm ngưng, ngày mai lại là một ngày mới.

Chương 39: Từ đây kiếp người trường hận, nước xuôi đông*

*Trích bài thơ Tương kiến hoan 1 - Lý Dục (Bản dịch của Nguyễn Chí Viễn)

Mùng chín tháng bảy, ngày lành tháng tốt, thích hợp cưới gả.

Dù sao cũng là thanh niên, mặc dù ta mất ngủ liên tục hai đêm nhưng một khi tâm an thì lập tức khôi phục trạng thái tinh thần phấn chấn. Thậm chí trước khi người trang điểm đến nhà, ta còn cao giọng ngâm một đoạn dài danh mục Kinh Thi chọn lọc.

"Đào chi yêu yêu. Chước chước kì hoa. Chi tử vu quy. Nghi kì thất gia."

Ta vung tay ngâm nga, tăng thêm can đảm cho mình.

Lần đầu thành thân, không có kinh nghiệm gì, da mặt ta có dày nữa thì vẫn có chút căng thẳng.

Thượng Quan Lan khinh bỉ ta: "Sợ cái gì? Đi thẳng lên bái đường thôi. Ngươi sao vậy? Vào cung hai năm lá gan cũng nhỏ đi rồi."

Nàng vừa nói vừa nhét vàng lá vào trong của hồi môn của ta. Ở phương diện tiền tài, Thượng Quan Lan nữ sĩ chưa bao giờ keo kiệt bao nuôi ta.

Lúc nàng đến, người trang điểm đã chỉnh trang sạch sẽ khuôn mặt ta. Theo tập tục đương thời, nàng dâu mới gả phải xe lông mặt, bôi kem, cuối cùng còn phải trát son phấn thật dày. Sau một loạt quy trình, ta bị nàng bóp nặn thành một bản mặt trắng bốp hoan hỉ. Thím và một nhóm phụ nữ lớn tuổi hết sức hài lòng với tạo hình mới của ta, Thượng Quan Lan thì chỉ vào cái mặt trắng của ta đập bàn

cười to.

Ta xoay qua xoay lại quạt tròn thêu hoa lan liền cành, nũng nịu nói: "Nếu Mạnh Tự cũng cảm thấy ta trang điểm không đẹp giống như ngươi thì làm sao?"

Thượng Quan Lan vừa cười vừa dữ dằn nói: "Hắn dám."

Quy trình hôn lễ rườm rà, nhưng phần lớn công việc ở bên nhà mẹ đẻ đều do người trong nhà xử lý, từ đầu đến cuối ta chỉ ngồi trên giường mình nói chuyện với bằng hữu, Thượng Quan Lan nữ sĩ tổng kết một câu: Vua chưa vội thái giám đã lo ~

Hôm nay thím ăn mặc lộng lẫy, đứng ở cửa viện ta khoản đãi khách khứa. Tiểu Xuyên thì cùng các thúc bá thân thích ở gian ngoài tiếp đãi khách nam. Nhà ta quá ít người, thậm chí ngay cả trẻ con choai choai cũng cử ra đón khách.

Từ sau khi cha huynh ta mất, rất nhiều người cũng cắt đứt qua lại với nhà ta. Mặc dù hôn sự này là thánh chỉ ban, nhưng người đến chúc mừng không nhiều, dù có người nể mặt mà tới thì phần lớn cũng chỉ nói qua loa khách sáo một hồi mà thôi.

Thượng Quan Lan thấy quá ít người biếu quà mừng cho ta, nhất thời phẫn nộ lại định nhét tiền vào túi tiền cho ta.

Ta cười tủm tỉm ngăn nàng lại: "Ai da, mấy thứ bề ngoài qua loa là được rồi. Bổng lộc Mạnh Tự nhiều, ta không nghèo được đâu."

Thượng Quan Lan "hừ" một tiếng, nói: "Ta nhìn không ưa điệu bộ những người này đạp thấp nâng cao. Hoàng đế cũng còn tặng lễ cho ngươi, bọn họ thì lại không dám."

Nghe thấy hai chữ "Hoàng đế", tiếng cười của ta ngừng, tim hơi nghẹn lại, ánh mắt từ từ nhìn sang một chiếc hộp bên tay.

Chiếc hộp này lớn chừng bàn tay, làm từ một loại gỗ rẻ tiền, sơn bên ngoài bong tróc xám xịt, không có bất kỳ chạm khắc gì, trông cực kỳ đơn giản.

Sáng nay thái giám trong cung tới, nói là đến đưa lễ vật của Hoàng đế bệ hạ. Thím lập tức kéo ta ra ngoài tạ ơn. Cả đám người nín thở tập trung, ai cũng nghển cổ lên muốn xem Thánh thượng tặng ta thứ gì tốt... Kết quả thái giám mang ra một chiếc hộp gỗ tồi tàn từ trên khay gấm, nói với ta đây là lễ vật bệ hạ tặng.

Ta nhìn chăm chú cái hộp gỗ này hồi lâu, càng nhìn càng thấy quen mắt. Hình như đây là chiếc hộp bình thường ta dùng để đựng khởi cư chú. Ta nhớ trước khi đi ta để lại cho Ngụy Hỉ Tử, không biết tại sao lại nằm trong tay Lý Tư Diễm.

Có lẽ chủ đích là muốn khinh bỉ ta mới cho ta một vật tồi tàn ngay trước mặt mọi người, ám chỉ ta nhớ kỹ thân phận của mình - Khởi cư lang để cho hắn sai khiến.

Thái giám kia đưa hộp cho ta, lạnh nhạt nói thêm: "Thẩm nương tử chớ có mở ra lúc này. Bệ hạ dặn dò bảo nương tử đợi đến lúc đón dâu mới mở nó ra."

Không cho ta mở ra?

Ta nhíu mày, ngón tay rời khỏi chiếc khóa gỗ nhỏ, không biết trong hộp của cẩu Hoàng đế bán thuốc gì.

Thượng Quan Lan còn đang thầm thì nói gì đó với ta, nhưng ta suy nghĩ miên man, hoàn toàn không nghe lọt tai.

Ta đang cẩn thận nhớ lại tình cảnh vừa rồi, định bụng tìm kiếm loại cảm giác kỳ lạ không rõ kia bắt nguồn từ đâu. Nghĩ đi nghĩ lại mấy lần mới nhận ra ánh mắt thái giám đó nhìn ta không bình thường. Người bình thường đến tặng lễ sẽ bị ảnh hưởng bởi bầu không khí, ít nhiều vẻ mặt sẽ mang chút vui vẻ. Nhưng trên mặt thái giám này

không có lấy một chút vui mừng, chỉ thấy một sự thương hại và cảm khái rất nhỏ. Đây là đến tặng lễ sao? Giống như là đến xử lý việc tang hơn.

Ta nhạy bén cảm thấy có chuyện gì đó không đúng, chần chừ đưa tay về phía chiếc hộp kia, ngón trỏ chạm vào móc cài của nó...

"Anh Tử, ngươi nghe thấy không? Hình như đội ngũ đón dâu tới rồi." Đột nhiên Thượng Quan Lan phấn khởi chọc ta một cái: "Tiếng kèn này to rõ quá đi."

Quả thực bên ngoài vang lên tiếng kèn trống mừng vui, sự chú ý của ta bị nó thu hút, tay mở hộp cũng rút về.

Tiếng nhạc vui này giống như hành khúc của thím, khiến ánh mắt thị đanh lại, chỉ thấy thím bỗng đứng lên kiểm tra từ trên xuống dưới ta một phen, cuối cùng thấp giọng thúc giục nói: "Đến giờ rồi, Anh Anh, chuẩn bị thôi."

Thị lại quay đầu căn dặn: "Đừng quên những điều lúc trước thím dạy con. Văn chương Mạnh Tự tốt, tuyệt đối không thể để nó qua ải dễ dàng, ít nhất phải làm ra năm bài thơ Thôi trang[1], con mới theo nó ra ngoài."

(1) Thơ được làm vào ngày thành hôn, mang ngụ ý thúc giục tân nương tử chải chuốt, trang điểm.

Ta nghe tiếng kèn trong trẻo cao vang, không kìm được hé miệng cười, đáp lời thím: "Con biết rồi, con không để cho Thẩm gia chúng ta mất mặt đâu."

Nghe tin tức của Tiểu Xuyên ở đằng trước báo lại, lần này Mạnh Tự có chuẩn bị mà đến, mang theo mấy đồng môn năm đó học ở Tư thục, ai nấy đều nền móng Tiến sĩ, bụng một bồ chữ. Thẩm Tiểu Xuyên lẫn trong đám thanh niên tài tuấn này, trình độ thật sự chẳng nhằm nhò gì, may mà ta còn có mấy bằng hữu được coi là xuất sắc,

miễn cưỡng cầm hòa với người Mạnh Tự mang tới.

"Mấy việc hành người khác này vẫn phải xem Giang ngự sử." Tiểu Xuyên tổng kết: "Thật không hổ là người đàn ông hô mưa gọi gió ở Ngự sử đài, phải nói là một người giữ ải vạn người không thể qua. Một đề bài khó chặt cho đồng môn tỷ phu mang tới nhao nhao ngã ngựa, đáng tiếc vẫn bị tỷ phu phá giải..."

Ta nghe nó hớn hở miêu tả, nghe đến nóng trong người, phấn khích không thôi, lập tức rút ra một tờ giấy mới, hô to Thượng Quan Lan mài mực cho ta, vung đầu nói: "Đàn ông mấy người quá ăn hại, để ta ra đề! Đệ mang ra ngoài đố bọn họ!"

Mấy vụ gây chuyện này không thể thiếu Thượng Quan Lan, nàng lập tức xắn tay áo mài mực: "Tốt lắm! Mau mau ra một đề khó cho hắn biết năng lực của ngươi!"

Tiểu Xuyên đối diện với vẻ mặt Mẫu Dạ Xoa xanh lét của hai chúng ta sợ hãi rụt cổ một cái.

Ta tập trung suy nghĩ đề bài, một giọt mực đen rơi xuống giấy Tuyên trắng như tuyết.

Bên kia bàn là chiếc hộp Lý Tư Diễm tặng cho ta nằm trơ trọi.

Nhưng điều ta kinh ngạc là theo giọt mực này từ từ lan ra, tiếng huyên náo quanh mình dường như cũng dần dần tắt, đầu tiên là kèn, rồi chiêng trống, cuối cùng là tiêu. Sau một âm cao vút cuối cùng, tiếng nhạc im bặt, sự yên tĩnh kỳ dị lan tràn bốn bề, tựa như một giấc mộng hoang đường.

Nhạc đón dâu ngừng.

Bút trúc đột ngột rơi xuống đất, ta ngỡ ngàng ngẩng đầu, nhìn xung quanh một vòng, tìm thấy sự kinh ngạc y chang trên mặt Tiểu Xuyên và Thượng Quan Lan.

"Tại sao bọn họ không diễn tấu nữa?" Ta nhẹ giọng hỏi: "Hai người nghe thấy không? Tiếng vó ngựa, có người đang gọi..."

Tiểu Xuyên thấy ta đứng dậy định đi, lập tức giữ lấy tay áo ta: "Tỷ, tỷ là tân nương, bây giờ không thể ra ngoài!"

"Nhạc vui đột nhiên ngừng là chuyện rất không may mắn, nếu Mạnh ca ca xảy ra chuyện gì bất trắc thì làm sao!"

Thượng Quan Lan bỗng đứng lên: "Anh Tử, ngươi ở đây đừng đi đâu, ta đi ra xem giúp ngươi."

Nhưng vào khoảnh khắc nàng đứng dậy, bên ngoài vọng tới một tiếng chói tai, sau đó là tiếng nói ồn ào ong ong vang lên. Ta ngơ ngác ngồi đó, vẻ mặt hoảng hốt, mãi đến khi một tiếng kêu gào đau đớn của nam tử lọt vào tai ta, con ngươi ta co rụt lại, trong đầu như có một ánh chớp lóa mắt bổ tới.

"Tỷ!"

Tiếng hô kinh sợ của Tiểu Xuyên còn chưa dứt, ta giằng mạnh nó ra, nhấc hỷ phục rườm rà, thất tha thất thểu xông ra ngoài như phát điên.

Mạnh Tự, là tiếng của Mạnh Tự!

Có người ra tay với Mạnh Tự!

"Mạnh ca ca!"

Ta khàn giọng gào to, chạy như điên trên hành lang trước sảnh. Mũ hoa đội đầu bị gió thổi nghiêng lệch vì chạy nhanh, hỷ phục Thục Thục tỉ mỉ thêu cũng bị đạp mấy cái, nhưng bây giờ ta không rảnh lo được cái gì, đầu óc trống rỗng, trong đầu chỉ còn lại một suy nghĩ: Ta muốn gặp y.

Đi qua mấy cánh cửa thùy hoa, ta lảo đảo chạy vào trước sảnh, vào lúc ta giật màn cửa ra, cửa lớn sau bức phù điêu đóng "rầm" một tiếng. Trong sảnh bừa bộn khắp nơi, mảnh sứ vỡ đầy đất, một cây lụa đỏ cong vẹo nửa treo bên cạnh trụ son. Thím dại ra ngồi trên chiếc ghế lành lặn duy nhất, một đám phu nhân run lên cầm cập, không ngừng niệm Phật.

Một quả thanh mai lăn đến bên chân ta, tay ta run run nhặt nó lên, lúc ngồi xổm người xuống, đầu gối mềm nhũn đi, suýt nữa không đứng dậy nổi. Thục Thục khóc, đến đỡ ta. Ta nhìn khuôn mặt nàng giàn giụa nước mắt, bình tĩnh hỏi nàng: "Mạnh Tự đâu? Y ở đâu?"

"Nương tử..." Thục Thục khóc đến thở không ra hơi: "Nương tử, người về trước đi..."

Ta lại hỏi lần nữa: "Mạnh Tự đâu?"

Trước sảnh hoàn toàn yên tĩnh, đầu óc ta choáng váng, vạn vật trước mắt quay tròn như đèn kéo quân. Ta vịn Thục Thục, khàn giọng hỏi lại lần nữa: "Muội nói đi Thục Thục. Mạnh Tự đâu? Y đi đâu rồi? Có phải lại bị Lý Tư Diễm đánh không?"

Đến cuối cùng, câu chữ như đứt ruột xé gan, tô điểm bằng giọng đầy nghẹn ngào.

"Người bắt nó là sai nha Ngự sử đài."

Thím đờ đẫn nói.

Dường như thị gầy héo đi mười tuổi trong thời gian một chén trà, suy sụp ngồi trên ghế Hồ chân cao, sức lực toàn thân rã rời.

"Lúc vừa rồi con còn ở trong phòng... biểu xa con đang cùng nhị lang quân Mạnh gia so tài văn... Sai nha Ngự sử đài đột nhiên cưỡi ngựa tới, mang theo Cấm vệ hoàng thành... Bọn họ bắt Mạnh Tự

đi." Thím nói: "Giang ngự sử nói hắn cũng không rõ tình hình, nhưng Ngự sử đài bắt người chưa từng dùng đến Cấm vệ hoàng thành, chỉ sợ việc này..."

Là hắn, môi ta mấp máy, lặng lẽ đọc ba chữ kia: Lý Tư Diễm.

"Anh Tử!" "Tỷ!" "Thẩm nương tử!" Bên cạnh vô số tiếng hô kinh hãi vang lên, ta quay người điên cuồng chạy về viện của ta.

Giày thêu giẫm lên nền gạch xanh, lạnh lẽo từ mũi chân lan đến đỉnh đầu, trước mắt ta tự dưng hiện ra vẻ mặt thương hại của thái giám lúc trước. Thì ra là thế, thì ra là thế.

"Anh Tử! Ngươi tỉnh táo chút!" Thượng Quan Lan đuổi theo ta, vội la lên: "Ngươi đừng làm chuyện điên rồ!"

Ta tự mình phá cửa phòng, đưa tay với lấy chiếc hộp đơn sơ Lý Tư Diễm cho ta: "Ngươi còn chưa nhìn rõ sao? Hắn cho ta cái hộp này, nhưng bảo ta lúc đón dâu mới được mở ra, chính là sau khi Mạnh Tự bị bắt đi, chính là lúc này. Tiểu Lan, hắn đã sắp đặt xong xuôi từ lâu rồi!"

Ta không cẩn thận giẫm lên bút mới rơi xuống đất, suýt nữa trượt chân ngã sấp xuống. Thượng Quan Lan nhanh tay nhanh mắt đỡ ta.

Đang lúc lôi kéo, chiếc hộp ở đầu ngón tay rơi xuống, xoay một vòng trên không trung, rơi "cạch" một tiếng xuống đất, gỗ mục lâu năm lập tức vỡ vụn lộ ra đồ vật bên trong.

Đôi mắt Thượng Quan Lan trừng lớn, kinh hãi nói: "Đây là..."

Ta chậm rãi ngồi xổm người xuống, gạt mảnh vụn ngổn ngang ra, nhặt lên một quyển sách.

Sách bị xé thành hai nửa, nhiễm lấm tấm máu tươi, nhưng tên sách trên trang bìa lại vô cùng rõ ràng, ba chữ Khải thể Ngu thanh thoát:

Thanh mai ký.

Một tia hy vọng cuối cùng vỡ vụn, ta tuyệt vọng cúi đầu xuống.

"Là bút tích của ngươi?" Thượng Quan Lan ngập ngừng nói: "Hay là... Mạnh Tự?"

"Là của ta."

Không chỉ là bút tích của ta, mà hơn hết là cõi lòng của ta.

Ta còn nhớ rõ lúc trước cầm bút viết quyển Thanh mai ký này, trong lòng mang theo sự phấn khích tột cùng, thật không ngờ rằng trời xui đất khiến, phần bản thảo mỏng manh này lại thành bùa đòi mạng của chúng ta.

"Đây chính là lễ vật tân hôn Lý Tư Diễm cho ta." Ta ngồi xổm trên đất, giọng nói nhẹ tựa lông hồng: "Tiểu Lan, hắn bỏ ngục Mạnh Tự rồi."

Thượng Quan Lan kinh ngạc nói: "Nhưng Mạnh Tự vẫn luôn cẩn thận, không có lý nào vô duyên vô cớ bắt hắn... Ít nhất phải có cớ."

"Cớ? Đây chính là cái cớ."

Ta đặt bản thảo nhuốm máu trước mặt nàng: "Bút pháp của ta và Mạnh Tự đều là gia gia ngươi tự tay truyền thụ, nét chữ không khác bao nhiêu. Hắn muốn gán bản thảo này cho Mạnh Tự."

"Lén lút viết bản thảo ám chỉ Thiên tử, tội danh này đủ để vào nhà lao Ngự sử đài rồi."

Chuyện này vượt quá phạm vi hiểu biết của Thượng Quan Lan, hồi lâu nàng không phản ứng lại, cuối cùng chỉ bứt rứt thốt ra một câu: "Vậy làm sao bây giờ? Đi đánh trống kêu oan sao?"

Ta vịn bàn đứng lên, nói: "Nếu trống kêu oan có tác dụng, trên đời còn lấy đâu ra nhiều vu oan giá họa như vậy?"

Trong lòng dâng lên một nỗi bi ai, thực ra kể từ giây phút nhìn thấy bản thảo này, ta đã hiểu ý Lý Tư Diễm. Hắn lặng lẽ nói cho ta, muốn bảo vệ tính mạng Mạnh Tự chỉ có một con đường có thể đi.

Hắn quan tâm sự ám chỉ mơ hồ trong sách ư? Có lẽ không hề, điều khiến hắn phẫn nộ có chăng chỉ là tình ý tha thiết trong câu chữ mà thôi, bởi vì cầu không được, cho nên mới càng muốn phá hủy.

Ta gỡ mũ hoa trên đầu xuống, đi ra bên ngoài, vừa đi vừa nói: "Ta phải đi tìm Lý Tư Diễm..."

Như trong dự liệu, thím và mấy cô bác đến cản ta, bóng dáng của bọn họ qua lại không ngừng trước mặt ta, trong giọng nói nghẹn ngào mang theo tiếng khóc cầu xin... Ta rút trâm hoa tịnh đế lưu ly giấu trong người ra, kề lên mạch máu bên cổ giật lên thình thịch.

"Để cho con đi." Ta bình tĩnh nói: "Thím, đừng cản con, thím biết tính con."

Trên cây trâm này còn dính máu hôm qua Lý Tư Diễm để lại, tôn lên cổ ta thêm phần trắng trẻo yếu ớt. Những người ồn ào kia thấy máu này lập tức ngừng nói, nhường ra đường đi.

Ta đi thẳng về phía trước, như thần linh rẽ lối biển cả.

Ngoài cửa đứng đầy đội ngũ đón dâu hoảng sợ luống cuống.

Ta ra cửa, vươn tay ra với một biểu đệ của Mạnh Tự, chỉ vào con ngựa đỏ của hắn, nói: "Đưa ngựa cho ta."

"Tẩu tử... Không, Thẩm nương tử, cái này..."

Ta đoạt lấy dây cương trong tay hắn, nhanh nhẹn trở mình lên ngựa, thuận tay cắm trâm vào mông ngựa.

Ngày hôm đó, nửa số người Thắng Nghiệp phường đều nhìn thấy một cô gái mặc liên thường xanh, trang sức tóc tai rối tung, mặt lạnh tanh cưỡi một con ngựa trước ngực đeo cầu hoa đỏ thẫm lao nhanh qua thành.

Nàng đi làm gì? Có quá nhiều lời đồn đại đối với việc này, nhưng có một việc trong lòng mọi người đều biết rõ: Tiểu nương tử Thẩm gia không gả được cho đại lang quân Mạnh gia.

Có lẽ được Hoàng đế giao phó, trên đường đi cửa thành mở rộng, không có một thị vệ nào cản ta. Ta phóng ngựa chạy vào Ngự sử đài rồi vứt ngựa đó, kéo một thân hỷ phục vướng víu hoa lệ, một mình chạy vào sâu trong nhà lao.

Bên trong nhà lao lạnh lẽo ẩm ướt, rêu xanh làm bẩn hỷ phục, khiến đường thêu biến thành một màu xanh sẫm khó coi.

Bó đuốc trên vách đá chớp nháy, điểm sáng tiêu điều lay động. Con đường này khiến lòng người hoảng hốt, cảm giác lạnh lẽo âm u thấm vào máu xương ta từng chút một.

Cho đến giờ phút này, trong đầu ta vẫn trống rỗng. Làm thế cứu để cứu Mạnh Tự, làm thế nào lừa gạt Lý Tư Diễm, đều không hề có một chút nhen nhóm, chỉ biết là ta muốn đi gặp Mạnh Tự, sau đó hai người cùng nhau đối mặt với cẩu Hoàng đế.

Đúng... Ta muốn gặp y.

Ta cứ thế đi về phía trước, đi thẳng đến nhà lao cuối cùng, ở bên ngoài gian nhà lao từng giam giữ Quách tiên sinh kia, ta nhìn thấy Lý Tư Diễm đứng chắp tay, khuôn mặt mỉm cười.

Hắn lại mặc cẩm bào đỏ thẫm, đây là bộ hoa lệ nhất trong tất cả y

phục của hắn. Gấm viền đen, đai lưng ngọc nạm vàng, ngực thêu bàn long kim cang trừng mắt, từng đường kim mũi chỉ đều là thêu chỉ vàng, vậy mà lại có sự tương xứng kỳ lạ với hỷ phục trên người ta.

Mặc dù bị ta đâm một vết thương sâu như vậy, nhưng thoạt nhìn hắn chẳng hề yếu ớt, chỉ là sắc mặt hơi trắng tái thôi. Lúc mỉm cười, cơ mặt kéo sang hai bên, có một loại khí chất trẻ con ngây thơ mà tàn nhẫn.

Hắn nhìn ta, ánh mắt chuyên chú lại tham lam.

Đầu ngón tay ta bỗng run lên một cái, vẻ mặt ôn hòa này của Lý Tư Diễm còn kinh khủng hơn ba phần so với lúc hắn tức giận, bởi vì tất cả cảm xúc đều giấu dưới túi da mỉm cười, không ai có thể nhìn thấu hắn đang nghĩ cái gì.

"Thẩm Anh, thích lễ vật trẫm tặng không?"

Hắn cười nói.

Ta khàn giọng hỏi: "Ngươi làm gì Mạnh Tự rồi?"

Hắn dửng dưng: "Trẫm giết hắn rồi."

Trông thấy thân hình ta loạng choạng, cả người tỏa ra một hơi thở tuyệt vọng bi thương, hắn mới cong môi cười nói: "Lừa nàng thôi, hắn là rường cột nước nhà trẫm tự tay chọn vào Trung Thư Tỉnh, sao có thể giết đi vì nàng được?"

"Nhưng mà trẫm nhìn hắn vẫn cảm thấy cực kỳ chướng mắt." Lý Tư Diễm lạnh nhạt nói: "Cho đi lưu đày đi."

"Không được!" Ta la lớn.

"Ngươi đang làm cái gì? Rõ ràng khi đó chính miệng ngươi đồng ý

để ta gả cho y!" Ta gần như sụp đổ, búi tóc hoàn toàn rơi rớt, quấn thành một búi thê lương, giọng nói nghẹn ngào: "Tại sao? Tại sao phải nói không giữ lời. Nếu như không có ý định cho ta tự do, vậy thì ngay từ đầu đừng cho ta hy vọng là được, nhất định phải tác thành chúng ta, rồi lại nhìn chúng ta chia lìa ngươi mới hài lòng sao?"

"Hài lòng?" Khóe miệng Lý Tư Diễm co giật một cái, cuối cùng không mang nổi tấm mặt nạ ung dung thản nhiên này nữa. Hắn giận đến nắm chặt nắm đấm, gân xanh trên cánh tay ngang dọc, cười lạnh nói: "Biết không Thẩm Anh, suýt chút nữa trẫm đã thật sự thả nàng đi rồi. Chi bằng nàng đoán xem là thứ gì khiến trẫm hồi tâm chuyển ý đây?"

Không cần đoán nữa, hắn đã sớm đưa đáp án cho ta rồi, ta ngẩn ngơ nói: "Thanh mai ký..."

"Hôm đó ngươi không đi dạo phố... Ngươi đi theo ta và Mạnh Tự đến hiệu sách... Cho nên lúc đốt pháo trúc ngươi cũng ở bên cạnh... Ngươi vẫn luôn theo dõi chúng ta..." Ta vùi mặt sâu vào lòng bàn tay, nước mắt chảy xuống theo kẽ ngón tay, hối hận trong lòng như núi gào biển thét gần như xé rách linh hồn ta.

Sao ta có thể ngờ được đây? Lúc trước nhất thời nổi hứng viết ra câu chuyện này như một con bướm vỗ cánh, dấy lên sóng to gió lớn về sau.

Giọng nói của Lý Tư Diễm dường như vọng tới từ phương xa mờ ảo: "Nàng xem, đây là số mệnh. Nếu không phải nhìn thấy hai quyển truyền kỳ nàng viết ở trên bàn Thục phi, trẫm cũng sẽ không bảo Khánh Phúc tìm những quyển truyền kỳ khác về xem. Nếu không phải vô tình giở đến quyển Thanh mai ký này, trẫm cũng sẽ không biết trẫm ở trong lòng nàng hóa ra trẫm là một ma đầu nên xuống mười tám tầng địa ngục, kết cục thê thảm, chỉ xứng nằm trong quan tài gỗ mục nát, trơ mắt nhìn thanh mai trúc mã tiêu diêu tự tại đi xa..."

"Lúc ấy trẫm cảm thấy mình nực cười tột cùng, biết rõ tính tình nàng mạnh mẽ như lửa rừng nhưng vẫn trông mong xa vời nếu như trẫm có thể thỏa mãn tâm nguyện của nàng, nàng sẽ nhìn trẫm tốt hơn một chút, nhưng bản thảo này giống như giội cho trẫm một chậu nước lạnh giữa đám đông, khiến trẫm hoàn toàn tỉnh táo."

Hắn đưa tay nâng mặt ta vùi sâu xuống lên, thân mật cọ chóp mũi ta, dùng tư thế dịu dàng nhất nói lời cay nghiệt nhất: "Nếu bất kể trẫm học đòi làm quân tử như thế nào, nàng cũng sẽ không mảy may nhớ đến chỗ tốt đó, vậy sao trẫm không dứt khoát làm kẻ ác đến cùng, khiến nàng hận trẫm nhưng không thể rời khỏi?"

Ta lẩm bẩm nói: "Tên điên, ngươi là tên điên..."

Hắn lấn người tới, ngậm lấy bờ môi dính đầy nước mắt của ta, nói không rõ ràng: "Trẫm không chỉ là kẻ điên, còn là cầm thú lấy oán trả ơn, không giữ lời hứa."

Hắn như người lữ hành hạn hán đã lâu được uống giọt nước mưa đầu tiên, thỏa mãn nhắm nghiền hai mắt, ngậm môi ta gặm cắn lung tung, sức lực như trút giận, cắn ta đau đớn hết lần này đến lần khác.

Mỗi lần Lý Tư Diễm hôn ta đều dùng sức rất mạnh, so với nói là nụ hôn bày tỏ niềm yêu thích, chẳng thà nói là một loại đánh dấu hay chiếm giữ của kẻ bề trên. Cả người ta khẽ run, không nói rõ được cảm giác trong lồng ngực là gì, cảm giác bất lực nhục nhã xen lẫn xấu hổ cùng cực.

Giữa lúc môi lưỡi quấn quýt, tay chân ta như nhũn ra, lưng mệt mỏi dán lên tường đá.

Dường như qua rất lâu sau, hắn mới chậm rãi buông ta ra.

So với hắn ý loạn tình mê, phản ứng của ta có thể nói là lãnh đạm.

Ta quá ghét lao ngục lạnh lẽo, ảm đạm, đầy rêu xanh và rắn rết này, sợ hãi trong lòng lấn át sự nhạy bén của giác quan. Trong sự âm u ngạt thở này, ta khe khẽ mở miệng, giọng nói khản đặc.

Ta nói: "Nếu ta đi theo ngươi, ngươi có thể thả Mạnh Tự không?"

Tiếng hít thở bên tai nghẹn lại, Lý Tư Diễm từ từ quay đầu, đôi mắt hồ ly tàn độc u ám, sát ý hiện rõ trên mặt.

"Tại sao nàng vẫn không ngoan như thế?" Tàn bạo hiểm độc rỉ ra từ xương cốt hắn, ánh đèn chiếu vào nửa bên mặt hắn tựa như ác quỷ diễm lệ nhất.

Hắn như cười như không nói: "Thẩm Anh, bây giờ nàng còn có cái gì có thể mang ra bàn điều kiện với trẫm? Đi theo trẫm? Cái gì gọi là đi theo trẫm? Đi đâu?"

Ta ngơ ngác rơi lệ, không đáp nổi một chữ. Đúng vậy, ta lấy cái gì bảo lãnh Mạnh Tự với hắn, hắn là chủ thiên hạ, bóp chết những nhà quan lại nhỏ nhoi chúng ta như bóp chết một con kiến. Hắn bắt ta tới chính là hắn không muốn tiếp tục nhịn nữa, một Hoàng đế không còn nhẫn nại nữa, có cái gì hắn muốn mà không có được đâu?

Lý Tư Diễm nhìn bờ môi ta hơi hé vì ngây người, ánh mắt ngày càng tối đi, tuôn ra dục niệm dơ bẩn hèn hạ.

Ngón tay hắn quệt qua đôi môi trơn mềm của ta, nhẹ nhàng vân vê, thấp giọng nói: "Thật đáng thương, chỗ này sưng hết lên rồi."

Ta bị ép ngửa đầu, xương cổ cong thành một đường cong yếu ớt, son môi đỏ lem sang bên mặt, dáng vẻ nhếch nhác.

Hắn lại nghiêng người tới, ghé vào bên tai ta nói khẽ: "Tử Thần điện quá lạnh, thiếu một người làm ấm giường. Thế này đi, nàng hầu hạ trẫm thoải mái, trẫm sẽ thả Mạnh Tự."

Ta kiềm chế kích động muốn hét lên, bỗng trợn trừng đôi mắt, một cơn giật mình từ đỉnh đầu lan thẳng xuống lòng bàn chân.

Hắn cười nói: "Nàng nói đúng, trẫm là kẻ điên, là cầm thú. Muốn hầu hạ trẫm thoải mái thì phải dùng tư thế mới mẻ nhất trên Tị hỏa đồ[2] mới được. Thẩm Anh, chẳng phải nàng rất yêu Mạnh Tự sao? Để cứu hắn, chút hy sinh ấy có tính là gì..."

(2) Tên khác của Xuân cung đồ.

Hắn chưa nói xong, ta dùng hết sức lực đẩy mạnh hắn ra, hắn loạng choạng hai bước, u ám ngẩng đầu lên nhìn ta.

Ta tức đến cả người phát run, sắc mặt còn xanh hơn màu hỷ phục mấy phần, đưa tay chỉ vào hắn, điên cuồng quát: "Tránh ra, thứ buồn nôn! Đừng hòng bà đây bán mình cho ngươi! Cho dù hôm nay bà chết cũng tuyệt đối không cho ngươi toại nguyện!"

Mày kiếm Lý Tư Diễm hơi nhướn lên, chậm rãi đứng thẳng người, lộ ra một vẻ mặt gần như động vật họ mèo cỡ lớn trước khi đi săn, nhất quyết phải có được lại xen lẫn một chút khát vọng.

Hắn dùng loại ánh mắt này nhìn chằm chằm ta hồi lâu, đột nhiên cười nói: "Trẫm từng nói ghét nhất dáng vẻ hiên ngang lẫm liệt, cao ngạo kiên cường của nàng, nhưng xem ra hôm nay cũng có mấy phen tình thú khác."

Trong ánh mắt phẫn nộ đến có thể phun ra lửa của ta, hắn liếm môi mỏng, nói khẽ: "Không có gì khiến người ta sung sướng hơn chà đạp thứ sạch sẽ thuần khiết."

Chương 40: Một nửa trái tim

"Thiên hạ không có thứ trẫm không giành được."

Trước đây rất lâu, Lý Tư Diễm từng nói với ta câu này.

Lúc đó hắn mới soán vị không lâu, chưa ngồi vững long ỷ, người Đột Quyết ngấp nghé phương Nam giàu có phồn hoa, nhân lúc Hoàng đô nội loạn, ồ ạt vượt qua biên cảnh, vó ngựa thẳng hướng đế đô.

Tuy vậy, nhìn chung mà nói Lý Tư Diễm cướp ngôi tương đối bình ổn, không gây nên phản loạn quy mô lớn, hệ thống phòng ngự các nơi vẫn vận hành bình thường. Người Đột Quyết chủ quan khinh địch, kỵ binh xuất quân thất bại, không những không cướp được vật tư, còn công cốc bị bắt mất một thủ lĩnh quý tộc. Lý Tư Diễm lợi dụng con tin này giáng một đòn mạnh vào bộ tộc kia.

Lúc đưa sứ đoàn ra Trường An, hắn lười biếng nói với ta, một con tin quan trọng có thể đổi lấy trâu ngựa tốt nhất, hợp tung liên hoành[1] vài lần là có thể làm lung lay liên minh bộ tộc trên thảo nguyên vốn đã lỏng lẻo, nhưng nếu như muốn nhiều thứ hơn, đất đai, vàng bạc, Yên Vân thập lục châu, biên cảnh phương bắc an bình lâu dài, vậy thì chỉ có thể quang minh chính đại đi cướp lấy.

(1) Kế sách liên minh giữa các nước chư hầu thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc.

Lý Tư Diễm lớn lên ở Dịch Đình tài nguyên cằn cỗi, hiểu rõ nhất nên cướp đồ từ tay người khác như thế nào, một là uy hiếp dụ dỗ, hai là lừa gạt cưỡng đoạt. Trong mắt hắn, thanh danh khí độ đều là hư vô, chỉ có nắm chặt đồ vật trong tay mới yên tâm nhất. Chỉ cần là biện pháp hữu dụng thì không quan trọng thủ đoạn có hèn hạ hay không.

Cho nên khi hắn lấy năng lực thật sự ra đối phó ta, ta mới hiểu được

ngày trước ta ở trong cung làm loạn đủ kiểu chẳng qua là ỷ vào hắn dung túng mà thôi.

Có lẽ là không muốn nhìn ta và Mạnh Tự khóc lóc với nhau, hắn không xử lý Mạnh Tự ngay trước mặt ta, mà là đuổi y đến Phù Dung Uyển, cho ngựa cho diều hâu ăn, làm việc chân tay thấp kém nhất.

Hắn lạnh nhạt nói với ta: "Nàng chỉ từng thấy Phù Dung Uyển ban ngày săn bắn náo nhiệt, chưa từng trải nghiệm gió lạnh và sói hoang trên thảo nguyên ban đêm. Nàng đoán xem Mạnh Tự bị trẫm đuổi đến nơi đó, bao lâu thì sẽ không chịu được cuộc sống sa lầy trong bùn đất, quỳ gối bên chân trẫm xin trẫm buông tha hắn đây?"

Ta bị nhốt trong nhà lao sâu nhất trong Ngự sử đài, ánh mắt bất động, sắc mặt tái nhợt như người chết.

"Tam nương tử nhà Hộ bộ Thị lang có thể nói là một lòng si tình với hắn. Trẫm vừa mới hạ lệnh, nàng ta lập tức đuổi theo xe tù, có thể nói là hoạn nạn thấy chân tình."

"Tại sao không nói nữa?"

Lý Tư Diễm giữ thẳng mặt ta, xoa nắn gò má của ta, dường như muốn cho khuôn mặt ta thêm chút huyết sắc, nhưng lại trát đầy một tay phấn.

Ta quay mặt đi chỗ khác, đường viền vàng trên hỷ phục phản xạ ánh sáng lấp lánh dưới ánh nến.

Tay áo tô điểm hoa văn hoa lan, cánh hoa run nhè nhẹ theo cơ thể ta.

Hắn tỉ mỉ quan sát hỷ phục ta mặc, ánh mắt u ám, hình như đột nhiên nhận ra hôm nay ta ăn mặc xinh đẹp đều là vì một người đàn ông khác.

Âm thanh xé vải "xoẹt" vang lên, hoa lan quấn cành Thục Thục tâm huyết thêu hai tháng đầu một nơi thân một nẻo. Cả người ta chấn động, nắm chặt vạt áo, hoảng sợ nói: "Cút đi! Cút đi!"

Thấy hắn lại tới hung ác lôi kéo đai lưng của ta, ta kinh hãi biến sắc, tay đánh lung tung vào hắn, suy sụp khóc lóc nói: "Đừng ở chỗ này, ta không muốn!"

Lý Tư Diễm nhắm mắt làm ngơ, ép ta vào trong góc, lột hỷ phục của ta như lột một củ tỏi đáng thương, lộ ra trung y màu trắng bên trong. Ta vừa lạnh vừa sợ, ôm người gào khóc, vừa khóc vừa nói: "Đồ vô ơn! Bà đây cứu ngươi hai lần, ngươi lại báo đáp ta như vậy, ngươi không phải người..."

"Câm miệng." Hắn lạnh lùng quát.

Ta khóc đến sắp ngất đi, nước mắt giàn giụa khắp mặt mũi, cả đời này chưa bao giờ tuyệt vọng như vậy. Hắn là đao trảm treo trên đầu ta, bây giờ sắp sửa chém xuống, đập nát vụn chút tôn nghiêm ngạo cốt đáng thương của ta, mà ta ngoại trừ khóc thì hoàn toàn bất lực ngăn cản.

Trong tiếng khóc thét tuyệt vọng của ta, hắn lệnh ngục tốt bưng tới một chậu nước sạch, nắm cổ áo ta kéo ta đến bên chậu gỗ, tức giận nói: "Rửa sạch những thứ ma lem vẽ trên mặt nàng đi."

Lời này lọt vào trong tai ta không khác gì "rửa sạch mình dâng lên."

Thấy ta còn đang khóc không ngừng, Lý Tư Diễm bực bội như một khắc sau là sẽ hất bay nóc nhà lao, cưỡng ép bóp cằm ta ép ta ngửa mặt lên, dùng vải hỷ phục rách nát thấm nước lạnh, thô bạo lau đi lớp trang điểm của ta.

Sau khi lau sạch chút bột chì cuối cùng, hắn hung hăng ném vải rách vào trong chậu nước, cởi bỏ áo ngoài, quay đầu phủ lên người ta.

Ta run run rẩy rẩy quấn chặt y phục, áo ngoài kia còn mang theo nhiệt độ cơ thể, rõ ràng là ấm áp nhưng lại làm người ta khiếp đảm không gì bằng.

Chủ nhân áo khoác dường như đang cố gắng kiềm chế lửa giận của mình, đi qua đi lại trong nhà lao.

Ta nhìn hắn từ trong khe hở y phục, giống như đang nhìn một ác ma điên cuồng.

Đột nhiên hắn như chợt nhớ ra cái gì, quay đầu nói với ta: "Nàng..."

Khoảnh khắc hắn quay người lại, ta sợ đến co rụt cổ, cả người chui về trong y phục.

Hắn bắt gặp sự sợ sệt và nhát gan hiếm thấy của ta, dường như bị vẻ mặt này hun nóng, giận đến gần như bốc ra khói: "Trẫm sẽ ở chỗ này muốn nàng sao? Nàng coi trẫm là cái gì? Chó hoang động dục sao?"

Đúng là ta nghĩ như vậy, nhưng không dám nói một chữ, chỉ dám cắn môi ra sức lắc đầu.

Hắn cực kỳ thất vọng, chỉ vào người ta cười lạnh nói: "Được, được. Nếu nàng đã cảm thấy trẫm là ma đầu như vậy, vậy trẫm cũng không cần thiết ra tay nể tình với nàng!"

Ta lặng lẽ dịch vào góc tường, lắp bắp hỏi: "Ngươi muốn làm gì?"

Lý Tư Diễm liếc ta một cái không nói gì, lập tức đi thẳng.

Cửa sắt ầm ầm đóng lại, ta một thân một mình ngồi run bần bật trong đống bừa bộn.

Quá kinh khủng.

Ta vừa kinh hãi vừa gào khóc, vết thương chưa lành trên bả vai còn dính nước, sau một hồi giày vò, đêm đó ta lên cơn sốt cao, bệnh đến thoi thóp trong gian nhà lao âm u này. Mở mắt là thấy mấy con người nhỏ nắm tay nhau nhảy múa trước mắt, vừa nhắm mắt lại là mấy con người nhỏ ngừng múa, đổi thành vươn tay ra sức đánh vào đầu ta.

Trung y ướt sũng dán vào người, ta lạnh đến răng đánh cầm cập. Áo ngoài của Lý Tư Diễm cũng không làm ấm được, ta khoác nó lên người nhưng vẫn lạnh muốn chết.

Lúc đêm khuya, thị vệ giữ cửa phát hiện tình trạng khác thường của ta, tức tốc bẩm báo trong cung. Không bao lâu sau, người bạn cũ của ta - Phạm thái y xách theo hòm thuốc vội vàng đến xem. Nhìn thấy tình trạng của ta, ông ta giật mình kêu lên, sốt ruột nói: "Trọng thương của nàng chưa lành, sức khỏe kém, còn tiếp tục ở lại đây nữa thì mạng cũng không còn!"

Thị vệ sững sờ, thấy bộ dạng ta quả thực tiều tụy, thế là lại vội vã vào cung thưa lời. Ta phát ra tiếng kêu như mèo con: "Phạm đại nhân..."

Phạm thái y cho ta uống viên thuốc an thần, tiếng thở dài không ngớt.

Ông ta còn chưa biết tại sao ta lại xuất hiện ở đây, còn trở thành thế này, theo bản năng chỉ cảm thấy có lẽ ta lại chọc vào người không nên chọc, không dám khuyên cho nên chỉ thở dài.

Ta sụt sùi nói: "Phạm đại nhân, ông đừng chữa cho ta, cứ để ta bệnh chết như vậy đi."

Phạm thái y sững sờ: "Ngươi nói gì vậy?"

Ta mơ mơ màng màng nói: "Nếu như ta tự sát, Lý Tư Diễm sẽ

không bỏ qua cho người nhà ta, cũng sẽ không bỏ qua cho Mạnh Tự... Nhưng nếu ta bệnh chết thì sao? Vậy thì ta có thể một mình ra đi lặng lẽ, sẽ không liên lụy đến họ, cũng có thể bảo vệ trong sạch..."

Sống không bằng chết, không sai, bây giờ trong đầu ta chỉ toàn là bốn chữ này.

Ta cuộn tròn người, khóc nấc lên. Giọng nói Phạm thái y mỏi mệt, ông ta nói: "Ta hiểu ngươi là Sử quan, ngươi muốn thanh bạch mà đi, nhưng thái y thế gia chúng ta cũng có tổ huấn hành y cứu đời. Khoanh tay bỏ mặc ngươi bệnh tật ư? Đừng nói là bệ hạ không thể nào đồng ý, cho dù người thật sự có ý này, lão phu làm lang trung trong lòng cũng không yên."

Ông ta vừa nói vừa giao phó dược đồng chuẩn bị thuốc, kim mảnh đâm vào huyệt đạo của ta hơi đau nhói.

Thuốc của ông ta còn chưa sắc xong, Lý Tư Diễm đã đẩy cửa vào. Bây giờ ta thấy hắn như gặp cơn ác mộng đáng sợ nhất, cựa quậy co rụt về đằng sau. Phạm thái y vội vàng ấn ta xuống: "Đừng động đậy để kim rơi mất!"

Vẻ mặt Lý Tư Diễm vẫn cực kỳ âm u.

Ta gắng gượng mở mắt, nhìn thấy hình như trong tay hắn xách thứ gì, tập trung nhìn lại, là một chiếc chăn bông dệt nổi mới tinh, là kiểu dệt trong cung, ta từng nhìn thấy trên giường Ngụy Uyển Nhi.

Hắn ném chăn mềm lên lưng ta, nói với Phạm thái y: "Ra ngoài."

Thấy tâm trạng Hoàng đế cực kém, Phạm thái y cũng không dám nhiều lời, vâng dạ rời đi.

Ta ốm rất nặng, sắc mặt đỏ ửng bất thường. Lý Tư Diễm chăm chú nhìn ta một lúc, lành lạnh nói: "Thế nào, suy nghĩ kỹ càng chưa?"

"Cái gì?" Ta hỏi.

"Bà cụ Mạnh gia chống gậy đánh vào cửa nhà nàng." Hắn nhẹ nhàng vén tóc mái mướt mồ hôi của ta: "Toàn bộ Thắng Nghiệp phường đều đến xem trò cười nhà nàng... Cháu gái vào nhà lao Ngự sử đài không ra được, con trai độc nhất bị đuổi ra khỏi Thái học, nàng nói cảm nhận trong lòng thím nàng bây giờ thế nào đây?"

Hắn nói: "Tuy là người một nhà, nhưng dẫu sao cũng có khoảng cách thân sơ. Nàng phá hủy tiền đồ của đệ đệ nàng, bà ấy có oán hận nàng hay không?"

"Trẫm từng nói muốn bẻ gãy ngạo cốt của nàng thì có rất nhiều cách." Lòng bàn tay hắn nhẹ nhàng cọ qua khóe môi ta: "Thẩm Anh, chỉ cần nàng còn có thứ để tâm thì không có cách nào thoát khỏi lòng bàn tay trẫm."

Làm sao ta không rõ Lý Tư Diễm có ý định gì, hắn muốn cho ta bị cô lập giống như hắn, lẻ loi một thân một mình, chỉ có thể sống dựa vào hắn như thế này, một lòng làm thú cưng của hắn.

"Ngươi buông tha cho ta đi." Ta yếu ớt nói: "Ta sẽ không gả cho bất kỳ ai khác, chờ Tiểu Xuyên trưởng thành, ta sẽ đi Chung Nam Sơn xuất gia, ta..."

Hai ngón tay thon dài đặt lên môi ta, Lý Tư Diễm thản nhiên nói: "Xem ra nàng vẫn còn nuôi hy vọng."

Hắn nói: "Trẫm không thích cò kè mặc cả với người khác."

Ta khóc lên: "Cầu xin ngươi..."

Lý Tư Diễm vỗ vỗ gò má ta, cười một tiếng với ta: "Nàng nhớ đệ đệ nàng rồi sao? Trẫm dẫn nàng đi gặp nó."

Nhưng thà rằng cả đời này ta không gặp Tiểu Xuyên nữa, cũng không muốn nó tới nơi âm u này, nhìn thấy dáng vẻ thảm hại nhất của tỷ tỷ luôn kiêu ngạo của nó.

Nó bị hai thị vệ giải vào nhà lao, vừa thấy ta là vành mắt ửng đỏ lên. Hoàng đế ở bên cạnh, nó không dám khóc, chỉ có thể ngồi quỳ bên cạnh ta, dùng đôi mắt cực kỳ giống nhị thúc nhìn ta.

Ta miễn cưỡng ngồi dậy, đưa tay xoa đầu nó: "Đừng buồn, ta không sao."

Lời này nói ra chính ta cũng ngán ngẩm. Không sao? Rõ ràng là ta gặp phải chuyện lớn tày trời, ngoại trừ Mạnh Tự, không ai có thể thảm hơn ta.

Ta hỏi nó: "Thím thế nào rồi?"

Tiểu Xuyên nói: "Mẹ ổn cả."

Tất nhiên là ta không tin.

Tiểu Xuyên còn nhỏ tuổi, cảm xúc lộ hết ra mặt, nhìn nó khổ sở thế này là biết chắc chắn từ ngày hôm qua hai phủ Thẩm Mạnh gian nan như nướng trên đống lửa.

Giờ khắc này ta nghĩ tới thỏa hiệp. Chẳng phải là một thân thể tàn phế thôi sao? Cho Lý Tư Diễm là được rồi, cùng lắm thì sau khi chết chịu tổ tông giáo huấn, cũng tốt hơn vô số người vô tội bị ta liên lụy.

Thế nhưng... ta vẫn không cam tâm.

Lý Tư Diễm khoanh tay, lạnh mắt nhìn hai tỷ đệ chúng ta.

Hồi lâu sau, hắn chậm rãi bước tới, khóe miệng nhếch lên, ôn hòa nói với Tiểu Xuyên: "Thẩm Xuyên đúng không? Năm nay bao nhiêu tuổi?"

Tiểu Xuyên nói: "Mười ba."

Lý Tư Diễm khen: "Mười ba tuổi tú tài, cũng được coi là thiếu niên anh tài. Thẩm gia quả thật truyền thống học giỏi, con cháu có tiền đồ."

Tiểu Xuyên ngơ ngơ ngác ngác đáp một tiếng, Lý Tư Diễm nở nụ cười không hề có tình cảm.

Ta thấy hắn lại lộ ra dáng vẻ súc vật kia, ánh mắt vô tình mà lạnh lẽo, ta lập tức hoảng hốt, chống người nói giọng khàn khàn: "Không được ra tay với Tiểu Xuyên. Lý Tư Diễm, nó còn nhỏ..."

Lý Tư Diễm thân mật kéo tay Tiểu Xuyên nói: "Nàng nghĩ trẫm quá xấu xa rồi, tại sao trẫm phải ra tay với nó?"

"Là trẫm nhìn nó cảm thấy rất ưng, muốn cho nó theo học thầy nho mới mở lớp ở Trường An, ngày sau thi đỗ Tiến sĩ sẽ trao cho chức vụ tốt nhất."

"Đúng rồi, Quan nương tử nhà Tế tửu Quốc Tử Giám thông minh lanh lợi, tri thư đạt lý, cực kỳ xứng đôi với Thẩm Xuyên. Đến lúc đó có lẽ trẫm còn có thể nối một sợi tơ hồng, tác thành một đoạn giai thoại nữa."

Rõ ràng hắn đang nói lời này với Tiểu Xuyên, nhưng hai mắt lại chăm chú nhìn ta, không bỏ qua một chút chuyển biến nhỏ bé nào của ta.

Ta cắn môi, muốn ưỡn thẳng lưng, nhưng ánh mắt vẫn dần ảm đạm xuống.

Hắn đoán không sai, người nhà nương tựa lẫn nhau là điểm yếu cuối cùng của ta.

Ta nhớ lúc Tiểu Xuyên ra đời, thím sinh khó. Khi đó mẹ ta còn sống, người và cha ta cùng nhau chạy khắp cả phường đi mời lang trung phụ khoa. Ta thì ở nhà cùng bà và ca ca trông nhà, nhìn thấy nhị thúc đi qua đi lại ngoài cửa, tiếng kêu đau đớn của thím đứt quãng vọng ra từ trong cửa.

Ta bị dọa đến chẳng biết làm sao, hỏi bà ta, sinh con có phải là chuyện rất đáng sợ không. Nếu thím đau đớn như vậy tại sao còn nhất định phải sinh? Là vì nối dõi tông đường sao?

Bà ta khi đó còn khỏe mạnh nhẹ nhàng xoa đầu ta, hiền từ trấn an ta nói, nhà khác có thể là như thế, nhưng nhà chúng ta sinh con không phải là vì truyền lại chút hương hỏa chẳng đáng kể ấy trên đời.

Sinh con là kiếp số của mẫu thân, nhưng rất nhiều người sinh dục con là để thêm một phần hy vọng thôi. Đời người trăm năm như bóng câu qua cửa sổ, nếu như không ai nhớ nhung, cũng không có người thân để nhớ nhung, cứ lẻ loi sống trên đời như vậy thì sẽ cô độc biết bao.

Sau khi trải qua rất nhiều cuộc sinh ly tử biệt, ta càng cảm thấy bà nói rất có lý. Tình thân tốt đẹp có thể chữa lành con người khi còn sống, cho dù vào lúc khốn quẫn nhất cũng có người nhớ nhung. Có đôi khi chính vì chút nhớ nhung này mới có thể gượng người ngẩng đầu trong vực sâu, tiếp tục đi về phía trước.

Cho nên ta có thể mất đi tất cả, tính mạng của ta, tự tôn của ta, tình yêu của ta, nhưng duy chỉ không thể chấp nhận mất đi người thân.

Một giọt nước mắt rơi trên chăn gấm dày dặn.

Một giọt, rồi một giọt.

Giống như một trận mưa cuối xuân, vùi hoa tàn vào bụi đất, tỏa ra

mùi hương thoang thoảng trong đất bùn, là mùi vị mục rữa của mùa xuân.

Ta nói khẽ: "Lý Tư Diễm, ta..."

"Tỷ! Những thứ này đệ đều không cần! Tỷ đừng đồng ý với hắn!"

Giọng nói đanh thép của thiếu niên phá vỡ không khí ngưng trệ.

Lời của ta nghẹn ở cổ họng.

Tiểu Xuyên vùng mạnh thoát khỏi tay Lý Tư Diễm, hét hớn: "Ai thích những thứ ban ơn này thì đi mà lấy, thứ của Thẩm gia chúng ta trước giờ chỉ dùng học thức để đổi. Bán tỷ tỷ có được vinh hoa, Thẩm Xuyên ta không thèm!"

Tiểu Xuyên luôn luôn điềm đạm, giờ phút này lại nổi cả gân xanh trên cổ. Nó phẫn nộ như một con nghé con, vẻ mặt chẳng khác gì hồi đó ta ở trên Tuyên Chính điện mắng Hoàng đế.

"Tiểu Xuyên..." Ta trợn to mắt.

"Tỷ, không cần thỏa hiệp vì đệ." Tiểu Xuyên nói: "Cha đệ biết sẽ báo mộng tới mắng đệ."

Bóng lưng đơn bạc của người thiếu niên chắn trước người ta, nó quay sang Lý Tư Diễm, cứng cổ mắng: "Chẳng phải chỉ là mang tính mạng ta ra uy hiếp tỷ tỷ ta sao? Được, ngươi cứ việc giết hai tỷ đệ chúng ta như giết cha ta đi. Đừng đê hèn như chuột nhắt, giở đủ thủ đoạn uy hiếp một cô gái!"

Bị một đứa trẻ con tí tuổi đầu chỉ vào mũi mắng một trận, Lý Tư Diễm cũng không tức giận, hoặc là hắn đã dự liệu được tình hình này từ sớm.

Dù sao người Thẩm gia chúng ta đức hạnh thế nào, hắn rõ ràng hơn

bất kỳ ai.

Hắn lạnh nhạt nhìn về phía ta nói: "Đệ đệ nàng không hiểu chuyện lắm."

Hắn lại cầm tay phải Tiểu Xuyên lên, xem xét tỉ mỉ, nói khẽ: "Tay tỷ đệ hai người rất giống nhau, đều là tay cầm bút, chỗ đốt ngón tay có vết chai."

Suy cho cùng Tiểu Xuyên còn nhỏ tuổi, khí thế hoàn toàn không áp đảo được Lý Tư Diễm ngồi trên chỗ cao. Mặc dù nó ra sức vùng vẫy nhưng lực tay người kia khỏe như kìm sắt, nó không thể vùng ra được.

Lý Tư Diễm đầy hứng thú mở miệng, giọng nói như rắn độc trườn qua da ta: "Lúc trước trẫm ở Dịch Đình, tổ tiên tiểu tử cùng phòng là thầy thuốc. Trẫm có thể sống sót sau nhiều lần đánh đập như vậy là không thể thiếu sự giúp đỡ của hắn."

"Hắn nói xương ngón tay người, nếu dùng một lực thích hợp bóp nát, bề ngoài nhìn không ra vết thương nhưng sau này sẽ không cầm được vật nặng, không cầm được cung ngựa, cũng... không viết được chữ."

Hắn vừa mới buông ra một chữ cuối cùng, một tiếng "răng rắc" nhỏ vang lên, tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Xuyên phát ra khiến ta sắp rách cả mí mắt.

"Tiểu Xuyên!" Ta cũng hét ầm lên.

Ta gần như lập tức nhào tới, run rẩy kéo tay nó, thế nhưng đã muộn. Xương ngón út của Tiểu Xuyên bị bẻ gãy thành một góc độ kỳ dị, mềm oặt rũ xuống.

Ta trợn trừng mắt, ngón tay gãy của nó chói mắt như tuyên bố vận mệnh thân bất do kỷ của chúng ta.

"Tỷ, không sao." Tay đứt ruột xót, Tiểu Xuyên đau đến mồ hôi chảy ròng ròng, nhưng vẫn không muốn chùn bước: "Để hắn bẻ gãy cả mười ngón tay đệ là được, tỷ không cần bán mình vì đệ..."

Ta ngửa mặt nhìn Lý Tư Diễm, cả người tỏa ra nỗi hận khắc cốt, gần như có thể róc thịt trên người hắn.

Lý Tư Diễm bị ta nhìn bằng ánh mắt này, ngược lại có phần sảng khoái, ôn hòa nói: "Yên tâm đi, nó là đệ đệ của nàng, trẫm sẽ không phế mười ngón tay nó. Cùng lắm chỉ là khiến nó không viết được chữ nữa thôi."

Tiểu Xuyên luyện chữ từ nhỏ, nét chữ Ngu thể Khải thanh thoát mềm mại, phế đi tay viết chữ của nó có khác gì phế người nó đâu?

Ta nghiêm túc nói: "Lý Tư Diễm, ngươi sẽ gặp báo ứng."

"Chẳng phải trẫm đã gặp báo ứng là nàng rồi đấy sao?" Lý Tư Diễm vươn tay vừa mới bóp nát xương cốt Tiểu Xuyên, nhẹ nhàng mơn trớn gò má đỏ bừng của ta: "Đừng nói là báo ứng, cho dù trẫm phải xuống địa ngục cũng nhất định phải kéo nàng theo cùng."

Hắn không còn giả bộ trấn tĩnh nữa. Hoàng đế cao cao tại thượng, trong tù đá cao ba mươi thước, u ám cực đoan trong máu xương Lý Tư Diễm phóng thích hết ra ngoài. Hắn là ngọn lửa rừng thiêu hủy mọi thứ trên cánh đồng hoang, cái gì cũng chẳng màng, chỉ cố chấp muốn thứ mình coi trọng.

Tiểu Xuyên đọc thánh hiền Khổng Mạnh từ nhỏ, có bao giờ từng thấy Hoàng đế như chó điên thế này? Nhất thời nó quên cả đau đớn, vẻ mặt sợ hãi vô cùng.

Chó điên nhìn chằm chằm vào ta, trong mắt lộ ra khao khát tột cùng. Hắn là chó điên, ta chính là miếng thịt thơm ngon nhất, có lẽ từ khi bắt đầu ta đã không có sự lựa chọn.

Nghĩ đến đây, bả vai ta sụp xuống chán nản.

Bắt đầu từ khi vào nhà lao, ta gắng gượng chống đỡ chừng một ngày một đêm, bây giờ cuối cùng trở thành nỏ mạnh hết đà, ngoan cố không nổi nữa.

Đầu tiên là Mạnh Tự rồi đến Tiểu Xuyên, từng người bên cạnh ta bị hắn lấy ra uy hiếp ta, người tiếp theo sẽ là thím. Ta biết nhà lao Ngự sử đài có hơn trăm loại hình phạt khốc liệt, khiến cho người ta đau nhưng không thể chết. Hắn sẽ lần lượt dùng những thứ này lên người thím, cho đến khi ta cúi đầu mới thôi.

Dù sao kết cục đã định, vậy ta kiên cường còn có ý nghĩa gì đây?

Ta quay đầu, nhìn Tiểu Xuyên một cái cuối cùng.

Sau đó từ từ dán mặt lên ngực Lý Tư Diễm, đưa tay vòng quanh eo hắn như một bụi hoa thố ti, ngừng lại một chút rồi khe khẽ xoa bên eo hắn.

Cơ bắp Lý Tư Diễm bỗng chốc cứng đờ, run lên rất khó phát hiện.

Ta nói: "Lý Tư Diễm ngươi mang ta về Tử Thần điện đi, ta theo ngươi."

Không đợi Lý Tư Diễm kịp phản ứng, Tiểu Xuyên đã sụp đổ trước, tiểu thiếu niên chưa lớn hẳn đỏ mắt kêu la. Ta không nghe cẩn thận, nhưng mà đại loại là bảo ta đừng hi sinh vì nó, nó sẽ không bằng lòng các kiểu.

"Tiểu Xuyên, không phải ta vì đệ, ta là vì thím."

Ta chảy nước mắt mỉm cười.

Tiểu Xuyên ngây người, ngừng giãy giụa, ngơ ngác nhìn ta.

Ta rúc vào trong ngực Lý Tư Diễm, dịu dàng xoa tóc Tiểu Xuyên.

Giống như rất nhiều năm trước, bà ta ở ngoài phòng sinh của thím, nhẹ nhàng xoa đầu ta vậy.

Bé con trong ký ức trưởng thành rồi, ta cũng đã trưởng thành. Nhưng nhìn lại chuyện cũ, khung cảnh ta nhớ rõ nhất không phải là hình hài trắng trẻo của Tiểu Xuyên lúc nhỏ, mà là nụ cười suy yếu mà mãn nguyện của thím lúc ôm con trai sau khi vất vả gắng gượng bước qua Quỷ Môn Quan.

Khi đó dường như thị ôm bảo vật trân quý nhất trên đời.

Vào đêm thứ hai sau khi trượng phu qua đời, thị mặc đồ trang trắng thuần như tuyết, vừa đốt đèn vừa hỏi ta, ở trong lòng các người, có phải người nhà hoàn toàn không quan trọng bằng đại nghĩa Sử quan hay không?

Phải, nhưng cũng không phải.

"Đệ thân là con cháu Thẩm gia có khí khái này, các trưởng bối dưới suối vàng có biết chắc chắn cảm thấy vui mừng." Ta nói: "Nhưng mẹ đệ không phải họ Thẩm cũng không phải Sử quan xương cứng, thị chỉ là một người mẹ chờ đợi con mình về nhà, hy vọng con có tiền đồ tốt mà thôi. Tiểu Xuyên, ta không nỡ để thím buồn. Con người sống không chỉ vì khí tiết, mà còn vì tình cảm và trách nhiệm. Thím cần đệ, đệ quay về đi, thay ta chăm sóc thím."

"Vậy tỷ thì làm sao!" Tiểu Xuyên to tiếng nói, trong giọng nói cũng mang theo nghẹn ngào: "Tỷ tỷ, tỷ muốn cả đời bị nhốt trong cung sao? Sống cuộc sống khom lưng luồn cúi như thế này, tỷ thật sự cam tâm sao?"

Ta im lặng trong chốc lát, quả quyết nói: "Ta cam tâm."

Dứt lời, ta quay mặt đi: "Đi đi Tiểu Xuyên, chăm sóc tốt cho thím. Đệ dám để thím có một chút không thoải mái, ta sẽ tìm đệ tính sổ."

Lý Tư Diễm không cử động, mặc cho ta dựa sát, mãi sau mới cứng đờ giơ tay lên chạm vào bên eo ta.

Dường như hắn cực kỳ không quen với sự thân cận của ta, sợ chạm một cái sẽ vỡ nát, nhưng lại vô cùng muốn chạm vào. Hắn ngây người một lát, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, trở nên căng thẳng, một tay cởi xuống đoản kiếm tùy thân bên hông mình ném ra ngoài, bảo đảm ta không có cơ hội làm tổn thương mình như lần trước.

"Thẩm Xuyên, ra ngoài." Giọng nói của hắn như mê sảng.

Tiểu Xuyên không muốn đi, nhưng việc này không do nó quyết định. Hoàng đế vừa lên tiếng, chốc lát có hai thị vệ đi vào giải nó ra. Tiếng kêu gào của nó dần dần xa khuất, nhà lao lại trở về yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng hô hấp thô nặng của Lý Tư Diễm.

Hắn nói: "Nàng vừa mới nói cái gì? Nàng nhắc lại lần nữa."

"Ta bảo Tiểu Xuyên thay ta chăm sóc thím."

"Câu trước nữa."

"Ta theo ngươi, ngươi dẫn ta về Tử Thần điện đi."

Hắn im lặng rất lâu, ta duy trì tư thế chim non nép vào người rúc vào ngực hắn, nghe thấy tiếng tim đập loạn xạ và mãnh liệt của hắn, nghĩ thầm, có lẽ hắn thật sự rất thích ta.

"Nàng nói, sau này nàng chỉ có một mình trẫm, vĩnh viễn không rời khỏi trẫm."

Nửa ngày hắn mới rặn ra được một câu, nội dung ấu trĩ thật sự.

Ta thành thật nói: "Sau này người đàn ông duy nhất của ta là ngươi, trừ khi ngươi chán ghét mà vứt bỏ ta, ta vĩnh viễn sẽ không rời khỏi ngươi."

Hắn càng không tin, ra lệnh cho ta: "Nàng thề với tổ tông, thề độc."

Ta không hề nghĩ ngợi, thuận miệng nói: "Tổ tông trên cao, nếu Thẩm Anh rời khỏi Lý Tư Diễm thì sẽ bị sét đánh, chết không yên lành."

Tay hắn ôm ta chậm rãi siết chặt, siết đến đầu óc ta trống rỗng. Hắn cúi đầu, nói khẽ bên tai ta: "Nhưng nàng không sợ sét cũng không sợ chết, lời thề này không trói buộc được nàng, không bằng nàng lấy cha mẹ ra thề."

Ta tức quá hóa cười, lạnh lùng nói: "Ngươi không xứng để ta lấy cha mẹ ra thề. Ta đã nói đến nước này, ngươi thích tin thì tin."

Hắn nhạy cảm đa nghi, trong lòng có lỗ trống to lớn, nhất định phải ném vào vô số câu nói ngọt ngào mới lấp đầy được cảm giác không an toàn khắc vào xương tủy này.

"Được." Hắn buông mắt, yên lặng nhìn ta nói: "Vậy thì chứng minh cho trẫm xem."

Dứt lời, hắn buông ta ra.

Ta biết hắn muốn bảo ta chứng minh cái gì. Đàn ông ấy mà, luôn cảm thấy trái tim phụ nữ đi liền thân thể, nhất định phải chiếm được mới thật sự cảm thấy an tâm.

Ta ốm đến mệt mỏi vô cùng, ý thức như rơi vào biển sâu, ở sâu trong nỗi tuyệt vọng, ngược lại sinh ra một cảm giác nhẹ nhõm cùi không sợ lở. Chẳng phải hắn muốn ta ngoan ngoãn thuận theo ở bên cạnh hắn sao? Dù sao đời ta đã nát rồi, chỉ còn một cái xác rỗng

không hồn. Chẳng phải hắn dùng hết thủ đoạn muốn chiếm được cái vỏ bọc này sao? Vậy thì tùy hắn đi.

Lòng tự trọng không cần thiết vào thời điểm không đúng lúc, ta mơ màng nghĩ, đưa tay cởi tóc, lộ ra một nụ cười không khác gì ma.

"Bệ hạ nói muốn ta làm tư thế phóng đãng nhất trong Tị hỏa đồ..." Ta dùng đôi mắt mờ sương nhìn hắn: "Không biết chúng ta có xem cùng một bản Tị hỏa đồ không."

"Ta nhớ mang máng là thế này..."

Ta thì thào nói, nhón chân lên hôn cổ hắn. Khoảnh khắc bờ môi dán vào làn da, ta cảm nhận được hô hấp của hắn gần trong gang tấc, nóng rực vô cùng, như ác long phun lửa.

Ta như một con chuồn chuồn khả năng bay không tốt, không có trình tự gì đậu vào mặt nước Lý Tư Diễm này. Cũng may tên kia có vẻ cũng không có kinh nghiệm gì, chỉ ngây ngẩn đứng đó như một đầm nước đọng.

Ta đờ đẫn không có tình cảm đi quyến rũ hắn... Nhưng Lý Tư Diễm ngoại trừ cơ thể nóng lên, tim đập nhanh hơn thì không có chút xíu phản ứng khác.

Ta mờ mịt nghĩ thầm, rõ ràng hắn thích ta lại vẫn chịu đựng không động. Có phải cảm thấy ta quá rụt rè hay không? Nếu hắn không hài lòng với ta, có thể nào bẻ gãy thêm vài ngón tay khác của Tiểu Xuyên hay không?

Ta ngẩng đầu nhìn hắn một chút, quyết tâm liều mạng, thẳng lưng quỳ xuống.

"Tại sao dừng lại?" Lý Tư Diễm có hơi thất vọng, giọng nói khàn khàn: "Thành ý của nàng chỉ đến thế mà thôi?"

Ta ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói: "Còn có cái khác, thử xem đi. Nếu ngươi hài lòng thì xin đừng làm khó đệ đệ ta."

Dứt lời, ta cởi đai lưng ngọc vải đay của hắn "cạch" một tiếng, hai mắt nhắm nghiền thấy chết không sờn.

Hắn gần như lập tức hiểu ra ta muốn làm cái gì, sắc mặt tái mét, đâu còn nửa phần ý loạn tình mê vừa rồi, bỗng chốc đẩy ta ra, nhìn ta không dám tin.

Ta bị đẩy đến ngã xuống đất, trong đầu trời quay đất cuồng. Lúc đang giùng giằng muốn đứng dậy, vạt áo trước xiết chặt vô cùng quen thuộc, Lý Tư Diễm nắm lấy cổ áo ta xách ta lên.

Ta mở mắt ra, phát hiện hắn cách ta rất gần, chóp mũi gần như chạm vào ta. Nhìn biểu cảm là biết hắn lại tức giận rồi, cả người bốc ra lửa giận hừng hực, trong mắt tràn đầy u ám.

Hắn áp sát ta. Phẫn nộ, ghen ghét, hoảng loạn... Đủ loại cảm xúc lẫn lộn trên mặt hắn, khiến khuôn mặt tà tứ anh tuấn của hắn càng thêm dữ tợn.

"Ai dạy nàng những thứ này? Lại là Mạnh Tự? Thẩm Anh, chẳng phải nàng tự xưng một thân thanh bạch ngạo cốt sao? Học được loại thủ đoạn này ở đâu! Nữ nhân Giáo Phường cũng không hư hỏng như thế!" Hắn nóng nảy như mũi miệng bị sặc khói.

Ta cười nói: "Ngươi không thích à, nhưng chẳng phải ngươi nói muốn ta hầu hạ ngươi thoải mái sao? Chính vì cái này mà ngươi đập nát ngạo cốt của ta, bây giờ chính là lúc nên hưởng thụ thành quả, tại sao lại chùn bước?"

"Trả lời trẫm, rốt cuộc nàng học loại thủ đoạn này ở đâu!" Hắn nghiêm nghị quát.

Ta lạnh nhạt nói: "Khi còn bé nghịch ngợm, vô tình giở ra bảo bối

mẹ giấu dưới đáy hòm. Đây chính là bản độc nhất, truyền lại từ tiền triều, đương nhiên nóng bỏng kích thích hơn những thứ tục vật ngươi nhìn thấy hiện nay nhiều."

Coi như Lý Tư Diễm được hời, mặc dù ta chỉ từng ăn thịt heo chưa từng thấy heo chạy, nhưng đối với vấn đề cụ thể tư thế heo chạy như thế nào thì ta biết không ít hơn cô nương Giáo Phường.

Nghe câu trả lời của ta, Lý Tư Diễm hơi nguôi lửa giận, sức lực trong tay cũng nới lỏng. Ta rủ mắt xuống, hỏi một cách không sức sống: "Còn muốn tiếp tục không?"

Hắn im lặng thật lâu, đột nhiên ném cả người ta lên giường. Ta nhận mệnh nhắm nghiền hai mắt, tư thế nghênh cổ chờ giết.

Nhưng chuyện trong dự đoán không xảy ra.

Lý Tư Diễm cầm chăn bông kia lên, thô bạo cuộn ta thành một cái kén mập mạp.

Ta liếc nhìn đai lưng được buộc chặt lần nữa của hắn, lại mắc bệnh đâm bị thóc, chọc bị gạo. Ta hỏi: "Ngươi không khó chịu à?"

Cụ thể khó chịu chỗ nào, hai người chúng ta đều hiểu rõ trong lòng.

Sắc mặt hắn méo mó một chút hình như muốn động thủ, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, ồm ồm nói: "Khó chịu? Nàng nhìn bộ dạng mình bây giờ xem, như con ma bệnh, đàn ông nào ra tay được!"

Ta bừng tỉnh ngộ, hóa ra là cảm thấy ta quá xúi quẩy, ảnh hưởng khẩu vị của hắn.

Được thôi, cũng bình thường.

Dù chỗ này không có gương đồng, ta cũng có thể tưởng tượng ra

đại khái dung nhan ta bây giờ thế nào, sợ là có thể dọa cho khách làng chơi gấp gáp nhất cũng phải xìu xuống.

Hắn quấn ta hai ba vòng thành một bọc, rồi ôm ngang ta lên trước ngực.

"Ngươi mang ta đi đâu?"

"Về cung, về Tử Thần điện." Hắn trả lời ngắn ngọn.

Ta lạnh lùng nhắc nhở hắn: "Từ từ, ngươi bảo Phạm thái y chữa tay cho đệ đệ ta trước đã."

Lý Tư Diễm bực bội nói: "Trẫm không ra tay nặng, dưỡng hai ngày là lành."

Thấy mắt ta lại lộ ra oán hận, hắn ngừng một chút rồi nói: "Phạm thái y không rành bó xương, trẫm bảo Giang thái y xem cho nó."

Hắn ôm ra sải bước ra ngoài. Ta nhìn chăm chú bó đuốc sáng ngời chợt lóe trên vách đá, nói: "Rút lại tội danh cho Mạnh Tự, để y về nhà đi."

Lý Tư Diễm ngừng bước chân, mặt không cảm xúc nhìn ta chằm chằm, dường như muốn tìm ra một chút quyến luyến tình cũ khó quên trên mặt ta.

Ta thản nhiên nói: "Ta đã thề rồi, không còn có liên quan đến y nữa. Ngươi thả y ra, từ đây chúng ta người dưng nước lã. Nếu ngươi không thả y, ngược lại cả một đời ta sẽ hổ thẹn với y, ngươi không hy vọng như vậy chứ."

Hắn híp mắt, nói khẽ: "Trẫm thấy nàng buông tính tình con lừa xuống xong, đầu óc cũng hữu dụng không ít."

Nếu lúc trước nghe thấy lời chế nhạo này, ta nhất định sẽ không vui,

nhưng bây giờ trong lòng ta hoàn toàn chết lặng, chỉ còn lại mỏi mệt vô cùng vô tận, giống như một con chim bướng bỉnh liên tục va vào vách đá, sau đó rơi xuống khe vách hun hút, cánh dính nước bẩn, không đập được nữa.

"Y không làm sai gì cả, chỉ là số mệnh không tốt, gặp phải ta." Ta nói: "Cũng gặp phải ngươi."

"Gặp phải nàng không tốt sao?" Lý Tư Diễm cười nhạo nói: "Mạnh Tự này nhìn như sống trong nhung lụa, ôn hòa thuần hậu, thực ra cũng là người bướng bỉnh. Gặp được nàng là chuyện may mắn của hắn."

Ta nhìn hắn, không nói một lời.

"Hắn quả thực thông minh, cho nên từ nhỏ được ký thác kỳ vọng cao. Dưới sự trông đợi vây khốn chặt chẽ, hắn không muốn chạy trốn sao? Hắn muốn, nhưng hắn không dám, cho nên hắn mới thích nàng. Nàng chính là chú chim vui vẻ hắn gửi gắm những tâm tư này, chỉ khi hắn nhìn nàng yêu nàng, mới cảm thấy có không gian hít thở."

Lý Tư Diễm dùng một giọng điệu vô tình nói: "Nàng cho rằng mình rất quan trọng với hắn sao? Chỉ là hắn thiếu một con chim thay hắn hót mừng vui mà thôi. Cho dù không phải nàng, cũng sẽ là người khác."

Thật sao?

Ánh mắt ta mệt mỏi nhìn về phương xa.

Lý Tư Diễm nói đúng, Mạnh Tự yêu ta có lý do của y.

Nhưng yêu là cái gì đây? Chẳng phải là lấp đầy thứ khuyết thiếu trong lòng sao? Không còn nữa thì sẽ đau đớn như mất đi một nửa trái tim vậy, cho nên đến chết cũng muốn nắm thật chặt, đến chết

cũng cam tâm tình nguyện.

Chúng ta đều văn nhân đọc đủ thứ thi thư, kiến thức phong phú nhất, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện rơi vào trong cái kén tình yêu, bởi vì chúng ta biết, ở đây có thứ chúng ta thiếu hụt.

Ta nói: "Mạnh Tự thiếu người hít thở thay y, vậy còn ngươi? Ngươi khuyết thiếu cái gì?"

Lý Tư Diễm ngẩn người, dường như hắn cũng chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Ta nhìn hắn chằm chằm, nhất định bắt hắn cho một đáp án: "Ngươi thiếu cái gì? Tại sao ngươi lại thích ta?"

Hồi lâu hắn mới qua quýt nói: "So với nghe chim hoàng oanh nuôi trong nhà hót, trẫm vẫn thích nuôi chim rừng hung hãn bị bẻ cánh hơn."

Ta yên lặng một lát: "Lý Tư Diễm, ngươi thật sự có bệnh nặng."

Hắn chỉ kéo chăn che đi diện mạo của ta, nói: "Đúng là trẫm có bệnh."

Hắn phối hợp tiếp tục nói: "Trẫm sẽ thả Mạnh Tự, không chỉ thả hắn, còn sẽ cho hắn thăng chức coi như đền bù. Sau này hắn ngồi trên chức cao, tài sắc danh lợi có được dễ như trở bàn tay. Cho dù thỉnh thoảng nhớ tới nàng, cũng chưa chắc có thể nhớ được hình dáng của nàng."

Ta không có chút xíu cảm xúc bấp bênh. Thà rằng Mạnh Tự quên ta đi, ta cũng không muốn khiến y nhớ kỹ hồi ức đau đớn thê thảm như vậy.

Nhân phẩm Mạnh ca ca đáng quý đáng tin, nhưng cho tới bây giờ,

tín nhiệm giữa chúng ta còn có gì quan trọng nữa. Y quên ta hay là không quên ta đều không có bất cứ quan hệ nào với ta.

Chương 41: Lồng vàng

Sau khi ta được Lý Tư Diễm ôm lên lưng ngựa, thoáng chốc đã ngủ thiếp đi.

Chỉ mới chừng một ngày, ta đã từ trên mây ngã xuống địa ngục, đả kích to lớn khiến cho ta ngơ ngơ ngác ngác, không phân rõ đây là một cơn ác mộng đáng sợ hay là chuyện thật sự xảy ra.

Tâm trạng còn chưa dịu lại, cơ thể đã xuất hiện phản ứng trước tiên - ta bị bệnh nặng một trận.

Có thể là vì ta không đủ ý chí muốn sống, linh đan diệu dược Phạm thái y cất dưới đáy hòm đút vào miệng ta cũng không mảy may có hiệu quả.

Ai bảo người trẻ tuổi thân thể tốt, hai năm nay ta giày vò mình thành một con ma bệnh, sa sút đến ngay cả căn cơ cũng sắp cạn kiệt.

Ta cứ mơ mơ màng màng tỉnh rồi ngủ, ngủ rồi lại tỉnh như vậy, chịu đựng tròn năm ngày. Trong năm ngày này, ta mơ rất nhiều giấc mơ không tốt, vô số lần giật mình tỉnh lại, nhưng lúc mở mắt lại cảm thấy mình chết chìm trong cơn ác mộng còn tốt hơn. Thế giới thật còn khiến người ta tuyệt vọng hơn cả ác mộng.

Ban đầu Lý Tư Diễm đưa ta về phòng Nữ quan lúc trước ta ở, về sau vì phòng kia không thông gió nên lại ôm ta vào tẩm điện của hắn.

Ta đang trong trạng thái hôn mê không biết gì ngủ trên giường rồng của hắn, nhưng cũng không cảm thấy giường của Hoàng đế có chỗ nào thoải mái.

Dưới sự trị liệu ngày đêm của Phạm thái y, cơn sốt của ta dần dần

hạ. Sau năm ngày, cuối cùng tinh thần cũng khá hơn một chút, ít nhất có thể thấy rõ bài trí xung quanh.

Màn của Hoàng đế là một loại gấm the màu đỏ vàng sang trọng, dùng chất liệu tốt nhất, thêu văn tròn mẫu đơn, mỗi nhánh mỗi lá đều tinh xảo. Bốn góc màn treo cầu hương chạm rỗng đẹp đẽ, lập lờ tỏa ra mùi trầm hương và tô hợp hương.

Nhưng ta nhớ Lý Tư Diễm không thích hương, hẳn là người khác chuẩn bị.

Ta bị sốt lâu như vậy, miệng đắng lưỡi khô đã lâu, chỉ muốn sảng khoái uống chén nước. Ta vươn bàn tay mềm nhũn vén màn nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy trước giường bày ngay ngắn tấm bình phong, bên trên thấp thoáng một bóng người. Hình như người đó đang phơi thuốc cho ta, lúc hai tay trộn đều, một mùi đắng nhàn nhạt thoảng qua chóp mũi ta.

Ta nuốt nước bọt, mở miệng thăm dò gọi: "Túc Tịch?"

Âm thanh như đang kéo một thanh cưa gỗ gỉ sét, cực kỳ khó nghe.

Bóng người kia ngừng động tác, bước nhanh vòng qua bình phong đi đến bên cạnh ta, sau đó một đôi bàn tay khô ráo mềm mại đỡ lấy gáy ta, cẩn thận đặt ta về chỗ cũ.

"Huệ Nguyệt tỷ tỷ..." Ta nhỏ giọng gọi nàng.

Nàng im lặng thật lâu, hẳn là đang suy nghĩ xưng hô với ta như thế nào, mãi sau mới khách khí hành lễ với ta: "Thỉnh an Thẩm nương tử."

Ta há miệng, phát hiện cuống họng mình khản đặc, vừa nói một câu hơi dài là đau rát như có con dao nhỏ cứa vào, chỉ có thể vung tay ra dấu một động tác uống nước.

Huệ Nguyệt hiểu ý, rót cho ta một chén nước ấm đến, cẩn thận đút ta uống hết.

"Bệ hạ lệnh nô tỳ đến hầu hạ sinh hoạt hằng ngày của Thẩm nương tử..." Đợi ta uống hết nước, Huệ Nguyệt cúi đầu xuống, đắp kín chăn cho ta, nói: "Bệnh của người rất hung hiểm, sáng nay mới hạ sốt. Phạm thái y nói, tỉnh rồi là vượt qua được, sau này từ từ điều dưỡng là tốt thôi."

Nàng không hề nhắc tới một đống chuyện hoang đường xảy ra trên người ta, cũng không nhắc nửa câu đến trạng thái của Lý Tư Diễm, chỉ mập mờ cẩn thận nhắc nhở ta: "Nương tử nghỉ ngơi nhiều đi, tĩnh dưỡng tốt thân thể trước mới nghĩ được chuyện sau này."

Ta nhớ lại lúc ta đang bệnh đến chết đi sống lại, Lý Tư Diễm từng nói lời y hệt với ta, chỉ là sau khi hắn nói câu đó xong, giây lát lại hung tợn nói bên tai ta: "Nếu nàng dám bệnh chết đi như vậy, trẫm sẽ ném đệ đệ tốt của nàng đến bệnh dịch quán, để nó theo nàng xuống hoàng tuyền!"

Ta dựa vào giường ngây người một hồi, dần dần nhớ lại biến cố năm ngày trước, hỏi Huệ Nguyệt: "Đệ đệ của ta về nhà chưa? Mạnh Tự đâu? Y được tha tội chưa? Phục nguyên chức quan hay là có sắp xếp khác?"

Huệ Nguyệt lắc đầu: "Thẩm nương tử chớ có hỏi, nô tỳ chỉ lo hầu hạ ở Tử Thần điện, hoàn toàn không biết chuyện ngoài cung."

Nàng im lặng bưng tới một bát nước thuốc, nước thuốc đựng trong một bầu lá sen thanh nhã, màu sắc đen sẫm trầm đục như nước bùn trên hoa.

Ta nhíu mày.

Huệ Nguyệt ôn tồn nói: "Phạm thái y và bệ hạ cùng giao phó, nhất định phải hầu hạ nương tử uống hết thuốc này."

Ta nói: "Bệ hạ đâu?"

"Bệ hạ còn đang trên triều hội."

Ta nhìn qua cái bóng bình phong, đã là giữa trưa rồi. Xem ra sự khăng khăng làm theo ý mình của Lý Tư Diễm cũng không phải hoàn toàn không có trả giá. Cướp đoạt thần thê là một chuyện nghe thật quá khủng khiếp, chắc hẳn bởi vậy chịu không ít lên án của Ngôn quan.

Nói nhiều cũng vô ích, ta uống hết nước thuốc rồi nặng nề chìm vào giấc ngủ.

***

Không biết ngủ bao lâu, bên cạnh có một vài tiếng động khác thường, một giọng nói cố gắng đè thấp vang lên: "Nàng đã tỉnh chưa?"

"Bẩm bệ hạ, buổi trưa Thẩm nương tử tỉnh táo gần nửa canh giờ, uống thuốc lại ngủ rồi ạ."

Lại là một hồi tiếng động, Lý Tư Diễm đuổi Huệ Nguyệt đi, vòng qua bình phong, ngồi trước giường.

Hắn nhìn ta chăm chú một hồi, mở miệng nói: "Tỉnh rồi?"

Ta miễn cưỡng hé mắt ra, mệt mỏi nói: "Ngươi tới làm gì?"

Vẻ mặt hắn ôn hòa, cũng không tức giận vì ta vô lễ, ngược lại quan sát giường rồng của hắn.

Đột nhiên mũi hắn hơi nhăn lại, mắt lộ vẻ ghét bỏ, đưa tay giật hết mấy quả cầu hương trong màn xuống.

Thấy ta không có phản ứng gì, hắn dừng lại động tác, ngập ngừng nói: "Là nàng bảo bọn họ treo lên? Nàng thích hương?"

Ta vẫn không có phản ứng gì, lẳng lặng nhìn hắn lại treo mấy quả cầu hương kia về chỗ cũ, còn thuận tay dời lư hương tới.

Đây là hoàn toàn nuôi ta như chim hoàng yến.

Ta không có hơi sức đào sâu hơn, mệt mỏi hỏi: "Đệ đệ ta đâu?"

"Vừa tỉnh dậy đã hỏi nó, quả là tỷ đệ tình thâm." Hắn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc xác xơ của ta, bình tĩnh nói: "Trẫm để nó về Thái học rồi, nếu nàng muốn gặp nó, đợi khỏi bệnh rồi, trẫm sẽ tuyên nó vào cung."

Ta muốn hỏi Mạnh Tự thế nào rồi, nhưng lời đến khóe miệng lại nuốt trở vào.

Có lẽ hắn cảm thấy bộ dạng ta nằm không có sức sống, thế là xách ta lên không hề tốn sức, lót vào sau lưng ta chiếc gối mềm thêu đôi chim.

Cái gối này là vật phẩm quý giá từ Tây Vực đưa tới theo đường biển, mềm nhẹ, thích hợp lấy ra nuôi thú cưng quý nhất.

"Năm ngày nàng không ăn cơm tử tế rồi, gầy đến trơ xương, không khác gì con hươu sao." Hắn bất mãn đánh giá thân thể khô gầy dưới lớp áo của ta, cao giọng gọi Huệ Nguyệt: "Đến nhà bếp làm cho nàng một bát cháo thịt."

Huệ Nguyệt nhận lệnh rời đi, trong điện chỉ còn lại ta và Lý Tư Diễm.

Hôm nay hắn ôn hòa lạ thường, lại còn có tâm trạng đút ta ăn điểm tâm.

Điểm tâm kia ngọt đến phát ngấy, cầm lên là dinh dính rơi xuống. Ta không thích, quay đầu đi, nói: "Ta ăn không vào."

Lý Tư Diễm bị ta cự tuyệt nhưng vẫn không tức tối, chỉ không mặn không nhạt buông đĩa xuống, nói: "Hôm đó chẳng phải nàng ở chợ phía đông ăn điểm tâm rất vui vẻ sao?"

Không khí lập tức đông cứng.

Rõ ràng tất cả cửa sổ tẩm điện đều đóng kín vì kẻ bệnh tật ta đây, nhưng tự dưng ta cảm nhận được một luồng lạnh lẽo như gió lùa vào.

"Nếu trẫm là nàng thì sẽ nghe lời một chút." Hắn nói: "Vừa rồi nàng muốn nói cái gì? Muốn hỏi Mạnh Tự thế nào đúng không?"

Ta suy nghĩ giây lát, thẳng thắn thừa nhận: "Đúng."

Lý Tư Diễm gõ trán ta, lười biếng nói: "Hắn không sao, mấy ngày nay trẫm còn bận lắm. Biểu tấu của Ngôn quan đưa đến trước mặt trẫm như tuyết rơi, đều bị trẫm cho một mồi lửa đốt hết. Mạnh Tự ấy à, trẫm giao phó Lại bộ, bảo bọn họ chừa lại cho hắn một vị trí tốt, sang năm ra ngoài nhậm chức."

"Làm sao? Còn không hài lòng?" Hắn nhìn ta nói: "Trẫm nể mặt nàng mới tha cho Mạnh Tự, nếu không trẫm đã ném thằng nhãi này ra bãi tha ma cho chó ăn từ lâu rồi."

Ta nghĩ thầm, nào phải nể mặt ta, rõ ràng là suy xét trên phương diện sức khỏe của ta.

Tróc nã mệnh quan trên đường, phá hoại nhân duyên, xóa bỏ ý chỉ cũ, trắng trợn cướp đoạt dân nữ vào cung... Đều là tai tiếng nghe rợn cả người, cũng chỉ có loại chó điên như Lý Tư Diễm mới làm ra được.

Hắn nói đến là nhẹ nhàng, thực ra không biết bỏ ra bao nhiêu công lực mới dẹp yên được chuyện này. Hắn là Hoàng đế, Ngôn quan không thể làm gì hắn, nhưng hai nhà Thẩm Mạnh sau này không tránh khỏi chịu rất nhiều lời thóa mạ.

Nghĩ đến đây, ta tức khắc cảm thấy hắn đền bù quá ít. Năm đó cũng như thế, hắn một phát giết ba Sử quan, cuối cùng chỉ đền bù chút tiền trợ cấp, cho phép lấy lễ nghi vượt quá quy cách để hạ táng, không đau không ngứa mà hắn còn cứ cảm thấy là ban ân ngất trời.

"Ta không hài lòng." Ta thấp giọng nói: "Mạnh gia nhiều đời thanh liêm, trọng nhất thanh danh. Ngươi vô duyên vô cớ bêu xấu Mạnh Tự, hủy hoại danh dự trăm năm nhà y, cái này đền bù thế nào cũng không bù đắp lại được."

Lý Tư Diễm cười nói: "Cũng chỉ có nàng quan tâm đến thứ thanh danh sáo rỗng đó. Nàng nói bọn họ trọng danh dự, trẫm thấy chẳng qua cũng chỉ có thế. Rõ ràng là trẫm ra tay cướp người, trên dưới cả nhà bọn họ lại chỉ dám giận lây sang phụ nữ trẻ em Thẩm gia. Loại gia đình không có tiền đồ này còn trông chờ cao xa danh dự cái gì đây?"

Hắn ngừng lại một lát, bổ sung một câu: "Nhưng nếu nàng vẫn cảm thấy bọn họ chịu ấm ức, quay về trẫm có thể thưởng cho Mạnh gia mấy cái chức suông, tên gọi để nàng nghĩ."

Ta chỉ cảm thấy nước đổ đầu vịt, đàn gảy tai trâu. Chúng ta hiểu mỗi một chữ đối phương nói, nhưng lại bởi vì khoảng cách giá trị quan mà không thể nào giao lưu bình thường.

Đối với chuyện này ta có thể thế nào? Trải qua chuyện hoang đường này, ta mới thật sự hiểu sức mạnh của hoàng quyền, ngạo khí vô dụng bị đập nát, đồng thời cuối cùng ta cũng nghênh đón sự trưởng thành muộn màng: Biết sợ.

Trong sự ôn hòa hết sức của Lý Tư Diễm, ta ngoan ngoãn lại dè dặt

ngồi đó, một loại tư thế đối với bệnh nhân mà nói là quá căng cứng.

Sau đó ta nói khẽ: "Được."

Đúng lúc này, Huệ Nguyệt bưng lên một bát cháo thịt băm, hành lễ với Lý Tư Diễm rồi định đến đây đút cho ta, không ngờ Hoàng đế đón lấy bát cháo trong tay nàng một cách tự nhiên, tùy ý phất tay nói: "Để trẫm đút nàng, ngươi đi xuống đi."

Huệ Nguyệt nổi tiếng cẩn thận chắc tay ở Tử Thần điện, nhưng khi nàng đưa bát tới, ngón tay nhỏ nhắn rõ ràng run lên một cái.

Lý Tư Diễm cầm thìa ngọc quệt qua thành bát, hờ hững nói: "Lâu rồi trẫm không hầu hạ người khác, không quá quen. Nàng phải ngoan một chút, tránh cho trẫm vô ý làm nàng bị thương."

Suy nghĩ của hắn rất kỳ quái, mấy ngày trước còn nhốt ta trong địa lao mặc sức làm nhục, hôm nay lại có thể hòa nhã đút ta ăn cháo, cưng chiều dung túng hết mực, Thái hậu cũng không có đãi ngộ này.

Ta được hắn đỡ lên đút từng miếng một, cảm thấy mình như một con rối gỗ bị tùy ý đùa bỡn, cái kiểu chơi xong còn muốn cầm đi chôn.

"Ta không ăn được nữa."

Lúc còn lại nửa bát, cổ họng ta bắt đầu phát ngấy, người ốm luôn không có nhiều khẩu vị.

Ánh mắt Lý Tư Diễm lạnh đi, châm chọc nói: "Không ăn cơm tử tế, nàng định cả đời làm con ma bệnh? Nàng bằng lòng, trẫm còn cảm thấy xúi quẩy đấy. Phí sức lớn như vậy mang nàng về, nàng cho rằng chỉ là để nhìn nàng trên giường giả chết sao?"

Hắn ném một túi tiền thêu tên lên bên gối ta, lạnh lùng nói: "Thẩm

Anh, hôm qua trẫm đã nói rồi, trẫm có thể để đệ đệ nàng làm môn sinh Thiên tử, làm rạng rỡ tổ tông, cũng có thể bẻ gãy xương ngón tay nó, đuổi nó đi Phù Dung Uyển nuôi ngựa. Trẫm biết nàng không tình nguyện, cho nên không thiếu thủ đoạn trói buộc nàng đâu. Nàng nghe lời, người nhà nàng mới có cuộc sống an bình, rõ chưa?"

Nhìn thấy trên túi tiền viết rõ ràng hai chữ "Thẩm Xuyên", sắc mặt ta tái đi. Đây là thím làm cho Tiểu Xuyên, vật bất li thân của nó.

Sau khi hung thần ác sát uy hiếp một trận, Lý Tư Diễm đổi mặt nhanh như chảo chớp, treo lên nụ cười ấm áp như không có chuyện gì, dùng thìa gõ nhẹ môi ta: "Đừng bướng bỉnh, ăn hết cháo này đi."

Ta nhìn chằm chằm túi tiền kia, cố nén khó chịu trong dạ dày và tâm lý, nhỏ giọng đáp ứng: "Được rồi."

Hắn cực kỳ hài lòng, thậm chí trên mặt còn mang ý cười thật lòng nhàn nhạt.

Hắn vừa đút vừa nói: "Như vậy mới ngoan. Về sau cứ ngoan ngoãn đi theo trẫm như vậy, trẫm sẽ không bạc đãi nàng."

***

Lý Tư Diễm cho ăn đến vui vẻ, còn ta vì ăn nhiều thêm nửa bát cháo thịt, quá nửa buổi chiều đều ngủ không ngon, tỳ vị quặn đau, mồ hôi tuôn như mưa.

Phạm thái y bắt mạch cho ta, thở dài thườn thượt.

"Mấy ngày không vào một hạt cơm, đột nhiên lại ăn nhiều đồ không tiêu như vậy, tỳ vị không khó chịu mới là lạ." Ông ta nói: "Không phải là không thể ăn cháo thịt băm, nhưng ai lại một lần ăn một bát lớn như vậy?"

Ta mệt mỏi nói: "Ông đi nói với bệ hạ bảo bối của ông ấy, hắn ép ta ăn."

Phạm thái y không lên tiếng.

Cổ họng ta lại chua chua, ôm lấy ống nhổ khổ sở nôn ra.

Lúc Lý Tư Diễm vào cửa đúng lúc nhìn thấy bộ dạng ta nôn đến chết đi sống lại, đôi mắt hồ ly sắc bén ẩn chứa tức giận nhìn về phía Phạm thái y. Phạm thái y khổ mà không thể nói, chỉ cúi đầu rằng: "Căn cơ Thẩm tiểu nương tử quá kém, không tiêu được đồ quá bổ. Hôm nay ăn vào quá nhiều đồ không dễ tiêu hóa nên tỳ vị không chịu nổi."

Ta vừa nôn vừa cảm thấy khung cảnh này như đã từng quen. Nửa năm trước ta cũng ốm, bị Lý Tư Diễm gọi lên tường thành, sau khi hứng gió lạnh thì bệnh tình nặng thêm, lần này cũng như thế.

Hắn luôn có bản lĩnh làm cơ thể vốn đã không tốt của ta càng tồi tệ hơn.

Để rũ sạch liên quan tới mình, Phạm thái y lại lải nhải kể một loạt chứng bệnh của ta, cái gì mà khí huyết tắc nghẽn, cái gì mà kinh mạch mất cân bằng, tóm lại là không có một câu hay ho. Ta ôm ống nhổ mờ mịt nghe, như đang nghe một thủy thủ già dặn miêu tả một chiếc thuyền hỏng sắp không lái được nữa.

Ta gãi gãi cằm, hiếu kỳ hỏi ông ta: "Ta đã như vậy rồi, chi bằng ông tiết lộ với ta, đại khái ta còn có thể sống được bao lâu luôn đi?"

Phút chốc, một luồng không khí lạnh lẽo từ phía Lý Tư Diễm bay vụt đến, ghim chặt trên người ta.

Phạm thái y bị ta dọa đến mặt trắng bệch, bờ môi run rẩy: "Lão phu chỉ là một đại phu, sao có thể phán bừa tuổi thọ của ngươi? Mặc dù cơ thể ngươi hư nhược nhưng cũng không đến mức phải đếm thời

gian sống. Chỉ cần cẩn thận điều dưỡng, không để lại bệnh nền thì không khác gì người thường."

Ta "ồ" một tiếng, hơi cảm thấy tiếc nuối.

Trước mặt phủ xuống một bóng đen mang theo khí lạnh, Lý Tư Diễm đi đến bên giường ta không biết từ lúc nào.

Hắn mặc một bộ cẩm y đen như mực, viền áo thêu một con tiên hạc cẳng dài. Giờ phút này con tiên hạc kia và Lý Tư Diễm cùng nhìn ta, mặt lạnh như tiền.

Ta bị ánh mắt lạnh lẽo này nhìn chằm chằm mới miễn cưỡng ngộ ra ta lại nói sai rồi.

Bệnh nghề nghiệp đáng chết, cái miệng nát này căn bản không nghe sai khiến.

"Ta chỉ hỏi một chút thôi." Ta chữa cháy: "Không có ý khác."

Cằm bị hắn nắm lấy, nhấc lên. Trong giọng nói Lý Tư Diễm xen lẫn tức giận lờ mờ: "Không có ý khác? Trẫm thấy nàng ước gì Phạm Kỳ Sinh trị chết nàng đấy."

Đối mặt với Hoàng đế nổi trận lôi đình đến mũi cũng đang bốc khói, có lẽ Phạm thái y cảm thấy nếu mình không chạy thì sẽ không còn kịp nữa, lặng lẽ nhấc hòm thuốc, dùng nhịp chân đối với một người trung niên mà nói là mạnh mẽ quá đáng chạy bán sống bán chết.

Cằm ta bị Lý Tư Diễm miết, mặc dù không quá đau, nhưng cảm giác bị nhục nhã quả thật không dễ chịu. Ta ra sức chịu đựng mới không quay đầu đi tránh né khống chế của hắn.

"Tưởng rằng như vậy thì có thể thoát đi được sao? Đừng ngốc nữa, quy tắc trò chơi là trẫm định ra. Mạng của nàng bây giờ nằm trong tay trẫm, trước khi trẫm chơi chán, đảm bảo nàng không gặp được

Diêm Vương." Hắn lạnh giọng nói.

Cơn căm giận của ta xông lên não, bất chợt vùng khỏi tay hắn, nói: "Ngươi chẳng qua là một quân vương phàm nhân, còn vọng tưởng có thể quản được tuổi thọ ý trời ư? Ta bị ngươi nhốt ở đây, sống không được chết không xong thì phải nhẫn nhục chịu đựng sao?"

Lý Tư Diễm nói: "Có gì không tốt? Trẫm là Hoàng đế, Tử Thần điện là chiếc lồng quý giá nhất thế gian, ngoại trừ tự do, những thứ khác trẫm đều có thể cho nàng. Nàng muốn rời đi, muốn cùng Mạnh Tự cao chạy xa bay sao? Được, nào, nàng giết trẫm thì có thể đạt được ước muốn."

Ta bật cười: "Bệ hạ nói đùa ư? Ta làm sao dám động vào người tôn quý nhất thiên hạ? Giết vua là tội lớn, nếu ta làm thật, tính mạng mười tộc cũng khó đảm bảo. Ngươi biết rõ ta không dám, nói những lời này có ý nghĩa gì đâu?"

Dứt lời, dạ dày ta lại quặn đau một trận, vội vàng ôm lấy ống nhổ lại ói ra.

Cháo gạo chua đốt rát thực quản, mùi vị không dễ ngửi này lan ra giữa giường thơm thơm mềm mềm.

"Lòng dạ mềm yếu, cổ hủ bất kham." Hắn từ trên cao nhìn xuống mỉa mai ta, giọng nói lạnh lẽo.

Ta nôn ra một ngụm nước chua, nước mắt sinh lý làm mờ hai mắt. Lý Tư Diễm kéo ta lên, không quan tâm mùi vị vật uế khắp người ta, chỉ dùng khăn lau sạch sẽ mặt mèo mướp của ta.

Sau khi làm xong hết thảy, hắn giữ ngay mặt ta, nói: "Nàng cũng nên ra khỏi chốn đào nguyên nhân nghĩa đạo đức kia đi. Thẩm Anh, trên đời này không có chư thiên thần phật, cũng không có đạo trời báo ứng. Thứ con người có thể dựa vào chỉ có thủ đoạn và dã tâm của chính mình. Nàng đã không có cả hai thứ này thì không cần nghĩ

đến chạy trốn nữa. Hôm nay nàng bị bệnh, trẫm không truy cứu với nàng, nhưng về sau trẫm không muốn nghe thấy nửa chữ chết từ trong miệng nàng, hiểu chưa?"

Hắn như con dao rạch xé tim phổi ta, khiến cho ta căm phẫn tột cùng với sự vô dụng hèn nhát của mình. Ta hướng tới hình tượng nữ mưu sĩ sát phạt quyết đoán trong sách tranh, truyền kỳ, nhưng lại không thể nào trở thành các nàng, cho nên chỉ có thể bị vây khốn trên giường của Lý Tư Diễm, không thể động đậy.

Lòng dạ mềm yếu, cổ hủ bất kham. Hắn không nói sai, ta quả thực chính là người miệng cọp gan thỏ như vậy.

Thấy vẻ mặt ta u sầu, Lý Tư Diễm cũng biết mình nói quá, hôn lên chóp mũi ta một cái, lại kề sát bên tai ta nói: "Hôm đó nàng còn chưa làm cho trẫm tận hứng, trẫm vẫn nhớ kỹ, sau này đương nhiên sẽ đòi lại. Nàng cần phải chuẩn bị sẵn sàng, học thêm mấy trò mới được."

Ngón tay ta đột ngột siết chặt chăn gấm, tức đến cả người phát run: Hắn cho rằng ta không có sức chống cự là có thể coi ta như cô nương Giáo Phường tùy ý lăng nhục sao!

Ta hận đến đỏ mắt. Hắn nhìn dáng vẻ ta chịu vũ nhục to lớn, lộ ra một vẻ mặt vui vẻ khi nắm giữ con người ta trong lòng bàn tay. Dường như cho đến giờ phút này, cuối cùng hắn mới nắm chặt được ta. Về phần ta yêu hắn hay là hận hắn, hắn không quan tâm, hắn chỉ muốn nhìn tâm trạng của ta do hắn chi phối mà thôi.

***

Sau khi Lý Tư Diễm đi, dưới cơn thịnh nộ, ta đập tan tành bát thuốc, còn mang hết mấy quả cầu hương kia ném ra ngoài. Đồ thủ công tinh xảo cứ thế lăn lóc trên đất, hương liệu ngự cung đắt đỏ bên trong rơi ra tới tấp.

Huệ Nguyệt chỉ im lặng, phân phó tiểu cung nhân bên dưới thu dọn đống bừa bộn.

Ta ngủ một giấc tỉnh dậy, thấy nền đất trước mặt trơn bóng như mới, trên màn lại buộc một loạt cầu hương khác.

Nhưng sau khi nhận thấy tâm trạng ta kích động mạnh, Huệ Nguyệt canh chừng ta càng thêm chặt, gần như là một tấc không rời. Buổi chiều, Túc Tịch cũng gia nhập đội ngũ hầu hạ ta, hai đại cung nữ canh chừng kín kẽ Tử Thần điện, khiến cho ta cảm thấy mình như một quả trứng quý báu.

Các nàng cẩn thận chăm sóc ta mọi thứ, nhưng lại không nói một lời. Mãi đến đêm khuya, ta khát nước tỉnh lại, đứng dậy đi tìm nước, lại nghe thấy hai người bọn họ đang nói chuyện ở cửa đại điện.

Ta đi qua, nghe thấy Túc Tịch đang nói: "... Ta thấy chưa chắc. Tốn công sức lớn như vậy, cướp người ngay trước mặt toàn thành, làm sao có thể chỉ nuôi một cách mơ mơ hồ hồ chứ? Chắc chắn sau này phải phong phân vị..."

Lòng bàn chân ta giẫm nhẹ lên thảm mềm, bước đi không tiếng động, chậm rãi đến gần, nghe thấy Huệ Nguyệt thấp giọng nói: "Nuôi mơ mơ hồ hồ ở đâu ra? Nàng ngủ trên giường ngự của Thiên tử, dùng đồ vật bệ hạ đích thân mở phòng kho chọn ra, thuốc uống đều là nhân sâm của Thái y viện. Đến mức này rồi, phong hay không phong còn có gì quan trọng? Chẳng qua là một danh phận thôi, bệ hạ muốn cho cũng chưa chắc nàng muốn."

Túc Tịch thở dài: "Muốn hay không đâu phải do nàng quyết định? Giao thừa hai năm trước đã nhìn ra manh mối, lúc ấy còn từng hỏi ngươi, ngươi nói ai cũng có khả năng làm nương nương, duy chỉ có nàng không thể, đủ thấy ngươi đoán sai rồi."

Huệ Nguyệt nói: "Ta chẳng qua là một cung nhân cỏn con, không có bản lĩnh ước đoán Thánh thượng. Vốn cho rằng nàng cầm thánh chỉ

ban hôn xuất cung xong, duyên phận này sẽ cắt đứt, ai ngờ bệ hạ kiên quyết cướp nàng về đâu? Hôm đó ngoại trừ Khánh Phúc gia gia sắc mặt như thường ra, ai mà không chấn động cực độ."

Túc Tịch nói: "Đúng vậy, ta nghĩ kiểu gì cũng không hiểu, nếu sau này muốn cướp về, vậy tại sao lúc trước còn muốn thả nàng đi chứ?"

Hai người bọn họ nói đến chỗ mấu chốt nhất, trái tim ta hơi thót lên, lại đi lên phía trước một bước.

Huệ Nguyệt im lặng giây lát rồi nói: "Ta đoán, thả nàng đi là thật lòng, nhưng về sau hối hận cũng là thật lòng."

"Ngươi có nhớ không, một ngày trước Khất xảo, bệ hạ đến chỗ Thục phi nương nương, lúc trở về trong tay cầm hai xấp giấy, mặt mũi hồn bay phách lạc, sau đó gọi Khánh Phúc gia gia đi vào..."

Túc Tịch "a" một tiếng: "Ta biết việc này, nhưng mà hôm đó ta nghỉ, là Hổ Dược Nhi đang trực. Hắn nói tối đó Khánh Phúc gia gia sai hắn đi đem hết truyền kỳ sách tranh đến Ngự Thư Phòng, chạy đi chạy lại ba lượt đấy."

Huệ Nguyệt nói: "Vấn đề chính là những quyển truyền kỳ sách tranh đó. Đêm đó sau khi bệ hạ xem xong, tự giam mình trong Ngự Thư Phòng, ban đầu là vừa cười vừa giận quăng ném đồ đạc, sau đó lại lặng yên ngồi đó, còn liên tục nhìn bản thảo khởi cư chú hỏng chưa mang ra ngoài. Trang giấy cứa rách ngón tay, máu nhỏ lên một quyển sách. Hôm sau lúc ta đến, quyển sách đó đã bị xé thành hai nửa, bệ hạ lệnh ta đặt nó vào trong hộp hồi trước Thẩm Anh đựng bản thảo, đưa đến Thẩm gia. Về sau... chuyện về sau ngươi cũng biết đấy."

Túc Tịch hít sâu một hơi: "Chuyện lớn như vậy tại sao ngươi không nói cho ta?"

Huệ Nguyệt cười khổ: "Khánh Phúc gia gia dặn dò, chuyện đêm đó không được phép nói ra ngoài một chữ. Tối nay ta nói cho ngươi những điều này là để ngươi tỉnh táo. Bây giờ biết vị trí của người bên trong kia trong lòng bệ hạ thế nào chưa? Hai chúng ta đã phụ trách chăm sóc nàng, vậy thì tuyệt đối không thể để nàng có chút xíu sơ xuất."

Nghe giọng nói của các nàng nhỏ dần, hai chân ta nặng nề như rót chì.

Nước cũng không muốn uống nữa, ta cứng nhắc lê bước chân, chậm rãi quay về giường.

Vốn dĩ ta tưởng rằng mình tính toán mọi thứ hoàn hảo, đầu tiên là bóc trần tâm tư của hắn đối với ta, sau đó trốn đến Tuyên Vi điện, cuối cùng xin ban hôn, nhưng đến cùng lại thua ở sơ sẩy nhỏ.

Đêm đó, mặc dù ta rất buồn ngủ nhưng bị cảm giác hổ thẹn giày vò đến trằn trọc không ngủ được. Nhắm mắt lại là thấy Mạnh Tự và thím cùng thở dài với ta, họ không trách cứ ta, chỉ yên lặng hoàn trả cho sự tùy hứng của ta mà thôi.

Ta khổ sở đến tim phổi thắt lại, chưa bao giờ hận mình như thế.

Chương 42: Tiểu ký cẩu Hoàng đế hà hiếp

Một trận bệnh nặng đi như kéo tơ, trong thời gian ở Tử Thần điện, tâm trạng ta cực kỳ sa sút, sa sút đến mức xuất hiện cảm giác đau đớn sinh lý.

Đối với việc này, Phạm thái y cũng không có biện pháp gì hiệu quả nhanh chóng, chỉ bảo ta nghỉ ngơi nhiều, xem nhiều truyền kỳ sách tranh thư giãn, thả lỏng tâm trạng.

Nhưng sau những chuyện tệ hại ta trải qua thì đã có bóng ma tâm lý với truyền kỳ sách tranh, chỉ liếc mắt qua thôi là muốn treo cổ.

Sau khi Lý Tư Diễm biết được, hắn đưa tới cho ta số lượng sách lớn, trên thiên văn dưới địa lý cần cái gì cũng có, để cho ta giết thời gian.

Đương nhiên hắn cũng không quên mục đích bắt ta vào cung, đưa kèm theo một đống sách thánh hiền, lời phong nhã là một xấp Tị hỏa đồ mới lạ, cũng căn dặn ta nghiên cứu kỹ càng.

Ta không chút do dự ném những hình vẽ này vào trong lò lửa.

Sau khi tỉnh táo suy nghĩ lại, ta cảm thấy cũng chưa chắc hắn thật sự nôn nóng mấy đối với chuyện này, chẳng qua là thích xem dáng vẻ tức giận lại không thể làm gì của ta thôi.

Ta bực bội gãi đầu. Tại sao nhỉ? Chẳng lẽ ta tức giận lên trông rất đẹp sao? Nhưng ta đâu cảm thấy vậy.

Ngoại trừ hối hận về sai lầm của mình ra, ta còn lo lắng cho người và việc ngoài cung từng thời từng khắc, nhiều lần nói bóng gió hỏi Lý Tư Diễm xem Tiểu Xuyên và Mạnh Tự thế nào. Hắn chỉ luôn đáp rất tốt, nhưng ta thấy khuôn mặt hắn ngâm ngẩm bực tức là biết

chắc không hoàn toàn như ý hắn.

Tiểu Xuyên cứng đầu như vậy, nó thật sự sẽ ngoan ngoãn tiếp nhận sắp xếp của Lý Tư Diễm tiếp tục yên tâm thoải mái học ở Thái học sao? Ta thấy chưa chắc.

Mạnh Tự thì càng không cần phải nói, ta cũng không dám nghĩ y sẽ phản kháng đến mức nào.

Nhưng không ai bằng lòng nói cho ta tin tức của bọn họ. Ta chỉ có thể nửa đêm dậy nghe lén Túc Tịch và Huệ nguyệt nói chuyện, cố gắng biết chút hiện trạng bên ngoài. Từ miệng hai nàng, ta biết được đại khái tình hình gần đây của Tiểu Xuyên.

Lúc Túc Tịch nói đến thi hội thu năm nay, vô tình nhắc tới đệ đệ Thẩm nương tử còn đang học ở Thái học, nhưng lại không muốn thi khoa cử.

Phản ứng đầu tiên của ta là muốn xông ra ngoài cung, hành hung đầu chó của Tiểu Xuyên.

Phản ứng thứ hai là thở dài thườn thượt như một người mẹ già lo âu, sau đó nằm về giường, ác độc niệm chú nguyền rủa Lý Tư Diễm chết bất đắc kỳ tử lúc tráng niên.

Người này như là ông trời cố ý phái xuống trần để trừng trị Thẩm gia chúng ta. Già trung trẻ ba đời trong nhà đều bị hại thậm tệ, không một ai may mắn thoát khỏi.

Ta niệm vô số lần lời nguyền ác độc trong lòng, chợt nghe sau lưng có tiếng bước chân khe khẽ đến gần. Ta sợ hãi kinh hoảng, lăn liên tục hai cái ngồi dậy, cảnh giác nhìn người tới.

Ánh trăng từ khe cửa sổ chiếu vào, hắt lên người Lý Tư Diễm. Hắn mặc tẩm y vải tơ rộng rãi, đang đứng ở chỗ cách ta không xa.

Thấy ta ngồi dậy, hắn ngẩn người, hơi có vẻ xấu hổ, sờ mũi nói: "Nàng không ngủ?"

Ta nói: "Ngươi tới làm gì?"

Lý Tư Diễm không trả lời, đi lên trước vén màn lên, nghiêng người nói trong ánh mắt kinh sợ của ta: "Đây là giường của trẫm, trẫm về nghỉ ngơi."

Ta nhìn hắn cởi giày lên giường, sợ đến lông tơ cả người dựng đứng, nắm chặt chăn, vừa co rụt vào trong góc vừa hoảng sợ nói: "Ngươi ngươi ngươi... Ngươi không được qua đây! Thân thể ta còn chưa khỏe! Ta... hôm nay ta tới kinh nguyệt. Không được! Tuyệt đối không được!"

Lý Tư Diễm lười biếng nhìn ta một cái. Ta chỉ cảm thấy tay áo tơ lụa thượng hạng mềm như nước lướt qua trước mặt ta, cả người ta bị hắn ôm đến bên cạnh. Hắn cách ta rất gần, nhiệt độ thân thể xuyên qua áo mỏng hun nóng bả vai ta.

Ta như bị ong mật chích một cái, lộn nhào ra bên ngoài trượt xuống. Lý Tư Diễm không giữ chắc, khiến cho ta ngã phịch xuống giường, mặt chạm đất.

"Ngốc." Hắn cười nhạo ta, vừa túm mắt cá chân xách ta lên giường.

Ta bắt đầu khóc, nước mắt nước mũi thi nhau chảy: "Ta không lừa ngươi, ta tới kinh nguyệt thật. Hôm nay ngươi tha cho ta đi, ta đã là của ngươi rồi, về sau ngươi làm gì cũng được. Cầu xin ngươi, ta không muốn đêm nay..."

"Đêm nay làm gì?" Lý Tư Diễm kéo ta vào trong lồng ngực mình, nhéo mũi ta: "Làm nàng sao?"

Nước mắt ta rơi càng dữ hơn, nhưng lại không dám đánh hắn, cho nên chỉ khóc thở không ra hơi, cuộn tròn người lại, vọng tưởng hắn

có thể từ bỏ suy nghĩ nguy hiểm này đi.

Lý Tư Diễm cứ nhìn ta rơi nước mắt như vậy, như cười như không nói: "Nói đi, tại sao hơn nửa đêm không ngủ, không phải cố ý chờ trẫm đấy chứ?"

Giọng nói nghe rất là vui vẻ.

Ta nhạy bén đánh hơi được khả năng tránh qua kiếp nạn này, lập tức thút tha thút thít giả vờ đáng thương: "Ta đau đầu, không ngủ được."

"Thuốc ông già Phạm kê cho nàng không uống sao?"

Hắn ôm ta vào trong ngực, đưa tay lau đi nước mắt của ta, một tay khác nhẹ nhàng đặt lên lưng ta.

Hắn duy trì động tác này một lúc xong vẫn chê không đủ, kéo thắt lưng gầy trơ xương của ta dán lên bụng hắn.

Ta lại vội vàng bồi thêm một câu: "Bả vai ta cũng rất đau." Cố gắng thức tỉnh chút lương tri cực kỳ nhỏ bé của hắn.

Nhưng mà Lý Tư Diễm không mảy may có ý thả ta ra, vẫn ôm chặt ta trong ngực.

Gần đây ta phát hiện hắn vô cùng thích động chạm chân tay, thích nhất là sờ mó ôm ấp ta như một con mèo con. Dường như cảm giác da thịt tiếp xúc có thể lấp đầy trống rỗng trong nội tâm lo âu vậy.

"Bả vai nàng đau ư?" Hắn thả lỏng ta ra một chút, đưa tay kéo cổ áo tẩm y của ta: "Để trẫm nhìn xem."

Cảm nhận được ánh mắt của hắn đang nhìn chằm chằm vào mảng nhỏ da thịt ta lộ ra, vẻ mặt ta khuất nhục như chịu trọng hình.

"Lừa đảo." Lý Tư Diễm nhìn một lát, thản nhiên nói: "Vảy đã long hết rồi còn kêu đau, tưởng trẫm dễ lừa lắm phải không?"

Ta giải thích: "Ta không nói dối, vết thương kia đâm hỏng gân cốt, mưa một chút là xương cốt khó chịu."

Nhìn hắn có vẻ không muốn thảo luận với ta vấn đề vết thương có thật hay không, ngón tay chầm chậm vươn tới bên cạnh, chạm lên bả vai nhỏ xương xẩu của ta.

Dạo này ta rất gầy, chắc hẳn xúc cảm không được tốt.

Lúc ta đang định phóng đại tính nghiêm trọng của vết thương hơn một chút, Lý Tư Diễm đột nhiên cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên chỗ miệng vết thương của ta.

Ta có bao giờ từng thấy tình thế này, vô thức hét lên một tiếng hoảng sợ.

Lý Tư Diễm đã chuẩn bị từ trước, chuẩn xác che chặt miệng ta.

"Nàng phải tập quen đi. Trẫm không giống Mạnh Tự, hắn là quân tử, nhịn được không động vào nàng, nhưng trẫm không phải." Hắn nói.

Ta sắp sụp đổ mất, mẹ nó chẳng lẽ ta lại không biết ngươi là thổ phỉ sao? Nhưng cho dù là thổ phỉ không kén chọn nhất cũng sẽ không cưỡng ép đè một con ma bệnh đến tháng ra mà gặm!

Nụ hôn của hắn chậm rãi dời lên trên, lên tiếp, dời đến chỗ cổ ta, lưu luyến bên huyết quản đang nảy lên mãnh liệt chốc lát, lại hôn hôn tai ta. Hơi thở nóng rẫy ướt át phả ra làm tai ta ngứa ngáy.

Cái đùi gà bị gặm ta đây không còn gì lưu luyến, dứt khoát quyết định ngồi thẳng đờ mặc hắn tùy ý hôn.

Lý Tư Diễm nhận ra ta thuận theo như thế, cả người toát ra cảm

giác mừng rỡ, cũng không thô bạo với ta như lúc trước, mà là càng thêm cẩn thận từng li từng tí như sợ làm đau ta.

"Gầy như vậy..." Hắn khẽ giọng nói: "Đầy đặn tốt hơn."

"Ngày mai ta sẽ ăn." Ta khốn khổ nói: "Nếu ta đã khiến bệ hạ không thoải mái, chi bằng tối nay thả ta đi."

Lý Tư Diễm cắn tai ta một cái, tóc mai chưa chải kỹ rủ xuống, quấn quýt cùng ta. Giọng nói của hắn truyền đến từ sau hai lọn tóc đan vào nhau: "Trẫm từng nói muốn lâm hạnh nàng đêm nay bao giờ?"

Miệng ta há hốc thành một hình dạng ngu xuẩn: "Vậy ngươi tới làm gì?"

Hắn nói: "Đến sờ thú cưng trẫm nuôi."

Vừa nghe hắn chỉ muốn đến hôn hôn gặm gặm ta mà thôi, ta lập tức thở phào một hơi, cả người mềm oặt xuống: "Ngươi... ngươi hù chết ta."

Lý Tư Diễm lại bóp miệng ta: "Không cho phép nói nửa chữ chết nữa."

Ta nghe lời nói: "Được."

Ta cũng không dám không nghe lời. Tuy Lý Tư Diễm nói đêm nay không động vào ta, nhưng thân thể hắn vẫn rất thành thật.

Trong mắt hắn bốc lên ánh sáng hừng hực, ánh mắt nhìn ta như con sói đói lâu ngày, nhìn chằm chằm con cừu non trong bãi nhốt cừu không buông.

Ta bị hắn nhìn đến tê cả da đầu, ôm lấy chăn co lại thành một cuộn.

Hồi lâu sau, cuối cùng hắn cũng dời ánh mắt đi, có lẽ cảm thấy con

cừu này quá nhỏ, chi bằng chờ vỗ béo rồi ăn.

"Đừng nhìn nữa." Hắn lười biếng nói: "Ngộ nhỡ nhìn trẫm đến bốc hỏa, cả đêm nay vừa khóc vừa gào chẳng phải công sức đổ biển rồi sao?"

Mặt ta lại nhăn nhó sầu khổ... Hình như hắn cũng không có ý định muốn đi.

"Ngủ đi, sáng mai trẫm còn phải vào triều." Hắn kéo ta sang, nói: "Ngày mai sẽ ban lệnh điều nhiệm Mạnh Tự, là Dương Châu, địa phương tốt trẫm chọn lựa kỹ càng cho hắn."

Ta không muốn làm hắn tức giận, thế là cân nhắc dùng từ, dối lòng nói ra lời hay Lý Tư Diễm muốn nghe: "Y và ta đã không còn liên quan, đi đâu cũng không quan trọng, chỉ có thể từ xa chúc y hoạn lộ thuận lợi."

Quả nhiên được ta cẩn thận dỗ dành, dù Lý Tư Diễm chưa tin hẳn, nhưng vẫn lộ ra vẻ tươi cười mắt thường cũng thấy được, lại hôn ta một cái nói: "Như vậy mới ngoan."

Sau khi ta chắc chắn tâm trạng hắn hiện giờ rất tốt, mím miệng suy nghĩ một lát, hỏi hắn: "Bệ hạ, năm sau Tiểu Xuyên tham gia khoa thi, ngươi có mở cửa sau cho nó không?"

Lý Tư Diễm nghiêng đầu nhìn ta một chút, lại ôm ta vào trong ngực, nằm trên gối mềm, nói: "Muốn trẫm mở cửa sau? Nàng đang dùng nhan sắc hối lộ trẫm?"

Ta nói: "Đâu có, ta cũng không được tính là đại mỹ nhân gì... Chỉ là muốn xem xem ta có mặt mũi này hay không... Cho dù ngươi nuôi thú cưng cũng không thể không cho một chút lợi ích chứ..."

Thực ra lời này cực kỳ trái lương tâm, vốn dĩ không phải lời có thể thốt ra từ miệng ta, quanh co vòng vèo như vậy, nói bóng nói gió là

muốn hỏi xem có phải Tiểu Xuyên quyết tâm không đi con đường làm quan thật hay không.

Lý Tư Diễm thản nhiên nói: "Đương nhiên nàng có mặt mũi này."

Ta im lặng chốc lát, hít sâu một hơi, vén hết tóc ra sau đầu, dự định đổi cách hỏi trực tiếp hơn...

"Nàng muốn hỏi đệ đệ nàng phải không?" Dịu dàng vui vẻ trong mắt hắn đã sớm biến mất không còn lại gì, ánh mắt hơi lạnh rơi lên mặt ta: "Chẳng phải trẫm đã nói rồi sao? Nó rất tốt, về phần có đi khoa cử hay không, Thẩm Anh, đây không phải chuyện nàng nên quan tâm."

Ta cúi đầu xuống: "Nhưng nó là đệ đệ ta... Ta không thể không quan tâm nó."

Lý Tư Diễm nói: "Nàng muốn cho nó làm quan, trẫm sẽ có cách để nó làm. Nàng ở trong tay trẫm, chỉ cần thêm chút uy hiếp, đương nhiên nó sẽ ngoan ngoãn nghe lời."

Hôm nay nói chuyện không nổi nữa rồi.

Trong cái nhìn của Lý Tư Diễm, tình thân chỉ là một thứ đồ có thể cho hắn lợi dụng mà thôi. Hắn có thể ép ta đi vào khuôn khổ, thì dám mang ta ra ép Tiểu Xuyên làm quan, tất cả chỉ dựa vào ý của hắn.

Băng lạnh lặng lẽ tan hết, đêm hè Trường An nóng đến làm người ta xây xẩm. Trong thời tiết nóng bức như vậy, hắn lại vẫn khăng khăng ôm ta, cánh tay rắn chắc đè lên eo ta, nhắm mắt lại nói: "Đi ngủ."

Ta nhỏ giọng nói: "Ngươi ôm chặt quá, nóng."

"Không ngủ được? Vậy thì làm chút chuyện trợ ngủ." Hắn đưa tay kéo đai lưng ta.

Ta kinh hãi: "Bây giờ ngủ ngay."

Lý Tư Diễm rất biết cách khiến người ta ngoan ngoãn nghe lời hắn. Ta cảm thấy đây là một loại bản năng của Hoàng đế. Ta bị hắn ôm ngủ cả đêm, mãi đến ngày hôm sau tỉnh dậy mới ngẫm ra chỗ không đúng của sự việc: Tại sao ta lại mơ mơ màng màng ngủ chung một cái giường với hắn nhỉ?

Quá kinh dị. Ta bóp đầu trầm tư suy nghĩ hơn nửa buổi sáng mới tổng kết ra thủ đoạn của Lý Tư Diễm, nguyên lý là uy hiếp trước dụ dỗ sau, ngoài ra thỉnh thoảng thêm chút táo ngọt.

Ta vừa uống hết nước mật ong Huệ Nguyệt bưng tới, "mứt táo" của Lý Tư Diễm đã đổ ập xuống đầu ta. Khánh Phúc dẫn người tới, dâng cho ta một đống ban thưởng, đựng trong hộp to hộp to, chất đống cao cỡ nửa người.

"Đây là cái gì?" Ta chỉ vào một cái hộp dẹp trong số đó, hỏi Huệ Nguyệt.

Trên cái hộp kia khắc một chuỗi dài Phạn văn, hình thù cổ quái.

Huệ Nguyệt cẩn thận từng tí giúp ta mở nó ra, nhìn thoáng qua rồi cung kính nói: "Bẩm Thẩm nương tử, đây là hương liệu từ Thiên Trúc."

Ta đến gần ngửi ngửi, che mũi rụt lại: "Cái mùi này thật khó ngửi."

Huệ Nguyệt cài hộp lại, im lặng một lát, nói: "Nếu nô tỳ nhớ không nhầm, hương liệu này là cống phẩm năm ngoái của Thiên Trúc, cả cung cấm chỉ có một hộp này."

Ta cảm khái nói: "May mà chỉ có một hộp. Nếu như trên dưới hoàng cung đều nhiễm cái mùi hương này, vậy thì không thể sống nổi nữa rồi."

Thấy vẻ mặt táo bón của Huệ Nguyệt, ta lại đi mở hộp khác, nhìn thấy lần lượt là: Tượng Hằng Nga tiên tử điêu khắc từ ngọc đẹp cao cấp, một quả đào vàng siêu to khổng lồ, lược sừng tê giác màu như hoàng kim, lò sưởi tay tinh xảo, vân vân.. Phần lớn là trân bảo bên dưới cống lên, kém nhất cũng phải là một thứ gốm sứ tinh luyện.

"Huệ Nguyệt?" Ta giơ một chuỗi vòng tay san hô đỏ xinh đẹp, nói: "Ngươi nói đây có tính là tiền "bóc bánh" hắn cho ta không?"

Tay Huệ Nguyệt run lên bần bật, giọng nói cũng lạc đi: "Thẩm nương tử sao có thể nghĩ như vậy? Đây là tấm lòng của bệ hạ..."

Tấm lòng?

Tấm lòng chính là bắt chim tước đang yên đang lành vào trong lồng vàng, rồi cho nước gạo và hòn đá nhỏ lấp lánh sao?

Ta cảm thấy thật quá hoang đường, cảm thấy mọi chuyện xảy ra gần đây đều khiến ta không biết làm thế nào. Cuộc đời như bị một con ngựa hoang mất cương lôi đi, nó vung móng điên cuồng chạy khắp thế gian, ta cũng bị kéo theo lên núi xuống biển.

Ta ngơ ngơ ngác ngác nằm về giường rồng của Lý Tư Diễm, ngây ngẩn nhìn cầu hương nhỏ treo trên đỉnh màn thất thần. Vết thương tối hôm qua bị Lý Tư Diễm hôn qua hơi đau, ta nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên mây đen che khuất ánh nắng, màu trời sầm sì như sắt chì, mưa to lại sắp kéo đến.

Huệ Nguyệt chú ý tới ánh mắt đờ đẫn của ta, nhẹ giọng gọi ta: "Thẩm nương tử?"

Ta miễn cưỡng lấy lại tinh thần: "Sao vậy?"

Huệ Nguyệt nói: "Lát nữa sẽ có Nữ quan Thượng cung cục đến dạy

bảo nương tử, nô tỳ thông báo trước cho nương tử..."

"Thượng cung cục?" Ta nhất thời không kịp phản ứng, cau mày hỏi: "Đến dạy ta quy củ?"

Huệ Nguyệt không lên tiếng, mặt hơi đỏ lên.

Thấy khuôn mặt nàng đỏ ửng xấu hổ, dáng vẻ không biết mở miệng như thế nào, đầu óc ta nổ "bùm" một tiếng, sắc mặt chuyển thành trắng bệch hoàn toàn.

Thượng cung cục không chỉ dạy quy củ lễ tiết, còn dạy chuyện phòng the.

Ta lại nhìn những ban thưởng lấp lánh chói mắt kia, như nghẹn ở cổ họng.

Quả nhiên trên đời này làm sao có mứt táo trên trời rơi xuống, đều là phải mang thứ gì đó đồng giá ra đổi.

Đột nhiên trong lòng dâng lên một cơn cáu kỉnh không có chỗ trút. Thà rằng hắn ép buộc ta như ban đầu, ta cũng không muốn hắn mang những thứ mang tên mỹ miều là đền bù này ra áp chế ta. Ta nhìn những thứ kia đã cảm thấy buồn nôn. Cái đó được coi là gì? Quà tặng của ân khách Bắc Lý[1] vung tiền như rác sao?

(1) Chỗ kỹ nữ tụ họp.

Bốp! Ta cực kỳ tức giận, cầm một quả cầu hương ném mạnh ra ngoài. Huệ Nguyệt ngập ngừng tiến lên một bước, ta chỉ vào cửa lớn bảo nàng ra ngoài, không cho phép tới làm phiền ta.

Huệ Nguyệt là người thông minh, thấy ta nổi cơn cáu kỉnh, bèn hơi cúi người xuống, nhanh nhẹn rời đi.

Sau khi cửa điện khép lại, tẩm điện lại trở về yên tĩnh như chết, chỉ

có tiếng gió lùa qua rừng trúc ngoài cửa sổ vang lên rì rào. Ta hít thở nặng nề, cố gắng để mình bình tĩnh trở lại. Nghe tiếng gió hè thổi vào lá, cơn giận của ta dần vơi đi, thay vào đó là nỗi bi ai che trời lấp đất.

Hắn là Hoàng đế, trong tay hắn nắm giữ tính mạng bản thân và gia đình người ta quan tâm nhất. Ta nào có đường phản kháng, huống hồ... tính kiên nhẫn của hắn còn kém như vậy.

Nhưng cho dù ta biết rõ tình cảnh của mình, ta vẫn khó chịu và khổ sở như vậy.

Sau đó, Nữ quan dạy việc Huệ Nguyệt đã nói đến vào giờ Mùi, mang theo một bức tượng đất "yêu tinh đánh nhau"[2] sống động như thật, ngoài ra còn mấy bản Tị hỏa đồ, ngồi xuống tỉ mỉ giảng giải cho ta. Bà ta nói một câu, ta gật đầu phụ họa một tiếng, giọng nói không có một chút cảm xúc.

(2) Xuất xứ Hồng Lâu Mộng, hồi 73, hình ảnh hai người trần truồng đương ôm nhau.

Ánh mắt Nữ quan kia nhìn ta có phần sửng sốt, có lẽ là lần đầu thấy học trò phản ứng bình thản như thế.

Buổi chiều, Lý Tư Diễm chuyển công vụ đến tẩm cung xử lý, vừa vào cửa đã thấy ta ngồi dưới đất ngẩn ngơ như bức tượng đá, trước mặt mở một quyển Bác vật chí, bên chân toàn là mảnh bình lọ vỡ nát, cả người nhìn như một con chim ngốc dại ra.

Lý Tư Diễm không nói một lời, híp mắt quan sát ta hồi lâu, chợt nói: "Ngây ra đó làm gì, tới hầu hạ trẫm cởi y phục."

Ta đóng sách lại, loạng choạng đứng lên, lộ ra tất tơ lụa trắng trắng mập mập dưới váy, tầm mắt Lý Tư Diễm nhìn xuống, lông mày gần như lập tức nhíu lại, quát: "Đứng yên đừng nhúc nhích."

Ta nghe lời dừng lại tại chỗ cũ, nhìn hắn gọi Huệ nguyệt tới, gay gắt mắng nàng một trận, không gì ngoài đồ vỡ cũng không thu dọn, cần ngươi có tác dụng gì, vân vân. Huệ Nguyệt đều im lặng chịu, cúi người nhặt từng mảnh vỡ lên.

Cảm giác áy náy của ta dâng lên, nhỏ giọng nói: "Xin lỗi."

Ta định cùng nhặt mảnh vỡ giúp nàng, nhưng Lý Tư Diễm lạnh lùng nói: "Dừng tay, trẫm nuôi nàng không phải để nàng đi nhặt rác."

"Tới hầu hạ trẫm cởi y phục."

Hắn nhấn mạnh mấy lần bảo ta thay y phục cho hắn, lúc này ta mới cứng nhắc quay đầu sang nhìn y phục của hắn.

Hôm nay có triều hội lớn, hắn mặc thập nhị chương thêu kim long, kim ngọc điểm xuyết trên đai lưng, lấp lánh sang quý, long trọng lộng lẫy vô cùng, giống như cố tình phô trương quyền thế của mình với ta vậy.

Ta đứng trước mặt hắn, chiều cao miễn cưỡng đến bả vai hắn. Đối lập với sự đắc chí vừa lòng của Lý Tư Diễm là tinh thần ta hôm nay sa sút, uể oải, so sánh với hắn như là một con chim én không may bị chim ưng quắp đi.

Thấy dáng vẻ ta đờ đẫn, hắn cũng đã nhận ra trạng thái của ta hôm nay bất thường, lông mày xoắn chặt lại, ánh mắt ngày càng không lành.

Ta đối diện với con kim long giương nanh múa vuốt kia hồi lâu, cúi đầu xuống, cởi khuy ngọc trên đai lưng hắn.

Sắc mặt Lý Tư Diễm hơi dịu lại.

Nhưng mà cởi đai lưng chỉ là bước đầu tiên mà thôi, thập nhị chương của Thiên tử cực kỳ phức tạp, ta vòng quanh hắn hai vòng

vẫn không tìm được chỗ xuống tay, cuối cùng chỉ có thể chọn bừa một sợi dây lưng kéo một cái... Cứ thế rút thành một cái nút chết.

"Hay là để Huệ Nguyệt làm đi, ta không biết cái này..." Ta ủ rũ cúi đầu nói.

Lý Tư Diễm không nói gì, tự mình nới lỏng cổ áo, sau đó giữ mặt ta nhìn trái nhìn phải, hỏi: "Hôm nay nàng sao vậy? Vừa nổi giận vừa ngẩn người. Nói cho trẫm nghe nàng đang suy nghĩ cái gì?"

Ta quay đầu nhìn Huệ Nguyệt một chút, nàng yên lặng quay người, chỉ cho ta một bóng lưng chuyện không liên quan đến mình.

Nàng là đại cung nữ Lý Tư Diễm mang từ tiềm để tới, rất được Lý Tư Diễm trọng dụng. Lần này được phái tới bên cạnh ta, mặt ngoài là đang hầu hạ ta, thực ra cũng là thay Lý Tư Diễm giám sát nhất cử nhất động của ta.

Cho nên chuyện ta làm, lời ta nói đều không thoát khỏi đôi mắt Lý Tư Diễm.

Cho nên ta không muốn quanh co lòng vòng nữa, trả lời hết sức trực tiếp: "Ta không cần những thứ kia của ngươi, khi nhìn chúng luôn khiến ta cảm thấy mình rất thấp hèn giống như kỹ nữ vậy..."

Ta ngừng lại một chút, tiếp tục nói: "Huống hồ rõ ràng ngươi biết ta hiểu chuyện này làm như thế nào, tại sao còn phải phái Nữ quan đến sỉ nhục ta?"

Nghe ta lên án, hắn cười phụt một tiếng, xoa nhẹ tóc ta, nói: "Chỉ vì việc này?"

Lý Tư Diễm phất tay đuổi Huệ Nguyệt đi, vừa tự mình cởi dây lưng cổn phục xuống, vừa không để tâm nói: "Nàng đúng là khó hầu hạ, da mặt cũng mỏng, động một chút là cảm thấy mình chịu ấm ức, chịu nhục nhã. Có biết bên ngoài có bao nhiêu người khóc lóc kêu

gào muốn chịu một phần ức hiếp này không?"

Ta nói: "Vậy sao ngươi không đi tìm bọn họ?"

"Bọn họ nào có thú vị bằng nàng." Lý Tư Diễm tùy ý treo y phục lên giá cao.

"Đừng suốt ngày đoán mò nữa. Trẫm cho nàng đồ là vì cảm thấy vật dụng của nàng quá khó coi, làm mất mặt Tử Thần điện. Về phần Nữ quan Thượng cung cục gì đó, nàng không thích thì đuổi bà ta ra ngoài là được. Chẳng phải trước kia nàng thường làm như vậy sao? Tại sao bây giờ lại trở nên nhát gan rồi?"

Ta chịu chấn động lớn: "Ngươi bảo ta tùy ý đuổi Nữ quan đi? Nhưng chẳng phải ngươi đã nói, nếu ta không nghe lời, ngươi sẽ bẻ gãy ngón tay Tiểu Xuyên sao?"

Lý Tư Diễm nhíu mày nhìn ta một chút: "Không lẽ nàng sốt một trận hỏng đầu rồi? Nàng là người của trẫm, chỉ nghe lời trẫm là được rồi, còn nàng thích nghe Thượng cung cục hay không, trẫm mặc kệ nàng."

Ta trợn mắt nhìn, thử thăm dò hỏi: "Ngươi nói thật chứ?"

Lý Tư Diễm lấy làm lạ nói: "Hôm nay nàng làm sao vậy?" Vừa đưa tay thử trán ta: "Hay là lại bị bệnh?"

Ta tức tốc nói: "Vậy ngươi đổi cho ta thành Tiểu Kim Liên và Tiểu Kim Liễu đến hầu hạ đi."

"Sao đột nhiên muốn thay người? Huệ Nguyệt làm mất lòng nàng?" Trong ánh mắt hắn thoáng qua sắc bén.

Ta vội vàng giải thích: "Không có, nàng rất tốt. Nhưng "áo không gì bằng mới, người nay đâu bằng xưa". Ta vẫn thích người quen thuộc hầu hạ bên cạnh hơn."

Nghe thấy năm chữ "người nay đâu bằng xưa", Lý Tư Diễm cười khinh miệt một tiếng.

Ta không nhận ra mình nói sai, chỉ cảm thấy vẻ mặt hắn lại không bình thường, mờ mịt buông tay xuống, lo lắng bất an nói: "Không được sao?"

"Được, đương nhiên là được." Lý Tư Diễm nở nụ cười, nhưng trong mắt lại lạnh lẽo thấu xương: "Hay cho câu "người nay đâu bằng xưa". Chi bằng trẫm gọi Mạnh Tự về cho nàng, cắt bên dưới một đao đưa vào hầu hạ nàng, nàng thấy thế nào?"

Một trận gió lùa qua, nhiệt độ trong đại điện giảm xuống mấy phần vì cơn giận bất thình lình của Lý Tư Diễm. Ta không khỏi rùng mình một cái: "Ta không có ý này! Chỉ... chỉ là ta quen thuộc hai nàng, tại sao đột nhiên lại lôi Mạnh Tự vào, liên quan gì đến y!"

"Trẫm vừa nhắc đến hắn, nàng đã cuống cuồng như vậy." Hắn lại cười lạnh nói: "Người nay đâu bằng xưa? Trẫm lại cứ không tin thứ quái quỷ này."

Không cách nào giao lưu, thật sự không có cách nào giao lưu. Dây thần kinh trong đầu ta giật lên thình thịch, cảm thấy chẳng bằng mình lại ốm một trận cho xong.

Thương lượng với Lý Tư Diễm luôn khiến ta có loại cảm giác khổ sở nước đổ đầu vịt. Lúc hắn mỉa mai, ta nghe không hiểu. Ta thuận miệng nói vài thứ, hắn lại có thể suy diễn ra mười tám lớp hàm nghĩa trong lời nói đó. Đường đường là một Hoàng đế, bụng dạ còn nhỏ nhen hơn cây kim, đây là chuyện quái gì chứ!

Chương 43: Người nay đâu bằng xưa

Vì một câu vô tâm "người nay đâu bằng xưa" của ta, Lý Tư Diễm giận cả một đêm. Ta vừa nhìn ánh mắt thâm trầm của hắn là da đầu tê dại, tìm đủ mọi cách dỗ cho hắn bình thường. Nhưng lời hay ý đẹp ngọt ngào chất đầy một cái sọt, hắn cũng không tin một chữ, còn cười lạnh hỏi ta có phải cũng từng nói lời như vậy với Mạnh Tự hay không.

Ta sắp điên rồi, nghĩ thế nào cũng không hiểu tại sao một câu trích dẫn văn cổ rất bình thường của ta lại có thể làm Lý Tư Diễm tức đến thế.

Trước kia đương nhiên ta sẽ không để ý tâm trạng hắn như thế nào, nhưng từ sau khi hắn bẻ ngón tay Tiểu Xuyên, để lại bóng ma tâm lý to lớn cho ta, ta vừa thấy hắn tức giận là sợ, vô thức cảm thấy hắn sẽ lại giận chó đánh mèo lên người nhà của ta. Cho nên mặc dù hết sức không tình nguyện, ta vẫn ráng cố gắng dỗ dành hắn.

"Ta chưa từng nói với y những lời này..." Ta giải thích lần thứ mười bảy: "Không tin thì ngươi đi xem thư ta viết cho y đi. Có thể tìm ra một câu không đúng khuôn phép, ta mang đầu cho ngươi làm bóng đá."

"Vả lại chẳng phải ta và y không liên quan rồi sao? Ta đã ngủ cùng một cái giường với ngươi rồi, kể ra phải là y ghen với ngươi mới đúng." Ta càng nói càng không biết lựa lời.

Tiếng nói vừa dứt, Lý Tư Diễm mặt lạnh cả đêm đột nhiên bùng nổ. Ta chỉ thấy một chiếc chén sứ bay vút đi thật xa, vỡ tan tành, dọa ta khẽ run một cái.

"Hắn có tư cách ghen với trẫm?" Lý Tư Diễm nghiêm mặt dữ tợn, hung hăng nói: "Cho hắn mặt mũi rồi! Thứ không biết tốt xấu như

thế, rượu mời không uống thích uống rượu phạt, đức hạnh giống y như nàng!"

Không biết tốt xấu? Rượu mời không uống thích uống rượu phạt?

Trong một đống lời lộn xộn này, cuối cùng ta cũng nghe hiểu ngụ ý của Lý Tư Diễm một lần.

Ta bực bội cào tóc, hít sâu một hơi: "Cho nên ngươi tức giận là bởi vì Mạnh Tự? Không phải ta?"

Thấy hắn không nói là ta biết mình nói trúng rồi, tiếp tục suy đoán: "Y cãi lại ngươi?"

Lý Tư Diễm vẫn không nói, ánh mắt u ám, cứ như ta nợ hắn tám trăm lượng vàng vậy.

Ta đến gần, lải nhải giải thích với hắn: "Tính tình Mạnh Tự là như thế, ngươi đừng quan tâm đến y là được. Dù sao ta đã ở trong tay ngươi rồi, y nói xé trời cũng không mảy may lay chuyển được ngươi. Bệ hạ đại nhân đại lượng, tha cho y một lần đi, y đã đủ thảm rồi..."

"Người này vô cùng ngang, cố chấp. Ngươi không thể dùng sức mạnh với y, ngon ngọt dỗ dành hai câu cho y đi Giang Nam là được rồi. Nếu ngươi không muốn nói lời hay, vậy khích tướng cũng có thể dùng, tốt nhất là loại mỉa mai châm biếm ấy..."

Lý Tư Diễm "hừ" lạnh, nói: "Đáng tiếc không dùng được cẩm nang diệu kế của nàng rồi. Trẫm đánh gãy chân hắn, sai người áp tải hắn vào xe ngựa nhậm chức, giờ Ngọ ra khỏi thành, lúc này hắn là đã đến Đông Đô."

Ta miễn cưỡng nuốt xuống một tràng dài lời phát biểu, nghẹn đến suýt nội thương, nửa buổi mới thốt ra được một câu: "Ngươi... ngươi lại đánh y... Còn cưỡng chế đuổi y đi..."

"Đương nhiên." Lý Tư Diễm vươn tay cho ta xem máu bầm nhàn nhạt trên khớp xương.

Ta hít sâu một hơi lạnh.

Vết thương đó trước kia ta cũng từng thấy, bị thương ở chỗ khớp xương rõ ràng là đánh người quá ác, phản ứng ngược lên tay.

Nói cách khác, Lý Tư Diễm tự mình ra tay đánh gãy chân Mạnh Tự.

Cả người ta ngây dại, không dám tưởng tượng Mạnh Tự buông lời động trời gì lại khiến vua một nước giận đến đích thân xắn tay áo đánh y.

Nói theo một khía cạnh nào đó, hai người này còn rất xứng đôi, một người chanh chua, một người tàn nhẫn. Nếu như không có ta, chưa biết chừng đến lượt hai người bọn họ thành đôi rồi.

Vẻ mặt ta tuyệt vọng: "Ngươi đánh nhau với y làm gì... Ngươi là Hoàng đế, y chỉ là một tiểu thần tử, không đáng để ý, hà tất ra tay nặng như thế với y..."

"Thế nào? Đau lòng?" Hắn nắm mặt của ta, bóp miệng ta thành hình một cái loa buồn cười: "Biết hắn nói gì không? Hắn nói hắn và nàng thanh mai trúc mã thề non hẹn biển, cố kiếm tình thâm bền vững như vàng. Ác bá trẫm có được thân thể nàng, nhưng vĩnh viễn không chiếm được trái tim nàng."

Lúc hắn thuật lại lời này, quanh thân tản mát ra oán khí và hận ý nồng đậm. Bởi vì phẫn nộ, bởi vì không cam tâm, cho nên vô cùng có tính xâm lược, giống như muốn ăn tươi nuốt sống ta vậy.

Ánh nến mờ ảo chiếu sáng một góc nội điện. Ta bị hắn giữ lấy kéo thẳng đến trước bàn, còn chưa kịp giả bộ đáng thương kêu lên đau đớn, Lý Tư Diễm đã buông tay ra, mặc ta lảo đảo hai bước, ngã ngồi trên bồ đoàn êm ái.

Ta mờ mịt ngồi quỳ gối bên chân hắn, cũng không biết Lý Tư Diễm muốn làm gì, đành phải ngửa đầu kéo vạt áo hắn, vừa kéo vừa gượng gạo nũng nịu: "Bệ hạ, Mạnh Tự nói bậy cả thôi, không cần chấp nhặt với y."

"Dựa vào đâu không thể tính sổ với hắn?" Lý Tư Diễm ngồi xuống, mặt không cảm xúc nói: "Nếu hắn đã nói đến mức này, vậy đương nhiên trẫm phải làm ác bá chân chính một lần. Hừ, giữ lại mệnh tiện của hắn đã là nể mặt nàng, nàng còn không hài lòng?"

Ta bị loại ánh mắt đáng sợ này nhìn chằm chằm, nào dám nói nửa chữ không.

Cơn giận của hắn chưa tiêu, tóm lấy cổ tay ta, bắt ép ta cầm một chồng giấy trên bàn. Mặc dù ta bị bóp hơi đau nhưng không dám lên tiếng, mặc cho hắn túm tay ta, cầm tất cả thư Mạnh Tự từng viết cho ta đốt sạch sẽ trên ngọn nến.

Sau khi đốt hết một phong cuối cùng, sắc mặt hắn mới từ xanh xám chuyển thành bình thường. Có lẽ hắn cảm thấy, chỉ khi ta tự tay thiêu hủy mọi quá khứ mới có thể một lòng ở bên cạnh hắn.

Hắn biết rõ, ta vĩnh viễn không thể nào chủ động nắm bàn tay dính đầy máu tươi của hắn, cũng không thể nào cho hắn tình yêu và sự quan tâm hắn muốn. Cho nên hắn chỉ có thể dùng biện pháp uy hiếp trói buộc ta bên người. Nhưng dù cho đã dồn ta đến tình cảnh như vậy, hắn vẫn không có cảm giác an toàn, trong lòng luôn luôn sợ hãi, luôn luôn lo được lo mất.

Cho nên lời nói vô tâm của ta sẽ đâm hắn nhói đau, Mạnh Tự tùy tiện trào phúng vài câu không đau không ngứa là có thể kích động hắn đến không màng thể diện quân vương, tự hạ thấp thân phận, đi gây chuyện với một người tay không tấc sắt.

Ngọn lửa nhảy nhót, liếm láp thư từ ngày cũ. Ta nhìn chúng cong

cuộn, khô vàng, cuối cùng hóa thành tro, phiêu tán trên bàn gỗ mun quý giá.

Một hạt tàn lửa bắn lên đầu ngón tay ta. Ta còn chưa cảm giác được đau đã bị Lý Tư Diễm nhanh tay nhanh mắt lau đi.

Ta nhỏ giọng hỏi hắn: "Ngươi tìm được những bức thư này từ đâu?"

Ta nhớ trước khi xuất giá, ta đã giấu hết những bức thư này trong khuê phòng. Chẳng lẽ tâm trạng hắn không tốt, đánh Mạnh Tự xong lại đi tịch biên nhà ta?

Lý Tư Diễm nói: "Thuộc hạ trình lên."

Trực giác nói cho ta hắn đang nói dối.

Ta còn muốn hỏi thêm vài câu nữa, nhưng Lý Tư Diễm đã đứng dậy ra ngoài. Bước chân của hắn gấp gáp, nhìn có vẻ tâm trạng không yên.

Nhưng ở trước mặt ta, hắn luôn cố gắng duy trì một hình tượng lớn mạnh và có sức khống chế.

Huệ Nguyệt đã lui xuống từ lâu, nội điện lớn như vậy chỉ còn lại hai người chúng ta. Một trận ầm ĩ qua đi, cung điện lâm vào tĩnh lặng như chết. Ta ngồi dưới đất không dám động đậy, Lý Tư Diễm thì đến nhĩ phòng bên cạnh, cầm một vật từ bên trong ra.

"Thuốc mỡ trị bỏng." Hắn lạnh nhạt nói: "Tay nàng bị rộp nước rồi, không nhận ra sao?"

Đúng thực ta không nhận ra, nghe hắn nhắc nhở mới nhớ ra xem xét ngón tay vừa mới bị tàn lửa dính vào. Quả nhiên, trên đốt ngón tay trắng trẻo nổi lên một chấm đỏ, chạm vào có cảm giác đau rát.

Lý Tư Diễm cầm thuốc mỡ, đi đến trước mặt ta ngồi xổm xuống.

Vừa mới ngồi xổm được nửa chừng, đột nhiên ngừng động tác, lại khép hai chân vào, đổi thành ngồi quỳ gối tao nhã, thanh lịch.

Ta bình tĩnh nhìn hắn một chút, trong lòng hơi khác lạ.

Đột nhiên đổi tư thế ngồi là sợ ta cảm thấy hắn thô tục sao?

Hắn kéo tay ta qua, quệt chút thuốc mỡ bôi lên đầu ngón tay ta. Nhưng thoa xong hắn vẫn không buông tay, vuốt ve bàn tay đầy đặn được dưỡng đến mịn màng từ sau khi ta vào cung, vẻ mặt ảm đạm tối tăm.

Hắn vuốt ve cũng coi là dịu dàng, nhưng vẫn khiến cho ta kinh hồn bạt vía. Dù sao lúc hắn bẻ gãy ngón tay Tiểu Xuyên, vẻ mặt trông cũng ôn hòa.

"Đây chính là tay người đọc sách." Lý Tư Diễm cười nói: "Chưa từng làm việc nặng, cũng chưa từng cầm kim chỉ, cho nên da thịt lòng bàn tay và đầu ngón tay đều mềm mại, chỉ có vết chai ở chỗ đốt ngón tay."

Giọng nói của hắn như rắn độc bò qua da ta: "Tay phế Thái tử chính là như vậy. Lúc trước hắn diễn kịch huynh đệ hòa thuận trước mặt Tiên đế, cầm tay trẫm, nói không ít lời thân thiết với trẫm."

"Nhưng loại sói mắt trắng như trẫm không hề nghe lọt một chữ, chỉ cảm thấy ngay cả tay người ca ca này cũng không giống trẫm, sao có thể xem như người một nhà chứ?"

Do thuở thiếu thời hay làm việc chân tay nặng nhọc, sau khi lớn hơn một chút lại phải tập võ cầm cương, lòng bàn tay Lý Tư Diễm phủ một lớp chai mỏng đều, thô ráp hơn chúng ta một chút.

Rõ ràng chỉ là một điểm khác biệt không đáng kể, lại bị sự tự ti nhạy cảm trong tính cách hắn phóng đại ra mấy lần. Loại người này vĩnh viễn không thể nào thực sự tín nhiệm người khác, hắn là con sói cô

độc, con sói cô độc không có đồng loại.

Ta nói tiếp: "Có phải bệ hạ cảm thấy bởi vì bàn tay không giống nhau, cho nên ta và bệ hạ cũng không phải cùng một loại người?"

"Phải." Khóe miệng hắn nhếch lên, nhưng trong đôi mắt hồ ly như sao lạnh không hề có một chút ý cười, trái lại vô cùng u ám.

Đạo chữ nghĩa đòi hỏi công sức từ nhỏ, bỏ lỡ tuổi vỡ lòng tốt nhất thì chính là bỏ lỡ rồi, có nỗ lực bắt kịp thế nào cũng vô ích. Cho nên khi hắn đối diện với con cháu sĩ tộc nhận giáo dục tốt từ thuở nhỏ như ta và Mạnh Tự, luôn sẽ mang một sự tự ti ngầm, khiến hắn không thể nào tin tưởng chúng ta.

Hắn buông tay ta xuống, nói với ta: "Mỗi một câu nàng nói tối nay, nào là vĩnh viễn không rời khỏi trẫm, nào là khen trẫm văn thao võ lược khí chất bất phàm, lọt vào trong tai trẫm đều giống như năm đó phế Thái tử đang lừa gạt trẫm vậy, giả dối muốn chết."

Mẹ nó người này thật khó lừa.

Hắn cảm thấy ta giống ca ca giả tạo của hắn, ta cảm thấy hắn giống ác long trong thoại bản Tây Vực viết: Nhạy cảm đa nghi, khắp người mọc đầy vảy ngược, còn rất thích cướp công chúa vô tội.

Trong đời ta tạm thời chưa có kinh nghiệm đối phó loại người này, giảng đạo lý không thông, lừa tình hắn không tin, dưới sự cùng đường bí lối, cuối cùng đành phải buông ra một câu tẻ ngắt: "Vậy ngày mai ta bắt đầu luyện cung ngựa, cố gắng để tay ta giống bệ hạ."

Trấn an ác long phải bắt đầu thỏa mãn từ yêu cầu nhỏ của hắn.

Hắn nhìn ta không nói gì, dường như đang cân nhắc sự thật lòng của ta lúc này.

Ta bồi thêm một câu: "Bệ hạ không tin ta, vậy chi bằng tự mình dạy ta nên làm như thế nào. Chỉ có chuyện đó là không được, ta đang đến tháng, thời gian này không hầu hạ được bệ hạ."

Hắn im lặng hồi lâu, đứng dậy bỏ thuốc mỡ trị bỏng lại chỗ cũ, mặt không đổi sắc nói: "Trẫm đúng là mời một tổ tông về. Ngoài miệng bảo trẫm dạy làm thế nào, lúc đưa Nữ quan dạy dỗ đến thật, lại cảm thấy trẫm sỉ nhục nàng."

"Ta sai rồi." Ta tức tốc thừa nhận sai lầm: "Lần sau sẽ không như vậy nữa."

Khuôn mặt Lý Tư Diễm lộ vẻ trào phúng: "Trẫm thấy nàng cũng không cần phí tâm tư lấy lòng trẫm. Điệu bộ hư tình giả ý thật khiến người ta buồn nôn. Bây giờ Mạnh Tự đã nhậm chức, người trong nhà cũng thu xếp xong, nàng còn có chỗ nào cần cầu cạnh trẫm?"

Đúng nhỉ, cả người ta bỗng dưng sững sờ, hình như quả thực như thế... Mạnh Tự đã đi rồi, trong nhà ta cũng đâu vào đấy, Lý Tư Diễm có tin ta hay không còn có gì quan trọng?

Nghe ý trong lời hắn dạo gần đây, còn có Tử Thần điện bị canh giữ đến nỗi ngay cả con ruồi cũng không bay ra được cửa sổ, hắn cũng chưa từng trông mong ta thật lòng thuận theo hắn nha. Vậy tại sao ta còn phải làm hắn vui lòng chứ?

Ta đột nhiên nghĩ thông suốt.

Ta không muốn nói thêm những lời hay ý đẹp dối lòng kia nữa, lẳng lặng ngồi đó hồi lâu, cúi người nói: "Nếu bệ hạ không thích nghe, vậy thì ta không làm phiền bệ hạ nữa."

Nói xong ta lại quan sát một lát, thấy hắn không có ý kiến, ta bèn cẩn thận nhặt quyển Bác vật chí dưới đất lên, chọn một cái bồ đoàn thoải mái, ngồi xuống tiếp tục đọc.

Lý Tư Diễm vẫn luôn liếc xéo ta, mãi đến khi ta làm thành một cái tổ yên tĩnh trong góc, im lặng đọc sách, hắn mới chậm rãi thu lại ánh mắt.

Hắn lại đứng trong điện hồi lâu, kéo cửa điện ra, bảo đám Huệ Nguyệt mang biểu chương tấu chương và bút mực giấy nghiên trong Ngự Thư Phòng chuyển hết sang tẩm điện, bày ở vị trí cách ta không gần không xa.

Ta không hề ngẩng đầu. Không bao lâu, bên tai vang lên tiếng đồng hồ nước và tiếng "soàn soạt" lật qua lật lại trang giấy của hắn.

Ta đã từng đọc rất nhiều lần Bác vật chí trong tay, câu chuyện bên trong gần như đều có thể đọc thuộc lòng. Quyển này ta đọc kể một vài dị văn sơn tinh thủy quái, câu chuyện lãng mạn mà bay bổng, là niềm an ủi hiếm hoi trong thâm cung ngột ngạt.

Ta càng đọc càng say mê, chợt nghe thấy Lý Tư Diễm gọi tên ta: "Thẩm Anh."

Ta lưu luyến đặt quyển sách xuống, đáp: "Bệ hạ có chuyện gì?"

Hắn hỏi ta: "Bữa tối ăn gì?"

"Cá lát... Cháo thịt băm... Bánh hấp... kèm đậu bắp..." Ta hồ hởi báo tên món ăn.

"Bây giờ đói không?"

Ta lắc đầu: "Không đói."

Từ sau khi ta khỏi bệnh, tiêu chuẩn bữa tối ngày càng xa hoa, bây giờ có thể sánh ngang với ngự thiện của Lý Tư Diễm được rồi. Ta nghi ngờ có thể là Lý Tư Diễm cảnh cáo ngự trù, đưa ra mệnh lệnh ngang ngược gì đó kiểu như "Nàng không ngoan ngoãn ăn cơm thì

ngươi bê đầu tới gặp."

Lý Tư Diễm nói: "Nhưng trẫm đói. Nàng đi làm vài thứ tới cho trẫm."

"Hả?" Ta há hốc miệng: "Nhưng ta không biết nấu cơm."

Ta không lừa hắn, ta thật sự chưa từng đi vào nhà bếp. Có lý nào tiểu nương tử gia đình vọng tộc ngày ngày mày mò trong nhà bếp khói hun lửa cháy? Cùng lắm chỉ là làm chút điểm tâm thôi.

Lý Tư Diễm bình tĩnh gác bút, buông mắt nói: "Ồ? Vậy tại sao trẫm đọc thư nàng gửi cho Mạnh Tự, bên trong bảo hắn đến nhà nàng ăn điểm tâm?"

Hắn nói quá qua loa, ta nghe mà mặt đầy mờ mịt. Ngay cả mì ta cũng không biết nhào, lại từng làm điểm tâm cho Mạnh Tự khi nào?

"Quên rồi sao?" Lý Tư Diễm chậm rì rì rút từ trong ngực ra một tờ giấy hoa.

Ta nghi hoặc cúi đầu nhìn. Giấy hoa hơi ố vàng, nét bút bên trên đã cũ, viết rằng bảo Mạnh Tự đến Thẩm phủ ăn bánh Hồ ta làm.

Lúc này ta mới nhớ ra có chuyện này, nhưng sự thật là...

"Đây là hiểu lầm." Ta ủ rũ nói rõ: "Ta không biết nấu nướng, bánh Hồ là Thục Thục làm. Ta chỉ phụ trách rắc vừng lên thôi."

Lý Tư Diễm giật giật khóe miệng, lộ ra nụ cười thật sự đầu tiên trong hôm nay, chế nhạo nói: "Ồ, đây là của người phúc ta?"

Mượn thành quả lao động của người khác để tranh công, chuyện này quả thực khá xấu hổ, không có phẩm đức. Ta hết đường chối cãi, cúi đầu thừa nhận, hai mắt nhìn chằm chằm rãnh đất bên chân, cầu nguyện nó hãy mau nứt ra để ta chui vào, rời khỏi thế giới bực mình này.

Ta đứng một lúc rồi len lén ngước mắt nhìn về phía Lý Tư Diễm, phát hiện thằng nhãi này lại vẫn còn đang cười, đôi mắt hồ ly híp thành hai đường cong vui vẻ.

Cười đi, cứ cười đi. Ta thẹn quá hóa giận, nghĩ thầm. Dù sao cũng khá hơn dáng vẻ âm u trước đó.

Lý Tư Diễm cười đủ rồi, lười biếng ngả ra phía sau, dùng một tư thế thoải mái thả lỏng dựa nghiêng trên một đống gối mềm, ném cho ta một quyển sách.

Quyển sách kia vẽ một đường vòng cung hoàn mỹ bay về phía ta, ta luống cuống chân tay đón lấy, giở trang bìa ra xem, bên trên viết ba chữ to: Thực trân lục.

"Bệ hạ muốn bảo ta học nấu ăn?" Ta kinh hãi, hắn không sợ ta nhất thời căm phẫn hạ độc chết hắn sao?

Lý Tư Diễm hờ hững gật đầu, lại ném tới cho ta một quyển Thực kinh. Ta bê hai quyển sách này, ánh mắt tuyệt vọng như khi còn bé bị tiên sinh giao một rổ bài tập vậy.

"Mạnh Tự chưa từng thử tay nghề nấu nướng của nàng, trẫm lại muốn nếm thử." Lý Tư diễm nói: "Nàng cả ngày không có chuyện để làm, luôn thích suy nghĩ lung tung. Trẫm phái người tới, nàng lại cảm thấy trẫm không có lòng tốt. Bây giờ bảo nàng làm chút cơm canh giết thời gian, cũng không tính là sỉ nhục nàng chứ?"

"Không tính." Ta hoàn toàn hết cách, lại quay về bàn sách nhỏ của ta, giở hai quyển thực đơn hắn cho ra xem, hỏi hắn: "Bệ hạ muốn ta làm món gì?"

"Cứ làm bánh Hồ đi." Hắn nói.

***

Hình như Lý Tư Diễm cực kỳ để ý chuyện quá khứ của ta và Mạnh Tự. Hắn gần như tự ngược, thức đêm đọc hết tất cả thư từ qua lại giữa ta và Mạnh Tự. Một phần trong đó bị hắn cầm tay ta đốt rụi, một phần khác sau khi hắn xem xong bị ném vào trong đồ đựng đá, nét mực bị nước hòa tan không còn lại gì.

Ta cầm hai quyển sách kia, ngồi trong góc thở mạnh cũng không dám, sợ hắn lại bị kích thích, nghĩ ra vài cách thức mới hành hạ ta.

Hắn vừa xem là xem đến hơn nửa đêm, ta buồn ngủ đến không biết trời đất là gì, liên tục gật gù như gà mổ thóc, sắp không mở nổi mắt nữa. Lý Tư Diễm lại cực kỳ có tinh thần, còn nhàn nhã cười nhạo rùa đen ta vẽ xấu xí.

Có thể thấy người lên làm được Hoàng đế, tính nết có thể nát một chút, nhưng thân thể nhất định phải sung sức.

Không biết qua bao lâu, sắc trời bên ngoài tờ mờ sáng, tiếng chim hót vang lên, cuối cùng Lý Tư Diễm cũng đọc hết những bức thư này, cũng hủy tất cả chúng đi.

Cho đến khi tờ giấy hoa cuối cùng rơi vào trong nước, trái tim ta trống rỗng lạc lõng dường như mất đi toàn bộ cuộc sống từ trước tới nay.

Không ai có thể ghi nhớ chính xác mọi chuyện xảy ra trong quá khứ, đây mới là nguyên nhân nhân loại cần lịch sử. Không có sách ghi chép, những ký ức xa xôi kia chợt như mất đi sắc thái. Ta hiểu dụng ý của Lý Tư Diễm, hắn muốn ta vẫy tay từ biệt với chuyện đã qua, chỉ có như vậy, hắn mới có thể hợp lẽ có được tương lai của ta.

Hoàng đế trẻ tuổi chậm rãi đi về phía ta. Hạt bụi li ti lơ lửng trong không khí khiến cho trước mắt người ta như phủ một lớp sa mảnh, hóa mềm tất cả những thứ u ám mông lung thành một vầng hào quang.

Ta cố gắng mở mắt nhìn hắn, nước mắt sinh lý ứa ra do thức đêm chảy xuống dọc theo bên má.

Hắn cúi người ôm lấy ta, đưa tay quệt nhẹ nước mắt chua xót của ta, nói giọng khàn khàn: "Quên chuyện trước kia đi. Từ nay về sau, trẫm sẽ coi trên đời không có người tên Mạnh Tự này."

Ta gục vào bả vai Lý Tư Diễm, tai kề sát tóc mai hắn. Nắng sớm ngoài cửa sổ chiếu vào, rất dễ khiến người ta nghĩ đến tương lai, hy vọng về chữ tươi đẹp này.

Thế nhưng cảm ngộ qua đi trong giây lát, ta chớp chớp mắt, ép nước mắt trở về, trong lòng cảm thấy nực cười. Thật mỉa mai, hắn lại mệnh lệnh cho một Sử quan bỏ đi quá khứ, chỉ nhìn về tương lai.

Ta rất sợ người mọi chuyện chỉ nhìn về phía trước. Kiểu người này không có quá khứ, sau lưng không có thứ gì, họ sẽ chỉ như một guồng nước cuồn cuộn không ngừng nghỉ, vô tình thẳng tiến không lùi.

Lý Tư Diễm chính là người như vậy. Hắn mãi mãi đang cật lực vứt bỏ quá khứ của hắn, chưa bao giờ hòa giải với quá khứ của mình.

Có lẽ sâu trong lòng hắn căm ghét chính mình, mới muốn chạy trốn ký ức như vậy.

Ta nói với hắn: "Nếu như ta nói ta có thể quên, vậy là đang lừa gạt bệ hạ. Mạnh ca ca và ta ràng buộc rất sâu, làm sao có thể nói quên là quên đâu?"

Cảm nhận được lạnh lẽo tỏa ra trên người Lý Tư Diễm, ta tiếp tục nói: "Nhưng ta có nhớ y hay không có gì quan trọng? Về sau ta đều nằm trong tay bệ hạ, cho dù có chút hồi ức an ủi cũng không thay đổi được tương lai, không phải sao?"

"Người nhà ta còn ở trong tay bệ hạ ngày nào, thì ngày đó ta không thể rời đi." Ta nói: "Bệ hạ cầm hai tấm át chủ bài mà vẫn còn lo lắng sao?"

Hắn lâm vào trầm mặc rất lâu.

Tiếng đồng hồ nước khe khẽ quẩn quanh bên tai, băng trong đồ đồng lẳng lặng tan chảy, vạn vật lặng im như tờ. Kẻ thù và người trong lòng ôm nhau, giờ khắc này bầu không khí lại có một chút thi vị sâu sắc.

Rất lâu sau, Lý Tư Diễm buông lỏng ta ra, sắc mặt tối tăm không rõ. Hắn nói: "Nàng nói không sai, trẫm cần gì quan tâm trong lòng nàng có ai. Dù thế nào nàng cũng không thể rời đi là được rồi."

Ta "ừ" một tiếng, rất vui vì hắn có thể nghĩ thoáng.

Hắn ôm ta lên giường, bản thân thì chải đầu rửa mặt, chuẩn bị triều hội.

Ta mơ mơ màng màng quay đầu, nhìn thấy hắn lại mặc bộ thập nhị chương ánh vàng sáng chói kia. Đai lưng tối hôm qua bị ta thắt nút cũng đã được Huệ Nguyệt khéo tay cởi ra, được nàng thắt thành một cái nút đẹp đẽ.

Lý Tư Diễm mặc long bào sang quý bức người, dường như trời sinh đã nên đứng ở chỗ cao nhất, nhưng càng ở chỗ cao thì càng cô độc. Dù cho may mắn như Hằng Nga, cũng chỉ có một con thỏ nhỏ có thể bầu bạn bên cạnh.

Ta ôm chăn thiêm thiếp ngủ, đang lúc nửa tỉnh nửa mơ, cảm nhận được hắn đi tới trước giường, đưa tay xoa tóc ta, nói khẽ: "Đừng quên nấu cơm cho trẫm."

Chương 44: Chơi cùng hắn

Tổng quản nhà bếp Tử Thần điện họ Tạ, khoảng trên dưới ba mươi tuổi, có một khuôn mặt tươi tắn, tính tình rất ôn hòa, tự xưng đến từ Dịch Đình, từng làm cộng sự với Hạ Phú Quý mấy năm.

Ta vào nhà ăn, vừa trúc trắc nhào bột mì vừa hỏi hắn, cơm nước hồi trước của Lý Tư Diễm là ai làm?

Tạ tổng quản vẫn tươi cười, tự mình cầm dao giúp ta băm nhân bánh, bình tĩnh nói: "Từ lúc ở tiềm để, cơm nước của bệ hạ là do chúng ta phụ trách. Thẩm nương tử muốn biết cái gì cứ tới hỏi chúng ta là được."

Ta nói: "Vậy trước nữa thì sao? Lúc ở Dịch Đình?"

Nghe thấy hai chữ Dịch Đình, động tác của Tạ tổng quản sững lại, khuôn mặt vẫn luôn giữ vẻ hòa ái trước sau như một kia cứng ngắc.

"Thôi, Tạ tổng quản không muốn nói thì ta không hỏi nữa." Ta vo bột thành một cục rồi nhào nặn cho nở ra, lau mồ hôi hỏi: "Ngươi xem bột này còn cần nhào thêm nữa không?"

Tạ tổng quản vội nói: "Không cần nữa, có thể cho vào nồi hấp lên rồi. Thẩm nương tử đi theo ta."

Lúc này, lò đã được đốt rất nóng. Ta bị hơi nước hun đến xây xẩm mặt mày, vội vàng lùi về phía sau mấy bước, tìm cái ghế ngồi xuống.

Tạ tổng quản thấy sắc mặt ta không tốt, cả người như lâm trận địch, lập tức lệnh bọn hạ nhân mở cửa lớn và cửa sổ ra, quạt băng thổi vào.

Ta uống ngụm nước, ra hiệu hắn không cần căng thẳng như vậy,

cảm khái nói: "Ngày ngày khói hun lửa cháy thế này, quả là vất vả cho các ngươi rồi."

"Không thể nói như vậy. Được phụ trách ngự thiện cho bệ hạ, đây là vinh hạnh lớn lao."

Ta vuốt cằm nói: "Bệ hạ rất tín nhiệm tổng quản."

Tạ tổng quản rất tự hào, ưỡn ngực nói: "Tạ ơn nương tử khích lệ, tiểu nhân không dám nhận. Từ trước đến nay bệ hạ luôn thận trọng với đồ ăn vào miệng, mong muốn ăn đồ ăn nương tử làm cũng là rất coi trọng nương tử."

Coi trọng ư?

Ta không biết phải nói gì, đành miễn cưỡng cười nói: "Đã là ở trong cung có thể có đồ gì không sạch sẽ chứ? Lúc trước Ngụy thục phi đưa canh tới, chẳng phải hắn cũng ăn sao?"

Tạ tổng quản đảo mắt, cúi người nói: "Nương tử không biết đấy thôi, bệ hạ chưa từng dùng đồ ăn Ngụy thục phi đưa tới, đều là nhận lấy rồi chuyển tới chỗ nhà ăn chúng ta."

Ta khẽ giật mình: "Tại sao?"

Tạ tổng quản nói: "Trước kia lúc thế lực của bệ hạ còn yếu, thường có người giấu những thứ không sạch sẽ vào trong đồ ăn. Dần dà, bệ hạ không ăn đồ người khác cho nữa."

"Ồ." Ta lạnh nhạt nói: "Thì ra là thế. Hắn bảo ngươi đến giám sát ta làm đồ ăn là sợ ta lén bỏ mấy thứ bẩn thỉu vào chăng."

Tạ tổng quản hoàn toàn không ngờ ta không biết nói chuyện phiếm như thế, đành phải dùng vẻ mặt niềm nở thân thiết của hắn lấp liếm cho qua: "Sao nương tử lại nói vậy. Nếu bệ hạ không tin nương tử thật, với tính tình của người thì sẽ không cho nương tử bước vào Tử

Thần điện một bước, nói gì đến bảo tiểu nhân đến giúp nương tử đâu?"

Hai hôm nay ta đến tháng, trong lòng chất chứa một đống thuốc nổ, cực kỳ muốn cãi nhau với người khác, nhưng nhìn dáng vẻ oan ức của Tạ tổng quản lại không thể nổi giận được, cuối cùng chỉ thở dài nói: "Hấp xong rồi, đợi lát nữa mang lên cho hắn đi."

Lý Tư Diễm bận triều chính cả ngày, bình thường lúc chạng vạng tối mới có thể về tẩm điện ngó ta một chút. Trước đó là thời gian buổi chiều dài dằng dặc ta ở một mình.

Có đôi khi ta thật sự cảm thấy mình giống như chim tước hắn nuôi dưỡng. Chủ nhân vui thì trêu hai cái, không vui thì mặc kệ ta... Không, cuộc sống của chim tước còn tốt hơn ta, ít nhất thỉnh thoảng còn có thể lên giá hóng gió một chút, không giống ta, không được ra khỏi Tử Thần điện dù chỉ một bước.

Hôm trước ta muốn ra ngoài đi dạo vài vòng, bị Huệ Nguyệt cản lại. Nàng nói ta có thể ra ngoài, nhưng phải để nàng đi xin chỉ thị của Lý Tư Diễm trước mới được. Ta nghĩ ngợi, gật đầu đồng ý, thế là ta ở cửa chịu nhịn chờ một lúc, nhưng lại thấy Huệ Nguyệt dẫn đến một đám thị vệ đông nghìn nghịt, bảo ta đây đều là đến bảo vệ ta.

Ta nhìn Huệ Nguyệt rồi lại nhìn đám thị vệ đại ca quen mặt này, đôi môi mấp máy suýt nữa buột miệng chửi tục.

Không muốn cho ta ra ngoài thì nói thẳng là được, cần gì phái một đám người đến làm ta mất tự nhiên như thế?

Ta tức tối quay đầu đi, giận đùng đùng trở về nội điện, ngả đầu lên giường, đầu óc đau nhức từng cơn.

Về sao làm sao bây giờ? Thật sự phải ở trong chiếc lồng giam này mặc hắn đùa bỡn ép buộc, sống không được chết không xong, cuối cùng dần dần héo mòn sao?

Ta không biết nên làm thế nào mới thoát được khỏi tình cảnh này. Vì rằng cùng đường bí lối cho nên tuyệt vọng gấp đôi, nằm trên giường suy nghĩ hết đường này đến đường khác, cuối cùng đều vì thiếu tính khả thi mà đành thôi.

"Nương tử? Nương tử?" Bên tai có người khẽ gọi ta.

Ta ủ rũ nói: "Ra ngoài."

Nhưng đột nhiên phản ứng lại, giọng nói này...

Ta lập tức trở mình bò dậy, nhìn thấy hai tiểu cung nữ ngờ nghệch trước mắt, bật thốt lên: "Kim Liên Kim Liễu? Tại sao các muội lại ở đây?"

"Nương tử..."

Cặp đôi Kim nước mắt lưng tròng, hai cái miệng nhỏ mím lại, đầu tiên là nghẹn ngào, sau cùng thực sự không nhịn được, ôm ta khóc như mưa.

Nỗi thương cảm khi hai người đột nhiên xuất hiện ập đến với ta, ta cũng mím môi khóc òa, nước mắt vẩy ngàn dặm.

Tiếng khóc to rõ của một mình ta có thể át được hai người bọn họ. Tiểu Kim Liên và Tiểu Kim Liễu không ngờ ta không diễn theo kịch bản, chẳng những không an ủi hai nàng, mà bản thân còn gào khóc không ngừng. Hai người ngượng ngập nín khóc, một người đưa khăn, một người vỗ sau lưng để ta bình tĩnh lại.

Ta thút tha thút thít nói: "Sao các muội lại tới đây? Huệ Nguyệt lén cho các muội đến thăm ta sao?"

Tiểu Kim Liên lắc đầu: "Không phải, Huệ Nguyệt tỷ tỷ nói sau này vẫn là hai bọn muội hầu hạ nương tử."

Ta nghi hoặc nói: "Tại sao tự nhiên nàng không giám sát ta nữa? Hay là..."

Nói được một nửa, giọng nói của ta im bặt. Tối hôm qua vì một câu vô tâm "người chẳng bằng cũ" của ta mà khốn khổ cả đêm, nguyên nhân chuyện này chẳng phải là ta bảo Kim Liên Kim Liễu đến bầu bạn với ta sao? Xem ra ngoài miệng Lý Tư Diễm mỉa mai châm chọc nhưng vẫn ghi nhớ thỉnh cầu của ta.

Tiểu Kim Liên nói: "Ngày xưa từ biệt, hai tỷ muội còn tưởng sẽ không được gặp lại nương tử nữa. Không ngờ mới chỉ hai tháng đã lại trùng phùng cùng nương tử, cũng coi như là duyên phận."

Ta còn chưa kịp nuốt nước mắt đã bị nàng làm tức đến bổ ngửa. Tật xấu hết chuyện để nói của đứa trẻ này chẳng thay đổi chút nào, cho nàng duyên phận này nàng có muốn hay không!

Có Kim Liên và Kim Liễu, bầu không khí trầm lặng của Tử Thần điện cuối cùng cũng có một chút sức sống. Chỉ có điều hai người bọn họ như nhận mệnh lệnh của ai đó, rõ ràng không phải tính tình hoạt bát nhưng lại cố gắng lôi kéo ta chơi đầu hồ, đánh bài để bầu không khí ngạt thở trong đại điện sôi nổi hơn.

Hết sức kỳ quái.

Về sau ta dần dần ngộ ra. Hành vi khác thường của hai nàng chắc chắn là được Khánh Phúc hoặc là Huệ Nguyệt chỉ điểm. Có lẽ cẩu Hoàng đế hy vọng ta có thể giữ nguyên trạng thái tinh thần phấn chấn của trước kia, cho nên bảo nhóm cung nhân cố gắng dỗ ta vui.

Nhìn dáng vẻ hoạt bát lấy lòng của Tiểu Kim Liên và Tiểu Kim Liễu, ta có điều suy tư, cảm giác mình lờ mờ nhìn thấu nhu cầu tình cảm thực sự của Lý Tư Diễm.

Có lẽ đồ chó này vốn dĩ không muốn ta hoàn toàn thần phục.

Hắn cần ta duy trì hình tượng ngạo mạn mà không ảnh hưởng toàn cục, tươi vui hoạt bát tô điểm cho kiếp sống Hoàng đế vô vị của hắn.

Chung quy là quá cô quạnh cho nên mới muốn nuôi một con chim ồn ào vui vẻ, lúc đêm khuya vắng người chui vào tổ của nó, ôm nó ngủ một giấc.

Ta vân vê quân cờ tào cáo[1], chăm chú nhìn bàn cờ trầm tư thật lâu, đột nhiên vỗ đùi đét một cái, nói: "Ta hiểu rồi."

(1) Còn gọi là Backgammon, là một trong những trò chơi cờ lâu đời nhất được biết đến.

Cái hiểu này như là một tay vén lên mê võng che phủ mấy ngày qua, rẽ mây nhìn thấy mặt trời, tinh thần sảng khoái.

Quy luật này giống như đánh cờ!

Mối quan hệ tình thù trên thế gian giống như một bàn cờ tào cáo, nam si nữ oán đều chấp nhất với ô vuông này, trên bàn có qua có lại, dưới bàn sóng ngầm mãnh liệt, ung dung thản nhiên hoặc là điên cuồng tranh chấp, đùn đẩy giao phong, đơn giản là để giành giật quyền khống chế của một mối quan hệ trong lòng bàn tay mà thôi.

Nếu Lý Tư Diễm đã kéo ta vào bàn cờ này, ta đi đâu cũng không thoát được, vậy thì dứt khoát ngồi xuống đánh với hắn, ai thắng ai thua còn chưa chắc đâu.

Không sai, ta vỗ mạnh một cái vang lên âm thanh lanh lảnh, nghĩ thầm: Hối hận tự trách trong lồng vàng không phải tác phong của Thẩm Anh ta. Ta phải thắng, ta phải khống chế hắn, ta phải nhốt ngược lại cẩu Hoàng đế vào trong lồng vàng. Ai thích làm chim chóc không thể tự chủ thì người đó đi mà làm, dù sao bà đây không

muốn bị giam cầm tự do.

Nếu hắn đã thích ta, vậy thì ta phải lợi dụng sự yêu thích của hắn, cố gắng để cho mình sống thoải mái, không chỉ là vì ta, còn là vì Tiểu Xuyên và Mạnh Tự.

Sau khi nghĩ thông suốt, ta tự tin nói với Tiểu Kim Liên: "Loại cẩu nam nhân này, hồ đồ thuận theo cũng vô dụng, hắn sẽ chỉ đa nghi kiểm soát, được đằng chân lân đằng đầu, nên dùng cách thức huấn luyện chó đối phó với hắn, tuyệt đối không thể nuông chiều."

Vẻ mặt Tiểu Kim Liên mờ mịt: "Nương tử nói gì vậy?"

Ta vuốt cằm: "Hắn không muốn nhìn sắc mặt tốt của ta, vậy thì ta không giả vờ nữa. Ta chính là nữ tử như vậy, ta ngả bài."

"Hả?"

Ta là nữ tử thế nào? Ta là nữ tử tính tình không tốt, vừa thối vừa cứng, ghét cái ác như quân thù, còn vô cùng ranh mãnh.

Nhìn nhận rõ bản chất của mình, ta nhận ra ta vĩnh viễn không thể nào thật lòng cúi đầu lấy lòng Lý Tư Diễm.

Nếu đã không làm được, vậy thì cứ đừng cố gắng thuận theo hắn nữa, đổi con đường khác, không chừng hắn còn càng thoải mái hơn.

Thế là ngày hôm sau ta bước vào Ngự Thiện Phòng đúng giờ, lại làm một mẻ bánh Hồ.

Nhưng lần này khác trước, ta gạt hết nhân bánh ngon lành của Tạ tổng quản cho sang một bên, tự tung tự tác nhồi vào một đống đậu bắp luộc khó ăn, bảo Tạ tổng quản dâng lên cho Lý Tư Diễm, còn nhất định phải nhấn mạnh, đây chính là bữa trưa tình yêu bà đây làm cho hắn.

Tạ tổng quản lo lắng đến mặt mũi sắp co rút, khuyên ta gần nửa canh giờ, chẳng có gì ngoài bánh này tuyệt đối không thể vào miệng vàng của bệ hạ, vân vân. Nhưng ta không hề bị lay động, cuối cùng còn nổi giận: "Ngươi là Trung Cung nương nương hay là Thái hoàng Thái hậu mà dám nói nhảm với ta? Mau chóng dâng lên cho ta, không thì bà đây đến ngự tiền cáo tội ngươi."

Hắn không còn cách nào khác, bấm bụng đưa đến Ngự Thư Phòng. Lúc đi hai chân run run, trông có thể sẽ ngất đi bất cứ lúc nào.

Ta vỗ một cái vào sau lưng hắn: "Thẳng lưng lên cho ta, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang qua đó!"

Tạ tổng quản suýt khóc: "Thẩm nương tử đừng làm loạn nữa. Bánh này... bánh này..."

Ta vung tay lên: "Ngươi đừng sợ, chắc chắn không có việc gì. Nam nhân ấy mà, tuyệt đối không thể nuông chiều, thỉnh thoảng phải dạy dỗ một chút, bọn họ mới thấy thoải mái."

Huệ Nguyệt im lặng nhớ kỹ lời hùng hồn của ta, lặng lẽ đi theo Tạ tổng quản, nói lại một năm một mười cho Lý Tư Diễm.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, Lý Tư Diễm không hề mảy may tức giận, hình như còn khá vui vẻ. Mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng tối về nội điện ăn thêm mấy miếng cơm, còn gióng trống khuya chiêng gọi Huệ Nguyệt tới, bảo nàng đến phòng kho lấy ra một loạt bàn trang điểm lâu không sử dụng, ghế chân cao, bàn cờ tào cáo, bàn cờ bạch ngọc.

Huệ Nguyệt im lặng làm theo, chưa tới một canh giờ, các loại đồ vật quý hiếm chất đầy cửa cái Tử Thần điện. Ta như một nữ vương kiêu ngạo lần lượt xem xét một phen, chọn lấy mấy cái vừa mắt giữ lại.

Lý Tư Diễm cứ nhìn ta chọn lựa như vậy, ngoài mặt không tỏ vẻ gì, nhưng thực ra khóe miệng cong lên không kiềm chế được.

Lúc trước không có bất kỳ vật gì có thể đả động ta, cho nên mặc dù Lý Tư Diễm nắm cả thiên hạ trong tay, nhưng ở trước mặt ta vẫn giống như một đứa trẻ hai bàn tay trắng.

Ta đối với hắn mà nói vĩnh viễn là một cơn gió không nắm giữ được.

Cho nên khi ta bắt đầu chịu nhận đồ hắn tặng, trong lòng hắn ngọt như mật, được sủng mà lo, hận không thể mang tất cả vật báu thiên hạ đến trước mặt ta. Ấy vậy mà ngoài mặt còn phải giả bộ không hề gợn sóng, không thể bị ta phát hiện ra nguyện vọng hèn mọn.

Lúc hắn làm Hoàng đế, ta luôn luôn không nhìn thấu hắn, nhưng bây giờ khi bắt đầu coi hắn là cẩu nam nhân sa vào tình yêu để đối đãi, tất cả hành vi và vận động tâm lý của hắn đều bại lộ trước mặt ta, ngay cả cái quần lót cũng không chừa.

Thẩm Anh ta, trị quốc không biết, thế nhưng có kinh nghiệm yêu đương phong phú, có thể treo Lý Tư Diễm lên đánh.

Từ từ thôi, sớm muộn sẽ có một ngày ta có thể thuần phục đồ chó này.

Ngày hôm sau, ta lấy lý do không gom đủ một bàn đánh bài xin Huệ Nguyệt điều Ý Đắc đến chơi với ta. Đứa nhỏ này bây giờ đang làm vẩy nước quét nhà ở điện phụ, ta muốn nó tới chính điện.

Huệ Nguyệt trầm ngâm thật lâu, cau mày nói: "Nếu Thẩm nương tử muốn đánh bài, Túc Tịch và Thiền Nhi đều có thể chơi cùng, nhưng Ý Đắc này không rõ nông sâu, lại là một nam nhân, chỉ sợ không dễ ăn nói với chỗ bệ hạ."

Ta cậy mạnh chống nạnh nói: "Ta không thèm chơi với Túc Tịch Thiền Nhi đâu. Hai người bọn họ giỏi như vậy, một người là có thể hạ cả bàn, có hai nàng ở đây thì còn có chỗ cho ta sao?"

Huệ Nguyệt không nói, nàng là người thông minh, giỏi đoán ý, nghe một chút là hiểu đây không phải là ta thiếu người đánh bài, là muốn đòi Ý Đắc đến hầu hạ.

Trong đầu nàng có bài bản, dỗ dành ta nói: "Nương tử chớ vội, để nô tỳ đi bẩm báo với bệ hạ. Nếu bệ hạ đồng ý thì sẽ điều Ý Đắc kia đến."

Ta hất cằm lên, làm bộ phách lối: "Mau đi nói cho hắn biết."

Cho nên tối hôm đó, Lý Tư Diễm trở về điện, sau khi cởi áo ngoài xong, câu nói đầu tiên là: "Nội thị hôm nay nàng cần có lai lịch gì?"

Ta thành thật nói: "Lúc ta ở Dịch Đình, nó và ta từng cùng đổ bô, cũng coi là hợp cạ."

Lý Tư Diễm cười cười: "Nàng giỏi đó, ở nơi quỷ quái kia cũng có thể kết giao bằng hữu."

Ta lặng lẽ lườm một cái trong lòng. Đúng vậy, ta chính là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở. Ngươi hâm mộ cũng không được.

"Để nó đến đây đi." Lý Tư Diễm không để ý nói: "Chỉ là phải nhớ một điều, trẫm chán nhìn bộ dạng xị mặt của nàng rồi mới tìm mấy người đến chơi với nàng. Nếu bọn họ không thể làm nàng vui vẻ, vậy thì là người vô dụng, sớm muộn sẽ bị đuổi ra ngoài."

"Ngươi không thể nói chuyện tử tế được sao?" Ta trách móc hắn: "Cho một viên mứt táo vốn là chuyện tốt, ngươi lại nhất định phải thêm một gậy. Như vậy sẽ không có ai thật lòng nghe theo ngươi đâu."

Trong giọng nói mang theo oán trách thân mật.

Từ lúc ta bị Lý Tư Diễm đe dọa một trận thật sự xong, vẫn luôn dè

dặt như chim non sợ cành cong, lời nói cũng rất là cẩn thận. Đây là lần đầu tiên không giữ mồm giữ miệng giống như ngày xưa.

Tay Lý Tư Diễm dừng lại giữa không trung, kinh ngạc quay đầu nhìn ta.

Ta đưa ra yêu cầu đúng lý hợp tình: "Gần đây thời tiết tốt, ta muốn ra ngoài đi dạo."

Lý Tư Diễm cởi mũ miện xuống, buông mắt nói: "Bên ngoài nóng bức, thân thể yếu đuối của nàng không chịu nổi."

Hắn ngừng lại một chút, lại nói: "Nếu như nàng nhất định muốn ra ngoài, phải mang theo người che dù cho. Kim Liên Kim Liễu tay chân vụng về, không được việc, vẫn cứ để Túc Tịch..."

"Ta không muốn người khác. Ta chỉ mang theo hai nàng là đủ rồi."

Ta cầm lên một cốc nước bạc hà mát lạnh, chạy lạch bạch đến trước mặt hắn, ngẩng mặt lên chu môi nói: "Ngươi đồng ý với ta trước, không thì không cho ngươi uống."

Nhờ có kinh nghiệm phong phú làm nũng với Mạnh Tự nhiều năm như vậy, ta cứ thế mặt không đỏ, tim không đập diễn xong toàn bộ quy trình. Lúc ngậm miệng lại, tự mình cũng cảm thấy kỹ thuật diễn của mình siêu quần, lại vô cùng không cần mặt mũi.

Có lẽ Lý Tư Diễm cho rằng ta bị trúng tà, đứng tại chỗ nhìn ta chằm chằm nửa ngày, ánh mắt ba phần lạnh nhạt, ba phần giễu cợt, bốn phần hờ hững.

Trong lòng ta giật thót một cái. Xong rồi, diễn hơi lố rồi.

Một khắc sau, Lý Tư Diễm cười thuận theo, uống cốc nước bạc hà trong tay ta, hầu kết chuyển động lên xuống vì nuốt. Hắn thấy ta vẫn cắn răng nâng cốc, lại hôn một cái lên mu bàn tay ta một cách

tự nhiên. Tay ta run lên, hoàn toàn không nâng nổi nữa, xám xịt đi sang bên cạnh ngồi.

Mặc dù ta hoảng loạn chạy trốn nhưng vẫn kính nghiệp thêm một câu: "Nước này khó làm muốn chết. Ta vừa thái vừa đun, hít không biết bao nhiêu khói, ngươi lại uống như trâu nhai mẫu đơn vậy, không xấu hổ sao?"

Vẻ mặt Lý Tư Diễm ung dung, như cười mà không phải cười, cảm giác áp bức của đế vương lộ ra, ta nhìn mà hoảng hốt.

Nhưng lời hắn nói ra vẫn xem là hòa nhã: "Nàng cũng học được không nói lý lẽ từ khi vào vậy?"

Ta cứng miệng: "Ngươi nói bậy. Ta công bằng, hiểu lý lẽ nhất."

Hắn cười tủm tỉm nói: "Được, nàng hiểu lý lẽ nhất."

Hắn sai cung nữ thu dọn y phục Hoàng đế ánh vàng sáng chói rồi đuổi hết người ra khỏi nội điện, vén tà áo ngồi xuống bên cạnh ta, cầm một bức sơn thủy ta vẽ lúc ban ngày buồn chán lên nhìn, tùy ý nói: "Ân cần như thế chỉ là để được ra ngoài một chút sao?"

Ta nói: "Ta còn có yêu cầu khác, bệ hạ muốn nghe không?"

Lý Tư Diễm không tỏ ý kiến, chuyên tâm đánh giá bức vẽ của ta.

Ta lại gần nói: "Ta muốn mấy bình hoa đẹp một chút. Hoa lựu và hoa tử vi nở rồi, ta muốn bẻ mấy cành để cắm."

"Được." Lý Tư Diễm thoải mái đồng ý: "Ngày mai đến phòng kho chọn."

Ta lại nói: "Ta không thích mùi hương bây giờ đang đốt, có thể bỏ đi không?"

Lý Tư Diễm cau mày nói: "Nàng đã không thích tại sao mấy hôm trước không nói? Trẫm còn tưởng nàng thích đốt hương."

"Ngươi dữ như vậy, ta nào dám nhắc."

"Được, sau này bài trí trong điện đều tùy ý nàng." Lý Tư Diễm nói: "Chìa khóa phòng kho ở trong tay Huệ Nguyệt, nàng tìm nàng ta lấy là được. Đồ bên trong tùy ý chọn, nếu như không có thì nói với trẫm, trẫm tìm về giúp nàng."

Thật hào phóng, ta nghĩ thầm. Khó trách xưa nay mỹ nhân yêu anh hùng, cô gái nào có thể chống đỡ nổi loại ngang tàng có tài có khí chất này?

Chỉ là giá trị quan của ta tương đối khúc khuỷu mới không bị lay động thôi.

"Tạ ơn bệ hạ, điều cuối cùng, ta muốn gặp mặt đệ đệ ta."

Ta vừa nói vừa làm bộ vén tóc, giả vờ điềm nhiên như không, thực ra là len lén quan sát Lý Tư Diễm.

Quả nhiên ta vừa nói xong, Lý Tư Diễm đã chầm chậm buông bức vẽ sơn thủy của ta xuống, sắc mặt gần như lập tức trở nên thâm trầm.

Trong lòng ta vô thức sinh ra sợ hãi, nhưng cố gắng tỏ ra thần thái vô tội, chớp chớp mắt nói: "Cũng chỉ là gặp nó một lần mà thôi. Nó là đệ đệ ruột của ta, kể ra nó còn là thê đệ của ngươi, nên gọi ngươi là tỷ phu, để ta gặp một lần thì có sao? Lý Tư Diễm, ngoài miệng ngươi nói ta là người của ngươi, thực chất vốn dĩ không coi ta là người một nhà chứ gì."

Nói nhăng nói cuội một đống lý do, cũng không biết là câu nào lấy lòng Lý Tư Diễm, vẻ nham hiểm trong mắt hắn dần dần tan đi, khóe miệng hơi co lại, "hừ" một tiếng từ trong mũi.

Không phải tức giận, trái lại như có vẻ đắc ý.

Ta vừa thấy việc này có hy vọng, lập tức rèn sắt khi còn nóng: "Hôm nay ta bận rộn cả ngày, buổi sáng nấu ăn cho ngươi, buổi chiều vẽ tranh cho ngươi, không có công lao cũng có khổ lao chứ."

Lý Tư Diễm liếc nhìn ta một cái. Nắng chiều hắt lên khuôn mặt hắn, khiến khuôn mặt vốn tuấn tú tà tứ phủ một lớp ánh sáng vàng ấm, làm khí chất trở nên nhu hòa.

"Tranh này mà là vẽ cho trẫm?" Lý Tư Diễm đột nhiên nói: "Trẫm không nhìn ra."

Ta nhiệt tình chỉ hai con vịt trời mình tiện tay vẽ, trợn mắt nói bừa: "Ngươi phải quan sát cẩn thận mới được! Nhìn xem đây là cái gì? Uyên ương. Bệ hạ vẫn không hiểu ý ta sao?"

"À, là uyên ương. Nàng muốn làm chim liền cánh với ai? Mạnh Tự sao?"

"Ngươi đừng có được lợi còn ra vẻ!" Ta thẹn quá hóa giận: "Không cho ta gặp đệ đệ thì thôi, suốt ngày nhắc đến Mạnh Tự làm gì, cố ý cho ta thêm bực mình sao?"

Thấy ta nổi giận, Lý Tư Diễm mỉm cười tươi rói, đưa tay xoa xù đầu ta, lại kéo mặt ta qua, nhẹ hôn lên môi ta một cái.

Nụ hôn mềm mại mà ấm áp rơi lên môi, bỗng dưng ta có cảm giác kỳ lạ.

Trước kia Lý Tư Diễm hôn ta đều là xu thế dời non lấp biển, hận không thể nhai nát ta nuốt vào trong xương máu, ngang ngược lại gấp gáp. Nhưng lần này thì khác, rất nhẹ nhàng cẩn thận, lại hơi có vẻ an ủi vuốt ve.

"Được rồi, trẫm đồng ý với nàng. Nó đã gọi trẫm một tiếng tỷ phu, vậy dĩ nhiên không thể bạc đãi." Lý Tư Diễm khàn giọng, ánh mắt đen tối nói: "Nếu vậy có phải nàng cũng nên biểu hiện một chút không?"

Ta tức tốc đứng lên nói: "Không được, kinh nguyệt của ta còn chưa đi."

Mới đứng lên được một nửa lại bị hắn kéo mạnh về. Ta lảo đảo một cái, ngã vào trong lòng hắn, mặt dán lên ngực hắn, nghe thấy tim hắn đập lên trong khoang ngực, mỗi một tiếng đều vang dội như nổi trống.

Hắn lại ôm lấy cổ ta, hơi thở dốc, cũng mặc kệ trên môi ta vừa mới dính phải nước mực, cúi đầu mạnh mẽ hôn lên.

Vào những lúc thế này, ta chỉ lo giả làm con cá chết, mặc hắn mút mát gặm cắn, trong lòng lặng lẽ niệm Phật.

Lúc thân mật gần gũi, dường như Lý Tư Diễm tìm được cách thức lấp đầy chỗ trống trong nội tâm. Hắn vươn bàn tay như ngọc thạch, khớp xương rõ ràng giữ chặt cằm ta. Ta muốn lẩn trốn nhưng bị hắn cố định tại chỗ không thể động đậy.

Trong miệng hắn có vị đắng của bạc hà, dần dần lan sang răng môi ta thông qua nụ hôn. Lý Tư Diễm gấp gáp muốn gia tăng sự giao hòa này, càng hôn càng sâu, tựa như sắp nuốt chửng ta vậy.

Ta gần như nghẹt thở, cắn hắn một cái không nhẹ không nặng, cảnh cáo hắn một vừa hai phải.

Cuối cùng hắn cũng buông ta ra, lưu luyến rời đi như cún con, trên mặt vẫn giữ vẻ không hề gợn sóng, nhưng thực ra hơi thở đã rối loạn từ lâu.

Ta mím bờ môi bị cắn đến sưng đỏ, bất mãn nói: "Lần sau ngươi

nhẹ chút."

Ngón tay hắn vuốt ve gò má ta, lướt qua khóe môi ta, nhỏ giọng nói: "Hôm nay ngoan ngoãn như vậy, trẫm không nhịn được."

Ta càng chắc chắn phỏng đoán trước đó, đúng thực là Lý Tư Diễm thích Thẩm Anh như vậy, phản nghịch vừa phải, hoạt bát và tinh nghịch, ngoài ra còn thêm một chút tài hoa tô điểm. Đây chính là ta mà hắn phí hết tâm tư muốn cướp về tay.

"Ngươi nhớ mang ta đi gặp Tiểu Xuyên."

Ta đẩy hắn ra, một mình đứng lên, đến trước bàn rót cho mình một chén nước trắng, quay lưng về phía Lý Tư Diễm cẩn thận súc miệng, âm thanh lạnh nhạt.

Sau lưng không có tiếng động, ta đi đến bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn trời chiều tươi sáng bên ngoài. Hôm nay thời tiết rất tốt, ráng chiều ấm áp le lói qua tầng mây vạn dặm, rơi trên tường cung màu son, hòa thành một màu vàng chanh nhàn nhạt.

Thời gian chầm chậm trôi qua, ta mở mắt nhìn bánh xe mặt trời lặn về Tây, đến khi quả cầu lửa kia nấp sau dãy núi, giọng nói của Lý Tư Diễm từ phía sau vang lên.

"Nếu nàng luôn như thế này, đâu chỉ có thể gặp đệ đệ nàng?" Hắn nói khẽ: "Nàng muốn giang sơn của trẫm, trẫm cũng sẽ cho nàng."

Chương 45: Chút chuyện thường ngày

Trước kia bằng hữu Giang ngự sử của ta từng dạy ta: Lời nói của nam nhân lúc ý loạn tình mê có thể lập tức coi như đánh rắm.

Lúc Lý Tư Diễm nói hắn có thể cho ta giang sơn, ta quay lưng về phía hắn điên cuồng trợn trắng mắt: Đúng là nam nhân, mở miệng là khoác lác giang sơn làm sính lễ, cũng đâu thấy hắn cho ta đi dạo trong giang sơn của hắn một chút.

Hôm nay Lý Tư Diễm cực kỳ dính người. Lúc dùng bữa tối, hắn còn cố ý phê bình bánh Hồ ta làm cho hắn lúc sáng, nhưng hắn không phải loại người "ăn cá nhả xương, ăn đường nuốt chậm", đương nhiên không nói ra được lời kiểu cách gì, chỉ có hai chữ lời ít mà ý nhiều: Khó ăn.

Ta tức giận đập bàn nói: "Bánh ta làm chỉ có vị thế thôi. Muốn ăn ngon thì bảo tam cung lục viện làm cho ngươi đi."

Lý Tư Diễm bị ta tỏ thái độ, chẳng những không giận, thậm chí còn nhướn mày, cười ra tiếng.

"Ngươi còn cười!" Ta tức mà như đấm bị bông.

Hắn thôi cười, gắp một miếng thịt nướng vào trong bát vàng của ta, nói: "Mặc dù khó ăn nhưng trẫm lại rất thích."

Một lời khó nói hết, thật là một lời khó nói hết. Ta ngậm miệng cúi đầu ăn cơm, cảm giác được ánh mắt nhóm cung nhân nhìn ta ngày càng vi diệu mờ ám.

Nhất là Tiểu Kim Liên, mẹ nó, dáng vẻ nha đầu này ra sức nén cười cực kỳ giống người dì thích nhất làm mai mối cho ta.

Sau khi dọn bát đũa, ta lười biếng dựa nghiêng ở đầu giường đọc sách. Bác vật chí hôm qua đọc hết rồi, hôm nay đổi sang bộ Sưu thần ký.

Tối nay Lý Tư Diễm không có công vụ phải xử lý, cũng dựa chung một chỗ cùng ta đọc sách. Ta không có hứng thú nhìn sang: Tam quốc chí.

Đọc một lát, ta chợt thấy trong miệng ngòn ngọt, Lý Tư Diễm nhét một viên mứt quả vào trong miệng ta.

Ta ngậm viên mứt quả này nghiêng đầu sang chỗ khác. Lý Tư Diễm vắt chéo đôi chân dài, đổi sang một tư thế thoải mái, nói: "Quả mơ này làm không tệ."

Ta nhai nhai, đúng là hương vị vô cùng ngon. Dù sao cũng là đầu bếp Hoàng đế tự mình chọn, tay nghề không cần phải bàn.

Dạo này hắn sinh ra hứng thú rất lớn với việc cho ta ăn. Mỗi ngày đổi một cách thức nhồi cho ta các loại sơn hào hải vị, đồ ăn vặt mứt hoa quả, cứ như gấp rút vỗ béo ta rồi xuất chuồng.

Hầy, vỗ béo thì vỗ béo đi, dù sao từ lâu ta đã là lợn chết không sợ nước sôi.

Hai người chúng ta không nói câu nào ngồi đối diện đọc sách, bên tay mỗi người thắp một ngọn đèn men xanh.

Hoàng gia xa xỉ, trên đèn khoảng chừng mười mấy ngọn nến, chiếu căn phòng sáng như ban ngày.

Không bao lâu sau, ta đọc mệt rồi, ngáp một cái, nói với Lý Tư Diễm: "Bệ hạ, ta buồn ngủ."

Hắn ngẩng đầu nhìn ta một chút, buông sách xuống, đứng dậy đi đến bên cạnh ta nói: "Muốn nghỉ ngơi?"

Ta vươn chân vươn tay như một con mèo, lười biếng nói: "Để Kim Liên Kim Liễu gỡ tóc giúp ta trước đã."

Từ sau khi khỏi bệnh, ta đã mất đi đặc quyền đầu bù tóc rối. Mỗi ngày Huệ Nguyệt kiên trì chải cho ta một đôi xoắn ốc ngay ngắn.

Ta không quá thích kiểu tóc này, luôn cảm thấy căng đau da đầu, nhưng hình như Lý Tư Diễm rất thích bộ dạng ta đội một cặp sừng, không có việc gì là thích nắm hai búi tóc, vô cùng ấu trĩ, cứ khiến cho ta nhớ tới cậu bé bàn sau hay trêu ta lúc còn nhỏ.

Lúc ta đang ngẩn ra, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên búi tóc ta, đầu tiên là vuốt ve, sau đó cởi dây gấm buộc tóc ra.

Mái tóc dày mất đi dây buộc xõa xuống. Ta quay đầu hoang mang nhìn Lý Tư Diễm, không biết tại sao hắn đột nhiên tiện tay như vậy.

Người kia da mặt cực dày, thản nhiên nói: "Chỉ là gỡ tóc mà thôi, trẫm có thể giúp nàng."

Hắn vòng qua sau lưng ta, hỏi ta: "Lược bí của nàng ở đâu?"

Ta trợn trừng mắt, kinh hãi suýt rơi xuống giường, ôm chặt lấy tóc mình, lắp bắp nói: "Bệ hạ muốn chải tóc cho ta?"

Hắn nói một cách đương nhiên: "Có gì không được? Lại đây đi."

Cửa điện có tiếng động nhỏ, Huệ Nguyệt vẫn luôn hầu ở ngoài cửa rất biết ý trình lên một chiếc lược bí sừng tê nhỏ nhắn, sau đó càng biết ý hơn tức tốc lui ra khỏi nội điện.

Ta đội một đầu tóc tổ chim, bị cẩu Hoàng đế tâm huyết dâng trào nhất quyết ấn xuống trước bàn trang điểm, trong lòng chỉ có tuần hoàn gào thét hai chữ: Cứu mạng.

Theo tập tục đương thời, buộc tóc là một chuyện hết sức trịnh trọng, có liên hệ rất sâu với chế độ lễ pháp, cho nên chỉ có người thân cận nhất mới được chải đầu rửa mặt cho nhau.

Lý Tư Diễm cầm lược sừng tê trong tay, chọn lấy một lọn tóc để ra tay. Có lẽ là lần đầu tiên hắn giúp người khác chải tóc, động tác không biết nặng nhẹ, ta chỉ cảm thấy da đầu căng chặt, lập tức kêu đau một tiếng.

Đau quá, ta rơm rớm nước mắt nhìn cẩu Hoàng đế chân tay luống cuống trong gương, cắn răng nói: "Để ta tự làm!"

Lý Tư Diễm đuối lý nhưng vẫn cứng đầu đứng thẳng người, nói: "Không được nhúc nhích.", vừa thử gỡ lọn tóc kia một lần nữa.

Ta chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi nguyên tại chỗ, mặc hắn hì hụi.

Trước mặt là một giá trang điểm cao, được chế thành từ gỗ mun tốt nhất, khảm nạm các loại bảo thạch quý giá, hiếm có được vận chuyển tới từ Tây Vực. Tấm gương hoa lệ này nên soi chiếu mỹ nhân khuynh quốc mới phải, nhưng giờ phút này, ngồi trước mặt nó lại là một người bình thường không có gì đặc sắc, chỉ có một chút ưa nhìn như ta.

Từ nhỏ ta đã biết mình không phải đại mỹ nhân, trong cuộc thi tuyển hoa khôi nội bộ An Ấp phường có thể cố ép chen lên hàng ba, nhìn ra toàn bộ Trường An, cùng lắm chỉ có thể cọ qua hàng năm mươi.

Nếu như mấy năm trước có người nói cho ta: Sau này ta sẽ mê hoặc Hoàng đế đến thần hồn điên đảo, chắc chắn ta sẽ tóm người này đưa đến viện tâm thần, khuyên hắn chữa bệnh trước đi đã, việc này không kéo dài được.

Ta nhìn khuôn mặt thanh tú quật cường mang theo chút tiều tụy trong gương đồng, rồi lại nhìn Hoàng đế chăm chú chải tóc cho ta,

ta cảm thấy ông trời thật sự quá hóm hỉnh, cho Lý Tư Diễm một khuôn mặt sáng sủa tuấn tú, lại không cho hắn một đôi mắt có thẩm mỹ bình thường.

Ta mở miệng, mấy lần muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn hỏi ra lời: "Tại sao nhất định phải là ta?"

"Tính tình ta xấu như vậy, làm bánh Hồ khó ăn, diện mạo cũng bình thường..." Ta liệt kê khuyết điểm của mình: "Nhân khẩu trong nhà đơn bạc, còn có một thanh mai trúc mã... Tóm lại bệ hạ là chủ nhân thiên hạ, muốn kiểu nữ nhân gì mà không được? Nhất định phải dây dưa ta làm gì chứ... Á!"

Hóa ra là Lý Tư Diễm không gỡ được mấy cọng tóc kia, dứt khoát kéo đứt luôn, lại không khống chế tốt độ mạnh, làm cho da đầu ta đau nhói.

Hắn nắm mấy sợi tóc đứt này, dường như vô ý thắt chúng lại, cất vào một chiếc túi thơm. Sau khi làm xong những việc này, hắn lại cầm lược bí lên, túc tắc chải mái tóc cũng coi là mượt của ta.

Hắn vẫn không trả lời câu hỏi của ta, chẳng tỏ rõ ý kiến nói: "Không có nguyên do gì, trẫm vui thôi."

"Người đọc sách các nàng lúc nào cũng vô cớ nghiên cứu ra rất nhiều điều mục, khảo cứu tính toán rõ ràng từng cái, hình như vấn đề gì cũng phải có lời giải đáp mới được." Lý Tư Diễm bình thản nói: "Nhưng chuyện thiên hạ đa số đều không theo đạo lý nào."

Ta truy hỏi hắn: "Có phải bởi vì tính tình ta đúng sở thích của ngươi? Là ngươi muốn nắm trong tay một con chim cứng cỏi?"

Lý Tư Diễm cong ngón tay, búng trán ta một cái: "Cũng không hoàn toàn đúng, quan trọng nhất là bởi vì trẫm thích con người nàng thôi."

Thích con người nàng thôi.

Nếu như là người khác thổ lộ cõi lòng với ta như vậy, chắc chắn ta sẽ mừng thầm, tự sướng, nhưng Lý Tư Diễm nói như vậy chỉ làm ta cảm thấy đồ chó này lại đang qua loa lấy lệ với ta.

Hắn vuốt ve khuôn mặt trắng trẻo của ta, giữ đầu ta ngay thẳng, nói với gương đồng: "Huống hồ nàng trông cũng không tệ. Nếu như ví von với chim, nàng cũng được coi là một con chim tước xinh đẹp."

Ta lại cẩn thận quan sát khuôn mặt bình thường trong gương đồng, một lần nữa khẳng định khiếu thẩm mỹ của Lý Tư Diễm ít nhiều có chút khuyết tật.

Ngón tay hắn lùa vào tóc ta, nhẹ nhàng xoa hướng xuống dưới, nói khẽ: "Nàng dùng cái gì gội đầu? Không giống hồi trước, mùi rất thơm."

"Bồ kết, còn có tô hợp hương Huệ Nguyệt xông." Ta đáp.

Hắn ậm ờ trả lời một tiếng, cúi đầu hôn lên tóc ta, rồi lại chạm đến cổ, sau lưng, để lại một chuỗi tạp âm nhu hòa.

Dáng vẻ vô cùng quyến luyến si mê, tự dưng làm ta hơi rùng mình.

Ta sợ hãi loại thân mật quá mức này, tư thái của hắn như thú dữ đang ngửi lương thực dự trữ, chuẩn bị xuống miệng bất cứ lúc nào.

Để né tránh miệng chó xuất quỷ nhập thần của hắn, ta vội vàng co rụt sang bên cạnh, cố gắng đổi chủ đề: "Tại sao hôm nay bệ hạ đột nhiên tốt với ta như vậy? Rất không quen."

Lý Tư Diễm vẫn câu nói đó: "Trẫm vui."

Đêm nay hắn lại ôm ta ngủ, tư thế ngang ngược đầy ý chiếm hữu, giống như đứa trẻ ôm món đồ chơi hình người cho an tâm vậy.

Ban ngày phương Bắc mặt trời như lửa, cực kỳ độc địa. Sau khi đêm đến, có gió từ hồ Thái Dịch thoang thoảng thổi tới, xua tan hơi nóng Kinh thành.

Mặc dù hơi lạnh, nhưng ta hoàn toàn không cần đắp chăn. Lý Tư Diễm rèn luyện thân thể cần mẫn, ban đêm tự mang công năng tỏa nhiệt. Ta bị hắn ôm, chỉ cảm thấy như có một cái bếp lò khổng lồ cháy hừng hực sau lưng.

Ta không hề khách khí đạp hắn: "Nóng quá, ngươi cách xa ta ra tí."

Hắn vén mí mắt nhìn ta một chút, cánh tay vắt ngang ngực ta hơi cử động, sau khi ngưng lại một lúc lâu mới lưu luyến rời đi.

Ta tiếp tục nói: "Sang chút nữa, ta sắp không có chỗ ngủ rồi."

Hắn nghe lời dịch một chút ra bên ngoài.

Lúc này ta mới hài lòng, một mình ôm chăn nhắm mắt lại.

Tên Lý Tư Diễm này ấy mà, tính cách khó đoán, làm việc điên điên cố chấp, thế nhưng hình như sâu trong nội tâm lại có một chút khuynh hướng chịu ngược như vậy.

Lúc mới bị bắt vào, ta lo lắng cho người thân bạn bè, suốt ngày hoảng hốt lo sợ, không biết nên ứng đối thế nào với hắn. Có lúc uốn mình theo người, cũng có lúc lòng như tro tàn, thờ ơ không quan tâm, hắn nhìn thấy ta như vậy thì cực kỳ tức tối, nói không ít lời khó nghe, dọa ta sợ hãi không yên một ngày.

Bây giờ ta đổi sách lược khác, nhăn mặt cáu kỉnh giống như đối với Mạnh Tự, nên ăn thì ăn nên chơi thì chơi, ngược lại hắn cực kỳ hưởng thụ, không nghiêm mặt nữa, cũng không còn xỏ xiên uy hiếp ta.

Mặc dù ta chưa hiểu rõ loại tâm lý này của hắn đến từ đâu, nhưng lại rất vui mừng vì mình tìm được phương pháp có thể để hắn giữ tâm trạng vui vẻ. Tâm trạng hắn tốt thì sẽ không đi gây phiền phức cho hai nhà Thẩm Mạnh, ta cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Trong đêm tối, ta nằm nghiêng, vừa tính toán làm sao được đằng chân lân đằng đầu một chút, lừa hắn chia cho ta một gian cung thất mới.

Tốt nhất cách xa Tử Thần điện một chút, như vậy sẽ không cần mỗi ngày nhìn thấy hắn.

Lúc đang mơ mộng đẹp, đỉnh đầu đột nhiên phủ xuống một bóng đen, che chắn quầng sáng lờ mờ của dạ minh châu.

Ta chưa kịp giả vờ ngủ đã bị Lý Tư Diễm bắt quả tang. Hắn chống người dậy, lấy tay đỡ quai hàm, ngậm cười nói: "Nàng vừa mới nói muốn ngủ, lên trên giường rồi lại không ngủ, mắt trừng lớn đến như vậy, đang suy nghĩ cái gì?"

Ta soạn xong lý do từ sớm, mở miệng nói ngay: "Nghĩ đến bánh Hồ buổi sáng, nếu như ta nấu thêm hơn nửa chén trà nữa, chắc chắn mùi vị sẽ ngon hơn."

"Ồ?" Lý Tư Diễm nói: "Quản sự nói nàng làm xong là đi, một miếng cũng không nếm thử, làm sao biết được mùi vị thế nào?"

Người này truy cứu đến cùng, thật là đáng ghét.

Ta "hừ" một tiếng nói: "Tất nhiên là lúc ra nồi đã biết rồi, nhìn màu sắc đó khác với bánh Hồ bình thường, không thì có thể cho ngươi ăn hết được sao?"

Lý Tư Diễm phì cười.

Hắn vừa cười vừa nói: "Vậy lần này tha thứ cho nàng trước, lần sau

phải làm tốt hơn."

Ta "ừ" một tiếng.

Hắn đưa tay khép mắt ta lại, giọng nói vang lên trong bóng tối: "Tối hôm qua nàng từng nói nàng không thể quên được chuyện quá khứ, không thể quên được thì thôi, chỉ cần sau này cũng giống như hôm nay là được. Nàng có thể đưa ra yêu cầu với trẫm, tức giận với trẫm, ngoại trừ rời khỏi trẫm ra thì làm cái gì cũng được."

Hắn từng nói lời tương tự như vậy rất nhiều lần, chỉ có lần này hết sức trịnh trọng mà thái độ khiêm nhường, gần như thỉnh cầu.

Ta không có gì hào hứng, khẽ gật đầu trong bóng đêm, xem như trả lời.

... Khoan đã!

Đột nhiên linh cảm lóe lên trong đầu, ta bỗng ngồi dậy, xáp lại trước mặt Lý Tư Diễm nói: "Ngươi nói làm cái gì cũng được? Thật sao?"

Hắn nói: "Cũng không phải thật sự cái gì cũng được. Nàng nói nghe thử xem?"

"Ngươi có thể đừng lâm hạnh ta không?"

"Cho trẫm một lý do." Lý Tư Diễm không tỏ rõ ý kiến.

"Để cướp nàng về, trẫm chịu không biết bao nhiêu nước bọt, nói không động vào nàng là không động sao?"

Ta nói: "Có rất nhiều lý do. Hôm đó Phạm thái y cũng đã nói, nửa năm nay ta bị rất nhiều cơn bệnh nặng, còn chịu một đao ở ngự tiền, liên tục tổn hại, thân thể sa sút rất nhiều, không chịu nổi giày vò."

"Vả lại..." Ta kéo dài giọng buồn bã tủi thân, đáng thương nói: "Ta không vượt qua được cửa ải kia trong lòng mình, hơn nữa cũng chưa chuẩn bị xong... Cha ta trên trời có linh, nếu thấy ta tùy tiện nương thân cho kẻ thù giết ông ấy, ông ấy sẽ báo mộng đến mắng ta."

Lý Tư Diễm nói: "Vậy lúc ông ấy báo mộng, nàng giải thích rõ ràng với ông ấy là trẫm ép buộc nàng hầu hạ, nàng bất đắc dĩ bị ép, cực kỳ trong sạch."

"Cha... cha ta không thèm quan tâm đâu. Ông ấy sẽ chỉ cảm thấy ta không có khí khái."

"Đừng sợ, trẫm chịu mắng cùng nàng là được." Da mặt Lý Tư Diễm dày gấp đôi ta.

Trong lòng ta thầm mắng hắn tinh trùng lên não, không hề có một chút lòng đồng cảm, nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Ai da, bệ hạ cứ đồng ý với ta đi. Dù sao sớm muộn gì ta cũng là của bệ hạ, sẽ không để bụng chờ thân thể ta khá hơn đâu đúng không?"

Hắn ngẫm nghĩ, vươn tay ra, ngón tay thon dài đẹp đẽ chải mái tóc dài của ta.

Hắn im lặng chừng nửa chén trà mới gom hết tóc ta ra sau gối đầu, nói: "Thân thể nàng đã sa sút, vậy thì bồi dưỡng khỏe trước rồi nói. Chỉ có điều, tính kiên nhẫn của trẫm không tốt, chớ có để trẫm chờ quá lâu."

Cuối cùng cũng kéo dài việc này ra được một chút, ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm: "Tạ ơn bệ hạ."

Về sau, Lý Tư Diễm hạ lệnh thu hồi thị vệ dư thừa về, cũng không nhắc lại chuyện ta hầu hạ hắn trên giường nữa.

Nhưng trừ cái đó ra thì tất cả vẫn như cũ. Mức độ cuộc sống của ta vẫn ở tiêu chuẩn cấp Thái hậu, chỉ cần ta mở lời cần thứ gì, Lý Tư Diễm tuyệt đối không nói nửa chữ "không".

Một hôm ta tâm huyết dâng trào, bảo hắn cầm Ngọc tỷ truyền quốc cho ta vẽ một con dấu. Vốn là chỉ nói chơi, không ngờ hắn không chút do dự đưa cho ta, còn hỏi ta có muốn cầm Ngọc tỷ riêng của hắn chơi không.

Hắn nói đến là nhẹ nhàng, ta lại sợ đến suýt nữa ngã từ trên bàn xuống. Ngọc tỷ riêng của Hoàng đế quan trọng biết bao, cho dù là Lý Tư Diễm, lúc phát chiếu thư văn cáo đều phải tự mình đóng dấu. Hắn tùy tiện cho ta chơi như vậy, không sợ ta nổi ý đồ xấu sao?

Lý Tư Diễm dửng dưng nói: "Đến cả dũng khí giết trẫm, nàng cũng không có, trẫm còn có gì không yên lòng."

Ta không cam lòng nói: "Chẳng phải vì ngươi là Hoàng đế sao?"

"Đúng, đây chính là chỗ tốt của Hoàng đế." Lý Tư Diễm bóp mặt ta một cái, cười nói: "Chỉ có đứng trên vạn người mới có thể nắm trong tay thứ mình muốn lâu dài."

Hắn cười thực sự quá ngứa đòn, dẫn đến trong khoảnh khắc này, ta vô cùng muốn thuê một cao thủ thích khách lấy mạng chó của hắn.

Thời gian ngày ngày trôi qua, khuôn khổ cuộc sống mới dần dần ổn định. Sáng sớm hắn vào triều ta ngủ bù, buổi chiều hắn làm việc ta đi dạo, qua giờ Thân, hắn gác bút tan làm, ban đêm ôm ta cùng ngủ.

Hắn cho phép ta ra khỏi Tử Thần điện, nhưng không cho đến chỗ ngự nhai phía Bắc, nhất là không được là cà đến cung uyển khác.

Ta một mình làm tổ ở Tử Thần điện, mỗi ngảy tỉnh dậy lại nhìn thấy cung đình tráng lệ, cảm thấy bản thân ở trong một cái kén xa hoa

mà cô độc.

Lý Tư Diễm không thích nhìn bản mặt khổ qua của ta, cố ý bảo Huệ Nguyệt chọn một nhóm tiểu cung nữ đến bầu bạn với ta. Hai ngày sau, hắn lại phái Ý Đắc được đào tạo cấp tốc đến để cho ta sai bảo.

Ý Đắc không thể nào ngờ tới mình lại có phước phận lớn như vậy, hôm đó tới cả người đều mơ màng. Tiểu Kim Liên kéo nó xoay đủ hai vòng trong nội điện, nó mới hơi bình thường lại.

"Tại sao Thẩm nương tử muốn chọn đệ?" Sau khi hầu hạ ta ăn cơm xong, Ý Đắc tìm thời gian rảnh, rụt rè hỏi.

Ta xoa đầu quả dưa của nó: "Đệ rất giống đệ đệ ta, nhưng mà đệ ngoan hơn nó một chút."

Ta lại nói: "Lát nữa ta sẽ gặp mặt nó, đệ cũng tới đi."

Đúng vậy, cuối cùng Lý Tư Diễm cũng thực hiện lời hứa của hắn, gọi Tiểu Xuyên vào cung.

Địa điểm gặp mặt sắp xếp ở một gian điện phụ ngoài Tử Thần điện. Ta vừa vào cửa đã nhìn thấy rất nhiều thị vệ uy nghiêm vây chặt quanh Tiểu Xuyên nhỏ bé. Nó thấy ta, ra sức chớp mắt ngăn lệ rơi xuống, nhỏ giọng gọi ta: "Tỷ tỷ."

"Thằng nhóc thối." Ta nói: "Tay đệ khỏi chưa?"

"Khỏi rồi." Tiểu Xuyên đáp.

Ta càng không yên tâm, bảo nó viết mấy chữ cho ta xem. Quả nhiên lực bút yếu đi rất nhiều, xem ra tổn thương trên ngón út vẫn chưa khỏi hẳn.

"Mỗi ngày thái y đều đến hỏi bệnh, ông ấy nói là không đáng ngại." Tiểu Xuyên trông thấy mặt ta mây đen giăng kín, nói bổ sung.

Ta thở ra một hơi nặng nề, cố gắng để mình trông thoải mái ôn hòa một chút: "Thím thế nào? Trong nhà vẫn tốt chứ?"

"Rất tốt." Tiểu Xuyên nói: "Thánh thượng ban thưởng đồ rất nhiều lần."

"Vậy còn đệ? Đồng môn ở Thái học có bắt nạt đệ không?"

Vừa hỏi câu này, cuối cùng Tiểu Xuyên cũng lộ ra vẻ mặt thả lỏng: "Ai dám bắt nạt đệ chứ. Bọn họ nịnh bợ đệ còn không kịp."

Ta làm một động tác xin rửa tai lắng nghe.

Tiểu Xuyên cười khổ nói: "Một đám người tầm thường sao hiểu được chỗ thân bất do kỷ của chúng ta, đều cảm thấy tỷ tỷ của đệ được sủng hạnh ngất trời, sắp kéo toàn bộ Thẩm gia bay lên cao đấy."

Nó nói: "Thói đạp thấp bợ cao của Thái học không thể chịu nổi. Tỷ tỷ, đệ muốn..."

Ta nói như chém đinh chặt sắt: "Thẩm Xuyên, nếu như đệ dám tự tiện nghỉ học, ta đánh cho mông đệ nở hoa!"

Nó lấy làm kinh hãi: "Làm sao tỷ biết..."

"Đệ nghe đây." Ta nắm lấy vai nó, ánh mắt trầm tĩnh như nước: "Ta không trông mong đệ làm quan tể, nhưng ngón nghề dựa vào bút kiếm cơm của Sử quan thì không thể vứt. Dù là đi làm một tiên sinh thư viện, làm biên soạn đều được cả, chỉ có một điều: Không được phép bỏ học."

"Nhưng..."

"Ta cho đệ biết, Thẩm Xuyên, bà đây vứt bỏ nửa đời sau không phải là để đệ làm càn! Đừng hòng chối bỏ trách nhiệm đệ nên gánh,

không thì bà đây có biện pháp xử lý đệ!"

Tiểu Xuyên muốn phản bác nhưng thấy ta hiếm khi nghiêm túc một lần, không dám phật ý ta, gật đầu đồng ý.

"Được rồi, đừng ủ rũ nữa. Tỷ của đệ sống cũng khá tốt." Ta bày cho nó xem chiếc vòng vàng cố ý đeo trên cổ, còn có áo tơ tằm mềm mại mát mẻ: "Hoàng đế thật sự thích ta, đổi nhiều cách tặng cho ta các thứ đồ tốt, cũng không ép buộc ta làm gì cả."

"Huống hồ..." Ta tiến đến sát bên tai nó, dùng giọng nói chỉ có hai người chúng ta có thể nghe được: "Bây giờ tình thế bắt buộc, không thể không cúi đầu. Nhưng nếu sau này có cơ hội, ta vẫn sẽ nghĩ cách ra ngoài."

"Tỷ, không hổ là tỷ." Tiểu Xuyên rất vui mừng, ánh mắt sáng lên trông thấy.

Không sai, tỷ của nó chính là một nữ tử dù thân ở cống ngầm cũng phải kiên trì làm mưa làm gió.

Nơi nào có áp bức thì nơi đó có đấu tranh, giao đấu với Lý Tư Diễm là một trận đánh giằng co lâu dài, ta tuyệt đối không dễ dàng nhận thua.

Tiễn chân đệ đệ đi rồi, ta mang theo cặp đôi Kim và Ý Đắc trở về Tử Thần điện.

Muốn gây chuyện, trước hết phải chiêu binh mãi mã, ta bắt đầu kiểm kê tài nguyên nhân mạch trong tay.

Tài nguyên hiện có rất thảm thương, một đôi Kim, một Ý Đắc... Trong đó cặp đôi Kim nghe lời Huệ Nguyệt hơn nghe lời ta nhiều, không có tác dụng lớn.

Nếu như sau này ta muốn dọn đi cung điện khác, ba người này có

thể chính là nhân viên thân cận trước nhất của ta. Dựa theo con đường thăng tiến của cung nhân, sau này bọn họ còn phải làm tổng quản và đại cung nữ...

Đại cung nữ và đại tổng quản tương lai lúc này vẫn còn là ba mầm giá đỗ ngây thơ.

Nhìn bộ dạng ngơ ngơ ngác ngác của ba bọn họ, ta ra sức lắc đầu, quyết định không thể bỏ mặc bọn họ sinh trưởng hoang dại được.

Nhưng ta cũng không biết tôi luyện bọn họ như thế nào, thế là áp dụng phương pháp mình quen thuộc nhất: Mở lớp giảng bài tư nhân trước, dạy bọn họ biết mấy con chữ rồi nói tiếp.

Ở thời đại này, biết chữ là chuyện hiếm có. Ba người nhận được cơ duyên này, đều mừng rỡ như điên.

Tiểu Kim Liên kích động thổn thức nói: "Kiếp trước Kim Liên đã tích phúc gì mới được đi theo nương tử. Sau này nhất định đầu rơi máu chảy báo đáp ân tình của nương tử!"

Vành mắt Ý Đắc cũng đỏ lên, âm thầm siết chặt nắm tay, dường như đã đưa ra quyết tâm gì đó.

Ta thở dài trong lòng, đây chính là những đứa trẻ lương thiện lớn lên trong gian khổ. Có người tiện tay dìu dắt chúng, chúng đều sẽ mang ơn. Nào giống như những công tử bột Trường An kia, trưởng bối nâng đỡ như thế nào cũng không biết hài lòng.

Biết được ta muốn mở lớp giảng bài, Huệ Nguyệt cố ý xin chỉ thị Lý Tư Diễm. Chẳng bao lâu sau, Hổ Dược Nhi đầu đầy mồ hôi chỉ huy mấy tiểu thái giám khiêng đến mấy cái bàn cát nặng trịch, vừa thở vừa nói: "Bệ hạ dặn dò chuẩn bị đầy đủ dụng cụ dạy học. Đây là bảng cát và thước Thượng Quan thái phó năm đó từng dùng. Nương tử cần đồ gì khác thì cứ sai bảo một tiếng là được."

Thượng... Thượng Quan thái phó?

Ta kinh hãi: "Gia gia Tiểu Lan từng dùng? Ta không muốn! Ngươi đổi cho ta cái khác!"

Hổ Dược Nhi sững sờ, mắt lộ vẻ tuyệt vọng. Lúc này ta mới nhìn thấy đầu hắn đầy mồ hôi, chợt sinh lòng trắc ẩn, thất bại nói: "Thôi, cái này cũng được."

Chương 46: Sát thủ gợi cảm online nhận đơn

"Hôm nay dạy cho bọn họ mấy chữ?" Buổi tối lúc Lý Tư Diễm trở về dùng bữa tối cùng ta, tiện thể hỏi một câu.

Nói đến việc này là ta tức muốn xỉu, bóp nhân trung trợn trắng mắt: "Đừng nhắc nữa, gánh nặng đường xa. Lúc ta vỡ lòng phải nói là học đến đâu nhớ đến đó, tại sao đến lượt bọn họ thì lại không được chứ?"

Lý Tư Diễm đẩy một đĩa thịt bụng cá ngọt đến trước mặt ta, hồn nhiên nói: "Bọn họ không được thì đổi mấy cung nhân thông minh đến. Từ lâu trẫm đã thấy cặp đôi Kim kia của nàng không nhanh nhạy, cũng chỉ có nàng coi bọn họ là bảo bối."

Lúc hắn nói chuyện, mấy cung nhân đứng ngay ngắn bên cạnh mở bừng mắt, bất giác nghển cổ, trong mắt đầy vẻ nhiệt liệt tự đề cử mình.

Ta gác đũa, nghiêm túc nói: "Không được, bọn họ là người mà ta lựa chọn, về sau sẽ làm đại tướng tâm phúc của ta, nhất định phải bồi dưỡng thật tốt."

Hy vọng tan vỡ, mấy cung nhân kia yên lặng rụt cổ về.

Lý Tư Diễm tùy ý nói: "Tùy nàng thôi, nhưng nàng muốn cho bọn họ một mình đảm đương thì không phải dạy mấy chữ là xong việc. Trước tiên phải để bọn họ đi theo Khánh Phúc Huệ Nguyệt học hơn hai năm rồi nói."

Hắn ăn một miếng cá lát, lại nói: "Trẫm nhớ trong nhà nàng có một tiểu nha đầu hầu hạ nàng từ nhỏ đến lớn. Nếu nàng đã thích dùng người cũ, chi bằng gọi nàng ta vào đi."

Ta quả quyết từ chối: "Không được, Thục Thục và ta tình như tỷ muội. Sao ta có thể đẩy nàng vào trong hố lửa?"

"Hố lửa?" Hắn khẽ nhắc lại một lần: "Ở trong lòng nàng, Tử Thần điện của trẫm là hố lửa?"

Bàn ăn gần như im lặng đi trong nháy mắt, đũa vàng của Lý Tư Diễm lơ lửng giữa không trung, đầu đũa gắp miếng thịt dê còn đang hơi rung động.

Sơn hào hải vị đầy bàn, thịt cá được chế biến tỉ mỉ cầu kỳ, Hoàng đế ngồi ở vị trí đối diện trên bàn tròn, gương mặt anh tuấn phủ một lớp sương lạnh.

Mà vẻ mặt ta vẫn như thường, không hề bị ảnh hưởng, đút vào miệng một miếng anh đào tất la, ú ớ nói: "Ngươi dữ cái gì? Ta đâu có nói sai. Một khi tỳ nữ ngoài kia vào cung rồi, không tốn phí mười mấy năm thì đừng nghĩ ra ngoài. Về sau Thục Thục nhà ta phải lập gia đình, làm nương tử quản gia, sao có thể vào cung vô cớ lãng phí thanh xuân?"

Thấy mặt Lý Tư Diễm vẫn nặng trình trịch, ta cũng lưu loát đút cho hắn một miếng tất la, khinh bỉ nói: "Một nam nhi cao bảy thước như ngươi sao lại nhạy cảm như vậy? Đùa một chút cũng không được, thật là mất hứng."

Hắn không đổi sắc mặt, nói: "Ở trước mặt nàng, trẫm luôn không cởi mở nổi."

Ta vừa nghe ý này là biết cơ hội tẩy não tới rồi, lập tức đặt đũa xuống, ngữ điệu nghiêm túc nói: "Tật xấu này cần phải sửa. Bản tính người Trường An chúng ta hào sảng, không câu nệ tiểu tiết, so đo câu chữ với nữ tử như vậy là quá hẹp hòi. Đấy là ngươi gặp ta thôi, ta không nghiêm túc với ngươi, đổi lại là tiểu nương tử khác, ai mà chịu được tính nết này của ngươi?"

Diễn trò phải diễn cho tròn, ta giả vờ bất mãn, bĩu môi đặt bát cơm xuống: "Ngươi trừng mắt nhìn ta, ta ăn không ngon, quá đáng sợ."

Chiều gió thay đổi, lúc trước là hắn đơn phương chế nhạo chèn ép ta, bây giờ ngược lại là ta chê bai hắn, vừa đấm vừa xoa, hiệu quả gấp bội.

Sau khi nghe ta nói hết những lời này, hắn thu lại tầm mắt, khí thế quanh người dịu đi rất nhiều, cụp mắt nói: "Vậy thì để nha đầu này ở lại Thẩm gia, quay về trẫm chọn thêm mấy cung nhân được việc cho nàng."

Ta vuốt cằm, nói: "Vậy là tốt nhất, nhiều người náo nhiệt."

Nhắc đến nhân sự trong cung, ta bỗng nhớ tới Tố Hành, hỏi: "Đúng rồi, về sau Tố Hành thế nào rồi? Từ khi vào cung đến nay không gặp lại nàng ta."

Lý Tư Diễm nhíu mày, ánh mắt rơi vào hư không, nhưng cuối cùng hắn vẫn không nhớ ra được, vẫy gọi Huệ Nguyệt tới hỏi: "Tố Hành bây giờ đang làm gì?"

Huệ Nguyệt khom người đáp: "Tố Hành cô cô vì chuyện hành thích ở ngự tiền phạm phải tội thiếu giám sát, bị tước chức Thượng cung chờ xử lý. Về sau Ngụy thục phi xin giúp nàng ta, cho nàng ta cùng giải quyết sự vụ trong cung."

Lý Tư diễm day lông mày, nói: "Gần đây quá nhiều việc, quên mất nàng ta."

Trong lòng ta không rõ là cảm nhận gì: Hắn nhớ được tiểu nha đầu hầu hạ ta ở Thẩm gia, lại chẳng hề quan tâm đến Nữ quan đứng đầu Tử Thần điện. Tố Hành này làm người quả thực có phần thất bại...

"Người từng phạm sai lầm thì không được hầu hạ bên cạnh." Lý Tư Diễm nói: "Cứ để nàng ta đi theo Ngụy thục phi đi, trẫm tìm người tốt hơn cho nàng."

Lãnh đạo vừa mở lời, thuộc hạ vắt chân chạy. Để chọn nha hoàn cho ta, Huệ Nguyệt và Túc Tịch cả một đêm không ngả lưng. Sáng sớm hôm sau, hai nàng mang bốn vành mắt đen uể oải đến trước mặt ta, đi theo phía sau là một hàng dài mấy đứa bé ngây thơ ngơ ngác, ai nấy đều ngoan ngoãn dễ bảo, tướng mạo xinh xắn.

Túc Tịch nở nụ cười tiều tụy: "Thẩm nương tử chọn trước đi, không đủ thì còn nữa."

Ta không hề có kinh nghiệm chọn nha hoàn như ngồi bàn chông, ném ánh mắt cầu cứu về phía nàng.

Cuối cùng vẫn là Huệ Nguyệt tư vấn cho ta, chọn lấy mấy người nàng cảm thấy không tệ ra. Ta gật đầu như giã tỏi, nhận hết về. Ta chỉ tự chọn một tiểu cô nương giống Thục Thục đến mấy phần, nhìn nàng ta luôn khiến ta nhớ tới thời gian vui vẻ phóng khoáng năm mười lăm tuổi trước kia. Tuổi thơ hạnh phúc là tấm lót mềm mại của cả đời ta.

Huệ Nguyệt ra hiệu cho bọn họ dập đầu nhận chủ với ta. Ta không chịu nổi trò này, vội vàng nói với bọn họ: "Không cần như thế, đã tới rồi thì yên tâm ở lại, làm chút việc giúp ta là được."

Trong tầm mắt, Túc Tịch và Huệ Nguyệt nhíu mày nhìn nhau, đoán chừng cảm thấy không ổn.

Sau khi đuổi mấy tiểu cung nhân mới đi, Túc Tịch tìm cơ hội nhắc nhở ta: "Thẩm nương tử, những cung nhân này đều vừa mới đến, sợ không đủ hiểu quy củ. Nương tử đối xử quá tốt với bọn họ sẽ dễ bị chiều hư."

Bản tính ta xuề xòa, không thích người khác quản thúc, chỉ tùy ý

nói: "Kệ bọn họ đi thôi, trẻ con tuổi nhỏ, có sức sống là chuyện tốt."

Túc Tịch nhỏ giọng nói thêm: "Còn nữa, Bình Sinh mà nương tử chọn kia..."

Ta khó hiểu hỏi: "Nàng ta làm sao?"

Túc Tịch đè thấp giọng, nói: "Tối hôm qua Huệ Nguyệt đi vội vàng, chưa kịp hỏi lai lịch của bọn họ. Vừa rồi chỗ Thượng cung cục đưa tin tới, nói lúc trước Bình Sinh này làm tỳ nữ của Tố Hành cô cô. Nếu nương tử cảm thấy không thoải mái cũng có thể chọn lại lần nữa..."

Ta khẽ giật mình, trầm ngâm chốc lát, nói: "Thôi, người ta đã tới rồi, không cần phải đuổi về nữa."

Thời gian cứ mơ mơ hồ hồ trôi qua như vậy, chớp mắt đã hết nửa mùa hè. Băng trong hầm đất đưa tới Tử Thần điện liên tục không ngừng, đi cùng với băng chính là cẩu Hoàng đế. Hắn giống như con chim di trú, mỗi ngày chạy đi chạy lại giữa Tuyên Chính điện và Tử Thần điện.

Lúc hắn đang làm việc, ta sẽ ra cửa đi dạo loanh quanh. Phần lớn thời điểm sẽ có người giúp ta dọn đường, nhưng có một ngày ra ngoài quá vội, đúng lúc gặp phải lão thần quen biết lúc trước. Sau khi ngượng ngùng chào hỏi xong, phát hiện bọn họ không những hờ hững với ta, mà còn có người liếc mắt lườm ta.

Ta không hiểu ra sao, hỏi Lý Tư Diễm nguyên do. Ánh mắt của hắn trầm xuống, nhưng không trả lời ta, chỉ lặng lẽ chuyển nơi đại thần yết kiến nghị sự sang Duyên Anh điện.

Về sau ta mới lờ mờ đoán được nguyên nhân: Lý Tư Diễm gióng trống khua chiêng mang ta vào cung, thậm chí liên tục một tháng đều ở lại Tử Thần điện, truyền ra ngoài biến thành ta quyến rũ mê hoặc chủ, khiến cho Hoàng đế bị bỏ bùa, ngay cả mưa móc ban đều cũng không thèm quan tâm.

Dính phải thanh danh kiểu này, chẳng trách những thúc bá kia lườm ta.

Rõ ràng chỉ là việc nhỏ nhưng ta lại tức đến sôi máu. Mấy đại nam nhân này, luôn chỉ biết chụp cái mũ quyến rũ lên đầu nữ tử vô tội. Ta xin Lý Tư Diễm nạp ta sao? Bọn họ không nhìn thấy tình cảnh ngày đó Mạnh Tự bị bắt đi sao? Một đám hèn nhát, ở trước mặt Lý Tư Diễm thì không dám thả một quả rắm, chỉ dám nhăn mặt với ta sau lưng.

Càng nghĩ càng giận, bọn họ lòng mang xã giang sơn xã tắc như thế cũng có thấy lúc trước Lý Tư Diễm cướp quyền soán vị có người bênh vực lẽ phải đâu? Cuối cùng vẫn là một con bé gầy yếu như ta chỉ vào Hoàng đế mắng một trận mới rơi vào tình cảnh như thế này.

Ta cầm một chiếc gối mềm ném ra xa ba trượng, cảm giác một bụng quan văn nhiệt huyết của mình đều cho chó ăn rồi.

Lúc ta đang tức đến ném loạn khắp phòng, một bàn tay nhỏ gầy nhẹ nhàng nhặt chiếc gối mềm kia lên, khẽ nói: "Nương tử bớt giận."

Là Bình Sinh.

Ta không muốn ngộ thương nàng ta, bảo nàng ta ra ngoài.

Lần đầu tiên Bình Sinh không nghe lời ta. Nàng ta nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt trầm tĩnh nhìn thẳng vào mắt ta, nói: "Bình Sinh có lời muốn nói với nương tử."

"Cái gì?"

Nhưng mà lời tiếp theo của nàng ta lập tức dọa cơn giận của ta tan thành mây khói.

Nàng ta nói: "Nương tử muốn giết Thánh thượng không? Bình Sinh có thể giúp người."

Nàng... nàng ta nói cái gì?

Giết Lý Tư Diễm?

Trái tim ta đập lỡ một nhịp, ngây ngốc nhìn nàng ta, đôi mắt trừng lớn như chuông đồng.

Sau khi phản ứng kịp, ta gần như lập tức xông lên bịt miệng nàng ta lại, hoảng sợ khôn cùng, nói: "Ngươi điên rồi sao?! Âm mưu hành thích là tội lớn, ngươi sẽ bị kéo ra ngoài lăng trì!"

Bình Sinh bình tĩnh híp đôi mắt giống Thục Thục của nàng ta, đưa trả gối đầu cho ta, bàn tay lạnh buốt.

"Nếu không có ai phát hiện thì sẽ không sao." Bình Sinh vô cảm nói.

Ta mờ mịt cầm lấy gối mềm, hai tay run rẩy, đột nhiên cảm thấy cô bé trước mặt này tuyệt đối không bình thường. Có lẽ Túc Tịch lo lắng là đúng, Thượng cung cục tàng long ngọa hổ, đã có thể xảy ra chuyện lão Thượng cung lần trước, những người khác ở trong đó cũng tuyệt nhiên không thể tin tưởng.

Ta cố gắng để mình bình tĩnh lại, nhìn chằm chằm nàng ta nói: "Chủ tử của ngươi là ai?"

Giọng nói của Bình Sinh vẫn không mảy may dao động: "Rắc viên thuốc chu sa đặt trong gối đầu vào cơm canh, dần dà tự sẽ tước đoạt tính mạng người. Hiện giờ ngự thiện quản lý rất nghiêm, chuyện này chỉ có Thẩm nương tử làm được."

Ta âm thầm sờ gối đầu, quả nhiên bóp thấy mấy vật cứng hình tròn bên trong.

"Chỉ bằng mấy viên thuốc này?" Ta nói: "Chủ tử ngươi có biết Lý Tư Diễm là ai không? Dựa vào một con chim trong lồng tay trói gà không chặt như ta giết chết hắn, chủ tử ngươi thật là dám nghĩ."

Bình Sinh lắc đầu: "Người khác không được, nhưng Thẩm nương tử có thể."

Nàng ta vẫn không chịu nói.

Ta nhíu mày suy tư.

Bây giờ ta là người duy nhất có thể tiếp xúc với cơm canh của Lý Tư Diễm ngoại trừ chúng tâm phúc Ngự Thiện Phòng, mà lại rất được sủng ái, đồ ăn làm ra đảm bảo có thể đi vào bụng hắn, mà lại không khéo còn có đại thù với hắn... Không chừng kích động lên là đồng ý thật rồi.

Đến lúc đó Lý Tư Diễm trúng độc, Bình Sinh giết ta, lại cứa cổ mình một cái, sạch sẽ gọn gàng, không để lại dấu vết.

Mặc dù kế sách thô sơ nhưng vẫn tính là thực hiện được.

Cho nên... là ai đang bày bố phía sau đây?

Từ xưa cũng có ngón nghề giết Hoàng đế này, phổ biến đến mức trong Thái Sử Ký có ghi chép riêng về liệt truyện của các thích khách, nhưng mà từ khi nhà Tần thống nhất thiên hạ trở đi, ngón nghề này suy bại, đổi thành nội bộ quý tộc càng thêm lừa gạt lẫn nhau.

Quyền thần? Không giống lắm. Bổn triều kìm hãm quyền lực rất tốt, không có quần thần nào giết Hoàng đế có thể chắc chắn thượng vị.

Mật thám nước khác phái tới? Càng không có khả năng. Gần đây các nước đều đang ẩn mình chờ thời, đối với bọn họ mà nói quốc triều đổi Hoàng đế không có gì khác biệt.

Sách lược thô sơ, nhân mạch khá rộng, tai mắt trung thành tuyệt đối...

Trong đầu ta dần dần hiện ra người có khả năng nhất, suy nghĩ một lát rồi chậm rãi nói: "Trưởng công chúa phái ngươi tới đúng không?"

Khuôn mặt không hề gợn sóng của Bình Sinh lần đầu tiên biến sắc trong ngày hôm nay.

Xem ra là đoán đúng rồi.

Ta cảm khái nói: "Loại chiêu thức vớ vẩn này cũng lấy ra được, nàng ta đúng là rất hận Hoàng đế."

Có thể không hận sao? Hai ca ca ruột chết hết dưới tay Lý Tư Diễm, ngay cả cháu trai cũng không may mắn thoát khỏi. Nàng ta là một Trưởng công chúa kim tôn ngọc quý, vậy mà suy bại thành người thân cô thế cô ngay cả cửa phủ cũng không được ra, tất cả là nhờ đệ đệ trên long ỷ ban tặng.

Ta không kiềm chế được bản năng mồm hỗn: "Không hổ là tỷ đệ ruột Hoàng gia, ngay cả cái tính điên này cũng giống nhau như đúc, thất đức từ trong trứng."

Bình Sinh luống cuống, cắn chặt môi nói: "Đủ rồi! Nếu người đã đoán được, vậy tại sao không làm theo? Chẳng lẽ người không hận Hoàng đế sao?"

Ta bình tĩnh đặt gối đầu xuống, giả vờ lơ đãng lùi lại phía sau.

Thấy Túc Tịch và Ý Đắc bưng chén thuốc đi về phía này, ta hơi yên lòng lại, vẻ mặt hòa nhã nói: "Bình Sinh à, ta hận Lý Tư Diễm, nhưng cũng không ưa Trưởng công chúa. Người nàng ta phái tới suýt nữa đâm phế một cánh tay của ta, kết thù oán lớn như vậy còn trông mong ta bán mạng cho nàng ta? Không hợp lý chứ."

"Nhưng cẩu Hoàng đế giết quân cướp quyền..."

Ta ngắt lời nàng ta: "Ta biết rõ hắn rác rưởi thế nào hơn ngươi, nhưng ta không ngốc đến mức nghe người khác xúi giục, mạo hiểm tru di cửu tộc đi hốt đống rác nha. Huống hồ sau khi chuyện thành công, ta cũng không còn mạng, không phải sao?"

"Tóm lại việc này ta không làm, bảo nàng ta lần sau mang một phương án không qua sông dỡ cầu cho ta, ta sẽ suy nghĩ lại."

Thấy vẻ mặt ta kiên định, sắc mặt nàng ta gần như lập tức xám xịt đi, quay đầu nhìn Túc Tịch ở sau lưng đi tới một cái, cắn chặt răng.

Ta bắt gặp sự quyết liệt trong mắt nàng ta, trong lòng thoáng qua linh cảm bất an.

"Ngươi làm gì!"

Trong tiếng kêu sợ hãi của ta, Bình Sinh bỗng nhiên rút ra một cây trâm bạc, thấy chết không sờn lao người chạy ra ngoài!

Thấy nàng ta xông về phía Ngự Thư Phòng, ta lập tức hiểu ra nàng ta muốn làm gì.

Chết mẹ rồi!

Ta gào thét trong lòng. Cẩu hoàng đế tuyệt đối không thể chết bây giờ! Hắn mà chết, ta là người đầu tiên xong đời! Ta xong đời, Thẩm gia cũng sẽ xong đời theo!

Ta phản ứng cấp tốc, xách váy đuổi theo nàng ta, không quên nôn nóng hô lớn với Túc Tịch trước mặt đang đi tới: "Túc Tịch, mau điều thị vệ đến! Có người muốn hành thích!"

Túc Tịch trợn trừng mắt, giật mình một cái. Nàng chưa kịp có hành

động, Ý Đắc ở bên cạnh dưới cơn luống cuống lại hiểu sai ý, hét lớn một tiếng, chắn trước người ta: "Người đâu! Có kẻ muốn ám sát Thẩm nương tử!"

Nó gào một tiếng này phải gọi là tê tâm liệt phế, toàn bộ Tử Thần điện đều nghe thấy rõ ràng.

Ta lao ra quá nhanh, không kịp phanh chân, cứ thế bị Ý Đắc sốt ruột bảo vệ chủ làm vấp một cái như chó đớp phân, tức đến suýt hộc máu, nằm sấp trên đất hô: "Không phải ta! Là Hoàng đế! Hoàng đế!"

Cuối cùng Túc Tịch cũng hiểu, sắc mặt tái mét, quăng cái khay đi, tốc độ bùng nổ, nói qua với một cung nữ rồi chạy theo Bình Sinh.

Lúc này Bình Sinh đã cách Ngự Thư Phòng chỉ còn một bước, bỗng nhiên bị Túc Tịch túm lấy sau lưng lôi lại một cái. Hai nữ nhân lăn lộn trên đất đánh nhau, đều là chiêu thức liều mạng. Nhất là Bình Sinh, nàng ta đã hoàn toàn không còn gì để mất, trâm bạc đâm mạnh vào cánh tay Túc Tịch tay không tấc sắt, vạch ra một đường máu tươi đầm đìa.

Túc Tịch cũng là người dũng mãnh, bị đâm một cái cũng không rên tiếng nào, sức lực trên tay không hề lơi lỏng, hét to: "Hổ Dược Nhi, bên ngoài có thích khách, bảo vệ bệ hạ!"

Nhưng lúc này đã muộn, ngay lúc nàng vừa dứt lời, cửa Ngự Thư Phòng đột nhiên mở ra, Lý Tư Diễm không cả kịp buông bút đã vội vàng lao ra, vẻ mặt nôn nóng cực kỳ.

Hắn không hề nhìn thấy Bình Sinh và Túc Tịch quấn lấy nhau, từ giây phút đầu tiên đẩy cửa ra, ánh mắt hắn đã dính trên người ta không hề di chuyển. Có lẽ hắn cho rằng ta bị đâm tổn thương ngã xuống đất, ấy thế mà ngũ quan lại run rẩy, miệng khàn giọng gọi tên ta: "Thẩm Anh... Thẩm Anh..."

Một tay ta xốc Ý Đắc lên, tức nổ phổi bò dậy, gào lên với cẩu Hoàng đế: "Ngu xuẩn! Ngươi ra ngoài làm gì? Cút trở về cho ta!"

Nhưng Lý Tư Diễm như sa vào một cơn ác mộng đáng sợ, không hề nghe lọt tai lời của ta, lảo đảo chạy hai bước đến trước mặt ta, tay run rẩy bắt lấy bả vai ta.

Ta không biết giờ phút này hắn suy nghĩ cái gì, đối mặt với sự nguy hiểm thích khách muốn lấy tính mạng hắn bất cứ lúc nào, chuyện đầu tiên hắn làm lại là xác nhận ta có bị thương hay không.

Mà bên kia, Bình Sinh đã thoát khỏi Túc Tịch trước một khắc cuối cùng khi thị vệ đến, rít lên một tiếng xông về phía Lý Tư Diễm, cao giọng hô: "Hôm nay nô tỳ sẽ báo thù rửa hận cho Thái tử điện hạ!"

Ta thấy khuôn mặt dữ tợn như ác quỷ của nàng ta, sợ đến giật mình một cái, vô thức đẩy Hoàng đế ra, lăn sang bên cạnh để tránh tổn thương đến chính mình.

Lần trước lớ ngớ cản đao cho Lý Tư Diễm, ta không muốn có lần thứ hai, sống chết mặc bay tiền thầy bỏ túi, đao này vẫn nên để Lý Tư Diễm chịu đi.

Nhưng nằm ngoài dự đoán của ta, một giây sau, trước mắt ta đột nhiên tối sầm, một nguồn lực lớn xô vào người ta, đâm ta đến trời quay đất cuồng, mắt nổ đom đóm, mì chiên trong dạ dày suýt nữa phụt ra ngoài.

Mẹ nhà hắn! Đau chết mất!

Cẩu Hoàng đế đang làm cái quái gì thế!

"Phập" một tiếng nhỏ, mấy giọt chất lỏng rơi xuống lông mi ta, ấm nóng, tỏa ra mùi rỉ sắt nồng nặc.

Ta chớp chớp mắt theo bản năng, chất lỏng kia khuếch tán ra, nhuộm trước mắt ta thành một màu đỏ thắm.

Ta lập tức ngừng gào thét trong lòng, há hốc miệng, vẻ mặt giật mình.

Máu, đây là máu.

Là máu của Hoàng đế.

Trên người chợt nhẹ bỗng, cách một màn đỏ tươi, ta nhìn thấy Lý Tư Diễm quay người dậy, một tay bịt chặt cổ, tay kia nhanh như chớp nện một cú vào hổ khẩu của Bình Sinh.

Bình Sinh đau đớn kêu lên một tiếng, trâm cài sắc nhọn bay đi rất xa.

"Tiện nhân."

Trong mắt hắn đầy sát ý lạnh như băng, một cước đạp Bình Sinh xuống đất, đoản kiếm tùy thân rút ra khỏi vỏ, đang định đâm vào tim Bình Sinh...

Ta hét lớn một tiếng: "Đừng giết nàng ta!"

Lý Tư Diễm quay đầu nhìn ta một chút.

"Đừng giết nàng ta!" Ta nói năng lộn xộn: "Nàng ta chưa khai ra chủ mưu đứng sau, cũng chưa nói trên cây trâm có tẩm độc hay không, không thể giết."

Thấy mặt mũi Lý Tư Diễm vẫn tràn đầy sát khí, ta bổ nhào lên, nắm chặt tay cầm kiếm của hắn, dắt hắn thu lại đoản kiếm chém sắt như chém bùn vào trong vỏ.

"Thái y đâu?" Ta nói: "Nàng ta có chuẩn bị mà đến, chắc chắn trên

cây trâm có độc. Mau bảo thái y phong bế huyệt đạo của ngươi và Túc Tịch, chậm trễ nữa thì sẽ không kịp."

Lý Tư Diễm nhìn vẻ mặt lo âu của ta, ánh mắt dần dần trở nên nhu hòa.

Có lẽ hắn rất đau, tóc trên trán ướt đẫm mồ hôi, răng hàm cắn chặt. Vừa rồi vẫn còn là con sói cắn xé người, bây giờ lại giống như một con chó to xác mắc mưa hơn.

Sau khi được Lý Tư Diễm cho phép, Bình Sinh như một tấm vải rách bị thị vệ chạy tới vội vàng mang đi. Đôi mắt tương tự Thục Thục kia giờ phút này vô cùng trống rỗng, một chút buồn vui cũng không có, chỉ có yên lặng.

Sau khi đánh cược thua thảm hại, từ giờ trở đi nàng ta sẽ không còn có cơ hội xoay chuyển nữa.

Ta nhìn thấy trâm cài lăn dưới đất, cổ họng hơi nghẹn lại, đi lên phía trước nhặt lên, phát hiện bên trên dính màu xanh nhàn nhạt.

"Đúng là có độc." Ta nhỏ giọng nói: "Ngươi... ngươi vẫn ổn chứ?"

Thực ra không cần phải nói ta cũng nhìn ra được, tình hình của Lý Tư Diễm cực kỳ không ổn. Hắn vẫn luôn che chặt vết thương trên cổ, máu tươi chảy ra từ kẽ ngón tay, rất có thể là tổn thương đến mạch lớn, nghiêm trọng hơn lần đó ta đâm hắn nhiều.

Thế nhưng với thân thủ của hắn vốn có thể tránh được một trâm này.

Trong khoảnh khắc giữa sự sống và cái chết, rõ ràng ta ra sức đẩy hắn ra, nếu như hắn thuận theo tình thế kịp thời đón đỡ, một trâm này của Bình Sinh cùng lắm là rơi vào cánh tay hắn, nhưng hắn không làm thế. Hắn lại một lần nữa nhào về phía ta, dùng cơ thể chặn công kích của Bình Sinh.

Hắn tưởng rằng nàng ta nhằm vào ta.

Lúc đang ngẩn ngơ, Lý Tư Diễm hỏi ta: "Máu trên mặt nàng là thế nào, bị thương rồi sao?"

Ta bật thốt lên: "Ta không sao. Đây là máu của ngươi."

Hắn loạng choạng vươn tay ra, sờ trên mặt ta một lượt không tìm thấy vết thương mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt, mặc cung nữ thái giám cùng nhau tiến lên, đặt hắn lên một chiếc giường Hồ.

Hắn ấn chặt huyệt đạo bên miệng vết thương, sắc mặt càng ngày càng trắng tái trông thấy.

Nhưng cho dù sức lực suy giảm, hắn vẫn cố hơi sức nói với ta: "Đi rửa mặt đi."

Loại người gì đây! Bản thân tổn thương kinh mạch sắp chết mà còn có tâm trạng bảo ta rửa mặt!

Nhất thời ta không biết nên tức hay nên cười, lau qua loa mặt một cái, cười nhạt nói: "Ngươi thật ngu ngốc, lại có thể đền mạng vì ta. Đừng tưởng là ta sẽ nhớ ơn ngươi, vốn dĩ chuyện này do ngươi mà ra, không hề có liên quan đến ta."

Hắn che cổ, cười suy yếu, vẻ mặt cổ quái.

"Nàng đã không thèm để ý đến sống chết của trẫm, hận không thể giết trẫm, tại sao còn phải nhắc nhở trẫm có thích khách?"

Nói nhảm! Ta gào thét trong lòng, ta đâu có ngốc. Nếu như không ra ngăn cản, Bình Sinh thành công, chuyện đầu tiên Trưởng công chúa làm chính là giết người không hợp tác là ta. Nếu Bình Sinh không

thành công, ta biết chuyện mà không báo, chắc chắn rơi vào tình nghi đồng lõa.

Kiểu gì cũng chết, vậy chi bằng ra cản nàng ta còn hơn.

Mặc dù trong lòng cuồn cuộn sóng dữ, nhưng lời đến khóe miệng, lại vẫn chọn một cách ứng đối ổn thỏa nhất: Cúi đầu không nói, giả bộ như tâm sự nặng nề.

Cứ để Lý Tư Diễm tự mình suy diễn thái độ của ta đi.

Hoàng đế bị thương, toàn bộ Thái y viện dốc hết toàn lực. Phạm thái y dẫn đầu, dẫn theo một đoàn ông lão râu dê tiến vào chiếm giữ Tử Thần điện. Ta chen lên phía trước, đưa cây trâm cho Phạm thái y, nhìn mấy ông lão tranh luận không ngớt về loại chất độc.

Trong đại điện ồn ào, Lý Tư Diễm vẫn luôn chăm chú nhìn ta xuyên qua đám người. Do bị trọng thương, trong mắt hắn lại có thái độ yếu ớt và chờ mong nhàn nhạt.

Hắn đột nhiên nói: "Nàng từng chặn giúp trẫm một lần, bây giờ trẫm chặn giúp nàng một lần. Từ nay về sau, coi như chúng ta hòa nhau."

Ta không còn gì để nói, rõ ràng mục tiêu ám sát hai lần đều là ngươi được chứ? Tranh công cái quái gì!

Vả lại khi đó rõ ràng ta cái khó ló cái khôn, lanh lẹ đẩy hắn ra. Hắn không nhờ đó tránh ra thì thôi lại còn nhào về. Vậy là hay rồi, hắn bị thương nặng, ta bị đè đến suýt nữa phun cơm trưa, lưỡng bại câu thương.

Ở cùng với Lý Tư Diễm, chúng ta thường xuyên lưỡng bại câu thương.

Nhưng ta vẫn cho hắn mặt mũi, vuốt cằm nói: "Được thôi, ngươi

bảo hòa thì hòa."

Độc tố đang lan ra trong cơ thể hắn, sắc mặt hắn càng ngày càng trắng, bờ môi tím tái bất thường, nhưng hắn nghe thấy câu trả lời của ta, vậy mà trong mắt lại tỏa ra ánh sáng kỳ lạ.

"Sau này chúng ta bắt đầu lại từ đầu."

Một khắc trước khi hôn mê, hắn nói như vậy.

Chương 47: Ta làm em chồng của Hoàng hậu

Ta rất ghét năm chữ "bắt đầu lại từ đầu" này.

Lịch sử chính là vô số quá khứ cố định nối liền thành một dòng, chỉ có thể hướng về phía trước không thể quay đầu. Bắt đầu lại từ đầu tương đương với cắt ra một điểm nào đó trên sợi dây này, sau đó vứt bỏ đi tất cả quá khứ. Ta cảm thấy đây là một loại vũ nhục đối với Sử quan.

Huống hồ mỗi một việc trước kia đều là hắn có lỗi với ta, một câu "bắt đầu lại từ đầu" là có thể xí xóa sao? Bảo hắn nằm mộng Xuân Thu đi!

Trông thấy Lý Tư Diễm lâm vào hôn mê, biểu cảm muốn nói lại thôi trên mặt ta dập tắt, hờ hững nhìn sang Kim Liên Kim Liễu ngây ngốc đứng một bên, nói: "Khiêng đệm chăn của ta đến phòng hồi trước của ta đi."

Khánh Phúc, Hổ Dược Nhi, Huệ Nguyệt, tất cả đều bận rộn hầu hạ Lý Tư Diễm, Túc Tịch thì do Thiền Nhi chăm sóc. Nhân lúc rối loạn, ta thu dọn các đồ dùng, bút mực giấy nghiên của mình, nghênh ngang đi ra cửa điện.

Kim Liên đuổi theo ta, thở hổn hển nói: "Phòng lúc trước nương tử ở đã bị bệ hạ sai người dỡ bỏ hai tháng trước rồi."

Ta tức giận nói: "Hắn dỡ phòng ta đi làm gì?"

"Bệ hạ nói nhìn thấy phiền lòng..."

Tiểu Kim Liên mím miệng, hốc mắt rơi xuống một giọt nước mắt tròn trịa: "Nương tử, bệ hạ như thế này, chúng ta phải làm sao bây giờ!"

Tại sao lại hỏi ta? Trong lòng ta bực bội kỳ lạ, mở miệng nói ngay: "Vậy thì ở lại Ngự Thư Phòng của hắn đi. Chẳng lẽ bảo ta cực nhọc ngày đêm hầu hạ bên cạnh chắc?"

Nhìn phản ứng của Tiểu Kim Liên, hẳn đúng là nàng có ý định này.

Ta lạnh lùng quay đầu: "Dựa vào chuyện hắn từng làm với nhà ta, ta không bổ thêm một đao đã là tốt lắm rồi. Kim Liên, muội đi thu dọn xiêm y của ta, lát nữa cùng mang đến thư phòng đi."

Thế là, vào lúc tất cả mọi người tràn vào nội điện, ta khiêng bàn viết chữ yêu quý của mình, ôm một bó cuộn tranh, mang theo ba tiểu cung nhân như ba con ngỗng ngốc đi không quay đầu lại.

"Hoàng hậu nương nương đến!"

Ta vừa kéo cửa Ngự Thư Phòng ra, đột nhiên trước điện vang lên tiếng hô.

Hoàng hậu?

Ôn Bạch Bích đóng cửa không ra, hành vi cổ quái kia? Nàng đến rồi sao?

Ta hơi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một nữ nhân mặc nhu quần văn xanh lam từ đối diện đi tới.

Dung mạo nàng cực đẹp, có một đôi mắt kiêu sa, da trắng nõn, nét mặt trầm tĩnh, khí chất tuyệt trần, sáu cung nữ đoan trang đi theo phía sau.

Nàng nhận thấy ánh mắt của ta, cũng nhìn ta một chút, trong mắt vẫn không có cảm xúc gì như trước, dường như chỉ giống nhìn thấy một con mèo đi ngang qua mà thôi.

Lúc bốn mắt giao nhau, không hiểu sao ta hơi chột dạ, luôn cảm giác như ta cướp hôn phu của nàng... Nhưng mà thoáng chốc ta đã nghĩ thông, lạnh nhạt nàng là cẩu Hoàng đế, đâu phải ta, ta chột dạ cái gì chứ?

Thế là ta ôm chặt cuộn tranh, cố gắng ưỡn ngực để cho mình trông có khí thế một chút.

Không ngờ nàng cực kỳ khách khí khẽ gật đầu với ta, mắt nhìn Ngự Thư Phòng đằng sau ta, nói:

"Bệ hạ ở bên trong?"

Giọng nói trong trẻo như nước suối róc rách.

"Không ở đây." Ta giơ tay phải lên chỉ một hướng: "Hắn ở tẩm điện."

Ôn Bạch Bích không hỏi thăm Hoàng đế trước, ngược lại rất có hứng thú với ta, mang vẻ mặt khách sáo mà xa cách, hỏi: "Sao cô lại cầm đệm chăn?"

"Sợ ảnh hưởng ngự y chữa trị, tự chủ chương đổi giường khác." Ta thành thật đáp: "Nếu Hoàng hậu nương nương cảm thấy Ngự Thư Phòng không ổn, ta có thể tìm một gian phòng hạ nhân để ở."

Nàng lắc đầu: "Không cần, ở lại Ngự Thư Phòng cũng tốt."

Được nữ chủ nhân chính thức của Hoàng cung cho phép, ta khiêng bàn thi lễ với nàng một cái, quay người đá văng cửa Ngự Thư Phòng, mang chăn đệm giường bàn ném hết lên giường Lý Tư Diễm.

Ta đặt đồ xuống xong, giả bộ thong dong an nhàn, rút quyển sách từ trên giá của hắn xuống, dựa vào đầu giường đọc.

Bên tai vang lên giọng nói dè dặt của Tiểu Kim Liễu: "Bệ hạ vì cứu nương tử mà bị thương, nương tử không đi nhìn một cái sao?"

Ta mất kiên nhẫn ló hai mắt ra từ sau quyển sách: "Nhìn hắn làm gì? Ta đâu phải thái y, qua đó đứng làm linh vật sao?"

Hiếm khi ta nói chuyện không khách khí với hạ nhân như vậy, Tiểu Kim Liên bị ta gắt gỏng đến cúi đầu xuống, không dám nhiều lời thêm một câu.

Ta giở một trang sách, uất ức trong lòng ngày càng tích tụ nhiều.

Đáng ghét!

Hắn tự rước lấy, đều là hắn tự rước lấy! Rõ ràng lúc ấy ta bảo hắn đừng ra, hắn không nghe, nhất quyết phải ra ngoài lớ ngớ chịu một đao, giỏi chưa? Một đao kia hạ xuống xong, ngược lại thành ra ta không phải.

Chuyện không liên quan đến ta, ta nhấn mạnh với mình một lần nữa.

Thế nhưng...

Ta càng thuyết phục bản thân đừng để ý đến hắn thì càng nhớ tới cảnh tượng lúc ấy hắn quyết liệt bảo vệ ta dưới người, còn có giọt máu rơi trên lông mi ta kia.

Rõ ràng ta đã rửa mặt rồi, nhưng lại cảm thấy giọt máu kia vẫn đọng trên khóe mắt, đè nén lòng ta vô cùng nặng nề.

Hắn là Hoàng đế, mạng của hắn quý giá gấp trăm lần ta, tại sao lại không chút do dự đứng ra bảo vệ ta? Chỉ là vì trả lại lần trước ta cản một đao giúp hắn sao?

Ta rất ghét cảm giác tự nhiên chịu ân huệ của người khác thế này. Mặc dù ta không ngừng nói với mình, thứ hắn nợ ta cho dù trúng thiên đao vạn quả cũng không đền bù nổi, nhưng con người ta rất

dễ bị cảm xúc chi phối, biết rõ lợi và hại, nhưng vẫn bị quấy nhiễu đến tâm trạng không yên.

Thất bại, cực kỳ thất bại. Ta hết sức tức giận với sự không quyết đoán đáng chết của mình.

Cẩu Hoàng đế vong ân phụ nghĩa, nhưng ta không làm được một người hoàn toàn máu lạnh.

Ta nặng nề tâm sự thở dài, quăng sách lên bàn, khoác bừa một chiếc áo ngoài, nói với Kim Liên Kim Liễu: "Đi, cùng ta đi xem cẩu Hoàng đế chết chưa."

Trong mắt Kim Liên Kim Liễu ánh lên vẻ vui mừng, vội vã theo gót.

"Chỉ mong bệ hạ không sao..." Tiểu Kim Liễu lẩm bẩm nói.

Ta đang bực bội, ngắt lời nàng: "Kẻ ác sống lâu, hắn không chết được."

"Cây trâm kia là kiểu dáng trong cung, không có khả năng ngâm thuốc độc vào trong lúc chế tạo, cho nên chỉ có thể là bôi độc." Ta nói không chút cảm xúc:"Cây trâm tinh vi như thế, vốn dĩ không bôi được bao nhiêu, huống chi Bình Sinh đâm Túc Tịch trước mới đâm Hoàng đế, cho dù là kịch độc gặp máu là chết cũng bị máu của Túc Tịch pha loãng hết rồi."

Tiểu Kim Liên nghe như vịt nghe sấm, ta bất lực cào tóc nói: "Thôi, ta nói với muội những điều này làm gì."

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của ta, lúc ta đi vào nội điện, các thái y vây quanh có kinh nghiệm giải độc phong phú đã xác định được loại độc dược, bắt đầu tiến hành điều chế thuốc giải.

Không khí trong nội điện tràn ngập mùi thuốc nồng nặc, mọi người đều đã bình tĩnh lại. Thái y quây thành một vòng thì thầm thảo luận,

nhóm cung nhân thì bê chậu bưng bát, đi tới đi lui như gió.

Lý Tư Diễm nằm trên giường rồng của hắn, hai mắt nhắm nghiền.

Người thường ngày như thần tiên hô mưa gọi gió, không gì không làm được, giờ phút này cũng sẽ mê sảng, mặc người ta chi phối.

Có lẽ đây là lúc yếu ớt nhất của cẩu Hoàng đế, ta chỉ cần khẽ bóp cổ hắn một cái là có thể cướp đi tính mạng hắn.

Nhưng ta nào dám đâu...

Trong lòng ta đủ loại tư vị, bực mình quay đầu đi.

"Thẩm Anh."

Giọng nói trầm ấm của Ôn Bạch Bích vang lên bên cạnh.

Nàng đang ngồi trên một chiếc ghế Hồ, làn váy màu xanh lam xòe ra bên chân như đóa hoa.

Ta uốn gối khom người, hành lễ với nàng: "Hoàng hậu nương nương."

"Không cần đa lễ, ngồi xuống nói đi." Nàng bình thản nói: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Ta tường thuật đầy đủ chuyện hôm nay Bình Sinh làm. Ôn Bạch Bích chăm chú nghe, vẻ mặt không hề gợn sóng.

"Thẩm Anh tuyệt đối không nói dối, xin Hoàng hậu nương nương minh giám." Ta rầu rĩ nói: "Hắn bị thương không liên quan gì đến ta, ta còn cố ý bảo hắn đừng ra... Ai ngờ hắn ngu ngốc như thế."

Ta không muốn Hoàng hậu vin vào việc này xử lý ta, cho nên cố gắng giải thích rõ ràng một chút, nhưng ta cũng hiểu ta là người

cuối cùng tiếp xúc với Bình Sinh, nhất định không thoát khỏi liên quan.

Nhưng điều ta không ngờ tới là Ôn Bạch Bích nghe xong chỉ nhẹ gật đầu rồi kết luận: "Quả thực không liên quan đến cô."

Ta kinh ngạc nhìn nàng một cái.

Chỉ thấy Hoàng hậu đoan trang tao nhã nâng lên chiếc chén ngọc, nhấp một ngụm nước lạnh, nói với ta: "Vừa rồi thái y bẩm báo với ta, nói ít nhất phải chờ sang ngày mai bệ hạ mới có thể tỉnh. Tối nay Tử Thần điện nhiều người phức tạp, e là cô nghỉ ngơi không được tốt, ngủ lại Hàm Lương điện của ta đi."

Chuyển... chuyển đến Hàm Lương điện?

Ta sợ ngây người, nhìn Lý Tư Diễm nằm trên giường, lại nhìn Ôn Bạch Bích bình chân như vại, không biết đôi phu thê chính thức này đang âm mưu cái gì.

"Cô không cần sợ." Ôn Bạch Bích hiền hòa nói: "Ta không có ác ý với cô."

Mặc dù cảm thấy thần thái của nàng hết sức khẩn thiết, nhưng ta không dám nghe theo nàng hoàn toàn.

Ta hiểu rõ bản thân cản trở đường đi của bao nhiêu người trong cung. Lý Tư Diễm không cho ta ra khỏi Tử Thần điện, ngoại trừ thỏa mãn lòng chiếm hữu ngang ngược của hắn ra, cũng là đang âm thầm bảo vệ ta, không để ta chết bất đắc kỳ tử dưới tay nữ nhân hậu cung.

Ta băn khoăn trăm mối, chỉ đành phải nói: "Thẩm Anh cảm tạ ý tốt của Hoàng hậu nương nương, chỉ là... bệ hạ ra mệnh lệnh không cho ta ra khỏi Tử Thần điện một bước. Nếu ta cứ đi như thế, sau khi hắn tỉnh lại chắc chắn sẽ gây sự với ta, ta sợ..."

Ôn Bạch Bích cũng không cố chấp, chỉ đành nói: "Vậy thì thôi."

Nàng nhẹ nhàng đứng dậy, lại nói: "Việc này dây mơ rễ má, cô là người cuối cùng gặp nha đầu kia, có mấy chi tiết cần phải hỏi han một chút. Nơi đây không tiện nói, chúng ta đến Ngự Thư Phòng đi."

"Được." Ta mơ màng đồng ý.

Ôn Bạch Bích và ta cùng đi đến Ngự Thư Phòng, không ngờ lại bị Khánh Phúc ngăn lại ở cửa.

Ta chỉ cảm thấy không thể nói lý: "Ta còn được vào, tại sao Hoàng hậu nương nương không được vào?"

Khánh Phúc cúi người, cẩn thận nói: "Bệ hạ giao phó, ngoại trừ Thẩm nương tử và hạ nhân quét dọn thường ngày ra, người khác không được truyền gọi thì không được vào."

"Vậy thì làm phiền Dương tổng quản tìm giúp chúng ta một nơi có thể nói chuyện." Ôn Bạch Bích thản nhiên nói.

Rõ ràng Khánh Phúc không quá tình nguyện, trầm ngâm hồi lâu.

Nhưng Hoàng hậu dù sao cũng là Hoàng hậu. Bây giờ Hoàng đế hôn mê bất tỉnh, nàng chính là chủ nhân duy nhất của cấm cung. Cho dù là Khánh Phúc cũng không thể không nghe theo yêu cầu của nàng.

Vậy là sau thời gian một chén trà, Khánh Phúc dẫn hai chúng ta đến một gian điện phụ lâu không dùng, đóng cửa lại, chờ ở bên ngoài cùng thị vệ.

Trông thấy bộ dạng Khánh Phúc như đi đánh trận, vậy mà Ôn Bạch Bích lại cười, trong nụ cười mang theo khinh miệt nhàn nhạt.

Nàng gom tay áo, ngắm nghía móng tay của mình, nói: "Chỉ có thứ

không nắm giữ được mới trông coi chặt chẽ như thế."

Có ý ám chỉ.

Ta rót cho nàng một chén nước trong, im lặng không nói.

"Lúc trước đã muốn tới thăm cô một chút, nhưng Hoàng đế trông chừng cô quá chặt, không cho phép hậu phi thăm hỏi nên mới trì hoãn đến hôm nay." Ôn Bạch Bích ôn hòa nói.

"Là Thẩm Anh vô phúc tiếp kiến Hoàng hậu nương nương."

"Không cần câu nệ với ta như thế."

Nàng lại nhìn thoáng qua hướng nội điện, trong mắt lờ mờ lộ ra vẻ chán ghét, giọng nói vô cùng nhẹ: "Cũng may cuối cùng chờ được đến lúc hắn bị ám sát hôn mê, ta mới có thể bắt được cơ hội gặp mặt cô."

Ta không dám tin vào tai mình, khó tin nói: "Hoàng... Hoàng hậu nương nương?"

Việc này quá kỳ lạ.

Hoàng đế gặp chuyện, vị Hoàng hậu này chẳng những không đi hầu hạ, thậm chí còn tỏ ra vô cùng vui vẻ, thái độ đối với người không minh bạch như ta còn tốt hơn so với Hoàng đế.

Nàng ấn bả vai ta, nói khẽ: "Suỵt, tai vách mạch rừng."

Dứt lời, nàng lại liếc mắt sang bên cạnh một cái.

Cửa chưa đóng, chỉ đặt một bức bình phong, bên trên phản chiếu bóng Khánh Phúc.

Gió lạnh lùa qua nơi sâu thẳm, ta toát mồ hôi lạnh, ngâm ngẩm cảm

thấy sau đây sẽ có chuyện bất ngờ gì đó đang chờ đợi ta.

Ôn Bạch Bích trông vẫn bình tĩnh vững vàng như cũ, đôi mắt đẹp sâu thẳm như hồ ngước lên, nói: "Có chuyện muốn thương lượng với cô, không biết ý của cô thế nào."

Dứt lời, nàng lấy từ đai lưng ra một tờ giấy đã viết từ trước, trịnh trọng giở ra trước mặt ta.

Bên trên viết bốn chữ lớn: Ve sầu thoát xác.

Mắt ta trừng đến suýt rớt ra ngoài.

Đây là kinh hãi cực lớn thứ hai ta gặp phải sau chuyện của Bình Sinh hôm nay.

Ai ve sầu thoát xác? Tử Thần điện này còn có thể là ai? Chỉ có thể là ta.

Nàng... muốn đưa ta ra khỏi cung? Đưa ta ra khỏi thiên la địa võng Hoàng đế bày bố?

Ta dùng hết thời gian nửa chén trà mới tiêu hóa được sự thật này. Ôn Bạch Bích, Hoàng hậu một nước, chính thất của Hoàng đế, tẩu tử có duyên không phận của ta, nàng... muốn cho ta rời khỏi Hoàng đế?

Ta choáng đầu hoa mắt, cảm nhận sâu sắc tư thế rời giường hôm nay không đúng, nếu không tại sao mọi chuyện xảy ra đều không hợp lẽ thường như thế.

Nàng chậm rãi nói: "Ngụy thục phi năm lần bảy lượt muốn mở tiệc mời cô một bữa, nhưng bệ hạ một mực từ chối. Hiện giờ Ngụy phi đến thỉnh cầu với ta, ta mới thông báo việc này cho cô. Nếu cô muốn đi, chi bằng khuyên bệ hạ một chút, được hắn đồng ý rồi thì có thể ra khỏi Tử Thần điện."

"Ừm... ừm." Ta máy móc gật đầu.

Nàng vừa kể chuyện không liên quan, vừa rút thêm một tờ giấy đưa cho ta.

Ta kinh sợ nhận lấy, mở ra xem, phát hiện bên trên lít nha lít nhít toàn là chữ Khải lớn chừng hạt đậu, viết tròn hai trang, là một kế hoạch chạy trốn vô cùng tỉ mỉ. Từ khâu chuẩn bị sơ bộ, đến khâu thực hiện, rồi đến khâu hoàn thiện cuối cùng, mỗi một bước đều chặt chẽ đến kinh người.

Nói đơn giản là bảo ta nghĩ cách xin Lý Tư Diễm chuyển qua một gian cung uyển mới, nhằm thoát khỏi thủ vệ nghiêm ngặt của Tử Thần điện, sau đó Ôn Bạch Bích bố trí thân phận lộ dẫn cho ta sau khi đi, cuối cùng vào lúc Lý Tư Diễm đi săn bắn hoặc là tế trời, ngụy tạo một trận hỏa hoạn, để hắn cho rằng ta chết bởi đấu đá hậu cung.

Thậm chí Ôn Bạch Bích còn ghi chú nguyên nhân lựa chọn: Nàng cảm thấy cách chết này thay đổi hoàn toàn diện mạo, sẽ không bị nhận ra, lại sẽ khiến cho Lý Tư Diễm cảm thấy mắc nợ ta, từ đó hậu đãi người nhà của ta.

Mặc dù lỗi thời, nhưng ta vẫn thầm cảm khái một câu: Không hổ là nữ nhân làm Hoàng hậu, quả thật là trí dũng song toàn, dám nghĩ dám làm...

Nàng lại hỏi ta: "Ý của cô thế nào?"

Ta nắm chặt hai trang giấy kia, ánh mắt không tiêu cự nhìn về phía trước.

Động lòng không? Đương nhiên là động lòng. Dù sao ta ghét Lý Tư Diễm như vậy, hận hắn đến tận xương cốt, nhưng đồng thời ta lại rất sợ hãi. Lý Tư Diễm vừa điên vừa chó, chúng ta đã ở chung được

hơn hai năm, ta cảm thấy ta vẫn hiểu rõ hắn.

Mà Ôn Bạch Bích thì sao? Ta chỉ biết là nàng xinh đẹp, nàng là quý nữ đứng đầu Trường An, nàng là Hoàng hậu quốc triều, nhưng ngoại trừ những danh hiệu này ra, ta hoàn toàn không biết tính cách và năng lực của bản thân nàng. Đã không hiểu cặn kẽ về đối phương, đương nhiên ta cũng không thể nào phán đoán được nàng có thật lòng muốn giúp ta hay không.

Ngộ nhỡ để cho bớt việc, nàng thiêu chết ta trong trận hỏa hoạn kia luôn, rồi ngụy tạo thành ta tự sát, ta cũng chỉ có thể chịu thiệt thòi lớn nha.

Ôn Bạch Bích thấy ta lưỡng lự, dịu giọng nói: "Không cần lo lắng, ta giúp cô tự có nguyên do của ta."

Ta lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu định đáp lại một câu, lại phát hiện nàng đang nhìn ta bằng một ánh mắt quyến luyến và thương cảm.

Ta nhất thời giật mình.

Trong ánh mắt nàng cất giấu nỗi bi thương sâu nặng nhưng rất kiềm chế, giấu kĩ dưới lớp mặt nạ, duy chỉ có ánh lệ nhàn nhạt lộ ra trong mắt. Ta chưa bao giờ nhìn thấy nàng như vậy, dường như vén mở lớp mây khói của năm tháng, thông qua khuôn mặt ta, ngắm nhìn một người khác không trở về được nữa.

"Hoàng hậu nương nương?" Ta bất an đổi tư thế.

Nàng nhìn đủ rồi, chậm rãi buông tầm mắt.

Có lẽ tự cảm thấy hành vi của mình hoang đường, Ôn Bạch Bích cong khóe môi, nói khẽ:

"Dung mạo cô rất giống Thẩm Thanh."

Lại một lần nữa ta ngây ngẩn cả người.

Thẩm Thanh là tên của ca ca ta.

Ca ca ta bị Lý Tư Diễm bức tử trước Tuyên Chính điện hai năm trước, vì khí tiết Sử quan, tự tay từ bỏ cuộc đời gấm hoa, quang minh lỗi lạc, hóa thành một nắm cát vàng, ngủ giấc ngàn thu ở phần mộ Thẩm thị ngoại ô thành Trường An.

Ta không ngờ nàng sẽ nhắc đến ca ca. Vết sẹo phủ bụi đã lâu lại bắt đầu đau, bất giác sống mũi cay cay.

Hóa ra thế gian còn có người nhớ đến huynh ấy.

Ta lập tức thả lỏng phòng bị đối với nàng, cười chua xót nói: "Các trưởng bối cũng thường nói như vậy, nhưng ca ca đẹp hơn ta nhiều."

Ôn Bạch Bích cười nói: "Vậy sao?"

Nàng liếc mắt nhìn bóng dáng Khánh Phúc, lại đè giọng cực thấp, nhưng trong âm thanh cực nhẹ này vẫn có thể nghe ra ý cười: "Nhưng ca ca cô luôn chê mình quá thanh tú, thiếu chút khí khái nam tử."

Ta kinh ngạc tròn mắt nhìn.

Bình thường ca ca chưa từng thổ lộ phiền não về tướng mạo với người khác, ngay cả đệ muội nhà mình cũng chỉ từng nhắc tới một hai lần mà thôi, tại sao Ôn Bạch Bích lại biết?

Thế là ta ngập ngừng hỏi một câu: "Trước đây Hoàng hậu nương nương quen biết ca ca ta?"

Ta hỏi xong mới nghĩ ra, suýt nữa cha nàng bắt ca ca ta dạo phố

trên lưng ngựa về Ôn phủ ở rể, thân là một người trong cuộc, Ôn Bạch Bích rất khó không biết ca ca ta.

Nhưng... quan hệ này hình như không hẳn chỉ là quen biết...

Trong lòng lóe lên một suy đoán màu hồng, ta dần dần há hốc mồm.

"Hai người... có phải hai người..."

"Đúng." Ôn Bạch Bích dứt khoát thừa nhận.

Ta cảm giác hình như nàng chờ đợi khoảnh khắc này đã rất lâu.

"Việc này nói ra rất dài, nhưng nếu ta không nói cho cô, cô sẽ không tin ta." Nàng nói: "Hẳn là cô biết chuyện đăng bảng kén rể phải không. Thực ra không phải trùng hợp, vốn dĩ là ta bảo cha đi kén. Đó là cuộc gặp gỡ đầu tiên của ta và chàng, cũng là một ngày tươi sáng nhất trong cuộc đời đã qua của ta."

Trong điện phụ cô liêu của Tử Thần điện, nàng đối diện với bụi bặm li ti lơ lửng đầy bầu không, dùng thanh âm chỉ có hai người chúng ta nghe được, kể lại một đoạn chuyện cũ xa xôi mà rực rỡ.

Câu chuyện bắt đầu vào lần đó Ôn Bạch Bích bốc đồng rời nhà trốn đi, nàng từ chối con cháu thế gia ra mắt mà phụ thân tìm đến lần thứ hai mươi, một mình lên trà lâu nhìn tân Tiến sĩ dạo phố.

Lúc Ôn thượng thư lệnh tìm đến, Ôn Bạch Bích mỉm cười với phụ thân bất đắc dĩ, nâng ngón tay nhỏ nhắn chỉ vào Thám hoa lang thanh tú khôi ngô trên ngựa dưới lầu, nói: Nếu nhất định phải xuất giá, vậy thì chọn y đi.

Chuyện về sau chính là phiên bản ta biết, cha ta không thích ca ta ở rể Ôn gia, bảo ca ca lập nghiệp trước rồi nói. Ôn thượng thư lệnh tức giận ca ca ta không biết điều nên việc này cứ vậy gác lại, chỉ có điều ta không biết là...

Ca ca ta giấu người nhà, lén lút "ủn cải trắng" ở bên ngoài! Không... nói chính xác là... huynh ấy đơn phương được "cải trắng" cho ủn.

Cái này...

Ta cạn lời nhìn trời xanh: "Giấu thật là kĩ, không lộ ra một chút sơ hở."

Ta cúi đầu nhìn kế hoạch chạy trốn tỉ mỉ từng chi tiết Ôn Bạch Bích viết, cảm nhận sâu sắc nàng và ca ca ta quả thực xứng đôi, làm việc đều kín kẽ không lỗ hổng y như đúc.

Có lẽ ta thật sự có thể tín nhiệm Ôn Bạch Bích... Nữ nhân được ca ca ta xem trọng, tất có chỗ hơn người.

"Lần đầu tiên ta gặp muội, muội chỉ có mười ba tuổi, đi theo sau lưng ca ca muội, cùng chàng đi xem hội đèn lồng mồng một tết." Nàng áng chừng một độ cao: "Đại khái cao tầm này."

Ta tìm kiếm trong đầu ký ức năm mười ba tuổi đó, nhớ tới rất nhiều những điều vụn vặt mà ấm áp.

Nhưng không thấy bóng dáng nàng.

"Ta từng gặp muội, muội lại chưa từng gặp ta. Ca ca muội vốn định lén bảo muội gọi ta một tiếng tẩu tử, nhưng lại bị ta từ chối, sợ muội lỡ miệng nói với cha muội." Nàng nâng má, đôi mắt xinh đẹp ngậm cười.

"Ta bảo làm sao lúc ấy quay đi quay lại đã không thấy bóng huynh ấy, hóa ra là đi gặp người." Ta lại lần nữa cạn lời.

"Đúng vậy, tới gặp ta." Ôn Bạch Bích nói: "Chàng từng nói nếu như ta cần chàng, cho dù trèo núi vượt biển, chàng cũng sẽ vượt mọi chông gai đến bên cạnh ta."

"Chỉ là chàng đã nuốt lời." Ôn Bạch Bích quay đầu đi, vẻ mặt cô đơn: "Biển núi nhân gian có thể san bằng, nhưng không ai vượt qua được sinh tử."

Trời xui đất khiến, sống chết chia cách, chuyện cũ đột ngột kết thúc.

Lúc gặp lại, nàng trở thành Hoàng hậu cao cao tại thượng của quốc triều, ta thì là thú cưng trượng phu nàng si mê lưu luyến, có thể thấy được nhân gian vô thường.

"Nhưng mà tại sao Hoàng hậu nương nương muốn giúp ta?" Ta do dự hỏi: "Là với tư cách tẩu tử của ta... hay là suy tính với thân phận Hoàng hậu quốc triều?"

Nàng không hề do dự dù chỉ một giây, kiên định nói: "Đương nhiên là vì muội."

"Trận hỏa hoạn ở Ôn phủ tháng tư là ta thiêu." Nàng thản nhiên nói: "Phụ thân tự chủ chương đồng ý mối hôn sự Hoàng đế đưa ra, nhưng ta và Lý tặc có mối thù giết phu, thà rằng thiêu chết mình cũng không muốn ngồi trên vị trí Hoàng hậu này."

Ta kinh hãi thốt lên: "Hóa ra là người!"

"Suỵt." Ôn Bạch Bích vội ra hiệu ta nhỏ giọng, thấy bóng Khánh Phúc lại lướt đến, nàng nói ra ngoài cửa một câu: "Là ta, chắc là năm đó lúc tặng lễ cho muội quên để lại tên họ, tạo thành hiểu lầm này."

Ta lấy lại tinh thần, cũng giả vờ cất cao giọng nói: "Đa tạ Hoàng hậu nương nương, ta rất thích quyển sách cổ kia."

Bóng Khánh Phúc lượn lờ trong chốc lát rồi chậm rãi rời đi.

Ta thở phào một hơi, thấp giọng nói: "Tại sao phải làm như thế? Lý

Tư Diễm cũng không phải mối lương duyên tốt. Nếu Hoàng hậu nương nương không bằng lòng, tại sao còn vào cung?"

Nàng cười tự giễu: "Đời người nào có được như ý mọi chuyện."

Thấy sắc mặt nàng ảm đạm, ta không tiếp tục hỏi nữa.

Ôn Bạch Bích có tùy hứng phản nghịch đi nữa, nhưng nàng cũng là đích nữ duy nhất của Ôn gia, trên vai gánh trách nhiệm hưng suy thành bại của một tộc, rất nhiều chuyện không thể tự chủ.

Nàng không chết trong trận hỏa hoạn tự tay mình thiêu thì chỉ có thể chấp nhận vận mệnh đã định, gả cho đao phủ giết chết người yêu, hồi tưởng lại ấm tình ngày xưa trong vô số đêm cô tịch.

"Ý của muội thế nào?"

Ánh mắt nàng bình tĩnh nhìn ta.

Nàng nói đến tha thiết như vậy, lòng đầy thành ý như vậy, khiến cho ta gần như có một loại kích động muốn lập tức đồng ý với nàng.

Trong kế hoạch của nàng, tất cả mọi người đều được lợi. Ta được tự do, cao chạy xa bay truy tìm cuộc sống mình muốn. Nàng bỏ ra chút sức lực cuối cùng vì người yêu ngày xưa. Quan trọng nhất là người nhà của ta sẽ không vì cái chết của ta mà mất đi sự che chở của Hoàng đế, Lý Tư Diễm lại vì áy náy mà hoàn trả lại món nợ quá khứ.

Tất cả mọi người đều vui vẻ, chỉ có một người sẽ rất thống khổ.

Ta bất giác quay đầu, phóng tầm mắt ra xa, xuyên qua bình phong, xuyên qua cửa điện, xuyên qua long sàng hoa lệ vàng ngọc chạm khắc, cuối cùng rơi trên người Lý Tư Diễm sắc mặt tái nhợt, bờ môi tím ngắt.

Hắn là cẩu Hoàng đế giết người thân của ta.

Cẩu Hoàng đế cưỡng ép ta vào cung, hủy hoại nhân duyên mỹ mãn của ta, chôn vùi tiền đồ và lý tưởng làm Sử quan của ta, xấu xa thậm tệ.

Ta muốn cứ thế đồng ý với Ôn Bạch Bích, nói cho nàng, ta đã chịu quá đủ cuộc sống trong cung rồi. Chỉ cần có thể rời đi, ta có thể hi sinh tất cả.

Nhưng lời đến khóe miệng, ta lại nhớ đến giọt máu của Lý Tư Diễm rơi trên lông mi ta kia. Giọt máu đó như từ mi mắt nhỏ vào cổ họng, chặn ngang lựa chọn bản năng của ta.

Thời khắc sống còn, hắn không chút do dự nhào về phía ta, cháy bỏng trong mắt vô cùng rõ ràng. Lúc này ta mới hiểu sự lạnh lùng mạnh mẽ ngày thường đều là hắn giả vờ. Thực ra hắn để tâm ta hơn một chút, cũng càng yếu ớt hơn một chút so với trong suy nghĩ của ta.

Ý chí ta nên sắt đá như trước, nhân lúc hắn ngã xuống đất, đạp mạnh một cước lên bụng hắn, thế nhưng... thế nhưng tại sao ta lại có phần băn khoăn chứ?

Có phải nên chờ hắn khỏe hẳn rồi mới rời đi không? Nhưng đến lúc đó, ta còn đi được nữa không?

Ta cắn chặt răng, trong lòng như có hai quân nhân mã giao chiến, chiến đến khi người ngã ngựa đổ cũng không có kết quả.

Ôn Bạch Bích vẫn luôn quan sát nét mặt ta, thấy ta im lặng hồi lâu, vẻ mặt hoang mang là biết ta chưa đưa ra được quyết định, thở dài nói: "Mặc dù bây giờ hắn đối với muội không tệ, nhưng huyết hải thâm thù ngăn cách, cuối cùng rồi sẽ không được lâu dài. Muội thật sự định mềm lòng với hắn sao?"

"Cũng không phải mềm lòng..." Ta khó có thể miêu tả loại tâm trạng

này: "Vẫn luôn là hắn đơn phương mắc nợ ta, lần này đột nhiên biến thành ta nợ hắn, có hơi không quen, chắc hẳn mấy hôm nữa sẽ tốt thôi."

"Muội không hề nợ hắn." Ôn Bạch Bích thản nhiên nói: "Loại người như hắn làm nhiều việc ác, không có chút liêm sỉ, nên xuống địa ngục."

Ta rất tán thành, liên tục gật đầu.

"Thôi được, việc này cần bàn bạc kỹ hơn. Chờ muội nghĩ kỹ càng xong rồi lại tới tìm ta vậy, ta có thể sắp xếp giúp muội bất cứ lúc nào." Ôn Bạch Bích nói.

Nàng nhìn ta một chút, lại nói: "Ta biết, người xưa nay luôn làm việc ác đột nhiên tỏ ra tử tế luôn sẽ khiến người ta có phần động lòng. Nhưng mà ta tin muội có thể nhận rõ lợi và hại, Hoàng đế hắn tuyệt đối không đáng để muội mềm lòng."

Ta hổ thẹn cúi thấp đầu, cảm thấy mình bị Ôn Bạch Bích âm thầm dạy dỗ. Giọng nói của nàng rất ôn hòa, nhưng có loại cảm giác không cho người ta phản bác.

Lý Tư Diễm đánh giá ta không sai: Lòng dạ mềm yếu, cổ hủ bất kham.

Không chỉ là bọn họ, chính ta cũng rất chán ghét bản thân.

Thế nhưng bất luận thế nào, thời khắc này ta thật sự không có cách nào buông xuống gánh nặng trong lòng mà đồng ý với nàng.

Chờ một thời gian đi, ta thầm nghĩ.

Chương 48: Mấy chuyện chưa toại lòng

Tiễn Ôn Bạch Bích xong, Tiểu Kim Liên lại tới tìm ta, nói là thái y nấu thuốc nhưng Hoàng đế hôn mê bất tỉnh, rót không vào, ta có thể làm thay hay không.

"Bọn họ muốn bảo ta mớm từng ngụm cho Lý Tư Diễm?"

Tiểu Kim Liên tràn đầy hy vọng gật đầu.

Ta "hừ" một tiếng: "Nằm mơ. Bảo bọn họ tìm cái phễu đến thọc vào miệng, ta không tin rót không vào."

Dứt lời, ta quay người trở về Ngự Thư Phòng, mặc cho Tiểu Kim Liên ở phía sau gọi thế nào cũng không quan tâm.

Nào là chính miệng mớm thuốc, nào là trắng đêm chờ đợi, nào là lau người lau mặt, không có, tất cả đều không có. Ta ném cẩu hoàng đế cho thái y, bản thân thảnh thơi nhàn nhã trở về Ngự Thư Phòng, tròn một đêm không ra ngoài.

Theo tiết lộ của Huệ Nguyệt, hôm sau khi Lý Tư Diễm tỉnh lại, câu đầu tiên chính là: Thẩm Anh đâu.

Nàng vừa định cử người gọi ta đến, lại thấy Lý Tư Diễm mới lượn một vòng qua cửa sinh tử đã không nói không rằng vén chăn lên, đi chân trần xuống đất, loạng choạng bước ra bên ngoài.

"Bệ hạ! Bệ hạ!" Nàng cuống quýt đuổi theo.

***

Lúc đó ta đang ngồi trên ngự án gỗ tử đàn của Hoàng đế luyện chữ.

Bàn đọc sách của Thiên tử quả nhiên không tầm thường, gỗ cứng cáp, sơn đều, mịn hoàn hảo, chỉ ngồi trước bàn thôi đã có một cảm giác thoải mái bể nghễ thiên hạ.

Để phối hợp với tâm trạng lúc này, ta chép bài thơ siêu kinh điển lên giấy ngự cống của Lý Tư Diễm: Thanh cao không kẻ biết, ai ngỏ giúp lòng ta?[1]

(1) Bài thơ Tại ngục vịnh thiền, bản dịch của Nam Trân.

Lúc chép xong đang đa sầu đa cảm, Lý Tư Diễm phá cửa mà vào.

Ta bị dọa đến hồn phi phách tán, cuống quýt ôm chặt giấy trong ngực, mực nước cọ đầy tay áo.

Tố chất gì đây! Cửa cũng không thèm gõ!

Hắn là Lý Tư Diễm vừa tỉnh, đội một đầu tổ chim, áo trong lỏng lẻo treo trên người, ngay cả giày vớ cũng không đi.

Khoảnh khắc nhìn thấy ta, bả vai căng cứng của hắn thả lỏng xuống, cả người như thở phào nhẹ nhõm, cứ đứng ở cửa như vậy, tham lam nhìn ta không rời, nhìn chằm chằm đến gần như khoét ra một cái lỗ trên người ta.

Ta tức giận nói: "Cho dù ngươi là Hoàng đế cũng không thể vào phòng mà không gõ cửa!"

"Ngươi yên tâm đi, ta không hề nhìn lén đồ của ngươi. Tiểu Kim Liên nói ngươi phá phòng lúc trước ta ở rồi, ta không có chỗ ngủ, chỉ có thể đến Ngự Thư Phòng ngủ nhờ một đêm... Ngươi làm gì thế!"

Ta còn chưa dứt lời, hắn đã kéo ta vào trong ngực.

Hai cánh tay hắn như vòng sắt, gần như ép không khí trong phổi ta ra ngoài. Ta thử giãy giụa một hồi, vậy mà lại phát hiện cơ thể hắn

đang run khe khẽ.

Con người chỉ ra sức ôm chặt như vậy dưới một loại tình huống, chính là khi hắn cho rằng sắp mất đi một vật, mà vật kia lại đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Người chiếm được dựa vào quyền thế, một khi quyền thế dệt thành lồng giam hơi buông lỏng thì người đó sẽ rời đi không quay đầu lại. Hắn biết rõ điểm này, cho nên càng thêm lo được lo mất.

Hắn sợ hãi, hắn thiếu thốn, hắn không hề có lòng tự tin, cho nên hắn cần xác nhận rõ ràng chắc chắn, xác nhận ta còn ở trong tay hắn.

"Thẩm Anh."

Tiếng gọi của hắn gần trong gang tấc, âm thanh nhẹ nhàng, có phần suy nhược, chứng tỏ thân thể của người trước mặt này còn chưa khỏe hẳn.

Ta khó khăn nói: "Buông ra, ta sắp không thở nổi rồi."

Hắn không để ý tới ta, lại gọi tên ta một tiếng, giống như hy vọng ta có thể nhiệt tình đáp lại vậy.

Đương nhiên ta sẽ không như mong muốn của hắn, há miệng cắn lên bả vai hắn một cái, nhân lúc hắn bị đau, một tay đẩy mạnh hắn ra, không vui nói: "Có phải ngươi chưa rửa mặt hay không?"

Chẳng những mặt chưa rửa, cả người hắn còn toàn mùi thuốc, cực kỳ khó ngửi.

Ta nhìn hắn từ trên xuống dưới, chay mày, trên mặt lộ rõ vẻ ghét bỏ.

Lý Tư Diễm ngẩn ra, sờ lên gáy, chỉ sờ thấy một lớp vải mịn rất dày.

"Ngươi đừng xé! Đây là Phạm thái y vất vả quấn cho ngươi!" Ta la lớn.

Trong tiếng hét thất thanh của ta, hắn yên lặng buông tay, tóc rối trên trán rủ xuống, che khuất đôi mắt u ám lại đờ đẫn.

Hồi lâu sau, hắn đi lên phía trước, đột nhiên rút một tờ giấy từ trong ngực ta mở ra xem.

"Thanh cao không kẻ biết, ai ngỏ giúp lòng ta?" Hắn đọc lên: "Có ý gì?"

"Không có ý gì, đây là thơ tổ tiên viết, ta trích ra một câu thôi." Ta nói: "Yên tâm, ta không hề nhìn lén công văn cơ mật của ngươi, chỉ mượn giấy bút của ngươi luyện chữ chút thôi."

"Không phải trẫm đang nghi ngờ nàng." Lý Tư Diễm ngước mắt nhìn ta, chậm rãi nói: "Trẫm muốn hỏi nàng, nàng muốn bày tỏ cõi lòng với ai?"

"Hả?"

Đầu tiên là ta sững sờ, chốc lát chợt hiểu ra, điên cuồng giậm chân nói: "Ngươi nhầm rồi, những lời này là một vị tiền bối bị vu oan viết lúc bị tống vào ngục. Ý là không ai tin ta trong sạch như ve sầu mùa thu, lại có ai đến kêu oan rửa tội giúp ta đâu? Không có chút liên quan nào đến bày tỏ cõi lòng nha!"

Ta cảm nhận sâu sắc công cuộc xóa nạn mù chữ cho cẩu Hoàng đế quả là gánh nặng đường xa. Ta tận tình giải thích không có kết quả, đành phải cho hắn xem tập thơ gốc. Sau khi xác nhận đúng là không có ý tứ khác, lúc này cẩu Hoàng đế mới chuyển biến tốt, vứt lại một câu yếu ớt "Trẫm biết rồi", sau đó không nói một lời, chân trần trở về nội điện.

Ta chưa hoàn hồn, bắt lấy Huệ Nguyệt ở cửa, hỏi: "Hắn tỉnh lúc nào?"

Hai mắt Huệ Nguyệt khô đến đỏ bừng, sắc mặt tiều tụy nói: "Bệ hạ vừa tỉnh, giày cũng không đi đã tới tìm nương tử."

"Hắn gấp gáp như vậy có phải cho rằng ta đầu quân cho Hoàng hậu không?"

"Nô tỳ không dám nghị luận bừa hành động của bệ hạ." Huệ Nguyệt từ chối bình luận như thường lệ.

Lúc đang nói chuyện, nội điện đột nhiên vọng ra một trận ầm ĩ, theo đó là một tiếng sứ vỡ lanh lảnh, lẫn với tiếng nức nở khuyên can của Thiền Nhi.

Ta và Huệ Nguyệt liếc nhìn nhau.

Huệ Nguyệt trông rõ mệt mỏi như một khắc sau là sẽ ngất xỉu, nhưng vẫn nhắm mắt cam chịu cùng ta chạy tới nội điện.

***

Vừa vào điện đã nhìn thấy Lý Tư Diễm hằm hằm giận dữ đang mắng người, mắng Thiền Nhi lo chuyện bao đồng. Thiền Nhi tóc tai lộn xộn, quỳ thẳng bên chân hắn, đằng sau là một nhóm lão thái y râu trắng kinh sợ.

Ta thấy tình hình không ổn, vội đi qua kéo Thiền Nhi lên, quay đầu nói với Lý Tư Diễm: "Ngươi làm gì thế? Vừa tỉnh đã nổi giận, cẩn thận can hỏa quá vượng đốt tim phổi!"

Lý Tư Diễm lạnh lùng nói: "Nàng ta kháng chỉ không tuân, nên phạt."

Ta hỏi Thiền Nhi xảy ra chuyện gì. Thiền Nhi nước mắt giàn giụa

nắm chặt tay ta như bắt lấy cọng rơm cứu mạng, nhưng khóe mắt nàng thoáng nhìn thấy Lý Tư Diễm nhìn chòng chọc chỗ tay hai chúng ta nắm lấy, lại vội vàng buông ra, đỏ mắt nói: "Bệ hạ nói muốn đến bể nước nóng tắm rửa, nhưng mà... nhưng thái y nói vết thương không được dính nước, như vậy sẽ có hại đến long thể..."

Lý Tư Diễm lại giận dữ: "Từ khi nào đến lượt các ngươi chỉ tay năm ngón với trẫm?"

"Bọn họ đâu có nói sai!" Ta kéo Thiền Nhi ra phía sau, hung dữ ngẩng đầu lên đối mặt với Lý Tư Diễm: "Bệnh nhân phải có dáng vẻ của bệnh nhân. Ngươi lên giường nằm tử tế cho ta, khi nào chưa khỏe thì không được phép xuống giường!"

Thiền Nhi sau lưng ta khóc nấc lên một cái yếu ớt.

Lý Tư Diễm không nhúc nhích, môi mỏng khẽ mím, nửa cặp mắt giấu dưới tóc, nhìn không ra cảm xúc. Áo trong mỏng manh trên người hắn bị gió thổi qua, phác họa thân hình gầy như trúc.

Gió cũng thổi mùi thuốc trên người hắn tới chóp mũi ta, vừa nồng vừa đắng, quanh quẩn không đi.

Ta nghĩ ngợi một lát, hình như đã hiểu tại sao hắn nhất định phải tắm... Có thể là vừa rồi ta nói mùi thuốc trên người hắn khó ngửi, bị hắn ghim rồi.

"Ngươi không thích mùi thuốc thì lấy hương hun một chút là được, không bắt buộc phải tắm." Ta nói chậm lại, đẩy hắn về phía giường: "Dưỡng thương khỏi rồi, ngươi thích tắm làm sao thì tắm."

Lý Tư Diễm nói: "Trẫm không thích hun hương."

"Vậy thì không hun nữa, ta đến thư phòng ngủ."

"Chuyển về đây." Hắn vô cùng cứng rắn ra lệnh cho ta.

"Ta không muốn." Ta từ chối càng cứng rắn hơn: "Ta không thèm ngủ chung với bệnh nhân đâu."

Ánh mắt Lý Tư Diễm lại lạnh đi.

Cơ thể của ta cứng đờ, đột nhiên nhớ tới lời Ôn Bạch Bích nói với ta hôm qua.

Nàng nói: Bất luận ta ở lại trong cung hay là chờ cơ hội chạy trốn, có một việc quan trọng nhất chính là lấy được tín nhiệm của Lý Tư Diễm.

Để hắn tin ta đã nhận mệnh, không còn có hai lòng nữa, như vậy sẽ không triệu tập số lượng lớn nhân mã trông coi nghiêm ngặt ngoài điện, ta sẽ có được cơ hội hít thở quý giá.

"Thế nhưng tính tình hắn đa nghi, không thể nào cho ta đủ sự tin tưởng." Lúc mật đàm hôm qua, ta từng thổ lộ lo ngại với Ôn Bạch Bích, phiền muộn nói: "Ta từng dỗ dành hắn, nhưng hắn chỉ cảm thấy ta đang lừa hắn."

Ôn Bạch Bích vừa lắng nghe, vừa trấn tĩnh bưng chén lên khẽ nhấp một hớp, bình tĩnh nói: "Nếu như làm quá lố, đương nhiên hắn sẽ không tin. Tóm lại tình cảm nam nữ phải tuần tự từng bước, chầm chậm biến chuyển. Muội không cần thể hiện quá nhiều, chỉ cần để hắn nhìn thấy hi vọng là được."

Xem ra nàng vào cung hai tháng, nhìn như ở một góc nhà, thực chất đang âm thầm triển khai chặt chẽ kế hoạch quan sát cẩu Hoàng đế, chỉ đợi đến hôm nay dốc túi truyền thụ cho ta.

Căn cứ vào điều tra phân tích tỉ mỉ cẩn thận, Ôn Bạch Bích đưa ra kết luận.

"Tốt nhất là lấy thái độ lỡm lờ đẩy đưa ứng đối với hắn. Với mức độ

si mê của Hoàng đế với muội, muội làm một phần là đủ rồi, hắn sẽ tự huyễn hoặc mình đến mười phần."

Quá đúng mẹ nó luôn, ta bội phục điên cuồng vỗ đùi, bế tắc được tháo gỡ, hận không thể lấy giấy bút ra ghi lại tại chỗ, dán ở đầu giường, mỗi ngày thức dậy đọc một lần.

Nam nhân ấy à, chính là một loại sinh vật tự ti lại tự phụ.

Nghĩ đến đây, ta quay người nhón chân lên, đưa tay nâng khuôn mặt tuấn tú lại u ám của Lý Tư Diễm, ngón cái kéo khóe miệng hắn lên, thoải mái nói: "Làm gì mà cứ luôn xị mặt? Ngươi vừa dạo một vòng trước Quỷ Môn Quan, sống sót sau tai nạn, không nên mừng rỡ như điên sao?"

"Nào, cười một cái cho gia."

Ta vừa cưỡng ép kéo khóe miệng hắn, vừa tự mình làm mẫu cho hắn một nụ cười lộ tám cái răng tiêu chuẩn.

Huệ Nguyệt vô cùng thức thời kéo Thiền Nhi và các thái y cáo lui.

Lý Tư Diễm không biết làm sao với loại thân mật này. Hắn sững lại giây lát, ánh mắt tối đi, giữ gáy ta tỏ vẻ muốn hôn.

Ta đẩy hắn ra lần nữa, dỗ dành nói: "Chưa súc miệng thì không được động vào ta."

Hôm nay Lý Tư Diễm mềm mỏng lạ thường, mặc ta đẩy thế nào cũng không đáp trả. Đổi lại là ngày trước, nếu ta dám phật ý hắn, hắn tất sẽ ép buộc ta thuận theo.

Ánh mắt hắn lưu luyến nấn ná trên người ta nửa khắc, rồi phơi phới rời đi, vòng qua sau tấm bình phong.

Ta lén lút liếc nhìn một cái, thấy hắn lấy cành liễu, muối trúc và

nước trong, cẩn thận vệ sinh bản thân thật.

Ta kéo cửa ra, gọi đám Huệ Nguyệt vào, nhỏ giọng nói: "Dỗ xong rồi, các ngươi làm việc đi, ta đi trước."

Thiền Nhi kéo ta lại, nước mắt rưng rưng khẩn cầu nói: "Thẩm nương tử, xin cô ở lại đi. Chỗ bệ hạ không có cô thì không được đâu. Người vừa mở mắt ra, câu đầu tiên đã hỏi cô ở đâu. Nếu lát nữa lại không nhìn thấy cô, chắc chắn sẽ trách cứ muội và Huệ Nguyệt tỷ tỷ."

"Ta cũng đâu phải lang trung." Ta lầm bầm nói.

Nhưng liếc nhìn dưới mắt Thiền Nhi và Huệ Nguyệt thâm sì, ta vẫn không đành nhẫn tâm, thở dài nói: "Được rồi, muội đi nghỉ ngơi trước đi, để ta trông nom hắn."

Nhất thời mềm lòng, kết quả chính là ta lại phải một mình đối mặt với cẩu Hoàng đế.

Ta khép cửa điện lại, phiền muộn kéo một cái bồ đoàn ngồi xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn người.

Ngoài cửa sổ ve kêu ồn ào, bóng cây xanh biếc rơi trên gạch đá cổ kính, một cung nhân trẻ tuổi đi qua dưới mái hiên, gió thổi tung bay làn váy xanh cành liễu của nàng.

Hôm qua lúc Bình Sinh bị bắt đi cũng mặc một bộ váy xòe kiểu này, không biết hiện giờ nàng ta như thế nào.

Ta định hỏi thử Lý Tư Diễm xử lý nàng ta thế nào, nhưng lại cảm thấy không cần thiết. Trường hợp như Bình Sinh, cho dù nàng ta khai ra Trưởng công chúa để tự bảo vệ mình thì cũng đã làm hại thân thể ngàn vàng của Hoàng đế, chỉ có một kết cục chết.

Viên thuốc nàng ta để lại còn ở trong gối, ta ma xui quỷ khiến đi

qua, lấy mấy viên thuốc độc kia ra, do dự hồi lâu, cuối cùng bỏ vào trong một bình hoa Lý Tư Diễm tặng cho ta.

Ta cũng không nói được tại sao sau khi giấu kỹ viên thuốc xong, trái tim ta đập dồn dập như là đang ăn trộm vậy.

Sau tấm bình phong vang lên tiếng động rất nhỏ. Ta rón rén đi đến bên cửa sổ ngồi xuống, khôi phục tư thế một tay chống cằm, ngóng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lý Tư Diễm soi gương xong, cuối cùng cũng ý thức được hình ảnh của mình chướng ngại thị giác cỡ nào, loay hoay gần nửa canh giờ sau bình phong mới sửa soạn tươm tất đi ra, bên ngoài áo trong trắng tinh khoác một bộ trường sam gấm thêu hoa mỹ, tóc vấn thành một búi tao nhã.

Ta thấy thế ngạc nhiên nói: "Ngươi lại còn biết vấn tóc?"

Hắn ngồi xuống bên cạnh ta, nói: "Đừng nói là vấn tóc, phàm là việc nhà nàng có thể nghĩ đến, trẫm đều biết làm."

Mười ngón tay hắn nhẹ nhàng lướt qua tóc mai ta, hắn ôm ta vào trong ngực, nghiêng mặt hôn lên môi ta.

Ta cảm thấy không quá dễ chịu, nhưng nghĩ đến mục tiêu của mình nên vẫn cố kiềm chế kích động giãy giụa, thuận theo đặt tay lên eo hắn.

Tay ta như có ma lực, đi đến đâu, cơ bắp dưới lòng bàn tay căng cứng đến đó.

Hắn ngày càng trầm mê, ngày càng động tình. Cọ xát giữa răng môi không đủ, còn ý đồ cạy mở hàm răng ta. Ta đấu tranh một phen, cuối cùng vẫn quyết định thuận theo ý hắn trước, khẽ hé răng, thăm dò liếm đầu lưỡi hắn một chút.

Nếu như ta nhớ không nhầm, đây là lần đầu tiên ta đáp lại sự thân mật của hắn.

Lần này dường như khởi động chốt mở kỳ lạ nào đó, hô hấp Lý Tư Diễm lập tức trở nên thô nặng, lung tung giữ gáy ta ấn về phía mình, vội vàng đến gần như run rẩy, nhưng lại không am hiểu việc hôn, chỉ có thể không biết làm sao mút môi ta.

Ồ, còn rất ngây thơ.

Vào lúc ý loạn tình mê này, ta vẫn giữ vững sự tỉnh táo cao quý, lại còn rảnh rang suy nghĩ: Nhìn bộ dạng chưa thấy việc đời này, chắc chắn chưa từng chạm vào nhóm phi tần của hắn.

So sánh với hắn, ta còn coi như hiểu chút việc đời, chưa từng ăn thịt heo, nhưng trong truyền kỳ thoại bản viết không ít cách thức heo chạy. Ta lập tức đổi khách thành chủ, quấn lấy lưỡi hắn, trêu chọc làm loạn y như nữ yêu tinh hàng thật giá thật.

Lý Tư Diễm sững lại một chút, bị sự chủ động bất thình lình của ta làm kích động đến rối loạn, hơi lộ vẻ chật vật. Nhưng suy cho cùng hắn vẫn là cẩu Hoàng đế dục vọng khống chế rất mạnh, nhanh chóng nắm giữ bí quyết, cướp lại quyền chủ động.

Ta cho đủ ngon ngọt rồi, thuận tiện trở lui, mặc cho hắn hôn hôn gặm gặm cũng không tiếp tục đáp lại chút nào nữa.

Ta bị hôn đến phiền, nhe hàm răng trắng cắn đầu lưỡi hắn một cái không nhẹ không nặng, ngay sau đó thoát thân ra, nói: "Được rồi, dây dưa cũng phải có mức độ thôi."

Chúng ta hôn như là một trận chiến, nhìn như Lý Tư Diễm nắm quyền chủ động, thực ra tiến lùi đưa đẩy đều là ta âm thầm khống chế. Ta sờ lên đôi môi bị hôn sưng, không ngừng tự an ủi mình: Đây là hi sinh tất yếu để lấy được tín nhiệm của Lý Tư Diễm.

Có câu nói rất hay, không vào hang cọp sao bắt được cọp con.

"Nhưng trẫm không muốn dừng lại." Hắn nói.

"Cái gì?" Ta thoáng giật mình.

Lý Tư Diễm ngẩng đầu, trong mắt như có hai ngọn lửa đang rực cháy, hơi nóng bốc ra gần như có thể thiêu đốt da ta. Hắn nhìn ta đăm đăm, ánh mắt tối tăm như sói con thấy thịt, lưỡi mang vết thương nhỏ liếm qua khóe miệng, nhìn kiểu gì cũng là bộ dạng sắp xuống miệng bất cứ lúc nào.

Trong lòng ta lập tức nhận thấy không đúng.

Thế là ta liên tiếp lùi lại mấy bước, nghiêm túc nói: "Lý Tư Diễm, ngươi không thể nói mà không giữ lời. Ngươi đã nói trước khi ta điều dưỡng tốt thân thể sẽ không động vào ta, chơi xấu là chó con."

"Trẫm hối hận rồi, muốn trẫm bắt chước tiếng chó sủa hai tiếng cho nàng nghe không?"

Hắn bắt lấy cổ tay ta dễ như trở bàn tay, lại vững vàng đặt ta lên bàn sách bình thường dùng để viết chữ. Ta chưa kịp phản ứng, cả người đã như cá nằm trên thớt, cẩu Hoàng đế dùng cơ thể bao vây ta trong một góc. Ta muốn chạy, nhưng bị hắn chặn không đi được.

Mẹ ta ơi!

"Ta... ta có kinh nguyệt! Không may mắn!" Ta hoảng sợ hô to.

"Lừa đảo, trẫm lại không biết ngày kinh nguyệt của nàng chắc?" Lý Tư Diễm nghiến răng bật cười.

"Ngươi!"

Cứu mạng! Hắn thật sự là Hoàng đế một ngày trăm công ngàn việc ư? Tại sao lại biết ngày kinh nguyệt của ta!

Cẩu Hoàng đế hai phát cởi thắt lưng của ta ra, thái độ kiên quyết, trong mắt sáng lấp lánh phản chiếu hai cái bóng ta nho nhỏ.

Dáng vẻ chăm chú như thể giờ phút này ta là tim gan của hắn, bảo vật của hắn, cả thế giới của hắn.

"Cầm thú! Xấu xa! Đồ khốn kiếp!" Ta sắp tức phát khóc. Ai thèm làm cả thế giới của hắn! Ta hối hận muốn chết ban nãy đã trêu chọc hắn, bê đá đập vào chân mình, ta lỗ nặng rồi!

"Mắng thêm vài câu nữa, trẫm có thể càng cầm thú hơn một chút."

Lý Tư Diễm thở gấp cười nói, nụ cười hưng phấn mà sáng ngời, như miếng thịt sói con thèm thuồng đã lâu, cuối cùng cũng rơi vào trong miệng nó.

Bả vai ta mát lạnh, hắn đã kéo áo ngoài của ta xuống. Không cần nhìn cũng biết, hiện giờ ta đang nằm trước mặt một nam nhân với một tư thế khuất nhục nhất, yếu đuối nhất của một nữ tử, vẻ mặt kinh hoảng sợ hãi, thân thể lại mềm mại như núi xa ngày xuân. Không có nam nhân nào có thể kháng cự được cám dỗ này, bao gồm Lý Tư Diễm vốn không quá giỏi tự chủ.

Người đời đều thích mưa vùi hoa lê, hồng phai xanh thắm, chính là khao khát phá hủy những thứ sạch sẽ nguyên vẹn, khiến nó khóc, khiến nó đau, khiến nó ngã vào bùn đất, chỉ có thể sống phụ thuộc vào mình.

Làm một chuyên gia viết truyền kỳ thoại bản tình cảm hoang dại, ta hiểu mẹ nó quá rõ loại khát vọng ướt át này.

Ta buồn từ đó mà ra, cắn môi khóc thành tiếng, nước mắt chảy dọc theo quai hàm rơi tí tách trên đất, tạo thành một vũng nước nhỏ.

Lý Tư Diễm tạm dừng lại, dùng lòng bàn tay quệt nhẹ giọt nước mắt của ta, nhưng lần này hắn không có ý định chiều theo ta, tiếp tục nghiêm túc cởi áo ngoài của ta.

Có lẽ sự trêu chọc vừa rồi của ta mang cho hắn ảo tưởng hão huyền, khiến hắn cảm thấy thời cơ đã chín muồi, có thể làm chút chuyện quá đáng hơn với ta. Ta nổi giận cũng không sao, chỉ cần sau đó dỗ dành một chút là được.

Không được! Ta gào thét trong lòng, phải để hắn hiểu được ta có giới hạn cuối cùng, có dỗ dành nữa cũng không được!

"Lý Tư Diễm." Ta thút thít nói: "Hôm qua trước khi ngươi ngất đi đã từng nói muốn bắt đầu lại từ đầu với ta, ngươi quên rồi sao?

Hắn không ngờ ta đột nhiên nhắc tới việc này, ngớ ra, nói: "Không sai."

"Đồ lừa đảo." Ta mở to hai mắt đẫm lệ, khóc như chim nhỏ bị mèo lớn trêu chọc, ấm ức lên án hành động cầm thú của Hoàng đế.

Lần trước ta khóc dữ như vậy hãy còn là ngày thành hôn hôm đó.

Nước mắt là vũ khí của con gái, hắn chống người phía trên ta, vẻ mặt vã lại không thể làm gì mà nhìn ta.

"Ta đã bị ngươi ép vào cung, cũng nghĩ sau này sẽ giao mình cho ngươi rồi, mong muốn duy nhất là giữ lại cho mình chút tôn nghiêm, không muốn nương thân cho kẻ thù ngày xưa nhanh như vậy, nhưng ngay cả chút thể diện ấy ngươi cũng không giữ lại cho ta, còn nói bắt đầu lại từ đầu cái gì chứ? Là muốn ta vĩnh viễn hận ngươi sao?"

Ta vừa nghẹn ngào vừa co mình lại thành một con tôm bự.

Lúc này Lý Tư Diễm đã cởi áo trong của ta xuống một nửa. Bả vai, cổ, nửa cánh tay của ta đã trần trụi trong không khí như một mảng tuyết lớn mềm mại, vừa lạnh vừa xấu hổ.

"Ngươi đừng khiến cho ta hận ngươi thêm nữa." Ta nhỏ giọng nói: "Gần đây ta đối với ngươi thế nào, ngươi không cảm nhận được chút nào sao? Chuyện tới nước này, ta chỉ cần một lý do thuyết phục bản thân, thuyết phục mình không nên vướng mắc ở quá khứ, chỉ nhìn về tương lai. Nếu như ngay cả lý do này ngươi cũng không bằng lòng cho ta, làm sao có thể bảo ta buông bỏ quá khứ, lòng không còn khúc mắc chứ?"

Sau khi nghe ta nói xong, vẻ mặt Lý Tư Diễm dần dần thay đổi.

Sói con bắt mồi phát hiện có miếng thịt béo bở hơn treo ở phía trước không xa, chỉ khi hắn bằng lòng từ bỏ miếng trong tay này mới có thể với lấy miếng thịt mỡ mê người hơn kia.

Đây là phần thưởng cuối cùng ta tỉ mỉ chọn lựa cho Lý Tư Diễm, một lòng một dạ, lâu dài vĩnh cửu.

Không sai, đúng là hắn đa nghi, keo kiệt tin tưởng người khác. Hắn biết tính cách ta cứng thế nào, cũng chưa chắc không biết là ta đang lừa gạt hắn, nhưng vì là hi vọng xa vời không có khả năng mới có sức hấp dẫn trí mạng với hắn. Là giả thì có sao đâu? Nếu như có thể lừa gạt lâu dài, thật hay giả thì có gì quan trọng?

Nhưng dù là như vậy, ta cũng không chắc chắn hắn có thể nghe vào. Làm sao ta không biết mức độ ham muốn của nam nhân đối với việc này? Hắn bị ta châm lửa toàn thân, dưới tay là nhuyễn ngọc ôn hương, bên miệng là người trong lòng ngấp nghé đã lâu, tên đã lên dây không bắn không được, nhìn kiểu gì hôm nay ta cũng lành ít dữ nhiều.

Thấy hắn rất lâu không có phản ứng, lòng ta dần nguội lạnh, tuyệt vọng nghiêng đầu sang chỗ khác, thân thể hơi run rẩy, chuẩn bị

nhận lấy bão tố tiếp theo.

Tay hắn hạ xuống, nắm cổ áo trong của ta, đầu ngón tay lập lờ lướt qua da ta.

Hắn thở dài thất bại, có lẽ là không cam lòng hoặc là không thể nào trấn an lòng chiếm hữu, hắn vùi đầu vào cổ tay ta, cắn ra một vết đỏ như là đóng con dấu nhỏ lên người ta, xem như là dấu ấn cá nhân của hắn.

Sau đó, hắn cầm cổ áo ta kéo lên, kéo lên nữa, cho đến khi y phục ta trở về hình dáng ban đầu.

"Nàng phải nhớ kỹ lời nàng nói." Hắn nói: "Trẫm không có tâm trạng dư thừa chơi trò trẻ con ngươi tình ta nguyện với nàng. Nếu như nàng lừa gạt trẫm, trẫm cũng không biết sẽ làm ra cái gì với nàng đâu."

Miệng nói lời hung ác, nhưng động tác tay lại rất kiềm chế.

Chắc chắn là bánh nướng ta vẽ cho hắn quá thơm.

Hôm nay ta mặc một bộ áo trong mùa hè màu hạnh và váy thạch lựu màu ngó sen, phải nói là già dặn, phải nói là đứng đắn, nhưng ta không ngờ rằng ăn vận nghiêm chỉnh như thế sau khi bị vò nhăn lại còn quyến rũ hơn ăn vận bình thường. Lý Tư Diễm kéo y phục ngay ngắn xong cũng không đứng dậy rời đi, vẫn đè trên người ta, ánh mắt còn không che giấu rơi trên một mảng da thịt trắng nõn lộ ra ở cổ áo ta.

Có lẽ là đang suy nghĩ quyết định mình đưa ra có đáng giá hay không.

Ta siết chặt cổ áo, chui qua bên người hắn, chui được một nửa lại bị hắn kéo về.

Hắn ôm ngang ta lên, ném lên giường.

Con mẹ nó ta tức đến gần như không thở nổi, cực kỳ muốn cho đồ chó này một quyền dũa lại cái nết.

"Đã đồng ý rồi thì không được phép tùy tiện động vào ta." Ta vươn một ngón tay chỉ vào mi tâm hắn: "Quá khứ đều đã qua, ta không tính món nợ của người nhà ta với ngươi nữa, nhưng nếu như ngươi lại bắt nạt bà đây, cả đời bà sẽ không cho ngươi sắc mặt tốt!"

Lý Tư Diễm liếm môi một cái: "Như thế nào mới tính là bắt nạt nàng?"

"Bây giờ là tính." Ta oán hận nói: "Cất mắt chó của ngươi đi!"

Lý Tư Diễm tiếc nuối nhướn một bên lông mày, miễn cưỡng dời ánh mắt khỏi cổ áo ta.

Chương 49: Hành vi "vẫy đuôi"

Lúc thân thể con người ta yếu ớt sẽ cực kỳ ỷ lại người khác. Dưới sự cưỡng chế ép buộc của Lý Tư Diễm, ta hết sức không tình nguyện chuyển chăn đệm về Tử Thần điện, trở lại tháng ngày cùng chung chăn gối với hắn.

Lý Tư Diễm miễn cưỡng quyết định tuân thủ lời hứa, trước khi cơ thể ta khỏe mạnh sẽ không ra tay với ta, nhưng... cũng chỉ thế mà thôi. Trong thời gian dưỡng thương, hắn gần như ở bên cạnh ta không rời một tấc, không có việc gì là kéo ta sát lại, ôm ấp hôn hít một phen.

Nếu như bỏ qua việc răng hàm ta âm thầm cắn chặt thì trông như là một đôi tình nhân bình thường.

Nhưng rõ ràng ta hận hắn như vậy.

Lúc nằm trong ngực hắn, ta từng nghĩ tới đề nghị của Ôn Bạch Bích không chỉ một lần.

Hôm đó quá vội vàng, rất nhiều chi tiết không kịp cân nhắc, về sau suy nghĩ lại mới phát hiện kế hoạch của nàng nhìn như kín kẽ chu toàn, nhưng trong đó lại ẩn giấu rất nhiều chi tiết không chắc chắc, tỷ như phóng hỏa. Ta làm như vậy chắc chắn sẽ khiến người vô tội bị thương, trái với lương tâm mình. Mà cứ cho là có người sẵn lòng chết thay ta một lần, Lý Tư Diễm có thật sự tin người chết thay là ta không?

Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng. Ta quá sợ hãi Lý Tư Diễm nổi giận, nếu như hắn biết ta cố ý chạy trốn, chưa biết chừng... chưa biết chừng...

Ta không thể nào tưởng tượng được hắn sẽ làm gì. Đánh gãy chân

ta? Coi ta thành nô lệ dùng xích vàng nuôi nhốt? Sau đó xâm hại ta không kể ngày đêm?

Nghĩ đến đây, ta không khỏi rùng mình một cái. Với tính cách của Lý Tư Diễm, mỗi một việc kể trên hắn đều có khả năng làm ra được.

Hay là thôi, đợi bàn bạc kỹ hơn đi...

"Nàng đang suy nghĩ cái gì?"

Ta quay đầu lại nhìn, Lý Tư Diễm đang một tay đỡ trán, nằm nghiêng trên giường, mặt không cảm xúc nhìn ta.

"Ta... ta ngẩn người không được sao?" Ta nói: "Mà sao ngươi lại làm tư thế này? Thái y nói ngươi không được xoay cổ đâu."

Lý Tư Diễm không quá tình nguyện ngồi thẳng lại, đổi chủ đề: "Hôm trẫm gặp chuyện, Hoàng hậu nói gì với nàng?"

Hắn đã biết Hoàng hậu tới tìm ta nhanh như vậy.

Ta liếc qua Khánh Phúc ngoài điện, chắc chắn lại là lão thái giám chết bầm này mách lẻo!

Lý Tư Diễm cụp mắt quan sát nét mặt ta.

"Hoàng hậu tới chăm sóc ngươi, thuận tiện đến gặp ta." Ta mang lời nói dối đã chuẩn bị sẵn ra: "À, nàng còn nói Ngụy Thục phi muốn hẹn ta một lần."

"Chỉ có vậy?" Rõ ràng hắn không tin, bóp mặt ta: "Ngồi với nhau gần nửa canh giờ chỉ nói mấy câu đó sao?"

Ta thành thật nghiêm túc gật đầu: "Không thì ngươi cho rằng hai nữ tử sẽ nói chuyện gì? Trò chuyện xã tắc muôn dân, làm quan làm tể sao?"

"Nếu như là hai người các nàng cũng thật sự có khả năng." Lý Tư Diễm nói: "Dòng dõi Ôn thị đơn bạc, nàng ta được nuôi dạy như con trai, nàng tiết lộ ít bí mật quan trọng cho nàng ta cũng chưa biết chừng?"

Ta giận quá hóa cười: "Phải, ta nói hết bí mật của ngươi cho Hoàng hậu. Hai chúng ta đang âm mưu liên thủ soán vị ngươi, sau khi chuyện thành băm ngươi cho chó ăn."

Lý Tư Diễm buồn cười: "Ồ, thật có tiền đồ."

"Băm trẫm rồi, ai còn biết hầu hạ nàng như vậy?" Lý Tư Diễm cười hì hì: "Mắt nhìn nam nhân của nàng quá kém, trẫm không yên tâm."

Ta không thể nhịn được nữa, đạp hắn một phát: "Ngươi có còn nhớ mình là Hoàng đế hay không! Ngày ngày kiếm chuyện trước mặt ta, tin hay không thì tùy. Ngươi đi thượng triều đi, còn không cần chính vì dân nữa, sớm muộn người khác cũng soán vị ngươi!"

Lý Tư Diễm ưa nhất ta cáu kỉnh đanh đá, hớn hở né tránh, nhân lúc ta không chú ý hôn lên trán ta một cái, tinh thần sảng khoái chuẩn bị mặc y phục.

Ta chỉ vào bóng lưng cái tên này, tức tối nói với Ý Đắc: "Hắn cười cái gì? Có gì đáng cười!"

Ý Đắc cũng "phụt" một tiếng, bật cười.

***

Sau khi tan triều, Lý Tư Diễm rẽ đến Hàm Lương điện của Ôn Bạch Bích một chuyến, ngồi chừng nửa canh giờ rồi đội nắng quay về.

Nhìn vẻ mặt đen sì của hắn là biết miệng Ôn Bạch Bích kín như bưng, hắn không hỏi ra được nửa câu hữu dụng.

Ta thành thục giúp hắn cởi long bào, cười trên nỗi đau của người khác: "Ai da, đến chỗ Hoàng hậu đeo mo vào mặt chứ gì? Đáng đời."

Lý Tư Diễm bực bội nói: "Trẫm không nên cưới nàng ta!"

"Không cưới nàng thì cưới ai. Quốc triều còn có nữ nhân nào gia thế vinh hiển hơn nàng sao?"

Câu trả lời là không. Ôn Bạch Bích không e ngại gì như thế là vì đứng đằng sau nàng là sĩ tộc hàng đầu, ngay cả Hoàng đế cũng không đắc tội nổi.

"Hồi trước nàng quen nàng ta sao?" Lý Tư Diễm tự mình chọn một bộ thường phục mặc lên, ngẩng đầu hỏi ta.

"Quen biết, không thân."

"Ồ?" Hắn nhướn mày một cái, đùa giỡn nói: "Nữ nhân suýt nữa trở thành tẩu tử của nàng, nàng và nàng ta không thân?"

Tay ta dừng lại: "Làm sao ngươi biết?"

Sau đó lại cảm thấy mình hỏi một câu ngớ ngẩn. Dựa theo phong cách làm việc của Lý Tư Diễm, chắc chắn trước khi tuyển Hậu không thể nào không tra sạch gốc gác của người ứng cử. Đăng bảng kén rể cũng không phải bí mật gì, hắn muốn biết đương nhiên sẽ điều tra ra.

Thế là ta thuận theo nói: "Nàng nào có được tính là tẩu tử của ta, cũng không có hôn ước chính thức, chỉ là ca ca ta vô tình được Ôn thượng thư lệnh coi trọng thôi. Về sau cha ta đích thân đến cửa giải thích người Thẩm gia ta không cho phép ở rể nên việc này không có ai nhắc lại nữa."

"Người Thẩm gia không được ở rể? Tại sao?"

"Gia quy tổ tông quy định như thế, nhà chúng ta có ba trăm điều gia quy cơ mà. Không cho phép nam tử vô cớ nạp thiếp, không cho phép nữ tử bỏ nhà theo trai, không cho phép cắt tóc xuất gia..."

Ta thuận miệng liệt kê mấy điều, không quên dạy dỗ: "Bà đây vì ngươi đã phạm phải ít nhất năm mươi điều gia quy. Nếu như ngươi còn cưỡng ép ta nữa, vậy thì đúng là vong ân phụ nghĩa, không bằng cầm thú, hiểu chưa?"

Lý Tư Diễm lười biếng nói: "Cái này có hơi khó, trẫm vốn là sói mắt trắng. Cho dù ngàn người chỉ trỏ, cũng tất phải đạt được thứ mình muốn."

"Nhưng mà nàng nghe lời một chút, đương nhiên trẫm sẽ không ép buộc nàng nữa." Hắn thấy sắc mặt ta bắt đầu méo mó, vội vàng bổ sung.

Ta "hừ" một tiếng nói: "Tốt nhất ngươi nên như thế, không thì cả đời ta cũng không thể nào cam tâm tình nguyện."

Hình như Lý Tư Diễm rất thích nghe ta nói những chuyện nhỏ trong nhà này, vừa nghe vừa quấn lấy tóc ta, cuối cùng không quên hỏi một câu: "Cho nên nàng ta tới tìm nàng chỉ là để ôn chuyện cũ?"

"Hai ta không có chuyện cũ để ôn, chỉ nói chút chuyện thường ngày." Ta nhắm mắt nói bừa: "Không phải ôn chuyện nhưng cũng có một việc. Hồi trước nàng từng tặng ta một món quà, bỏ đó rồi đi, không để lại tên họ. Ta vẫn luôn không biết là ai tặng, lần này nghe nàng nhắc đến mới biết là của nàng."

"Nàng ta tặng nàng cái gì?"

"Sách cổ bản tốt nhất."

Lý Tư Diễm cười cười, cúi đầu hôn lên tóc ta: "Người ta tặng cho nàng thì cất giấu như báu vật, trẫm tặng cho nàng thì nàng luôn chẳng thèm ngó ngàng."

Chắc là hắn nói đến một chồng sách hồi trước đưa cho ta giết thời gian. Lúc những quyển sách đó đưa tới, tâm trạng ta đang sa sút, căn bản không có tâm trạng đọc kỹ, chỉ chọn bừa mấy quyển hợp mắt giữ lại, còn lại ném hết ra ngoài.

Ta nói: "Sách ngươi tặng ta nhiều lắm, ta không thể nào nâng niu toàn bộ chứ."

"Làm sao không thể?" Hình như hắn rất cố chấp với vấn đề này: "Nàng hỏi xin trẫm mấy cái giá, nhiều hơn nữa cũng để được."

Giờ ta mới hiểu thật ra là hắn muốn ta có điều cầu cạnh hắn.

Được thôi, ta nghĩ thầm. Bất kể có chấp nhận kế hoạch của Ôn Bạch Bích hay không, dỗ Lý Tư Diễm vui vẻ vẫn là một chuyện cần thiết. Vì vậy ta nói: "Ta không thích dùng giá, ở nhà đều dùng rương sách. Trong phòng kho ngươi có không? Cần loại sơn phủ ấy, không thì không chống mối mọt được."

"Đương nhiên."

***

Khó khăn lắm mới bắt được cơ hội tặng đồ cho ta, Lý Tư Diễm bành trướng thấy rõ, lập tức bảo Khánh Phúc đi khuân rương, cũng dặn dò phải mang cái tốt nhất tới.

Ta lặng lẽ nhìn hắn, như đang nhìn một con chó lớn ra sức vẫy đuôi.

Từ khi Lý Tư Diễm giải phóng bản thân thì hắn không còn che giấu tình cảm yêu thích đối với ta nữa. Có đôi khi quá lố, biển hiện cực kỳ nịnh nọt mất giá, hoàn toàn không giống một quốc quân bình

thường.

Quốc quân ngày ngày điên khùng, xem ra vận số bổn triều sắp cạn...

Ta không đành lòng nhìn bộ dạng vẫy đuôi của hắn, đứng lên nói: "Ta ra ngoài đi dạo."

Lý Tư Diễm thoắt đến bên cạnh ta như ma: "Trẫm đi chung với nàng."

"Ờ."

Ta không buồn để ý đến hắn, lạnh lùng khoác một chiếc áo ngoài, đi thẳng ra ngoài điện.

Đi được nửa chừng, ta tức giận quay người lại nói: "Đám thị vệ này là âm hồn bất tán sao! Chẳng phải ngươi bảo bọn họ không được đi theo ta ư?"

"Bọn họ đến bảo vệ trẫm, không liên quan đến nàng."

"Bảo bọn họ đi đi." Ta tức giận.

Lý Tư Diễm nhìn ta một chút, phất tay sai thị vệ giải tán.

Thực ra ta cũng đi không xa, nói hay ho là ra ngoài dạo chơi, phạm vi giới hạn có thể đi nội trong ranh giới Tử Thần điện quản lý, phòng trong cung thưa thớt nhưng vách tường lại nhiều cực kỳ, ngay cả cơ hội lén chuồn đi cũng không có.

Lần thứ ba vòng về cây ngân hạnh già ở cửa điện, nét mặt ta dần dần sụp đổ.

Quá nhàm chán, ta chán đến muốn hét lên.

Trước kia có việc để làm còn tốt, bây giờ rảnh rỗi cả ngày dài, Lý Tư Diễm muốn làm ta bức bối thành bệnh sao!

Ta quay đầu chỉ vào cửa đến ngự nhai phía Bắc, nói với cẩu Hoàng đế vẫn luôn đi theo bên cạnh ta: "Ta muốn đi ra ngoài."

"Không được."

Ta bảo sao hắn nghe vậy, duy chỉ có đối với chuyện đi ra ngoài, vĩnh viễn lạnh mặt khước từ.

Ta hé miệng, thầm nghĩ có cần khóc lóc ăn vạ thử xem không?

Hắn thấy vẻ mặt ta ủ rũ, từ tốn nói: "Tử Thần điện cái gì cũng có, tại sao nàng còn muốn ra ngoài?"

"Thiên tính." Ta giải thích: "Không ai có thể bị nhốt ở một nơi cả đời, ngươi nuôi con thỏ cũng phải thỉnh thoảng cho nó ra ngoài ăn cỏ chứ!"

Lý Tư Diễm gật đầu: "Có lý, nhưng nếu như trẫm không cho nàng ra ngoài cả đời, nàng sẽ như thế nào đây?"

"Ta sẽ điên." Ta nghĩ ngợi, đưa ra một đáp án có khả năng cực cao.

"Ngươi muốn hàng ngày ôm một người điên đi ngủ sao?" Ta hỏi hắn: "Cái kiểu nửa đêm ngồi bật dậy gào rít, cào người khác ấy."

Vậy mà Lý Tư Diễm lại bật cười: "Cái nàng nói không gọi là người điên, gọi là cương thi."

"Vả lại nếu như là nàng, trái lại cũng rất thú vị."

Ta bị sở thích biến thái của hắn làm chấn động: "Ngươi biết người điên thật sự là thế nào không?"

"Biết."

Hắn nhặt từ dưới đất lên một phiến lá cây ngân hạnh lành lặn, phủi phủi bụi bẩn, cài lên một bên búi tóc của ta, có phần hăng hái liệt kê với ta: "Trẫm từng thấy không ít người điên, ác quan An Hầu gia kia, thầy của phế Thái tử chết vì bạo bệnh, còn có Thứ sử gì đó không nhớ tên, những người này đều là chính trẫm ép điên."

"Nhưng mà không cần lo lắng, nàng không giống bọn họ." Lý Tư Diễm mỉm cười ôn hòa, lại còn cố gắng an ủi ta: "Bị giam đến điên như nàng sẽ không vô duyên vô cớ tru lên thoát y, sẽ chỉ suốt ngày ngồi ngẩn người thôi."

Ta bị dọa đến xanh lét mặt mày.

Là ta lỗ mãng rồi, chó điên thật sự đang ở bên cạnh ta.

Hắn có khuôn mặt anh tuấn tà tứ, nhưng vì đôi mắt rất đẹp, lúc cười lên lại lộ vẻ hiền lành vô hại. Hắn dùng vẻ mặt ôn hòa nhất nói với ta chuyện tàn nhẫn nhất: "Trẫm chỉ từng thấy một người bị giam đến điên là Trịnh lão thái phi của Cao Tổ. Năm đó không đi tuẫn táng, đắc tội Thái hoàng Thái hậu, bị giam lỏng ba mươi năm, cuối cùng gầy đến chỉ còn da bọc xương, nằm trên giường đờ người chờ chết."

Ta hoảng sợ nhìn hắn đến gần từng bước, miệng xưa nay hoạt ngôn cũng cà lăm: "Ngươi ngươi ngươi có ý gì... Ngươi muốn đối xử với ta như vậy sao? Ngươi như vậy... ngươi như vậy... chi bằng một đao giết ta còn hơn!"

Hắn đỡ phiến lá cây ngân hạnh trên đầu ta, cười tủm tỉm nói: "Nàng cuống cái gì? Nếu thật sự có ngày đó, trẫm sẽ kéo nàng cùng xuống địa ngục, sẽ không cho người khác cơ hội bắt nạt nàng."

Ta: "?" Ta có phần không theo kịp.

Cẩu Hoàng đế còn muốn cho ta chôn cùng??

Lý Tư Diễm nói: "Cho nên nàng phải cầu nguyện cho trẫm sống lâu một chút."

Hắn như chợt nhớ ra chuyện gì, dắt tay ta: "Nàng đi theo trẫm."

Đi tới Ngự Thư Phòng, hắn gọi thợ thuyền của Giám tạo[1] đến dặn dò vài câu, Giám tạo nhận lệnh rời đi. Chỉ một lát sau, một đám tiểu học đồ ôm một xấp bản vẽ rất dày cầu kiến.

(1) Quan lại chịu trách nhiệm giám sát chế tạo.

Lý Tư Diễm chỉ huy bọn họ mở từng tờ bản đồ ra, chỉ vào tờ trên cùng, hỏi ta: "Biết đây là cái gì không?"

Ta nheo mắt lại, chỉ nhìn ra đại khái đó là một viện tử rất lớn, nhưng mà kiểu dáng có phần cổ quái, không giống viện tử của dương gian chúng ta lắm.

Khoan đã... Dương gian?

Dương gian!

Ta lập tức cứng đờ người, tay run run lật bản vẽ ra xem...

Quả nhiên, tiêu đề viết chình ình: "Kiểu dáng Hoàng lăng".

Ta vội vàng hất tay ra, liên tiếp lùi về phía sau hai bước.

Tổn thọ rồi! Đây là mộ phần gia tổ của Lý Tư Diễm! Mộ tổ!

"Đúng, đây là bản vẽ bố cục Hoàng lăng Lý gia. Lăng mộ của trẫm vừa khởi công ngày hôm trước, đại khái ở chỗ này."

Lý Tư Diễm vui vẻ ôm ta trong ngực, tì cằm lên đỉnh đầu xù của ta,

chỉ chỉ một gò núi nhỏ non nước hữu tình trên bản đồ.

Trong lúc ta đang khiếp sợ, hắn lại tiện tay giở ra một tấm bản vẽ mặt phẳng, dẫn ta tham quan nơi ở tương lai của hắn: "Đây là lăng mộ của trẫm, đến lúc đó trẫm nhập chủ quách[2], nàng ngủ ở một chiếc nhỏ hơn bên cạnh, Hoàng hậu ở một đỉnh núi khác, không quấy rầy đến hai người chúng ta..."

(2) Cái quách: quan tài lớn chứa quan tài nhỏ thời xưa.

"Chờ đã!" Ta hô to một tiếng, thoát ra khỏi lồng ngực hắn.

"Lý Tư Diễm, đời này thì thôi, ta đánh không lại ngươi, ta nhận thua. Nhưng ngươi lại còn muốn cho ta bồi lăng, sau khi chết cũng không được an bình, có người thất đức như ngươi sao!" Ta tức đến sôi máu.

Lý Tư Diễm chưa từng giấu giếm phần ác liệt trong tính cách của mình, nói như chuyện đương nhiên: "Nàng cũng đã nói người Hoàng gia chúng ta đều thất đức từ trong trứng, sinh thời nàng không đi được, sau khi chết cũng đừng nghĩ."

"Nhưng mà nàng có thể đề ra chút yêu cầu." Lý Tư Diễm nói: "Nàng thích hoa ngọc lan, trẫm có thể bảo thợ thuyền khắc mấy cành trên quan tài cho nàng, cũng để nàng ngủ được thoải mái chút."

Trả lời hắn là một cú nện hung ác của ta.

***

Cứ thế, yêu cầu ra ngoài của ta lại một lần nữa bị Lý Tư Diễm gạt đi. Nguyện vọng sau khi chết an táng bên cạnh cha mẹ cũng hỏng bét. Dưới tầng tầng đả kích nặng nề, cả người ta thất hồn lạc phách ròng rã ba ngày.

Trạng thái rất giống người điên ngây ngốc Lý Tư Diễm miêu tả trước

đó.

Việc này không thể trách ta, bất kỳ một người bình thường nào gặp phải thảm cảnh xảy ra trên người ta, không hoàn toàn điên đã coi như rất tốt rồi.

Ta nuốt không trôi, ngủ không yên, tình trạng của ta khiến trên dưới Tử Thần điện đều nóng lòng như lửa đốt. Phạm thái y đến xem một lần, nói cơ thể ta không có bệnh tật gì, kê chút thuốc bổ khí huyết rồi đi.

Ta nhìn miếng hoàng kỳ to bằng ngón cái trong bát thuốc, càng thêm tuyệt vọng, chầm chậm đưa bát thuốc ra cửa sổ...

"Uống xong đi."

Bên tai bỗng dưng vang lên giọng nói dứt khoát uy nghiêm của Lý Tư Diễm.

Hắn hiếm khi dùng loại giọng điệu chuyên dụng trên triều này nói chuyện với ta, dọa ta đến khẽ run, bát thuốc chao đi, nước sánh ra ngoài.

Lý Tư Diễm ra tay cực nhanh đón được chén thuốc, mặt không cảm xúc đưa đến gần miệng ta, nhắc lại lần nữa: "Uống xong đi."

Ta buồn bực không nói, uống một hơi cạn sạch, đưa bát không cho hắn, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn người.

Một bàn tay khớp xương rõ ràng vươn đến, khẽ cốc lên trán ta.

Ta ngẩng đầu nghi hoặc nhìn hắn.

Người kia rủ mí mắt, lông mi dài để lại bóng đen mờ dưới mắt. Hắn thả sách vào lại trong rương, hững hờ nói: "Nàng đã muốn ra ngoài như vậy, vậy thì đi thôi."

Ta trợn tròn mắt, tưởng là mình nghe nhầm.

Hắn nói: "Thời tiết tốt, trẫm dẫn nàng lên cao."

***

Đây là lần đầu tiên ta ra khỏi cửa Tử Thần trong hai tháng nay.

Lý Tư Diễm mang ta ngồi xe ngựa một khắc đồng hồ, đến tường thành phía Bắc trông về phía Long Thủ Nguyên xa xa.

Phong cảnh trên tường thành bao la, chim nhạn mang gió thu về thổi bay lá vàng ngoại ô phía Bắc, cuốn lá cờ trên lầu bay phấp phới.

"Bên kia chính là di mộ của Trường An nhà Hán, hướng Đông Bắc là Long Thủ Nguyên." Hắn chỉ vào rừng thu trùng điệp ngoài thành, thuận miệng giới thiệu cho ta.

Ta sinh ra và lớn lên ở Trường An, thường hay trèo lên Long Thủ Nguyên, nhưng lại là lần đầu tiên ở trên cổng thành nhìn vùng đồng nội này, nhìn đến nỗi lòng ngổn ngang.

Tổ tiên tin rằng Trường An có long mạch chiếm giữ, đóng đô ở nơi này có thể thiên thu vạn đại, nhưng nếu thật vậy, tại sao A Phòng lụi tàn theo lửa, cung Hán bị san thành đồi hoang? Giấc mộng Hoàng Lương, chỉ còn lại Vị Thủy cuồn cuộn chảy về Đông.

Ngóng nhìn biển rừng ngút ngàn, bản năng đau đáu hoài cổ của Sử quan chợt nổi lên. Nhất thời, ta không thể kiềm chế nỗi phiền muộn, cảm xúc hóa thành hứng thơ, vô cùng muốn ngâm một bài ngay tại chỗ... Nhưng Lý Tư Diễm ở đây, ta không thích làm thơ trước mặt hắn.

Lý Tư Diễm hỏi ta: "Đẹp không?"

"Phong cảnh hùng vĩ, rừng già như họa, bình thường khó thấy." Ta nói: "Đầm nước mây vờn ngày tháng trôi, mấy phen vật đổi với sao dời[3]. Người Hán hao hết tâm tư chiếm lấy phong thủy long mạch này, nhưng vẫn hóa thành nắm cát vàng. Sinh tử vô thường, thăng trầm có khi, tựa như những cái cây này vậy..."

(3) Bài thơ Đằng Vương các, bản dịch của Nam Trân.

Lý Tư Diễm lẳng lặng ở bên nghe, nghe đến câu cuối cùng mới nói với ta một câu: "Chỉ nhìn một cái cây vàng úa đã có thể liên hệ tới vương triều hưng suy, bản lĩnh này quả thực không tầm thường."

"Ngươi không hiểu." Ta ủ rũ.

Hoài cổ thương kim[4], trọng điểm là ở thương kim. Nếu như cuộc sống hiện tại như ý, ai lại có tâm tư hoài cổ đâu.

(4) Nghĩ về quá khứ mà xót thương cho bây giờ.

Chỉ đứng một lúc, chân trời nổi lên mấy trận gió lớn, nhìn màu mây hẳn là trời sắp mưa. Lý Tư Diễm ôm ta quay người lại, sai người chuẩn bị xe trở về.

***

Có đôi khi ta cảm thấy con người cũng là một loại thực vật sinh trưởng dưới ánh sáng, sống ở nơi có mái thời gian dài không chịu nổi nữa cũng phải ra ngoài phơi ánh nắng mặt trời mới được.

Sau khi ngắm cảnh sắc bao la hùng vĩ, tâm trạng của ta cũng khá hơn một chút, nhưng tâm trạng tốt này không kéo dài được bao lâu, bởi vì Lý Tư Diễm mang đến cho ta một tin tức khá buồn thương.

"Tiện tỳ kia thẩm vấn xong rồi."

Mới đầu ta ngẩn ra, sau đó nhanh chóng phản ứng lại, hẳn là hắn nói Bình Sinh.

"Nàng đoán xem hỏi ra cái gì?"

Ta sợ hãi kinh hoảng, ánh mắt bất giác nhìn về phía bình hoa giấu viên thuốc thủy ngân.

Nàng ta khai ra ta sao?

Nếu như Lý Tư Diễm hiểu nhầm ta muốn giết hắn thì làm sao bây giờ?

Trong chốc lát hoảng sợ đan xen, ta suýt nữa không khống chế được biểu cảm, nhưng Lý Tư Diễm vẫn đang dùng ánh mắt dò xét nhìn ta, ta không dám mảy may biểu lộ ra, chỉ cố gắng tỏ vẻ tò mò, thấp thỏm nói: "Thật sự là Trưởng công chúa?"

Vẻ mặt Lý Tư Diễm lạnh nhạt: "Nàng ta chịu mười kiểu hình phạt vẫn liều chết không nói, một con nhóc lại rất có khí phách."

"Chỉ là theo sai chủ nhân." Trong giọng nói Lý Tư Diễm như có phần tiếc nuối: "Thanh Hà và huynh trưởng ả đều ngu hết chỗ nói, phế vật không đáng đi theo. Sau khi chuyện xảy ra nhất quyết phải vào cung xem trẫm đã chết chưa, không cả thèm che giấu."

"Trưởng công chúa... định vào cung?" Ta cau mày nói: "Không phải chứ... Nàng ta không có thế lực, vào cung cũng không nắm giữ được đại cục."

Lý Tư Diễm lộ ra vẻ khinh thường, vén tà áo ngồi xuống bên cạnh ta.

Ta lặng lẽ dịch hai chân ra chỗ khác.

Hắn không vui liếc xéo ta một cái nhưng không nói gì, chỉ tiếp tục

nói: "Tỷ tỷ bỏ đi này của trẫm trước nay đều như thế, được Tiên hoàng nuông chiều, từ nhỏ bị mật ngọt ngâm hỏng đầu, làm việc không có cách thức, cũng không cân nhắc hậu quả."

Hắn cầm một viên mứt quả đút vào miệng cho ta, chầm chậm nói: "Lần đầu tiên lúc trẫm được dẫn đi gặp huynh tỷ, mặc dù phế Thái tử không thật lòng, nhưng tốt xấu cũng nói hai câu xã giao xuôi tai, nhưng hoàng tỷ này lại cầm một bát nước sôi hắt lên người trẫm, còn mắng trẫm một câu: Tiện chủng."

Hóa ra cẩu Hoàng đế cũng có lúc làm nhóc đáng thương bị người ta bắt nạt.

Ta cảm thấy rất bất ngờ, bất ngờ xong còn có chút cảm khái: Năm đó ta làm Sử quan hoàn toàn không biết gì về Hoàng gia, bây giờ bãi nhiệm rồi, trái lại các loại tin lá cải ảo diệu ào ào mà tới.

"Vậy ngươi đáp lại nàng ta thế nào?"

Lý Tư Diễm hờ hững nói: "Đánh ả một trận."

Đáp án này cũng không có gì bất ngờ.

Lý Tư Diễm bây giờ có thể biết nhẫn nhịn, nhưng hắn lúc mười tuổi mới đi ra từ trường tôi luyện cạnh tranh khốc liệt nhất thế gian, chỉ tôn thờ một quy tắc: Bất kể đối phương là người có thân phận cao bao nhiêu, bị bắt nạt nhất định phải đánh trả.

Đầu ta nhảy số, đột nhiên hỏi một câu: "Ngươi đánh thắng không?"

Lý Tư Diễm thoải mái cười phá lên, thân mật dùng mặt cọ chóp mũi ta, khẽ nói: "Đương nhiên thắng."

"Nàng phải biết, người như trẫm, mỗi một cuộc chiến đấu đều là một trận đánh cược, phàm là từng thua một trận đều sẽ không có tư cách đứng trước mặt nàng." Hắn xoa tóc ta, nói: "Nàng phải nghe

lời một chút, trẫm không muốn dùng những thủ đoạn này trên người nàng."

Ta đã tập mãi thành quen với dăm ba bữa uy hiếp của hắn, chỉ coi như gió thoảng bên tai, tiếp tục truy hỏi: "Vậy ngươi định làm thế nào với Bình Sinh và Trưởng công chúa?"

Lý Tư Diễm lười biếng nói: "Trẫm thấy tiện tỳ kia rất có khí phách, giữ cho nàng ta toàn thây, Trưởng công chúa ấy à..."

Hắn định nói cái gì, nhưng chợt nhìn ta một cái, nuốt xuống lời bên miệng, đổi thành: "Để ả cút về đất phong."

Ta bắt gặp sát ý chợt lóe lên trong mắt hắn, không lên tiếng.

Có lẽ hắn chuẩn bị cho Trưởng công chúa kiểu chết rất mất thể diện, nhưng lại không muốn để cho ta biết.

***

Hai tháng sau, cuối cùng Lý Tư Diễm hạ lệnh giết Bình Sinh, dùng độc cho giữ lại toàn thây, coi như là khai ân.

Hôm sau khi Bình Sinh chết, tin tức Trưởng công chúa chết bay vào cung đã chứng minh ta quả thực không đoán sai.

Nàng ta chết rất mất thể diện, tin tức nói sau khi nàng ta về đất phong hàng đêm hoang dâm, bị tửu sắc đục khoét thân thể, cuối cùng chết không rõ nguyên nhân trên người một trai lơ.

Sau khi nghe nói chuyện này, ta không biết cảm tưởng thế nào. Nàng ta định lấy ta làm vũ khí, xong chuyện thì qua cầu rút ván, ta nên ghét nàng ta mới đúng, nhưng ta cũng không mong nàng ta chết tha hương, huống chi còn là với một kiểu đáng sợ như vậy.

Ta kể chuyện này với Tiểu Kim Liên, nói đến lại rùng mình.

Thực ra trước kia ta từng gặp Trưởng công chúa. Mặc dù nàng ta ngang bướng, không coi ai ra gì, nhưng thực chất chỉ là một cô gái nhỏ chưa trưởng thành, đầu óc không tốt lắm. Trước khi mất đi tính mạng, có lẽ nàng ta hoàn toàn chưa từng ý thức được Lý Tư Diễm là một kẻ đáng sợ bao nhiêu.

Tính tình bộp chộp này có phần giống ta. Ta không kìm lòng được nghĩ đến mình, hỏi Tiểu Kim Liên: "Muội bảo có khi một ngày nào đó hắn chán ta, cũng cho ta chết dứt khoát như thế không?"

Tiểu Kim Liên ngây dại: "Sao nương tử có thể nghĩ như vậy? Bệ hạ không thể rời nương tử nửa bước, lần trước đến mạng cũng không cần, rõ ràng là có tình cảm với nương tử mà."

Ta cảm thấy tư tưởng của nha đầu này có vấn đề lớn, nghiêm mặt nói: "Lời này của muội không đúng, nếu thật sự có tình cảm, hắn tuyệt đối sẽ không năm lần bảy lượt ép ta thuận theo hắn."

Tiểu Kim Liên nhẫn nhịn hồi lâu mới lầm bà lầm bầm nặn ra một câu: "Nhưng... nhưng bệ hạ là Hoàng đế, chẳng phải Hoàng đế... muốn làm cái gì cũng được sao?"

"Do Kim Liên muội đọc sách sử ít. Muội xem Hoàng đế sa vào nữ sắc mấy ai có kết cục tốt? Thương Trụ, Chu U, Hán Hiếu Thành, Tề Hậu Chủ, bản thân không ra gì còn đẩy hết tội lên đầu nữ nhân, không biết xấu hổ cùng cực."

Ta nắm lấy cơ hội tiến hành cải tạo giá trị quan cho nàng: "Hoàng đế thì nên giống như Cao Tổ Thái Tông, kiến lập sự nghiệp vĩ đại, một lòng cứu giúp vạn dân mới giữ được thanh danh một đời."

Nha đầu này gật đầu cái hiểu cái không.

Lúc ta nói những lời này, đúng lúc Lý Tư Diễm đi ra giải khuây, nghe vậy nhéo hai búi tóc trên đầu ta, lười nhác nói: "Hoàng đế chẳng

qua là người phàm có chút cơ nghiệp thôi, cũng có yêu hận giận si. Nàng không hiểu nam nhân, nếu như Mạnh Tự có quyền thế độ này, hắn cũng sẽ buộc chặt nàng bên cạnh."

Dưới cái nhìn phẫn nộ của ta, Lý Tư Diễm còn thêm mắm dặm muối nói về dã sử Hoàng gia không biết nghe được ở đâu: "Nàng nói Hoàng đế nên giống như Thái Tông kiến lập sự nghiệp to lớn, chẳng lẽ trẫm không mạnh bằng ông ấy? Thế Tông cũng làm không ít chuyện thất đức, công tội bù nhau thôi. Ông ấy còn từng nuôi không biết bao nhiêu tiểu Tài nhân xinh đẹp, chỉ là ngại miệng Ngôn quan, không dám chiêu cáo thiên hạ..."

Hắn dám giảng dã sử trước mặt một Sử quan chính danh! Ta tức đến vội vàng che tai Tiểu Kim Liên lại: "Hắn đang nói bậy! Không được nghe!"

Lý Tư Diễm cao giọng cười to, tinh thần sảng khoái trở về Ngự Thư Phòng.

Ta buông Tiểu Kim Liên ra, nghiêm túc nói: "Không được nghe hắn nói linh tinh. Đúng rồi, muội ôn tập mấy chữ hôm qua dạy chưa? Chưa ôn thì tranh thủ viết lại mấy lần đi."

"Vậy muội đi đây." Kim Liên móc ra bút than mang theo người.

"Quay lại!" Ta đột nhiên nghĩ ra một chuyện, vội vàng gọi nàng.

Tiểu Kim Liên quay người lại: "Nương tử có gì giao phó?"

"Ta cảm thấy không đúng lắm." Ta nhíu chặt mày, phân tích tỉ mỉ nói: "Trưởng công chúa chỉ sai khiến Bình Sinh thôi, cho nàng ta vào hẳn là một người khác."

"Trong cung phòng ngự nghiêm ngặt, nàng ta là một tiểu cung nhân không rõ lai lịch sao có thể tùy tiện đến bên cạnh ta chứ? Sau khi chuyện xảy ra, Lý Tư Diễm cũng chỉ thẩm vấn Bình Sinh, lại không

hề tra người khác chút nào, quá kỳ lạ phải không?"

Ta cảm giác sâu sắc mình và Thanh Thiên đại lão gia[5] hợp thể, toàn thân phát ra chính khí cơ trí, vén ra tầng tầng lớp kén, để lộ chân tướng phủ bụi bên trong...

(5) Bao Thanh Thiên.

Không ngờ Tiểu Kim Liên không nói lắp lấy một cái, hùng hồn nói: "Bệ hạ tra rồi ạ. Tử Thần điện và Thượng cung cục đều bị tra xét một lần. Hai vị tỷ tỷ Huệ Nguyệt và Túc Tịch còn vì việc này mà chịu một trận roi nữa đó."

"Tại sao không ai nói cho ta biết!"

Tiểu Kim Liên nói: "Khánh Khúc gia gia không cho bọn muội nói với nương tử, sợ nương tử cầu xin với bệ hạ."

"Nương tử hỏi ai cho phép Bình Sinh vào, muội nghe người Thượng cung cục nói là Tố Hành cô cô..." Giọng nói của Tiểu Kim Liên dần dần nhỏ lại: "Nàng từng nhận ân huệ của Trưởng công chúa, cho nên mới dùng thân phận của mình giúp Bình Sinh và lão Thượng phục lần trước ở lại trong cung..."

Ta im lặng một lúc lâu, nửa buổi mới thốt được một câu không đầu không đuôi: "Nàng.. nàng ta sao lại phạm phải loại sai lầm này chứ?"

"Một bộc hai chủ, đây là tối kỵ."

"Nương tử không biết đó thôi, Tố Hành cô cô có tiếng là có ơn tất báo." Tiểu Kim Liên nói: "Không ai biết tại sao cô cô phải làm như thế, nhưng tính tình nàng cố chấp như vậy, chắc là đã liệu được kết quả từ sớm rồi."

***

Câu chuyện sau đó rất bi thương.

Tố Hành đã từng tiếng tăm vang rộng, đứng hàng đầu trong Nữ quan cung đình, bị lẻ loi phái đi Hoàng lăng, bầu bạn với trăng tàn đèn trơ, trông lăng chuộc tội.

Nhưng suy cho cùng Lý Tư Diễm vẫn nhớ tình cảm cũ, thủ đoạn với nàng ta ôn hòa hơn Trưởng công chúa nhiều, ít nhất giữ lại thể diện nên có cho nàng ta, giấu tin tức rất kín, người biết được toàn bộ sự việc chỉ có lác đác mấy người mà thôi.

Từ đó về sau, ta không còn nhìn thấy Tố Hành nữa.

Lúc đã cuối thu, đủ loại hoa cúc của nhóm cung nhân thi nhau đua nở, màu sắc diễm lệ bắt mắt, lộng lẫy vô ngần.

Lúc Tố Hành ở Tử Thần điện đã từng trồng mấy cành cúc, chăm trong một chậu gốm phù điêu. Bây giờ mặc dù người đã đi, nhưng hoa còn ở lại. Mấy đóa cúc kia cũng không mảy may thương cảm vì chủ nhân rời đi, vẫn xinh đẹp rung rinh cười với gió thu.

Xưa kia vàng ngọc phủ thềm nhà, mà nay chỉ thấy tùng xanh đây. Thực vật là thứ không tim không phổi nhất, chúng chưa bao giờ bi thương. Ngươi nhìn cúc kia cười rạng rỡ, chúng cười ta tự mình đa tình.

Lúc lá cây ngân hạnh bắt đầu chao nghiêng rơi xuống, ta cũng như một gốc thực vật, dựa vào trụ son phơi nắng.

Miệng gặm nho xanh An Tây đưa tới, đỉnh đầu là trời xanh như được gột rửa, mấy áng mây trôi ngang qua.

Tiết bạch lộ ở Trường An là thời tiết ta thích nhất.

Trông lên tường cung Tử Thần điện cao ngất, và cả lá ngân hạnh

vàng óng rụng đầy trước điện, ta nhớ tới chuyện cũ Lý Tư Diễm từng nói với ta.

Năm đó tiểu Công chúa cầm một chén nước sôi tạt về phía hắn, những cung nhân khác đều ngoảnh mặt làm thinh, chỉ có một Nữ quan trẻ tuổi đi lên phía trước lau vạt áo giúp hắn.

Cho nên, trước khi Lý Tư Diễm vung quyền dạy tiểu Công chúa làm người, cố ý hỏi Nữ quan này một câu: Ngươi tên là gì?

Nữ quan ngẩn người, đáp: Bẩm điện hạ, nô tỳ tên Tố Hành.

Ta cắn nát một quả nho xanh trong vắt, mút ngón tay, trầm ngâm suy nghĩ.

Lý Tư Diễm khốn đốn ở chỗ người từng có ân tình với hắn đều là người bản tính lương thiện. Kiểu người này giúp hắn chỉ là vì sinh lòng trắc ẩn mà thôi. Ta, Quách Tân tiên sinh, Tố Hành đều như thế.

Cho nên khi Lý Tư Diễm lên ngôi, bắt đầu lợi dụng quyền lực trong tay hãm hại người khác, những người này cũng sẽ không chút do dự đứng ở phía đối lập với hắn.

Điều Lý Tư Diễm muốn chính là trung thành không giữ lại chút gì, nhưng chúng ta sẽ không. Loại người ngu dại, không biết tốt xấu, không hiểu thời cục như chúng ta, nhất định sẽ khiến hắn thất vọng.

Đây chính là chỗ ý trời trêu ngươi.

Chương 50: Hồ Thái Dịch này bị ta nhận thầu

Lúc phơi nắng xong về nội điện nghỉ ngơi, ta chạm mặt Ngụy Hỉ Tử.

Ta gật đầu thân thiện với hắn, đối phương lại tái mặt, vẽ một vòng tròn cực lớn lấy ta làm tâm điểm, chạy một mạch ra khỏi cửa điện, cứ như trên người ta dính vi khuẩn bệnh dịch gì vậy.

Ta hô Hỉ Tử ca, huynh chạy cái gì. Ngụy Hỉ Tử vừa chạy vừa vái chào ta, tay múp run rẩy bán đứng sự hoảng sợ của hắn.

"Dù gì trước kia cũng từng làm đồng liêu, hắn không đến mức ấy chứ." Ta oán giận nói.

Ý Đắc nói: "Ngụy xá nhân cũng là bất đắc dĩ. Bệ hạ từng nhắc các Tham sự và Xá nhân ra vào Tử Thần điện không được phép nói một chữ với nương tử. Người nào trái lệnh, nhẹ thì phạt roi, nặng thì đánh gậy."

"Ngoại trừ con chó của nhà Vương đại nương dưới cây hòe đầu ngõ An Ấp phường ra, ta chưa từng thấy loại nào bảo vệ của như thế." Ta buông ra lời trào phúng cay nghiệt như thường lệ.

Dạo này Ý Đắc bị ta dẫn dụ đến to gan không ít, tích cực phụ họa cho ta: "Đúng là không nên."

"Hừ."

Ta bước vào trong điện, lần đầu tiên không thấy Lý Tư Diễm ở trong điện chờ ta. Chỉ có mấy tiểu cung nhân mới tới đang dọn dẹp nhân lúc Hoàng đế không ở đây.

Bọn họ thấy ta vào cửa, đồng loạt hành lễ với ta.

Ta tiện tay tóm lấy một cung nhân cách ta gần nhất, hỏi: "Hoàng đế đâu?"

"Bệ hạ đến cung Hoàng hậu ạ." Tiểu cung nhân đáp.

"Tốt lắm." Ta rất hài lòng.

Hiếm khi Lý Tư Diễm không ở đây, ta chợt nhớ tới mấy viên thủy ngân trong bình hoa, để lâu như vậy không biết đã hỏng chưa. Nếu đã không dùng, vậy thì vứt đi sớm mới tốt.

Thế là ta đi qua giả vờ thay hoa, dốc ngược cái bình lại, thế nhưng trong bình lại rỗng tuếch, mấy viên thuốc kia không cánh mà bay.

Ta ngây người, lại đổ ngược đồ bên trong ra, đến cả cành lá mục nát bên trong cũng đổ ra, nhưng vẫn không thấy tăm tích mấy viên thuốc.

Chẳng lẽ không phải bỏ trong cái bình này sao?

"Huệ Nguyệt, ta nhớ cái bình này vốn là một đôi, một cái nữa đâu?" Ta hỏi Huệ Nguyệt.

"Cái kia một năm trước bị bệ hạ ném vỡ lúc nổi giận rồi ạ."

"Cái gì?!" Ta không khỏi kêu lên sợ hãi.

Huệ Nguyệt nghi hoặc nhìn ta.

Ta sợ không nhẹ, không muốn lòng vòng nữa, hỏi thẳng Huệ Nguyệt: "Hai tháng nay... có ai chạm vào cái bình này không? Bệ hạ từng chạm vào chưa?"

Huệ Nguyệt càng khó hiểu: "Đây là đồ bày biện ở ngự tiền. Ngày thường cung nhân dọn dẹp đều sẽ phủi bụi thay hoa đúng hạn. Bệ

hạ... bệ hạ hôm qua có cầm lên xem qua vài lần, nhưng mà người cũng động vào mấy đồ bày biện khác."

Hôm qua?

Ta nghĩ thầm, hôm qua chẳng phải ngày thực hiện tội hình treo cổ của Bình Sinh sao? Chẳng lẽ trước khi chết nàng ta lật lại khẩu cung, muốn kéo ta xuống nước?

Đồ ngu này!

Ta cứng nhắc quay người, chầm chậm lết đến bên giường, cảm giác tai họa sắp đổ đầu mình.

Lúc Lý Tư Diễm trở về điện, ta ngồi ngay thẳng đoan chính trước bàn, mặt ngoài bình tĩnh, thực ra trong lòng hoảng kinh khủng, thậm chí đang tự hỏi nên dùng cách thức gì tự thú.

Lý Tư Diễm quét nhìn ta một cái quái lạ, gọi Huệ Nguyệt tới hỏi vài câu.

Không biết Huệ Nguyệt nói cái gì khiến hắn vui vẻ, hắn nhẹ gật đầu, đột nhiên nở nụ cười, nhưng trong lòng ta có tật, cứ cảm thấy nụ cười này của hắn có chút thâm thúy.

Hay là hỏi trực tiếp hắn đi... Nhất quyết nói việc này không liên quan gì đến ta, thuốc độc là Bình Sinh bỏ vào, giá họa hại ta?

Thế nhưng Lý Tư Diễm ghét nhất người khác nói dối lừa hắn. Nếu như bị hắn phát hiện ta không nói thật, không khéo sẽ càng tức giận thêm...

Ta rầu thúi ruột, lấy hết dũng khí, dùng một âm tiết đơn bắt đầu đối thoại: "Ây..."

Thật không ngờ, ta còn chưa cân nhắc xong câu chữ, Lý Tư Diễm đã

tranh trước một bước, nói: "Hôm nay trẫm đến cung Hoàng hậu là bảo nàng ta chuẩn bị dạ yến Trung Thu, việc công thôi, không phải như nàng nghĩ."

Hắn còn cười híp mắt lấy từ trong tay áo ra một hộp gỗ xinh xắn, đưa đến trước mặt ta nói: "Đừng ghen nữa, trẫm nhận lỗi với nàng còn không được sao?"

Ta càng sợ hãi hơn. Dựa theo tính cách thối nát của Lý Tư Diễm, trong hộp không phải là ngón tay của Tiểu Xuyên chứ!

Lý Tư Diễm thấy ta bất động, cảm thấy thất vọng, bèn tự mình mở hộp ra giúp ta.

Ta sợ hãi liếc nhìn qua.

Còn may, không phải đồ vật dính máu.

Ta lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Trong hộp đặt một chiếc trâm cài tóc bằng ngọc cực tinh xảo đáng yêu. Đầu khắc một con chim mập mạp, đính những hạt trân châu tròn trịa, tuyệt đối không phải vật tầm thường.

"Trẫm bảo thợ làm. Đám ăn hại này tay vụng, làm một tháng mới miễn cưỡng vừa mắt." Hắn nói không quá tự nhiên: "Lãng phí bản mẫu trẫm vất vả vẽ."

Ta chưa tỉnh hồn, vươn tay cầm trâm cài lên xem kỹ, trân châu ngọc thạch dưới trâm va chạm vào nhau kêu leng keng, con chim mập bằng ngọc giận dữ đối mặt với ta.

Lý Tư Diễm nghiêng người về phía trước, trong mắt lấp lánh chờ mong.

Tóm lại... cứ dỗ hắn vui vẻ trước đã, rồi thẳng thắn với hắn sau...

Ta cài con chim mập lên một bên búi tóc, lắc lư đầu nói: "Đẹp không?"

"Cũng được." Hắn ra vẻ thận trọng.

Hắn vui là được rồi, ta phiền muộn nghĩ. Nhìn bộ dạng hết sức vui mừng này của hắn, có lẽ trong lòng hắn, ta chính là một con chim mập giận dữ nhỉ.

Nhưng ta cũng chưa quên chuyện chính, thế là lại hắng giọng một cái, quyết tâm liều mạng nói: "Cái đó... Bệ hạ... Huệ Nguyệt nói hôm qua ngươi tìm kiếm đồ bày biện hết một lượt... Là làm mất vật gì quan trọng sao? Dù sao ngày nào ta cũng nhàn rỗi, hay là ta tìm giúp ngươi?"

Ta không quá giỏi nói dối, ánh mắt láo liên cả điện.

Ý cười trong mắt Lý Tư Diễm nhạt đi, mắt hồ ly híp lại, nhìn chằm chằm ta.

Ta quá chột dạ, nào dám nhìn thẳng vào mắt hắn, miễn cưỡng cười nói: "Không mất đồ sao? Vậy thì tốt rồi."

"Ai bảo trẫm không mất đồ." Hắn cười giễu cợt một tiếng, đưa tay lấy trâm cài con chim mập bên tóc mai ta xuống, cất vào trong hộp, nói: "Trẫm đặt hết tâm tư ở chỗ nàng, nàng lại không thèm nhìn thêm lấy một cái."

Ta vừa nghe giọng điệu này của hắn là biết sắp hỏng việc rồi.

Lúc đang nghĩ ngợi làm sao bán rẻ chút tiết tháo và linh hồn để bù đắp phần nào, Lý Tư Diễm đã chậm rãi dời mắt đi, trầm giọng nói: "Hôm qua là ngày hành quyết tiện tỳ Thanh Hà phái tới. Nàng ta cũng biết mất mạng nơi đây, vì vậy đã nói vài lời đại nghịch bất đạo trên pháp trường. Chi bằng nàng đoán xem, nàng ta nói cái gì?"

"Nàng ta mắng ngươi là loạn thần tặc tử? Nghiệt chủng Dịch Đình?" Ta cố gắng đoán trong kích động.

"Đều không phải." Hắn nhướn mày khinh miệt: "Nàng ta nói trẫm thấp hèn, trẫm si tâm vọng tưởng. Chim nhỏ trẫm nuôi thực ra ngày ngày đều muốn giết trẫm, chỉ đợi đến khi trẫm chết bất đắc kỳ tử rồi cao chạy xa bay cùng tình lang."

"Chứng cứ sao... Nàng ta nói mỗi ngày nàng đều đang hạ độc trẫm." Lý Tư Diễm lười biếng nói: "Nghĩ cũng bình thường. Dù sao người cùng giường chung gối, muốn hạ độc thì có rất nhiều cơ hội."

"Nàng ta vu oan ta!"

Ta sợ rồi, quả nhiên Bình Sinh này muốn kéo ta xuống nước!

Mẹ nó, có phải nha đầu này bị ngu hay không! Kéo ta vào có gì tốt cho nàng ta?

"Xin ngươi minh giám được không bệ hạ! Ta nào dám giết ngươi? Ngươi chết thì ta thành Đát Kỷ, Bao Tự, Phùng Tiểu Yêu, người nhà của ta đều bị coi là ngoại thích của họa quốc!"

"Vả... vả lại ta giết ngươi có gì tốt! Ngươi sẽ bắt ta chôn cùng, ta... ta còn trẻ, không muốn chết uất ức như vậy."

"Tóm lại nàng ta vu oan ta. Nàng ta bảo ta giết ngươi nhưng ta không nghe, ta sợ ngươi tìm ta tính sổ mới không nói ra, không phải ta cố ý giấu giếm..."

Ta liều cái mạng già chứng minh trong sạch của mình, hận không thể thề thốt mình chưa từng làm, sợ hắn tin là thật lại đi bẻ ngón tay Tiểu Xuyên.

"Nàng cuống cái gì?" Lý Tư Diễm dùng ánh mắt tối tăm lườm ta một

cái, trong mắt như có vẻ mỉa mai: "Trẫm cũng không định tin nàng ta."

Ta hít sâu một hơi, cố gắng để mình bình tĩnh lại.

Hắn thản nhiên nói: "Mặc kệ là thật hay giả, nàng ta nói lời trẫm không thích nghe, hắn là không muốn lên đường thoải mái, cho nên trẫm đổi ý, ban cho nàng ta lăng trì."

"Hiện tại dù nàng ta có bí mật gì cũng bị mang vào bãi tha ma. Trẫm đã giết sạch sẽ thay nàng, nàng còn có gì phải sợ."

Hắn mang một loại tư thái đồng phạm an ủi ta, mặc dù trong lòng chúng ta đều biết rõ hắn là mục tiêu, là người bị hại.

Cơn gió đầu thu thật lạnh, hơi lạnh lùa qua tiền sảnh, khiến cho từng sợi lông tơ của ta lặng lẽ dựng đứng lên.

"Bệ hạ không thẩm vấn ta sao?" Ta lí nhí nói: "Nhưng ngươi biết rất rõ... trước khi nàng ta ra tay, người nói chuyện cuối cùng chính là ta."

Lý Tư Diễm bình tĩnh đáp: "Đương nhiên trẫm biết, nhưng lần này trẫm không muốn truy cứu đến cùng, dự định tha cho nàng một con đường, cũng tha cho mình một lần."

"Đúng là trẫm nhìn thấy thứ đồ nàng ta nói trong một cái bình nhỏ." Hắn chỉ vào bình hoa ta bỏ viên thuốc: "Nhưng bây giờ nàng ta và Thanh Hà đều đã chết, việc này dừng lại tại đây. Bất kể nàng có cảm kích hay không, trẫm đều không muốn truy cứu nữa."

Hắn vuốt ve mu bàn tay ta: "Trẫm không quan tâm nàng ta nói gì với nàng, cũng không quan tâm tại sao nàng muốn giữ lại mấy viên thuốc kia, chỉ cần nàng còn nguyên vẹn đứng trước mặt trẫm, trẫm có thể coi như tất cả chưa từng xảy ra."

Ta ngơ ngác ngồi đó, bên tai ong ong chấn động.

Đây là lý do kiểu gì?

Hắn biết rõ tâm tư nhỏ của ta, lại giả câm giả điếc không muốn nói toạc ra, đối đãi với ta như thường ngày, vì cái gì đây? Không sợ ta thật sự hạ độc hắn sao?

"Cho nên trong lòng ngươi vẫn cảm thấy ta nổi ý đồ xấu?" Ta nói chắc nịch.

Hắn không truy cứu nữa, nhưng ta sẽ không đội oan cái nồi này, nghiêm mặt nói: "Ta không lừa ngươi, ta thật sự không có lá gan này. Viên thuốc kia là nàng ta cố nhét cho ta, ta không có cách nào xử lý mới giấu đi trước."

Quả thật Lý Tư Diễm không hề để tâm như lời hắn nói, chỉ thuận miệng đáp: "Được, không phải nàng, không liên quan gì đến nàng, đều là do tiện tỳ kia cắn càn."

Hắn không muốn tiếp tục đàm luận chủ đề mất hứng này nữa, cánh tay dài vươn ra ôm ta khỏi bàn, thả xuống trước giá áo cách đó hơn mười trượng.

Ta chưa kịp chuẩn bị, cả người đã nâng lên không trung, hoang mang ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn đang muốn làm gì?

Lý Tư Diễm đặt ta xuống, quay người mở rương y phục hắn tặng cho ta ra, lựa tới lựa lui bên trong, ra hiệu ta đến chọn một bộ.

Vào chừng hai tháng trước, Lý Tư Diễm đột nhiên phát hiện ta chỉ có vỏn vẹn mấy bộ y phục để mặc, toàn là lúc trước tặng cho đám Tiểu Kim Liên rồi được các nàng trả lại.

Do mặc nhiều lần, mấy món y phục bị mài mòn đến rất cũ kỹ. Sau khi hắn chú ý tới có chút không vui, hỏi ta tại sao không đi tìm Huệ Nguyệt làm y phục mới.

Lúc ấy ta im lặng một lúc rồi nói: "Ta còn tưởng ngươi thích phụ nữ nhà lành quần thoa áo bố."

Lý Tư Diễm bị ta làm tức đến bật cười, tức khắc gọi hai thợ may già nhiều năm kinh nghiệm ở Thượng Cung cục tới đo ni may áo cho ta, nhấn mạnh phải dùng loại vải tốt nhất, thêu hoa văn sang trọng nhất cho xứng với thân phận của ta mới được.

Vì thế mà Thượng phục mới nhậm chức chạy đến Tử Thần điện một chuyến, ôm vải vóc phù hợp yêu cầu nhất trong kho tới để cho ta chọn lựa.

Ta nhìn màu sắc già dặn kia suýt nữa hôn mê bất tỉnh: "Ngươi cho ta là bà lão bán bánh hòe đầu phố sao?"

Lý Tư Diễm cầm lên một xấp vải màu hồng cánh sen cành hoa quấn quanh, ướm thử lên eo ta, cân nhắc một hồi, nói: "Trẫm cảm thấy rất hợp với nàng."

"Xấu, bà ta cũng chưa bao giờ mặc y phục xấu như vậy!" Ta giận dữ kháng nghị.

"Thôi được, vậy bảo bọn họ đổi lại." Hắn không quá tình nguyện.

Dưới sự đích thân đốc thúc của Lý Tư Diễm, Thượng cung cục làm việc ngày đêm, cuối cùng kịp làm cho ta mấy bộ mùa thu vào lúc giao mùa.

Đều là kiểu dáng trong cung, váy dài quấn ngực chiết eo, vô cùng khảo nghiệm dáng người.

Trong một rương lớn y phục, Lý Tư Diễm thích nhất một bộ nhu

quần màu hoàng đằng phối với đàn lĩnh thượng y màu đỏ lựu. Mỗi lần ta mặc vào, hắn tất sẽ kéo ta lại ôm hôn mấy hồi, còn ăn ngay nói thật rằng bộ váy vàng này khiến cho người ta rất muốn xé mở tìm tòi đào nguyên.

Ta hỏi hắn "tìm tòi đào nguyên" là có ý gì, hắn chỉ cười không nói, thoáng chốc ta hiểu ra, giận tím mặt, từ đó không bao giờ mặc bộ váy vàng này nữa.

***

Ta chọn một bộ y phục tơ tằm màu xanh sẫm thường mặc trên giá áo mặc vào, cúi đầu hỏi hắn: "Bệ hạ muốn dẫn ta ra ngoài sao?"

Lý Tư Diễm bảo ta sửa soạn nghi dung, ý là muốn dẫn ta ra ngoài đi dạo.

Quả nhiên, hắn chọn giúp ta hai món trang sức đeo lên, gật đầu nói: "Trẫm dẫn nàng đi hồ Thái Dịch bắt cá."

Trước mắt ta suýt nữa tối sầm lại.

Lại là bắt cá! Lại là bắt cá!

Đây là lần thứ ba bắt cá trong tháng này rồi!

Mỗi lần mang ta ra ngoài, không phải bắt cá thì là bắt thỏ, cũng không biết tại sao hắn nhất quyết phải làm khó dễ động vật nhỏ như vậy...

"Được rồi." Ta ủ rũ cúi đầu nói: "Vậy bắt cá xong thì sao?"

Lý Tư Diễm nhận ra ta không hăng hái lắm, thế là trầm ngâm nói: "Khánh Phúc nói hồ Thái Dịch có hai con tiên hạc tới, đang đậu ở đầm sen ngoài Thanh Tư điện, trẫm bắt về cho nàng chơi."

"Tiên hạc là báo hiệu điềm lành, bệ hạ chớ có tổn thương bọn chúng." Ta nghiêm túc nói.

Lý Tư Diễm hơi có vẻ không vui nhưng không thể hiện ra, vẫn nhẫn nại hỏi ta: "Vậy nàng thích cái gì?"

Ta nhiệt tình nói: "Chi bằng bệ hạ cho ta nuôi một con mèo làm bạn đi, ta muốn mèo hoa, tốt nhất là chừng ba tháng tuổi."

"Không được." Hắn dứt khoát từ chối.

Ta có phần bất ngờ. Gần đây hắn nghe lời ta răm rắp, hiếm khi từ chối ta một lần, còn là một yêu cầu không quá đáng.

Khánh Phúc thấy tình hình như vậy, lén lút chỉ điểm: "Bệ hạ ghét mèo."

"Tại sao vậy? Ngươi từng bị cào sao? Hay là từng bị cắn." Ta hả hê cười nhạo Lý Tư Diễm: "Yên tâm đi, mèo có linh tính, ngươi không chọc vào nó, nó còn lâu mới thèm để ý đến ngươi."

"Không được." Lý Tư Diễm vẫn câu nói đó, một tay kéo lấy eo ta, ôm ta đi ra ngoài điện: "Trẫm đi bắt tiên hạc cho nàng."

"Ta đã nói tiên hạc là linh vật, không thể tổn thương bọn chúng, làm sao ngươi không nghe vậy?"

"Được, vậy chỉ nhìn xem thôi."

Lý Tư Diễm thuận miệng đồng ý, vừa buông tay áo văn mây xuống, cầm thật chặt tay ta dưới tay áo.

Giữa thu, lá ngân hạnh rụng đầy đình, giày vải đạp lên vang tiếng xào xạc. Ta nheo mắt lại trước ánh mặt trời chói mắt, chẳng mấy chốc, một chiếc lọng lớn đã che đi ánh sáng giúp ta.

Tinh ý như vậy đương nhiên là Huệ Nguyệt tỷ tỷ của chúng ta.

Túc Tịch bị Bình Sinh làm bị thương nặng, nghỉ ngơi hơn hai tháng mới miễn cưỡng nhặt về cái mạng nhỏ. Lý Tư Diễm hào phóng thưởng cho nàng một đống đồ tốt và danh hiệu vinh dự, cũng cho nàng kỳ nghỉ dài hạn.

Kể từ đó, lực lượng chính hầu hạ ở ngự tiền trở thành Huệ Nguyệt và Thiền Nhi.

Ta vẫn luôn tìm cách để sau này chuyển ra khỏi Tử Thần điện, xin một cung điện mới để đặt chân, cho nên phải bắt đầu bồi dưỡng cung nhân đắc lực của mình từ sớm. Ta giao cả Kim Liên Kim Liễu, Ý Đắc và một đám tiểu cung nhân mới chọn ra kia cho Huệ Nguyệt huấn luyện, khiến Huệ Nguyệt mệt đến căng mắt.

Trời nắng gắt cuối thu trải đầy, nàng còn phải che ô cho ta, quả nhiên là nữ vương làm công kính nghiệp nhất cung Đại Minh.

Ta nói với Lý Tư Diễm: "Một mình Huệ Nguyệt hầu hạ hai người chúng ta, ngươi nên tăng chút tiền lương cho nàng."

Tay giơ ô của Huệ Nguyệt sững lại.

Ta thử từ từ thăm dò nói: "Về sau nếu ta chuyển đến cung điện khác ở, có lẽ rất khó tìm được cung nhân tài giỏi như nàng."

"Nói lời ngốc nghếch gì đó?" Lý Tư Diễm bình tĩnh quả quyết nói: "Nàng sẽ luôn luôn ở Tử Thần điện."

"Luôn luôn không danh không phận nằm cùng một cái giường với ngươi sao?" Ta cũng bình tĩnh đối chọi với hắn: "Ta cũng coi như là nương tử của gia đình thanh bạch. Ngươi không thể bắt nạt ta như vậy."

Bước chân Lý Tư Diễm dừng lại, quay đầu nói: "Nàng đang đòi trẫm phân vị?"

"Đúng."

Sau phút bất ngờ ngắn ngủi, hắn lập tức lấy lại sự sáng suốt vốn có, ánh mắt cẩn thận quan sát nét mặt ta, dường như đang thông qua mỗi một cử động cơ mặt ta để đọc ra suy nghĩ thật sự của ta lúc này.

Lòng bàn tay ta âm thầm đổ mồ hôi lạnh. Ta cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh, tránh khỏi bàn tay hắn, chỉ vào Thanh Tư điện giữa khói sóng mênh mông ở nơi xa, nói: "Không cho ta phân vị, ít nhất cũng phải cho ta một gian cung điện của mình chứ? Vương Phù Vương một mình ở Thanh Tư điện lớn như vậy, ta lại phải chen chúc trong một gian phòng với ngươi, như vậy không công bằng."

Lý Tư Diễm cười khẩy một tiếng: "Nàng có thể hỏi nàng ta xem có bằng lòng đổi với nàng hay không? Nàng ở tòa lớn của nàng ta, nàng ta đến ở cùng trẫm."

Có chuyện tốt đến vậy sao? Một giây nào đó, ta đã thật sự động lòng.

Lý Tư Diễm bắt gặp nụ cười ngây ngô thoáng qua của ta, trong mắt gần như ngưng kết sương lạnh, tay nắm tay ta cũng dần dần siết chặt, dường như đang dốc hết sức kiềm chế cơn giận của mình.

Giờ khắc này chắc chắn là hắn hận, hận ta không muốn nhận mệnh, càng hận diễn xuất của ta quá kém, không lừa được hắn.

"Chuyện này không có bất kỳ khả năng xoay chuyển nào cả."

Lại là lời từ chối dứt khoát.

"Nàng muốn phân vị, muốn tôn vinh, trẫm đều có thể cho nàng.

Nhưng trẫm sẽ không cho nàng rời khỏi Tử Thần điện." Hắn lạnh lùng nói: "Cho dù nàng nằm trong quan tài cũng phải ngủ cùng một gian mộ thất với trẫm."

"Ò..." Ta kéo dài giọng, lẩm bẩm nói: "Ta chỉ nói vu vơ thôi, không cho thì không cho, tự dưng nóng nảy cái gì."

Lý Tư Diễm im lặng không lên tiếng, chỉ một mực kéo ta đi về phía trước.

Ta thấy thái độ hắn kiên quyết như vậy, trong lòng cực kỳ chán nản: Lý Tư Diễm còn giam cầm ta trong Tử Thần điện ngày nào thì ta không được tự chủ ngày đó.

Ngay cả cửa còn không ra được, càng đừng nói đến kế hoạch rời đi về sau. Với mức độ nghiêm ngặt của Tử Thần điện, ta vừa nhóm lên một ngọn lửa nhỏ, có thể có mười mấy thị vệ xông lên đồng loạt dập tắt nó rồi.

Chẳng lẽ biểu hiện của ta quá gấp gáp? Ta âm thầm phiền muộn.

Vẫn nên đổi cách khác thôi.

"Bệ hạ biết bên ngoài đặt điều ta như thế nào không?" Ta sa sút nói.

"Trẫm có thể cho bọn họ ngậm miệng."

"Bịt miệng dân khó hơn ngăn nước dòng sông, nào có đơn giản như vậy. Mặc dù ta không nghe được lời đồn thổi bên ngoài, nhưng cũng có thể đoán được đại khái, bọn họ đều mắng ta hồ ly tinh mê hoặc chủ, làm loạn triều chính có đúng không?"

Ta càng nghĩ càng khó chịu, đối với người xuất thân kiểu như chúng ta mà nói, chuyện không thể chịu đựng được nhất chính là bị người ta chỉ trỏ sau lưng.

Lý Tư Diễm không ngừng bước chân, giọng nói lạnh lẽo từ phía trước vọng tới: "Tại sao phải để bụng đến lời đặt điều của một đám giun dế? Bọn họ mắng nàng chẳng qua xuất phát từ lòng ghen ghét, hận bọn họ không có cơ hội này thôi. Nếu như trẫm thả ra tin tức muốn cưới nữ nhi nhà bọn họ, nàng có tin từng người bọn họ đều sẽ khom lưng luồn cúi đảm đương cái danh quốc trượng gia này hay không?"

"Nhưng mà..."

Hắn ngắt lời, nói: "Nàng không thích nghe, trẫm tự sẽ cho người xử lý, cũng đừng mượn cớ để mưu tính những thứ khác."

Ta đành phải ngượng ngùng ngậm miệng.

Đi được hai bước, Lý Tư Diễm ngại đường xa, gọi bảo liễn của Hoàng đế đến cho ta. Trong tiếng kháng nghị của ta, hắn không nói lời gì nhét ta vào, nhét xong còn chê bai nói: "Nàng cũng từng ngủ giường ngự của trẫm rồi, còn không dám ngồi liễn của trẫm? Đúng là nhát gan."

Ta bổ nhào chạy ra bên ngoài, hoảng sợ nói: "Cái này sao có thể đánh đồng? Ngươi nghĩ xem, ta ngủ giường của ngươi có mấy ai trông thấy? Ngồi bảo liễn thì nửa cái cung này đều biết!"

"Phiền phức." Hắn vung tay lên: "Nàng đã không muốn bị người khác nhìn thấy thì gọi người đến che bộ chướng là được."

Bộ chướng là thứ đồ thiểu năng của các danh gia vọng tộc triều Tấn phát minh, dùng để trải hai bên đường che chắn tầm nhìn người qua đường, đảm bảo nữ quyến xuất hành không bị trông thấy.

Do cực kỳ tốn nhân lực, động một cái là cần hơn mấy chục người đến cầm màn trướng trong tay rồi di chuyển, cho nên hiện giờ thứ này chỉ có gia đình bảo thủ cứng nhắc, thích làm màu nhất mới sử dụng.

Ta ức đến thở không ra hơi, Lý Tư diễm hắn rốt cuộc có biết hai chữ "khiêm tốn" viết thế nào không?!

"Ta không muốn!" Ta quả quyết nói không, bám chặt lấy hai cái khung bên cạnh bảo liễn: "Bảo liễn quá rêu rao, nếu ta tùy tiện ngồi bị Ngôn quan trông thấy, nhẹ thì bị trừng phạt nhỏ, nặng thì để tiếng xấu muôn đời, ta cần thể diện! Tự ta có thể đi tới được!"

"Thanh Tư điện xa xôi, không có kiệu liễn thì chắc chắn phải đi mất một canh giờ. Về phần Ngôn quan nàng nói, nàng yên tâm đi, không có mệnh lệnh của trẫm, bọn họ không dám viết linh tinh." Lý Tư Diễm tự tin nói.

"Ngươi lại ép buộc Sử quan!" Lửa giận của ta bùng lên: "Sử quan chúng ta xui tám đời mới đụng phải Hoàng đế như ngươi!"

Lý Tư Diễm thấy ta nổi giận đành mềm giọng dỗ dành nói: "Được được được, không ngồi thì không ngồi. Trẫm bảo Huệ Nguyệt tìm cho nàng kiệu liễn hình thức bình thường."

Huệ Nguyệt nghe đến đầu xì khói, đi không được ở cũng không xong, bó tay lui sang một bên, chờ chúng ta cãi ra một điều lệnh rồi nàng đi làm là được.

Cuối cùng chiến dịch này chấm dứt với sự nhượng bộ của Lý Tư Diễm, ta xị mặt không muốn để ý đến hắn, Lý Tư Diễm cũng biết điều không chọc đến ta.

***

Mãi khi đến nơi, lúc Tiểu Kim Liên giục ta xuống liễn, sắc mặt ta mới dịu đi, chầm chậm vén rèm lên.

Vừa xuống liễn, ta đã đối diện với một khuôn mặt xinh đẹp tựa phù dung Thục quốc.

Ta sững sờ, mỹ nhân cũng sững sờ. Nụ cười dịu dàng lễ độ trên gương mặt ban đầu sụp đổ vào khoảnh khắc nhìn thấy ta, như bị một tia sét đánh trúng vậy.

Mặt nàng ta thoáng chốc tái đi, ta lại phụt cười một tiếng.

Ồ, đây không phải người quen cũ của chúng ta - Vương Phù Nương sao?

Chương 51: Du hồ, lừa dối và gài bẫy

Ở ẩn ba tháng có lẻ, cuối cùng cũng chờ được đến ngày Hoàng đế nhớ tới Thanh Tư điện, Vương Phù Nương cảm thấy mùa xuân của mình tới rồi.

Vì thế rất chăm chút ăn vận một phen, bên tóc mai cài một đóa trâm hoa cúc xanh thanh nhã. Mặc dù khinh thường Thẩm Anh hồ ly mê hoặc người, nhưng để lọt vào mắt xanh của Hoàng đế nên vẫn cố ý bắt chước cách ăn mặc của nàng, mặc y phục giản dị, không đeo đồ trang sức, bên eo dắt một cái túi tiền vải rách cũ kỹ.

Ta tròn mắt nhìn, còn tưởng rằng tỷ muội song sinh đứng đối diện, không nhịn được bật cười.

Vương Phù Nương lập tức giận tím mặt.

Mẹ nó, ai ngờ được chẳng những Hoàng đế không nghiêm túc đến thăm mình, thậm chí còn mang theo một nữ nhân khác. Cười, nàng ta còn đang cười!

"Vương tài nhân, đã lâu không gặp nha." Ta cười tủm tỉm nói.

Sắc mặt Vương Phù Nương xanh xám, rít ra mấy chữ từ trong kẽ răng: "Từ biệt mấy tháng, dạo này Thẩm nương tử có khỏe không?"

"Tạm được đi." Ta thành thật nói: "Khí sắc Vương tài nhân không tệ."

Vừa rồi khí sắc còn tốt, nhưng từ lúc nhìn thấy ta, sắc mắt nàng ta đen đi trông thấy.

Lý Tư Diễm liếc mắt nhìn trang phục của Vương Phù Nương, lông mày bỗng nhăn lại, không vui nói: "Thẩm Anh không biết ăn mặc,

suốt ngày mặc như cái bao tải rách, từ lâu trẫm đã cảm thấy khó coi. Mấy tháng không gặp, làm sao nàng cũng học nàng ấy rồi?"

Ta cũng tốt bụng nhắc nhở: "Vương tài nhân quốc sắc thiên hương, hợp nhất trang phục lộng lẫy, xanh vỏ cua quả thật không hợp, vẫn là màu sắc tươi sáng tôn nhan sắc của cô hơn."

Vương Phù Vương bị chê trách đến sắp khóc: "Nếu bệ hạ không thích, vậy bây giờ thiếp sẽ đi thay."

Lý Tư Diễm khoát tay: "Không cần, hôm nay nàng lui xuống trước đi, hôm khác trẫm quay lại."

Hắn vừa nói vừa kéo vai ta qua, nói: "Khánh Phúc đã đi chuẩn bị thuyền, nàng lên liễn nghỉ một lát đi."

Ta nhìn bóng lưng lạc lõng của Vương Phù Nương một cái: "Nàng không đi cùng chúng ta sao?"

Lý Tư Diễm bực bội nhíu lông mày: "Trẫm chỉ định đi qua Thanh Tư điện thôi, nàng ta nghe được tin tức quấy rầy hai chúng ta, còn ăn mặc như vậy, quả thực không tinh ý."

Ta cảm thán trong lòng, nam nhân ấy à, luôn luôn tuyệt tình với nữ tử mình không để trong lòng.

"Hai người không vui." Ta nói: "Chi bằng dẫn theo nàng đi."

Không đợi Lý Tư Diễm ngăn ta lại, ta đã vùng khỏi hai tay hắn, cao giọng nói: "Vương tài nhân, bệ hạ đổi ý, hắn muốn mời cô cùng đi du hồ!"

Mỹ nữ dừng bước chân, kinh ngạc quay đầu, hai mắt sáng rỡ.

"Thật, không lừa cô." Ta chém gió: "Bệ hạ còn nói chi bằng Tài nhân thay một bộ y phục thoải mái, để tránh lát nữa hoạt động không

tiện."

Mây đen trên mặt Vương Phù Nương được quét sạch, gật đầu như gà con mổ thóc.

Người này không quá thông minh, nhưng có một điểm tốt đó là mừng giận hiện hết lên mặt, diễn xuất nát bét y như ta.

Nhưng có câu nói "đi thuyền nước ngược, không tiến ắt lùi". Gần đây, để lừa gạt Lý Tư Diễm, ta dần dần nhìn ra lối đi của nghệ thuật biểu diễn, diễn xuất tiến bộ vượt bậc, nhưng Vương Phù Nương vẫn đang giậm chân tại chỗ, ngồi vững cái ghế cây chổi vàng đứng đầu cung đình.

Sau khi ta hô xong, Vương Phù Nương hoan hỉ đi thay y phục. Ta cười hì hì với Lý Tư Diễm: "Ba người du hồ, có thể nói là cuộc chơi phong nhã. Chúc mừng ngươi ngồi hưởng phúc Tề nhân[1] ha."

(1) Ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp.

Mặt Lý Tư Diễm thối cực kỳ, đốt ngón tay siết chặt đến kêu răng rắc.

"Giận rồi à?" Ta hỏi.

Hắn lãnh đạm nhìn ta một cái, chắp tay không nói.

Ta bĩu môi: "Đáng đời, ai bảo ngươi vừa mới đắc tội ta."

"... Được rồi, lần sau không mang theo nàng nữa, như vậy được chưa?"

Biểu cảm của hắn hơi thả lỏng, nhưng vẫn không trả lời ta.

Ta lườm một cái trong lòng, nghĩ thầm kinh nghiệm yêu đương của bà đây phong phú như vậy, còn không dỗ được ngươi chắc? Ta lập

tức vươn tay kéo cổ áo hắn lại, hôn "chụt" một cái lên má hắn: "Ta đã nhượng bộ rồi, được đằng chân lân đằng đầu cũng phải có mức độ thôi."

Trông Lý Tư Diễm còn muốn được đằng chân lân đằng đầu thêm chút nữa, nhưng ta không cho hắn cơ hội này, "hừ" một tiếng, quay người đi mất.

Đối phó với nam nhân quan trọng nhất một điểm chính là vĩnh viễn đừng cho hắn quá đắc ý.

Hồ Thái Dịch rộng lớn mênh mông, gần bờ trồng liễu mờ hoa sen. Gió từ Tam Sơn thổi tới, ta thoải mái hơi nheo mắt lại, nhớ tới câu thơ trước kia từng đọc: Cung oanh báo hiểu thụy yên khai, tam đảo linh cầm phất thủy hồi.

Dù cho thân hãm ngục tù, bản năng con người cũng sẽ tìm kiếm tự do hạnh phúc.

Ánh mắt Lý Tư Diễm cũng trống rỗng rơi vào phương xa, dường như trên đảo Bồng Lai có thứ rất hấp dẫn hắn. Hai người chúng ta ai nấy đều ngẩn người. Trong yên tĩnh, một con chim chân dài mảnh lướt qua mặt hồ, phá vỡ cái bóng của điện Bồng Lai.

Cái bóng vỡ nát nhanh chóng trở về dáng vẻ ban đầu, lúc này trong hình ảnh có thêm một mỹ nhân đầu đội hoa tươi. Vương Phù Nương thay y phục xong, khấp khởi rảo bước tới: "Xin hỏi bệ hạ khi nào xuất phát?"

Cứ thế, ba người chúng ta hợp thành một nhóm tạm thời đi xem chim, đồng loạt trèo lên thuyền hoa dành riêng cho Hoàng đế của Lý Tư Diễm.

Thuyền hoa này bộc lộ hoàn hảo thẩm mỹ tệ hại của nhà lão Hoàng đế được kế thừa từ đời này sang đời khác, phải nói là hoa hòe hoa sói lòe loẹt. Ấy vậy mà Lý Tư Diễm còn rất tâm đắc, chủ động hỏi ta

thuyền của hắn thế nào, còn nói nếu thích thì mỗi tháng đều mang ta đi ngồi một lần.

Vương Phù Nương vẫn không biết ý như trước, còn tưởng rằng Lý Tư Diễm hỏi nàng ta chứ, được sủng mà lo chủ động nói: "Bẩm bệ hạ, thiếp rất thích, từ thuyền trông được sơn thủy, có một phong vị khác."

Nhân lúc Lý Tư Diễm đối phó với nàng ta, ta vọt đến bên cạnh Ngụy Hỉ Tử theo hầu, đập mạnh lên vai hắn, nói: "Hỉ Tử lão ca, hai chúng ta làm thơ đi."

Ngụy Hỉ Tử kinh hãi, nắm chặt giấy bút, liên tiếp lùi về phía sau mấy bước: "Vi thần không dám!"

Ta trông về phía Bồng Lai đang độ thu về, cảnh đẹp lá rụng trắng rừng, hứng thơ đã lâu không có chợt nổi lên, lưu loát múa bút làm một bài thơ thất luật.

Chỉ tiếc không ai tình nguyện giao lưu với ta, ngược lại cẩu Hoàng đế đến xem một chút, đánh giá vô vị một câu "rất hay", ta hỏi hắn hay ở chỗ nào, hắn cho ta xem cái gáy lặng thinh.

Một khắc sau, Vương Phù Nương nhẹ nhàng đến bên cạnh hắn, cười bắt chuyện với hắn, nhưng mà trông sắc mặt Lý Tư Diễm thì hắn rất hi vọng đại mỹ nhân trước mặt mau mau biến mất.

Ta ở bên cạnh xem kịch vui vẻ vô cùng, nhân lúc Vương Phù Nương xung phong nhận việc đi cầm dây lụa cho Lý Tư Diễm, ta chớp chớp mắt, kéo cổ áo hắn qua, ghé vào tai hắn nói khẽ: "Ngươi muốn cho nàng không làm phiền ngươi không? Ta có cách đó."

"Cách gì?"

Lý Tư Diễm liếc xéo ta, cơ thể lại bất giác cúi xuống bằng chiều cao của ta, dường như hy vọng ta dùng sức thêm chút nữa vậy.

"Nếu như ta có thể làm được, ngươi cho ta ôm con mèo về nhé." Ta không đợi hắn đồng ý đã buông tay xuống, đẩy hắn đến đuôi thuyền: "Cứ quyết định như thế."

Không bao lâu sau, Vương Phù Nương thướt tha đi tới, nhìn quanh một vòng không thấy bóng dáng Lý Tư Diễm, lộ ra vẻ thất vọng.

Ta mời nàng ta cùng ngắm cảnh, Vương Phù Nương không mấy vui vẻ nhìn ta, nhã nhặn trả lời: "Phù Nương thô tục, không quấy nhiễu nhã hứng của Thẩm nương tử."

Nói xong nàng ta hất cái cằm cao quý của mình.

Ta nói: "Thật sự không ngắm ư? Không sao, chỉ ngắm cảnh thôi, không làm thơ."

Vương Phù Nương kiêu ngạo nói: "Thẩm nương tử cứ tự nhiên."

Ta phụt cười một tiếng.

"Thật đáng tiếc, ta vốn định truyền thụ cho Vương tài nhân thuật quyến rũ của ta, nhưng Tài nhân khinh thường chút tài vặt này của ta vậy thì coi như ta chưa nói gì." Ta làm bộ tiếc nuối, đứng dậy rời đi.

Còn chưa đi được bước thứ hai, tay áo đã bị nàng ta kéo lại. Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi: "Ngươi thật sự biết mị thuật! Ngươi là Hoàng đại tiên sao?"

"Hoàng đại tiên?" Ta hơi không bắt kịp suy nghĩ của nàng ta.

Vương Phù Nương nghiêm túc nói: "Nếu ngươi thật sự là Hoàng đại tiên, dựa vào mê hoặc tâm trí bệ hạ mới được sủng ái, vậy bản cung khuyên ngươi mau chóng rời đi, không thì bản cung sẽ mời các đạo trưởng của đền nổi danh thiên hạ đến tróc nã ngươi."

Nàng ta thấy ta không có phản ứng thì luống cuống: "Đạo trưởng của đền Huyền Đô pháp lực tinh thông! Yêu nghiệt ngươi ắt không đường chạy trốn!"

Ta nghĩ nát óc xem Hoàng đại tiên rốt cuộc là thứ quỷ gì, nửa ngày mới nhớ ra, hình như trước kia từng thấy trong quyển bút ký nào đó, đây là tôn xưng của nông thôn phương Bắc với chồn vàng đại tiên.

"Tài nhân nhầm rồi, mê hoặc nam nhân phải là hồ ly mới đúng, liên quan gì đến chồn?" Ta kiên nhẫn sửa lại.

Vương Phù Nương im lặng hồi lâu, cuối cùng nhỏ giọng nói: "Mặc kệ ngươi là yêu quái gì, nếu như ngươi truyền thụ một chút... yêu pháp của ngươi cho bản cung, bản cung sẽ không vạch trần việc này."

"Muốn học?" Ta nói: "Ghé tai qua đây."

Vương Phù Nương lập tức ngồi xuống.

"Ta thiết kế cho cô một kịch bản, cô dựa vào đó diễn thử xem." Ta nói: "Đầu tiên cô phải giả vờ không hề có lòng ái mộ với bệ hạ, ngày thường ẩn ý đưa tình chỉ là lấy lệ với hắn mà thôi, nói ngắn gọn tất cả đều là giả vờ."

"Tại sao?"

Ta lải nhải nói: "Tính người vốn tiện, cô càng không thèm để ý đến hắn, hắn càng không xa được cô."

Vương Phù Nương trầm ngâm: "Ngươi nói có lý, nhưng ba tháng trước ta còn không gặp mặt bệ hạ, cũng đâu thấy người không xa được ta?"

Ta chỉ đành phải nói: "... Cô cứ tìm đạo sĩ thu phục ta trước đi."

"Không được." Nàng ta nói: "Bất kể có hữu dụng hay không, ta đều phải cố gắng thử một lần vì bệ hạ."

Lúc này người bất an đến lượt ta.

Thực ra lúc trước chỉ là nhất thời nổi hứng muốn trêu chọc Vương Phù Nương một chút, không ngờ nàng ta dễ bị lừa như vậy, dễ lừa đến mức ta bắt đầu nghi hoặc tại sao Vương gia lại đưa nàng ta vào cung? Không sợ trí lực của nàng ta giảm sút, kéo toàn tộc xuống nước sao?

Đang nói đến đây, Huệ Nguyệt đi tới, nói Lý Tư diễm đang gọi hai chúng ta qua. Vương Phù Nương nhìn ta không thôi, chợt nhớ tới lời ta dạy bảo, khuôn mặt nhỏ đanh lại, cao ngạo nói: "Đúng là phiền phức."

Huệ Nguyệt nhướn lông mày không tỏ vẻ gì.

Ta suýt nữa cười ra tiếng, đột nhiên cảm thấy thực ra Vương Phù Nương cũng rất đáng yêu.

Chắc chắn là trong lúc ông trời nặn mặt cho nàng ta không cẩn thận đá bay bình đựng trí khôn mới tạo thành hậu quả khôi hài như thế.

***

Lúc ta đang lừa gạt Vương Phù Nương, Lý Tư Diễm đang câu cá.

Hắn gọi chúng ta qua không gì khác ngoài muốn khoe khoang con cá chép to mình câu được thôi.

Ta cổ vũ một cách không có tình cảm như thường lệ: "Con cá này chắc chắn là cực kỳ thơm ngon."

Vương Phù Nương đầu tiên là giả vờ không hề cảm xúc, sau đó mới

nhếch khóe miệng cười một tiếng: "Bệ hạ thật giỏi."

Lý Tư Diễm lại mang hai bọn ta đi xem tiên hạc.

Ta viết lách lâu năm, thị lực không tốt, chỉ có thể nhìn thấy một đống loài chim trắng phau nhảy tới nhảy lui trên bãi ven hồ, thuận miệng khích lệ nói: "Đẹp quá." Sau đó cúi đầu suy nghĩ làm thơ nhất bán.

Vương Phù Nương cũng cố gắng kiềm chế ham muốn nịnh hót của mình, đôi mắt đẹp liếc xéo đi, lạnh nhạt nói: "Tiên sơn tiên hạc chính là dấu hiệu điềm lành, nhờ phúc của bệ hạ mà được trông thấy, thiếp vui vô cùng."

Lý Tư Diễm kinh ngạc nhìn nàng ta một cái.

Hoàng đế bình thường nào sẽ gặp phải tình huống quái lạ như vậy, mang hai nữ nhân ra ngoài du hồ, hai nữ nhân lại đều xa cách với hắn.

Ta thì cũng đành, dù sao Lý Tư Diễm đã sớm quen sự lạnh nhạt của ta, nhưng Vương Phù Nương một khắc trước con ân cần như con bươm bướm, chớp mắt đã trở nên lạnh lùng như băng, điều này thật dễ khiến người ta khó hiểu.

***

Ban đêm sau khi trở về Tử Thần điện, Lý Tư Diễm cố ý đến hỏi ta bỏ thuốc mê gì cho Vương Phù Nương mà lại khiến nàng ta lần đầu tiên yên tĩnh.

Ta cười hì hì thuật lại cuộc đối thoại ban ngày một lần, nhân tiện chế giễu Lý Tư Diễm tìm vợ bé quá ngốc, kéo tụt chất lượng hậu duệ Hoàng gia.

Không ngờ Lý Tư Diễm gật đầu nói: "Ngốc thì ngốc vậy, những nữ

tử này chẳng qua là lễ vật đại tộc thế gia đưa tới, trẫm vốn cũng không có ý định sinh con với bọn họ."

Ta gắp một miếng thịt cá bỏ vào miệng, ú ớ nói: "Ta cũng nhìn ra rồi, ngươi không thích gọi các nàng thị tẩm, đương nhiên các nàng không sinh được con."

Hắn xoa xoa đầu ta cách một bàn: "Đương nhiên, không phải nữ nhân mình chọn, ngủ cùng cũng có ý nghĩa gì?"

"Nhưng ta nghe người ta nói, nam nhân đều gặp người nào yêu người đấy, cho dù không thích cũng không ngại lấy về làm người nhà."

"Chỉ có nam nhân dung tục mới như thế." Lý Tư Diễm nói: "Tiên hoàng chính là như vậy. Mặc dù ái mộ Quý phi, nhưng vẫn hái hoa ngắt cỏ ở bên ngoài. Loại người này không xứng làm chồng cũng không xứng làm cha, để ông ta chết tử tế là trẫm đã khách khí rồi."

Nghe hắn nói xấu Tiên hoàng, ta thân là thần tử tốt của quốc triều tự giác bịt lỗ tai.

Sau khi yên lặng ăn mấy miếng cá xong, ta lại hiếu kỳ hỏi: "Ngươi thật sự chưa từng sủng hạnh cung phi nào sao? Ta nhớ mấy tháng ta bị ngươi đuổi đến Dịch Đình, ngày nào cũng có người nói ngươi lâm hạnh người mới..."

"Đó là để chứng minh không phải cứ là nàng mới được." Hắn buông mắt, tự giễu nói: "Kết quả nàng cũng biết đấy, trẫm không có cách nào động lòng với bọn họ. Lúc nói cười với nữ tử khác, trong đầu vẫn nghĩ đến nàng."

"Ngươi đúng là đồ cặn bã đùa giỡn nữ tử." Ta nói: "Chẳng khác gì Tiên hoàng."

Hắn cười cười: "Khi còn bé hận ông ta, thề tuyệt đối không làm người như vậy, nhưng về sau trẫm cũng càng lớn càng hư. Nàng nói đúng, trẫm đúng là cặn bã, bại hoại, vô liêm sỉ, sớm muộn cũng gặp báo ứng."

Mỗi lần Lý Tư Diễm thản nhiên thừa nhận mình rác rưởi, ta đều rất khó mắng tiếp. Người này đã tự nguyện từ bỏ lằn ranh đạo đức, trong phạm trù ngôn ngữ của nhân loại không có từ ngữ hắn không thể chấp nhận.

"Nhưng có lẽ nàng có thể lôi trẫm ra khỏi vũng bùn." Hắn chăm chú nhìn ta, nói: "Yêu là cái gì, tôn trọng là cái gì, làm quân tử thế nào, nàng đều có thể dạy trẫm. Chỉ cần có thể đổi lại một lòng một dạ của nàng, trẫm đều bằng lòng học."

Ta nghe lời này cảm thấy vô cùng quen tai, nhíu mày nghĩ một lúc: "Ngươi sao chép lời kịch từ trong thoại bản truyền kỳ nào thế?"

"Tỏa song u mộng, bản thảo lúc ấy nàng để lại cho Thục phi, trẫm vô tình nhìn thấy."

Ta trợn trắng mắt.

Dùng lời thoại ta viết để bẫy ta, cẩu Hoàng đế thật quá xấu xa.

Sau khi dọn bát xong, ta duỗi chân tay như một con mèo nhỏ, lười biếng nhoài người đến bên cạnh Lý Tư Diễm, nhắc nhở hắn: "Ban ngày ngươi đã đồng ý nếu ta khiến Vương Phù Nương im lặng, ngươi sẽ cho phép ta nuôi mèo, đúng không?"

Tư thế này có thể nói là mập mờ, ta như một tờ giấy mỏng manh dán trên tay áo hắn, cằm nhọn chọc chọc vào vai hắn, cảm nhận rõ ràng cơ thể của hắn hơi cứng ngắc.

"Thường ngày không phải nàng nói lý lẽ nhất sao? Làm sao bây giờ lại học ép mua ép bán rồi?" Hắn xoa lưng ta cách y phục mỏng, hôn

lên trán ta một cái.

"Không thích sao?" Ta duỗi người một cái: "Ngươi thật không hiểu phong tình. Đây không gọi là ép mua ép bán, đây gọi là làm nũng."

"Sai rồi, trẫm rất thích." Giọng nói trầm thấp của hắn quanh quẩn bên tai ta: "Nếu như nàng chủ tâm lấy lòng, thiên hạ không ai có thể ngăn cản được."

Hai chúng ta dựa vào rất gần, gần như có thể cảm nhận được tiếng hít thở khe khẽ của đối phương, nhưng mỗi người đều mang trong mình lòng riêng.

Ánh nến trên bàn ấm áp chiếu lên mặt chúng ta tựa như phủ một tầng sa vàng ấm, đến mức khuôn mặt chúng ta bắt đầu mờ ảo, như là một đôi phu thê bình thường nhất trên thế gian.

"Tại sao nhất định phải nuôi mèo?" Lý Tư Diễm nhỏ giọng hỏi ta.

Ta nghĩ ngợi: "Bởi vì mèo đáng yêu, còn biết bắt chuột."

Lý Tư Diễm nói: "Tử Thần điện của trẫm trông coi nghiêm ngặt, đừng nói đến chuột, ngay cả con ruồi cũng không vào được. Nuôi nó cũng vô dụng."

"Ngươi không thích động vật nhỏ mềm mại sao?"

"Trẫm không thích mèo chó, nuôi mình nàng là đủ rồi."

Ta đổi tư thế, chậm rãi nói: "Thực ra còn có một lý do, nhưng có chút khiên cưỡng."

"Nói nghe thử xem." Hắn nghịch ngón tay ta, thấp giọng nói.

"Gia đình Trường An phần lớn đều nuôi ít động vật, chó giữ nhà, mèo bắt chuột, còn có chim, vẹt. Không có những con vật nhỏ này

làm ồn bên cạnh, luôn cảm thấy nơi này không giống như là nhà."

Lý Tư Diễm im lặng không nói.

Hắn có thể cho ta thứ quý giá nhất thế gian, nhưng Hoàng cung vĩnh viễn không thể nào trở thành nhà của ta. Hắn hiểu rõ, ta không thuộc về nơi này.

"Lúc bệ hạ làm Hoàng tử không nuôi thú cưng sao?" Ta thử tán gẫu với hắn.

"Không nuôi." Hắn nói: "Lúc còn bé từng nhặt một con chó con, chưa được mấy ngày đã bị người ta chọc chết, từ đó trẫm không nuôi động vật nữa."

"Thật đáng tiếc." Ta than thở: "Nhưng bây giờ ngươi làm Hoàng đế rồi, bảo vệ được thú cưng của mình, sao không nuôi mấy con thử xem?"

Ta nhúng ít nước trà, viết lên bàn một chữ "nhà" kiểu triện, chỉ vào nói: "Nơi ở có người, có heo, có động vật, tất cả đều vui vẻ nháo nhiệt mới gọi là nhà."

Vẻ mặt Lý Tư Diễm mang sự mê mẩn nhàn nhạt.

Hắn chưa một ngày thể nghiệm sự ấm áp của gia đình, vừa lạ lẫm vừa quen thuộc với con chữ này, nhưng sự xuất hiện của ta nhen nhóm sự ngóng trông của hắn đối với khái niệm này, hắn bắt đầu động lòng.

Cạy mở vách ngăn trái tim, chú trọng một điều tuần tự nhi tiến. Hôm nay hắn nhượng bộ một lần thì về sau có thể nhượng bộ trăm ngàn lần.

***

Lý Tư Diễm không tùy tiện đồng ý với ta, chỉ nói sau này bàn lại.

Hôm sau hắn thượng triều trở về, có ít chính sự còn phải xử lý nên đi Duyên Anh điện trước.

Ta thì ở trong sân dạy nhóm cung nhân cốt cán của ta học chữ.

Dạy được nửa chừng, Lý Tư Diễm và mấy thần tử tâm phúc từ Duyên Anh điện đi ra. Sau khi chào hỏi vài câu, lại thuận đường xuất cung. Cách một bức tường cung, ta nghe thấy giọng của Lý Tư Diễm vọng tới đứt quãng: "Chó mèo nhà các khanh gần đây có đẻ con không? Nếu có thì ôm tới cho trẫm một con."

Ta khum tay thành hình cái loa, hô to ra phía ngoài: "Phải là mèo hoa nhé!"

Tiếng nói vừa dứt, âm thanh trò chuyện ngoài tường im bặt.

Các tiểu cung nhân học chữ thi nhau mím miệng cười.

Tinh thần ta nhàn nhã, chuyển cái ghế ngồi xuống, cười tủm tỉm nói với bọn họ: "He he, chuột trong điện chúng ta đều gặp họa rồi."

***

Hoàng đế muốn mèo, xem như là một chuyện đáng ngạc nhiên. Tin tức nhanh chóng truyền ra ngoài, các nhà thi nhau đưa mèo con mới sinh của nhà mình vào cung cho Hoàng đế lựa chọn, đủ các loại mèo hoa.

Hình thức có thể so được với cuộc tuyển tú quy mô nhỏ.

Ta và đám người Lý Tư Diễm, Khánh Phúc, Huệ Nguyệt đảm nhiệm vai trò đồng giám khảo của cuộc tuyển tú lần này, đưa ra lời bình về mọi mặt từ tính nết, màu lông, gia thế của mấy chục tuyển thủ kêu meo meo.

Cuối cùng Lý Tư Diễm, Huệ Nguyệt và Khánh Phúc nhất trí chọn một bé mèo con của nhà Thái phủ khanh trông cực kỳ trầm ổn, ngoan ngoãn, còn ta ầm ĩ đòi con giọng to nhất của nhà Hữu bộc dạ kia cơ.

"Mấy người không hiểu, giọng to, trọng tình cảm." Ta đấu lý.

Kết quả bỏ phiếu ba với một, cuối cùng do Lý Tư Diễm chốt hạ: "Nghe nàng."

Ta vui vẻ ôm con mèo giọng to của nhà Hữu bộc dạ, vuốt vuốt đỉnh đầu tròn của nó, quyết định đặt cho nó một cái tên kêu nhất.

"Huệ Nguyệt tỷ tỷ có tên gì hay không?" Ta hỏi Huệ Nguyệt, bởi vì nàng thường phụ trách đổi tên cho cung nhân mới tới.

Huệ Nguyệt lắc đầu: "Đã là thú cưng của Thẩm nương tử, tất nhiên là nên do Thẩm nương tử đặt tên. Nô tỳ không dám làm thay."

Khánh Phúc cũng ôm tay áo, vẻ mặt không liên quan đến mình, nói: "Lão phu cũng không rành xem tướng mèo."

Ta quay sang Lý Tư Diễm: "Bệ hạ thì sao?"

Trí tưởng tượng của Lý Tư Diễm tương đối nghèo nàn, nhìn chằm chằm con mèo nhỏ mềm mại trong tay ta hồi lâu, ngập ngừng nói: "Đạp Tuyết? Ngư Văn? Tướng Quân Chuột?"

Ta không hề nể tình chế giễu hắn: "Ngươi gọi một tiếng Tướng Quân Chuột ở An Ấp phường, mèo của nửa cái phường đều xông tới chỗ ngươi, xấu hổ lắm."

"Vậy nàng bảo gọi là gì?" Lý Tư Diễm cũng cảm thấy hơi nhàm.

Ta nói như chém đinh chặt sắt: "Gọi là Đại Mễ."

Lý Tư Diễm, Huệ Nguyệt và Khánh Phúc đồng thời câm nín.

Ta lại hùng hồn nói: "Mấy người không hiểu, tên xấu mới dễ nuôi! Lúc còn nhỏ sức khỏe ca ca ta yếu, về sau đặt một cái nhũ danh là Lư Nô mới chuyển biến tốt. Đại Mễ dù sao nghe cũng hay hơn Lư Nô nhé."

"Vậy còn nàng? Nàng cũng có nhũ danh?" Lý Tư Diễm nổi hứng thú.

"Đại danh của ta là Thẩm Anh, nhũ danh Anh Anh, tự Trạc Trần, hiệu Thương Lang." Ta dương dương đắc ý nói: "Cả họ lẫn tên không có một cái nào khó nghe."

"À." Lý Tư Diễm khá là tiếc nuối.

Ta giơ mèo con lên ngang mặt, đối diện với mặt mèo suy sụp của nó, nghiêm mặt nói: "Sau này mi tên là Thẩm Đại Mễ, phải bắt chuột thật giỏi. Chỉ cần làm tốt là sẽ có điểm tâm ăn."

Lý Tư Diễm ngồi bên cạnh chọc ngoáy: "Cái đầu nó còn không to bằng con chuột. Nàng phải nhốt nó vào, đừng để nó bị chuột bắt nạt."

"Không được phép đả kích người bạn nhỏ." Ta nói: "Đại Mễ là bé mèo tuyệt nhất."

Đại Mễ nghe không hiểu ta đang khen nó, chỉ phát huy ưu thế của nó, ngoác cổ họng kêu to meo meo, làm cho Khánh Phúc bực bội lườm một cái.

"Bé ngoan, đây chính là nhà của mi đó." Ta thỏa mãn vuốt nó mấy cái, đặt nó vào trong ổ mèo đã chuẩn bị từ trước.

Lý Tư Diễm ở bên cạnh nhìn, khóe môi nhếch lên nụ cười như có như không, ánh mắt dịu dàng.

Chương 52: Vườn bách thú Tử Thần điện

Lúc còn bé ta có một tâm nguyện giản dị, muốn mở một cửa hàng các loại động vật, nhiều năm qua đi... Không, phải nói là rất nhiều năm, tâm nguyện này được Lý Tư Diễm thực hiện cho rồi.

Không chỉ là chó mèo, Lý Tư Diễm còn kiếm cho ta các loại động vật nhỏ mà con gái sẽ thích như vẹt, thỏ, cá vàng. Đồng thời liên tục hai ngày, sau khi hắn tan triều sẽ ngồi xổm trước chuồng thỏ cùng ta xem thỏ ăn cỏ.

Ta cầm một cây rau hẹ, cùng Hoàng đế quây xem thỏ nhóp nhép, cứ cảm thấy hình ảnh này hết sức quỷ dị.

"Trong Hậu Hán thư có viết, Lương Kí xây một vườn thỏ ở phía Tây thành Lạc Dương, nuôi hơn mấy trăm con thỏ, hồi bé ta vẫn luôn muốn đi xem một cái."

"Lạc Dương loạn mấy trăm năm, cho dù từng có cũng đã hóa thành cát vàng từ lâu." Lý Tư Diễm nói: "Huống hồ nuôi mấy trăm con thỏ vậy còn gì là đất, đi một bước là một cái hố."

Ta lấy làm kinh hãi: "Thỏ biết đào hang sao?"

"Thỏ bình thường thì biết, nó thì không. Kể từ tổ tiên nó trở đi đã làm thú cưng cho người, không có ai dạy nó thỏ cần phải làm gì."

Ta thầm nghĩ cái Hoàng cung rác rưởi này, con người phải chịu khuôn phép, thỏ cũng không thoát khỏi kiếp này.

Lý Tư Diễm nhặt lên một cây rau hẹ, vô tình nhét vào trong miệng ba nhánh của thỏ con, nói: "Nó đã rất may mắn rồi, ít nhất rơi vào trong tay nàng, không cần màn trời chiếu đất, cũng không bị làm thành cổ áo lông thỏ."

Con thỏ run lên một cái thấy rõ.

"Ngươi đừng có dọa nó." Ta vội vã đuổi Lý Tư Diễm đi: "Ngươi không phê tấu chương sao? Cả ngày dính lấy ta làm gì?"

Lý Tư Diễm nói: "Triều chính an bình, không chuyện xảy ra, đương nhiên trẫm có thể làm chút chuyện muốn làm."

Hắn lại nói: "Tấu chương gần đây đều không có gì thú vị, toàn là khuyên trẫm gieo rắc mưa móc, khai chi tán diệp, sớm có một Thái tử."

"Bọn họ nói không sai." Ta ôm lấy Đại Mễ đi ngang qua: "Trông ngươi còn rất long tinh hổ mãnh, kết quả ngay cả con cũng không có, không sợ người ngoài nói ngươi ngoài mạnh trong yếu sao?"

Hắn quay đầu đi: "Việc này để sau rồi bàn, bây giờ trẫm còn chưa có ý định này."

***

Lúc đã cuối thu, thời tiết mang theo chút cảm giác đìu hiu. Hoa cúc nở rộ, nhụy hoa tiu nghỉu rũ xuống. Chúng ta xem thỏ xong, tưới nước cho hoa cúc của cung nữ, rồi cùng nhau thong thả tản bộ bên bờ hồ Thái Dịch, buổi tối vây quanh bếp lò ăn bánh bột ngô.

Giữa bữa ăn, ta thấy bầu không khí thích hợp, bèn từ tốn đưa ra yêu cầu: "... Ta muốn gửi thư cho thím."

"Được." Hắn thoải mái đồng ý.

"Có thể gửi thư cho đám Thượng Quan Lan, Giang ngự sử không?" Ta tiếp tục thăm dò hỏi.

"Có thể." Hắn nói: "Để Hổ Dược Nhi đưa giúp nàng."

"Ngươi sẽ xem trộm chứ gì."

Hắn rất thẳng thắn: "Nàng có thể viết, nhưng trẫm nhất định sẽ xem qua."

Ta không cam lòng nói: "Ngươi thật hẹp hòi."

Dù đeo trên lưng tiếng xấu hẹp hòi, Lý Tư Diễm cũng tuyệt không từ bỏ giám sát thư từ của ta.

Ta ngồi trước bàn múa bút thành văn, Lý Tư Diễm ngồi ở một bên, lau dầu bảo dưỡng cho đoản kiếm bảo bối của hắn, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn xem ta đang viết cái gì.

Có lẽ hắn chưa từng thấy thư nhà nghiêm túc, thoạt đầu chỉ tùy tiện liếc một cái, về sau dứt khoát ngồi vào trước bàn nhìn chằm chằm ta viết, vẻ mặt chăm chú, ngay cả kiếm cũng không còn lòng dạ lau.

Vì để cho thím an tâm, ta chuyên chọn chuyện thú vị để viết, viết Lý Tư Diễm mang ta đi chèo thuyền bắt cá, viết ta dạy các cung nữ viết chữ, viết tin đồn tình ái của Hổ Dược Nhi và Thiền Nhi... Cuối cùng cầm chân của Đại Mễ lên, đóng một cái dấu cho giấy viết thư.

Lý Tư Diễm không nhịn được bật cười.

Ta quay sang nhìn hắn: "Làm sao? Ta viết có gì không ổn?"

Hắn cười thích thú: "Không có gì không ổn, nhưng lần đầu tiên trẫm nhìn thấy loại thư nhà tranh chữ lẫn lộn còn nói nhăng nói cuội như thế này, cảm thấy rất thú vị."

"Thím ta thương ta, nếu ta không viết như thế, người sẽ luôn cảm thấy ta ở trong cung chịu ấm ức." Ta xếp giấy viết thư thành một xấp.

Ta chợt nhớ ra còn có một chuyện quên nhắc, thế là lại cầm bút lên, ghì bút viết xuống một hàng chữ lớn: Nếu có lời đồn nhảm quá quắt lọt vào tai, con sẽ bảo Hoàng đế trị.

Ta hạ bút quá mạnh, giọt mực nhỏ vẩy lên tay áo Lý Tư Diễm. Không thấy người kia có vẻ gì là bất ngờ: "Cũng chỉ có nàng dám không khách khí sai khiến Hoàng đế như thế."

Việc này lại khơi lên mối hận của ta, ta dữ dằn trừng hắn một cái, nhắm đầu hắn mà mắng xối xả: "Không sai ngươi thì sai ai! Cái đồ nghiệp chướng bừa bãi làm bậy, hại ta tự dưng mang cái danh yêu phi hại nước, làm ầm ĩ đến mức quần thần trong sạch đứng đắn đều không muốn qua lại với nhà ta, sợ truyền ra ngoài bị nói bám víu quyền quý!"

"Như vậy ngược lại trước cửa nhà nàng yên tĩnh đi không ít." Lý Tư Diễm dường như còn cảm thấy mình làm chuyện tốt.

Ta thở hồng hộc cau mặt nhìn hắn: "Tốt cái gì mà tốt! Bạn bè thân thích đều tránh không kịp, tháng ngày không có thể diện, không có danh dự làm sao mà sống? Cũng không biết mấy người bọn thím đã chịu bao nhiêu cái liếc mắt khinh thường."

Lý Tư Diễm suy tư một phen: "Nàng cần danh dự, vậy chi bằng trẫm phong thẳng cho nhà nàng tước vị, lại nâng thân phận cho nàng, chặn miệng đám người này."

"Nhà ta không thiếu tiền cũng không thiếu tên tuổi, bây giờ thiếu nhất chính là thể diện." Ta lạnh lùng nói: "Có câu không công không hưởng lộc, ngươi vô duyên vô cớ ban thưởng tước vị, bảo người khác nghĩ như thế nào? Thẩm gia dựa vào bán con gái giành được vinh hoa phú quý sao?"

Lý Tư Diễm không thầy tự tỏ trên con đường cân bằng quyền lực, nhưng lại không hiểu rõ sĩ diện, phép tắc và phong cách làm việc phức tạp giữa thế gia đại tộc. Mỗi lần ta vừa nhắc tới chữ "thể diện"

này, hắn đều tỏ vẻ hết sức đau đầu.

Lần này cũng không ngoại lệ, lông mày Lý Tư Diễm nhíu thành hình chữ Xuyên, đưa ra mấy biện pháp đền bù đều bị ta bác bỏ hết. Cuối cùng hắn cũng hiểu, đây là ta đang quanh co lòng vòng đưa ra yêu cầu với hắn, chỉ là yêu cầu lần này hơi quá đáng cho nên mới cần làm màu nhiều như vậy.

"Nói đi." Hắn nói: "Xem ra trẫm không đáp ứng cho nàng vài thứ, hôm nay nàng sẽ không bỏ qua."

Ta vừa nghe thấy có cơ hội, lập tức tiến tới gần, trông mong nói: "Ta muốn chuyển ra Tử Thần điện, làm một tiểu Tài nhân bình thường, như vậy bọn họ sẽ không cảm thấy ta là yêu phi nữa."

"Không được."

Lý Tư Diễm liếc xéo ta, châm chọc không nể tình: "Được rồi, đừng giả bộ quá lố. Bề ngoài nhìn như yếu ớt đáng yêu, thực ra bên trong toàn là suy nghĩ ranh ma."

Hắn cười nhạt, lại ôm ta vào trong ngực.

Nhất thời cả người ta run lên, cảm nhận được hơi thở ngâm ngẩm tức giận của hắn lướt qua cổ, tìm đến chỗ mạch máu, khẽ cắn một cái.

Cái cắn này không đau, ý cảnh cáo lớn hơn trừng phạt.

Giọng nói không cảm xúc của hắn trầm trầm vang lên bên tai ta: "Trẫm từng nói, nàng có thể gây sự vô lý, có thể xốc nóc nhà Tử Thần điện, có thể xé vải vóc tốt nhất, nhưng không được có suy nghĩ rời đi."

Hắn nói: "Mặc dù trẫm không biết nàng đang âm mưu cái gì, nhưng nàng có gia đình, có bạn bè thân thích, có tình lang cũ, dễ nắm bắt

hơn nhiều so với một người cô độc như trẫm, làm sao có thể đấu lại trẫm được đây?"

Ta ngoan ngoãn dựa đầu vào ngực hắn, nhưng trong lòng sáng như gương, cũng bởi vì đấu không lại mới muốn lừa gạt, chế ngự, lạt mềm buộc chặt, giả vờ hồn nhiên.

Ta hung hăng quay đầu đi chỗ khác, một tay đẩy mặt chó của hắn ra. Lý Tư Diễm liếm môi, nhìn ta chăm chú. Một khắc sau, hắn không kịp đề phòng bị ta đẩy ngã lên mặt bàn viết chữ, thư nhà mới viết xong bay tứ tung.

Ta hất cằm lên nói: "Lý Tư Diễm, ngươi cho rằng ta chưa từng nghiên cứu làm sao trốn đi ư? Nhầm rồi, bà đây đã xem địa đồ không dưới trăm lần. Tính từ đây ra bên ngoài, ta phải vượt qua gần mười cánh cửa canh phòng nghiêm ngặt mới có thể miễn cưỡng rời khỏi Trường An. Sau khi rời khỏi Trường An thì sao? Không có lộ dẫn, hộ tịch và vàng bạc trong người, ta chưa đi ra được một dặm đã bị bắt trở về. Ngươi sợ ta dọn ra ngoài như vậy, có phải không tự tin với an ninh Hoàng cung của ngươi không? Chẳng lẽ trong đó có sơ hở hay sao? Nói nghe thử xem?"

Hắn bật cười: "Không có sơ hở. Trẫm chỉ không muốn đi đường xa đến nhìn nàng thôi."

Ta nói: "Ngươi còn không muốn đi thêm một đoạn đường vì ta, còn nói thích ta cái gì?"

"Trẫm không muốn cách nàng quá xa." Hắn vừa khàn giọng trả lời, vừa đưa tay ôm lấy cổ ta, để cả người ta dựa vào trước ngực hắn.

Tim hắn đập rất nhanh, cơ thể nóng hổi.

"Trẫm luôn cảm thấy nàng quá mờ ảo, trên người không dính khói bụi trần gian, cho nên chỉ có thể đặt nàng ở trước mắt mới có thể an tâm." Hắn ôm ta, nói như mê sảng: "Có lẽ là sợ hãi đi."

Ta nghe rất là tuyệt vọng.

Sợ hãi... Đây là ảnh hưởng tâm lý, cho nên dù Hoàng thành có trông coi nghiêm ngặt nữa, biểu hiện của ta có an phận nữa, hắn cũng sẽ xuất phát từ vấn đề tâm lý, tiếp tục đề phòng cố thủ như con quạ ngậm châu báu trong miệng...

Trong giây phút này, ta có phần tuyệt vọng. Hay là thôi đi, đừng suy nghĩ chạy trốn gì nữa, cứ an phận cả đời làm chim hoàng yến của hắn như vậy, trăm năm sau xuống dưới đất bị tổ tông mắng, từ đây làm một cô hồn dã quỷ giữa trời đất.

Hắn cướp đi gần như tất cả của ta, ta cực kỳ căm hận hắn, nhưng lòng người nào phải cỏ cây, ai có thể vô tình. Trong thời gian ở chung, ta cũng từng dao động nhất thời vì tình cảm cố chấp của hắn. Giờ đây, ta đã dần dần quen cuộc sống này, chúng ta thử thuần phục lẫn nhau, khống chế đối phương, nhưng cuối cùng lại đều bị đối phương tác động.

Để lừa gạt sự tín nhiệm của hắn, ta đã giả vờ quá lâu, lâu đến mức bắt đầu không phân rõ là cố ý hay là xuất phát từ thật lòng. Có đôi khi, thậm chí ta sẽ rất tự nhiên chia sẻ cho hắn một bài thơ hay vừa mới phát hiện, giống như rất nhiều năm trước ta đã làm như thế với Mạnh Tự. Hắn cũng bắt đầu cẩn thận học những thơ từ ca phú mà trước đây chẳng thèm ngó tới. Bởi vì bẩm sinh hắn thông minh, đầu óc nhanh nhạy, chỉ nhìn lướt qua là hiểu, thỉnh thoảng còn đưa ra những cách nhìn thú vị, khiến ta có thể nhìn thấy chút bóng dáng của Mạnh Tự năm đó.

Hình dáng của Mạnh Tự đã bắt đầu mơ hồ trong trí nhớ, Lý Tư Diễm lại càng thêm rõ ràng. Năm rộng tháng dài trôi đi, có lẽ ta sẽ thật sự như hắn kỳ vọng, quên mất chuyện đã qua, quên mất Mạnh Tự.

Ta nhìn vào mắt hắn, mệt mỏi thầm nghĩ: Thôi, đời người chẳng qua chỉ trong nháy mắt, mơ mơ hồ hồ rồi cũng sẽ qua. Cam chịu số

phận đi, không mất mặt.

Nhưng nếu như ta nhận mệnh, ba mạng người của nhà ta thì tính thế nào đây?

Ta dậy lên nỗi buồn, từ trong ngực hắn bò người lên, đôi mắt hơi ửng đỏ, không chút suy nghĩ há miệng cắn mạnh lên bả vai hắn. Răng nanh sắc bén khảm vào cơ thể hắn, chẳng mấy chốc vị máu tươi rỉ sắt lan tràn khắp miệng.

Sắc mặt Lý Tư Diễm không đổi, mặc cho ta cắn xé phát tiết, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ phẫn nộ như con thú non. Đến khi quai hàm không dùng sức được nữa, nước mắt ta chảy xuống, hòa lẫn với máu của hắn, thấm ra từng đóa hoa đỏ thẫm trên cổ áo hắn.

"Sao vậy?" Hắn im lặng nửa ngày, vỗ nhè nhẹ sau lưng ta: "Trẫm lại làm cho nàng không thoải mái?"

Khóe mắt ta vẫn còn đỏ, oán hận trừng mắt nhìn hắn một cái, dùng cả tay chân giãy ra khỏi lòng hắn.

Nhưng ta vừa chống cánh tay lên, chợt sau lưng bị một cánh tay rắn chắc ôm lấy. Lý Tư Diễm kéo ta trở về một cách đơn giản nhẹ nhàng, tay kia lau bờ môi dính máu của ta, cũng không để ý mặt mũi ta giàn giụa nước mắt, cúi đầu hôn lên.

Ta đang phẫn nộ khổ sở, đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn mặc hắn chi phối, lại cắn một cái lên khóe môi hắn.

Máu tanh ngọt lan ra khắp môi, khơi gợi bản năng đi săn của hắn. Hắn đè ta lên tường, hôn ta gần như tham lam, hưng phấn như sói đói.

Đại Mễ ở đầu giường ngây thơ nhìn hai chúng ta đánh lộn, trong mắt mèo tròn xoe phản chiếu hai hình bóng quấn quýt.

Chờ đến cuối cùng hắn cũng biết thả ta ra, ta đã sắp không thở được. Bị Lý Tư Diễm hôn ắt là một việc tốn sức, cách thức hôn như muốn ăn con người ta này, đổi lại là cô gái chưa từng thấy việc đời chưa chắc đã chịu được.

Hắn thong dong xử lý vết thương ở khóe miệng, buông mắt xuống, không biết đang tính toán cái gì.

Ta cúi người, nhặt từng tờ thư nhà đã viết xong lên xếp gọn lại, hờn dỗi rút khăn ra lau sạch mặt. Lý Tư Diễm lẳng lặng ở bên cạnh nhìn ta, không nói một lời.

Mãi đến khi ta ngồi xuống trước bàn lần nữa, trải ra một tờ giấy trắng viết thư, hắn mới từ tốn nói: "Trẫm nhớ trước kia nàng thích viết truyền kỳ sách tranh."

Ta không thèm ngẩng đầu, lạnh lùng nói: "Nhờ bệ hạ ban tặng, bổn cư sĩ gác bút rồi."

"Tại sao?" Vẻ mặt hắn ôn hòa nói: "Nàng có năng khiếu ở phương diện này, viết rất tốt. Lúc trẫm phái người đến tiệm sách đòi bản thảo của nàng, tiệm sách kia sợ muốn chết, nhưng vẫn dè dặt hỏi rốt cuộc nàng là người phương nào, gần đây có tác phẩm mới không. Nếu như có, xin vẫn xuất bản ở nhà hắn."

Ta hận đến gần như bóp nát bút: "Người khác là họa từ miệng mà ra, ta lại là họa từ bút mà ra. Viết tốt có ích lợi gì, xui xẻo thì vẫn là xui xẻo."

Hắn cũng không giận, cười nhẹ một tiếng, nói: "Cái này không trách được người khác, ai bảo nàng viết đến tình cảm thắm thiết như vậy, trẫm ghen đến suýt nữa nôn ra máu."

Hắn dừng lại một chút, ý cười trong lời nói biến mất, lúc nói tiếp đã là bình lặng như nước đọng, dưới bình lặng cất giấu u ám dày đặc.

"Nàng biết đó là cảm giác gì không? Trẫm một mình ngồi trong Ngự thư phòng trống vắng, như một con chuột trong góc tối, rình mò tình ý của nàng và Mạnh Tự trước kia."

Ta nắm chặt nắm tay, lại bị ép nhớ lại khoảng thời gian thống khổ kia.

Có lẽ khoảng thời gian đó đối với Lý Tư Diễm mà nói cũng là thống khổ. Hắn dựa nghiêng trước cửa sổ, nửa gương mặt chìm trong bóng tối, ngón tay thon dài vê nắn, từ từ bóp nát một cánh hoa cúc chi, thản nhiên nói:

"Nàng và hắn quen biết từ thuở nhỏ, cùng nhau đọc sách viết chữ, sau này hắn đi thi khoa cử, nàng đi làm Sử quan, ngày nghỉ phép cùng đi chợ phía Đông chơi đùa, đi lên quán rượu ngắm trời chiều. Nếu như không có trẫm, hai người sẽ còn thành thân sinh con, đầu bạc răng long, trăm năm sau chung quan tài mà ngủ..."

Cánh hoa nát vụn bay xuống bên chân ta, ánh mắt Lý Tư Diễm cũng dừng trên mặt ta. Hắn như cười như không, nhìn ta nói: "Trẫm chỉ nghĩ đến những hình ảnh này là muốn điên, huống chi nàng còn viết chúng đến thâm tình như vậy. Khoảnh khắc đóng sách lại, trẫm đã hạ quyết tâm nhất định phải cướp nàng về, cho dù không từ thủ đoạn cũng được."

Từ lâu ta đã chai lì với phát ngôn biến thái của hắn, nhỏ giọng nói: "Nếu như ta không viết quyển truyền kỳ này, nếu như ngươi không đọc được, vậy có phải ta sẽ không ở đây hay không?"

"Chưa chắc."

Hắn từ bên cửa sổ đi tới, khóe môi nhếch lên nụ cười thỏa mãn, xoa xoa đỉnh đầu ta, gỡ trâm cài tóc đính con chim mập trên búi tóc xuống, nói bên tai ta: "Nàng không cần tự trách. Cho dù trẫm không đọc được quyển sách này, cũng chưa chắc sẽ buông tha nàng.

Chẳng qua có lẽ thời gian sẽ trễ hơn một chút, từ trắng trợn cướp đoạt dân nữ biến thành chiếm đoạt thần thê."

Ta không còn gì lưu luyến nhắm mắt lại, cảm giác tội lỗi cũng không vì vậy mà giảm bớt.

Trăng lưỡi liềm ngoài cửa sổ đã lên lưng chừng núi, tường cung kéo dài bao trùm một lớp ánh sáng vàng thanh khiết. Ban đêm mùa thu Trường An lạnh giá, gió bấc bên ngoài thổi phần phật. Lý Tư Diễm đi tới, hết sức tự nhiên giúp ta gỡ búi tóc, cầm lược bí chải mượt từng chút từng chút.

Một giọt mưa rơi trên mái ngói, rồi đến giọt thứ hai, giọt thứ ba... Đây có lẽ là trận mưa nặng hạt cuối cùng của mùa thu. Ta ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài tiếng mưa rơi dày, trời đất mù hơi sương. Trong bầu không khí nhớp nháp thích hợp nhất cho những chuyện trăng hoa loạn ly, bởi lẽ mưa to có thể cuốn trôi tất cả bẩn thỉu, yêu ghét dây dưa không rõ.

Đột nhiên ta rất muốn viết thư cho Mạnh Tự.

Một ngày trước hôm thành thân, mưa cũng to như thế này, lai rai rả rích mãi không dứt. Ta ngồi dưới mái hiên suy nghĩ vẩn vơ rất nhiều tương lai có thể xảy ra, nhưng không may, vận mệnh vẫn chầm chậm đi về phía con đường ác liệt nhất.

Ta rất nhớ y, muốn nói cho y sự thân bất do kỷ của ta, muốn khuyên y tìm người bạn đời khác, càng muốn nói lời xin lỗi y - Tai họa do ta mà nên, y có lỗi gì đâu?

Thế là ta nắm tay cầm lược bí của Lý Tư Diễm, vén tóc dài quay người lại, nhỏ giọng nói: "Bệ hạ, ta muốn viết phong thư cho Mạnh Tự."

"Cạch", lược ngọc trong tay Lý Tư Diễm bị hắn bẻ gãy, vỡ thành hai đoạn.

Trên khuôn mặt tuấn tú của hắn không một biểu cảm, mày dài nhập tấn, trong mắt lấm tấm ánh sắc lạnh, cứ thâm độc nhìn chằm chằm ta như vậy, dường như muốn mổ xẻ trái tim ta, nhìn xem rốt cuộc bên trong cất giấu bao nhiêu sự không biết điều.

Giọng nói cũng như vớt từ trong nước đá ra làm người ta e sợ: "Không hổ là nữ nhi Thẩm gia, chung tình như thế. Có phải nghe trẫm nhắc đến Mạnh Tự nên trong lòng ngứa ngáy khó nhịn, ngay cả giả bộ lừa gạt trẫm cũng không muốn nữa?"

Nghe thấy giọng điệu xỉa xói này, ta thầm thở dài. Đúng như trong dự kiến, bình dấm chua của Lý Tư Diễm lại đổ ra lênh láng. Đường đường là một Hoàng đế, ngày ngày ghen tuông tận đầu tận đâu, nói ra cũng không sợ người ta chê cười.

Ta đành phải kiên nhẫn giải thích: "Ngươi nghe ta nói, thím và Mạnh gia chắc chắn là cạch mặt nhau rồi. Cho dù biết ta bình an không đáng ngại cũng sẽ không nói cho Mạnh Tự. Cho nên ta mới muốn viết riêng một phong thư cho y, nói ít tình hình gần đây để y hết hy vọng. Ngươi yên tâm đi, ta sẽ không viết nửa câu đi quá giới hạn, chỉ là báo bình an thôi."

Lý Tư Diễm lạnh lùng nói: "Báo bình an rất đơn giản, trẫm có thể phái người đi thông báo cho hắn một tiếng, không cần nàng tự mình viết thư."

Ta cũng tức giận nói: "Dù gì Mạnh gia cũng là hàng xóm mấy chục năm của nhà ta. Cho dù bây giờ không thành thông gia cũng coi như là huynh trưởng của ta. Ngươi không muốn thì thôi, đừng mỉa móc như oán phụ ghen tuông như vậy."

Hắn nhất thời nghẹn lời, có lẽ cũng ý thức được hành vi của mình buồn cười đến độ nào, quả thật như một oán phu thảm thương, ồn ào giành lấy sự chú ý của ta.

Ta nhìn hắn một cái lạnh nhạt, đứng dậy đi ra sau bình phong rửa mặt.

Lý Tư Diễm không nói gì thêm, cầm xác lược ngọc, sắc mặt âm u đi đến thư phòng.

Ta cũng không muốn dỗ hắn, buông màn một mình đi ngủ, nghĩ thầm cứ để hắn tự tiêu hóa cơn hờn dỗi đi. Dù sao bây giờ hắn thích ta, chắc chắn nhịn không được mấy ngày là sẽ lại chường cái mặt tới.

Quả nhiên, hắn tức giận chưa được hai canh giờ đã thuyết phục mình thành công. Hơn nửa đêm im lặng trở về nội điện nằm bên cạnh ta.

Ta đang ngủ say, đột nhiên bị kéo cả người vào trong ngực.

Trong cơn buồn ngủ, ta mơ mơ màng màng vén mí mắt, chỉ thấy Lý Tư Diễm đang ôm ta với một tư thế rất chiếm hữu, đầu gối gác lên đùi phải ta, hô hấp nhàn nhạt phả vào gáy ta.

Ta thấy hắn không có gì khác thường, yên tâm nhắm mắt tiếp tục ngủ ngon lành. Chỉ có điều người phía sau như rơi vào cơn mất ngủ dài dằng dặc, hắn nói với ta câu gì đó, nhưng ta không nghe rõ.

***

Ngày hôm sau, lần đầu tiên hắn không dậy sớm rèn luyện buổi sáng, ngủ cùng ta thẳng đến mặt trời lên cao.

Lúc ta tỉnh dậy, phát hiện mình đang cuộn mình trong ngực hắn, chăn dưới khóe miệng hơi ẩm ướt, cảm giác hình như là... nước miếng.

Lý Tư Diễm thì bày ra một tư thế thường thấy trong thoại bản tình yêu, một tay chống đầu, một tay khoác lên vai ta, lười biếng quan

sát tư thế ngủ của ta.

Ta bị dọa sợ, kêu to một tiếng, cả người bật nhảy ra xa hai thước như cái lò xo, vừa kéo tóc vừa hét lớn: "Tại sao ngươi còn ở đây! Ngươi không vào triều sao!"

Hắn cười, đôi mắt hồ ly híp thành một đường cong vui vẻ, gương mặt vốn góc cạnh rõ ràng cũng có vẻ hòa nhã rất nhiều. Hắn vẫn giữ tư thế nghiêng người, ung dung nói: "Nàng quên rồi, hôm nay là ngày nghỉ."

"Ngày... ngày nghỉ ư?" Lúc này ta mới kịp phản ứng, lại chợt cảm thấy không đúng: "Ngày nghỉ cũng không được tùy tiện nghỉ ngơi! Công khóa buổi sáng của quân vương cũng không làm, cái đồ hôn quân này!"

Có câu "kế hoạch của một ngày nằm ở buổi sáng". Theo tổ chế, Hoàng đế không có quyền hạn nằm ì. Từ sau giờ Thân có các loại thủ tục tu thân dưỡng tính, rèn luyện thân thể phải làm, nào có được ôm nữ nhân nằm ngủ đâu?

Lý Tư Diễm ôm lấy ta, lại nằm xuống: "Chây lười một ngày cũng không sao. Trẫm là Hoàng đế, bọn họ không dám lắm miệng."

Hắn lại nói: "Lúc nàng ngủ có phần giống Đại Mễ."

Chúng ta đều biết tướng ngủ của Đại Mễ nổi tiếng không đẹp, chưa kể chổng vó lên trời, còn thích meo meo nói mớ, Lý Tư Diễm nói ta giống nó...

"Ta... ta nói mớ sao?" Ta xấu hổ nhìn lên đỉnh giường.

"Có." Lý Tư Diễm gật đầu, sau đó còn cảm khái nói trong ánh mắt tuyệt vọng của ta: "Không hổ là Sử quan thế gia, nằm mơ cũng đọc Thiên tự văn."

Ta xác nhận mình không phát ngôn bừa bãi trong mơ, thở phào một hơi thật dài: "Gần đây vẫn luôn dạy đám Tiểu Kim Liên học chữ, nói Thiên tự văn nhiều quá, có thể thấy được ban ngày nghĩ gì, ban đêm mơ đó."

Lý Tư Diễm cười nói: "Không chỉ có vậy, nàng còn nằm mơ mắng trẫm là cẩu Hoàng đế."

Ta lườm một cái: "Ở trước mặt ta cũng mắng như vậy, ngươi là cái đồ cẩu Hoàng đế đáng chém ngàn đao."

Lý Tư Diễm thoải mái duỗi chân ra, trong ánh mắt nhìn ta lại còn có chút hưng phấn, khích lệ nói: "Thêm một câu nữa."

Một thời gian trước, Lý Tư Diễm phát hiện gia giáo của ta quá tốt, vốn từ mắng chửi người thiếu thốn nghiêm trọng, thế là chuyên môn dạy ta mấy câu mắng người ngoài phố chợ thường dùng, cũng tích cực khuyến khích ta ứng dụng vào lời nói thường ngày.

Ta cạn lời nhìn trời xanh.

Hăng hái bừng bừng dạy ta nói tục là để nghe ta mắng hắn, cẩu Hoàng đế thật sự có bệnh nặng.

Chương 53: Hạ hạ đại hung

Vì mẫu thân mất sớm, ta không biết phu thê bình thường trải qua ngày nghỉ tắm gội như thế nào, chỉ biết là chắc chắn không phải như ta và Lý Tư Diễm.

Ta mặc một bộ nhu quần lụa xanh ngọc ngớ ngẩn, tay khoác dải lụa thêu chỉ vàng phu nhân nhà giàu ắt phải có, mặt đầy hoang mang đứng giữa phòng bếp nhỏ của Tử Thần điện, nhìn nam nhân trước mặt lóng ngóng xắn tay áo lên đốt củi.

Kỳ dị, quá kỳ dị. Ta day day mi tâm, một tay kéo Tạ tổng quản trốn sau cửa lại, đè giọng hỏi hắn: "Có phải Hoàng đế lên cơn động kinh không?"

Tạ tổng quản đau khổ nhíu lông mày, cung kính cúi đầu ba cái với ta, cuối cùng để lại một câu "Nương tử có phúc", rồi nhân lúc ta còn chưa kịp phản ứng, nhanh chân chạy biến.

Có phúc? Ta chậm rãi quay đầu, thấy Hoàng đế lại hăng hái bừng bừng bắt đầu nhào bột mì, thầm nghĩ đây rốt cuộc là cái phúc phận hư ảo mẹ gì?

"Đừng thất thần nữa, qua đây giúp trẫm." Hắn nhào bột xong, lại cầm dao xắt cá.

Nhóm lửa, nhào bột, sau đó xắt cá...

Ta hiểu đại khái hắn đang làm gì, nhưng đáp án này quá sức tưởng tượng, ta rất khó thuyết phục mình tin.

Trước bếp lò dày đặc khói mù, cả người Lý Tư Diễm toát ra niềm vui lao động, bận rộn đến quên cả trời đất.

Ta nghiêm túc đi lên phía trước, đè dao phay của hắn lại, hỏi:

"Lý Tư Diễm, có phải ngươi muốn làm bánh cho ta ăn không?"

Một khắc đồng hồ sau, ta và cẩu Hoàng đế cùng ngồi xuống trước bàn cơm.

Lý Tư Diễm nói: "Lâu rồi không làm, hơi không quen tay. Nàng nếm thử xem."

Bánh hấp mềm và thơm, ăn kèm với cá lát và đậu bắp. Ta nếm thử một miếng, cảm thấy tài nghệ đã đạt tới tiêu chuẩn đầu bếp riêng của gia đình giàu có bậc ba.

Ta nghẹn họng nhìn trân trối: "Làm sao ngươi lại biết những thứ này?"

Có câu quân tử tránh xa nhà bếp. Người đương thời cảm thấy nhóm lửa là vật bẩn thỉu, đám con em quyền quý Trường An phần lớn còn chưa từng vào đến cửa nhà ăn. Ta hoàn toàn không ngờ được tay nghề của Lý Tư Diễm tốt như vậy, tạo thành kinh ngạc cho ta không kém gì Khánh Phúc vơ lấy tỳ bà đàn hát cho ta một khúc Chiêu Quân oán.

Lý Tư Diễm cực kỳ tự đắc, lại gắp cho ta một miếng cá lát trong sự sung sướng, cố giả vờ thản nhiên nói: "Trước kia không có ai để dựa dẫm, buộc lòng phải tự mình làm mọi chuyện."

"Rốt cuộc ngươi còn có bao nhiêu điều bất ngờ mà gia không biết?" Ta trích dẫn một câu thoại trong tiểu thuyết cung đình rất thịnh hành trên thị trường.

"Còn có rất nhiều, sau này thể hiện từng cái một cho nàng xem." Hắn cười: "Nam nhân của nàng không giống đám công tử bột ngoài kia, biết nhiều thứ lắm đấy."

Mặc dù ta không cảm thấy biết làm bánh hấp là kỹ năng gì ghê gớm, nhưng thấy hắn đắc ý như thế nên vẫn cứ tâng bốc một câu tượng trưng: "Thật lợi hại."

Lúc này, Đại Mễ lần theo mùi thơm xáp lại, nịnh nọt cọ chân ta.

Ta bẻ cho nó miếng bánh bột ngô đưa tới, Đại Mễ ngửi ngửi rồi thất vọng bỏ đi.

Lý Tư Diễm ở bên cạnh nói chua loét: "Bánh trẫm vất vả làm, sao có thể tùy tiện cho nó?"

Ta nói: "Ngươi là một Hoàng đế, tại sao còn không biết xấu hổ đi ghen với Đại Mễ? Vả lại bánh lúc trước ta làm ngươi cũng đâu ăn hết."

"Ai bảo trẫm không ăn hết?" Hắn nhướn một bên lông mày: "Đồ nàng đưa tới, trước giờ trẫm đều ăn không sót lại gì."

Ta lại bị kinh hãi một trận: "Ngươi ăn hết rồi?"

"Lần trước là cố ý tỏ thái độ cho ngươi xem mới cố tình làm nửa sống nửa chín, khó ăn đến nuốt không trôi... Vậy... vậy mà ngươi lại ăn hết?"

Hắn thản nhiên nói: "Đến cả màn thầu lạnh của Dịch Đình trẫm cũng từng ăn rồi, còn sợ cái này sao? Huống hồ nàng làm cũng không tính là quá tệ, mặc dù hình dạng xấu xí nhưng ít nhất vẫn có vị bánh Hồ."

Ta không còn gì để nói, im lặng cắn một miếng to, thầm nghĩ cẩu Hoàng đế không chỉ mắt mù, bây giờ đầu lưỡi cũng không còn dùng được rồi.

Hắn vừa ăn vừa nói chuyện phiếm với ta, từ tình trạng thu thuế của nhà nước năm nay cho tới tiểu thiếp thứ mười chín mới nạp của Tể

tướng.

Từ sau khi ta bãi nhiệm Khởi cư lang thì dần dần cách xa các loại quốc gia đại sự, chỉ biết là thiên hạ hiện giờ xem như thái bình, Lý Tư Diễm thu thuế rất thuận lợi. Nghe ý của hắn thì hắn đang suy nghĩ làm chuyện gì đó thiết thực mang lại ân trạch nghìn đời.

Ta nhai đậu bắp, ú ớ nói: "Giảm thuế, khai hoang, làm thủy lợi. Ngươi chọn bừa một cái."

Hắn cười nói: "Nếu đơn giản như vậy thì vị trí Hoàng đế này ai ai cũng có thể làm rồi."

"Những chuyện này nâng cao danh tiếng nhất." Ta nói: "Hoàng vị ngươi có được không vẻ vang, nếu như không làm ra chút thành tích, lúc người đời sau biên sử bàn về công tội, chắc chắn không thoát khỏi bị chụp mũ hôn quân."

Hắn càng cười đến là xán lạn: "Anh Anh đang thương trẫm ư? Sợ thanh danh sau này của trẫm không tốt?"

Mẹ nó, tự ảo tưởng!

Ta bị tiếng "Anh Anh" này làm buồn nôn hết sức, đập "bốp" đôi đũa lên bàn, bà đây không ăn nữa!

Về sau đương nhiên là Lý Tư Diễm khép nép nhún nhường đến dỗ ta về bàn.

***

Dùng bữa xong, hắn lại mang ta ra ngoài tản bộ, dọc theo đường cung đi tới Lăng Khởi điện.

Lăng Khởi điện nằm cách chính đông Tử Thần điện không xa, lưng dựa Vọng Tiên đài. Ban đầu xây dựng dùng làm nơi giải trí, do phi

tử hậu cung của Hoàng đế tiền triều thưa thớt mà dần dần bị bỏ hoang.

Sau khi Lý Tư Diễm tiếp nhận, từng muốn sử dụng nó một lần nữa, nhưng vì tốn kinh phí mà vẫn luôn chưa khởi công, mãi đến gần đây mới chậm chạp bắt đầu cải tạo.

Đi ngang qua nhìn, quả nhiên điện này đang trong quá trình tu sửa, cỏ dại mọc đầy sân đình. Lý Tư Diễm chê ta đi giày quá mỏng, không dễ giẫm lên đám cỏ dại mọc gai, thế là dứt khoát ôm ngang ta lên khuỷu tay, sải bước đi vào trong.

Giây phút hắn ôm ta lên, trong linh hồn ta phân tách ra một nhân cách hóng chuyện, bay lên giữa không trung quan sát cảnh tượng này: Hoàng đế trẻ tuổi anh tuấn si tình ôm chim hoàng yến của hắn lên, chim hoàng yến cứng đờ như một cây cọc gỗ thẳng đuột.

Nếu như chim hoàng yến này là người khác, ta có thể hưng phấn bốc phét khung cảnh này lên một ngàn lần, rồi diễn cảm chia sẻ cho thành phần hóng hớt các nơi, nhưng mà chim hoàng yến xui xẻo này lại chính là ta...

Quá xấu hổ. Ta chỉ muốn tìm một cái lỗ rời khỏi thế giới bực mình này.

"Nàng thích chỗ này không?" Lý Tư Diễm đi đến trước điện, cúi đầu hỏi ta.

Lăng Khởi điện nhỏ hơn Tử Thần điện rất nhiều, gồm một gian chính điện thêm hai gian sương phòng. Chẳng những diện tích nhỏ, trùng tu cũng tệ. Ta ở Tử Thần điện tráng lệ lâu rồi, nhìn nó cũng không có cảm giác gì, thuận miệng nói: "Cũng được."

Hắn thả ta xuống, nói: "Vậy trẫm phong nó cho nàng."

"Phong... phong cho ta?" Ta kinh hãi suýt nữa đứng không vững.

Lý Tư Diễm thản nhiên nói: "Nàng suốt ngày bảo trẫm phân cho nàng cung thất, trẫm nghe đến lỗ tai mọc kén rồi, cứ theo ý nàng đi vậy. Chỗ này chỉ cách Tử Thần điện một cánh cửa nhỏ, đi lại thuận tiện, cũng không tệ."

Hắn nói tiếp: "Phân cung thì phải phong vị. Vị trí Hoàng hậu đã có người, trẫm định phong cho nàng làm Quý phi."

"Hả?"

Ta ngây người đứng đó, miệng hơi há ra, bộ dạng ngốc nghếch.

Lý Tư Diễm còn tưởng ta không hài lòng, nhíu mày trầm ngâm nói: "Nếu như nàng nhất định muốn làm Hoàng hậu thì trước hết chờ thêm mấy năm, đến lúc đó trẫm sắp xếp cho nàng."

"Không cần!" Ta vội vàng khoát tay: "Hoàng hậu nương nương bây giờ rất tốt, ngươi đừng phế nàng."

"Được rồi." Hắn lại nắm hai búi tóc xoắn ốc của ta: "Đừng vui mừng quá sớm. Phân cung chẳng qua là để che tai mắt người khác, sau này nàng vẫn ở trong Tử Thần điện."

"Tạ bệ hạ." Ta ngơ ngơ ngác ngác hành lễ với hắn.

Ta ngẩng đầu thấy vẻ mặt hắn dè dặt, nhìn có vẻ đang chờ mong cái gì, thế là nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nhón chân thơm lên má hắn một cái.

Hắn cũng coi như là thỏa mãn tâm nguyện của ta. Trong sách dạy chó có viết, nếu như chó làm chuyện tốt, nên cho khen thưởng thì phải thẳng thắn mà cho. Như vậy lần sau nó mới tiếp tục lấy lòng ngươi.

Lý Tư Diễm sờ lên mặt mình, như đang nhấm nháp xúc cảm thoáng

qua này.

Trước cung điện cổ kính, hắn ôm vai ta lại, "khụ" một tiếng, nói: "Để phong Quý phi cho nàng, trẫm không thể tránh khỏi phải hòa giải một hai với các nội thần..."

Ta nói: "Vậy thì không cần Quý phi, ta thấy làm một Tài nhân cũng tốt rồi."

Thấy Lý Tư Diễm không vui nhíu lông mày, ta thở dài thất bại, lại tặng cho hắn một cái hôn môi "chụt" một tiếng: "Như vậy được chưa?"

Lúc này Lý Tư Diễm mới hơi hài lòng, giữ gáy ta, dùng phương thức của chính hắn đòi lấy khen thưởng hắn cảm thấy nên được.

Cuối cùng, hắn cắn tai ta, nói khẽ: "Ngoan một chút, trẫm sẽ cho nàng thứ tốt nhất thế gian."

Ta nói được, muốn ta nghe lời, ngươi cũng phải nghe ta mới được.

Chúng ta thử thuần phục lẫn nhau, mỗi lần đưa ra một chút lợi ích, lui lại một chút ranh giới cuối cùng, là muốn xác nhận đối phương chui vào cái bẫy của mình, thực chất không biết trên cổ mình cũng lặng lẽ tròng vào thòng lọng.

Tình yêu trên thế gian cũng giằng co như vậy, trong lúc giằng co nhiều lần khiến quan hệ quấn lấy rối hơn, giống như một trận chiến tranh lưỡng bại câu thương.

***

Chưa tới mấy ngày, ý chỉ dời cung và hồi âm của thím cùng đến tay ta. Ta tiện tay ném ý chỉ sang một bên, trân trọng mở cái sau ra. Hồi âm của thím nói trong nhà tất thảy bình an, thêm mấy câu lải nhải, tỉ dụ ta sống tốt họ mới vui vẻ, vân vân. Cuối cùng gửi cho ta một

câu: Con phải sống thật tốt cùng Hoàng đế mới được, không được tùy hứng, phải hầu hạ tốt Hoàng đế...

Ta đọc không thấy một chút vui mừng. Thư này câu nệ, nghiêm túc, câu chữ rõ ràng, tuyệt đối không phải phong cách viết của thím.

Trong lòng ta bực bội, nóng nảy đi một vòng trong phòng, rồi ngang nhiên chạy tới Ngự thư phòng tìm Lý Tư Diễm tính sổ, chất vấn hắn có phải ép thím ta viết ra lời dối lòng hay không. Lý Tư Diễm thề thốt phủ nhận, còn khen thím ta biết cân nhắc nặng nhẹ, là một người bình thường duy nhất của Thẩm gia.

Ta càng tức, bất giác bị hắn kéo lệch trọng điểm: "Ngươi cảm thấy ta không bình thường? Vậy ngươi còn ngày ngày ôm ta gặm, như vậy chẳng phải là hèn mạt sao!"

Lý Tư Diễm không để ý: "Không sao, nàng chưa từng nghe dân gian có câu tục ngữ "Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã" à? Nàng không bình thường, trẫm cũng không bình thường, như vậy mới xứng đôi."

"Ngươi nói cái gì?" Ta bị xoay như chong chóng.

Hắn nói tiếp: "Thư hôm trước nàng viết cho con dâu thứ của Vũ An Hầu và tiểu tử Ngự sử đài kia đều đã đưa ra ngoài hôm nay. Về sau giao trực tiếp cho Huệ Nguyệt, để nàng ta tìm người gửi giúp nàng."

"À..." Ta lại một lần nữa bị kéo lệch trọng điểm: "Cảm ơn."

"Vậy thư ta gửi cho Mạnh Tự thì sao?" Ta hỏi hắn.

Lý Tư Diễm híp mắt: "Đã xuất phát rồi, tháng sau đến Giang Nam."

***

Vài ngày trước, dưới sự năn nỉ ỉ ôi của ta, Lý Tư Diễm miễn cưỡng đồng ý giúp ta gửi một phong thư cho Mạnh Tự.

Nhưng chỉ cho phép gửi lần này, sau này một đao cắt đứt, vĩnh viễn không qua lại.

Mà ta thản nhiên đồng ý.

Việc đã đến nước này, ta không cầu mong gì khác, chỉ hy vọng y bình an là được. Nếu như có thể tìm người bạn đời khác, vậy thì càng tốt.

Có khi ta giật mình cảm thấy có lẽ cũng không phải ta rất yêu Mạnh Tự, chỉ là thân quen y mà thôi. Đổi lại là một người khác tính tình tốt ở bên cạnh làm bạn với ta mười năm, ta cũng sẽ sinh ra tình ý như vậy. Bản chất tình yêu là ích kỷ và chiếm hữu, mà ta hoàn toàn không sinh lòng ghen tỵ với chuyện Mạnh Tự sẽ đi tìm tiểu nương tử khác.

Trước khi gửi thư, Lý Tư Diễm có hỏi tại sao lúc trước ta kết thân với Mạnh Tự.

Ta nói với hắn bởi vì chúng ta qua lại nhiều đời, biết gốc biết rễ, trình độ văn hóa tương đương, hứng thú, yêu thích, hợp nhau... Tất cả mọi người cảm thấy chúng ta là một đôi trời đất tạo nên, không kết thân vậy là có lỗi với thành quả lao động của Nguyệt lão.

Nói lải nhải một đống, Lý Tư Diễm bắt được chuẩn xác trọng điểm: "Nói cách khác lúc kết thân, hai người không hề tình đầu ý hợp?"

Ta giật mình nói: "Đương nhiên rồi. Con bé tám tuổi và thằng nhóc mười tuổi có thể có tư tình gì? Suy nghĩ của ngươi quá bẩn thỉu rồi!"

Hắn bật cười sảng khoái, đầy lòng đắc ý của người chiến thắng: "Là trẫm kẻ dâm thấy dâm. Nhưng mà lúc trẫm mười tuổi, cái cần hiểu đã hiểu hết rồi."

Ta nhìn vẻ mặt bỉ ổi của hắn, nắm đấm lại siết chặt, vô cùng muốn

đập bể đầu chó dâm tà của hắn.

***

Tháng ngày cứ trôi qua hỗn loạn như vậy. Cuối thu, tàn thu, đầu đông, rét đậm...

Thời tiết thay đổi, vạn vật tiêu điều. Một năm hoang đường vô lý sắp qua đi, năm sau có trở nên tốt hơn không?

Tri thức ta đã biết không có cách nào cho ta đáp án, ta đành phải cầu tiên vấn đạo, đến Sùng Văn quán mượn quyển ghi chép của Chu Dịch, dựa vào cái này tính qua mệnh của mình.

Không tính thì không biết, tính rồi mới giật mình. Số mệnh năm nay, năm ngoái, năm kia của ta đều là đại hung, sang năm tiểu hung, năm sau nữa thượng thượng đại hung.

Thật khiến người ta đau lòng. Ta bóp nhân trung, ném kết quả tính được vào trong lò lửa.

Vì số mệnh quá kém, kế hoạch chạy trốn của ta bị đẩy lùi vô thời hạn.

Loại chuyện chạy trốn này chú trọng một điều thiên thời địa lợi nhân hòa. Bây giờ đến cả thiên thời cũng không thỏa mãn, còn chạy cái rắm gì.

Trong thời gian đó, Ôn Bạch Bích từng đến Tử Thần điện thăm dò một lần, nghĩ cách đẩy Hoàng đế ra, lại hỏi ta có cần nàng hỗ trợ hay không. Ta chỉ lắc đầu nói với nàng, ta còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Nàng tỏ vẻ đã hiểu, cũng nói thẳng giả chết là đường lui cuối cùng được ăn cả ngã về không, chưa đến lúc thật sự không chịu đựng được thì tốt nhất vẫn là nằm gai nếm mật trước.

Nàng còn hỏi ta Lý Tư Diễm có thả lỏng khống chế với ta hay không, ta trầm tư gãi đầu, hồi lâu sau mới nói: "Cũng coi như là thả lỏng đi..."

Ta luôn là một người tùy ý, làm việc cũng không có mục đích rõ ràng, chỉ dựa vào bản tính yêu tự do, lâu lâu làm cao trước mặt hắn vài lần, lăn lộn để có được chút quyền tự chủ.

Dưới sự kiên trì không ngừng nỗ lực của ta, ta đã có thể thỉnh thoảng đến Lăng Khởi điện ở mấy ngày. Lý Tư Diễm còn bắt đầu sử dụng lại rạp hát gia gia hắn để lại, thường xuyên mang ta đi xem vở diễn mới mẻ.

Bởi vì các diễn viên chính của Giáo Phường Ti lần lượt chuộc thân lấy chồng, trình độ lứa hiện giờ không được bằng lúc trước. Ta xem mấy lần đã thấy chán, còn hỏi Lý Tư Diễm Tạ Tu Nương đi đâu rồi, nàng ta hát hay nhất.

Lý Tư Diễm làm sao biết tung tích của một ca nữ nho nhỏ Giáo Phường, tìm nhạc quan tới hỏi. Đối phương trả lời Tạ Tu Nương đi theo một thương nhân giỏi giang, nghe nói là theo chồng đi Đông Bắc làm ăn.

Ta bóp cổ tay thở dài: "Mức độ nhan sắc bình quân của Trường An tụt xuống một bậc rồi."

Ca múa không có gì đáng xem, Lý Tư Diễm lại tìm gánh hát Nam Thành tới. Ta liếc mắt một cái là nhận ra nhân vật nữ trên đài, vị muội muội này không phải là tiểu thiếp kiên cường trong Ổ mỹ nhân rắn rết cải biên hồi trước sao?

Lúc này nàng đóng vai một nữ tử dịu dàng đa tình, sóng mắt như nước, rưng rưng chực khóc... mở ra cuộc tình bi thương cùng một vị thư sinh... Ta càng xem càng cảm thấy không đúng, cầm kịch bản lên xem, trên bìa là bốn chữ lớn: Tỏa song u mộng.

"Ngươi mang quyển này đi xuất bản rồi? Còn sửa thành kịch bản?"

Lý Tư Diễm đầy hào hứng nói: "Phải, trẫm cảm thấy nàng viết rất tốt, nên cho nhiều người đọc hơn, bèn mang hai quyển lúc ấy nàng để lại đi xuất bản."

Ta suýt nữa không thở nổi.

Đang làm cái gì thế này!

Nhưng chuyện ảo ma hơn còn ở phía sau, Lý Tư Diễm nói cho ta, hắn còn mang tập thơ cũ năm xưa ta từng viết phát cho đại thần có con gái mỗi người một bản để tích lũy danh tiếng cho ta, sau này dễ bề nâng thân phận cho ta.

Ta chỉ cảm thấy "ầm" một tiếng, máu vọt lên tới đỉnh đầu.

Tích lũy danh tiếng? Tích lũy danh tiếng cái rắm! Năm đó ta là thiếu nữ nhiệt huyết, không có việc gì là thích châm biếm thời thế, căm ghét thế tục. Bây giờ tuổi nhiệt huyết đã qua, chỉ nhìn thôi đã nghĩ lại mà kinh, vậy mà hắn còn biên thành tập phân phát khắp nơi!

Trong đầu hiện ra vẻ mặt táo bón của đám đại thần khi cầm tập thơ, trước mắt ta tối sầm, hận không thể phun máu chết ngay tại chỗ.

Lý Tư Diễm hồn nhiên không biết, còn cảm thấy mình làm một việc rất tâm đắc.

"Nếu nàng sở trường về văn thì nên viết nhiều thêm, trẫm thích dáng vẻ chăm chú trước bàn của nàng."

Không biết hắn hồi tưởng lại khung cảnh gì, khóe miệng lặng lẽ cong lên, tới kéo tay ta, lại bị ta nhanh nhẹn tránh đi.

Ta hung dữ nói: "Ta gác bút rồi! Bút danh bị ta ném vào trong Khúc Giang rồi, ai cho phép ngươi mang thơ của ta lan truyền ra ngoài. Lần này thì hay rồi, toàn Trường An đều biết ta đã từng lập chí muốn lật đổ triều đình, vạch trần ngày tháng hủ bại của quốc triều!"

Đồ ngốc vô học Lý Tư Diễm này lại khen ngợi ta thêm: "Sao vậy? Trẫm cảm thấy viết rất hay, đọc thấy khí thế hào hùng, rất là..."

Ta xấu hổ đến mức xông lên bịt miệng hắn: "Xin ngươi đừng nói nữa!"

***

Việc này về sau kết thúc bằng việc Lý Tư Diễm nhận lỗi với ta. Để đền bù, hắn gọi thím và Tiểu Xuyên vào cung cho chúng ta đoàn tụ, ta mới miễn cưỡng tha thứ cho hắn.

Thời gian gặp mặt bố trí vào một ngày tuyết lớn, một cánh cửa nhỏ ở góc Tử Thần điện mở ra, mấy nội thị dẫn hai người đi vào, để lại một chuỗi dấu chân chỉnh tề trên nền tuyết.

Mấy tháng không gặp, thím tiều tụy đi rất nhiều. Tiểu Xuyên cao hơn, nét mặt có phong thái của ông cụ non.

Ta hỏi nó học hành thế nào, nó nói nó không muốn vào triều, chuẩn bị xin nghỉ ở Thái học, đi theo thầy giáo trước kia vân du bốn biển, ghi chép phong thổ.

Thím im lặng không lên tiếng, tỏ vẻ đồng ý.

"Nhưng Hoàng đế sẽ đồng ý cho đệ rời khỏi Trường An sao?" Ta đưa ra vấn đề quan trọng nhất.

"Sẽ không." Tiểu Xuyên nói: "Bệ hạ ban cho phủ chúng ta một quản gia và một đám thị vệ, sẽ không dễ dàng để cho đệ đi."

"Để sau rồi bàn vậy." Ta day mi tâm: "Ta thử xin hắn xem... Có lẽ còn có cơ hội xoay chuyển."

Thím nghe được trong lời ta lại xuất hiện chữ "xin", nước mắt lưng tròng, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, màu tuyết trong trẻo ánh lên trong đôi mắt thị.

Ta không biết phải an ủi thị như thế nào, thế là cũng cùng thị nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ. Đáng tiếc ông trời không tác thành, chỉ trong chốc lát, sắc trời đã sầm xuống. Gió rít ngoài cửa sổ như khóc. Bông tuyết bay lả tả rơi xuống mái hiên, phát ra tạp âm rất nhỏ.

"Tuyết lại rơi rồi." Ta nói: "Tuyết năm nay lớn hơn mấy năm qua."

"Đúng vậy." Tiểu Xuyên cũng nói: "Các nơi nhiều lần báo nạn tuyết, nhất là sông Hoài Tả. Đệ có một đồng môn tổ trạch ở Dương Châu, nói là mấy năm qua tuyết không lớn, duy chỉ có năm nay gặp tai ương, hoa màu thiệt hại nghiêm trọng, người cũng chết không ít."

Ta khẽ giật mình: "Nghiêm trọng như vậy sao? Chẳng trách mấy ngày nay Hoàng đế làm việc thâu đêm suốt sáng, mỗi ngày đều bận đến nửa đêm mới về."

Sau khi trở về ôm ta ngả đầu là ngủ, sáng sớm hôm sau tiếp tục vào triều, một ngày chỉ có thể nói với ta hai, ba câu.

Ta vừa định than thở vài câu, đột nhiên nhớ tới Mạnh Tự, nhất thời cả người đổ mồ hôi lạnh.

Sao ta lại quên mất, Dương Châu chẳng phải ở Hoài Tả sao!

Ta đứng phắt dậy: "Tính ra thư ta gửi cho Mạnh Tự đã là chuyện từ tháng trước, nhưng đến nay vẫn chưa có hồi âm, không phải là Mạnh Tự gặp chuyện gì bất trắc chứ?"

Tiểu Xuyên cũng lấy làm kinh hãi, ngập ngừng nói: "Có lẽ trời đông

giá rét, đường truyền thư chậm trễ thì sao?"

Ta vịn thành ghế chậm chạp ngồi xuống, nỗi sợ hãi trong lòng dần dần lan ra.

Mạnh Tự là vì ta mới bị giáng chức đến Dương Châu, rơi vào cảnh xa xứ, tiền đồ mờ mịt. Nếu như lần này lại chôn vùi tính mạng ở Giang Nam, ta sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho chính mình.

Giờ phút này ta cũng không màng tị hiềm gì nữa, qua loa đưa tiễn người nhà về xong, rồi vội vàng chạy tới Ngự thư phòng, hỏi thẳng: "Bệ hạ, Mạnh Tự ở Dương Châu đã một tháng không có hồi âm, có phải y bị ảnh hưởng bởi nạn tuyết hay không?"

Trước mặt Lý Tư Diễm chất đống tấu chương như núi, đôi mắt thâm quầng do làm việc trong thời gian dài để lại, đang sai một Xá nhân của Trung Thư Tỉnh đi truyền lời.

Hắn thấy ta đột nhiên đến đây, nét mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, thế nhưng sau khi nghe thấy lời ta nói, vẻ mừng rỡ này nhanh chóng biến mất.

Xá nhân kia hành lễ với ta rồi lúng túng cáo lui. Ta chạy tới trước mặt Lý Tư Diễm, vội vàng nói tiếp: "Mạnh Tự ngang bướng, tính tình lương thiện, lúc gặp khó gặp nạn chắc chắn xung phong đi đầu. Y... y thật sự gặp chuyện gì bất trắc sao?"

"Nàng đến tìm trẫm là để hỏi Mạnh Tự?" Hắn gác bút, có lẽ là bởi vì thất vọng, mặc dù khóe miệng ngậm cười nhưng ánh mắt lại lạnh lùng: "Thẩm Anh, nàng đúng là tình thâm ý trọng với hắn."

"Ngươi đừng nghĩ xấu xa như vậy." Ta nắm lấy cánh tay hắn, vẻ lo lắng lộ rõ trên mặt: "Dù nói thế nào y cũng coi là huynh trưởng của ta, bị đày đến Giang Nam cũng là bị ta liên lụy. Đặt mình vào hoàn cảnh đó, nếu như ca ca ngươi mãi không có tin tức, ngươi sẽ không lo lắng sao?"

Lý Tư Diễm lạnh lùng gạt ta ra, nói: "Đương nhiên trẫm sẽ không. Huynh trưởng trẫm là chính tay trẫm giết chết."

"Nhưng Mạnh Tự... là thần tử của ngươi!" Ta nói: "Một lòng trung thành vì nước vì dân vất vả nhiều năm như vậy, hiện giờ không có tin tức, hỏi một chút cũng không phải việc khó..."

Hắn hờ hững mà lạnh lùng nắm cằm ta, nâng mặt ta lên, từ trên cao nhìn xuống nói: "Mạnh Tự chẳng qua là một kẻ vô danh tiểu tốt, trẫm nào có thời gian đi quan tâm sống chết của hắn. Hắn là mệnh quan triều đình, tuyết có lớn nữa cũng không ảnh hưởng được tới hắn. Cho dù chết thật cũng là tự hắn tìm đường chết."

"Sau nạn lớn tất có loạn lớn. Trẫm rất bận rộn, không có thời gian chơi trò tìm người với nàng." Hắn buông ta ra, kiềm chế tức giận, chỉ ra ngoài cửa bảo ta ra ngoài: "Giang Nam đã có loạn đảng cùng nhóm nạn dân đánh vào quan phủ, mỗi ngày đều là tin tức xấu truyền đến. Quan viên Dương Châu vô năng cứu trợ thiên tai, chết hết cũng là xứng đáng."

Hắn nói cái gì? Chết hết cũng là xứng đáng?

Lòng ta chợt nguội lạnh, ngơ ngác nhìn hắn, dường như chưa bao giờ quen biết hắn vậy.

Ta cho rằng hắn là một Hoàng đế tốt, tuy đối xử tệ với ta một chút, nhưng trong lòng vẫn có muôn dân, gặp được thần tử tốt biết quý trọng nhân tài. Nhưng ta không ngờ rằng, hắn quả thật không hề quan tâm đến sống chết của người dưới.

Những thần tử chúng ta đối với hắn mà nói là gì? Công cụ trị quốc sao? Vô dụng thì đáng bị vứt bỏ?

"Vậy còn ngươi?" Dưới sự thất vọng tột cùng, trái lại ta trở nên bình tĩnh: "Đất nước khi sắp lụi bại do đi ngược với đạo đức, ông trời sẽ khiến xuất hiện thiên tai như điềm báo để khiển trách và cảnh cáo

bậc quân vương. Giang Tả chưa bao giờ có tuyết lớn như thế, có phải là quần thần trong sạch từng bị ngươi sát hại khó nguôi oan khuất, bởi vậy chọc giận thần linh gió tuyết hay không?"

Tiên Thái tử, Thái tôn, phụ thân ta, huynh trưởng ta và rất nhiều người bị hắn ép hại đến cửa nát nhà tan.

Ta bằng lòng tin rằng trận tuyết lớn này là nỗi đau khổ và phẫn nộ của bọn họ mang lại, dường như như vậy thì bọn họ sẽ không biến mất.

Lý Tư Diễm ngẩng đầu nhìn ta, nét mặt vốn dĩ không lành càng thêm âm u.

"Lúc còn sống không đấu lại trẫm, sau khi chết cũng chỉ là một đám ma bệnh suy nhược." Hắn mỉa mai nói: "Chẳng qua là một trận tuyết mà thôi, nếu ngay cả cái này trẫm cũng không giải quyết được, làm sao có thể ngồi lên hoàng vị này?"

Ta cắn chặt răng: "Ngươi không hề xét lại mình một chút nào sao?"

"Trước mắt không lo được nhiều như vậy. Chờ phong ba qua đi, trẫm sẽ hạ Tội kỷ chiếu[1], đại xá thiên hạ, cúng tế thái miếu, cầu mong mưa thuận gió hòa."

(1) Chiếu thư tự trách tội mình.

Nói hết, hắn lộ vẻ mệt mỏi, giọng nói cũng mềm đi một chút, xoa xoa đầu ta, nói: "Được rồi, nàng về nội điện trước đi. Mấy ngày tới đừng ra khỏi cửa, bên ngoài lạnh."

Ta không nói gì đứng lên, cơ thể khẽ run, hai tay trong tay áo nắm chặt gần như găm vào lòng bàn tay.

Đã rất lâu ta chưa từng hận như vậy.

Đại xá, tế trời, tự trách tội, những chuyện hắn nói này đều là trình tự theo thông lệ sau thiên tai, ý qua loa lấy lệ thấy rõ.

Nói cách khác, trừ cái đó ra, hắn không có lấy một cảm xúc khác.

Ta cho rằng hắn thích ta, ít nhiều sẽ có một chút áy náy, áy náy vì bản thân tham lam mà cướp đoạt tính mạng người khác, về sau sẽ thu tay lại phần nào.

Nhưng hắn không hề.

Hắn chỉ cảm thấy người bị hắn giết đều là bại tướng dưới tay mà thôi, không đủ mạnh cho nên xứng đáng mất mạng.

Bao gồm cha huynh ta.

Trời giáng tai họa thì có sao, tùy tiện hạ chiếu qua loa một chút là được. Hắn thật sự quan tâm lê dân bách tính vì vậy mà lưu lạc khắp nơi ư? Chưa hẳn, hắn cho rằng những người đáng thương không có nhà này là loạn đảng điêu dân, lời nói cực kỳ máu lạnh.

Giờ khắc này, ta như bị dội cho một gáo nước lạnh băng, hoàn toàn tỉnh lại.

Ôn Bạch Bích nói đúng, người này không đáng để ta mềm lòng một phân một hào nào. Hắn mục ruỗng từ trong xương cốt.

Ngày thường ở chung hắn có cưng chiều ta nữa thì có tác dụng gì? Người thật sự yêu ta sẽ không thờ ơ với nỗi đau khổ của ta, cũng sẽ không không hề kính trọng chế nhạo người thân đã mất của ta.

Nực cười là ta còn từng cảm động nhất thời vì hắn cứu ta lúc sống còn.

Ta lê bước chân nặng nề chậm chạp ra khỏi Ngự thư phòng. Tuyết lớn ngoài điện như lông ngỗng bay xuống, trắng phau phủ kín gạch

xanh. Chỉ còn tường cung màu son vẫn đứng thẳng giữa trời đất hỗn độn, đỏ như máu, đây mới là bản chất thực sự của Hoàng cung này.

Tàn nhẫn, lạnh lùng, được làm vua thua làm giặc, không hề có chút tình người.

Ta không muốn chịu đựng thêm một khắc nào nữa.

Ta chỉ muốn rời đi.

Chương 54: Mộng du

Lý Tư Diễm bận xử lý chuyện nạn tuyết, ta tìm cơ hội xin hắn đi đưa món quà nhỏ cho Hoàng hậu, coi như là cảm ơn nàng lúc trước đã tặng ta sách.

Lý do rất chính đáng, hắn đồng ý mà không suy nghĩ nhiều.

So với những nữ nhân khác trong hậu cung của hắn, hắn không quá đề phòng Ôn Bạch Bích. Ta từng hỏi hắn vì sao, Lý Tư Diễm rất bình tĩnh trả lời ta: Bởi vì Hoàng hậu có đầu óc.

Có đầu óc, cho nên sẽ không có ý nghĩ dư thừa với trượng phu, chỉ coi hôn nhân là một phần công việc cả đời, nên hồ đồ thì hồ đồ.

Lý Tư Diễm có sở thích lạ kỳ với nữ nhân lãnh đạm, chỉ có thể nói là tính người vốn tiện.

Ôn Bạch Bích không ngờ ta đột nhiên đến đây, nhất thời trở tay không kịp, nhưng rất nhanh nàng đã bình tĩnh lại, mời ta vào vườn ngắm hoa, có chuyện gì vừa ngắm vừa nói.

Ta liếc nhìn Huệ Nguyệt, cảm thấy không ổn lắm. Tai của mấy tỷ tỷ này siêu thính, bình thường nghe tiểu cung nữ thì thầm với nhau nghe một cái là chuẩn. Ngộ nhỡ ta và Ôn Bạch Bích nói chuyện bị nàng nghe thấy, vậy ta khỏi cần suy nghĩ chạy trốn thế nào nữa, trực tiếp rửa sạch cổ chờ chết đi.

Thế là ta nhiệt tình xin tham quan Phật đường nhỏ của Hoàng hậu. Ánh mắt Ôn Bạch Bích trầm xuống, lập tức hiểu ý của ta, lấy cớ chốn cửa Phật thanh tịnh, không tiện cho người ngoài ra vào, ngăn Huệ Nguyệt ở ngoài cửa.

Chúng ta ngồi trong Phật đường, miệng đàm luận Phật pháp, thực

ra bàn tay hí hoáy viết chữ nói chuyện. Mỗi khi xem xong một tờ thì ném vào lư hương thiêu hủy, nói qua nói lại đốt mất mấy chục tờ giấy hương.

Nàng chọn kiểu chết cho ta là... táng thân biển lửa.

Nữ nhân này có một loại chấp nhất với phóng hỏa. Có lẽ là lần trước nàng thiêu chưa đủ, không thể ra đi thành công cho nên trong lòng bứt rứt, nhất định phải thiêu một lần nữa.

Chưa bàn đến kế hoạch khả thi hay không, chỉ nhìn tính cách này thôi đã rất giống ca ca ta.

"Năm nay sông Hoài Tả gặp tuyết lớn, Thiên Địa Nhân bất hòa. Hoàng đế kiêu căng ngạo mạn, đầu xuân sang năm chắc chắn sẽ đi Thái Sơn phong thiện[1]." Ôn Bạch Bích nói với ta: "Phong thiện cần trai giới, cho nên sẽ không mang theo phi thần. Hai tháng Hoàng đế rời kinh đó chính là cơ hội của muội."

(1) Vua chúa lên núi Thái Sơn cúng tế trời đất.

Nhưng ta vẫn có điều lo ngại, hỏi nàng khắc phục hậu quả ra sao. Nàng bình tĩnh nhã nhặn uống một hớp, nói với ta không sao, nàng sẽ sắp xếp ổn thỏa.

"Muội không cần làm gì cả. Cố gắng đối tốt với hắn, giảm cảnh giác của hắn là được rồi. Đối với muội mà nói hắn không khó." Nàng nói bổ sung.

Hay cho câu "đối với muội mà nói hắn không khó". Trong lòng ta hoàn toàn cạn lời, xem ra hình tượng Tô Đát Kỷ đương thời của ta đã đi sâu vào lòng người.

"Thế nhưng người giúp ta chắc chắn sẽ để lại dấu vết, Lý Tư Diễm sẽ không làm khó người chứ?"

Ôn Bạch Bích lại bình tĩnh uống một hớp, nói cho ta nàng có nhân mạch trong cung, xử lý chút chuyện nhỏ không thành vấn đề.

"Lý Tư Diễm nhìn như hiển hách, thực ra không hề có căn cơ. Ba ngàn cung nhân lại có mấy ai thật sự nghe hắn sai khiến."

Nàng phơi bày thực lực xong còn không quên giẫm Hoàng đế một cước: "Ôn gia nhiều đời huân tước, chỉ riêng Hoàng hậu đã sản sinh không biết bao nhiêu, há là con của một nô tỳ sinh ra có thể dễ dàng lay chuyển được?"

Ý miệt thị trong lời nói không hề che giấu.

"Bây giờ muội đã hiểu tại sao hắn làm việc tàn nhẫn như vậy, còn không cho phép muội rời khỏi tầm mắt hắn chưa?" Nàng nói: "Mặc dù hắn giả vờ tự phụ, thực ra rất cẩn thận. Nội ứng lần trước Trưởng công chúa cài vào khiến hắn tổn thất nặng, hắn đã đánh hơi được nguy cơ. Chỉ có điều chưa rảnh tay đi chấn chỉnh mà thôi."

Nhưng mà nàng cũng công nhận năng lực của Lý Tư Diễm siêu phàm, nhấn mạnh đạo lý hoa nở thì phải tàn. Hai năm nay nàng dựa vào thành quả gây dựng của tổ tiên họ hàng nhiều đời còn có thể giúp được một tay, nhưng mấy năm nữa thì chưa chắc.

Ta nghe đến sững sờ, lần đầu tiên cảm nhận được sự khác biệt giữa Thẩm gia chúng ta và loại sĩ tộc hàng đầu này.

Trong bộ quy tắc xã hội, căn cơ quyết định trực tiếp địa vị giang hồ.

Nhìn dáng vẻ mọi thứ nằm trong lòng bàn tay của Ôn Bạch Bích, ta gật đầu như giã tỏi, luôn miệng đồng ý, ngôi sao nhỏ sùng bái chầm chậm hiện lên trong mắt.

Thật muốn trở thành nữ tử trí tuệ lại bình tĩnh như nàng.

***

Trận tuyết lớn kéo dài suốt một tháng, mãi đến sang năm mới ngừng hẳn. Thời gian này Lý Tư Diễm điều động nhân mã cứu trợ thiên tai không ngừng không nghỉ. Mỗi ngày chỉ ngủ hai, ba canh giờ, người gầy rộc đi trông thấy. Cũng may tóc vẫn còn bám chắc trên da đầu, không vì thức đêm quá độ mà bỏ hắn đi xa.

Khoảng thời gian này chúng ta như một đôi bạn cùng phòng hài hòa, cùng hưởng chung một toà cung điện, nhưng lại không can thiệp vào sinh hoạt của nhau. Chỉ có duy nhất một lần hắn chủ động gọi ta tới trong thời gian làm việc là để nói cho ta tung tích của Mạnh Tự.

Ta vừa mới vào phòng, hắn đã mất kiên nhẫn vứt cho ta một phong thư nhăn nhăn nhúm nhúm, nói cho ta Mạnh Tự không chết, chỉ là lúc ra ngoài làm việc ngã bị thương chân, cộng thêm tuyết lớn đè sập cầu trạm mới chậm trễ mất nhiều ngày.

Ta nhìn mũi chân, rầu rĩ đáp: "À."

Hổ Dược Nhi bên ngoài lại tới gõ cửa, đến thông báo Hộ bộ Thượng thư và Hữu bộc xạ cầu kiến. Lý Tư Diễm ngửa đầu dựa vào đằng sau, hít sâu một hơi, nhắm mắt lại.

Ta thấy sắc mặt hắn không tốt, trông cực kỳ mệt mỏi, bèn thức thời nói: "Vậy ta đi trước, ngươi từ từ làm việc."

Dứt lời, ta hành lễ cáo lui.

"Thẩm Anh." Giọng nói mỏi mệt của hắn vang lên sau lưng.

Ta dừng bước: "Bệ hạ có gì phân phó?"

Hắn nhắm mắt, cảm xúc không hề phập phồng, hỏi: "Nếu như trẫm bặt vô âm tín hơn một tháng, nàng cũng sẽ lo lắng nghe ngóng tung tích của trẫm chứ?"

Ta không ngờ hắn sẽ hỏi cái này, nhất thời không kịp phản ứng, nắm thư của Mạnh Tự ấp úng nói: "Tại sao lại hỏi cái này? Ngươi... ngươi là Hoàng đế, ngươi mất tích nào đến lượt ta nghe ngóng, cấm quân cũng không phải hạng bất tài..."

Đôi mắt hồ ly thanh mảnh của hắn mở hé, nói rất chắc chắn: "Nàng sẽ không."

"Ta..." Ta định biện bạch hai câu, nhưng Lý Tư Diễm lại ngang ngược ngắt lời: "Nàng đúng là ngày nào cũng khiến trẫm phiền muộn, lừa gạt cũng chẳng muốn lừa gạt trẫm, làm sao trẫm lại..."

Ta cũng lớn lối ngắt lời hắn: "Ngươi coi như ta đang lừa ngươi đi, nhưng nếu như tự dưng không thấy ngươi nữa, ta nhất định sẽ đi tìm. Không chỉ đi tìm ngươi, ta còn phải mỗi năm tới trước mộ phần ngươi nhổ nước bọt, nhổ đến khi ngươi báo mộng quỳ xin ta tha thứ mới thôi."

Ngoài cửa lạch cạch một tiếng, hình như là tiếng thứ gì rơi xuống đất.

Có lẽ là cảnh tượng ta miêu tả quá hài hước, Lý Tư Diễm phụt cười một tiếng, cũng không hậm hực nữa, mặt mày giãn ra, duỗi chân đứng dậy, đi tới hôn lên trán ta một cái, nâng mặt ta lên, nói: "Yên tâm đi, trẫm sẽ không cho nàng cơ hội này."

Tốt nhất ngươi đừng cho, ta căm hận nghĩ, không thì sớm muộn bà đây cũng mang tro cốt ngươi rải trong ổ chuột.

Trở về Tử Thần điện, ta mở thư của Mạnh Tự ra, giở đến cuối cùng như thường lệ, xác nhận y không có gì đáng ngại mới đọc từ tờ đầu tiên.

Ta đọc thấy bi ai nặng nề ẩn chứa trong câu chữ bình thản của y, trong lòng cực kỳ khó chịu, muốn khóc nhưng lại cảm thấy khóc thì

quá làm màu, thế là chỉ ngẩn ngơ ngồi xuống, tiếp tục đọc từng chút một.

Lần này y đã hiểu rõ giữa chúng ta không có khả năng nữa, sợ viết lời thân mật dẫn tới Lý Tư Diễm bất mãn với ta, cho nên hành văn quy củ xa cách hơn trước rất nhiều, liệt kê những chuyện xảy ra trong mấy tháng như sổ thu chi. Cuối cùng lúc viết lạc khoản rõ ràng đã ngừng lại một chút, để lại một chấm đen nho nhỏ, dưới chấm đen là một chữ "thần" thanh thoát, thần Mạnh Tự kính bái.

Trước kia là huynh muội, bây giờ là quân thần.

Tình cảm hơn mười năm bay đi như mây khói, bị che đậy dưới tình nghĩa quân thần lạnh như băng. Mạnh Tự tiếp thu giáo dục Nho gia thuần chính nhất, tín ngưỡng thiên địa cương thường, lần này lấy thần tự xưng, có thể thấy được là thật sự chết lòng rồi.

Ta ngồi bất động hồi lâu, ngồi từ trời sáng đến trời tối.

Mãi đến khi Thiền Nhi đến gọi ta dùng bữa, ta mới cử động hai tay cứng đờ, khóa bức thư vào trong hộp đựng trang sức.

Dường như đang tự tay chôn cất quá khứ của chính mình.

Đêm khuya, ta không thôi nghĩ tới người thân đã mất, nỗi nhớ như thủy triều gần như nuốt chửng cả người ta. Trong hai năm rưỡi đã qua, ta thường xuyên nhớ tới họ, hy vọng họ có thể vào giấc mộng của ta trò chuyện cùng ta, nhưng thực tế là bất kể ta nhớ nhung thế nào cũng không mơ thấy họ lấy một lần.

Mãi đến tối nay, vào lúc ta đã sắp hết hy vọng, cuối cùng ta cũng gặp được cha và ca ca ta như ý nguyện.

Trong mơ, ta ôm ca ca gào khóc. Cha ở bên cạnh mắng ta làm ăn không ra đâu với đâu, vừa ngốc vừa hèn, tự dưng làm mất mặt ông. Mắng xong lại an ủi ta, vừa an ủi vừa trách mắng Hoàng đế không

phải người.

Ta quá uất ức, thút tha thút thít nói là con bị ép, con vô cùng thảm thương. Hai mắt cha trợn lên, lại là một trận xối xả: Con thảm thương, con sinh ra cái chân, con không biết chạy sao?

Ta kinh ngạc nhìn ông, dường như nhìn thấy mặt trời mọc lên từ đằng tây.

Ca ta cũng an ủi ta: Kiểu Kiểu nói nàng sẽ giúp muội rời khỏi, muội làm theo là được.

Kiểu Kiểu? Ta vừa định hỏi ai là Kiểu Kiểu, tức khắc vỗ đầu một cái hiểu ra, bạch bích kiểu kiểu[2], là Hoàng hậu mà.

(2) Xuất xứ từ bài thơ "Đông hiểu thư hoài" của Tăng Củng thời Tống.

Cha nghiêm túc nói: Cha không đòi hỏi con che chở người nhà, chỉ cần con nhớ kỹ di ngôn của cha, sống tốt cuộc sống vô tư của con chính là niềm an ủi tốt nhất đối với chúng ta.

Ta ra sức gật đầu, ca ca cười nói với ta: Anh Anh trưởng thành rồi...

Huynh ấy chưa kịp nói hết nửa câu sau, đột nhiên trời đất quay cuồng, khung cảnh trước mắt như bị một tấm màn che kéo ra, biến mất không thấy bóng dáng trong khoảnh khắc.

Ta biến sắc, hoảng sợ kêu lên.

Lúc mở mắt ra xung quanh tối om, Lý Tư Diễm mặc áo trong đứng ở đầu giường, tay cầm một viên dạ minh châu sáng tỏ, không ngừng lay bả vai ta: "Nàng sao vậy?"

Khoảnh khắc nhìn thấy rõ mặt hắn, ta phát ra một tiếng kêu to bi phẫn, nước mắt giàn giụa chảy ra.

Hắn giật mình, vội vã buông dạ minh châu xuống, ôm ta vào trong lòng: "Thẩm Anh nàng sao vậy? Có phải gặp ác mộng không?"

Ác mộng? Ngươi mới là ác mộng kinh khủng nhất của ta!

Ta vừa bi vừa phẫn, khóc lóc đấm đá trong ngực hắn: "Khó khăn lắm cha ta mới báo mộng cho ta, bị ngươi phá hoại rồi! Lý Tư Diễm có phải kiếp trước ta nợ ngươi hay không? Tại sao đến cả cha ta báo mộng cũng bị ngươi cắt ngang!"

Mắng linh tinh một hồi, khó lắm Lý Tư Diễm nghe mới hiểu, giữ ngay mặt ta, thuật lại nói: "Cuối cùng cha nàng cũng bằng lòng báo mộng tới thăm nàng, kết quả trẫm tới không khéo, khiến ông ấy tức giận bỏ đi rồi?"

Ta hất tay hắn ra, vùi đầu vào trong chăn.

Lý Tư Diễm hiếm khi thở dài: "Kiểu gì cũng là lỗi của trẫm."

"Chính là lỗi của ngươi." Ta thút tha thút thít nói: "Đêm nay ngươi không được ngủ ở đây, ta muốn nói chuyện với ca ca ta."

"Lý lẽ đường hoàng như vậy, nàng quên đây là long sàng của trẫm rồi sao?" Lý Tư Diễm chỉ chỉ rồng vàng chạm khắc ở đầu giường.

Nỗi buồn lại dâng lên, nước mắt ta đong đầy hốc mắt.

"Được rồi được rồi, có gì mà phải khóc sướt mướt." Lý Tư Diễm bất đắc dĩ nhìn ta, khoác áo đứng dậy: "Chỗ này để cho nàng, thay trẫm gửi lời hỏi thăm cha nàng."

Tiếng bước chân dần dần đi xa, ta ngẩng đầu lặng lẽ liếc một cái, phát hiện vậy mà hắn lại rời khỏi nội điện thật.

Ta vội vàng lau khô nước mắt, thành kính nhắm mắt nằm xuống,

trong lòng gọi to cha và ca ca: Người đáng ghét đi rồi, mọi người mau tới đi!

Nhưng cha ta quả thực là một người trung niên có cảm xúc có thái độ, nói đi là đi ngay, không để lại một câu nói thừa. Ta dần dần thất vọng, lâm vào giấc mộng đen ngọt ngào, trong mộng không có thứ gì cả.

Mơ mơ màng màng ngủ một đêm, sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, chuyện đầu tiên trong đầu chính là tìm Thiền Nhi đòi cái sọt tiền giấy hồi trước của ta.

Thiền Nhi tưởng là mình nghe nhầm: "Cái gì ạ?"

Ta hiên ngang lẫm liệt nói: "Mấy ngày nữa là đông chí, ta muốn cắt tiền giấy đốt cho cha mẹ ta. Ta nhớ cái sọt đó lúc trước cho muội rồi, bây giờ đang ở đâu?"

"Nô tỳ đi tìm giúp nương tử xem." Thiền Nhi nói: "Nương tử nhất định phải cần chiếc ban đầu sao?"

"Đương nhiên." Ta nói: "Nếu như cầm sọt tiền giấy của Hoàng đế cho, cha ta sẽ không thèm."

Có lẽ trong lòng Thiền Nhi cảm thấy ta nhiều chuyện, nhưng không có cách nào khác, Hoàng đế thích tinh thần đầy đáng ghét này của ta, thế là chỉ có thể ngoan ngoãn chuẩn bị công cụ làm tiền giấy cho ta, hỏi ta còn có gì sai bảo.

Ta nghĩ ngợi nói: "Muội đi nói cho Hoàng đế, bảo hắn tối nay tiếp tục ngủ ở thư phòng, ta có lời muốn nói với cha mẹ ta."

Ánh mắt Thiền Nhi nhìn ta như đang nhìn một người bị bệnh thần kinh.

"Mau đi." Ta thúc giục nàng.

Liên tiếp ba ngày, ta đều chặn Hoàng đế ở ngoài cửa. Chẳng những khiến đám cung nhân già nhiều năm kinh nghiệm mở mang tầm mắt, mà đến Ý Đắc cũng hơi hoang mang, không biết rốt cuộc Tử Thần điện ai nói thì tính.

Ta vừa cắt giấy tiền vừa nói: "Đương nhiên là Hoàng đế. Chẳng qua dạo này hắn bận việc, không có thời gian đến chọc ta thôi."

Ý Đắc giúp ta sắp xếp tiền giấy, xâu chúng vào sợi dây mảnh, do dự một chút rồi hỏi ta: "Sau này nương tử vào làm chủ Lăng Khởi điện cũng sẽ mang bọn đệ đi chứ?"

"Bọn đệ" là chỉ đám Tiểu Kim Liên Tiểu Kim Liễu, thành viên lớp xóa nạn mù chữ của Thẩm thị.

"Đương nhiên, người khác ta không tin được." Ta không hề nghĩ ngợi nói: "Đi rồi ta đề bạt đệ làm đại tổng quản, thân phận cao, Lý Tư Diễm nhớ công lao của đệ, về sau đi ăn máng khác cũng có thể có nơi đến tốt."

Tâm tư Ý Đắc nhạy cảm, lập tức bắt được ngụ ý của ta: "Đi ăn máng khác? Nương tử có ý gì, sau này không muốn Ý Đắc hầu hạ nữa sao?"

Ta lập tức ý thức được mình lỡ miệng, vội vàng chữa cháy: "Ta... ta không có ý này. Ý ta nói là... ờ... là một ngày nào đó đệ muốn đi thì không cần lại bắt đầu làm từ nội thị dọn dẹp. Đương nhiên nếu như đệ muốn mãi theo ta... thì cũng được."

Ý Đắc nửa tin nửa ngờ, cúi đầu máy móc xâu tiền giấy.

Hồi lâu sau, nó ngẩng đầu nói: "Chúng đệ đều một lòng với Thẩm nương tử. Nương tử không đuổi chúng đệ đi, chúng đệ sẽ không đi."

Trong lòng ta hơi chua xót, thế nhưng nếu như là ta đi thì sao?

Ban đầu muốn dạy bọn họ học chữ xem sổ sách là để về sau có mấy người có thể tin cậy trong thâm cung rộng lớn.

Về sau ta quyết tâm muốn rời khỏi, nhưng vẫn không ngưng lớp xóa mù chữ này, là muốn dù cho ta không thể dìu dắt bọn họ nữa, bọn họ cũng có một kỹ năng trong người.

Chủ tớ một thời gian, ta hy vọng bọn họ có thể sống tốt một chút.

Nghĩ đến đây, ta xoa đầu Ý Đắc, nói: "Đời người trăm năm, cuối cùng rồi sẽ từ biệt. Không có ai là đáng tin, ngoại trừ chính mình."

Ý Đắc im lặng không nói, bờ môi mím chặt.

***

Tối đó, Lý Tư Diễm làm xong việc ở Duyên Anh điện, đội gió tuyết về nội điện thăm ta.

Mùa đông trời tối sớm, lúc hắn đến ta đã nghỉ ngơi, đang dựa vào đầu giường đọc sách. Sách đang đọc là Bão Phác Tử, một quyển sách về phương thuật linh tinh.

Trước kia chỉ cảm thấy thuật thông thiên đều là đang nói mò. Hôm qua sau khi mơ thấy người nhà, ta lại cảm thấy cuốn sách này cũng có chỗ được việc, thế là giở ra tìm xem có thuật thông linh gì không.

Thuật thông linh thì không tìm được, Lý Tư Diễm lại không mời mà tới, dừng chân sau lưng ta nhìn một lúc, nói: "Đêm qua phụ thân nàng dạy nàng nghiên cứu phương thuật rồi sao?"

Ta quay đầu lại, đối diện với đôi mắt vằn tia máu của hắn.

Cho dù Lý Tư Diễm tinh lực tràn đầy cũng không chịu nổi làm việc

cường độ cao liên tục nửa tháng.

Ta đóng sách lại, nói: "Cha ta không tin quỷ thần, chỉ nói bảo ta sống cho tốt, là ta lưu luyến họ thôi."

Lý Tư Diễm vén tà áo ngồi xuống bên giường ta: "Nếu như trẫm nói với nàng chuyện cũ đã qua, bớt đau buồn thì có vẻ không biết tốt xấu."

Ta cho hắn một ánh mắt "Biết thì xin mời ngậm miệng".

Hắn dịu giọng nói: "Nàng xem, phụ thân nàng cũng khuyên nàng sống tốt, chứng tỏ trẫm làm Hoàng đế hơi khốn kiếp, nhưng làm nam nhân của nàng lại thích hợp."

Ta nói: "Ngươi có thể biết xấu hổ một chút không? Ngươi tam thư lục lễ cưới hỏi ta đàng hoàng hay là tôn trọng ủng hộ ta? Còn không biết xấu hổ nói thích hợp làm nam nhân của ta. Ta thấy ngươi chính là tai họa được phái tới chuyên để hành Thẩm gia chúng ta."

Hắn phá lên cười sảng khoái, vươn tay ôm ta vào lòng, vuốt ve sau lưng ta nói: "Lời này không sai."

Hắn vùi đầu vào cổ ta, cũng không nói chuyện, cứ lẳng lặng tựa ở đó. Ta giãy giụa một chút, hắn nói ngoan, yên nào, để trẫm ôm một lúc, trẫm đã không ôm nàng nửa tháng rồi.

Ta nghĩ thầm nửa tháng có là gì, ta đã nửa năm không ôm Mạnh ca ca của ta rồi.

Nhưng ta vẫn ngồi đàng hoàng để hắn ôm. Hết cách rồi, ăn nhờ ở đậu, không thể không cúi đầu.

Hắn nói: "Chờ thời tiết tốt, trẫm mang nàng xuất cung."

Xuất cung!

Trái tim ta đập điên cuồng, lập tức tránh ra khỏi người hắn, chống người dậy nắm bả vai hắn, lớn tiếng nói: "Lý Tư Diễm ngươi nói cái gì? Ngươi nhắc lại lần nữa!"

Hắn chỉ nhẹ nhàng nhấc tay đã đẩy ngã ta xuống đệm chăn bên cạnh, một tay chống đầu quay người lại, hững hờ nói: "Trẫm lên ngôi hai năm, còn chưa đi Thái Sơn làm đại lễ phong thiện. Đúng lúc hôm qua trong triều có người đề nghị, trẫm quyết định tháng ba sang năm đi Thái Sơn một chuyến."

Thật sự là phong thiện Thái Sơn!

Ta hít sâu một hơi.

Nhưng không ai nói là cũng mang ta đi cùng!

Trong lòng ta cuồn cuộn sóng dữ, cố hết sức mới miễn cưỡng để mình trông trấn tĩnh một chút, thăm dò hỏi: "Ta... ta thì sao? Ta từng đọc khởi cư chú trước kia, phong thiện cần trai giới, không thể mang nữ nhân..."

Lý Tư Diễm hoàn toàn không coi là chuyện đáng kể: "Ai nói không thể mang. Các tổ tông trẫm còn lén giấu người trong xe, không để Sử quan phát hiện mà thôi."

Ta vùng vẫy giãy chết: "Nhưng..."

"Không có nhưng nhị gì cả. Việc này không thể cho nàng làm loạn, đến lúc đó một nửa cung nhân thị vệ trong Tử Thần điện đều phải theo hầu, những người còn lại trẫm không yên tâm, vẫn cứ mang nàng đi mới được."

Hắn ngừng lại một lát, lại lộ vẻ mặt tự giễu: "Người bên ngoài còn không biết đến cả chạm vào nàng còn không cho trẫm chạm, đều cho rằng nàng sẽ sinh trưởng tử cho trẫm, cản đường của bọn họ.

Hiện giờ người muốn mạng nàng không phải là ít, cũng chỉ có trẫm có thể bảo vệ nàng."

"Nhưng..."

"Ý trẫm đã quyết, nàng xin trẫm cũng vô dụng." Hắn nói.

Đã nói đến nước này, ta chỉ có thể uể oải đồng ý: "Được rồi, bao giờ lên đường."

"Tháng ba, đi Phù Dung Uyển ở vài ngày trước, rồi xuất phát từ Đông Giao."

Ta "ừ" một tiếng.

Hắn nhìn ta khó hiểu: "Chẳng phải nàng vẫn luôn nói muốn ra ngoài sao? Làm sao không thấy vui vẻ chút nào?"

Trong lòng ta dâng lên nỗi oán hận sâu sắc: Ra ngoài đương nhiên là chuyện tốt, nhưng kế hoạch xuất hành của anh giai ngươi làm chậm trễ lịch trình chạy trốn của ta.

Kế hoạch bị nhỡ, vậy cũng chỉ có thể chờ lần tiếp theo Lý Tư Diễm đi xa, nhưng lần tiếp theo còn xa vời vợi. Ta bấm ngón tay tính toán, ít nhất phải chờ tới lúc tế thái miếu nửa cuối năm... Mẹ nó, đến lúc đó cũng chưa chắc đi được.

Ta càng nghĩ càng giận, vung cánh tay lên cho Lý Tư Diễm một quyền: "Tại sao bà đây lại bị ngươi nhìn trúng chứ? Chưa kể không có tự do, còn phải lo lắng cho tính mạng. Có sủng phi nào sống như ta không, cha ta cũng không nhìn nổi!"

Lý Tư Diễm ngoan ngoãn chịu một quyền của ta, thậm chí còn đưa nửa mặt bên phải lại gần cho ta đánh, hết sức chân thành nói: "Việc này quả thật là trẫm thiếu cân nhắc. Trẫm ở trong cung thời gian ngắn, không ngờ trong cung để lại nhiều tai mắt ngầm như vậy. Về

sau nhất định sẽ xử lý từng kẻ một, nàng chờ thêm một chút."

Ta thầm nói bà đây tin ngươi cái con khỉ.

Lý Tư Diễm trông mong nhìn ta, ta thấy nếu thêm cho hắn cái đuôi, hắn có thể vẫy đến quay tít mù.

"Dạo này trẫm rất mệt mỏi." Hắn nói: "Trong triều không có kẻ nào là đèn cạn dầu."

Ta thờ ơ nói: "Thần tử trong sạch một lòng vì dân vì nước đều bị bệ hạ giết hết rồi, chẳng phải còn lại chính là kẻ ba phải sao? Vậy đương nhiên cần bệ hạ tốn nhiều tâm sức một chút."

"Cái miệng này của nàng đúng là lợi hại." Hắn cười chán nản.

Lý Tư Diễm nói linh tinh thêm vài câu nữa rồi trở về Ngự thư phòng tiếp tục làm việc. Ta ôm chăn ngủ say sưa. Ngoài cửa sổ trời đông giá rét, trong phòng ấm như xuân nồng. Bên kia bức tường, Lý Tư Diễm còn đang nhọc lòng vì giang sơn của hắn.

Trị quốc không phải việc nhẹ nhàng như vậy, thuế ruộng thuế phú, vận nước lòng dân, thêm cả đại thần không nghe lời lại không phải đèn cạn dầu, nhưng muốn đứng ở nơi cao nhất thì có nghĩa vụ gánh vác hết thảy.

Cho nên hắn chỉ than phiền với ta một chút như làm nũng mà thôi. Nếu thật sự có người dám ngấp nghé giang sơn của hắn, hắn sẽ không chút do dự cắn nát đối phương.

***

Đông chí qua đi, sắc trời hửng sáng. Trong cung đốt lên ngàn vạn cây nến đỏ, nghênh đón năm mới.

Ôn Bạch Bích ở ẩn đã lâu cuối cùng cũng xuống núi, ôm mọi việc

hậu cung về xử lý.

Ngụy Uyển Nhi vừa nghe Hoàng hậu muốn bắt đầu làm việc, mang tất cả chìa khóa, sổ sách, giấy tờ đưa hết đến Hàm Lương điện ngay trong đêm, nóng lòng vứt bỏ phần công việc chết tiệt này.

Khó khăn lắm mới từ chức được, cuối cùng nàng cũng thở phào nhẹ nhõm. Thời gian này ta có đi tìm nàng một lần, nàng vừa thấy ta là bắt đầu khóc không ngừng được. Ta hỏi Tiểu Điệp xảy ra chuyện gì, không ngờ Tiểu Điệp cũng nức nở nghẹn ngào. Ta chỉ đành lúng túng đợi hai nàng phát tiết xong. Nửa ngày sau, Tiểu Điệp mới thút tha thút thít nói: Anh Tử tỷ, tỷ rơi vào hoàn cảnh này đều là do chúng ta hại.

"Hả?" Ta không hiểu gì, chẳng lẽ không phải cẩu Hoàng đế hại sao?

Ngụy Uyển Nhi khóc nói: "Là ta không cất cẩn thận truyền kỳ cô viết, vô ý để bệ hạ nhìn thấy mới khiến cho người hạ quyết tâm cướp người... Đều là lỗi của ta."

Hóa ra là đang day dứt cái này, ta thở dài: "Liên quan gì tới cô. Ta từng hỏi hắn, hắn nói cho dù không đọc được thứ của ta viết, hắn cũng sẽ không buông tha cho ta."

Hai mắt Ngụy Uyển Nhi đẫm lệ nhìn ta: "Bây giờ phải làm sao? Ý chỉ ban hôn mất tác dụng, cô cũng không đi được nữa."

"Xem có cơ may gì không thôi..." Ta bị nàng ảnh hưởng tâm trạng cũng trở nên ủ rũ, bất đắc dĩ liếc nhìn đám thị vệ đông nghịt ở cổng, thở dài nói: "Trước mắt xem ra không có cơ hội gì tốt."

Chương 55: Hoa nguyệt đượm xuân phong*

*Trích bài thơ Vọng Giang Nam của Lý Dục (Bản dịch Nguyễn Chí Viễn)

Bởi vì chuyện không tốt liên tục kéo đến, năm nay trôi qua như nghẹn ở cổ họng.

Chuyện làm cho ta sụp đổ nhất chính là hôm đêm ba mươi, Đại Mễ bắt được con chuột đầu tiên trong cuộc đời của nó, thần không biết quỷ không hay thả ở ghế kê chân bên giường.

Khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau cùng con chuột, tiếng hét chói tai của ta suýt nữa hất bay nóc Tử Thần điện.

Có bệnh mới lo tìm thầy, ta nhào vào trong ngực Lý Tư Diễm. Người kia vô thức ôm lấy ta, chân tay luống cuống vỗ vỗ lưng ta, nói như mộng du: "Sáng sớm đã ôm ấp yêu thương?"

Ta run run rẩy rẩy chỉ về phía ghế kê chân, Lý Tư Diễm liếc mắt nhìn, mày nhíu lại, cao giọng nói: "Huệ Nguyệt, vứt thứ bẩn thỉu này ra."

Huệ Nguyệt đáp lời đi đến, không kịp chuẩn bị tinh thần nhìn thấy con chuột béo chết thảm, mí mắt giật nảy một cái.

Đại Mễ gây chuyện mất hứng kêu meo meo, bị Huệ Nguyệt tức giận đuổi ra khỏi cửa cùng con chuột kia, rồi nhốt vào phòng tối chịu sự dạy dỗ nghiêm khắc của Thiền Nhi.

Lý Tư Diễm dịu dàng thì thầm an ủi: "Đừng sợ, đã không còn nữa rồi."

Ta chưa hết sợ hãi, miễn cưỡng thò đầu ra.

Lý Tư Diễm thấy ta sợ chuột như thế, ham muốn thể hiện tăng cao cuối cùng cũng có chỗ phát tiết, gióng trống khua chiêng kêu gọi phong trào diệt chuột năm mới, còn tự dưng thưởng cho Đại Mễ từ phòng tạm giam ra ba con cá khô.

Đại Mễ ngơ, ta cũng ngơ, cảm giác không đúng ở đâu đó nhưng lại không nói ra được cụ thể không đúng chỗ nào.

***

Lý Tư Diễm không cho ta cơ hội nghĩ sâu hơn, ăn sáng xong bèn dẫn ta đi rạp hát, xem kịch chúc tuổi mới dựng, nói là hay cực kỳ, có bất ngờ.

Đương nhiên ta không nhìn ra hay ở chỗ nào, gật gù toàn bộ quá trình. Mãi khi biểu diễn được quá nửa thời gian, bỗng nhiên có một nữ tử xinh đẹp quấn vòng ngọc xanh đi lên đài, ôm một chiếc tỳ bà, cất cao tiếng hát du dương.

Hay quá.

Ta lập tức bị chấn động đến tỉnh táo, dụi dụi mắt chăm chú nhìn lên... A, đây không phải Tạ Tu Nương lấy chồng lâu rồi sao?

Chủ quản Giáo Phường Ti cười hùa nói: "Lần trước nương tử nhắc một câu, bệ hạ vẫn luôn để trong lòng. Lần này đúng lúc Tu Nương về đế đô đón giao thừa, bèn bảo nàng đến hát một khúc cho nương tử."

Ta dở khóc dở cười: "Người ta đã mưu sinh đường khác rồi, còn gọi người ta đến ca hát, có kiểu bắt nạt người như các ngươi sao?"

Lý Tư Diễm thản nhiên nói: "Nàng luôn thích đồng cảm vớ vẩn với người khác, thích nghe thì bảo nàng ta hát. Nàng thích nghe nàng ta hát là số phận của nàng ta, cũng không tính là bắt nạt nàng ta."

Tạ Tu Nương trên đài cúi đầu không nói, gom tay áo ôm tỳ bà, trong mắt phượng mỹ lệ hiện lên vẻ nhục nhã.

Đêm giao thừa bị ép gọi vào cung chỉ để đàn một khúc cho một tiểu nha đầu diện mạo phổ thông, không hiểu phong tình, thật uất ức.

Nếu có chuyện gì có thể uất ức hơn điều này, vậy chắc chắn là... Hoàng đế không thèm liếc nhìn mình lấy một cái, chỉ chú ý chăm sóc bà cô nhỏ này.

Tạ Tu Nương không cam lòng cắn môi dưới.

Bàn về tướng mạo tài nghệ, Tạ Tu Nương nàng ta đứng đầu mọi thứ, tại sao người nở mày nở mặt nghe hát ở đây lại không phải là mình chứ?

Ta cũng để ý đến ánh mắt không lành của mỹ nhân, không ngừng thở dài trong lòng, ta cũng là bị ép nha! Ta ước gì cô quyến rũ Hoàng đế đi, ta đi sống cuộc sống tốt đẹp của mình kìa.

Một cuộc giao lưu ánh mắt ngầm hiểu lẫn nhau kết thúc như thế. Sau khi xem hết vở diễn này cũng đến canh giờ trong cung nhảy múa đuổi tà.

Bởi vì năm trước mới vừa gặp tai ương, múa đuổi tà giao thừa lần này quy mô cực hoành tráng. Giáo phường sứ, thị vệ điện tiền, nội thị các cung dốc toàn bộ lực lượng, ngàn người đóng vai chư thiên thần Phật, rầm rầm rộ rộ nhảy múa bốn phía. Đi theo sau đội ngũ là một đoàn cung nữ trẻ tuổi, mang theo nước sạch và cành liễu, đóng vai tiên nữ rưới cam lồ.

Tiểu Kim Liên và Tiểu Kim Liễu đang ở trong đó, hai nàng là tỷ muội song sinh, trông khiến người ta thích nên được lựa chọn đứng hàng đầu. Hai nàng bỗng nhiên thấy ta, vô cùng phấn khởi vẫy cành liễu với ta. Ta thấy tình hình không đúng, vội vàng trốn ra sau lưng Lý

Tư Diễm. Thế là một bình cam lồ của Tiểu Kim Liên và Tiểu Kim Liễu hắt hết vào trước ngực Lý Tư Diễm, hình thành hai vệt nước sẫm màu.

Vị trí cực kỳ nhạy cảm, cực kỳ khiến người ta suy nghĩ viển vông.

Hai người sợ hãi, Lý Tư Diễm lại không hề tức giận, còn vui cười thưởng bạc lẻ cho các nàng, bảo các nàng năm sau hầu hạ ta cho tốt.

Lúc này hai tiểu nha đầu mới yên tâm đi, vẩy cam lồ của các nàng vào mỗi một góc trong cung đình.

Trong tiếng chiêng inh ỏi rộn ràng, ta bịt tai nói với Lý Tư Diễm: "Múa cái này thật sự có tác dụng sao? Có tác dụng thì tại sao không đuổi ngươi đi được?"

Hắn nghe ta chửi kháy hắn là tà ma, cười càng thêm xán lạn: "Đúng vậy, làm sao không có tác dụng nhỉ? Phải tăng cường độ mạnh thêm mới được."

***

Hiếm khi được ngày nghỉ, Lý Tư Diễm sắp xếp kín lịch trình một ngày cho ta. Xem hết múa đuổi tà xong còn mang ta đi trải nghiệm lần lượt các loại tập tục giao thừa, nào là tẩu bách bệnh[1], nào là uống rượu hoa tiêu... Điều kỳ lạ nhất chính là hắn còn mang ta đi bái tất cả thần Phật trong đàn thờ trong cung một vòng. Ta hỏi hắn chẳng phải ngươi nói không tin quỷ thần sao? Hắn đáp lại ta một câu: Đến cũng đến rồi.

(1) Tập tục "tẩu bách bệnh": người tham dự đa phần là phụ nữ, họ kết bạn cùng đi men theo tường hoặc qua cầu, ra ngoại ô, mục đích là để xua đuổi bệnh, trừ tai hoạ.

Hắn hăng hái, ta thì mệt nhoài. Buổi tối hắn đi cùng với Ôn Bạch

Bích ứng phó dạ yến trừ tịch, cuối cùng ta mới có thời gian nghỉ ngơi, cả người mệt mỏi ngồi bệt trong Tử Thần điện.

"E là thân thể người này không phải Nữ Oa tự mình đắp nặn." Ta rất là sốc: "Làm sao hắn lại không biết mệt thế?"

Lễ tết, tâm trạng trên dưới Tử Thần điện đều rất tốt, một khi tâm trạng tốt là không biết giữ miệng, Thiền Nhi thốt ra: "Thân thể bệ hạ cường tráng, nương tử mới có được chỗ tuyệt diệu."

Ta không hiểu gì: "Cái gì cơ?"

Huệ Nguyệt hung dữ trừng Thiền Nhi một cái: "Không được phép nói bừa!"

Thiền Nhi lè lưỡi, cười hì hì nói: "Huệ Nguyệt tỷ tỷ không cho muội nói."

Ta nói: "Muội vẫn cứ đừng nói nữa, nghe ra cũng không phải chuyện gì tốt."

Dứt lời ta ngả đầu ngủ ngay.

Ngủ không bao lâu lại bị lay tỉnh lần nữa. Cẩu Hoàng đế dự tiệc trở về, mặc một bộ áo tím ngựa ông ngựa bà, gọi ta đi lên tường thành xem pháo hoa của một trăm linh tám phường Trường An.

Ta rất là tức tối: "Muốn xem thì tự ngươi đi đi! Ta muốn ngủ!"

Lý Tư Diễm không cho cơ hội thương lượng trong việc này, một tay ôm ta từ trong chăn ra: "Mồng một tết tất phải đón giao thừa. Đợi ngày mai nàng ngủ tiếp."

"Bên ngoài trời đông giá rét..." Ta lưu luyến nhìn chằm chằm lò than.

Lý Tư Diễm lưu loát nói: "Huệ Nguyệt, cầm lò sưởi tay và áo lông chồn ra đây."

Huệ Nguyệt nhanh chóng thu thập xong cả bộ hành trang đi ra ngoài. Lúc đang định mặc lên giúp ta, Lý Tư Diễm cầm lấy đồ nàng chuẩn bị một cách tự nhiên, tự mình khoác lên khăn quàng lông cáo và áo choàng lông chồn thật dày cho ta, còn tiện tay thắt một cái nơ con bướm.

Người ta thấp, bị hắn quấn như một cục bông trắng tròn ủng. Lý Tư Diễm nhét lò sưởi tay vào trong tay ta, nói với ta: "Bây giờ đi được chưa?"

Thực ra dùng từ "đi" này không quá chính xác, bởi vì ta được các cung nhân nâng một mạch đến dưới thành, chỉ có một đoạn đường duy nhất tự đi là lên cầu thang của tường thành. Lý Tư Diễm chân dài, một bước có thể bước rất xa. Ta ở phía sau thở hồng hộc đi theo, thầm nghĩ cung đình chẳng có cái gì mà xây tường thành cao như thế làm gì.

Nhưng khoảnh khắc khi ta lên tường thành, ta mới hiểu lý do Lý Tư Diễm nhất định phải lôi ta từ trong chăn ra đón giao thừa.

Hắn ôm ta lên tường thành cao cao, chỉ ta nhìn ra phía ngoài. Gió bấc tháng mười hai lạnh thấu xương thổi thẳng vào chóp mũi ta. Ta không chịu được hắt hơi một cái. Hắn ung dung mở áo choàng chồn đen ra, quấn cả người ta vào trong áo.

Ta đón gió mở mắt ra. Bởi đứng rất cao, khung cảnh phồn thịnh của hoàng đô sừng sững thu cả vào tầm mắt. Đàn hát đầy đường ngõ, trăng tỏ nhường đèn khuya. Mùng một không trăng, ngẩng đầu chỉ thấy mấy đốm sao trên vòm trời. Sắc trời nhạt nhòa, mà dưới đất một trăm linh tám phường lại đèn đuốc như ban ngày. Ánh đèn trùng điệp nhòe đi trong mắt ta thành một quầng sáng lớn, kéo dài tít đến bên bờ mây và núi.

Bốn phía đều đang đốt pháo trúc, tia sáng rực rỡ tỏa về nơi dòng sông và lầu cao. Tiếng người huyên náo khắp nẻo đường. Bách tính tụ tập không đếm kể, thấy Lý Tư Diễm xuất hiện trên tường thành đều giơ tay reo hò, hô Hoàng đế vạn tuế, xã tắc thiên thu. Âm thanh như làn sóng, lớp này cao hơn lớp trước.

Ta giật mình cảm thấy bản thân như lâm vào một giấc mộng lớn xôn xao.

Trường An như đốt hết tất cả tích góp trong một đêm chỉ để phơi bày sự mỹ lệ kinh động lòng người vào đêm nay. Loại phương thức ăn mừng phóng khoáng buông thả, chỉ lo xưa nay tự cổ chí kim ít có, chỉ có thời thịnh thế phồn hoa tràn trề sức sống nhất mới có thể gặp.

Mà người đàn ông đứng sau lưng ta đây chính là chủ nhân duy nhất của mảnh đất này.

Hắn cao lớn và anh tuấn, mày như dao cắt, mắt tựa sao xa, quyền thế trau chuốt khí chất của hắn thêm phần ngạo nghễ. Nhưng một người như vậy lại sẵn lòng chải tóc cho ta, làm bánh hấp, mặc ta nuôi mèo lông rụng đầy giường.

Nói không hề dao động là giả.

Ta không phải nữ chính kiên trinh bất khuất, thánh khiết đến không chân thật trong thoại bản. Tiểu nương tử có trinh liệt nữa cũng không kìm lòng được trước công phu đeo bám nước chảy đá mòn, ánh nến đỏ lay vào thời khắc nào đó.

Thế nhưng...

Nhưng khi ta đang đứng trên cổng thành, nghe bách tính hô to vạn tuế, phụ thân, nhị thúc, ca ca của ta, bọn họ đang nằm trong phần mộ lạnh lẽo ngoại ô phía tây Trường An, tuyết li ti rơi trên bia đá, không người lễ tế.

Mạnh Tự cô độc ở Giang Nam dưỡng thương chân, Tiểu Xuyên không đi hoạn lộ, từ bỏ cô nương mình ái mộ. Người toàn Trường An đều đang đoàn tụ cả gia đình vào ngày giao thừa, mà dưới tấm bảng thiếp vàng mới tinh của Thẩm gia, chỉ có một đôi mẹ con vò võ trông coi đại trạch ba gian.

Ta ngẩng đầu nhìn Lý Tư Diễm.

Trong mắt hắn phản chiếu đèn hoa mười dặm, ánh nhìn sáng rực, tràn đầy chờ mong và khao khát.

Bản năng bễ nghễ thiên hạ của phái mạnh vướng vất sự thôi thúc cúi đầu xưng thần trước mặt nữ tử, khiến hắn chỉ nhìn ta không nói lời nào, tay ôm ta chặt hơn một chút.

Lần đầu tiên, ta nửa phần thật lòng nửa phần giả ý mà chủ động nhón chân lên, nhẹ nhàng đặt lên môi hắn một nụ hôn.

Khoảnh khắc bờ môi chạm nhau, một trăm linh tám phường òa lên tiếng vui cười ầm ĩ náo động, tiếng pháo trúc và chiêng trống âm hưởng vọng theo mây, kinh động vô số chim bay trên ba đảo Bồng Lai.

Một năm mới tới.

Lý Tư Diễm sững sờ trong chớp mắt, sau đó ánh mắt tối tăm như bầu trời đêm nay, giữ lấy gáy ta không ngừng làm sâu thêm nụ hôn này. Ta chỉ định chạm nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, lại bị hắn ép biến thành xâm nhập vào trại địch ba trăm dặm. Nụ hôn đẹp đẽ trở nên kịch liệt như hai quân giao chiến, quả thực đáng ghét.

Mà hắn lại không muốn cho các tiểu huynh đệ thị vệ bên cạnh vây xem ta. Vào lúc ta ngẩng đầu hôn hắn, hắn đã kéo áo choàng ra che lại khuôn mặt ta.

Áo choàng này của hắn bóng loáng không thấm nước, hiệu quả chắn gió vô cùng tốt nhưng bí hơi, suýt chút nữa khiến hai chúng ta ngạt thở.

Sau khi về điện, ta còn đang phàn nàn miệng bị hôn sưng, quá xấu hổ, không dám gặp người khác. Cả một đường Lý Tư Diễm ôn hòa cẩn thận dỗ dành ta, khóe mắt chân mày tràn đầy ý cười.

Ta hận không thể cho tất cả bách tính dưới cổng thành kia xem bộ dạng này của Hoàng đế. Các cư dân Trường An thân yêu, mọi người thật sự muốn cho loại Hoàng đế không có tiền đồ này vạn tuế sao!

***

Cuộc náo nhiệt ngày tết qua đi, cuộc sống của ta cũng không có gì thay đổi.

Thay đổi duy nhất chính là kể từ sau nụ hôn đó, Lý Tư Diễm càng bám dính ta hơn. Rất nhiều chuyện lúc trước không cho phép ta làm đều dần dần cho phép.

Ta rất hoang mang, hỏi hắn: Ta chủ động hôn ngươi một cái thôi mà ngươi đến mức ấy sao? Lý Tư Diễm nói đương nhiên, nàng bằng lòng toàn tâm toàn ý lừa gạt trẫm, trẫm rất vui, đương nhiên phải thưởng cho nàng, để nàng tiếp tục lừa gạt mãi thật lâu.

Ta nghe vậy kinh hãi, từ trong thâm tâm cảm thấy cẩu Hoàng đế này đã bị ta thuần hóa đến ngốc rồi, biết ta đang lừa hắn, hắn còn vui vẻ đến như vậy.

Về sau cẩn thận nghĩ lại mới phát hiện thực ra chính ta cũng bị Lý Tư Diễm thuần hóa, để moi được chút tự do không đáng kể từ trong tay hắn mà đang từng bước mất đi giới hạn của mình. Hôm nay là chủ động dâng nụ hôn, có phải ngày mai là sẽ chủ động hiến thân hay không?

Sau khi phát hiện ra điểm này, ta trầm mặc tròn một buổi chiều, tưởng niệm ranh giới cuối cùng không ngừng bị ta chọc thủng.

Chẳng trách đã lâu Lý Tư Diễm không nhắc đến chuyện sủng hạnh ta. Hắn đang chờ ta ngoan ngoãn rửa sạch mình, đưa đến trước mặt hắn để hắn ăn ngấu nghiến.

Cẩu Hoàng đế thật quá giảo hoạt.

Càng gay go hơn là vậy mà ta lại thật sự nghiêm túc suy nghĩ có cần đột phá ranh giới cuối cùng này không, để hắn hoàn toàn yên lòng với ta?

Nhưng hiện giờ ta quả thực không vượt qua được cửa ải kia trong lòng mình. Ngộ nhỡ ta không nhịn được buồn nôn, nôn ra trên giường cẩu Hoàng đế... Hình ảnh quá đẹp, ta không dám nghĩ.

Gặp chuyện không quyết được thì tìm Ôn Bạch Bích. Ta đánh tiếng với Lý Tư Diễm, gọi chiếc xe lừa nhỏ hẹn Ôn Bạch Bích đến bờ hồ Thái Dịch giải sầu.

Ta thổ lộ hết phiền não của ta với Ôn Bạch Bích. Đối phương dừng bước chân, im lặng hồi lâu mới nói: "Muội... chưa từng chung chăn gối với hắn?"

Ta thành thật nói: "Đúng vậy! Theo nương nương thấy, ta có cần hi sinh một chút không?"

Chuyện này chạm đến điểm mù tri thức của Ôn Bạch Bích.

Nàng từ từ thăm dò nói: "Hoàng đế là thân tàn phế?"

"Không không không!" Ta liên tục phủ nhận: "Hắn khỏe mạnh cực kỳ."

Cụ thể khỏe mạnh theo kiểu nào, dù là bình tĩnh như Ôn Bạch Bích

cũng ngại không hỏi cặn kẽ.

Trong ánh mắt đầy rối rắm của ta, nàng trầm ngâm chốc lát, nói: "Việc này ta không có cách nào đưa ra kiến nghị cho muội... Đã là thân thể của chính muội thì nên là tự muội định đoạt mới tốt, nhưng ta... ta không hy vọng muội vô duyên vô cớ bị tên cẩu tặc kia chà đạp."

"Được." Ta cúi đầu nói: "Ta hiểu rồi."

Tay áo Ôn Bạch Bích phất qua mu bàn tay ta. Lúc ta đang ngây người, trong tay đột nhiên xuất hiện thêm mấy tờ giấy được xếp ngay ngắn.

"Lộ dẫn, văn điệp, tất cả văn kiện cần để thông hành trong cương vực quốc triều đều ở đây." Nàng đè giọng thật thấp: "Một tuần sau muội sẽ phải lên đường theo Hoàng đế đến đất Tề Lỗ. Cất kỹ cẩn thận, nếu trên đường gặp được cơ duyên thì tự mình rời đi."

Ta giật mình trong lòng, lặng lẽ nhét mấy tờ giấy mỏng vào trong vạt áo.

Nàng nói: "Với bản lĩnh viết lách của muội không khó để mưu sinh bên ngoài. Nếu thật sự có thể chạy thoát thì nhất định phải giấu mình cho kỹ, đừng nghĩ đến việc về Trường An nữa."

Lộ dẫn trong ngực như nặng tựa ngàn quân. Ta mờ mịt gật đầu, nàng cười ôn hòa với ta.

"Đúng rồi, Hoàng hậu nương nương." Ta đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nói: "Nhũ danh của nương nương có phải là Kiểu Kiểu không?"

Ôn Bạch Bích kinh ngạc nói: "Quả thực như thế, nhưng nhũ danh này của ta chỉ có trưởng bối thân cận mới thỉnh thoảng gọi. Từ đâu mà muội biết được?"

"Thu nguyệt chiếu bạch bích, kiểu như sơn âm tuyết." Ta cười nói: "Không biết làm sao chợt nghĩ đến câu thơ này. Có lẽ ca ca ở nơi phương xa vẫn đang mong nhớ chúng ta chăng."

Ôn Bạch Bích "ừ" khẽ một tiếng, vẻ mặt buồn bã.

Ta nói: "Hoàng hậu nương nương có biết nhũ danh của ca ca ta không?"

Nàng nghĩ ngợi: "Chàng chưa từng nói."

Ta kề sát tai nàng, trịnh trọng nói: "Nhũ danh của huynh ấy là Lư Nô."

Trên đường trở về Tử Thần điện, Tiểu Kim Liên muốn nói lại thôi, cuối cùng thực sự không nhịn được, lặng lẽ hỏi ta nói cái gì với Hoàng hậu mà khiến Hoàng hậu nương nương lạnh lùng trước sau như một cười tròn thời gian một chén trà.

Ta ba hoa chích chòe: "Ta kể chuyện cười cho nàng. Một đôi huynh đệ trộm rượu, đệ đệ uống rượu xong bái cha hắn. Ca ca hỏi hắn tại sao phải vẽ vời thêm chuyện, đệ đệ nói chúng ta phải lễ phép, còn hỏi tại sao ca ca không bái. Ca ca nói đệ tỉnh lại đi, chúng ta làm trộm đấy đệ đệ, trộm có lễ phép sao!"

Tiểu Kim Liên: ?

Ta: Không buồn cười sao?

Tiểu Kim Liên nghi hoặc quay đi.

Sau khi về điện, ta đuổi hết nhóm cung nhân đi, lén lén lút lút mở văn thư Ôn Bạch Bích cho ta ra.

Đi kèm văn thư thông quan, nàng còn viết cho ta một tin vắn, nói đại khái về lai lịch hộ tịch này.

Trong thư viết, hộ tịch giả cho ta lần này là của một tỳ nữ, rời quê hương khi còn bé, bị bán vào phủ của mình. Trước khi Ôn Bạch Bích xuất giá đã cho tất cả người từng hầu hạ bên cạnh nghỉ việc, nhưng cô nương này số mệnh không tốt, vừa mới làm xong hộ tịch mới đã mắc bệnh cấp tính chết đi. Thế là phần hộ tịch này nằm trong tay Ôn Bạch Bích, gặp may đúng dịp được lấy ra cho ta dùng.

Ta lướt nhìn chứng từ hộ tịch, tiểu cô nương xui xẻo này họ Vương, tên Nha Ngọc, hộ tịch nằm ở một nơi tên là huyện Vĩnh Niên, Minh châu.

Minh châu? Ta chỉ cảm thấy quen tai nhưng không nhớ được cụ thể là nơi nào. Ta chạy đến thư phòng Lý Tư Diễm nhìn đại địa đồ của hắn hồi lâu mới phát hiện, à, hóa ra là chiến địa lúc Cao Tổ đánh Minh Thủy.

Đây chính là một nơi tốt, cách xa Trường An, giao thông khá là thuận tiện, khoảng cách cách Đột Quyết đủ an toàn.

Vấn đề duy nhất hiện giờ chính là... Ta không khỏi rơi vào trầm tư: Ta thật sự sẽ có cơ hội dùng tới những thứ này sao?

Ta nhìn tầng tầng lớp lớp thị vệ ngoài cửa, thở dài, phiền muộn bỏ văn kiện hộ tịch vào hộp đựng thư.

Vẫn cứ xem tình thế trước vậy.

***

Mười ngày sau, Lý Tư diễm chính thức lên đường mang ta xuất cung.

Trạm đầu tiên chuyến này là Phù Dung Uyển. Mùa xuân đến, Hoàng

đế muốn đi săn, nhân tiện mang ta đi ngâm hồ nước nóng.

Săn bắn đông xuân xem như là hoạt động được các hoàng thân quốc thích hoan nghênh nhất triều ta. Các đời Hoàng đế không có việc gì là thích chạy đến Phù Dung Uyển, không bội thu trở về thì tuyệt đối không hồi cung.

Nhưng mà trong đó không bao gồm Lý Tư Diễm. Hắn khăng khăng cho rằng đọ sức với thú vật không có linh tính không có ý nghĩa, dù sao đi săn nào có kích thích hơn đấu người, đấu người nào có thú vị hơn chơi với Khởi cư lang.

Bổn Khởi cư lang nghỉ việc cảm thấy hắn có bệnh nặng.

Hắn thay quân trang đi săn, tràn đầy hào hứng hỏi ta: "Biết cưỡi ngựa kéo cung không?"

Ta lạnh nhạt nói: "Hồi trước thì biết, nhưng từ sau lần trước bị thương bả vai thì không kéo được cung nặng nữa."

Lý Tư Diễm nhẹ nhàng vuốt ve bả vai mảnh mai của ta, buông mắt nói: "Vậy thì chỉ cưỡi ngựa thôi."

Hắn sai người dắt tới cho ta một con ngựa cái chân ngắn, nghe nói tính tình rất ngoan, chưa từng đá hậu. Hắn tự mình kiểm tra yên ngựa rồi ôm ta lên lưng ngựa, mình thì lên một con ngựa Ô Tôn, vung dây cương, giương cung đuổi theo một con hồ ly đỏ.

Quý tộc các ngả đương nhiên là nối đuôi nhau đuổi theo.

Náo nhiệt là của bọn họ, ta không thích đi săn một chút nào. Thế là chỉ cho ngựa nhỏ thong thả dạo quanh bên bờ Khúc Giang. Rất nhiều quý tộc muốn thúc ngựa đến bắt chuyện cùng ta đều bị đám thị vệ ngăn lại.

Ta cũng không có gì hay mà nói với bọn họ. Cưỡi ngựa một lúc lại

cảm thấy nhàm chán, ta ung dung trở về vườn ngự uyển, tìm ngôi đình ngồi chơi ngắm cảnh.

Qua một lúc lâu Lý Tư Diễm mới đi săn trở về, đi theo phía sau là một xe thỏ, hồ ly.

Hắn có ý khoe khoang với ta, bị ta cay nghiệt chặn họng: "Quản sự dàn xếp cho ngươi bao nhiêu? Con thỏ này bị đói đến không còn sức mà chạy rồi."

Hắn cười cười: "Một là trẫm không mang diều hâu, hai không dắt chó săn, bắt được thế này đã là không tệ rồi. Vừa săn vừa nghĩ đến nàng. Chẳng phải có bài quốc phong viết thế này sao: Trong rừng sâu có cây bộc tốc, hươu chết rồi nằm gục ngoài đồng. Bạch mao gói lại cho xong, dụ người con gái sắc dung ngọc ngà. Cho nên mang đến trước cho nàng nhìn một cái."

Sao ta lại không hiểu ngụ ý của hắn. Đây là đang nói bóng nói gió cầu hoan với ta đây mà. Ta đẩy mặt cười hì hì của hắn ra: "Lượn đi."

Mặc dù Lý Tư Diễm không thích săn bắn nhưng lại thích nướng thịt thỏ, thích đến mức chuyên đi học bí quyết nướng thịt, còn đầy hào hứng dạy cho ta.

Mặt ta không cảm xúc cầm que trúc xiên thịt, cảm thấy mình như một người hoang dã chưa khai hóa.

Lúc đang ngẩn người, ta vô tình đánh rơi xiên thịt vào trong lửa than, đến lúc lấy nó ra, mặt ngoài miếng thịt đã biến thành một màu đen chẳng lành.

"Cháy rồi." Lý Tư Diễm nói: "Đổi xiên khác."

Ta lắc đầu: "Ta ăn no rồi."

Hắn hôn khóe miệng dính mỡ của ta: "Sức ăn thật ít, như con thỏ

vậy."

Ta thầm nói chắc ngươi có sự hiểu lầm với thỏ. Mấy con thỏ ở Tử Thần điện kia ăn cơm còn nhanh nhẹn hơn ta nhiều.

***

Trời đã vào xuân, vạn vật ấm lại. Sau khi ăn xong bữa tối, Lý Tư Diễm nói trong vườn mới tạo một hồ nước nóng, muốn mang ta cùng đi nhìn xem.

Ta cảm thấy hôm nay hắn cực kỳ rục rịch bồn chồn. Có lẽ mùa xuân đến, thời tiết nóng nực dễ khiến người ta nghĩ tới một chút chuyện kiều diễm.

Ta không hề nhúc nhích, vẫn đứng nguyên tại chỗ, lẳng lặng nhìn hắn cảnh giác.

Hắn mặc áo đỏ, bóng của trăm ngọn nến dầu thơm nhảy nhót trên người hắn, khiến cả người hắn như một ngọn lửa cháy phừng phừng.

Hắn từ từ thôi cười, bước từng bước đi về phía ta.

Ta nhắm mắt lại, một bàn tay ấm áp chạm vào gò má ta, nhẹ nhàng vuốt ve.

Vết chai mỏng trên ngón tay cọ qua bờ môi, cằm, rồi đến cổ, lưu luyến không rời.

Đây là một cách sờ tràn đầy tà niệm của nam giới với nữ giới.

Khi hắn chạm đến xương quai xanh ta, ta thực sự không chịu nổi, lùi về sau mấy bước, cắn môi nói: "Ngươi có ý gì?"

"Anh Anh..." Hắn chậm rãi bỏ tay xuống, trầm giọng nói: "Trẫm nhịn

rất lâu rồi."

Trong âm thanh này ẩn chứa khát vọng không thể nào kiềm chế.

Con sói cô độc sống nơi hoang dã nhìn trúng một con hươu linh hoạt, không dám dọa nó, chỉ dám chầm chậm tới gần.

Ta siết chặt nắm tay trong tay áo.

Trong cung thất treo lớp lớp màn che lụa đỏ, bị gió thổi nhẹ nhàng tung bay. Trăng sáng ngoài cửa sổ như móc câu, tiếng ếch kêu ran, dế mèn đang gọi, là một đêm xuân thoải mái tươi đẹp.

Nhưng chẳng biết tại sao lòng ta vô cùng nặng nề như đang treo tảng đá to, chầm chậm chìm vào hồ sâu thăm thẳm.

Ôn Bạch Bích nói việc này nên là ta tự mình quyết định, nhưng ta quả thật không biết nên lựa chọn thế nào. Dẫn lòng cho hắn thì bản thân sẽ cảm thấy khó chịu, nhưng việc này tránh được mùng một cũng không tránh được ngày rằm. Ngày chạy thoát vốn đã quyết định xong dần dần xa vời. Nếu đi không được nữa, sớm muộn ta...

Vào lúc ta im lặng không nói, Lý Tư Diễm đã đi tới trước mặt ta.

Ta khẽ giật mình, cằm bị hắn nâng lên. Hắn mỉm cười dịu dàng với ta, tiếp đó trước mắt tối sầm, một cái hôn hương thịt thỏ nướng đặt lên môi ta.

"Theo trẫm đến hồ nước nóng đi." Hắn ngậm lấy môi dưới ta khẽ kéo, nụ cười chân thành, ánh mắt sáng tỏ: "Đừng sợ, lần này để trẫm hầu hạ nàng."

Sợ sao? Thật lòng mà nói ta cũng không quá sợ, chỉ là bi ai với sự thân bất do kỷ của mình.

Đêm hè oi bức, thiêu đốt từng chút lý trí trong thân thể ta. Ta bị hắn

ôm ngang lên, xuyên qua màn che trùng điệp. Sa mỏng mềm nhẹ lướt qua gương mặt ta như sự thăm dò thận trọng của hắn.

Hắn là ta nên chạy trốn, nhưng ta không có.

Rất nhiều năm sau ta nghĩ lại vẫn cảm thấy hoang mang. Tại sao khi đó ta lại không đi chứ?

Có lẽ Lý Tư Diễm nói đúng, thiên hạ có rất nhiều chuyện không theo đạo lý nào. Ta mơ màng nằm trong ngực hắn, vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài trời tối đen như mực, đang đổ xuống trận mưa đầu nặng hạt của xuân năm nay, to đến mức như rơi xuống từ kiếp trước.

Một khắc sau, lụa đỏ phủ lên đôi mắt ta. Một trận mưa to khác rơi xuống trong lòng ta.

Trong hơi ẩm sinh ra cảm giác dinh dính như tơ nhện. Ta còn chưa kịp cẩn thận phân biệt đã mất đi bản năng suy nghĩ.

Dưới Dương Đài, mây mưa sớm chiều. Trong điện nến đỏ soi cao. Ngoài điện tiếng mưa ồn ã. Có lẽ hắn thật sự nhịn quá lâu rồi, cảm xúc tồn đọng đã lâu bộc phát trong một chiều, làm thế nào cũng cảm thấy không đủ. Ta như con thuyền cô độc trong mưa to, như lữ khách bị con thú khổng lồ truy đuổi. Giữa cơn trôi nổi, tóc dài ướt đẫm mồ hôi. Hắn ở trước mắt ta, ngón tay vén sợi tóc tản mát của ta, si mê nhìn gò má ta ửng đỏ.

Ta không nhớ rõ về sau xảy ra chuyện gì. Hình như ta khóc, lại hình như không. Hắn dịu dàng dỗ dành ta, ta nhiều lần mắng hắn. Trong nhiều mảnh ghép vụn vặt mơ hồ như vậy, ta chỉ nhớ rõ ràng dáng vẻ hắn nhìn ta bằng đôi mắt trong trẻo.

Hắn bảo ta gọi tên hắn, họ tên ti tiện của hắn.

Ta nắm chặt màn trướng lụa đỏ, túm đứt rèm châu bên cạnh

trướng. Viên pha lê rơi lên mép giường kêu lạch cạch. Khi một viên cuối cùng rơi xuống đất, ta thực sự không nhịn được, cắn răng nói: "Lý Tư Diễm, ngươi thuộc giống chó sao!"

Ta vừa dứt lời, cành mai dưới mái hiên trút bỏ giọt sương đọng cả đêm. Lý Tư Diễm vùi mặt thật sâu vào cổ ta. Chân trời vang lên một tiếng sấm mùa xuân, nước dâng Khúc Giang từ từ tràn bờ đê.

Một vạn mùa xuân rền vang mà tới. Tiếng tim hắn đập kịch liệt như nổi trống.

Mặc kệ sau này giữa chúng ta còn có bao nhiêu oán hận, chí ít vào thời khắc này, chắc chắn hắn cho rằng mình đạt được mọi điều mong muốn.

Chương 56: Đu đưa trong sóng

Về sau Lý Tư Diễm nói cho ta, hắn từng nằm mơ giấc mộng kiều diễm phóng túng rất nhiều lần. Trong mơ, ta cũng dữ dằn như ta trong hiện thực, miệng lưỡi sắc bén, vung móng vuốt như mèo con quấy phá hắn, nhưng trong mơ hắn làm bậy bừa bãi hơn so với hiện thực.

Đại đa số trong mơ, ta như đóa hoa mỹ lệ hô hấp dồn dập, khóe mắt đỏ bừng, luôn miệng buông ra lời chửi mắng yếu ớt lại cay nghiệt, mắng hắn không bằng cầm thú.

Hắn miêu tả quá cụ thể lại quá biến thái. Nắm đấm của ta cứng lại, nhưng eo già đau nhức, không có sức vung quyền, đành phải mặc hắn lảm nhảm trêu chọc ta.

"Nhưng mà trẫm cũng chỉ dám như vậy trong mơ." Hắn tiếc nuối ôm ta vào hồ nước hơi nóng nghi ngút, liếm môi nói: "Tính tình nàng quá cứng, trẫm sợ dọa nàng."

Ta không thể nào tin được:"Nguyên nhân là vì từng nằm mơ sao? Thoạt nhìn ngươi rất thành thạo."

"Bởi vì trẫm thông minh, một chút là thủng." Hắn cười phơi phới.

"Ta thấy là da mặt ngươi quá dày, một đâm không thủng." Ta lườm hắn.

Hắn vui vui vẻ vẻ hôn lên vành tai ta, vẻ thỏa mãn lộ rõ trên mặt.

Mà tình trạng của ta thì không quá tốt.

Nước hồ nóng, ta như một con cá nửa chết nửa sống, tứ chi bủn rủn ghé vào bên bờ nhả bong bóng.

Eo đau, chân cũng đau, đầu cũng đau. Tại sao lại đau đầu? Bởi vì Lý Tư Diễm không có mắt, không cẩn thận đẩy ta vào cột giường.

Nhưng chính sự ngớ ngẩn này giúp ta chứng thực sự trong sạch của hắn. Vật của người này quả thực chưa bóc tem, cho dù mọi sự đã sẵn sàng nhưng vẫn đổ bể ở chi tiết nhỏ.

"Anh Anh là một cái tên hay." Hắn quấn tóc ta, vẻ mặt thỏa mãn được cho ăn no, mặt không đỏ tim không đập nói bậy hết sức xấu xa: "Giao cảnh hiệt hàng, quan quan anh anh[1], thật là mỹ diệu."

(1) Trích bài thơ Quy điền phú của Trương Hành. Dịch nghĩa: Chim kết đôi bay liệng, hót líu lo ríu rít. Ví von vợ chồng ân ái thâm tình.

Đối thoại quá hư hỏng, ta lớn tuổi rồi, không nghe được mấy thứ bẩn thỉu này, quay người định lên bờ, nhưng dưới chân mất sức, còn chưa đứng thẳng người thì bỗng dưng trượt đi.

Lý Tư Diễm vội vàng ôm ta: "Yên nào."

Thân thể ta cứng đờ, giận dữ hét: "Lưu manh, cầm thú, dê xồm! Tay ngươi đặt ở đâu đấy!"

Hắn lộ ra vẻ mặt vô cùng hưởng thụ: "Mắng vài câu nữa, trẫm thích nghe."

"Cút!" Như hắn mong ước.

Thân thể vô dụng nhưng không ảnh hưởng tới sự phát huy của miệng lưỡi. Sau khi lên bờ, ta mắng từ đầu đến chân Lý Tư Diễm một lần. Trong lúc đó vô tình nói lỡ miệng, nói hắn không nhẹ không nặng, kỹ thuật quá kém.

Lý Tư Diễm vốn đang thành thật chịu giáo huấn, vừa nghe câu này lập tức ấn ta lên giường, nhất quyết phải thể hiện chút thủ đoạn hầu

hạ người của hắn.

Rất nhanh ta đã chửi không nổi nữa.

Lần này không giống như lần trước, hắn hoàn toàn không bận tâm sự sung sướng của mình, chỉ một lòng hầu hạ ta. Cho nên lần trước chỉ là đau mà thôi, lần này mới thật sự là tê dại tận xương.

Lúc đầu ta không muốn kêu, nhưng thật sự không nhịn được.

Không biết Lý Tư Diễm học được những công phu giày vò người này ở đâu, lăn lộn ta kêu đến khàn giọng. Một canh giờ sau, ta nằm trên giường ngửa mặt lên trời thở dốc từng hơi, trong đầu trống rỗng.

Chờ sau khi ý thức quay về, chuyện đầu tiên ta nghĩ đến là có phải gần đây mỗi ngày Lý Tư Diễm đều đang luyện dùng đầu lưỡi thắt nút cho cuống anh đào hay không? Chắc vậy rồi, chắc chắn là vậy, không thì làm sao hắn lại thuần thục như thế??

Còn chưa nghĩ kỹ, ta đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Trong một đêm bị bánh nướng áp chảo hai lần, có trời mới biết ta mệt mẹ nó thế nào.

***

Giấc này ngủ thẳng đến buổi chiều hôm sau.

Ngủ say sáu canh giờ, ta tỉnh lại từ trong giấc ngủ ngon lành. Mở mắt chỉ thấy mặt trời nóng bỏng treo trên bầu trời. Ta sờ bên cạnh một cái, không có ai, Lý Tư Diễm đi làm việc rồi.

Cổ họng ta bỏng rát, cả người đau nhức như bị Đại Mễ đạp cả đêm. Ta cử động chân, chân vẫn còn đầy đủ... nhưng dấu ngón tay của người nào đó chỗ bắp đùi hết sức rõ ràng, ai nhìn mà không chửi một câu mẹ nó cầm thú.

Nhìn bực mình, ta lại nhét chân trở về trong chăn.

Cho đến giờ phút này ta vẫn có cảm giác không chân thực. Ta cứ tự dưng bị cẩu Hoàng đế... thật rồi sao? Thật không đáng giá. Tại sao ta không mượn cơ hội này đòi hắn ít điều kiện to gan chứ?

Lỗ rồi, lỗ nặng rồi. Không ngờ Thẩm Anh ta cũng có lúc thấy sắc mờ mắt.

Ta trừng mắt nghi ngờ nhân sinh nửa ngày rồi phiền muộn chấp nhận sự thật này, cũng quyết định ôm lấy bản thân không hoàn chỉnh.

Bước vào thế giới người lớn bắt đầu từ việc rời giường, ta hít sâu một hơi, quay người xuống giường... Sau đó vì không để ý chân mềm nhũn mà ngã xuống đất.

Bất hạnh hơn chính là lại bị Tiểu Kim Liên nhìn thấy. Tiểu nha đầu sợ hãi đặt chén trà xuống, kêu lớn: "A! Huệ Nguyệt tỷ tỷ mau tới đây! Nương nương không đi đứng được, té ngã rồi!"

Âm thanh chói tai của cô gái nhỏ có lực xuyên thấu cực mạnh, vang vọng Phù Dung Uyển.

Gần như là lập tức, từ trong nơi hẻo lánh ta nhìn không thấy ùa ra một số cung nhân, ba chân bốn cẳng đỡ ta về giường. Tiểu Kim Liên trong đám người che miệng lại, nức nở nói: "Sao nương nương lại ngã nghiêm trọng như vậy! Chân và cổ tay tím hết rồi!"

Những cung nhân này nhận sự huấn luyện chuyên nghiệp, bình thường sẽ không cười, trừ khi gặp tình huống đặc biệt.

Ngay cả Huệ Nguyệt cũng quay mặt đi, cơ miệng không ngừng run run.

Trước mắt ta tối sầm, tức suýt tắt thở, giùng giằng buông tay áo

xuống che khuất vết bầm tím, thẹn quá hóa giận nói với Tiểu Kim Liên: "Muội im miệng đi!"

***

Sau buổi trưa, Lý Tư Diễm xong việc trở về, hứng chịu một trận chỉ trích của ta.

Ta đã phục hồi khả năng đi lại, đang ngồi để Huệ Nguyệt thoa thuốc cao cho cái eo già của ta. Ta vừa thấy Lý Tư Diễm, thù mới hận cũ xông lên đầu, đương nhiên không hề nể tình.

"Đều tại ngươi, bây giờ toàn bộ Phù Dung Uyển đều biết ta vô dụng rồi, ngươi đền thanh danh một đời cho ta!"

Ta vừa nói vừa ném cái chén về phía hắn.

Một tay hắn đón lấy, mặt mày tươi cười, ngồi xuống bên cạnh ta, bàn tay khớp xương rõ ràng khẽ đặt lên lưng ta, hỏi: "Đau không?"

Khốn kiếp, ta căm hận nghĩ thầm, ta có đau hay không trong lòng ngươi không biết sao? Thử là ngươi xem có đau không!

"Ngươi biết rõ ta ngồi bàn sáng tác trường kỳ, eo không tốt, còn làm loạn như vậy. Không săn sóc ta một tí nào, còn nói muốn đích thân hầu hạ ta, hạ nhân nhà ai mà hầu hạ chủ tử như vậy!" Ta phát ra tiếng kêu bất mãn.

Khóe miệng Huệ Nguyệt lại bắt đầu co giật, toàn dựa vào tố chất nghiệp vụ để kìm nén không cười.

Lý Tư Diễm trầm ngâm nói: "Nàng không thoải mái sao? Nhưng trẫm thấy dáng vẻ nàng hôm qua rõ ràng là rất hứng thú."

Ta chịu chấn động lớn, mặt mo đỏ rần.

Ông trời ơi, tại sao lại có người nói lời táo bạo đến trôi chảy như thế!

"Nhưng khi đó ta đã kêu ngừng rồi, ngươi cũng không nghe, vẫn cứ..." Giọng ta dần dần nhỏ lại.

Lý Tư Diễm nói: "Làm sao trẫm biết nàng thật sự không muốn hay là làm nũng thôi?"

Sắc mặt ta nghiêm nghị, dữ dằn nói: "Chính là ý trên mặt chữ. Ta nói dừng lại thì chính là dừng lại. Ông trời tới cũng là dừng lại!"

"Được." Hắn mỉm cười thuận miệng đồng ý, nói với Huệ Nguyệt: "Ngươi đi xuống đi."

Hắn đuổi Huệ Nguyệt đi rồi bám dính lại gần, cầm lấy thuốc cao của Huệ Nguyệt tự mình bôi cho ta.

Hôm nay hắn dễ tính lạ thường, bôi thuốc cao xong lại ôm lấy ta từ sau lưng. Cằm tựa vào bả vai ta, thân mật cọ tóc ta như một con động vật họ mèo cỡ lớn.

Vào khoảnh khắc ấm nồng này, bụng của ta phát ra một tiếng kêu to cao vút kéo dài.

"Ta đói." Ta nói.

"Được." Hắn xoa bóp thịt trên bụng ta: "Tiêu hao quá lớn, cần phải bồi bổ."

"Không nói bậy ngươi sẽ chết sao?" Ta đánh bay móng heo của hắn: "Không được sờ linh tinh!"

Hắn cười ha ha, đứng dậy đi đến phòng bếp làm cho ta chút thức ăn.

Không hổ là người từng sống mười năm ở Dịch Đình. Tay nghề nấu

ăn tốt, tiêu chuẩn phục vụ cũng không tệ. Ta từ tốn ăn bánh hấp mềm, cung nhân ở bên cạnh nhìn ta hâm mộ... Khiến Hoàng đế rửa tay nấu canh còn đích thân mang đến tận giường, nhìn kiểu gì cũng là đãi ngộ độc nhất thiên hạ.

Hâm mộ không? Ta thầm nói, đều là hi sinh eo già của ta để đổi lấy.

Trước kia ta chủ động nịnh nọt Lý Tư Diễm thường thường sẽ đưa ra chút yêu cầu, nhưng lần này ta không có ý định đó. Thứ nhất là Lý Tư Diễm không có khả năng cho ta thêm nhiều tự do hơn, thứ hai ta cũng không hi vọng hắn cảm thấy ta chủ động tiếp cận là có ý đồ.

Cứ để hắn cho rằng ta nhất thời bị ma ám đi.

Ta thường xuyên cảm thấy mặc dù nhìn Lý Tư Diễm mạnh mẽ nhưng thực ra tâm hồn cực kỳ hèn mọn, lại có khuynh hướng chịu ngược đãi. Lúc không có được thì dùng hết thủ đoạn ép buộc, sau khi chiếm được thì được sủng mà lo. Hắn không thể nào xác nhận tấm lòng của ta, đành phải dùng hết khả năng chiều chuộng lấy lòng, đồng thời đảm bảo ta luôn luôn thuộc sở hữu của hắn.

Đối với việc này cũng là như thế. Trước đó luôn miệng buông lời hung ác bảo ta hầu hạ hắn, nhưng đến khi "lưỡi kiếm nhuốm máu" thật thì ngược lại lại sợ. Sợ ta không hài lòng với biểu hiện của hắn, cho nên mỗi lần đều hết sức lấy lòng. Mánh khóe nghiệp vụ nhiều đến mức trai lơ chuyên nghiệp cũng thấy tự ti, hận không thể cho ta sa vào sự sung sướng đáng sợ này, từ nay về sau không thể rời khỏi hắn mới tốt.

Ta cũng cố gắng phối hợp với sự biểu hiện của hắn, sảng khoái là thật, eo đau cũng là thật.

Có đôi khi cảm thấy không đi không được, cứ tiếp tục thế này sớm muộn ta cũng bị hút khô.

***

Quậy tới bến ở Phù Dung Uyển gần nửa tháng, ngày lên đường đi Thái Sơn sắp gần kề.

Ta đã không muốn đếm rốt cuộc là có bao nhiêu lần nữa, tóm lại là không biết tiết chế, làm loạn còn bừa bãi. Nếu như ta còn là một Sử quan đúng nghĩa, chắc chắn ta sẽ kiên quyết ghi vào sử sách, cho hắn tiếng xấu muôn đời!

Thời gian đó xảy ra đủ chuyện khó mà nói nên lời. Ta không thể nói rõ, chỉ có thể cảm thán một câu "không vào hang cọp sao bắt được cọp con". Hơn mấy tháng không ngừng đào chân tường, cuối cùng ta cũng đào ra một cái lỗ nhỏ từ lòng phòng bị của Lý Tư Diễm.

Nếu phải nói có điều gì làm hắn không thoải mái thì phải kể đến chuyện ta đòi hắn thuốc tránh thai.

Hôm đó ta thoa thuốc cao xong, đột nhiên nhớ ra hình như đêm trước Lý Tư Diễm cũng không sử dụng bong bóng cá, ta lập tức bắt hắn lại hỏi, Lý Tư Diễm nghi hoặc hỏi lại: "Bong bóng cá?"

Ta vừa nhìn là biết hắn không có tí kinh nghiệm gì, thở dài: "Thôi thôi, nếu đã làm rồi vậy ngươi đi gọi giúp ta bát thuốc tránh thai đi."

Lý Tư Diễm không hiểu bong bóng cá là vật gì, nhưng thuốc tránh thai có tác dụng gì thì vẫn biết.

Ánh mắt hắn gần như lạnh đi trong phút chốc.

Ta thấy vẻ mặt hắn thâm hiểm, trong lòng sinh ra linh cảm không lành, nắm lấy tay hắn sốt sắng nói: "Lý Tư Diễm, ngươi không thể chỉ lo giết không lo chôn. Ta không muốn mang thai!"

Sắc mặt hắn càng u ám khó coi, nhìn ta chằm chằm hỏi: "Là không muốn mang thai hay là không muốn sinh hạ con của trẫm?"

"Khác nhau chỗ nào?" Ta nói: "Chẳng lẽ ngươi muốn cho ta giống mẫu thân ngươi, sinh ra một đứa trẻ không danh không phận sao?"

Hắn mím chặt miệng: "Trẫm sẽ không giẫm lên vết xe đổ. Nếu như nàng có thai, trẫm tự có cách đưa vị trí Hoàng hậu cho nàng."

"Cái gì?" Ta nghi ngờ mình nghe nhầm.

Ta sửng sốt hồi lâu mới nhìn ra được từ ánh mắt của hắn rằng hắn nghiêm túc.

Hắn thật sự muốn ta sinh con cho hắn.

Nhưng ta không muốn!

Việc này làm sao có thể chứ?

Nếu như ta có con, cha của nó chính là hung thủ sát hại ông ngoại và cậu ruột của nó, ta phải nói thế nào với nó những chuyện cũ năm xưa? Huống hồ nó lớn lên trong nhà đế vương lập dị mà lạnh lùng như vậy, nó có thể nào trở thành Lý Tư Diễm thứ hai hay là tiên Thái tử thứ hai bị đệ đệ giết chết hay không?

Nghĩ đến đây, ta như rơi vào hầm băng. Thuở bình sinh chưa bao giờ diễn xuất tốt đến thế, ta chớp chớp mắt, hai hàng nước mắt lã chã rơi xuống.

"Sinh con nào có đơn giản như ngươi nghĩ?"

"Bây giờ thể trạng ta yếu như vậy, mỗi ngày uống hết hai bát thuốc. Cho dù có thai cũng không sinh ra được đứa con khỏe mạnh. Ngươi là người Hoàng gia, ngươi biết một sủng phi sinh ra đứa con sức khỏe không tốt sẽ bước đi gian nan thế nào trong Hoàng gia mà. Ngươi nỡ để ta chịu nỗi khổ như vậy sao?"

Dứt lời, ta cũng không đợi hắn trả lời, tự mình lau sạch nước mắt,

kéo cửa ra nói với Huệ Nguyệt: "Sắc cho ta một bát thuốc tránh thai tới."

Mí mắt Huệ Nguyệt giật nảy lên, lướt qua bả vai ta nhìn về phía Lý Tư Diễm.

Ta hít sâu một hơi: "Nếu không có thuốc, ngươi đi làm cho ta chiếc túi thơm xạ hương..."

"Không cần."

Giọng nói của Lý Tư Diễm từ phía sau vang lên: "Huệ Nguyệt, bưng cho nàng bát thuốc tránh thai đến, dùng dược liệu ôn hòa nhất."

Huệ Nguyệt sững lại một chút, yên lặng gật đầu rời đi.

Hắn ngắm nghía một cái chén, vẻ mặt ảm đạm.

Hắn lạnh nhạt nói: "Bây giờ nàng không muốn sinh vậy thì thôi. Đợi chúng ta từ Thái Sơn trở về, để Phạm thái y điều trị khỏi thân thể nàng rồi nói."

"Được." Ta nhỏ giọng đáp: "Còn nhiều thời gian."

Hắn nhẹ nhàng xoa đầu ta, giọng nói dịu dàng đi rất nhiều: "Trẫm có thể đợi."

Quả thực là hắn chiều chuộng ta, nhưng chút chiều chuộng ấy so với tính cách ác liệt của hắn lúc trước không đáng nhắc tới.

***

Chúng ta sống cuộc sống ăn không ngồi rồi ở tòa biệt uyển Hoàng gia này mười ngày.

Ban ngày đi săn du ngoạn, ban đêm tắm hồ nước nóng, xa hoa lãng phí.

Thời gian này, với tinh thần không ngại khó khăn của một du khách, ta lê đôi chân bị lạm dụng vào ban đêm đi dạo hết một vòng khu phong cảnh xung quanh Phù Dung Uyển, cũng làm một bài thơ cho mỗi một điểm đến.

Một ngày trước khi rời khỏi nơi này, Lý Tư Diễm hỏi ta còn có chỗ nào chưa tới thăm thú hay không. Ta cẩn thận nghĩ lại, trả lời không, đi qua hết rồi.

Lý Tư Diễm nói: "Vậy ngày mai nàng có muốn đi săn cùng trẫm không?"

"Đi săn?"

Ta lắc đầu: "Ngươi quên sao, bả vai ta có vết thương cũ, không kéo được cung nữa."

"Hiếm khi đến Phù Dung Uyển một chuyến, không phóng ngựa một phen thì có phần đáng tiếc."

"Không đáng tiếc, vốn dĩ ta cũng không thích cưỡi ngựa." Ta không hào hứng mấy.

Lại thương lượng câu được câu chăng thêm vài câu nữa, Lý Tư Diễm quyết định thỏa hiệp, hắn mang ta cùng cưỡi ngựa, men theo con đường nhỏ nào đó lên núi ngắm cảnh. Theo như lời hắn nói, Thái Tông từng xây dựng một ngôi đình ở đó, rất lâu không dùng nên hoang phế rồi.

Ta lật qua lật lại địa đồ: "Ngôi đình ngươi nói là ở đâu?"

Lý Tư Diễm chỉ một vùng sơn lâm rậm rạp: "Chính là chỗ này. Trước kia trẫm theo Tiên đế đến săn bắn vô tình chạy tới nơi này, phong

cảnh không tồi."

Ta "ồ" một tiếng: "Ngươi cũng biết ngắm cảnh sao? Ta còn tưởng rằng ngươi khinh thường loại chuyện phong nhã này."

Hắn nói: "Chỉ là tình cờ mà thôi. Lần đó Thái tử làm hỏng việc, bị Tiên đế trách phạt nặng. Lão nhị tưởng trẫm gây rối nên thông đồng với mã phu động tay động chân vào đế yên. Ngựa bị kinh sợ, chạy một mạch tới nơi này. Trẫm nhảy ngựa kịp thời, leo lên đỉnh ngôi đình này mới xác định được phương hướng, từ từ đi về."

"Núi rừng ban đêm thú dữ khắp nơi. Sao ngươi không đợi luôn trong đình đó, tự sẽ có người đến tìm ngươi mà." Ta nói.

"Sẽ không có ai đến." Lý Tư Diễm: "Lão nhị ước gì trẫm chết, nói dối với người khác là trẫm ra ngoài dạo chơi, không ai biết rốt cuộc trẫm thế nào."

Lão nhị trong lời hắn chính là Nhị hoàng tử, đệ đệ ruột của Thái tử. Thường ngày tính tình lỗ mãng ngạo mạn, không có chuyện gì là thích hành hạ người khác. Ta thường cảm thấy sau cùng Lý Tư Diễm thủ đoạn ác độc với huynh tỷ như vậy, hơn nửa là nhờ vị Nhị hoàng tử này ban tặng.

"Tiên Thái tử là người tốt." Ta thở dài: "Nhưng Nhị hoàng tử lại tài sơ trí thiển, không chỉ hoàn toàn không có đầu óc, mà đối nhân xử thế cũng hết sức quá quắt."

Lý Tư Diễm nói: "Người thì thối nát, nhưng nhờ hắn ban tặng, cảnh sắc trẫm nhìn thấy lại không tệ. Ngày mai trẫm cũng dẫn nàng đi xem."

"Được, đi xem xem." Ta cắm một cái thẻ nhỏ lên địa đồ.

***

Hôm sau, Lý Tư Diễm dắt con ngựa Ô Tôn xinh đẹp kia tới, ôm ta lên.

Ngựa to không quá muốn người khác cưỡi nó, bất mãn phì mũi, bị Lý Tư Diễm trách mắng nghiêm khắc một phen.

Trời xanh sáng sủa, gió mát êm dịu. Ngựa Ô Tôn chở hai người chúng ta chậm rãi đi qua đồng cỏ chăn nuôi tốt tươi, dọc theo một lối nhỏ lên núi.

Chưa đầy chốc lát đã tìm thấy ngôi đình bỏ hoang Lý Tư Diễm đã nói. Ngôi đình ở lưng chừng núi, xung quanh mọc cây cối um tùm. Hoa dại li ti rải rác bên đường. Ta hỏi Lý Tư Diễm đây là hoa gì, hắn chưa nhìn đã trả lời: "Lan tháng hai, còn gọi là rau Gia Cát."

Ta rướn cổ lên quan sát những bông hoa lan nhỏ này, tấm tắc cảm thán: "Hóa ra đây chính là rau Gia Cát. Ta nhớ lúc Vũ Hầu xuất chinh từng sai người trồng nó làm quân lương."

Lý Tư Diễm nói: "Lá cây này có thể no bụng nhưng mùi vị không ngon. Nếu nàng muốn nếm thử, trẫm bảo người hái cho nàng một ít."

Ta hưng phấn nói: "Được! Để ta cũng trải nghiệm Vũ Hầu di phong[2] một phen."

(2) Thói cũ còn sót lại.

Lý Tư Diễm không hứng thú với Vũ Hầu di phong, nhưng hắn rất có hứng thú với việc dỗ ta vui vẻ. Mọi người đều biết, ta vui vẻ hắn mới có thịt ăn, ta không vui hắn chỉ có thể ngủ thư phòng.

Chúng ta dựng một cái nồi thô trong đình, dưới đáy kê củi tốt đám thị vệ nhặt được. Lý Tư Diễm vừa đưa tay, đội trưởng Ngô - thủ lĩnh thị vệ lập tức trình lên một ống mồi lửa, tư thế lễ độ cung kính, không biết còn tưởng rằng hắn hiến dâng báu vật gì.

Ta nghĩ thầm không đến mức ấy, thật sự không đến mức ấy, một bát canh rau dại thôi mà...

Lúc hắn nhặt rau còn dành lại một bông hoa lam nhỏ cắm vào bên tóc mai ta, khen: "Nàng ăn vận như thôn cô thế này lại rất hợp."

Ta lườm hắn:"Vậy sao ngươi không cho ta làm thôn cô đi."

Lý Tư Diễm cười tủm tỉm thêm canh cho ta: "Đợi trẫm chán làm Hoàng đế rồi sẽ nhường hoàng vị, cùng nàng tới Phù Dung Uyển này làm Thái Thượng Hoàng."

Ta không lên tiếng, biết rõ sớm muộn mình cũng sẽ chạy. Nào nhường ngôi, nào Thái Thượng Hoàng đều không liên quan gì đến ta. Vậy cứ mặc hắn nằm mơ đi.

Dù sao thì ta cũng không hầu. Ta chỉ muốn ở một nơi non xanh nước biếc, tự do yên ổn sống hết quãng đời còn lại.

Ngày hôm đó sau khi trở về, hắn lại ôm ta đi hồ nước nóng nghỉ ngơi. Tuy mang danh là nghỉ ngơi, nhưng hắn ngâm một lúc thì đột nhiên tới chỗ ta. Ta còn chưa kịp phản ứng, nụ hôn của hắn đã rải kín cổ ta.

Có lẽ đầu óc ta bị nước ấm xông cho mụ mị rồi, ngay cả từ chối mang tính tượng trưng cũng quên, chẳng hiểu sao lại hưởng thụ một phen phục vụ của hắn.

Trong thời gian thả lỏng ngắn ngủi sau khi giải phóng sinh lực, ta nằm bên bờ, tức tối giật tận mấy sợi tóc của hắn xuống. Lý Tư Diễm lau chất lỏng khả nghi ở khóe miệng, biện hộ: "Vừa rồi nàng không hề nói ngừng, huống hồ trẫm cũng mang bong bóng cá."

Ta đang buồn bực hối hận chợt bật dậy, túm Lý Tư Diễm lại kiểm tra một phen, đảm bảo... hắn quả thực dùng bong bóng cá.

Điều này thật sự làm người ta cực kỳ kinh ngạc.

Ta ngạc nhiên: "Ngươi... ngươi là Hoàng đế. Hoàng đế cũng bằng lòng dùng thứ này sao?"

Phương pháp kia giống như là ngắm hoa, ngắm hoa trong màn sương cách một lớp cản trở. Tóm lại không sung sướng như thưởng thức bằng mắt thường. Hiếm có con em quý tộc bằng lòng hi sinh trải nghiệm của mình, càng đừng nói đến Hoàng đế.

Lý Tư Diễm lại coi là đương nhiên: "Trẫm có hỏi Phạm thái y. Ông ta nói thể trạng nàng yếu, quả thực khó có thể chịu được tổn hại khi mang thai. Tốt nhất là điều dưỡng một hai năm mới bàn đến con nối dõi. Trong thời gian đó cần chú ý không thể dùng đồ lạnh như thuốc tránh thai, để tránh thương tổn căn cơ. Nàng không thể mang thai, lại không được uống thuốc tránh thai, vậy trẫm chỉ có thể dùng vật nhỏ này.

Mới nghiêm chỉnh hai câu, hắn lại bắt đầu nói năng bậy bạ: "Nếu Anh Anh thương trẫm, chi bằng tự mình cởi thứ này xuống giúp trẫm..."

"Lượn bà ngươi đi!" Ta tức giận mắng hắn: "Đừng tỏ vẻ vì tốt cho ta. Sức khỏe của bà đây sa sút thành thế này còn không phải do ngươi hại?"

"Đều là trẫm sai." Hắn thành thật nhận lỗi, sau đó lại thêm một câu khiến ta kinh hãi: "Nếu không cởi xuống, vậy chi bằng dùng thêm một lần..."

Lần này ta chém đinh chặt sắt mà nói cho hắn biết: "Ngươi đừng mơ!"

"Được rồi." Hắn có vẻ tiếc nuối, không quá tình nguyện chỉnh trang lại mình.

Ta vội vàng dời mắt đi, nhưng cuối cùng vẫn không kịp.

"Thế nào?" Lý Tư Diễm đưa ra khảo sát độ hài lòng, tranh thủ lần sau cải tiến phục vụ.

"Thật xấu." Ta vô tình nói.

Nghĩ lại ngày đó ở trong nhà lao, lúc cùng đường bí lối, ta lại có thể có suy nghĩ như vậy... Chỉ có thể nói khi đó ta thật quá dũng cảm...

Lý Tư Diễm cười cười: "Đương nhiên không đẹp bằng nàng."

Ta lén nhìn hắn qua kẽ ngón tay. Lý Tư Diễm đã mặc xong y phục đơn giản từ trong nước đi ra, thấy ta còn trơ trụi nằm ở bờ hồ, bèn rút chiếc khăn dài bên cạnh quấn ta cực kỳ kín kẽ.

Hai chúng ta ngồi trên tảng đá ở bờ hồ, như hai con hỉ thước trên nóc nhà rúc vào nhau, ngắm mặt trời lặn về tây. Ánh chiều tà vàng ấm rải khắp núi.

Hắn vừa ngắm phong cảnh tươi đẹp, vừa nói rất nhiều dự định tương lai. Hắn nói muốn thu hồi Yên Vân thập lục châu, muốn đưa ra cải cách giảm thuế ruộng, còn nói muốn nâng ta thành Hoàng hậu, cùng ta sinh một đàn con.

Ta nghe tính toán của hắn mới biết được hóa ra người này im ỉm không nói, vậy mà đến cả loại chuyện sau này mời người nào làm Thái phó, cho Hoàng tử đất phong lớn bao nhiêu cũng đều đã suy nghĩ kỹ... Nói như thế nào nhỉ, nhìn Lý Tư Diễm làm việc có vẻ quái đản, thực ra có bài bản hơn cha hắn nhiều. Hắn từng nói không muốn cho ta giẫm vào vết xe đổ của mẫu thân hắn không phải đang lừa gạt ta, mà là thật sự muốn chịu trách nhiệm cho đời sau.

Ta không biết nên đáp lại hắn làm sao, trong lòng sầu muộn, thật lâu sau mới nặn ra một chữ: "Ừm."

Hắn cười nói: "Sao lại mặt ủ mày chau thế? Có phải hai ngày nay quá mệt không?"

Ta nói: "Ta mỏi chân."

"Trẫm xoa bóp cho nàng." Hắn vươn ra bàn tay tội ác.

Ta vội vàng rụt chân về: "Ngươi đừng xằng bậy. Cẩn thận nhóm Sử quan ghi ngươi hoang dâm vô đạo."

"Để cho bọn họ viết đi, trẫm không ngại." Hắn nói: "Trẫm đã chuẩn bị xong tất cả, chỉ chờ nàng dưỡng khỏe thân mình, cùng trẫm có đứa con, đương nhiên phải ra sức một chút..."

Ta thầm nói ra sức cái con khỉ! Ngươi không sợ mệt chết, bà đây còn sợ bị "cày hư" đây này!

Nhất định phải ngăn chặn loại hành vi không hề tiết chế này lại!

Chương 57: Bỗng dưng cuốn gói chạy

Ngày hôm đó, Lý Tư Diễm tắt đèn đi ngủ sớm, bởi vì ngày mai lúc trời chưa sáng hắn phải về cung một chuyến, rồi xuất phát từ trong cung đi tới khu đất tế trời, tế trời xong sẽ dẫn văn võ trong triều chính thức lên đường đến Thái Sơn.

Ta nhẩm tính toàn bộ hành trình này ít nhất cũng phải mất một ngày. Lý Tư Diễm gật đầu nói phải, cũng bảo ta cho nên hắn dự định để ta ở lại Phù Dung Uyển trước, chờ hắn làm xong việc rồi lại mang ta đi.

Đương nhiên ta không có ý kiến.

Lý Tư Diễm dẫn đội ngũ về cung, ta ở trong vườn nhìn Kim Liên Kim Liễu thu dọn đồ đạc giúp ta. Tiểu Kim Liên vụng về, lúc thu dọn đến hộp trang sức của ta cầm không chắc, thư từ ta cất giấu rơi ra từ trong ngăn kéo nhỏ. Con ngươi ta co rụt lại, to tiếng nói: "Không được động vào!"

Tiểu Kim Liên giật mình khiến tay đang nhặt đồ giúp ta run lên một cái, luống cuống nhìn ta: "Nương nương?"

Tim ta đập thình thịch, trông thấy lộ dẫn lộ ra một góc dưới đất, cả giận nói với Tiểu Kim Liên: "Tại sao lúc nào muội cũng chân tay vụng về như thế! Đi gọi Huệ Nguyệt đến!"

Tiểu Kim Liên nước mắt vòng quanh, cúi đầu đi ra.

Ta thấy bóng lưng nàng đi xa, hít một hơi thật sâu, tay run rẩy nhặt lộ dẫn và thư từ lên, nhét hết vào trong hộp trang sức. Một giây sau, Huệ Nguyệt đi đến, thi lễ với ta một cái: "Kim Liên còn nhỏ tuổi, khó tránh tay chân hơi vụng về. Mong nương nương rộng lòng tha thứ, nô tỳ tự sẽ trách phạt nàng."

Ta lấy lại bình tĩnh nói: "Trách phạt thì miễn đi. Sau này chớ để nàng động vào hộp trang sức này của ta nữa. Châu ngọc trâm vòng thì ta không để ý, nhưng thư của người nhà và bằng hữu ta đều ở bên trong, không thể để nàng động linh tinh."

Huệ Nguyệt chưa phát giác điều dị thường, gật đầu đáp ứng.

Sáng sớm chịu kinh hãi lớn như vậy, cho đến ban đêm tâm trạng ta vẫn không yên. Huệ Nguyệt chuẩn bị xong giúp ta xe ngựa thoải mái, cất hộp trang sức của ta vào trong tủ nhỏ, ta mới thoáng yên tâm.

Đội ngũ đi Thái Sơn bao gồm Hoàng đế, bách quan và nhân viên theo hầu. Lực lượng hùng hậu có mấy ngàn người, đội ngũ trông không thấy cuối, như một con rắn dài chầm chậm đi trên quan đạo.

Xe ngựa của ta ở đội ngũ phía sau, xen lẫn trong đám nha hoàn thị nữ. Lý Tư Diễm có phần bất mãn vì việc này, nhưng Lễ quan cố chấp như thế, hắn cũng không có cách gì.

Đúng vậy, Lễ quan là người chỉ huy và linh hồn của nghi thức phong thiện. Lý Tư Diễm có ngang ngược nữa cũng không muốn bức bách bọn họ trong lúc mấu chốt này, đành phải thỏa hiệp.

Ngược lại ta cảm thấy chỗ này rất tốt, tiến có thể công lui có thể thủ, còn có thể tâm sự cùng nha hoàn các phủ, vui vẻ như thần tiên.

Nhưng chẳng mấy chốc ta đã cảm thấy chán. Đường dài đằng đẵng, thuyền xe mệt mỏi. Sức khỏe ta không tốt, dễ bị chóng mặt, cho nên ở trên xe ngựa không đọc được sách cũng không viết được chữ. Chỉ có thể tìm người nói chuyện phiếm giải buồn, nhưng đội ngũ là cố định, quanh đi quẩn lại chỉ có mấy tiểu nha đầu như vậy, trò chuyện nhiều cũng chỉ còn lại im lặng.

Thỉnh thoảng cũng sẽ dừng lại ở chợ thành trấn hai ngày, bổ sung

các loại tiếp tế. Nhưng Lý Tư Diễm không cho phép ta đi lung tung, cho nên thường là hắn ra ngoài xã giao, một mình ta quanh quẩn trong phòng.

Cuộc sống này còn thê thảm hơn lúc ấy ở Tử Thần điện.

"Đến đâu rồi?" Đây là câu hỏi ta hỏi nhiều nhất sau khi lên đường.

Mỗi khi ta hỏi vị trí, Lý Tư Diễm đều sẽ lấy ra một tấm địa đồ tinh xảo, dùng thẻ nhỏ chỉ vị trí hiện tại của chúng ta. Trong nửa tháng, ta thấy cái thẻ chữ này chậm chạp di chuyển về phía đông, rồi lại di chuyển về phía đông, cuối cùng đến dưới chân núi Thái Sơn với tốc độ rùa bò.

"Ngươi mau làm xong cái phong thiện này đi! Còn lề mề nữa là ta chết đấy."

Ngày thứ hai ở dưới chân núi Thái Sơn, ta không thể nhịn được nữa, lớn tiếng phàn nàn.

Đây là một gian lầu nhỏ tao nhã. Tất cả đồ dùng bày biện đều là khiêng tới từ Trường An xa xôi ngàn dặm, ngoại trừ cái giường này... Cái giường yếu ớt trong trắng này chịu đựng quá nhiều thứ nó không có sức chịu đựng, phát ra tiếng kẽo kẹt kháng nghị.

Trong không khí lơ lửng một loại mùi nào đó không tả được. Giường đệm cũng bừa bộn quấn vào nhau. Nằm trên bàn là một vật trong suốt màu trắng khả nghi... Mù cũng biết chỗ này xảy ra chuyện gì.

Hôm nay hắn nhiệt tình nóng vội lạ thường. Nào là thương hương tiếc ngọc, nào là dịu dàng cẩn thận, tất cả bị ném đi nước Phù Tang. Thường ngày còn biết lên mấy món khai vị trước, kích thích vị giác của ta rồi mới vào bàn tiệc. Hôm nay không biết làm sao, vừa bắt đầu đã thồn vào miệng ta một chầu cá thịt.

Ta bị làm đến như chui ra từ trong lò lửa. Giữa chừng hắn còn bế ta

lên một chốc, đi một vòng trong phòng, vừa đi vừa nói mấy lời thô tục bên tai ta. Bậy đến mức tiểu nương tử chuyên buôn da bán thịt nghe còn đến nỗi tái mặt. Ta nào có từng nghe mấy thứ dơ bẩn kiểu này, bị hắn nói đến đỏ bừng cả mặt, xấu hổ giận dữ muốn chết. Hắn lại cực kỳ hưng phấn, xong một lần lại còn thêm mẹ nó một lần nữa.

Nghiệp chướng, quá là nghiệp chướng. Ta không chỉ say xe đến chết đi sống lại, còn bị hắn lật qua lật lại bánh nướng áp chảo, đã khó chó cắn thêm.

Lý Tư Diễm an ủi ta: "Thời gian về không gấp gáp như vậy nữa, trẫm có thể dẫn nàng thong thả đi dạo trở về. Chẳng phải nàng thích nhất ngắm cảnh làm thơ sao? Trẫm chuẩn bị cho nàng mấy tảng đá lớn, nàng muốn biết bao nhiêu thì viết..."

Eo già vừa mỏi vừa đau, ta nhìn tên đầu sỏ này là bực, mệt mỏi trở mình.

Hắn tự chỉnh trang lại mình, mặc quần áo trong rồi tội nghiệp đi đến bên giường ta, cúi người xuống, đưa tay vén sợi tóc dính trên gò má ta, thăm dò gọi ta: "Anh Anh?"

Hắn thấy ta vẫn không có phản ứng, cúi đầu hôn lên má ta một cái, trong giọng nói mang theo sự lấy lòng và chờ mong nhỏ bé:

"Trẫm phải lên núi rồi, nàng ở đây hai ngày trước, chờ trẫm đuổi đám Lễ quan kia đi rồi trẫm..."

Ta vươn tay đẩy mặt chó của hắn ra. Lý Tư Diễm không phòng bị, ngã ngồi về đằng sau. Ta giùng giằng bò dậy, thò ra một cánh tay trắng nõn từ trong chăn, cầm đai lưng và khăn của hắn "chào hỏi" về phía cái mặt hắn: "Ngươi mau đi đi! Cứ như ta muốn giữ ngươi lắm vậy!"

"Được được được. Hôm nay nàng nghỉ ngơi cho tốt, trẫm đi xử lý chuyện khác trước."

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng ánh mắt người này vẫn không thành thật men xuống chỗ chăn bị trượt xuống... Ta lập tức quấn chặt mình, trừng hắn: "Ngươi nhìn đi đâu đấy! Dê xồm!"

Cẩu Hoàng đế ngoan ngoãn nhìn đi chỗ khác, buộc lại đai lưng rồi lưu luyến hôn ta hai cái, lúc này mới bịn rịn rời đi.

Sau khi hắn đi, ta hùng hùng hổ hổ gọi Huệ Nguyệt chuẩn bị nước cho ta, nhân tiện lau chất lỏng kỳ quái trên người đi.

Gần đây tên này xuống miệng ngày càng ác, không biết còn tưởng rằng hắn đánh ta một trận tàn nhẫn nữa kìa.

Vất vả tự mình lau rửa sạch sẽ, ta mặc y phục xong dựa nghiêng trên giường.

Ý Đắc đi vào đưa cho ta trái cây bù nước, đều là sơn trà, có một màu vàng kim óng ả, dưới đáy lót băng. Ta ăn một quả, vào miệng chua ngọt, mùi vị vô cùng ngon.

Hầy... Cái khác tạm không bàn, chí ít về chất lượng cuộc sống, Lý Tư Diễm quả thật chưa từng bạc đãi ta.

Ta đưa cho Ý Đắc một quả sơn trà: "Đệ cũng ăn một ít đi."

Nó nhỏ giọng nói cảm ơn ta, bỏ vào miệng từ từ nhai nuốt.

"Bệ hạ vừa mới đi rồi, mang đi hơn nửa thị vệ và nội thị. Hai ngày này chỉ có các cung nữ tỷ tỷ chăm sóc nương nương." Nó nói: "Nhưng mà nương nương yên tâm đi, bệ hạ để lại hết thị vệ điện tiền đắc lực nhất cho nương nương."

Ta nhìn xuống dưới lầu một cái, đám thị vệ ba bước một trạm gác, năm bước một đồn canh, bao vây cái sân nhỏ này như thùng sắt.

Ta nhìn mặt bọn họ, à, tất cả đều là người quen cũ hàng ngày đứng giác trước Tử Thần điện.

"Có cần phải trông coi ta chặt chẽ đến vậy không?" Ta rầu rĩ không vui.

Ý Đắc lắc đầu: "Huệ Nguyệt tỷ tỷ bảo bên ngoài đều nói nương nương rất được thánh sủng, rất nhiều kẻ xấu muốn dùng nương nương để sách nhiễu, cho nên phải bảo vệ chặt chẽ mới được."

Ta nghĩ lại thấy cũng đúng. Lý Tư Diễm kết nhiều kẻ thù như vậy, khó tránh có kẻ nào không có mắt động lên đầu bà đây.

Sau khi ăn trưa xong, ta ngủ gà ngủ gật, mê man nằm mơ. Mơ thấy hai quân giao chiến, chiêng trống rền vang. Lúc đang buồn bực làm sao lại đánh nhau rồi thì đám người Ý Đắc, Huệ Nguyệt, Tiểu Kim Liên cuống cuồng phá cửa mà vào, tận mấy đôi tay đồng thời lay ta tỉnh, choe chóe kêu lên: "Nương nương mau dậy đi! Có một đám giặc xông đến đây rồi!"

"Cái gì?" Nhất thời ta không kịp phản ứng.

Huệ Nguyệt tức tốc mặc váy cho ta, giọng nói cũng đang run rẩy: "Bọn họ người đông thế mạnh, tiến lùi có tổ chức. Đội trưởng Ngô nói có thể là tư binh của phe tiên Thái tử để lại... Họ sợ không chống đỡ được, bảo chúng ta thúc ngựa chạy về nơi đại quân đóng quân trước."

Tiên Thái tử! Lại là tiên Thái tử. Dây thần kinh huyệt Thái Dương ta giật lên thình thịch. Lý Tư Diễm tiêu diệt loạn đảng kiểu gì thế! Một đám người đông như vậy lẳng lặng tới dưới mí mắt, kết quả lại là ta xui xẻo!

Ta hỏi nàng: "Hoàng đế đâu?"

"Nương nương đừng hỏi nữa. Đám giặc kia xảo quyệt, thấy trọng

binh trấn giữ ở cửa núi không dám tiến lên, thế là quay qua nhắm vào nương nương. Nếu như rơi vào trong tay bọn họ, hậu quả khó mà lường được!"

Lúc này Huệ Nguyệt đã giữ chặt ta, liều mạng kéo ra bên ngoài. Ta nhìn phía ngoài cửa sổ, quả thật là một trận quyết chiến hăng say. Đám phản tặc kia còn không thèm che mặt, xem ra là có ý liều chết.

Điều khiến ta càng sợ hãi hơn là chỗ tường viện đang bốc lên một luồng khói đen... Bọn họ muốn phóng hỏa!

"Đi, đi mau lên." Giữ mạng quan trọng! Ta xông ra cửa rồi lại lùi về, một tay đập lên lưng Tiểu Kim Liên lục lọi bốn phía: "Muội còn lề mề cái gì! Đi thôi!"

Tiểu Kim Liên khóc nói: "Nương nương từ bỏ hộp trang sức sao!"

Ta do dự trong chớp mắt, cắn răng vòng trở về. Trong tiếng thúc giục không ngớt của Huệ Nguyệt, ta nhét thư từ và lộ dẫn giả vào một chiếc túi tiền, đeo ở cổ rồi vội vàng kéo nàng xuống lầu.

Lúc đi tới cửa, ở cửa đã bùng lên ngọn lửa dữ dội. Ta ngửi ngửi, một mùi dầu xộc vào mũi. Không phải bọn họ sách nhiễu, là thật sự muốn thiêu chết ta!

Ngoài cửa vang lên tiếng cao giọng cười to: "Báo quân Hoàng Kim đài thượng ý, đề huề Ngọc Long vi quân tử[1]. Lý tặc hại chúa công của ông đây, Trương Thái vô năng giết báo thù, chỉ có thể khiến hắn cũng nếm thử mùi vị không sức đổi trời này! Ngô Thanh Phủ, ngày đó ngươi phản bội đầu hàng địch, có nghĩ đến hôm nay hay không?"

(1) Dịch nghĩa: Để báo đáp ơn vua qua ý nghĩa của đài Hoàng Kim, nguyện đem kiếm Ngọc Long vì vua mà chiến đấu tới chết. (Trích bài thơ Nhạn môn thái thú hành của Lý Hạ, bản dịch của Nguyễn Thanh Lộc)

Đội trưởng Ngô gầm lên một tiếng, xách kiếm giao đấu với người kia.

"Trương Thái?" Ta nhẩm cái tên này một lần: "Thủ lĩnh quân Hổ Bôn?"

Cấm quân bổn triều chia ra hai doanh Nam Bắc. Trước đây, gần như toàn bộ cấm quân Bắc nha đứng bên phía Lý Tư Diễm, Nam nha do dự, cho đến khi ép cung, Tể tướng mới dẫn người quy hàng. Trong Lục suất Đông cung[2], phần lớn phân bố ở khắp nơi Trường An, về sau lần lượt bị tiêu diệt. Chỉ có Trương Thái mang quân Võ Bôn và quân Kiêu Kỵ đột phá vòng vây, từ đó không rõ tung tích.

(2) Thân binh do Thái tử trực tiếp nắm giữ.

Huệ Nguyệt nghiến răng nghiến lợi nói: "Không ngờ cẩu tặc kia còn chưa chết!"

Ta cũng tức không chịu được. Thầm nghĩ Lý Tư Diễm đắc tội ngươi đâu có liên quan gì đến ta, chỉ bằng hành động thô bạo này của các ngươi, xứng đáng bị Lý Tư Diễm đánh cho răng rụng đầy đất!

Khói mù cuồn cuộn phủ kín mấy chỗ cửa phòng. Bỗng dưng có một tiếng vang nhỏ, gỗ trên song cửa sổ bị khí nóng hun đến hơi nứt gãy. Ta kinh hãi trong lòng, nói: "Huệ Nguyệt, lửa cháy quá nhanh, chẳng mấy chốc xà nhà sẽ bị thiêu gãy! Đến lúc đó chúng ta đều sẽ chết bên trong!"

"Vậy chúng ta ra ngoài không?" Tiểu Kim Liễu hoang mang lo sợ: "Bên ngoài vẫn đang... Á!"

Nàng đột nhiên hét lên một tiếng. Ta chợt quay đầu, chỉ thấy một thanh phác đao đâm xuyên qua giấy cửa sổ, ngay chính diện nàng.

Đây không phải là điềm tốt gì, đao binh vào phòng, chứng tỏ đã có phản quân phá vỡ phòng tuyến của cấm quân. Bây giờ tùy tiện ra

ngoài tương đương với một chữ "chết".

Ta lại nhìn lửa cháy hừng hực, không biết trong lòng nên có cảm tưởng gì. Đúng là ta từng muốn châm một mồi lửa giả chết... nhưng không phải ở chỗ này nha.

Nếu cứ thế mà chết đi thì thật là oan ức quá mà...

Ta chán nản nói với Huệ Nguyệt: "Mạng ta xong rồi..."

"Nương nương chớ có nói như vậy!" Huệ Nguyệt trầm giọng nói: "Nương nương có phúc, là số mệnh gặp được đường sống trong cõi chết, không thể nào đứt ở chỗ này!"

Ta nói: "Sao ta lại nhớ số mệnh ta là cùng đường bí lối? Chẳng lẽ chỗ này còn có đường khác có thể ra ngoài sao?"

Huệ Nguyệt cho ta một ánh mắt kiên định, nhấc chân chạy đến sau cầu thang. Không biết khởi động cơ quan gì, mặt đất dưới bậc thang lại hiện ra một cửa hang bí mật.

Mắt ta trợn đến suýt rớt ra ngoài: "Má ta ơi, thật sự có đường hầm!"

Đường hầm này ẩm thấp vô cùng, đào cũng không sâu, chỉ chốc lát đã đi tới đầu. Lối ra thiết lập trong một cái chuồng ngựa cách đó không xa.

Tiểu Kim Liên và Tiểu Kim Liễu không biết cưỡi ngựa. Huệ Nguyệt lệnh bọn họ tìm một nơi trốn đi. Bản thân nàng thì trở mình lên ngựa, lại kéo ta lên lưng ngựa, động tác vô cùng mau lẹ.

Ta ngơ ngác nói: "Thân thủ ngươi tốt như vậy sao?"

Nàng thản nhiên nói: "Từng luyện."

Nàng không có thời gian giải thích với ta, giục ngựa tiến lên. Sau lưng, Ý Đắc, bọn thị vệ, còn có hai cung nữ khác biết cưỡi ngựa đồng loạt đuổi theo. Mấy người chúng ta như một mũi tên chẻ dọc nhóm phản quân, chạy về phía viện binh.

Bên quan đạo, tinh binh của Hoàng đế và tàn quân của tiên Thái tử chém giết lẫn nhau. Tiểu viện ta ở lại bị nuốt vào biển lửa. Trong không khí ngập ngụa mùi máu và dầu. Khắp nơi đều là cung nữ ôm đầu chạy trốn. Tình tình còn thảm hại hơn so với dự đoán của Huệ Nguyệt. Càng đáng sợ hơn là Trương Thái lúc trước giao đấu cùng đội trưởng Ngô đã chém đội trưởng Ngô gục xuống đất, giờ phút này đang híp đôi mắt điên cuồng, kéo cung nhắm ngay chúng ta.

Đường chạy đến nơi trú đóng của cấm quân như xa ngàn vạn dặm. Truy binh phía sau đuổi theo không bỏ, tên bay loạn lạc. Năm đó Trương Thái là tay cung có tiếng trong quân đội, ra tay không lệch một tên. Cho dù lưu vong bên ngoài ba năm, công lực cũng không giảm chút nào. Trong thời gian mấy mũi tên của hắn, người bên chúng ta dần dần ít đi, chỉ còn Ý Đắc, một cung nữ và hai thị vệ. Đột nhiên, bên tai ta vang lên một tiếng "phập" nhỏ, lại một thị vệ ngã ngựa.

Huệ Nguyệt thấy tình hình không ổn, nhét dây cương vào trong tay ta, nói: "Nương nương chạy về phía trước dọc theo quan đạo này, đừng quay đầu lại." Dứt lời nàng phi người nhảy lên lưng một con ngựa khác, nhặt lên cung tên của thị vệ để lại, ngang nhiên đối xạ với truy binh, dần dần cản được truy binh, kéo ra khoảng cách rất xa với ta.

Ta đã không rảnh thắc mắc nàng học võ nghệ lúc nào, chỉ kéo dây cương liều mạng chạy như bay về phía trước.

Nhưng ngay vào lúc này, một mũi tên đột nhiên đâm vào mông ngựa. Con ngựa bị đau, hí vang một tiếng rồi phát cuồng, chạy lệch hướng về phía rừng sâu.

Trong lòng ta hoảng hốt, đầu óc trống rỗng, ra sức kéo dây cương, nhưng con ngựa không hề nghe mệnh lệnh của ta. Thái Sơn địa thế hiểm trở, vách núi đá thô rất nhiều, cứ tiếp tục chạy thế này sớm muộn ta...

Còn chưa nghĩ đến hậu quả, cơ thể ta bỗng nhẹ hẫng đi.

Bóng lá cây vùn vụt lướt qua trước mắt, ta cảm giác cơ thể mình đang rơi xuống không ngừng.

Thời khắc sinh tử, ta vô thức ôm chặt cổ ngựa, cả người lẫn ngựa đồng thời ngã xuống vách núi.

***

Một lát sau, ta tỉnh lại từ trong cơn đau nhức dữ dội.

Con ngựa đã không biết tung tích. Ta giãy giụa chầm chậm đứng lên từ một đống lá cây nát. Cánh tay đau như được tháo ra rồi lắp lại.

Dưới vách không nghe thấy tiếng kim loại va vào nhau, chỉ có tiếng gió và chim hót giữa rừng núi. Ta thử gọi vài tiếng Huệ Nguyệt, không ai trả lời.

Ta giật mình, lúc này mới nhớ ra để giảm bớt gánh nặng, nàng đã mạo hiểm nhảy sang một con ngựa khác.

Sau đó ngựa của ta bị kinh sợ, ngã xuống vách núi... Trong cái rủi có cái may, bởi có thân ngựa và rừng cây rậm rạp làm giảm xóc, ta cũng không bị thương đến gân cốt.

Không biết bên trên đánh thế nào rồi? Bao giờ Lý Tư Diễm tới cứu ta?

Nghĩ đến cẩu Hoàng đế, ta lại nổi lên cơn oán hận: Hắn kết thù khắp nơi, kết quả toàn báo lại lên đầu ta. Ta là búp bê thế thân của hắn

sao?

Lần trước bả vai bị chém thì thôi, trách ta không tránh kịp, nhưng lần này thật oan mẹ nó uổng. Đến bây giờ ta cũng không hiểu đám phản tặc này tại sao lại muốn gây sự với ta, tự dưng bị đuổi rơi xuống sườn núi. Chẳng lẽ là hận ta nhận tặc làm phu? Hay là hận ta nói cho Lý Tư Diễm Thái tử điện hạ thân yêu của bọn họ không sinh dục được, ngay cả con trai cũng là ôm của nhà đệ đệ?

Mặc kệ là lý do gì, ta đều oan đến tuyết rơi tháng sáu: Họ Lý bọn họ giật tóc nhau, liên quan gì đến họ Thẩm ta!

Trong lòng hết sức ấm ức, nhưng bây giờ tứ cố vô thân vẫn phải trở về tìm Hoàng đế. Ta cam chịu thở dài, tìm nhánh cây để chống.

Lúc này, đột nhiên có một vật rơi ra từ trong túi tiền rách nát, đen như mực, là một cái hộp.

Ta nhặt nó lên, đột nhiên cả người chấn động.

Khoan đã.

Tại sao ta còn phải trở về chứ?

Rõ ràng ta đã có lộ dẫn văn điệp. Nếu như ta muốn đi, lần tai kiếp này chính là cơ hội tốt ông trời ban cho ta. Bây giờ mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ cần để Lý Tư Diễm tin ta đã chết chẳng phải được rồi sao?

Nhất thời, ta vừa hưng phấn vừa mờ mịt, trái tim đập thình thịch.

Không do dự bao lâu, ta đã quyết định, trời cho ta thoát khỏi Lý Tư Diễm, ta tất phải nắm chặt cơ hội này! Cho dù bị hắn tìm được cũng không sao, ta chỉ cần nói dối là đang trốn truy sát, hắn không tin cũng phải tin.

Nghĩ đến đây, trong lòng ta tràn đầy sức mạnh, chân không đau vai

không xót nữa. Ta cầm lộ dẫn của ta ra hôn một cái, sải bước đi về phía trước.

Có lẽ là trời cũng giúp ta. Lúc ta đang phiền não lấy tư thế gì giả chết thì tốt, vừa liếc mắt bên khe núi trông thấy một mảnh vải xanh lục. Ta thử đi qua nhìn, là một cung nữ lạ mặt, xem ra người xui xẻo vô tình ngã xuống vách núi không chỉ có mình ta.

"Muội muội không sao chứ?" Ta vỗ vỗ khuôn mặt trắng bệch của nàng.

Hai mắt tiểu cung nữ mở hé, sắc mặt trắng tái. Ta dò thử dưới mũi nàng mới phát hiện nàng đã không còn thở nữa.

Ta yên lặng thu tay về, vuốt đôi mắt vô thần của nàng.

"Muội yên nghỉ đi, kiếp sau chớ vào cung nữa."

Ta dập đầu cho nàng ba cái mang tính lễ tiết, cầm một cái bọc quần áo nằm bên cạnh nàng lên, nói khẽ: "Muội muội, tỷ tỷ vô ý mạo phạm, nhưng chuyện hôm nay quá cấp bách, không thể không mượn y phục của muội dùng một lát. Ngày khác ta chạy thoát được, nhất định không thiếu hương hỏa cho muội..."

Dứt lời, ta nhanh chóng cởi gấm đỏ Tứ Xuyên đắt tiền trên người xuống, thay trang phục cung nhân bình thường trong túi quần áo của nàng. Trang phục cung nữ đương thời không khác của nữ tử ngoài cung bao nhiêu. Ta thay bộ y phục, thoáng chốc trở thành một nữ tử bình thường không có gì nổi bật.

Sau khi làm xong mọi thứ, ta hít sâu một hơi, gỡ hai búi tóc quay người lại, nhưng lại thấy một cậu bé dáng người nhỏ gầy đang kinh ngạc nhìn ta.

Nó nói: "Nương nương, người vừa mới... nói cái gì?"

Ta sợ đến cả người run lên một cái, váy gấm đỏ Tứ Xuyên trên khuỷu tay đột ngột rơi xuống đất.

"Ý... Ý Đắc." Ta hoang mang gọi: "Ta... ta chỉ thay y phục khác thôi, dễ tránh truy binh... Đệ đừng suy nghĩ nhiều."

Ý Đắc tiến lên một bước. Ta nặn ra nụ cười còn khó coi hơn khóc: "Tại sao đệ lại ở chỗ này?"

Nó nói: "Đệ nhìn thấy ngựa của nương nương lồng lên, nên cùng vị tỷ tỷ này đuổi theo đến chỗ rẽ. Không ngờ ở đây có vách núi, mạng đệ lớn treo trên cành cây, nhưng lúc tỷ ấy ngã xuống đập vào gáy, nên..."

"Đệ không sao chứ?" Ta vô thức hỏi: "Bị thương không?"

Nước mắt nó lưng tròng, khẽ lắc đầu: "Không đáng ngại."

"Không sao thì tốt." Ta im lặng hồi lâu, cuối cùng vẫn nói: "Chúng ta trở về đi, gọi người đến an táng nàng."

Sau khi bị Ý Đắc bắt gặp, ta không thể bất chấp mà bỏ đi nữa. Sau khi thầm thở dài một hơi, ta đứng dậy định đi. Ý Đắc ở sau lưng lại gọi ta một tiếng: "Nương nương."

"Sao thế?" Ta nói.

Nó nhìn ta, nói chân thành: "Đệ nghe thấy lời vừa rồi nương nương nói với tỷ ấy. Ý Đắc muốn biết có phải nương nương thật sự muốn rời đi không?"

Tim ta giật nảy lên một cái, lập tức phủ nhận: "Đệ nghe nhầm rồi! Ta không có ý này."

Trông thấy đứa trẻ này lại há miệng định nói, ta thô bạo nắm lấy cổ tay nó: "Đừng nói mấy lời mê sảng này nữa. Bây giờ sắc trời dần tối

rồi, trong núi lại có sói, vẫn nên mau trở về thì hơn."

"Nương nương!" Ý Đắc nói: "Nếu như đệ có thể giúp người thì sao?"

"Giúp ta?" Ta ngây người: "Đệ nói cái gì?"

Nó nói: "Lúc nhỏ đệ sinh ra ở sơn dã, quen thuộc địa hình sơn thủy. Nơi đây có tiếng nước ngầm, lại vừa mới mưa. Phía trước ắt có sông lớn dâng nước ngang qua. Nếu như nương nương muốn đi, Ý Đắc có thể đưa nương nương sang bờ bên kia. Nương nương lại ném y phục vào trong nước, để bệ hạ cho rằng nương nương chết đuối, táng thân bụng cá thì có thể cao chạy xa bay."

"Chỉ là không có lộ dẫn văn điệp, nương nương không đi được xa..."

"Ta có."

Ta nói như chém đinh chặt sắt: "Đi. Cứ làm theo lời đệ nói."

Chương 58: Ôm tự do và bần cùng

Bấm ngón tay tính thời gian, chỗ cấm quân hẳn là chẳng mấy chốc sẽ nhận được tin tức ta mất tích. Một khi bọn họ biết thì chắc chắn sẽ đến tìm kiếm. Thời gian còn lại cho ta không nhiều lắm.

Ánh mắt ta trầm xuống, giận quá hóa liều: Nếu đã có đường lối, vậy thì cược một phen. Cùng lắm là bị Lý Tư Diễm bắt về chứ gì?

Ý Đắc thận trọng, trên đường cẩn thận xóa dấu chân của chúng ta. Rất nhanh đã tới một bến đò hoang như lời nó nói. Ý Đắc nói một tiếng "đắc tội", rồi bôi một lớp đất vàng lên mặt ta, che giấu dung mạo ban đầu của ta.

Ta không ngờ Ý Đắc còn có tay nghề đến độ này, quả đúng là trợ thủ chạy trốn trời cao phái tới cho ta.

"Đi về phía trước chính là Duyện Châu, thông thương bốn phương. Nương nương muốn đi chỗ nào, chỉ cần thuê xe là được." Sau khi qua sông, nó móc ra một xâu tiền đưa cho ta: "Cẩn thận đừng để người ta lừa."

Ta cực kỳ cảm động, không quên hóng hớt: "Đệ chuẩn bị chu đáo như thế chẳng lẽ là vốn định tự chạy trốn?"

"Làm sao có thể?" Nó cười: "Nương nương là người duy nhất trong cung sẵn lòng quan tâm những hạng người vô danh chúng ta. Ý Đắc muốn hầu hạ nương nương cả đời."

Nó tiện tay xé toang y phục cũ của ta, lại cọ rất nhiều máu lên, chọn một vị trí thích hợp ném vào dòng sông chảy xiết. Ta lấy lộ dẫn ra, đưa hộp thư giả và túi tiền cho Ý Đắc. Nó khẽ gật đầu, chèo thuyền ba lá đến giữa sông, ném hộp chìm vào trong nước. Như vậy, binh sĩ Lý Tư Diễm phái tới đều sẽ cho rằng ta không cẩn thận rơi xuống

nước lúc qua sông, chết thảm.

Tử Thần điện quả là tàng long ngọa hổ. Ngay cả một nội thị im hơi lặng tiếng cũng tâm tư tỉ mỉ như thế.

Ta thi lễ một cái thật sâu với nó cách bờ. Sau khi nó trả lễ, không quên nhắc nhở ta cẩn thận che giấu vết chân mình.

Ta nghe lời làm theo nhưng vẫn lo lắng bất an. Cũng may sau khi ta thuận lợi vào thành Duyện Châu, trên trời đổ xuống một trận mưa, gột rửa tất cả vết tích ta không muốn bị phát hiện.

Lộ dẫn Ôn Bạch Bích cho dùng cực kỳ tốt. Thủ vệ ở cổng vừa nghe người này là nô tỳ nhà chủ từ Trường An thả ra, đi qua Duyện Châu hồi hương, lại thêm mặt mũi toàn đất, dáng vẻ phong trần mệt mỏi thì không suy nghĩ nhiều, vẫy tay để cho ta qua.

Chuyện đầu tiên khi ta vào thành chính là thuê xe ngựa.

Nhưng hình như nhóm mã phu không quá muốn lên đường trong trời mưa. Trông thấy trời đã tối, chỗ cấm quân hẳn cũng đã biết chuyện ta biến mất, ta không dám kéo dài thêm, lấy cớ phải về quê tế tổ, chậm nữa thì sẽ không kịp vân vân, khó khăn lắm mới thuyết phục được một phu xe xe ba bánh chở ta đoạn đường.

Phu xe xe ba bánh không hề khách khí đòi mất toàn bộ gia sản của ta, cảm khái nói: "Cô bé số may đấy, ông già ta đi hết chuyến xe này của cô thì sẽ về quê làm ruộng, về sau không còn màn trời chiếu đất đánh xe ngày đêm nữa, vui vẻ cực kỳ."

"Về quê rất tốt!" Ta kích động đến suýt nữa kêu thành tiếng. Ông ta về quê, chẳng phải sẽ không ai biết ta đi Minh châu sao? Ta lại tới gần thêm một bước đến khoảng cách chết giả an toàn!

Ta đã vận hạn xui xẻo quá lâu rồi, không thể tin được lần này lại thuận lợi như thế.

***

Xe ngựa chậm chạp đi trên quan đạo mười ngày, cuối cùng chúng ta đã qua Hoàng Hà, đi tới đường Hà Bắc.

Mấy ngày đầu, chân dung dán khắp nơi và binh sĩ hối hả kiểm tra đều chứng minh Lý Tư Diễm đang tìm ta như phát điên. Nhưng về sau, ta nghĩ hắn đã vớt được áo máu của ta và hộp chìm dưới lòng sông rồi, binh sĩ kiểm tra không còn nghiêm ngặt như trước, đợi đến phía bắc Hoàng Hà thì không có người kiểm tra chúng ta nữa.

Sau này tự thuật lại thì có vẻ bình thản, nhưng lúc thân ở trong cuộc thì ta hoảng sợ không yên một ngày.

Lý Tư Diễm không muốn tin ta đã chết. Vào mấy ngày đầu, có thể nói là bày thiên la địa võng, dốc hết lực lượng thủ hạ có thể dùng được, gần như lật tung toàn bộ đường Hà Nam.

Ta biết hắn say mê ta, phát hiện không thấy ta chắc chắn sẽ ra sức tìm kiếm, nhưng ta không ngờ hắn lại điên như vậy, lần này phái cả cấm quân Bắc nha ra tìm ta.

May là hôm đó thị vệ điện tiền thương vong nghiêm trọng, trong đại quân ra ngoài tìm ta có rất ít người từng thấy khuôn mặt thật của ta, cho ta lỗ hổng để lừa dối qua ải.

Ngày ấy đi ngang qua quan ải nào đó, thị vệ nhìn đi nhìn lại lộ dẫn của ta vặn hỏi.

Nhưng ngoại trừ tuổi tác ta tương tự, còn lại tướng mạo, ăn mặc, lai lịch, trải nghiệm đều bắn đại bác cũng không tới người Hoàng đế muốn tìm. Đám thị vệ này tăng ca lâu cũng ngại phiền, nhìn thấy không khác nhiều lắm bèn giơ cao đánh khẽ để cho ta qua.

Lúc ra cửa ải, ông bác đánh xe híp mắt nhìn chân dung dán ở cửa

thành, thuận miệng nói với ta: "Ầy, đều đang tìm Thẩm Anh này. Nhìn diện mạo cô gái này cũng không phải thiên tiên mỹ nhân, làm sao lại mê hoặc Hoàng đế đến độ này? Tô Đát Kỷ à?"

"Ta cũng thấy thế, cô gái này mặt mũi xảo trá, dẫn ong dụ bướm, chắc chắn không phải người tốt lành gì, ắt là yêu nữ." Ta nóng lòng phủi sạch bản thân, nói đến hùng hồn.

"Đúng đấy." Ông bác đánh xe cảm khái nói: "Suy cho cùng cũng là một hồ ly tinh có chí khí. Dương khí của thư sinh nghèo có gì tốt mà hút? Muốn hút thì phải hút của Chân Long Thiên Tử!"

"Bác nói quá đúng."

Hài hước, bác có từng thấy Hoàng đế ép buộc hồ ly tinh hút nguyên khí của hắn chưa?

Ông bác hưng phấn kể cho ta một trăm câu chuyện nhỏ ướt át của hồ ly tinh làm loạn. Ta cẩn thận nghe, cảm thấy quen tai, đột nhiên nhớ ra truyện ông bác kể chẳng phải chính là "Du hồ tiên quật" năm đó ta viết trong Dịch Đình sao?

Sự nghiệp truyền kỳ sách tranh của ta luôn cho ta kinh ngạc vào lúc không ngờ đến.

Ông bác nhìn ta một cái: "Cô bé, về quê thì bàn chuyện hôn nhân trước đi. Việc này không để lâu được. Cô từng làm việc ở gia đình giàu có, từng thấy sự đời, nhưng tướng mạo này quả thật hơi kém. Nhất định phải gả đi nhân lúc mình còn trẻ, về sau thì khó đấy."

Trên mặt ta bôi kín phấn vàng, còn lấy bột nhão bóp méo hình dạng đôi mắt đi một chút, hình ảnh khác rất xa tiểu nương tử mỉm cười trên bức họa.

Ông bác đánh xe hoàn toàn không ngờ tới Tô Đát Kỷ đương thời đang say xe ngồi sau ông ta đâu.

Xe ngựa lại đi rất lâu trên đường Hà Bắc. Sau khi đi mãi, đất đai dần trở nên khô cằn, rừng cây dần thưa thớt khô héo. Ta nghĩ thầm, nhìn khung cảnh hoang vu này hẳn cũng sắp đến Minh châu rồi.

Quả nhiên, tối hôm đó, ông bác chỉ vào đỉnh núi trước mặt nói: "Qua ngọn núi này chính là Minh châu."

Ta vui mừng kêu lên: "Cuối cùng cũng về nhà rồi!"

Ông bác nói: "Đi đường không kể ngày đêm như thế, không cho chút khen thưởng sao?"

Ta nghèo rớt mùng tơi, căn bản không chi trả nổi tiền bo cho ông bác, chỉ có thể tặng cho ông ta nụ cười chân thành, cùng một câu dứt khoát: Ta không có tiền.

Đầu tiên là ông bác khinh bỉ chủ nhà ta quá keo kiệt, đến cả phí thôi việc cũng phát không đủ dùng, sau đó hỏi ta cụ thể nhà ta ở đâu, ông ta tốt bụng đưa đến cửa nhà, chưa biết chừng người nhà ta còn có thể cho ít quà bánh.

Ta nói: "Lúc ta còn rất nhỏ đã bị lừa rồi, chỉ biết nhà ở Minh châu, cụ thể là nhà nào thì chính ta cũng không rõ."

Ông bác tức điên lên: "Chuyến xe cuối cùng trước khi ông đây về vườn tại sao lại dính phải quỷ nghèo như cô!"

Ta gãi gãi đầu: "Ta thật sự hết tiền rồi. Thế này đi, bác muốn gửi thư không? Ta viết miễn phí cho bác mấy bức."

Ông bác cười nhạt: "Ông già ta chạy xe đấy, cần gì viết thư?"

Cuối cùng ta cười tiễn vị bác già này đi. Thấy sắc trời đã muộn, ta lại bắt đầu buồn rầu với kế sinh nhai... Hầy, chỉ thuê xe tới Minh châu đã ngốn sạch tiền bạc, ta không có tiền ở trọ...

Có câu nói một đồng tiền làm khó anh hùng hảo hán. Từ nhỏ Thẩm Anh ta không lo ăn mặc, xem tiền tài như bụi đất, đến lúc chính thức phải kiếm tiền thì hoàn toàn mù tịt.

Suy đi nghĩ lại, ta đến tiệm cầm đồ cầm mấy sợi dây lụa, đều là ta bện lúc đi đường nhàm chán. Người làm tiệm cầm đồ nhìn ta thương hại, cho ta ba trinh tiền.

Ta tội nghiệp nhận lấy mấy đồng tiền này, chợt để ý đến bàn tính trong tay hắn, đôi mắt bừng sáng, đầy lòng mong mỏi nói: "Tiểu ca ca, chủ tiệm nhà huynh tuyển người làm không?"

"Không tuyển." Hắn nói: "Tiểu nương tử, trông bề ngoài cô cũng được. Nếu thật sự thiếu tiền thì chi bằng đến quán rượu tiệm mì làm công việc bưng trà đổ nước đi."

Không được, ta nhíu mày. Công việc bưng trà đổ nước ta không thạo, khiến người ta nhìn ra ta là người chưa từng hầu hạ người khác, còn nói là nha hoàn gia đình giàu có Trường An thế nào được?

Ta không cam lòng, vẫn cố gắng chào hàng mình: "Tiểu ca có điều không biết, ta là tỳ nữ của gia đình giàu có ở Trường An. Chủ tử xuất giá, khai ân cho ta về quê, nhưng trên đường gặp trộm bị trộm mất tiền mới đến bước đường cùng, muốn tìm một chỗ dừng chân trước..."

Tiểu nhị không hề bị lay động: "Câu chuyện này mỗi ngày ông đây nghe tám trăm lượt."

"Chắc chắn bọn họ không đa tài đa nghệ như ta!" Ta nói: "Ta biết cầm kỳ thi họa, làm sổ sách, quản gia. Nương tử chủ tử biết cái gì thì ta biết cái đó."

Hắn nói: "Tiểu nương tử, cô suy nghĩ xem, nếu như cái gì cô cũng biết, ông chủ thuê cô thì ta thất nghiệp à..."

Ta vùng vẫy giãy chết: "Vậy... ông chủ nhà huynh có thiên kim không? Ta có thể dạy nàng thành nương tử sĩ tộc số một Trường An..."

Tiểu nhị nói: "Sắp giới nghiêm ban đêm rồi, phía trước có chỗ lưu dân, cô đi xin tạm một bát đi, đừng làm chậm trễ chúng ta đóng cửa."

Ta cầm ba đồng tiền kia, trong lòng bi ai.

Mặc dù nói ra có chút mất mặt, nhưng trước lúc lên đường ta thật sự không ngờ rằng ta lại có thể thiếu tiền.

Giờ phút này ta vô cùng hối hận, năm đó lúc Ngụy Hỉ Tử và nhóm hạ thần hàn vi khác trao đổi một vạn kinh nghiệm tiết kiệm tiền mua nhà, tại sao ta lại không tích cực tham gia thảo luận chứ. Phàm là ta học được một chút thì bây giờ cũng không đến nỗi màn trời chiếu đất, lưu lạc đầu đường...

Hết cách rồi, ta chỉ có thể cắn răng đi đến chỗ lưu dân của quan phủ, nói lại một lần câu chuyện ta bịa ra với bác gái giữ cửa.

Cũng may bác gái này tốt bụng, sảng khoái cho ta ở lại, cũng nói với ta, dạo này ngày mùa, cửa hàng lớn nhỏ trong thành đều thiếu người làm, chỉ cần ta sẵn lòng làm thì không thiếu cơm ăn cho ta.

Chỗ lưu dân này là sửa lại từ lều cháo. Tuy chỗ nhỏ, nhưng mở ngay bên cạnh phủ nha, thuộc nơi sầm uất. Ta vào nhà nhìn sang đường phố đối diện, đúng lúc nhìn thấy một cửa hàng sách, đầu óc lập tức vận hành, tiến lên hỏi bác gái giữ cửa: "Làm công cho người ta mặc dù kiếm tiền nhanh nhưng chung quy không phải kế lâu dài. Xin hỏi thím có biết quầy thư từ làm ăn thế nào không? Ta đang suy nghĩ dùng cái này làm kế sinh nhai..."

Bác gái kinh ngạc nhìn ta: "Tiểu nương tử, dọn quầy bừa bãi là cướp

miếng ăn của người ta. Cô phiêu bạt bên ngoài, thân cô thế cô, chưa đến một khắc đồng hồ đã bị những chủ quán này đuổi đi rồi."

Ta trố mắt ngạc nhiên: "Hả? Có loại chuyện này sao?"

"Đương nhiên, có câu nói phép vua thua lệ làng, đi đến đâu phải theo luật ở đó." Bác gái cuộn chăn đệm cho ta: "Cô vẫn nên chờ đứng vững chân rồi hẵng suy nghĩ dọn quầy đi."

"Vâng, cảm ơn thím."

Ta vô cùng uể oải.

***

Sau khi ôm chăn đệm bẩn thỉu ngủ hết một đêm, ta hỏi rõ vị trí mấy cửa hàng thư họa ở Minh châu, dự định bắt đầu tìm kiếm từ công việc tương đối ra tiền trước.

Theo kiến thức thị trường nghèo nàn của ta, công việc ra tiền nhất là làm quan, sau đó là làm ăn. Văn nhân mặc khách muốn kiếm ít lộc lá, chủ yếu dựa vào viết bia, viết biển cửa cho người ta, viết tất cả những văn tự trông tương đối có giá trị kỷ niệm.

Ta tự nhận trình độ thư họa không tồi, không nói là có một không hai đương thời, nhưng so với trình độ cử nhân thì tuyệt đối không có vấn đề, kiếm tiền hẳn là chuyện nước chảy thành sông. Thế là đến cả bữa sáng ta cũng không ăn, khí thế bừng bừng hiên ngang đi đến bên kia đường trong ánh mắt kinh ngạc của bác gái.

Đi làm gì á? Đương nhiên là nộp đơn rồi!

Không cho bày sạp hàng, vậy ta đi làm công cho cửa hàng khác thì không có vấn đề chứ?

***

Nhưng mà chưa đến một canh giờ, ta lại xám xịt quay về chỗ lưu dân, hỏi bác gái giữ cửa kia: "Thím, còn bánh ngô không?"

Bác gái nhìn ta thương hại: "Hết rồi."

Thị lại hỏi ta: "Tiểu nương tử tìm việc không thuận lợi à?"

Ta muốn nói lại thôi, muốn dốc bầu tâm sự nhưng cảm thấy mất mặt, cuối cùng hóa thành một tiếng thở than thật dài: ".... Ài."

Chỉ có thể nói, ta đánh giá thấp nghiêm trọng mức độ xảo quyệt của cửa hàng thư họa Minh châu.

Đi hết thảy bốn, năm cửa hàng; cửa hàng tốt nhất thì không thiếu một thư họa vô danh tiểu tốt như ta, ngay cả cơ hội thử bút cũng không cho; một cửa hàng kém hơn chút thì ngược lại bất ngờ với tài hoa của ta, nhưng bọn họ thấy ta nghèo rớt mùng tơi, há miệng bảo ta ký giấy bán thân, ta không bằng lòng, đối phương cười khẩy đuổi ta ra ngoài cửa: Hừ, không làm thì thôi, đi xin cơm đi.

Ta tức điên lên, với tố chất này mặt mũi này mở cửa hàng thư họa mà không thấy xấu hổ sao?

Chỗ khác không phải chê ta là nữ nhân thì cũng là không muốn cho ta mượn văn phòng tứ bảo. Tóm lại một lời khó nói hết, bực mình cực kỳ. Cuối cùng, gần như là lúc cùng đường bí lối, ta hít sâu một hơi, gõ cửa một cửa hàng tranh cuối cùng.

Cửa hàng này mở trong một ngõ sâu, môn đình vắng vẻ, bên trong ánh sáng lờ mờ, chỉ có một tiểu nhị lười biếng ngủ gật trông coi một phòng tranh.

Hắn thấy ta vào cửa, đầu cũng không thèm ngẩng lên, thuận miệng nói: "Tự xem đi, thích cái nào cứ lấy là được."

Ta trưng ra nụ cười chân thành, hỏi tiểu nhị: "Vị tiểu ca này, xin hỏi quý tiệm có thiếu người làm công hiểu sách thạo vẽ không?"

Tiểu nhị vén mí mắt, quét nhìn trên mặt ta một vòng, uể oải nói: "Không thiếu, cô đi nhà khác đi."

Ta chân thành nói: "Tiểu ca, huynh tin ta, ta vẽ đẹp hơn tất cả những bức tranh huynh treo trong nhà này."

Ánh mắt tiểu nhị nhìn ta như đang nhìn một bệnh nhân tâm thần.

"Ta là tỳ nữ của gia đình giàu có ở Trường An, trên đường về quê bị trộm hết tiền mới dừng lại ở đây. Chỉ là muốn kiếm mấy đồng thôi, ta rao giá không cao. Ta không cần đến nửa canh giờ đã có thể vẽ ra cho huynh bức vẽ kiểu này!"

Ta thấy hai mắt hắn lại từ từ ríu lại, nước mắt ướt mi, thiếu điều quỳ xuống cầu xin hắn: "Xin huynh thương xót, ta... đến cả bữa sáng ta cũng không có mà ăn, ta đói hai ngày rồi..."

Có lẽ là thấy ta thực sự đáng thương, hắn nói: "Cô nói cô có thể vẽ rất đẹp? Vậy cô cầm vài tác phẩm qua cho ông chủ chúng ta xem xem."

Ta ủ rũ cúi đầu: "Bây giờ ta ăn gió nằm sương, không xu dính túi... Huynh cho ta mượn một bộ văn phòng tứ bảo, ta lập tức vẽ cho huynh mấy bức. Không thu tiền nhuận bút, huynh chỉ cần cho ta một chiếc bánh Hồ no bụng là được."

Tiểu nhị do dự một lát.

Ta không ngừng hạ thấp tiêu chuẩn: "Bánh Hồ không có nhân cũng được."

Hắn chậm rãi đứng lên, nói: "Được rồi, cô chờ một chút đã. Ta đi hỏi thử ông chủ nhà ta."

Có hi vọng rồi! Ta vui mừng quá đỗi, gật đầu như giã tỏi.

Chỉ chốc lát sau, tiểu nhị vén rèm đi ra, nói với ta: "Ông chủ nhà ta đồng ý rồi. Có điều hiện nay giấy đắt, chỉ có thể cho cô một tấm. Nếu như vẽ hỏng thì tìm chỗ khác đi."

Cơ hội tới rồi!

Ta lập tức xắn tay áo lên mài mực khai bút, kê chặn giấy, hòa mực vô cùng thành thạo.

Lúc đầu tiểu nhị còn mặt ủ mày chau, nhưng từ khi ta hạ xuống nét bút đầu tiên, ấy vậy mà con mắt him híp của hắn lại mở ra, càng mở càng lớn. Chờ nửa canh giờ sau lúc ta thu bút, hắn đã hoàn toàn ngây người tại chỗ.

Rút kinh nghiệm mấy lần tìm việc thất bại, lần này ta cố ý khoe tài. Không vẽ những vật nhỏ như hoa chim cá sâu gì đó, vừa bắt đầu đã lưu loát làm một bức sơn thủy lớn, còn thuận tay đề một bài thơ lên, dùng thể hành khải, là tự ta bí mật luyện, không sợ bị Lý Tư Diễm nhìn thấy.

"Vẽ xong rồi." Ta đưa giấy cho hắn: "Huynh xem có cần mang đi cho ông chủ nhà huynh đánh giá thử không?"

Tiểu nhị như vừa tỉnh cơn mơ: "... Được, ta đi tìm ông chủ. Tiểu nương tử họ gì? Nhà ở đâu?"

"Thẩm... thôi được thôi được. Ta tên Vương Nha Ngọc, nhà ở huyện Vĩnh Niên."

Suýt nữa nói lỡ miệng, cũng may tiểu nhị không phát giác, gật đầu nói với ta: "Huyện Vĩnh Niên? Vậy cô và ông chủ chúng ta là đồng hương rồi."

"Đồng hương thì tuyệt!" Ta hận không thể kết nghĩa anh em với chủ hiệu kia ngay tại chỗ. Đồng hương gặp nạn chẳng lẽ không thể quan tâm một chút?

Tiểu nhị quay người lễ độ đi đến hậu viện, để lại một mình ta chờ trong cửa hàng.

Hắn vừa đi là đi rất lâu, mà ngay cả cửa cũng không khóa, hình như hoàn toàn không thèm để ý ta nhân cơ hội trộm đồ hàng của hắn đi vậy.

Sau khi bình tĩnh lại, ta bồn chồn nhìn xung quanh một vòng, cảm thấy có phần kỳ quái.

Cửa hàng vắng vẻ thế này, trình độ còn không tốt. Hơn nữa thoạt nhìn hình như tranh treo cả phòng chỉ xuất từ tay một người, rốt cuộc ai lại vào đây xem?

Ta không khỏi cảm khái: Tiền thuê ở Minh châu thấp thế nào mà đến cả cửa hàng kiểu này cũng mở ra được...

Trong lúc đang suy tư, màn cửa khẽ lay động. Tiểu nhị kia dẫn tới một nam tử trẻ tuổi mặc áo xanh, khuôn mặt thanh tú. Trong tay nam tử kia cầm bức họa của ta, mơ màng đi về phía ta.

Ánh mắt ta nhìn xuống, phát hiện trên tay áo hắn dính mấy giọt mực.

À... Ta hiểu đại khái rồi, nếu vị này là một mặc khách, vậy có lẽ tiệm này là hắn mở ra để bán tranh của mình.

Thật thảm, thuở đầu lập nghiệp, thân kiêm nhiều chức, ôm đồm trong ngoài, còn không người vào xem...

Không, rất nhanh thôi hắn sẽ ôm về một con gà mái biết đẻ trứng vàng.

"Chào ông chủ, ta tên Vương Nha Ngọc, mới đến..." Ta nhiệt tình giới thiệu bản thân.

"Tranh của cô là học của ai!" Hắn ta vội vàng ngắt lời ta.

Ta hắng giọng một cái, nói: "Ta vốn là tỳ nữ của gia đình giàu có ở Trường An, chủ nhân..."

Hắn nói: "Rốt cuộc là học của ai!"

Ta hậm hực nói: "Chủ nhân của ta chính là trưởng nữ của Kinh quốc công Ôn gia..."

"Vậy nàng học của ai!"

"Thấu Thạch cư sĩ!" Ta hung hăng ném bốn chữ này vào mặt hắn.

Vẻ mặt đối phương chấn động, từ từ lui lại hai bước ngồi xuống, không ngừng vỗ đùi: "Hóa ra là Thấu Thạch cư sĩ. Chẳng trách, chẳng trách."

Thấu Thạch cư sĩ là một Hàn lâm nghỉ hưu. Chức vụ công việc thì làm bình thường không có gì nổi bật, duy chỉ có một tay bản lĩnh vẽ tranh có thể nói là kinh tài tuyệt diễm. Thân phận Ôn Bạch Bích cao quý, cùng Công chúa Thanh Hà đi theo Thấu Thạch cư sĩ học hội hoạ rất nhiều năm. Nhưng mà về sau Thanh Hà bỏ học giữa chừng nên Thấu Thạch chỉ dạy mỗi Ôn Bạch Bích.

Nhưng mà ông ấy chỉ là thầy của Ôn Bạch Bích thôi, kỹ năng vẽ của ta là học từ cha ruột ta, không có mảy may liên quan tới ông lão này.

Chủ hiệu này hiểu tranh. Ta thấy vẻ mặt hắn giật mình, sợ hắn nhận ra được, thế là lại bồi thêm một câu: "Đương nhiên chủ nhân nhà ta còn có sư phụ thư họa khác, không chỉ có một mình ông ấy."

Nam tử trẻ tuổi bỗng ngẩng đầu: "Cô là người huyện Vĩnh Niên?"

Ta cũng không biết làm sao hắn đột nhiên quay ngoắt từ vấn đề vẽ tranh sang ta là người nơi nào, nhưng đã hỏi thì ta nói: "Đúng vậy, nhưng mà lúc ta còn nhỏ bị lừa..."

Hắn lập tức nói: "Ta đưa nhà của ta cho cô ở."

Hắn vừa mới dứt lời, cả phòng yên tĩnh.

Khoan... khoan đã...

Ta tưởng là mình không nghe rõ: "Ngươi nói cái gì?"

Hắn tha thiết nói: "Mời cô vào ở nhà ta!"

Ta nhìn hắn, hắn nhìn ta.

Hắn chờ mong chớp chớp mắt, nuốt ngụm nước bọt.

Ta thì cười khẩy "ha" một tiếng.

Vào ở nhà ngươi?

Buồn cười. Nam nhân trước mời ta ở chung còn là cẩu Hoàng đế, để lại cho ta bóng ma tâm lý to như tòa Thái Sơn như vậy, Thẩm Anh ta làm sao có thể vấp ngã hai lần ở cùng một chỗ!

Ta đặt bút lên giá, quay người rời đi: "Quấy rầy rồi, cáo từ!"

Trong lòng hung tợn nghĩ, đúng là hắc điếm, bà đây từ bỏ cái bánh hấp này! Cửa hàng thư họa không nhận ta, ta đi làm nha đầu quản lý sổ sách vậy. Trời đất bao la, ta có tay có chân có đầu óc, còn có thể chết đói được chắc?

"Này, Vương nương tử!" Người thanh niên kia ở sau lưng hốt hoảng gọi ta.

Ta càng chạy nhanh.

"Vương nương tử xin hãy ở lại! Nương tử không có chỗ dừng chân, tiểu sinh sẵn lòng nhường lại nhà của mình, chỉ xin có thể được chỉ điểm vẽ tranh. Vương nương tử! Vương nương tử!"

Ta nghi hoặc nhìn lại, không ngờ thấy hắn lê giày vải đuổi theo, lập tức sợ đến lông tơ dựng đứng. Ta không lo được nhiều như vậy, co cẳng mà chạy, miệng la lớn: "Ngươi ngươi đừng tới đây! Chủ tử cũ của ta là Hoàng hậu nương nương! Ngươi dám động đến ta, ta ắt không để yên cho ngươi!"

Hai người ngươi đuổi ta trốn, một trước một sau cắm đầu chạy trong ngõ nhỏ của phương bắc rộng lớn.

Ta càng chạy lòng càng hoảng, xung quanh hoang vu, đến cả một bóng người cũng không có, bị đuổi kịp thì xong đời.

Cuối cùng, sau một khúc ngoặt, ta thấp thoáng nhìn thấy một người đang đứng phía trước. Ta mừng rỡ trong lòng, xông tới hô to cứu mạng.

Người kia chầm chậm quay người lại, lộ ra khuôn mặt.

Ta phanh xe khẩn cấp, suýt nữa tức xỉu. Mẹ nó đây không phải là tiểu nhị lờ đờ của tiệm sách kia sao?

Hắn hành lễ với ta: "Vương nương tử."

"Rốt cuộc các ngươi muốn làm gì ta?" Ta há mồm thở dốc, siết chặt nắm đấm.

Tiểu nhị thở dài: "Vương nương tử đừng chạy. Lang quân nhà ta là thật lòng muốn theo nương tử học vẽ. Ngài ấy bảo cho cô ở nhà ngài ấy ý là ngài ấy mang chăn đệm đến cửa hàng sách ngủ dưới đất, để lại sương phòng đàng hoàng cho cô."

"Chỉ vì học vẽ mà hắn đuổi ta như đuổi thỏ năm con phố?"

"Thể lực lang quân nhà ta không tốt..."

"Vương nương tử!"

Lúc đang nói chuyện, thanh niên kia nhễ nhại mồ hôi đuổi đến.

Hắn vừa định vươn tay kéo ta, mặt ta đanh lại: "Cách xa ta ra một chút!"

Người thanh niên tội nghiệp rút tay về.

Hắn cúi đầu đứng đó hồi lâu, đột nhiên "lạch bạch" lùi lại phía sau ba bước, nhìn ta nghiêm túc một lúc, sau đó...

Sau đó quỳ gối cho ta ở bên đường.

Giọng nói của hắn từ dưới vang lên: "Khẩn cầu Vương nương tử truyền thụ một hai, tiểu sinh nguyện coi nương tử làm thầy!"

Dứt lời, chỉ nghe "cộc" một tiếng, người này dập đầu cho ta một cái vang dội.

***

Ngõ nhỏ bông liễu bay lượn lâm vào im lặng quỷ dị, im lặng là Minh châu đêm nay.

Ta và tiểu nhị: ...

Ta không ngờ rằng sau khi xuất cung còn có người hành đại lễ với ta thế này.

Càng không ngờ rằng lại có một đại nam nhân còn cao hơn ta một cái đầu muốn bái ta làm thầy.

Tình hình phát triển quá bất hợp lý. Ta bắt đầu luống cuống. Ai không sợ bệnh nhân tâm thần? Bọn họ giết người còn không phạm pháp! Người này hành đại lễ bái sư cho một thiếu nữ trẻ tuổi chưa từng gặp mặt, bảo đầu óc không có bệnh ai mà tin?

"Ngươi... ngươi dẫn hắn đi bệnh viện tâm thần xem đi, việc này không để lâu được." Ta chỉ vào nam nhân cúi rạp đầu xuống đất, quay sang tiểu nhị ở bên cạnh xem trò vui: "Ngươi nhìn hắn xem, điên thì thôi đành, còn dập đầu cho người ta ngoài đường, đây là dấu hiệu tâm thần có khuynh hướng bạo lực!"

Tiểu nhị bất động như núi: "Vương nương tử, ngài ấy không điên, chỉ là một người mê tranh thôi. Thường ngày rất bình thường, nhưng vừa gặp chuyện liên quan đến vẽ tranh thì dễ mất khả năng kiềm chế."

"Mê tranh? Mấy bức kia trong tiệm ngươi đúng là hắn vẽ?"

Ta càng thêm chấn động. Dân gian quả thật là tàng long ngọa hổ, lần đầu tiên ta gặp tên điên kiểu này.

Tiểu nhị nói: "Đúng vậy. Cửa hàng kia là sản nghiệp của tổ tiên lang quân, cho nên không kiếm tiền cũng không sao, chỉ mở ra vẽ cho vui thôi."

Thanh niên kia vẫn giữ tư thế quỳ xuống đất, cao giọng nói: "Nếu Vương nương tử không chê, viện tử sau cửa hàng cũng có thể cho Vương nương tử."

Ta giật nảy mình: "Ai cần viện tử của ngươi. Mau đứng lên cho ta,

ngươi không ngại mất mặt ta còn ngại giảm thọ đấy."

Lúc này đối phương mới đứng thẳng người dậy, cảm động nói: "Vương nương tử cao thượng. Trương mỗ cung kính không bằng tuân mệnh."

Có lẽ tiểu nhị cũng cảm thấy mất mặt, một tay đỡ chủ tử hắn lên, quay đầu nói với ta: "Vương nương tử vừa mới đến, tiền bạc lại bị cướp sạch, chắc hẳn chỉ có thể ở trong chỗ lưu dân. Nhưng chỗ đó không phải nơi có thể tiếp đãi người ta, chi bằng ở lại đây sẽ tốt hơn."

"Cảm ơn ý tốt của ngươi, nhưng ta không muốn. Cáo từ."

"Nương tử yên tâm đi, lang quân nhà ta là người thật thà."

Tiểu nhị kia cụp mí mắt, thần thái lười biếng lại có mấy phần giống Khánh Phúc: "Trương gia còn có hai trạch viện bỏ trống đã lâu đằng sau ngõ. Cửa khóa để đó, tất cả đồ dùng đều có sẵn. Nếu như nương tử có thể dạy lang quân nhà ta vẽ tranh, tòa nhà sẽ cho nương tử thuê miễn phí. Ý cô thế nào?"

"Ý của ngươi là ta dạy hắn vẽ tranh, ngươi cung cấp chỗ ở cho ta?"

"Còn có tất cả đồ ăn." Tiểu nhị bổ sung.

Ta im lặng, nghĩ lại lúc tìm cửa hàng sách đi ngang qua sau con ngõ kia, nhà cửa dọc đường có hướng và chất lượng đều rất tốt. Đây quả thực là một cuộc trao đổi cực tốt.

Nhìn thư sinh này cũng không giống người xấu, nho nhã yếu đuối, trông đến cả sức giết gà cũng không có. Ta chỉ dạy hắn vẽ một chút thôi là có thể ở không tòa nhà tốt như vậy...

Một đồng tiền làm khó anh hùng hảo hán, đáng xấu hổ là ta động lòng rồi.

Nhưng mà đi ra bên ngoài vẫn nên lấy cẩn thận làm đầu. Mặc dù trong lòng đã lung lay, ta vẫn lãnh đạm hỏi: "Muốn học cũng được, nhưng trước tiên cần trả lời ta mấy vấn đề."

Đối phương mừng tít mắt: "Vương nương tử xin cứ hỏi."

"Lai lịch ngươi thế nào? Họ gì tên gì? Tình trạng trong nhà ra sao?" Ta cẩn thận hỏi: "Đến cả sản nghiệp tổ tiên cũng muốn cho ta chỉ để học vẽ sao?"

Hắn chân thành nói: "Nhà tặng cho người khác còn có thể mua mới, nhưng Minh châu vắng vẻ, đồ đệ của Thấu Thạch tiên sinh lại có thể gặp nhưng không thể cầu."

Ta sửa đúng: "Là đồ tôn."

Tiểu nhị kia chỉ giận rèn sắt không thành thép, nhắc nhở nói: "Lang quân, Vương nương tử hỏi danh tính ngài."

"À à..." Thanh niên cung kính hành lễ với ta: "Tiểu sinh họ Trương, tên một chữ Chí, tự Chính Kỷ, công danh tú tài, người huyện Vĩnh Niên. Phụ mẫu đều đã không còn tại thế, chỉ có mấy thúc bá sống ở huyện Vĩnh Niên. Con đường này đều là sản nghiệp của tổ tiên ta, Vương nương tử có thể chọn bừa một gian trống để ở."

Ta vừa nghe hắn còn từng thi tú tài, tức khắc bớt lo đi rất nhiều. Người có công danh đa phần quý trọng danh dự, sẽ không làm ẩu.

Đương nhiên, nếu như hắn thật sự dám có lòng gian với ta, bà đây cũng không phải ăn chay.

Ngay cả Hoàng đế ta còn dám đánh, ta còn sợ hắn sao?

"Được, quyết định như vậy trước. Ngươi phải lập chứng từ, ấn dấu vân tay báo cho nha môn." Vì tòa nhà miễn phí, ta cắn răng đồng ý:

"Sau này coi nhau như sư đồ, lấy lễ đối đãi, không được vượt khuôn phép."

"Không dám, không dám." Thanh niên tên Trương Chí cười ngu ngơ: "Ta mang sư phụ đi xem nhà."

***

Trở về cửa hàng của hắn, ta tìm cái chiếu nghiêm chỉnh ngồi xuống, nói: "Ngươi vừa mới dập đầu rồi, không cần dập nữa. Dập đầu một cái cho tổ sư gia của trường phái tranh rồi ngươi sẽ được coi là đồ đệ của ta."

Trương Chí vui vẻ làm theo, phấn khích như một con tinh tinh, nóng lòng theo sau lưng ta.

Tiểu nhị của hắn có vẻ đã sớm quen rồi, ỉu xìu gọi người tới tu sửa lại tòa nhà cho ta ở. Ta hỏi hắn tên là gì, hắn nói: "Ta tên Tham Vi. Lang quân còn có một tên sai vặt nữa, hôm nay xin nghỉ, tên là Khải Chi."

Khải Chi, Tham Vi, đều là tên họa sĩ trứ danh thời Ngụy Tấn.

Ta cười phụt một tiếng: "Có phải các ngươi còn có đồng liêu tên là Tăng Diêu không?"

Mặt Tham Vi không cảm xúc nói: "Lúc trước thì có. Về sau người này chê đi theo lang quân không có tiền đồ, tự chuộc thân, đi làm việc ở phủ tri huyện."

"À à, đi ăn máng khác." Ta gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Tham Vi có vẻ không có hứng thú nói chuyện, lại chuyện mình mình làm quay về chỗ ngồi trông tiệm của hắn, lấy từ đằng sau ra một bộ thanh sam hơi cũ, thành thạo khâu vá.

Ta liếc nhìn: "Là của Trương Chí sao?"

Tham Vi nói: "Đúng vậy. Vừa rồi lúc lang quân đuổi theo Vương nương tử không cẩn thận bị toạc ra."

Ta lại liếc nhìn một cái, bộ thanh sam này dùng chất liệu phổ thông, cắt may cũng bình thường. Điều kỳ quái nhất chính là đường may, đường may xiêu xiêu vẹo vẹo như một con giun bị khùng, đến Thượng Quan Lan khâu cũng không đến mức như này.

Tóm lại không hề giống y phục một địa chủ nên có chút nào.

Ta chuyển bàn ghế ra tiếp tục hóng hớt: "Ta quả thực rất tò mò, lang quân nhà huynh có tiền như vậy, cả con đường đều là của hắn, vậy làm sao hắn còn mặc y phục rách vá? Ít nhất phải mua một bộ áo lĩnh chứ."

Tham Vi thở dài: "Vương nương tử không biết đấy thôi. Những tòa nhà, cửa hàng này đều là sản nghiệp tổ tiên, không thể cầm cố, chỉ có thể dựa vào cho thuê sống tạm. Minh châu ít người, năm tòa nhà chỉ cho thuê được hai. Tiền thuê tới tay đều bị ngài ấy mang đi mua giấy mực tốt, hoàn toàn không đủ dùng."

Lần đầu ta gặp loại người dốc hết tiền bạc để theo đuổi sở thích kiểu này, không khỏi tấm tắc lấy làm lạ.

Đã nói tới tiền bạc thì ta không thể không hỏi một vấn đề ta suy nghĩ đã lâu: "Tham Vi tiểu ca... Huynh biết làm thế nào ra tiền nhanh chút không? Suy cho cùng ở nhờ không phải kế lâu dài, ta vẫn muốn tự mình mua một ngôi nhà coi như gia sản. Tiếc là kinh tế eo hẹp, không có tiền bạc..."

Tham Vi gật đầu, trầm ngâm nói: "Ta biết không nhiều, nhưng bình thường lang quân sẽ làm mấy việc chép sách in tranh bù vào chi phí trong nhà. Nương tử không ngại thì thử xem."

"Đúng là có thể, chỉ sợ kiếm được hơi ít..."

Tham Vi nói qua loa: "Chép được nhiều, tự nhiên có thể kiếm được nhiều."

Chúng ta đang nói chuyện ở cửa của cửa hàng, đầu hẻm có một nam nhân mặc trường y tơ lụa đi tới.

Diện mạo nam nhân tuấn tú, khóe mắt lông mày phong lưu tự nhiên, trong tay cầm một chiếc quạt phấp phới như hoa, cười ha ha nói: "Tham Vi tiểu ca, lâu rồi không gặp. Chủ tiệm nhà huynh có ở đây không?"

Chỉ thấy bóng người bên cạnh thoắt một cái, Tham Vi đứng bật dậy, lấy động tác nhanh nhẹn nhất cả nửa ngày nay đóng cửa "rầm" một tiếng.

Hắn lạnh lùng nói cách cánh cửa: "Không có!"

Ta ở bên cạnh nhìn như rơi vào trong sương mù.

"Tiểu ca, các người mở cửa làm ăn, khách tới cửa cũng không tiếp đãi sao?"

Tham Vi lưu loát cài then: "Người khác là khách, nhưng hắn không phải."

Nam nhân kia chưa từ bỏ ý định nấn ná ngoài sân hồi lâu, cuối cùng thật sự không đợi được Tham Vi mở cửa mới tiếc nuối rời đi.

Trước khi đi còn thuận tay ngắt một bông hoa cẩm đái cài lên ngực, cực kỳ đỏm dáng. Tham Vi "hừ" một tiếng, lườm một cái khinh bỉ với bóng lưng của hắn.

"Nhìn qua cũng là một văn nhân." Ta nói: "Chẳng qua khí chất hoàn toàn khác với Trương Chí."

Tham Vi lại mở cửa ra, vừa mở vừa nói: "Người này tên Lư Sâm, thi không đậu cử nhân, suốt ngày làm ăn bất chính bên ngoài. Hắn thường tới tìm lang quân chúng ta, lần nào đến cũng quấy rầy đòi lang quân vẽ mấy bức họa cho bọn họ. Nói là thù lao tương đối khá, không làm sẽ hối hận."

Ta vừa nghe mấy chữ "thù lao tương đối khá", lỗ tai lập tức dựng lên: "Tha thiết mong cho hay thế nào gọi là tương đối khá?"

Tham Vi nói: "Một quyển sách có thể đáng giá nửa quan tiền thì phải."

"Nửa quan tiền!" Ta hít sâu một hơi.

"Vương nương tử chớ có hỏi nữa, cô không đi được cửa này đâu." Tham Vi nói: "Nói tóm lại có hơi không vẻ vang, cho nên lang quân có túng quẫn nữa cũng không muốn kiếm số tiền đó."

Có tiền không kiếm là đồ ngu! Lòng tham tiền của ta trỗi dậy, nói như chém đinh chặt sắt: "Huynh cứ nói đừng ngại. Một quyển nửa quan tiền, nửa quan tiền đấy! Cho dù bảo ta ra đường làm xiếc nuốt lửa ta cũng bằng lòng!"

Tham Vi không nói.

Ta không cam lòng, túm lấy hắn hỏi: "Xin cho biết, ta thật sự thiếu tiền. Huynh yên tâm đi, ta tuyệt đối không nhiều lời nửa chữ ra ngoài!"

Tham Vi vẫn không nói lời nào.

Ta lải nhải không ngừng: "Không có việc gì khó, chỉ sợ tiền không nhiều!"

Lảm nhảm như vậy hồi lâu, cuối cùng ta cũng hỏi cho Tham Vi thấy

phiền. Hắn bất đắc dĩ buông kim khâu xuống, thở dài.

"Được rồi." Hắn nói: "Cô xích lại gần đây, đừng để lang quân nhà ta nghe được."

Ta ngoan ngoãn ghé tai đến.

Tham Vi thì thầm nói: "Hắn bán xuân cung đồ."

Chương 59: Ta yêu tiền trinh*

*Tiền trinh: Tiền xu bằng đồng, đục lỗ ở giữa để xâu thành chuỗi.

Xuân cung đồ, còn gọi là Tị hỏa đồ, là một môn nghệ thuật chủ yếu biểu đạt âm dương giao hòa, uyên thâm sâu sắc, đa dạng phong phú.

Hơn nữa bởi vì tiêu chuẩn cao, tiền về nhanh, bỏ vốn thấp nên chính là lựa chọn phá giới hàng đầu của người đọc sách thiếu tiền.

"Ta bảo là nghề nghiệp gì ghê gớm, còn tưởng là đi chép cấm thư triều đình, hóa ra cũng chỉ là chép lại tí Xuân cung đồ." Ta khinh thường nói: "Cái này ta cũng làm được."

Tham Vi ngừng tay lại: "Trường An quả là phong tục cởi mở. Nhưng mà nương tử muốn kiếm khoản tiền này, dù sao cũng có hại tới thanh danh."

Ta đã nếm trải trái đắng của nghèo khổ, hận không thể mang hết tiết tháo đi rao bán phá giá. Gia huấn Thẩm gia chúng ta chỉ yêu cầu tiết tháo chính trị, chưa từng nhắc đến phẩm hạnh kinh tế. Kiếm tiền là chuyện tốt, không mất mặt.

Ta nghiêm túc nói: "Người sống cả đời, gặp phải khó khăn về kinh tế, chỉ cần không trộm không cướp thì đều là con đường có thể đi. Tham Vi, huynh biết người kia ở chỗ nào không?"

Tham Vi lắc đầu: "Cái này phải hỏi lang quân chúng ta. Nhưng mà Lư Sâm thường xuyên đến tìm lang quân chúng ta, lần sau tới, cô tìm hiểu một chút là được."

***

Bởi vì liên tục nửa tháng Lư Sâm đều không hề xuất hiện, ta không có cửa tiến vào sự nghiệp sách đồi trụy, bèn yên tâm ở lại căn nhà nhỏ Trương Chí cho, chỉ điểm hắn một chút bí quyết hội họa.

Trương Chí không có năng khiếu gì, nhưng không ngăn được niềm yêu thích vẽ tranh của hắn. Dưới sự cần cù khổ luyện cho ra hiệu quả rõ ràng, ta khá là hài lòng, cũng bảo hắn tiếp tục cố gắng.

Hắn kích động đến đỏ bừng cả mặt, càng thêm sùng kính ta.

Mười ngày sau, ta tính ra đó là ngày chuyển giao mùa vụ, người đến người đi, thế là cho Trương Chí nghỉ một ngày, mình thì vào quán rượu trong thành thám thính tin tức.

Từ cuộc tán gẫu của khách uống rượu, ta biết được Lý Tư Diễm vẫn chưa từ bỏ tìm kiếm ta, cấm quân được phái ra tìm người hết đợt này đến đợt khác như thủy triều. Khỏi cần nói đến các nơi trong thành, bây giờ toàn bộ đường Hà Nam đều biết Hoàng đế mất đi một phi tử sủng ái, đang tìm kiếm như phát điên.

Hắn còn phái người tới Trường An và Giang Nam, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Ai cũng biết dưới sự tìm kiếm cường độ cao kiểu này, nếu như vẫn không tìm thấy người thì chắc chắn là người kia chết rồi. Ta nghĩ Lý Tư Diễm cũng hiểu rõ, nhưng hắn cố chấp không chịu tin, thà cho rằng là ta giảo hoạt tự trốn đi.

Sở dĩ hắn còn giữ một tia hi vọng cũng là vì chưa vớt được thi thể của ta. Chết không thấy xác, đây là chuyện cực kỳ bi thảm, lúc này lại trở thành lý do cuối cùng để hắn lừa gạt mình.

Còn có người nói, Hoàng đế nộ khí công tâm, nôn ra một ngụm máu tươi ngay trước mặt bách quan, lên cơn sốt cao vẫn còn muốn ra ngoài tìm người, suýt chút nữa bỏ mạng dưới Thái Sơn, đối với Thẩm Anh kia thật sự rất tốt.

Trên phố còn lưu truyền đủ loại câu chuyện máu chó. Có người nói Thẩm Anh này chính là hồ tiên đến làm hại nhân gian, có người nói nhà đế vương chuyên sinh ra mầm mống si tình, còn có người nói nữ tử này từng nhậm chức Khởi cư lang, từng có rất nhiều chuyện diễm tình không thể tả cùng Hoàng đế trong Ngự thư phòng...

Nói như nằm gầm giường nhà người ta. Nếu không phải ta là người trong cuộc, không khéo tin thật rồi.

Ta bế má nghe khách uống rượu cảm thán đế vương thâm tình, cảm thấy có chút buồn cười.

Hắn có tình có nghĩa suýt nữa mất mạng, chẳng lẽ ta không phải sống sót trong cửu tử nhất sinh? Dựa vào đâu hắn có được thanh danh tốt, ta thì là hồ ly tinh?

Thói đời bất công, ta càng cảm thấy quyết định dứt khoát chạy trốn của mình vô cùng chính xác.

Sau khi ra ngoài, trời đất bao la, mặc dù ăn ở xuống dốc không phanh nhưng tâm trạng thoải mái hơn lúc trước không biết bao nhiêu lần. Minh châu ít mưa, khí hậu khô ráo quang đãng, rảnh rỗi ở trong sân phơi nắng, cuộc sống bình lặng mà yên ả.

Thỉnh thoảng ta cũng sẽ nhớ tới cẩu Hoàng đế, nhớ lại khoảng thời gian quấn quýt cùng hắn ở Phù Dung Uyển, dáng vẻ lúc hắn si mê vuốt ve ta.

Kỳ thực, ta rất sợ loại bám dính không kẽ hở này của hắn. Ta sợ vào lúc thân thể sung sướng tột cùng sẽ quên đi nợ máu của người nhà ta, cũng sợ mình thật sự được hầu hạ đến không thể rời khỏi hắn.

Nhưng mà có câu "họa ẩn náu trong cái phúc, phúc tiềm tàng trong cái họa". Rất nhanh ta đã phát hiện ra rằng kinh nghiệm giao lưu chuyên sâu cùng cẩu Hoàng đế cũng không phải hoàn toàn không

có tác dụng.

Cực khổ từng chịu đều là nguồn sống cho tương lai, không giết chết được ta thì sẽ khiến ta càng mạnh mẽ hơn. Tóm lại, dựa vào những kinh nghiệm phong phú này, ta thành công ngồi vào cái ghế đứng đầu trong giang hồ Xuân cung đồ Minh châu.

Câu chuyện bắt đầu ở quán rượu nhỏ xa hoa này.

Ngày hôm đó ta vừa nghe xong tin tức, lúc đứng dậy tính tiền thì chợt nhìn thấy một chiếc quạt hết sức quen thuộc.

Quạt mười ba nan, mực tốt thượng đẳng rắc vàng, mặt quạt vẽ hoa đào, phóng đãng hết biết.

Chủ nhân của chiếc quạt hào phóng gọi một bình Thạch đống xuân, thêm món nhắm rượu, quay người lên đầu.

Tới rồi, kim chủ tới rồi!

Ta sợ hắn ta chạy, lập tức tiến lên nghênh đón, lộ ra nụ cười chuyên nghiệp: "Xin chào, xin hỏi quý tiệm thiếu người làm hiểu hội họa không?"

Lư Sâm nheo mắt lại, đánh giá ta từ trên xuống dưới một lượt, cầm cây quạt chỉ chỉ vào vai ta: "Ta nhớ cô, cô chính là thầy mà Chính Kỷ mới mời tới."

"Đúng vậy!" Ta hớn hở nói: "Tình cờ nghe nói quý tiệm đang tìm kiếm thợ hiểu vẽ, hiểu "phong nguyệt", không biết có thể cho ta cơ hội thử một lần không?"

Lư Sâm cười cợt: "Chính Kỷ đúng là bủn xỉn, lại để cho thầy mình ra làm loại nghề này."

Ta nói: "Cũng không phải như thế. Nói thật là ta bị mất tiền, giật

gấu vá vai về kinh tế nên mới mặt dày chặn hỏi. Nhưng nếu ta đã là thầy của hắn thì phải biết rằng kỹ năng vẽ của ta cao hơn hắn một bậc. Ta cực kỳ phù hợp với công việc này, việc nhân đức thì không nhường ai."

Có thân phận thầy của Trương Chí, ta tìm việc thuận lợi hơn nhiều. Lư Sâm không nói hai lời, lễ độ dẫn ta lên nhã gian tầng hai, sai người mang giấy bút tới, tay ra dấu mời ta.

Ta nhớ lại bức họa trước kia từng xem, lựa chọn một tư thế bảo thủ, nét bút bay múa, liền mạch lưu loát, trong nét truyền thần lại mang theo chi tiết tỉ mỉ. Nhất là vị trí sinh mệnh giao hòa kia, chỉ liếc mắt nhìn đã khiến người ta đỏ mặt tim đập.

Sở dĩ có thể vẽ tinh tế như vậy đều nhờ vào kinh nghiệm thực chiến Lý Tư Diễm tặng cho ta.

Thậm chí nếu như có người quan sát tương đối tỉ mỉ đến xem, sẽ kinh ngạc phát hiện nhân vật nam chính trong tranh ngoại trừ khuôn mặt ra thì thứ đó và dáng người đều có mức tương đồng khá cao với Hoàng đế bổn triều.

Dù sao ta cũng chưa bao giờ thấy nam nhân khác đúng không...

Ta đưa tranh cho Lư Sâm, chờ câu trả lời của hắn.

Lư Sâm không giống Trương Chí, ắt là người từng thấy sự đời, thấy ta phác họa ra một bức tranh tinh xảo với tốc độ cực nhanh cũng không kinh ngạc, vẫn ổn định cười nói: "Vương nương tử không hổ là hậu duệ của danh sư, căn cơ bản lĩnh không tầm thường. Chưa bàn đến tranh này tỉ mỉ, hiếm có chính là ý cảnh đau khổ triền miên, quả thật là hàng cao cấp."

Ta đã chuẩn bị tinh thần bàn tiền công với hắn, ai ngờ hắn chuyển đề tài: "Chỉ là xuân đồ nơi này không phải bán cho gia đình giàu có dùng để dạy việc đời, mà là sẽ đưa đến câu lan[1] truyền nhau xem.

Kỹ năng vẽ của nương tử rất cao, nhưng nội dung tranh này lại hơi bình thường."

(1) Nơi hát múa và diễn kịch.

Nghe hắn đánh giá, ta không hề bực bội, ngược lại ham muốn thể hiện bắt đầu cháy hừng hực.

"Chủ tiệm muốn bạo dạn, mới lạ thì nói với ta một tiếng là được." Ta chấm mực nâng bút: "Huynh tìm được ta coi như số huynh may."

Dứt lời, ta vung bút lên, phút chốc đã dùng nét bút đơn giản vẽ liền mười bức tranh nhỏ.

Cái nào cái nấy ướt át nóng bỏng, nào là đu dây, bình phong, thùng tắm, dã ngoại đều múa bút thành tranh. Tư thế thì lại càng đa dạng phong phú, lấy trực tiếp tư liệu từ các loại thử nghiệm lúc trước Lý Tư Diễm gần gũi với ta.

Lúc thấy ta vẽ đến cảnh nhỏ thứ năm, ánh mắt Lư Sâm nhìn ta đã thay đổi.

Đó là một loại ánh mắt sắc sảo, phấn khích như nhìn cây rụng tiền.

Ta nói: "Quyền quý vọng tộc ở Trường An nắm nhiều xuân họa tị hỏa. Ta đi theo chủ tử nương tử qua tay không ít kho tàng riêng tư, đây chính là kho tàng bí mật của công phủ. Ta có tự tin toàn bộ đường Hà Bắc không ai có thể vẽ giỏi hơn ta."

Người nghèo hơn ta không vẽ đẹp bằng ta, người vẽ đẹp hơn ta không thiếu chút tiền phá giới ấy.

Đầu tiên Lư Sâm cúi đầu suy nghĩ, sau đó vỗ tay cười to: "Vương nương tử quả thật không tầm thường. Tiểu sinh nguyện giúp nương tử một tay. Chúc nương tử sớm ngày kiếm được bộn tiền!"

Hắn thật sự hi vọng ta phát tài, thậm chí đặt đơn ngay tại chỗ, cho ta tròn hai lượng bạc trắng làm tiền đặt cọc, hẹn vẽ trước hai quyển làm bản mẫu, còn lại hắn sẽ tự bảo người sao chép lại.

"Thứ này lại có nguồn tiêu thụ rộng như vậy, quả nhiên thực sắc tính dã[2]." Ta nhận tiền, cảm thán nói.

(2) Chuyện ăn uống và chuyện nam nữ là bản năng của con người.

Lư Sâm cười nói: "Cửa hàng chúng ta tìm được họa sĩ tốt, tập tranh tiêu thụ xa đến quan ngoại, đương nhiên thu nhập không ít. Nếu như cô bằng lòng thì có thể vẽ vài tranh cảnh đồng tính, giá còn có thể cao hơn."

"Cửa hàng?" Ta kinh ngạc: "Còn có cửa hàng chuyên bán xuân đồ sao?"

Đối phương uống một ngụm rượu, đắc ý nói: "Đương nhiên không phải loại cửa hàng rao bán bên đường như cô biết. Làm nghề này của bọn ta, quan trọng nhất chính là thần bí, chờ giá tốt, không cho phép lén lưu truyền mới có thể bán được giá."

Ta chỉ có thể nói người Minh châu quả là chơi rất lớn...

***

Trên đường trở về, ta vạch đầu ngón tay tính toán rất lâu.

Giá nhà Minh châu không đắt. Một quyển một quan tiền, trừ đi chi phí bút mực và chi tiêu thuê nhà, nói cách khác ta xắn tay áo vẽ tám mươi quyển thì có thể mua được một căn nhà nhỏ... Một quyển phải vẽ gần nửa tháng, vậy ta làm hơn bốn năm thì có thể mua được nhà.

Ngành nghề siêu lợi nhuận, quá siêu lợi nhuận. Ta ngửa mặt lên trời thở dài, biết thế lúc trước ta không nên vứt quyển Tị hỏa đồ Lý Tư

Diễm đưa cho ta đi, nên giữ lại quan sát học hỏi rồi hẵng vứt.

Ta tìm được con đường sự nghiệp hoàn toàn mới, thỏa thuê mãn nguyện, khí phách hiên ngang trở về tòa nhà của ta.

Trương Chí kéo ta đi xem tranh hắn mới vẽ, ta động viên nói: "Tiếp tục cố gắng!"

Ánh mắt đối phương sáng lên: "Đồ đệ thật sự có tiến bộ?"

Tâm trạng ta tốt, khen hắn: "Lực bút phóng khoáng, đường nét mượt mà, đã vào cửa đan thanh[3] rồi."

(3) Chỉ người cực giỏi về hội họa.

Trương Chí cười như đóa hoa mẫu đơn: "Đa tạ tiên sinh!"

Sau khi tiễn Trương Chí đi, ta trải giấy bút Lư Sâm ứng tạm giúp ta ra, bắt đầu tiến hành sáng tác một chút văn hóa phẩm đồi trụy. Chỗ cửa sân lại vọng tới một hồi tiếng gõ cửa nho nhã lễ phép.

Ta mở cửa ra nhìn, là Tham Vi.

Tham Vi đến đưa bữa tối cho ta.

Hắn thuần thục lấy từ trong hộp ra ba món ăn, khách sáo nói với ta: "Lang quân chúng ta tính tình trẻ con, thêm phiền toái cho nương tử rồi."

"Đâu có đâu có. Trương lang quân lo một ngày ba bữa của ta, còn cho ta thuê nhà miễn phí, ta cảm kích còn không kịp."

Tham Vi cười, từ tốn nói: "Lúc trước Vương nương tử có nói trước khi bị lừa bán vào phủ Quốc công từng là người huyện Vĩnh Niên, không biết có nhớ nhân khẩu trong nhà bao nhiêu? Họ gì tên gì? Tình trạng thế nào chăng?"

Ta đưa văn điệp thân phận của ta cho hắn xem: "Nói ra thật xấu hổ, lúc còn bé ký ức mơ hồ, chỉ nhớ mình đến từ huyện Vĩnh Niên, cái khác đã không còn nhớ nữa."

Tham Vi gật đầu: "Nương tử bớt buồn. Cũng không phải là chúng ta đang nghi ngờ nương tử, chỉ là cô chủ cả của chúng ta nghe nói việc này nên có chút hiếu kỳ, muốn xem có thể giúp nương tử tìm người thân hay không."

"Cô chủ cả?"

"Chính là tỷ tỷ của lang quân chúng ta. Mấy năm trước xuất giá ở huyện Vĩnh Niên, sống ở trong huyện nhưng thường xuyên không yên tâm về lang quân chúng ta, vài ngày nữa sẽ phái người đến thăm nom." Tham Vi nói.

Tham Vi vẽ ra bức tranh tuyệt đẹp về việc tìm gốc gác: "Phu quân của cô chủ cả làm việc ở huyện nha, có khả năng tra xét hộ tịch bản địa. Nếu như trời cao rủ lòng để nương tử được đoàn tụ cùng người nhà, sau này cũng không đến nỗi không chỗ nương tựa."

Vừa nghe Trương Chí lại có một tỷ phu đang làm ở huyện nha, trong lòng ta hơi bồn chồn: Suy cho cùng ta không phải Vương Nha Ngọc thật sự, nếu như đặc điểm hình dáng không khớp... có thể nào...

Tham Vi bình tĩnh quan sát vẻ mặt ta.

Ta nói: "Ta rời nhà đã gần mười lăm năm, đến gần làng là trong lòng sợ sệt. Cũng không biết cha mẹ người thân có còn tại thế hay không. Cô chủ cả có lòng tìm kiếm giúp ta tất nhiên là ta vô cùng cảm kích, xin hỏi đã có manh mối gì chăng?"

Tham Vi thấy ta đã đoán được, cũng không úp mở nữa, nói thẳng: "Cô chủ đã tra hỏi biết được huyện Vĩnh Niên quả thực có một gia đình thất lạc một người con gái vào mười lăm năm trước. Nếu

nương tử có nguyện vọng thì có thể chọn ngày vào trong huyện một chuyến."

Việc đã đến nước này, từ chối thì ngược lại chứng tỏ chột dạ, ta đánh liều đồng ý: "Tốt quá! Vậy thì ngày mai đi."

***

Đêm đó ta lại lấy mô tả cuộc đời của tỳ nữ kia mà Ôn Bạch Bích viết cho ta ra cẩn thận đọc thuộc một phen.

Sáng sớm hôm sau, Tham Vi đến gõ cửa đúng giờ, một tên sai vặt khác tên là Khải Chi mượn cho ta chiếc xe lừa chạy đến huyện Vĩnh Niên.

Khải Chi hoạt bát hơn Tham Vi, dọc đường nói nhăng nói cuội với ta, hỏi bóng gió không ít chuyện về danh gia quý tộc ở Trường An. Ta giữ vững tinh thần, gặp chiêu phá chiêu, đáp trôi chảy từng cái.

Đợi đến lúc xuống xe, Khải Chi đi vào trong sảnh trước, chắc là báo lại những biểu hiện của ta trên đường cho vị cô chủ cả kia nghe.

Vị cô chủ cả này tên là Trương Thiên, gả cho một Lại tư[4] khá có thực quyền, đồ bày biện trong nhà đều rất sang trọng, có một đôi trai gái nhỏ tuổi.

(4) Một chức quan nhỏ phụ trách văn thư ở địa phương.

Nàng ta gọi ta đến khách sảnh ngồi, lại không điểm tâm trà nước, ngoài cười nhưng trong không cười trò chuyện vài câu, đôi mắt không e dè đánh giá ta.

Nhưng ta không quá thích loại người tỏ rõ vẻ khôn khéo như thế này, song cũng biết bây giờ không giống ngày xưa. Ta không chỗ nương tựa, còn nhà nàng ta ở đây, đối mặt với đủ loại tiếp đãi vô lễ cũng chỉ nhắm mắt nhẫn nhịn.

Sau mấy phen thăm dò, cuối cùng Trương Thiên cũng xác định được quả thực ta đến từ Trường An, từng làm việc ở gia đình giàu có chí ít mười năm trở lên: Thân phận có thể tạo dựng, nhưng tầm nhìn và giọng nói thì không giả được.

Nàng ta nở nụ cười thờ ơ, nói với ta: "Nghe nói hôm nay cô đến, ta cố ý mời tới gia đình mất con năm đó để bọn họ gặp cô một lần. Đi thôi, chúng ta đi xem xem."

Ta nhỏ giọng nói: "Làm phiền rồi."

Nàng ta dẫn ta đến một gian phòng khác, giới thiệu một người phụ nữ dáng người không cao, mày rậm mắt nhỏ cho ta nhận.

Người phụ nữ vừa nhìn thấy ta là khóc tấm tức, giang tay ra định ôm ta: "Con gái, cuối cùng mẹ cũng tìm thấy con rồi!"

Ta cảnh giác lui lại một bước.

Vừa nhìn bà ta lần đầu tiên là ta đã tin chắc người này tuyệt đối không phải mẹ ruột Vương Nha Ngọc.

Gia đình giàu có mua tỳ nữ coi trọng tướng mạo vượt xa những gì người khác tưởng tượng. Không nhìn ra được đẹp xấu của tiểu nha đầu từ trong tranh, vậy sẽ phải tham khảo tướng mạo của cha mẹ để xem. Ôn gia được coi là sĩ tộc hàng đầu ở quốc triều, Ôn Bạch Bích là đích trưởng nữ được cưng chiều vô vàn, không người môi giới nào lại bán một nha hoàn có mẫu thân xấu cho nàng.

"E là Trương nương tử tìm nhầm người rồi." Ta khước từ người phụ nữ này, khách khí nói với Trương Thiên: "Người đời đều nói mẹ con liền tim, nhưng ta gặp bà ấy lại không hề thấy tình cảm quấn quýt, có thể thấy được không có quan hệ máu mủ."

Người phụ nữ kia giật mình tại chỗ, ậm ừ nói không ra lời.

Trong mắt Trương Thiên lóe sáng.

"Cùng năm đến báo án mất con cũng không chỉ có một nhà này, chỉ là mấy nhà khác không là mấy năm sau tìm thấy hài cốt thì cũng là cha mẹ lần lượt bệnh chết. Cô chắc chắn thật sự không phải bà ấy?" Nàng ta hỏi ta.

Ta nói: "Không phải. Nhìn ăn vận của vị thím này là biết gia đình buôn bán, nhưng ta nhớ mang máng cha mẹ ta là nông dân, lạc mất ta trên đường vào thành, không biết có còn ghi chép không."

Vẻ mặt căng cứng của Trương Thiên cuối cùng cũng thả lỏng một chút.

"Quả thực có một hộ."

Ta có thể cảm giác được cho đến lúc này Trương Thiên mới hoàn toàn buông xuống đề phòng với ta.

Nàng ta quả nhiên là một người phụ nữ rất khôn khéo đa nghi.

Nàng ta nói với người phụ nữ kia: "Làm phiền thím đến một chuyến công cốc, thật là áy náy. Ngày khác ta tất đến nhà nhận lỗi."

Trương Thiên tiễn người phụ nữ kia đi, thi lễ với ta một cái: " Xin lỗi Vương nương tử, trước đó lo lắng cô cố ý tiếp cận đệ đệ ta cho nên thăm dò nhiều, mong cô thứ lỗi."

Tuy trong lòng ta không vui nhưng vẫn khách sáo nói "không sao".

Nàng ta giới thiệu cho ta một mẫu thân có tiền mất con gái, nếu như ta có ý đồ xấu, tất sẽ không phân trắng đen tiến lên nhận nhau. Một khi nhận người thân thành công, trở thành nương tử của nhà giàu có, vậy ắt sẽ theo mẹ về huyện, cũng tự nhiên cách xa Trương

Chí. Nhưng nếu như ta từ chối, chứng tỏ nhân phẩm không có vấn đề, đầu óc cũng không ngốc, để ở bên cạnh đệ đệ cũng không việc gì.

Quả là biết tính toán.

Nàng ta tiếp tục nói với ta: "Cô nói là gia đình nông dân đúng là ta tra được một hộ. Chỉ là tình huống hộ này có hơi phức tạp, sau khi con gái duy nhất bị bế đi, nương tử hộ này cả ngày sầu não uất ức, mấy năm sau thì mất, mà trượng phu muốn tích lũy ít tiền tái giá, bèn rời nhà đi làm công ở Hình Châu. Mấy năm nay bặt vô âm tín, bây giờ trong nhà chỉ còn lại ông bà và hai thúc thúc không có chí tiến thủ. Nếu như cô muốn đi gặp mặt thì ta sẽ sai người sắp xếp."

Nàng ta lại nhìn ta một chút, như vô tình như cố ý nói: "Nhưng mà cô cần phải hiểu rõ, hộ gia đình này túng quẫn, cuộc sống khó khăn, chưa chắc là chốn cô nên quay về."

"Hay là thôi đi." Ta thuận nước đẩy thuyền nói: "Nếu như nhận tổ quy tông, trong nhà không có cha mẹ che chở, không tránh khỏi bị người ta bắt chẹt. Chẳng qua là lại bị gả đi đổi ít tiền tài mà thôi, nếu như vậy thì ta thà rằng tay làm hàm nhai."

"Rất tốt." Trương Thiên trông có vẻ hài lòng, cười nói: "Nếu không chê vậy thì tiếp tục ở lại tòa nhà kia đi. Đệ đệ ta khờ khạo trẻ con, từ nhỏ bị ta quản thúc chặt, khó khăn lắm mới tìm được thứ bản thân thích, ta làm tỷ tỷ không nên ngăn cản. Mong rằng Vương nương tử bao dung nó nhiều hơn, Trương Thiên vô cùng cảm kích."

Ta nghe đến sửng sốt, vị tỷ tỷ này đúng là lật mặt như lật sách. Lúc chưa tra rõ lai lịch của ta thì phải nói là liếc mắt lạnh lùng, so với dáng vẻ cười tươi như hoa hiện giờ hoàn toàn như hai người khác nhau.

Nàng ta lại hỏi ta: "Sau này Vương nương tử có dự định gì không? Là ở lại Minh châu hay là muốn đi chỗ khác? Muốn gả chồng sinh

con với ai?"

Ta thở dài: "Tạm trú ở Trường An mười lăm năm, bây giờ về quê chỉ muốn có một chỗ dừng chân ở Minh châu. Lệnh đệ thông minh hiếu học, chưa tới một hai năm nữa ta sẽ không còn gì để dạy hắn, đến lúc đó mở một lớp nữ tư thục hoặc là đi dạy học cho gia đình giàu có, luôn sẽ có cách nuôi sống bản thân."

Nàng ta chăm chú nghe xong, gật đầu nói: "Ta hiểu rồi. Nhà chồng ta có mấy thân thích rất đắc lực ở Minh châu, nếu có nhà nào thiếu tiên sinh, tự sẽ tìm cách tiến cử cô."

Ta được sủng mà lo: "Đa tạ Trương nương tử!"

"Nghe ý của cô hình như không muốn xuất giá." Nàng ta nhìn ta một chút: "Với dung mạo của cô thì cũng thật đáng tiếc."

Ta sờ sờ mặt: "Thật sao?"

Sau khi vào thành Minh châu, ta không còn dùng đất bôi vàng mặt nữa, mà là dùng son phấn dày che lấp đường nét vốn có, tiện thể lại sửa mày chấm nốt ruồi, lấy son môi thay đổi hình dáng miệng.

May mà lệnh truy nã của ta vẽ tương đối trừu tượng, dựa vào chút công phu đổi mặt này, cho dù ta nghênh ngang khắp nơi cũng không ai hoài nghi ta chính là hồ ly tinh tuyệt thế kia.

Ta còn rất thích khuôn mặt mới của mình, bình thường mộc mạc mới là thật.

Trương Thiên hãy còn hỏi thăm: "Cùng là người Trường An, không biết cô làm việc ở phủ Quốc công có từng gặp người tên Thẩm Anh chưa? Phu quân ta phụng mệnh tìm nữ tử này, đã ra ngoài dán bố cáo hai ngày rồi."

Ta nghe thấy tên mình, tim giật thót một cái.

Thấy vẻ mặt nàng ta như thường, dường như chỉ là đang phàn nàn, ta lấy lại bình tĩnh nói: "Đương nhiên. Lúc đi theo chủ tử nương tử chơi mã cầu từng gặp mấy lần. Ban đầu nàng làm Khởi cư lang trong cung hai năm, về sau không biết làm sao, vốn là ra ngoài rồi lại tự dưng trở về cung, nhưng mà sau đó như thế nào thì ta cũng không biết. Xem bố cáo ở cửa thành hình như là nàng lạc đường đúng không?"

Trương Thiên nhanh mồm nhanh miệng, không cẩn thận nói thật: "Lạc đường? Một tiểu nương tử nhà quyền quý yếu ớt, không có văn điệp, không có tiền bạc, gần hai tháng không có một chút tin tức, ta thấy tám phần là..."

Ta nhiệt tình hùa theo, cô nghĩ được như vậy ta rất vui mừng!

***

Thời gian sau đó ta sống cực kỳ thoải mái.

Tính tình Trương Thiên vô cùng hào sảng, sau khi buông xuống đề phòng với ta, thường thường muốn đến đưa cho ta chút ăn mặc. Ta nói không cần, nàng ta rộng rãi nói đây là lễ nghĩa nên có, chỉ cần ta có thể dỗ đệ đệ của nàng ta vui vẻ, những vật này có đáng là gì.

"Quả nhiên là trưởng tỷ như mẹ." Ta cảm thán với Khải Chi: "Nỗi khổ tâm này không tầm thường."

Khải Chi phụng lệnh đến đưa cơm cho ta, nghe vậy không cho là đúng, nói: "Có người thích tranh, có người thích sách, cô chủ chúng ta lại thích sắp xếp giúp người khác. Đây là sở thích của cô ấy, không cho cô ấy nhúng tay, ngược lại cô ấy sẽ không vui."

Bức xuân đồ ta vẽ một nửa còn bày bên cạnh, Khải Chi đầy hào hứng đến gần nhìn: "Ôi chao Vương nương tử, tay nghề hội họa của cô đúng là đỉnh cao. Bút pháp tỉ mỉ đến nhìn thấy cả cọng tóc, thú

chơi cũng không tầm thường."

Trên tranh là một mỹ nam phong tình y phục nửa cởi, đang dựa nghiêng dưới một gốc cây hoa, tay nâng chén mời, cách đó ba bước là một người phụ nữ búi tóc cao vừa cởi áo, vừa ném về phía hắn một đóa hoa hạnh.

"Thật không?" Ta có phần đắc ý: "Ngày đó ta đứng dưới gốc cây hoa hạnh nghĩ ra, lấy ý mỹ nam như hoa để cho người hái, tên thì gọi là Phù hoa lãng nhụy."

Đây là chủ đề sáng tác mới nhất của ta, chủ trương thức tỉnh phái nữ, mục tiêu khách hàng chính là nhóm phụ nữ trung niên quyền cao chức trọng. Lư Sâm có khứu giác kinh doanh nhạy bén, tinh tế nhận ra nội tâm khô khan tịch mịch của nhóm nữ tử này, thế là bảo ta sáng tạo một hệ liệt tranh vẽ để kích thích tình cảm ngủ yên trong lòng các nàng...

Dùng lời của Lư Sâm mà nói là: "Cô phải đi cảm nhận, phải đặt mình vào đó. Đến cái tuổi này của bọn họ, con cái, địa vị, tiền tài cái gì cũng có, duy chỉ thiếu nam nhân cường tráng hợp ý. Những hình vẽ này của chúng ta chính là bù đắp tiếc nuối này thay bọn họ, chính là một chuyện công đức to lớn, hiểu không?"

Công đức hay không ta không quan tâm, ta chỉ quan tâm ông chủ Lư có thể giúp ta kiếm tiền mua nhà hay không.

Sự thật chứng minh, tính nữ có một thị trường rộng lớn không tưởng tượng nổi.

Quyển khuê phòng bí hí đồ đầu tiên của ta vừa ra mắt, câu lan lớn nhỏ trong thành tranh nhau mua, lượng tiêu thụ khả quan.

Trước đó những bức họa này trên thị trường phần lớn xuất từ tay nam nhân, cuồng dã có thừa lại không đủ tinh tế, khuyết thiếu một loại cảm giác cuồn cuộn sóng ngầm vi diệu, mà tranh của ta vừa

khéo có nhiều kiểu mới lạ, trai xinh gái đẹp, rất được phụ nữ khuê phòng trống trải lâu ngày chào đón.

Lư Sâm kiếm được đầy túi, tâm trạng sung sướng cho ta bốn lượng bạc phí nhuận bút. Đây là một khoản tiền không nhỏ, cầm ra chợ có thể đổi được một con trâu và một lồng gà.

Bây giờ đang vẽ là quyển thứ hai, Lư Sâm cũng không sốt ruột rèn sắt khi còn nóng, còn khuyên ta nghỉ ngơi thật tốt: "Cô không cần phải gấp gáp, toàn bộ đường Hà Bắc không tìm ra được nữ nhân vẽ xuân đồ thứ hai, không có đối thủ cạnh tranh, đương nhiên phải thả thính nhiều một chút, giữ cảm giác mới mẻ mới được."

Ta suy xét đạo lý này, thế là bữa làm bữa bỏ thong thả mà vẽ.

Trong thời gian đó lúc Khải Chi đến đưa cơm nhìn thấy một lần, rất là tán thưởng ta, sau đó quay về báo cho Trương Thiên.

Trương Thiên biết ta rành chuyện nam nữ như thế, quả thực lấy làm kinh hãi, còn tưởng là ta muốn lôi kéo đệ đệ nàng ta học cái xấu, bèn tìm lý do gọi ta đến gặng hỏi một phen.

Ta đành phải nhắm mắt nói bừa: "Thật không dám giấu giếm, trước kia lúc làm việc ở nhà chủ, thiếu gia trong phủ cứ... cứ ép ta xem những bức họa xấu hổ này, nhưng tái ông mất ngựa làm sao biết không phải phúc, không ngờ những thứ dơ bẩn này ngược lại bây giờ phát huy tác dụng."

Cảm ơn Lý Tư Diễm, trình độ kinh nghiệm nói dối của ta nhảy vọt rồi.

Trương Thiên hỏi đi hỏi lại mấy hồi, xác nhận quả thật trong lòng ta chỉ có kiếm tiền mua đất mua nhà, lúc này mới yên tâm đuổi ta đi.

Trước khi đi còn dặn đi dặn lại, bảo ta nhất định phải giấu kín cái nghề này, không thì có hại tới thanh danh, vân vân...

Ta hiểu ý của nàng ta, thanh danh của ta không quan trọng, quan trọng là không thể ảnh hưởng đến thanh danh của đệ đệ nàng ta.

Ta thương hại nhìn khuôn mặt ngây ngô của đồ đệ ngốc, nghĩ thầm chẳng trách ngươi gia tài bạc triệu lại mãi không có bà mối tới cửa. Tiểu nương tử nhà ai nghe nói ngươi có tỷ tỷ như thế mà chẳng cuốn gói chạy ngay trong đêm!

– – –

Tác giả có lời muốn nói: Lúc Anh Tử vui vẻ kiếm tiền, lão Lý đang ôm gối đầu nhỏ của nàng vừa khóc vừa hộc máu.

Chương 60: Đại ca xã hội Khải Chi

Mùa hạ Minh châu nóng không kém Trường An, trong một tháng ve kêu ra rả đã xảy ra mấy chuyện như sau.

Chuyện thứ nhất, tin tức từ Trường An truyền đến, Lý Tư Diễm tuyên Tiểu Xuyên tiến cung làm Khởi cư lang.

Tin tức này vừa nhìn là biết Lý Tư Diễm cố ý truyền ra, dấu vết thêm mắm dặm muối hết sức rõ ràng. Con cháu Thẩm gia ta lại bởi vì không muốn nhậm chức mà ngồi trước cửa Tử Thần điện gào khóc sao? Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, chắc chắn là lời đồn Lý Tư Diễm tung ra để lừa ta trở về cứu Tiểu Xuyên.

Đương nhiên ta không hề bị lay động, trong lòng phỉ nhổ cẩu Hoàng đế: Lời đồn cấp thấp như vậy, ngươi lừa ma à!

Tiểu Xuyên lớn rồi, có thể gánh vác được gia nghiệp. Ta cũng không phải Trương Thiên, đệ đệ lớn đầu rồi còn cưng chiều hắn như trẻ con. Bà đây còn phải sống cuộc sống của riêng mình, ai cũng đừng mờ lừa ta về!

Chuyện thứ hai, Lý Tư Diễm lập cho ta một cái mộ chôn di vật ở ngoại ô thành Trường An, trong mộ tổ Thẩm gia.

Điều này có phần nằm ngoài dự kiến.

Ta cắn cái chén suy nghĩ nửa ngày tại sao hắn làm như thế, việc này không giống hắn, một kẻ bệnh tâm thần như hắn làm sao lại cho phép di vật của ta quy táng mộ tổ chứ?

Suy tư thật lâu cũng không có kết luận, ta lờ mờ cảm thấy có lẽ đây là yêu cầu của thím. Với tính tình của thím, chắc chắn đánh cược tính mạng cũng muốn cho cả nhà chúng ta đoàn tụ dưới đất.

Nếu như thị lấy cái chết ép buộc, Lý Tư Diễm cũng chỉ có thể đồng ý, bởi vì hắn biết nếu ta còn sống, vậy điều duy nhất không yên tâm chính là cô nhi quả mẫu bọn họ. Thím chết rồi, ta sẽ thật sự không còn lý do về Trường An.

Ta thở dài, chợt vô cùng nhớ bọn họ.

Thím không có ta, Tiểu Xuyên cũng lớn rồi, sắp cất cánh bay xa. Trong đại trạch ba gian chỉ còn lại một mình thị, thị phải sống tiếp làm sao.

Mà chuyện thứ ba này thì không nặng nề như vậy. Sau ba tháng cố gắng, cuối cùng bạn học Trương Chí cũng có chút thành tựu nho nhỏ, khiến cả làng trầm trồ tại văn hội.

Nhóm văn sĩ cũng lấy làm lạ tại sao hắn đột nhiên mở mang đầu óc, nhao nhao vây tới hỏi, nhưng Trương Chí nhớ lời ta dạy, không được nhắc đến ta ở bất kỳ nơi công cộng nào. Thế là chỉ ngại ngùng cười không đáp, buổi tối về hào hứng nói với ta về sự nổi trội của hắn hôm nay.

Ta khích lệ giáo dục như thường lệ: "Chứng tỏ ít nhiều ngươi cũng có chút năng khiếu, chỉ cần nền tảng vững chắc thì sau này sẽ đạt được trình độ càng cao hơn."

Khuôn mặt Trương Chí đầy vẻ ngây ngô, cười vô cùng hạnh phúc.

Ta tiễn Trương Chí ở quán rượu đi, lại nghe tin tức vụn vặt thêm một lúc rồi đứng dậy thanh toán, chậm rãi đi về chỗ ở.

Vừa ra khỏi cửa mới nhận ra hôm nay lại là Khất Xảo. Trên đường giăng đèn kết hoa, vô cùng náo nhiệt. Tiểu nương tử trẻ tuổi và lang quân cùng nhau dạo chơi, tay xách theo các loại Xảo quả tinh xảo. Bánh kia xinh xắn đáng yêu, tay nghề không hề thua kém đầu bếp Trường An.

Chợt nhớ tới quê hương, trong lòng ta buồn bã mất mát, thế là đi đến trước sạp hàng, cũng mua cho mình một túi Xảo quả.

Chủ hàng thấy ta ăn mặc đẹp trông như là có tiền, bèn nhiệt tình nói: "Tiểu nương tử chỉ ăn Xảo quả thì có phần không trọn vẹn, chi bằng nếm thử đá bào của quầy ta xem. Thứ này là mặt hàng mới từ Trường An tới, vừa hợp với phẩm giá của tiểu nương tử."

"Nghe giọng nói của ngươi... ngươi là người Trường An?" Ta hỏi.

"Đúng vậy!" Đối phương cười: "Trường An rất khó sống, đến nơi khác kiếm ăn."

Với tinh thần quan tâm đồng hương, ta đồng ý mua bát đá bào ăn, nhưng tay nghề của người này kém xa Vân Nương. Sữa đặc quá chát, vụn băng sền sệt, mùi vị hết sức bình thường.

Ta đột nhiên cảm thấy cực kỳ cô đơn.

Cuộc sống ở Minh châu tự do là thật, cô độc cũng là thật. Nơi này không có người ta thân quen, không có món ăn ta quen thuộc. Ban ngày trò chuyện với đám Trương Chí, Lư Sâm, Tham Vi, nhưng vừa đến đêm, dưới đèn chỉ còn lại một mình ta. Có đôi khi gian phòng bị chuột ghé thăm, ta không tìm được người đuổi đi giúp ta, chỉ có thể rưng rưng nước mắt đại chiến ba trăm hiệp với nó.

Kết quả đương nhiên là bị hành hạ cả đêm không ngủ. Hôm sau mang một đôi mắt bồ đào sa sút đi phố đông xin mèo về, còn chưa xin được, tối về nhà lại càng cảm thấy bi thương.

Ngày khác thì ta không cảm thấy buồn, thế nhưng hôm nay là ngày hội Khất Xảo. Người trên đường phố đều có đôi có cặp, chỉ có ta cô đơn lẻ bóng, cuối cùng vẫn thấy lòng này băn khoăn.

Ta từng nở hai đóa hoa đào, một đóa bị ngắt xuống quăng đi, một

đóa khác gần như đòi cái mạng nhỏ của ta. Kinh nghiệm nói cho ta biết, không nên tới gần nam nhân, sẽ trở nên bất hạnh.

Ta lấy ra một miếng Xảo quả bỏ vào miệng, tầm mắt gửi về nơi xa.

Đột nhiên, bên cạnh quất qua một trận gió lốc. Ta chưa kịp hồi thần, trong tay đã trống trơn. Trái tim ta giật nảy lên một cái, vô thức đưa tay sờ hông.... Lại là trống trơn. Túi tiền! Túi tiền của ta!

Bên trong có ba lượng bạc trắng ta vất vả khổ sở vẽ ba quyển xuân đồ mới lấy được!

Ba quyển đấy!

Ta không hề nghĩ ngợi, nhấc chân đuổi theo, lớn tiếng hô: "Cẩu tặc! Ngươi đứng lại đó cho ta! Trả túi tiền cho bà!"

Vừa nhìn đã thấy tên trộm là một tay lão luyện, mặc bộ áo vạt ngắn vải đay để tiện gây án, che mặt, chuyên len vào trong ngõ nhỏ. Ta đuổi hai con ngõ, thấy phía trước không có đèn, tối đen như mực, trong lòng e ngại không dám đuổi nữa.

Ba lượng bạc cứ thế mà mất. Ta tức đến đầu váng mắt hoa, ra sức day huyệt Thái Dương. Đau lòng quá, mẹ nó! Cái hắn cướp đi là tiền của ta ư? Rõ ràng là sương phòng của tòa nhà tương lai của ta!

"Sâu mọt vô liêm sỉ. Đừng để ta gặp lại ngươi!"

Ta khó chịu lẩm bẩm, lê bước chân rã rời chậm chạp đi ra đường chính.

Đi mãi đi mãi, dần dần nghe thấy có tiếng mèo con kêu, meo meo ư ư cực kỳ đáng thương.

Suy nghĩ lóe lên, chợt nhớ đến cảnh ngộ hôm qua không xin được mèo. Chẳng lẽ là ông trời mở mắt, cuối cùng cũng ban cho ta chú

mèo định mệnh sao?

Tái ông mất ngựa, sao biết không phải phúc!

Ta lập tức thay đổi phương hướng, lần theo âm thanh chạy tới, nhưng không nhìn thấy mèo con, chỉ thấy một cô bé khoảng chừng mười tuổi.

Giọng cô bé lanh lảnh, tiếng khóc rất giống động vật nhỏ, ta mới hiểu vừa rồi là ta nghe nhầm.

"Tiểu nương tử, sao muội lại khóc?" Ta cúi người hỏi nàng.

Tiểu cô nương ngước hai mắt đẫm lệ, mím môi không trả lời, chạy thẳng vào trong một gian nhà tồi tàn. Theo một tiếng "két" khẽ vang lên, bóng dáng của nàng cũng hoàn toàn không thấy nữa.

Túi tiền thì mất, mèo không bắt được, còn nhìn thấy tiểu cô nương khóc ở ven đường. Chuyện xấu kéo đến cùng một lúc, tâm trạng ta rất buồn bực, không còn tâm tư đi dạo nữa, mất hứng quay về nhà.

Căn nhà trống trải như thường ngày. Ta đốt đèn, lên lầu hai ngồi ngẩn người nhìn bầu trời đêm. Mặt trăng đêm thất tịch như cái bánh bị bẻ nửa. Không tròn vành vạnh như trăng rằm, cũng không quyến rũ như trăng đầu tháng. Xung quanh lấm tấm rải rác mấy ngôi sao, nhưng mắt ta kém, nhìn không rõ ràng.

Gió đêm khô nóng, ta buồn bã thẫn thờ dựa vào cửa sổ.

Thật vô vị. Nếu như Thục Thục hoặc là Ý Đắc ở đây thì tốt, ít nhất có một người có thể nói chuyện. Cũng không biết bọn họ sống có tốt không, có bị Lý Tư Diễm làm khó hay không...

Thục Thục còn tốt, Ý Đắc có lẽ sẽ khó khăn. Nó là nội thị ta cất nhắc vào Tử Thần điện, trừ ta ra không ai có thể bảo vệ nó, hầy... Vả lại ngày đó nó là một trong mấy người ở bên cạnh hầu hạ ta, để mất ta

rồi, chắc chắn nó cũng phải chịu phạt cùng Huệ Nguyệt...

Một cảm giác tội lỗi mãnh liệt ập đến với ta. Ta nhắm mắt lắc đầu, nói với mình không được nghĩ sâu thêm, ván đã đóng thuyền thì phải dốc lòng sống tốt mới phải.

Nhìn đèn đuốc lập lòe phía xa, ngoài sân còn có Khải Chi đang hẹn hò sau hoàng hôn cùng tình nhân nhỏ. Ta kéo cửa sổ lên, âm thầm hạ quyết tâm: Con gái không thể sống một mình, nhất định phải mua một nha đầu đi theo ta mới được!

***

Vậy là hôm sau trời còn chưa sáng, ta đã mang theo toàn bộ gia sản của ta cùng Khải Chi đi đến ngõ nhỏ bán nô tỳ.

Nói là toàn bộ gia sản, thực ra chỉ có hai lượng bạc thảm thương. Trên đường Khải Chi nói với ta, hai lượng bạc quả thật hơi ít, chỉ có thể mua nha hoàn thô kệch trì trộn lại lớn tuổi, muốn mua người tốt một chút, ít nhất phải chi ra ba lượng.

Hắn còn rất đắc ý nói với ta: "Lúc trước Trương gia mua ta cho mẹ mìn ba lượng tám bạc đấy. Tham Vi thì không bằng ta, hắn chỉ đáng giá ba lượng, he he he."

Ta không hề khách khí trả lời: "Đó là bởi vì lang quân các người không gánh được việc! Hắn không gánh vác được, đương nhiên cần có người lanh lợi hầu hạ bên cạnh. Ta thì không cần, có người giúp đỡ giặt quần áo, nấu cơm là được rồi."

Khải Chi nghe vậy ánh mắt sáng lên, cười hì hì nói: "Nương tử không nói sớm. Nếu như chỉ có chút yêu cầu ấy, vậy hai lượng là đủ. Nương tử có chọn được người vừa ý chưa?"

Lúc này hai chúng ta vừa mới đi tới đường lớn, ngay cả cái bóng chợ nô tỳ cũng chưa nhìn thấy, hắn hỏi ta chọn được người vừa ý chưa?

Ta phải gặp được người trước đã chứ!

Ta lại ngẩng đầu nhìn Khải Chi.

Thằng nhóc con cười đến là thuần hậu, trong bụng toàn là suy nghĩ xấu xa.

"Ngươi hỏi như vậy là có ý muốn tiến cử người cho ta?" Ta hoài nghi nói: "Tự dưng mà ân cần, không gian cũng là ác. Ngươi nhất quyết muốn cùng ta đi mua người, chẳng lẽ muốn nhân cơ hội lừa ta một vố?"

Khải Chi lớn tiếng kêu oan: "Ôi chao, Vương nương tử xử oan chết người rồi! Ta nào có ý này, chẳng qua là muốn giới thiệu một người ta biết cho nương tử thôi. Có câu "phù sa không chảy ruộng ngoài", nương tử là một chủ tử cực tốt, vậy chi bằng quan tâm người quen còn hơn để người ngoài được lợi."

Ta "hừ" một tiếng: "Tiếng lạch cạch gảy bàn tính trong bụng ngươi to quá rồi đấy. Ta lại không ngốc, còn có thể không hiểu ngươi ư?"

Khải Chi lại cười hí hửng xáp lại: "Nếu Vương nương tử đã nhìn ra vậy thì vừa khéo, ta cũng không cần quanh co lòng vòng nữa. Quả thật ta có một nha đầu phù hợp muốn tiến cử cho nương tử. Nàng khá lớn rồi, mười tuổi, vốn là nhà mở lò nấu rượu, tính tình điềm tĩnh, còn biết nấu rượu. Nếu như là một tiểu tử, ta đã không nỡ nhường cho Vương nương tử rồi, tất phải xúi đám lang quân mua nàng."

"Lò nấu rượu?" Ta nhớ lại giá rượu ở Trường An: "Đây là nghề nghiệp vô cùng lợi nhuận. Gia đình như vậy tại sao lại muốn bán con gái?"

Khải Chi nói: "Ai bảo không phải đâu, hỏng là ở chỗ cha của nha đầu này. Có người để mắt đến lò rượu của nhà nàng, bèn dụ cha ruột nàng đi đánh bạc. Cô cũng biết, người vừa vào cửa cược là coi như

xong, chưa táng gia bại sản thì tuyệt đối không quay đầu. Vì vậy chưa tới nửa năm đã rơi vào kết cục thân bại danh liệt, bây giờ ngay cả con gái nhỏ cũng muốn bán đi, đúng là tạo nghiệp."

"Nàng gặp phải loại cha này cũng là xui xẻo." Ta bị khơi dậy lòng trắc ẩn. Lúc đang có chút động lòng, đột nhiên cảm thấy kỳ quái, quay đầu hỏi Khải Chi: "Làm sao ngươi biết rõ tình huống trong nhà nàng như vậy?"

Khải Chi sờ mũi: "Tỷ tỷ nàng có mấy phần giao tình với ta. Cô cũng gặp rồi đấy, chính là tiểu nương tử đưa rượu cho ta hôm qua ở đầu ngõ."

Ta có ấn tượng lờ mờ: "Tỷ tỷ nhà này cũng bị bán?"

"Đúng vậy, may mà tỷ tỷ nàng còn có chút tay nghề nấu rượu, tuổi tác cũng hơi lớn một chút, có một quán rượu mua nàng, ít nhất không lưu lạc đến nơi dơ bẩn kia." Khải Chi nói: "Muội muội thì không tốt số như vậy, đợi mấy ngày cũng không ai muốn ra giá cao, lúc đó mới phải kéo ra chợ bán."

Hai chúng ta thổn thức một phen về đôi tỷ muội số khổ này, rẽ qua hai con đường đi vào một ngõ tối.

Ngõ nhỏ này dường như không nằm trong cùng một tòa thành với đường phố sạch sẽ trật tự bên ngoài. Khắp nơi toàn là rác rưởi, dây thừng bỏ đi và cỏ dại. Rất nhiều người bề ngoài kỳ dị ngồi xổm bên tường, quan sát ta một cách không có ý tốt.

Ta sợ đến túm chặt Khải Chi: "Đây chính là chợ bán nô tỳ? Đáng sợ vậy?"

Khải Chi khó hiểu nói: "Đúng vậy. Cô chỉ có hai lượng bạc, mẹ mìn đứng đắn chỉ riêng tiền người đã đòi nửa lượng. Không đến chợ đen này, cô định đi đâu mua?"

Ta càng e dè: "Nếu không thì ta cứ tích góp thêm tiền, ít nhất cũng phải đến một nơi đứng đắn..."

Khải Chi bất đắc dĩ nói: "Tỷ của ta ơi, cô đến cũng đến rồi, còn đánh trống lui quân làm gì? Dù sao cũng có ta giúp cô mà, cô sợ cái gì?"

Ta thầm nghĩ có ngươi ở đây ta mới sợ đấy, sợ ngươi sang tay bán ta đi.

Khải Chi cười ha ha với một người đàn ông lùn ven đường, chào hỏi: "Ai dô Chu ca, lâu rồi không gặp. Ta hỏi huynh một chuyện, con gái nhỏ của lò rượu gạo Lữ gia kia bán đi chưa?"

Người đàn ông kia lắc đầu, chỉ vào chỗ sâu trong ngõ nhỏ: "Còn ở đây. Cha nó trông vào bán nha đầu để trả tiền nợ, nhất quyết rao giá ba lượng. Con bé này tuổi tác dở dở ương ương, tìm đâu ra kẻ phá của bằng lòng chi ra ba lượng?"

Ta trừng Khải Chi một cái: "Chẳng phải ngươi nói chỉ cần hai lượng sao! Ta cũng không có dư tiền!"

Người đàn ông kia kinh ngạc nói: "Ô, ngươi thật sự tìm được một kẻ phá của?"

Khải Chi lộ ra nụ cười chột dạ với ta, nhỏ giọng nói: "Thương lượng được, thương lượng được mà."

Hắn không cho ta cơ hội đổi ý, nài ép lôi kéo ta đi vào trong ngõ. Sau khi nhìn quanh quất, hắn kéo ra một người đàn ông trung niên từ một góc hẻo lánh âm u.

"Tỉnh lại đi!" Khải Chi thay đổi vẻ mặt ôn hòa, nghiêm mặt xẵng giọng nói: "Ta dẫn người đến mua khuê nữ của ông!"

Người đàn ông kia hầm hừ nói: "Ba lượng, không trả giá."

Khải Chi cười khẩy: "Ngồi ở chỗ này mấy ngày rồi? Hai vết sứt trên đầu này là đòi nợ tẩn cho chứ gì? Cũng không tè ra một bãi mà soi xem ông và khuê nữ của ông là mặt hàng gì? Bán ba lượng? Ông ngồi ở đây đến kiếp sau cũng không bán được!"

Ta nghe hắn nói hơi thái quá, kéo tay áo hắn một cái.

Khải Chi ra hiệu ta không cần nhiều lời, yên tâm nhìn hắn biểu diễn.

Người đàn ông kia đứng lên nói: "Không cần khích ta, ta cũng không thiếu tiền. Không bán được thì thôi, dù sao mỗi ngày ta cũng canh ở đây, không có ba lượng thì khỏi cần nghĩ đến bàn bạc nữa."

Khải Chi tức giận nói: "Không thiếu tiền? Ông cũng có mặt mũi...

"Là ông!"

Lời của Khải Chi bị ta đột ngột cắt ngang.

Lúc trước ánh sáng lờ mờ, ta không nhìn rõ, nhưng vừa rồi lúc người đàn ông kia đứng lên, ta mới nhìn thấy rõ ràng trang phục của ông ta: áo vạt ngắn vải đay, giày cỏ, trên người thoang thoảng mùi bã rượu...

Đây không phải là kẻ hôm qua trộm mất túi tiền của ta sao!

Ta tức sôi máu, xắn tay áo lên phẫn nộ nói: "Khải Chi! Hôm qua túi tiền của ta bị tên sâu mọt này trộm, bên trong có ba lượng bạc! Đúng là oan gia ngõ hẹp, lại cho ta gặp được ông ta ở đây. Nào, giúp ta trói thứ đáng chém ngàn đao này lại, bà đây phải lôi ông ta đến quan phủ báo án!"

Người đàn ông kia kinh hãi, lắp bắp nói: "Ta không hề... Không phải ta..."

Khải Chi nhíu đôi chân mày: "Ông ta trộm túi tiền của cô?"

Ta nói: "Ngươi mau chóng lục soát, ông ta còn chưa thay quần áo, chắc chắn túi tiền của ta ở trên người ông ta. Bên trong có ba lượng bạc trắng, mười đồng tiền, còn có Xảo quả ta mua trên đường!"

Trong mắt Khải Chi lóe lên ánh sáng, cười cười nói: "Vậy thì chuyện dễ xử lý hơn nhiều rồi."

Chỉ thấy Khải Chi dồn khí đan điền, một cước gạt ngã người đàn ông có ý đồ chạy trốn xuống đất, vừa day vừa cười nói: "Ta bảo làm sao đột nhiên không vội bán người nữa mà, hóa ra là tìm được con đường gom tiền mới. Ba lượng? Cũng không sợ ăn nhiều chết nghẹn. Sao thế, gặp được khổ chủ thì sợ rồi sao? Nào, theo ta đến quan phủ một chuyến, cho ông nếm thử cơm tù ngon hay không!"

Người đàn ông này cũng là loại nhát cáy không làm được việc lớn. Thoạt đầu còn cậy vào địa thế chống trả một hai mang tính tượng trưng, đến khi Khải Chi triệu gọi đám bằng hữu cá mè một lứa rải rác ở các nơi trong ngõ nhỏ của hắn ra, sau khi cục diện từ đấu đơn biến thành hội đồng thì rất nhanh ông ta đã đầu hàng, khóc lóc lồm cồm dưới đất, nói: "Các đại gia tha mạng! Chẳng... chẳng phải các ngươi muốn con gái của ta sao? Không cần tiền, tặng cho các ngươi, tha cho ta một mạng..."

"Nói vậy mới phải chứ, làm thế từ sớm có phải tốt không? Phí giày mới của ta."

Khải Chi như giẫm lên thứ gì bẩn thỉu, căm ghét đá người đàn ông sang một bên, tiện thể nhanh nhẹn tìm người đến đòi giấy tờ bán thân của con gái nhỏ ông ta đến, cầm ngón tay cái của người đàn ông điểm chỉ lên trên.

"Xong xuôi rồi." Hắn đưa giấy bán thân cho ta, toét miệng nói: "Rác rưởi muốn làm kẻ cắp mà không có gan ăn cắp, đụng phải ta coi như ông ta xui xẻo."

Ta đau lòng nhức óc: "Xui xẻo là ta được chứ? Ba lượng bạc của ta đều bị ông ta đánh bạc hết rồi. Ba lượng đấy! Ta vẽ ba quyển xuân đồ mới đổi được!"

Khải Chi an ủi ta: "Ít nhất được một nha đầu đang lớn chạy nhảy tung tăng không phải sao? Cô tin ta đi, với nhân phẩm tướng mạo của nha đầu này, ba lượng chắc chắn là lời rồi."

Hắn vừa nói vừa dẫn ta rẽ tới rẽ lui vào một con ngõ nhỏ khác, cầm chìa khóa mở một cánh cửa tồi tàn, dịu giọng nói vào bên trong: "Tiểu Chi, muội ở bên trong không?"

Trong phòng củi ló ra một cái đầu nhỏ rụt rè, ngoan ngoãn gọi: "Khải Chi ca."

Ta trợn hai mắt nhìn: "Muội... muội không phải người ngày hôm qua..."

Cô bé nhìn ta chăm chú một lúc, chậm rãi từ phòng củi đi ra.

Khải Chi sờ gáy: "Hai người từng gặp rồi?"

Ta nói: "Hôm qua bị trộm túi tiền, ta đuổi theo hai con đường, sau đó tự dưng vào ngõ hẻm này, bắt gặp nàng đang khóc."

Tiểu Chi cúi đầu: "Ừm."

Khải Chi vui vẻ nói: "Vậy thì rất tốt! Chứng tỏ hai người ít nhiều có chút duyên phận chủ tớ. Nào nào nào, Tiểu Chi, đây là người tốt ca tìm cho muội, Vương nương tử."

Ta thầm nghĩ đây là cái nghiệt duyên gì, kẻ buôn người ta gặp là tên trộm tiền hôm qua, nha đầu ta gặp là cô bé khóc ven đường hôm qua.

Khải Chi tự cảm thấy làm một việc thiện ngất trời, không ngừng lải nhải với Tiểu Chi: "Vương nương tử là người đọc sách tới từ Trường An, ngày trước từng hầu hạ Hoàng hậu và Thượng thư, thông tình đạt lý nhất. Đi rồi cũng không cần làm việc nặng, giúp đỡ quét nhà giặt đồ là được. Sau này đừng quan tâm người cha tệ bạc của muội nữa, cứ ngoan ngoãn đi theo Vương nương tử, biết chưa?"

Dứt lời, hắn lại vỗ lưng Tiểu Chi: "Nha đầu ngốc, hành lễ cho chủ nhân mới đi!"

Tiểu Chi thấp thỏm nhìn ta, nhưng cuối cùng vẫn tín nhiệm Khải Chi, thế là ngập ngừng hành lễ cho ta: "Vương nương tử."

Ta chưa từng gặp nha đầu nhút nhát như vậy, muốn nói gì đó lại sợ dọa nàng, cuối cùng chỉ thở dài nói: "Số muội cũng khổ, đang yên đang lành lại nhập tiện tịch. Lúc trước ta cũng đã làm nha đầu, biết rõ nỗi khổ thân bất do kỷ. Thế này đi, muội hầu hạ bên cạnh ta năm, sáu năm, đến lúc đó ta xóa bỏ tiện tịch cho muội, bất luận là tìm nhà lấy chồng hay là làm bã rượu nuôi sống bản thân cũng được, muội thấy thế nào?"

Khải Chi ở bên cạnh cảm thán: "Vương nương tử đúng là người lương thiện. Tiểu Chi, muội xem ca tìm cho muội vị chủ tử tốt bao nhiêu, đừng để cho ca mất mặt biết không?"

Tiểu Chi nói khẽ: "Muội nghe hai người."

***

Ba lượng bạc đổi lấy một tiểu nha đầu nhút nhát, thật ra trong lòng ta cảm thấy hơi lỗ. Ta vốn định chọn một nha đầu giống Tiểu Điệp, kiểu không cần làm việc quá tháo vát, nhưng thường ngày có thể chọc cười ta. Nhưng bị Khải Chi cố ép người quen của hắn cho, cũng chỉ đành vậy.

Cũng may Tiểu Chi không nói không rằng nhưng làm việc chăm chỉ,

dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp tòa nhà Trương gia cho ta mượn. Sau khi thân quen với ta cũng thỉnh thoảng có thể trò chuyện hai câu.

Ta còn tán với nàng chuyện của tỷ tỷ nàng và Khải Chi, mới biết được lúc trước Khải Chi là hàng xóm với bọn họ, chỉ có điều về sau trong nhà gặp nạn, gia tài tan hoang trong một chiều, Khải Chi không muốn trở về quê nhà nên mặt dày mày dạn xin Trương gia thuê hắn, cho phần cơm ăn. Trương Thiên thấy hắn hoạt bát thì cũng thuê hắn.

"Đều là người số khổ." Ta ngậm ngùi một phen.

Tiểu Chi nói: "Chúng ta đều may mắn, ít nhất thân thể còn coi như sạch sẽ. Nếu như rơi vào trong gánh hát nhà lầu, vậy thì chi bằng chết còn tốt hơn."

Ta thầm thấy hổ thẹn, ta đúng là được chiều hư từ nhỏ đến lớn, ra ngoài một chuyến mới biết được nhân gian có nhiều nỗi khổ như vậy.

So với bọn họ, quả thật ta may mắn hơn rất nhiều.

Lúc trước làm Sử quan, chỉ quan tâm một điều công bằng chính nghĩa lý lẽ, thường xuyên có suy nghĩ bất bình. Bây giờ chỉ cảm thấy đời người trăm năm, không đáng sa vào trong những hận thù quá khứ, quan trọng nhất vẫn là cuộc sống sau này.

Từ đó, ta rất ít nghĩ tới Lý Tư Diễm. Ta định quên đi điều tốt và không tốt của hắn đối với ta, cũng quên đi thù hận giữa chúng ta, chỉ ở bên những người bạn mới của ta, nghiêm túc sống mỗi ngày trước mắt một cách trọn vẹn nhất.

***

Sau thu, thời gian trôi đi rất nhanh. Ta chuyên tâm dạy Trương Chí hội họa, tiện thể phát triển sự nghiệp xuân đồ của ta.

Có đôi khi con người trở nên cởi mở hơn sẽ cảm thấy mọi thứ đều rất thuận lợi.

Sự nghiệp vẽ tranh của Trương Chí có bước tiến dài, đang nhăm nhe dự định đi thi thử trường công của Lạc Dương, đến hỏi ý kiến ta.

Ta đọc văn chương và thơ phú ngày thường hắn làm, nói thẳng trình độ của hắn chắc chỉ có thể đến thư viện của châu phủ nhỏ, muốn đến loại trường tốt như Trường An Lạc Dương thì còn cần rèn luyện một hai. Trương Thiên chưa từ bỏ ý định, móc nối quan hệ đi hỏi thử thầy nho của Hình Châu, kết quả người ta cho câu trả lời giống như vậy, ấy thế nàng ta mới biết tất cả lời ta nói đều là thật.

Vì vậy nàng ta đưa cho ta thêm tiền lương để ngoài dạy vẽ ra, ta dạy thêm một chút thơ văn cho Trương Chí. Nhưng ta hoàn toàn không dám nhận lời, chỉ nói dối không hiểu những thứ này, chẳng qua là lúc tiểu thư đọc sách nên xem qua mà thôi.

Không phải ta không muốn dạy, mà là văn chương không giống với hội họa, là phải rèn luyện rất lâu. Chủ tử nương tử dạy nha đầu vẽ tranh còn có thể hiểu được, nhà ai lại vô duyên vô cớ dạy văn chương! Để nha hoàn thi khoa cử chắc?

Trương Thiên cũng nghĩ đến lý lẽ này, cuối cùng thật sự không dám đặt tiền đồ của đệ đệ trong tay một nương tử trẻ tuổi, vậy là đành thôi, nhờ người tìm danh sư bên ngoài.

Không thể không nói Trương gia quả là căn cơ dày, nàng ta lại mời được một sư phụ thật, nhưng sư phụ này kiểu cách hơn ta nhiều, không chịu tới nhà giảng bài, nhất định bắt Trương Chí học ngoại trú.

Trương Thiên nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy danh sư khó có được, bèn cũng đồng ý.

Vì vậy mà ta có được thời gian dài rảnh rỗi, thêm đủ mã lực vẽ xuân đồ, tiện thể nhận một vài việc vụn vặt như vẽ tranh mặt quạt, bình phong, chạy vèo vèo trên con đường tích lũy tiền tài.

Mấy tháng nữa trôi qua, ta cùng mấy người Tiểu Chi, Trương Chí, Khải Chi, Tham Vi cùng nhau ăn mừng tết xuân. Trong bữa tiệc, ta tuyên bố kế hoạch mua nhà của mình, nhận được sự nhất trí ủng hộ của mọi người.

"Ta đã ngắm được nhà rồi, ở ngay cạnh con ngõ có cây liễu đó!" Ta vui vẻ nói: "Ta ở một mình, không cần chỗ lớn quá. Có một sảnh và phòng chính là đủ rồi, đến lúc đó mời mọi người đến uống rượu."

Khải Chi cười: "Ngôi nhà mà một người Trường An nhìn trúng được, ngoại trừ đắt ra thì không có khuyết điểm gì khác."

Cảm giác hạnh phúc của một người bắt nguồn từ đâu? Tình thân, tình yêu, sự nghiệp ổn định, vật chất sung túc, chốn về.

Ta ra sức kéo một đoạn pháo trúc nổ vang, thầm nghĩ: Những thứ này ta đều muốn có.

Chương 61: Sổ thu chi Minh châu

Sang năm sau, sáng sớm Trương Chí học vẽ cùng ta, xế chiều đến nhà tiên sinh học văn chương, buổi tối Tham Vi giám sát làm bài tập. Từ sớm đến tối ngựa không dừng vó, bị Trương Thiên "ngóng đệ hóa rồng" cưỡng ép lôi lên con đường thi cử.

Trương Chí là một đứa trẻ ngoan, tỷ tỷ sắp xếp như vậy đương nhiên là không dám phản kháng, chỉ có thể lặng lẽ tìm ta phàn nàn lịch trình một ngày của hắn quá dày đặc, hắn rất cực khổ.

Ta còn cảm thấy khó hiểu: "Chẳng phải thi trường công là như vậy sao? Lang quân gia đình giàu có ở Trường An một ngày ít nhất phải khổ học mất bảy canh giờ, ngươi đã được tính là không quá chăm chỉ rồi."

Trương Chí sợ ngây người: "Bảy canh giờ?"

Hắn ngập ngừng một chút: "Thực ra ta cũng không muốn đi khoa cử, đều là tỷ tỷ sắp xếp."

Ta nói: "Ngươi biết trong trường công Lạc Dương, tiên sinh dạy vẽ là người nào không?"

Hắn lắc đầu, nói thẳng không biết.

Ta nói: "Những năm qua có chủ của Thu Sảng Trai, Kính Hồ cư sĩ, đệ tử cuối cùng của Thấu Thạch cư sĩ. Bắt bừa một tiên sinh trong đó ra đều là bậc thầy hội họa, nhất là Kính Hồ cư sĩ. Chân dung Đương kim Hoàng đế chính là xuất từ tay ông ta."

Trương Chí lộ ra vẻ mặt vô cùng mê mẩn, dường như những họa sư vang danh kim cổ kia đều đứng trước mặt hắn vậy.

"Tòa nhà lớn thế này ở Trường An, một căn là phải ba ngàn lượng." Ta vẽ ra một con số: "Tại sao lại đắt như vậy? Là bởi vì Trường An Lạc Dương tụ tập người tài hoa nhất thiên hạ, không ai không muốn sống ở gần bọn họ."

Trương Chí chán nản nói: "Lạc Dương đúng là tốt, chỉ là ta biết tư chất của ta không tốt. Nếu không liều mạng cố gắng thì tuyệt đối không thể vào tới cửa trường công."

Ta nói: "Ngươi cũng không tính là kém mà, huống hồ ngươi còn có một tỷ tỷ giỏi giang nhất thiên hạ, chắc chắn nàng có khả năng thúc ép cho ngươi vào được."

Trương Chí được soi sáng: "Đúng vậy!"

Coi như ta nhìn rõ rồi, đứa trẻ không may này không có lòng tin với bản thân, nhưng có lòng tin với tỷ của hắn, phải nói là dạt dào như biển cả.

***

Tháng ba năm sau, cuối cùng ta cũng tích góp đủ tiền thuê nhà. Sau khi hạ quyết định, ta hỏi mượn Trương Thiên và Lư Sâm thêm một chút tiền, lấy làm tiền sửa chữa hao tổn.

Mặc dù một đêm trở về nghèo túng nhưng ta vẫn kích động cực kỳ. Vào trong nhà dạo hết vòng này đến vòng khác, sờ đông sờ tây, cảm thấy chỗ nào cũng đều rất hợp mắt.

Sau khi giao nhà, ta lập tức cùng Tiểu Chi trang trí nhà mới, cố gắng sửa sang nhà mới của ta thành nơi thư thái nhất thiên hạ.

Trang trí chính là một trong số ít những lĩnh lực có thể thể hiện bản sắc thiên kim sĩ tộc Trường An của ta. Đứa trẻ lớn lên trong nhà danh gia quý tộc có thể chấp nhận áo cơm tạm bợ, duy chỉ có chỗ ở thì không được.

Để ở cho thoải mái, ở cho ra phẩm hạnh địa vị, ta đích thân ra trận chỉ huy nhóm thợ làm việc, đồng thời thiết kế bản vẽ toàn bộ đồ dùng trong nhà, chạy tới chỗ thợ mộc đặt hàng.

Thợ mộc nhìn hình dạng và khắc hoa cầu kì kia, chân thành đề nghị ta quay về sửa lại bản vẽ. Nếu như làm y nguyên như thế, hắn sợ ta sẽ phá sản tại chỗ.

Thế ta mới biết giá cả đặt làm đồ dùng trong nhà đắt cỡ nào.

Không có tiền thì không có tư cách nói đến chất lượng cuộc sống gì cả. Đây là chân lý không thể bàn cãi từ xưa đến nay.

Ta rút kinh nghiệm xương máu, quyết định: Tiếp tục kiếm tiền.

Để kiếm tiền, ta đi tìm Lư Sâm, hỏi hắn dạo này có việc mới có thể giới thiệu không, hoặc là cho ta vẽ thêm mấy quyển cũng được.

Lư Sâm dạy ta, làm nghề xuân đồ cao cấp như bọn họ nhất định phải dùng cái tâm cảm nhận thị trường, nắm bắt tốt nhịp độ ra sách mới được. Muốn một tháng ra hai, ba quyển? Không cần đến thị trường dạy ta làm người, người cùng nghề đã thay trời hành đạo xử lý ta trước rồi.

"Cô cần tiền? Chi bằng đi làm nữ tiên sinh cho người ta đi." Hắn đề nghị: "Chẳng phải cô từng hầu hạ Hoàng hậu sao? Đây là ưu thế lớn, toàn bộ đường Hà Bắc cũng không tìm ra được mấy người có thể địch nổi với cô."

Ta sửa lại: "Ta làm nha hoàn ở phủ Quốc công, không phải làm nương tử dạy lễ tiết."

Lư Sâm chỉ giận rèn sắt không thành thép, gõ mạnh một cái lên đầu gỗ của ta: "Cô ngốc à? Danh gia quý tộc mới có suy nghĩ kén chọn nha hoàn nương tử, hộ gia đình nhỏ thì ai mà quan tâm cái này? Vả

lại cho dù có nương tử từng dạy Hoàng hậu thật, người ta nào có thiếu chút tiền bẩn của gia đình nhỏ này. Đối với gia đình hạng hai mà nói, có thể gặp được cô đã là thắp nhang cầu nguyện rồi được chứ?"

Ta hơi do dự, đi dạy nữ tử cũng không phải không được, nhưng ta học lễ nghi không đến nơi đến chốn, có một số lễ lớn đã quên gần hết rồi...

Lư Sâm nói: "Nghĩ xong rồi thì mau nhờ người truyền tin ra ngoài, tốt nhất là tìm tỷ tỷ của Trương Chí. Nàng ta quen biết nhiều người, bảo nàng ta giúp cô."

Lư Sâm nói hai ba câu rồi ném ta cho Trương Thiên, mình thì phe phẩy cây quạt nói là phải đi tham gia văn hội, còn hỏi ta có muốn tới không.

Ta ngứa ngáy trong lòng, nhưng sợ tiếng tăm sành thư họa lan truyền ra ngoài, thu hút tai mắt của Lý Tư Diễm, chỉ có thể ôm hận khéo léo từ chối.

Lư Sâm cảm khái: "Đại ẩn ẩn vu thị[1]. Đừng thấy đám văn nhân này gật gù đắc ý, giả vờ giả vịt, thực chất bàn về bản lĩnh chưa chắc đã hơn cô."

(1) Người ở ẩn bậc cao, ở ngay nơi phố chợ cũng được.

Ta thắc mắc nói: "Nếu huynh đã không vừa mắt bọn họ như vậy, tại sao còn muốn đi?"

Lư Sâm cười đến là gian: "Không đi không được. Bọn họ chính là khách hàng trung thành của xuân đồ ta, cần phải hầu hạ thật tốt. Không chừng tối nay lúc tài tử nào đó ôm kỹ nữ ngủ còn dùng tư thế cô từng vẽ nữa đó."

Ta nhớ lại tình cảnh "dạo Vu Sơn"[2] cùng Lý Tư Diễm một phen, nói

thật lòng: "Lời ấy sai rồi. Eo người đọc sách không thể bày được tư thế mới lạ kiểu kia."

(2) Hoan lạc, ân ái. Xuất từ bài "Cao đường phú" của Tống Ngọc.

***

Mọi người đều biết eo người đọc sách chúng ta là eo thoát vị đĩa đệm, cổ người đọc sách chúng ta là xương cổ lão hóa. Linh kiện dùng tốt duy nhất cả người chúng ta từ trên xuống dưới là đầu óc, nhưng đầu óc làm nhiều rồi thì tóc cũng dần dần biến mất.

Nước Minh châu cứng, ta dùng mãi vẫn không quen. Cho nên mỗi lần gội đầu, tóc rụng thành từng búi, khiến cho tóc ta vốn không quá dày đã nghèo còn mắc cái eo.

Ta rất sợ hãi, đi xem đại phu. Đại phu chê ta vẽ chuyện, tùy tiện kê cho ta một đơn thuốc bổ kết. Ta đi mua nguyên liệu dựa theo đơn thuốc mới phát hiện bây giờ không chỉ đồ dùng trong nhà đắt, dược liệu cũng đắt vô cùng.

Ta nắm đơn thuốc, bi phẫn khó tả.

Con người có thể không ngủ giường lớn khắc hoa, có thể không ngồi ăn cơm trên bàn tinh xảo, nhưng không có một nữ nhân nào có thể chịu được nỗi đau rụng tóc. Điều này thật sự không thể chấp nhận. Châm ngôn nói rất hay: Tóc giống như thận thủy của đàn ông, dùng hết là hết, trên đời không có hàng bổ sung để bán, chỉ có thể chăm sóc.

Để mua thuốc trị tóc của ta, ta cắn răng đi tìm Trương Thiên, nói thẳng ta muốn tìm một công việc khác để làm.

Trương Thiên cười ngặt nghẽo: "Lần đầu ta thấy có người đi tìm việc vì tóc. Vương nương tử thật là người kỳ lạ."

Ta cực kỳ phiền muộn: "Ta tưởng là nơi này gần đồi núi phương bắc, giá thủ ô có thể rẻ hơn, không ngờ còn đắt hơn Trường An."

Trương Thiên cười cười: "Minh châu không được coi là phồn hoa, thương hộ lui tới không nhiều. Đồ chở tới đây phải qua Yên Sơn phía bắc, phải vượt Thái Hành phía tây, giá cả lại chẳng đắt hơn."

Nhắc đến chuyện thương hộ, nàng ta nói: "Ta có một biểu thúc nhà mẹ đẻ làm buôn bán. Hồi trước thường xuyên qua lại giữa Trường An và đường Hà Bắc, bây giờ có gia đình nên không còn muốn ra ngoài bôn ba nữa, dự định trước tết năm nay quay về ở đây. Đúng lúc nhà ông ấy có một con gái tuổi tác không lớn, lúc trước cũng nhờ phu quân ta tìm hiểu chuyện nữ tiên sinh, ta đã viết thư đề cử cô với ông ấy."

Ta kinh ngạc nói: "Đa tạ Trương nương tử nhớ đến. Nếu có được cơ duyên này, vậy quả thật là vô cùng quý giá. Ta chắc chắn dốc túi truyền dạy, không giữ lại chút gì!"

Trương Thiên nói: "Cô chớ có cảm ơn quá sớm, ta chỉ tiến cử mà thôi. Nhà ông ấy thường xuyên lui tới Trường An, nhiễm thói xấu khó tính của người Trường An, nhất định phải gặp mặt trực tiếp mới có thể quyết định, cho nên trước mắt tất thảy còn chưa chắc chắn."

Ta gật đầu: "Đương nhiên ta sẽ không để họ thất vọng."

Trương Thiên nói: "Ta tin năng lực của cô. Nếu biểu thúc ta muốn gần thời gian ăn tết mới quay về, vậy thì còn hơn nửa năm. Trước tiên cô có thể đến Đỗ gia chủ vựa gạo làm tiên sinh ngắn hạn. Con gái nhà ông ấy cuối thu sẽ gả tới họ tộc lớn ở Hình Châu, đang cần người chỉ điểm chút đối nhân xử thế."

Trương Thiên quả nhiên là một nữ nhân giỏi giang. Một khi thấy rõ giá trị của ta là không chút do dự dùng ta tạo ân huệ, nhiệt tình giới thiệu ta đến từng gia đình danh giá, hận không thể chẻ ta thành ba người để dùng.

Ông chủ Đỗ của vựa gạo vốn đã tìm được nữ tiên sinh, là một quả phụ bản địa. Thời trẻ gả đến Lạc Dương, bây giờ về quê tạm trú. Trương Thiên nghe xong lập tức nẫng tay trên, nói đúng lúc nàng ta quen biết một nha hoàn từng hầu hạ Hoàng hậu, lễ nghi bản lĩnh đều thuộc hạng nhất. Tóm lại là thêm mắm dặm muối tâng bốc ta một trận, cuối cùng Đỗ gia động lòng, từ chối tiên sinh kia, đổi thành ta.

Hôm đó gặp nhau, Trương Thiên mang đến cho ta một bộ đạo bào hạnh hoàng với mũ vàng tay rộng, mặc nguyên cả bộ cho ta, nói bây giờ ta không có thân phận đứng đắn, nàng không dễ đề cử. Thế là chém gió ta thành một nữ đạo sĩ, đang tu hành trong nhà.

Ta nghẹn họng nhìn trân trối: "Trương nương tử, nữ đạo sĩ cũng không phải người gì đứng đắn. Chuyện bê bối trong đạo quán nhiều lắm đấy."

Trương Thiên khoát tay: "Không sao. Nữ đạo sĩ không đứng đắn cũng phải xem là nữ đạo sĩ lai lịch thế nào, trước môn đình có nam nhân ra vào hay không. Đỗ gia hỏi tới, cô cứ nói mỗi ngày cô đang cầu phúc cho Hoàng hậu, chỉ một câu nói đó là có thể chặn họng bọn họ."

"Được... được rồi." Nghe nàng ta vậy.

Từ sau khi chạy trốn xong, thiết lập nhân vật của ta dần dần phức tạp, từ nha hoàn nghỉ việc không may bị trộm hành lý, từng bước trở thành nha hoàn thế ngoại cao nhân nhớ nhung chủ cũ, xa lánh hồng trần... Dù sao cũng ngày càng cách xa thiết lập vốn có của ta.

Đến nhà gặp nhau, chỉ có thể nói là như ngồi bàn chông. Ta duy trì nụ cười mỉm dịu dàng lãnh đạm man mác thương cảm, nặng tình kể chuyện cũ trước mặt già trẻ Đỗ gia, không quên thỉnh thoảng lỡ miệng nhắc đến Hoàng hậu thế này thế nọ, bộ dạng này nịnh cho phu nhân Đỗ gia gật đầu liên tục.

"Nhìn Vương nương tử là biết người tốt rồi. Nhà chúng ta không có gì đặc biệt, duy chỉ có chút vàng bạc. Vương nương tử thấy hai mươi lượng bạc có đủ hay không? Không đủ thì có thể bàn bạc." Đỗ phu nhân nói.

Hai mươi lượng?

Ta cực kỳ chấn động.

Không hổ là gia đình buôn bán, giàu có hào sảng!

Tim ta đập điên cuồng nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, vẻ mặt coi vàng như đất, vuốt cằm nói: "Tiền bạc không quan trọng, quan trọng là truyền bá tác phong thục nữ của Hoàng hậu nương nương, để cho mọi nữ nhi quốc triều ta đều trên kính cha mẹ, dưới thiện con cháu, cái đức của nữ tử làm củng cố nền móng giang sơn. Nếu có thể thông qua việc dạy dỗ lệnh thiên kim lan tỏa đức hạnh, vậy thì không phụ những năm dạy bảo của nương nương."

Thế nào gọi là tầm nhìn sâu rộng, thế nào gọi là trải nghiệm phong phú, chính ta cũng hoang mang tại sao ta có thể có mặt mũi nói ra những lời này.

Nhưng cạn lời hơn là người Đỗ gia còn tin thật! Nhất là phu nhân Đỗ gia, luôn miệng cảm thán nếp xưa vẫn còn, lần này tìm đúng tiên sinh rồi, vân vân...

Gia đình thương gia bọn họ theo phong cách thực dụng. Để bày tỏ sự kính trọng, lại tăng thêm cho ta năm lượng phí dịch vụ, để ta ắt phải truyền thụ sự mẫu mực này cho con gái nhỏ nhà bọn họ.

Ta có tiền, con gái họ có lễ lối, tất cả đều vui vẻ.

***

Trương Chí nghe nói ta có công việc mới, cực kỳ mừng thay cho ta: "Sau này sư phụ có càng nhiều tiền để mua mực tốt rồi."

Ta đắc chí vừa lòng: "Không cần biết nhận bao nhiêu tiểu đồ đệ, ngươi vẫn là đại đệ tử khai sơn của ta, được chân truyền sâu sắc hội họa của ta. Đến trường công không được làm mất mặt sư phụ đâu đấy."

Ta hỏi Tham Vi: "Lang quân nhà huynh bao giờ đi Lạc Dương?"

Tham Vi nói: "Tháng tám lên đường, vừa kịp cho đợt thi hương tháng mười."

Tháng tám, ta bấm ngón tay tính toán, còn bốn tháng nữa. Trước đó ta phải tập huấn thành tích của Trương Chí đến trình độ có thể coi được, độ khó hơi cao.

Nhưng mà đây không phải vấn đề ta nên quan tâm. Nhìn chung mà nói Trương Chí là một học sinh nghe lời và cố gắng, thế nhưng ấy mà, chất lượng học sinh một người thầy gặp phải trong cuộc đời là bảo toàn. So với sự ngoan ngoãn của Trương Chí, tiểu nương tử Đỗ gia thì không bớt lo như vậy.

Lần đầu tiên lúc ta gặp nàng, nàng đang trèo cây.

Trèo thành thạo hơn ta nhiều, nhảy lên một cành cây to y như con khỉ, lấy một quả trứng, nói là làm quà gặp mặt cho ta.

Ta cầm quả trứng chim kia, trên đầu từ từ chảy mồ hôi lạnh.

Đây là thiên kim gia đình thương gia sao? Bảo là thôn cô ở quê ta cũng tin!

Đứng không có dáng đứng, ngồi không có tướng ngồi, lúc đi lại hùng hùng hổ hổ, lễ nghi quy củ dốt đặc cán mai. Ta không biết mẹ

ruột vị muội muội này nghĩ thế nào lại dám gả nàng cho nhà quan lại. Còn chẳng phải là quan lại bình thường, mà là con cháu gia tộc lớn ở Hình Châu. Vào cửa nhà cả thâm sâu khó lường, nào phải nơi kiểu con gái trời sinh trời dưỡng như nàng nên đến?

Hôn phối Trường An yêu cầu cực kỳ nghiêm ngặt đối với dòng dõi. Ta xứng với Mạnh Tự, Thượng Quan Lan xứng với Hầu thế tử, Ôn Bạch Bích xứng với Lý Tư Diễm, tầng lớp vạch ra giới hạn rõ ràng. Dù thế nào ta cũng không nghĩ tới nơi bên ngoài Trường An lại có sự khác biệt khổng lồ giữa hai bên cưới gả như vậy.

Chẳng trách Đỗ phu nhân sẵn lòng tốn hai mươi lăm lượng. Tiền này không chi thì đúng là không được, thuộc về nhu cầu cấp thiết.

Có tiền mua tiên cũng được, tiền có thể làm khỉ quậy biến thành thục nữ.

Vì hai mươi lăm lượng bạc, ta cắn răng vượt khó tiến lên.

Việc đầu tiên chính là mang những trang phục thôn cô xanh xanh đỏ đỏ, kiểu dáng quái đản trong rương quần áo của nàng ném hết đi, chỉ để lại hai bộ bình thường nhất.

Tiểu Chi mặt không biểu cảm chấp hành yêu cầu của ta. Đỗ tiểu nương tử ngồi bên cạnh chống cằm nhìn ta, nhưng không lên tiếng ngăn cản.

Ta nói: "Áo mũ có thể đơn giản nhưng không được thô thiển, không thì chỉ cái nhìn đầu tiên cũng khiến người ta xem nhẹ, cuộc sống sau này khó tránh khỏi bị người ta khinh thường."

Ta lại đi đến bàn trang điểm của nàng, bảo Tiểu Chi thu hồi hết son phấn bột nước linh tinh tạp nham đi, chỉ để lại mấy món cơ bản nhất: "Bôi mặt thì được nhưng không thể quá lố. Thêm nữa trong phấn có chì, lúc dùng cẩn thận."

Ta lại dạy nàng đi đứng: "Thân người phải thẳng, tư thế phải tao nhã, chỉ được bước ổn định, không được đi vội vàng."

Đỗ tiểu nương tử chớp chớp mắt: "Không được chạy sao?"

Ta nói: "Chỉ cần muội có khả năng chạy lén, không để người ta nhìn thấy là được."

Nàng gật đầu suy tư: "Vậy thì thật là gò bó."

Ta nghiêm túc nói: "Bình thường đương nhiên là làm sao thoải mái thì làm, nhưng muội sắp gả vào danh gia vọng tộc, lễ nghĩa trong đại trạch phức tạp, khó tránh sẽ có người bắt bẻ. Hiểu rõ trước dù sao cũng tốt hơn sau khi vào bị ép học."

Nàng cười cười: "Sớm biết như thế thì không nên quan tâm đến thể diện, bảo mẫu thân đuổi bà mối kia về."

Nàng lẩm bẩm nói: "Ta vốn tưởng hắn chỉ là một thư sinh nghèo kiết hủ lậu, ai ngờ địa vị cao như vậy, im lặng tới cửa cầu hôn. Ta bị ấm đầu rồi cũng đồng ý, tính kỹ càng ra đúng là ta bị lỗ nặng."

Ta không lên tiếng.

Hôn nhân chính là như vậy, rõ ràng thế lực ngang nhau, đôi bên nam nữ lại đều cảm thấy mình chịu thiệt thòi.

Ta nói: "Bất kể có lỗ hay không, nếu đã trao đổi tam thư lục lễ thì không còn đường đổi ý. Con người phải nhìn về phía trước, đứng dậy, tiếp tục tập."

***

Đỗ tiểu nương tử cũng coi là phối hợp, nhưng nền tảng thật sự rất kém. Theo tiết lộ của mẫu thân nàng, lúc còn bé nha đầu này lớn lên ở nông thôn, ngày ngày trèo cây bắt cá. Mãi cho đến hơn sáu

tuổi, vựa gạo của phụ thân phát đạt kiếm được nhiều tiền, nàng mới theo cha mẹ vào trong thành, nhưng vẫn mãi không thể quen với cuộc sống trong thành.

Mẫu thân nàng vừa nhắc tới là thở dài: "Vốn muốn nó gả cho gia đình bình thường là được, ai ngờ nha đầu này lại cứ thích lang quân gia tộc lớn ở Hình Châu. Gả quá cao, không tránh khỏi phải âm thầm cố gắng, đợt này đủ loại chuyện khiến người ta phiền lòng."

"Nếu đã vậy tại sao còn muốn gả?" Ta hỏi.

Mẫu thân của nàng nói: "Tình cảm thanh mai trúc mã há có thể dễ dàng dứt bỏ? Nó cũng không ngốc, do dự rồi nhưng cuối cùng vẫn đồng ý. Nói không được thì sẽ hòa ly, dù sao nó cũng có thể nuôi sống bản thân."

Sau khi nghe xong, không hiểu sao ta thấy buồn bã.

Ta biết thanh mai trúc mã rất khó có kết cục tốt. Dù rằng ta và Mạnh Tự môn đăng hộ đối, tình đầu ý hợp, nhưng cuối cùng vẫn bị trời xui đất khiến mà bỏ lỡ nhau. Cho nên nhìn Đỗ tiểu nương tử, ta không thể nào khuyên nàng đừng gả. Ta hi vọng bọn họ có thể hạnh phúc bên nhau, dù cho sau này sẽ chia xa, nhưng đã từng cố gắng thì sẽ không có tiếc nuối nữa.

Ta bắt đầu nghiêm túc dạy nàng, từ đứng ngồi đi lại cơ bản nhất, dạy đến chi tiết lễ nghĩa qua lại trong sinh hoạt, nhưng hiệu quả quá nhỏ. Những thứ này đối với ta mà nói tựa như khắc vào xương cốt, nhưng đối với nàng mà nói lại vừa lạ lẫm vừa lãnh đạm.

Một ngày luyện hành lễ xong, Đỗ tiểu nương tử mềm oặt ngã xuống ghế nằm, nói với ta: "Từ nhỏ tiên sinh đã phải học những thứ này ư? Vậy thì thật là chịu khổ."

Ta nói: "Như vậy từ nhỏ vẫn còn tốt, sợ nhất là "nửa đường xuất gia"[3], vậy mới là phiền phức."

(3) Ý nói lúc đầu không định làm việc này, nhưng sau lại chuyển sang làm việc này.

Nàng hậm hực nói: "Nửa đường xuất gia? Không phải chính là ta sao?"

"..."

Nàng nằm một lát, từ từ dịch đến gần ta hỏi: "Tiên sinh, lúc người ở phủ Quốc công có người trong lòng không?"

"Dò hỏi cái này làm gì?"

"Tò mò." Nàng nói.

Ta nghĩ ngợi, nói với nàng: "Không có người trong lòng, nhưng lại có một ác bá thân phận cao quý luôn chiếm đoạt ta."

Vừa nhắc tới cái này, lưng Đỗ tiểu nương tử không mỏi nữa, chân cũng không đau nữa. Nàng trở mình bò dậy, phấn khích nói: "Ác bá? Là loại ác bá trắng trợn cướp đoạt dân nữ trong kịch đó sao?"

Ta thở dài: "Hắn là chủ tử, còn không cần đến trắng trợn cướp đoạt dân nữ, người khác cũng cảm thấy dân nữ vốn nên là của hắn."

Đỗ tiểu nương tử tấm tắc cảm thán: "Có phải hắn đối xử rất không tốt với người không?"

Rất không tốt? Ta hồi tưởng lại, nói: "Nói thế nào nhỉ, về chi tiêu ăn mặc hắn chưa từng bạc đãi ta, nhưng lại từng giết người cực thân thiết của ta, còn cưỡng ép ta nương thân cho hắn. Muội cảm thấy là tốt hay là không tốt đây?"

"Đương nhiên là không tốt!" Đỗ tiểu nương tử la lớn.

Ta vội vàng nói: "Thục nữ không được nói cao giọng!"

Nàng đè thấp giọng xuống, nhưng vẫn lòng đầy căm phẫn: "Người lại có thể chịu được đồ khốn nạn xấu xa như vậy? Nếu là ta một mình không có ràng buộc, ta tất sẽ kéo hắn cùng xuống hoàng tuyền."

Hầy... Lý Tư Diễm không phải là công tử bột bình thường. Hắn là Hoàng đế, giết hắn ít nhất phải tru di thập tộc đấy.

Ta chỉ đành phải nói: "Người như vậy không đáng làm bẩn tay ta."

Đỗ tiểu nương tử nhíu mày, nói: "Cũng phải, nằm gai nếm mật mới là đường giữ mạng. Bây giờ tiên sinh hết khổ rồi, không cần chịu đàn ông bắt nạt nữa."

Nàng hung dữ nói: "Sau này nếu thanh mai trúc mã của ta dám phụ ta, ta sẽ không nhẫn nhịn như tiên sinh, nhất định phải lột một lớp da hắn rồi hòa ly!"

Đương nhiên ta không thể cổ vũ loại hành vi này của nàng, nhưng trong lòng lại thấy sảng khoái. Trên đời này có quyền thế ép người, vậy thì sẽ có người đội trời vùng dậy. Con gái chúng ta không ngại nỗ lực vì tình cảm, nhưng một khi tổn thương tới mình thì nên không chút do dự cho đối phương cút xéo.

Chương 62: Khảo sát thực địa xuân cung

Mấy ngày nay ta rất bận rộn, gần như không có thời gian vẽ xuân đồ. Lư Sâm không có cửa đặt bản thảo, hận không thể gõ bát đòi bản thảo trước cửa nhà ta.

"Ta không nên đi tìm việc khác cho cô mà. Cuối cùng cô phủi mông chạy mất, ta đi đâu tìm họa sĩ tốt như cô?"

Ta cười hì hì: "Còn nhiều người vẽ giỏi hơn ta. Huynh cho mười lượng bạc tiền nhuận bút, chắc chắn bọn họ vui vẻ nhận."

Từ khi ta phát hiện Lư Sâm có thể kiếm được giá chênh lệch gấp năm lần từ một quyển xuân đồ bán chạy thì ta đã không vui rồi, đồ ông chủ thâm độc gian ác!

Lư Sâm đau lòng nói: "Bà cô nhỏ, vậy ta tăng gấp đôi phí nhuận bút cho cô, cô thấy thế nào?"

Ta đắc ý: "Thế còn tạm được."

***

Để khơi dậy nhiệt huyết của ta đối với vẽ xuân đồ, Lư Sâm nhất quyết kéo ta đi làm khảo sát thực địa cùng hắn. Hắn nói để cho ta xem giang sơn thương nghiệp hắn gây dựng vì ta.

Ta cảm thấy hành động này cực kỳ khó hiểu, bởi vì ta quả thực không nghĩ ra được xuân đồ có thực địa gì để mà khảo sát, nhưng thấy Lư Sâm quyết chí kéo ta ra ngoài, ta vẫn chậm chạp đồng ý.

Hắn mượn cho ta một bộ trang phục của tên sai vặt, bảo ta giấu tóc vào khăn đội đầu. Ta làm theo, hắn nhìn hồi lâu vẫn cảm thấy không đúng, nói với ta: "Dù gì cô cũng phải bó ngực vào một chút chứ."

Ta sững lại: "Huynh là người đầu tiên công nhận ta có ngực..."

Hắn "chà" một tiếng: "Sửa soạn xong xuôi rồi thì đi theo ta."

Ta nhỏ giọng lẩm bẩm: "Cứ thậm thà thậm thụt, ai biết huynh có ý đồ xấu gì không."

Nhưng mà rất nhanh ta đã biết thực địa xuân đồ ở chỗ nào.

Một khu thực địa rất là rộng lớn, một chiếc khăn lụa phấn son hoa nhài đập "bốp" vào mặt ta, nữ nhân trước mặt cười như cành hoa rung rinh.

Mẹ nó.

Cái tên suy đồi Lư Sâm này kéo thẳng ta vào một gian kỹ viện!!

Ta đời đời liêm khiết, nào có từng vào nơi kích thích kiểu này, ngay tức khắc như gặp hồng thủy mãnh thú, co cẳng chạy ra ngoài.

Lư Sâm nhanh tay lẹ mắt tóm chặt ta: "Cô chạy cái gì!"

Ta tức điên lên: "Huynh dẫn ta tới nơi ong bướm này còn không cho ta chạy!"

Lư Sâm nhìn ta bằng ánh mắt ghét bỏ: "Xuân đồ cô còn vẽ được, còn sợ tới nơi trăng hoa này?"

Cái này có thể giống nhau sao? Ta tức hồng hộc biện bạch: "Ta đây chỉ đàm binh trên giấy, mù viết linh tinh thôi, huynh thì hay rồi..."

Lư Sâm sờ mũi một cái: "Ta không có ý khác, chỉ là cho cô tới xem thị thường xuân đồ lớn bao nhiêu."

"Thị trường?"

Hắn chỉ vào cái khung một mặt bên cạnh: "Ừ, nhà này chính là khách hàng lớn. Mỗi quyển sách tranh của cô bọn họ đều phải mua ba quyển trở lên. Ấy thế mà còn luôn bị khách tiện tay chôm về, thường xuyên phải bổ sung lại mấy quyển."

Ta nhìn theo phương hướng hắn chỉ, chỉ thấy trên khung triển lãm rất nhiều xuân đồ với phương thức cực kỳ nổi bật. Trong đó có mấy quyển đã bị giở đến nát, còn có mấy quyển ở giữa thiếu mất không biết bao nhiêu trang, xem ra là bị khách kém sang xé đi.

Lư Sâm nói: "Còn nữa, cô nhìn chỗ đó kìa. Cả một dãy hành lang đều treo tranh cô vẽ. Một hàng dài, quá đồ sộ. Người có lý trí nữa nhìn cũng phải nóng ruột, lại chẳng có lợi cho việc buôn bán của bọn họ?"

Ta thấy tình hình sôi nổi như vậy, lửa giận nguôi đi, còn cảm thấy rất ngại.

Vậy mà thật sự có người dừng chân quan sát, còn không ngừng trêu chọc kỹ nữ bên cạnh. Mặc dù kỹ nữ kia nhìn những hình vẽ này mỗi ngày, nhưng vẫn kính nghiệp đỏ bừng mặt, nắm tay trắng trẻo đánh nhẹ người khách kia, ta nhìn đến ê răng.

"Bồi giấy treo những bức tranh này lên cứ cảm thấy quái quái chỗ nào..." Ta cau mày nói: "Chi bằng huynh bảo bọn họ làm thành bình phong, trông tốt hơn nhiều."

Lư Sâm nhướn mày: "Cô đúng là từng thấy sự đời xa hoa ở Trường An. Sáng kiến này rất tốt, chỉ là giá làm bình phong đắt, còn không dễ thay đổi, chủ chứa chưa chắc đã bằng lòng."

"Ta chỉ thuận miệng nói thôi." Ta nói: "Lần sau đưa ra sáng kiến nữa thì phải thu lệ phí."

"Đồng ý, đồng ý." Lư Sâm vừa đáp lại ta vừa lấy ra năm phiên bản

viết tay tác phẩm mới nhất Thiên hương diễm cốt đồ của ta từ trong túi mang theo người, cười nói với ta: "Hôm nay ta tự mình chào hàng. Đi, chúng ta đi tìm chủ tiệm!"

Đứng đầu những nơi như thế này bình thường viết là chủ tiệm, đọc là tú bà. Theo Lư Sâm giới thiệu, tú bà kỹ viện này là một người phụ nữ rất có tình thú. Kỹ viện khác thô bạo đơn giản, nhưng kỹ viện này có cái nhìn nghiêm túc về âm dương giao hòa như một môn nghệ thuật.

"Nghiêm túc thế nào?" Ta không nhịn được độc mồm: "Vừa "đôn luân" vừa học thuộc Luận ngữ sao?"

(1) Sinh hoạt td của vợ chồng.

Lư Sâm cũng không phải hoàng hoa trai tân mỗi lần bị trêu chọc sẽ đỏ mặt, mở miệng là nói ngay lời thô tục: "Đúng vậy, để Khổng Tử đứng xem, như vậy quá là kích thích."

Hắn cảm khái nói: "Mánh khóe trên giường muôn hình vạn trạng, nhưng còn nhiều tục nhân không hiểu, chỉ biết ngu ngơ làm bừa. Có thể gặp được người hiểu phong nguyệt như chủ tiệm Lữ đây, chịu dùng tiền mua xuân đồ giá cao là may mắn của hai ta, tất phải nắm cho chắc mới phải."

Ngu ngơ làm bừa? Hắn nói đến chẳng phải là Lý Tư Diễm ăn mặn một ngày, vẫn chưa tìm được mấu chốt đấy ư?

Trong đầu lại hiện lên một số hình ảnh đen tối, ta vội vàng xóa đi.

***

Chờ trong sảnh một lúc, chủ chứa Lữ kia mới thong thả đến, là một người phụ nữ lớn tuổi, trên mặt son phấn đỏ choét, chính là kiểu trang điểm thịnh hành nhất trong cung năm ngoái.

Lư Sâm cười liếc mắt đưa tình với bà ta hai lượt, sau đó dâng lên một bản Thiên hương diễm cốt sao chép, nói: "Trong lúc bận rộn mà bà chủ Lữ bằng lòng dành thời gian xem qua tác phẩm mới của Minh Thủy Phong Lưu Khách, mỗ cảm động đến rơi nước mắt."

Lữ tú bà nhận lấy sách, lật qua xem hai trang rồi đặt sang một bên, nói với Lư Sâm: "Nhận sách của cậu thì ta không lo về chất lượng, chỉ là gần đây quan phủ luôn đến kiểm tra nơi trăng hoa, ta tốn không ít ngân lượng đút lót, bây giờ trong tay không có dư tiền. Thế này đi, ta đặt cọc tiền trước, cậu sai người chép xong rồi tháng sau lại mang tới."

Vẻ mặt cười đùa ngả ngớn của Lư Sâm gần như lập tức tắt hẳn, mặt mày cũng trở nên sắc bén.

"Làm sao những quan gia này lại tới chỗ của bà?" Hắn bình tĩnh dò hỏi: "Tiểu sinh hiểu rõ bà chủ Lữ nhất, làm người là trung thực số một, ngày lễ ngày tết không thể thiếu quà cáp tặng cho nha môn. Chẳng lẽ là có người lăm le mối làm ăn này, cố ý làm khó?"

Lữ tú bà lắc đầu: "Cũng không phải, bọn họ không muốn nói mục đích đến, nhưng ta thấy hình như là tìm người."

Sau khi ra cửa, sắc mặt Lư Sâm như mây đen giăng kín.

Sắc mặt ta cũng cực kỳ không tốt, tâm sự nặng nề thấy rõ.

"Ta bảo làm sao dạo này ngay cả kỹ viện cũng đóng cửa để buôn bán, hóa ra là vì việc này." Lư Sâm châm chọc nói: "Tìm người? Còn có thể tìm ai, không đâu ngoài vị dán ở cửa thành kia. Vì tìm nàng ta, chỉ thiếu nước đào móng quốc triều này lên mất."

Ta không dám nói một câu. Nói thật là bây giờ ta vô cùng sợ hãi, vô cùng hoang mang.

Gần một năm trôi qua rồi, vậy mà Lý Tư Diễm vẫn chưa từ bỏ. Rốt

cuộc hắn muốn tìm ta bao lâu? Tại sao không tin ta đã bị cá ăn chứ?

Lý Tư Diễm đáng sợ nhất ở điểm này. Hắn điên, hắn không cân nhắc lợi hại được mất. Để đạt được kết quả mong muốn, hắn không tiếc bỏ ra mọi giá có thể trả.

"Cô sao vậy?"

Lúc ta đang ngây người, Lư Sâm vươn tay ra vẫy vẫy trước mặt ta: "Cô yên tâm đi, cho dù ta không kiếm được tiền cũng không đến nỗi khất tiền nhuận bút của cô."

Ta cười gượng gạo: "Không có gì, chỉ là hồi trước cũng từng gặp Thẩm Anh này. Tri kỷ rồi đây gặp nạn, ít nhiều có phần thương tiếc."

Lư Sâm nói: "Cô từng gặp? Vậy cô nói cho ta xem, nàng ta thật sự có ba đầu sáu tay, là hồ tiên ngàn năm từ Đồ Sơn tới sao?"

Mặc dù trong lòng âm ỉ lo lắng, ta vẫn bị Lư Sâm chọc cười: "Minh châu các người hẻo lánh, tin tức không nhạy. Thực ra nữ tử này là hung tinh Thái Tuế hạ phàm, còn dữ hơn hồ tiên."

"Không ngờ Vạn tuế gia lại có khẩu vị này." Lư Sâm nhỏ giọng lầm bầm: "Hung tinh Thái Tuế triệt đường tiền tài của ta, mau mau đuổi nàng ta về trời đi!"

***

Sau khi biết được Lý Tư Diễm vẫn còn đang tìm ta, ta thật sự nơm nớp lo âu.

Đồ chó vẫn không từ bỏ, đúng là đáng ghét.

Khoảng thời gian này ta cố gắng ru rú trong nhà, ngoại trừ dạy học sinh ra thì tuyệt đối không ra cửa nửa bước.

Lần này mạch suy nghĩ của Lý Tư Diễm rõ ràng hơn rất nhiều, không còn đâm bừa như ruồi không đầu, mà là rất có tính tập trung nhắm vào Sở quán Tần lâu², chùa miếu đạo quán để tiến hành kiểm tra, bởi vì hai nơi này ít nhất là nơi chứa chấp hầu hết người không hộ khẩu. Có lẽ hắn cảm thấy với khả năng tư duy của ta, rất có thể đang trốn trong miếu nhỏ nào đó làm ni cô.

(2) Chỉ nơi kỹ viện.

Kết quả đương nhiên là tốn công vô ích.

Sau một tháng, hắn lại lệnh các châu phủ kiểm tra người thiếu hộ tịch trong khoảng thời gian đó, nhưng thân phận giả Ôn Bạch Bích làm cho ta cực kỳ hoàn hảo, thêm hộ tịch vào Minh châu từ rất sớm. Nhờ phúc của nàng, lại một lần nữa ta thoát khỏi tra xét nghiêm ngặt.

***

Trong nhà Tiểu Chi có cái cán cân nhỏ, trước kia dùng để cân bạc. Ta tốn mấy đồng tiền mua về, hàng ngày lấy đếm tiền làm vui.

"Ba mươi lăm lượng." Ta cười đến không thấy mặt trời: "Tốt quá, ta có tiền mua đồ đạc gỗ lê rồi."

Từ lâu Tiểu Chi đã nhận ra ta có sự cố chấp đối với nội thất, nói với ta: "Nếu như nương tử nhất định cần làm nội thất, vậy bây giờ có thể đi đặt làm rồi, không nhất quyết phải gom góp năm mươi lượng."

Cửa hàng thợ mộc được ghi nợ, cái này quả thật ta chưa từng nghe nói.

"Nhưng phải tìm một người đáng tin để bảo lãnh." Tiểu Chi nói.

Ta trầm ngâm nói: "Đáng tin? Trương Chí tính không?"

Tiểu Chi do dự một lát: "Nhà Trương lang quân có rất nhiều sản nghiệp, chắc là tính."

Ta suy nghĩ một chút, quyết định thôi bỏ đi, ta sợ Trương Thiên tới tìm ta gây phiền phức.

"Huống hồ hắn sắp đi rồi." Ta vừa vẽ tư liệu học tập ngày mai cho Đỗ tiểu nương tử xem, vừa nói: "Sang tháng tám hắn phải đi Lạc Dương thi trường công. Tính thời gian thì căn bản không thể nào bảo lãnh cho ta."

Tiểu Chi chậm rãi gật đầu: "Nếu như Trương lang quân có thể thi đỗ, sau này sẽ cư trú lâu dài ở Lạc Dương rồi."

"Đúng vậy." Ta nheo mắt: "Lạc Dương là nơi tốt."

Gần đây Khải Chi tán gẫu với ta, vừa nói chuyện một cái là tin tức ùa về như cống thoát nước, nói là Hoàng đế bệ hạ đột nhiên bỏ lại chính vụ, vội vàng bãi giá đi Lạc Dương, bôn ba ngày đêm trên đường năm ngày rồi xuống ngựa đi thẳng đến phủ nha.

Không ai biết trong phủ nha xảy ra chuyện gì, Hoàng đế lại thất vọng ra sao, chỉ biết là sau khi dừng lại ở Lạc Dương nửa ngày thì mất hồn mất vía từ phủ nha đi ra, vung roi trở về Trường An.

"Lần này có tiến bộ rồi, ít nhất không hộc máu." Ta còn có tâm trạng bình luận: "Ta cứ cảm thấy vụ này thiếu vài cảnh. Nếu như ta viết, ít nhất phải thêm tình tiết kiểu như một đêm bạc đầu, gọi hồn này nọ mới hay."

Dù to gan như Khải Chi cũng bị ta dọa, đè nhỏ giọng, nói: "Lời này cô không được nói lung tung ra ngoài, nghị luận Hoàng đế là phải bị đánh trượng."

"Ta cũng chỉ nói với ngươi chút thôi." Ta nói: "Gia đình vọng tộc

chúng ta ai mà chưa phụng mệnh chủ tử đi điều tra lời đồn? Cho nên biết loại tin tức lá cải này vô lý cỡ nào. Người làm chủ tử thật, ai lại đặt hết tâm trí lên người nữ nhân? Thâm tình độc nhất vô nhị gì đó đều là lừa gạt."

Khải Chi trầm ngâm nói: "Đạo lý thì là vậy, nhưng hình như Thánh thượng rất thật lòng với Quý phi nương nương. Tin tức vừa truyền đến, Quý phi nương nương mất tích này đã được truy thụy thành Hoàng hậu, đây là việc cực kỳ hiếm thấy."

Ô, hắn còn thật sự chụp cho ta cái mũ Hoàng hậu?

Ta kinh ngạc nhướn lông mày: "Chuyện khi nào?"

Hắn nói: "Tin tức mới tới hôm kia, thụy hào Văn Liệt hoàng hậu."

Ta càng thêm kinh ngạc.

Người đương thời cực kỳ thận trọng với chuyện ban thụy hào, nhất định phải là người chết rõ rành rành mới có thể có được. Bây giờ Lý Tư Diễm phong cho ta cái Văn Liệt hoàng hậu... có lẽ cuối cùng hắn cũng chấp nhận hiện thực, tin tưởng ta đã chết.

Sống mũi ta cay cay, suýt nữa khóc thành tiếng: Cuối cùng ta cũng chết hẳn rồi! Cuối cùng cũng không cần lo lắng hãi hùng nữa!

Nhưng mà chọn cái chữ này... Văn Liệt... nghe không giống truy thụy Hoàng hậu mà giống đang tưởng niệm lão văn thần tính tình cổ quái nào đó hơn...

Có điều cũng có khả năng ta ở trong lòng Lý Tư Diễm là hình tượng như vậy.

Đối với việc này, ta chỉ có thể đánh giá: "Thụy hào này rất hợp với Thẩm Anh kia, Hoàng đế có lòng rồi."

***

Gió thu thổi, trống trận vang, lại nửa năm bình thường qua đi. Nhà mới của ta cuối cùng cũng trang hoàng xong, Trương Chí cũng lên đường tới Lạc Dương, mở ra con đường học hành ở thành phố lớn của hắn.

Ngày Trương Chí lên đường, Trương Thiên tự mình tiễn hắn ra ngoài thành, lau nước mắt nói đệ đệ ta đã có tiền đồ rồi. Ta thầm nghĩ, tỷ à không đến mức ấy, đệ đệ cô mới chỉ là đi thi mà thôi, thi đỗ hay không còn là chuyện khác.

Trông Trương Chí rất thấp thỏm, ta hiểu. Năm đó lúc ta tiễn Mạnh Tự đi thi cử nhân, Mạnh Tự trước nay vô cùng tự tin lại cả đường không nói chuyện, căng thẳng thấy rõ.

Ài...

Lại nói về Đỗ tiểu nương tử kia, ta đã dạy cho nàng lễ tiết, phong thái cơ bản để lăn lộn trong thế gia đại tộc, nhưng lễ nghĩa qua lại, tùy mặt gửi lời quan trọng nhất thì không có cách dạy. Năng lực cỡ này thì một là trời sinh, hai là thấm nhuần nhiều năm, mưa dầm thấm đất mới hiểu được, chỉ có thể dựa vào chính nàng.

Nhưng dù là như vậy, Đỗ phu nhân cũng cực kỳ hài lòng. Trông thấy khuê nữ như con khỉ nghịch ngợm của bà ấy được huấn luyện thành nhã nhặn thục nữ, người làm mẹ chỉ có vui mừng, không quan tâm sau lưng thế nào. Tóm lại về tình hình là kiểm soát được.

Nhưng ta biết rõ bản chất của khuê nữ bà ấy vẫn là một con khỉ nghịch ngợm thật trăm phần trăm. Thỉnh thoảng giả vờ thục nữ còn được, cứ thế mãi chắc chắn sẽ lộ tẩy, cho nên ta không ngừng lén lút tận tâm chỉ bảo Đỗ tiểu nương tử: "Muội gả đi rồi nhất định phải bảo phu quân muội tìm cách ra ngoại nhiệm, càng xa càng tốt, nếu không cứ lù lù trước mắt mẹ chồng, sớm muộn người ta cũng nổi

điên."

Ưu điểm lớn nhất của Đỗ tiểu nương tử chính là lạc quan, nghe vậy cũng chỉ gật đầu: "Ta hiểu. Hắn nói mẫu thân hắn rất tâm lý, bảo ta không cần lo lắng."

Ta cố kiềm chế kích động trợn trắng mắt. Muội muội ngốc, miệng đàn ông là quỷ lừa người. Hôm trước tin lời xằng bậy của hắn, hôm sau hắn có thể mất trí nhớ toàn bộ.

Nhưng mà ta nghĩ lại, ai lúc còn trẻ mà không từng dũng cảm một lần?

Lúc ấy chẳng phải ta cũng vậy sao, biết rõ Mạnh lão phu nhân không thích ta nhưng vẫn nhất quyết phải gả cho Mạnh Tự. Được cái là mắt nhìn của ta đủ tốt, không nhìn nhầm người.

Ta nghĩ thầm: Thôi, trên đời quanh co ngàn vạn đường, nhân lúc trẻ tuổi đi một chút cũng không sao.

***

Ngày Đỗ tiểu nương tử xuất giá, ta cũng mang theo Tiểu Chi đi tiễn gả, chi ra hai lượng bạc làm đôi hoa tai cho nàng. Bản thiết kế là tự tay ta vẽ, hình dáng và trọng lượng đều rất thích hợp.

Khải Chi đại diện Trương Thiên đến đây chúc mừng, đứng đó cười: "Phu nhân chúng ta nói, kẻ sĩ sau ba ngày gặp phải trố mắt mà nhìn. Dáng vẻ của Đỗ nương tử hôm nay thật thu hút ánh nhìn, còn tưởng là thiên kim gia đình vọng tộc Trường An nào cơ đấy."

Trước giờ Trương Thiên khen ngợi ai đều dùng từ rất mạnh, cũng may Khải Chi chuyển lời ổn định, lại có thể không bật cười giữa chừng.

Đỗ phu nhân được tâng bốc một trận, mừng đến không biết trời

trăng, liên lục cảm ơn Trương Thiên tìm được giúp bà ấy nữ tiên sinh tốt như vậy, bà ấy vô cùng cảm kích.

Được rồi, người làm việc là ta, công lao thuộc về Trương Thiên, nữ nhân này đúng là khôn khéo...

Hôn lễ nhiều người phức tạp, ta sợ để lộ hành tung, tặng lễ vật xong rồi cáo từ rời đi.

Ngoài cửa Đỗ phủ đang bắn pháo trúc, xác pháo đỏ rơi đầy đất. Ta giẫm lên mảnh vụn nhìn về phía cửa, thấy một thiếu niên khôi ngô tuấn tú nhảy xuống từ trên ngựa đỏ, vừa tươi cười vừa làm thơ Thôi trang.

Tiếng chiêng tiếng trống, vui mừng hân hoan. Nhà trai mời đội nhạc hỷ tốt nhất, âm thanh diễn tấu sống động mà huyên náo. Không lâu sau, Đỗ tiểu nương tử giẫm lên mặt đất rụng đầy xác pháo đỏ chậm rãi đi ra, lên kiệu với tư thế tao nhã ta từng dạy.

Ta không ngưỡng mộ, chỉ buồn bã, đứng đó nhìn một lúc nói với Tiểu Chi: "Qua hai năm nữa, ta cũng gả muội đi vẻ vang như thế này."

Tiểu Chi chỉ cười không nói.

***

Hai học sinh lần lượt tốt nghiệp, bổng chốc ta trở nên nhàn rỗi, nhân khoảng thời gian này cực lực ngủ bù. Mỗi ngày không phải ăn cơm trên cái bàn tròn chân cao của ta thì là đang lăn qua lộn lại trên giường lớn khắc hoa của ta.

Lư Sâm nghe nói ta nghỉ việc, lại chặn cửa ta đòi bản thảo.

Ông chủ Lư giục bản thảo là đỉnh nhất, họa sĩ mà hắn ta nhìn trúng đều bị vắt kiệt giá trị, đời này chỉ từng vấp ngã trên người Trương

Chí.

Nói đến việc này là Lư Sâm tức: "Nhìn bộ dạng nghèo kiết hủ lậu của hắn, ta còn tưởng hắn thiếu tiền thật chứ. Ai mà ngờ được sản nghiệp tổ tiên của người này là cả con phố."

Ta không hề đồng cảm: "Nhìn nhầm rồi chứ gì, người ta không thiếu vài ba trái dưa quả cà này của huynh."

Hắn lại cười đùa hí hửng sấn đến: "Nha Ngọc, hai ta cũng coi là thân quen. Lúc trước muội bận bịu, ca ca không đến làm phiền muội. Bây giờ rảnh rỗi, chi bằng phát huy một phen? Ca ca tăng thù lao cho muội."

Ta nói: "Ta có nghề nghiệp đứng đắn, suy cho cùng vẽ xuân đồ không tốt với thanh danh, đang cân nhắc từ từ rút khỏi giang hồ. Thế này đi, ta để lại bút danh cho huynh, huynh tìm người thay ta có được không?"

Lư Sâm vừa nghe ta muốn rửa tay gác bút, lập tức nói: "Ôi chao, bà cô ơi, cô không thể qua sông dỡ cầu được. Phí nhuận bút ta cho cô không chỗ nào ở cả đường Hà Bắc này nhiều hơn đâu. Nể tình hương hỏa này, ít nhất cô cũng phải vẽ thêm cho ta mười quyển nữa chứ!"

"Mười quyển?" Ta nhíu mày: "Ông chủ Lư, huynh không sợ ta bị thận hư à?"

"Cô cũng không có nam nhân, làm sao thận hư được." Lư Sâm giả ngu: "Dù sao cô cũng vẽ nhanh, nếu không thì trong khoảng thời gian này vẽ nhiều chút cho ta, sau này ta từ từ chào hàng."

"Mười quyển nhiều quá." Ta nói: "Sáu quyển đi. Thứ này không phải tùy tiện vẽ được, phải có cảm hứng, còn phải mới lạ. Nhưng con người chỉ có hai cái chân hai cái tay, lấy ở đâu ra nhiều tư thế mới vậy chứ..."

Lư Sâm suy nghĩ phóng khoáng, làm việc buông thả: "Không đủ tư thế thì cô thêm mấy người vào, làm một bữa tiệc cực lạc, xa hoa phóng túng."

Ta quá sợ hãi: "Cái này quá mặn, ta không làm được!"

Lư Sâm nói: "Được rồi. Nếu không thì cô viết chút thơ diễm tình, kèm theo hình ảnh mang đi bán, dựa theo hướng phong nhã bi thương, hiệu quả chắc chắn không tệ."

Điều này lại gợi ý ta: "Chi bằng ta viết một câu chuyện yêu tăng dạo đêm Nữ Nhi quốc, rồi thêm mấy bức tranh minh họa vào đó, huynh thấy thế nào?"

"Thiên tài!" Lư Sâm chợt vỗ đùi, lời khen tuôn ra như miễn phí: "Nha Ngọc, cô quá là thiên tài! Cứ viết như thế, viết càng nóng bỏng càng tốt, rồi vẽ yêu tăng tuấn tú một chút. Chỉ Minh châu có là gì? Ta thấy sách này có thể nổi tới tận Trường An!"

Vừa nghe đến năm chữ "nổi tới tận Trường An", ta như bị một chậu nước lạnh dội thẳng xuống đầu.

Muốn chết chắc, cái này thì không được!

Ta tức khắc không còn lòng dạ sáng tác, lắc đầu nói: "Thôi, khiêm tốn làm đầu, không thể để cho người Trường An trông thấy sách này."

Lư Sâm lo lắng: "Tại sao? Cô còn chưa đủ khiêm tốn sao? Đây là xuân đồ của Minh Thủy Phong Lưu Khách vẽ, liên quan gì đến Vương Nha Ngọc cô, đâu có ai biết là cô vẽ. Muội muội của ta ơi, giá sách Trường An đắt, bán một quyển kiếm được nhiều hơn hai quyển bán ở Minh châu, làm sao cô không muốn chứ?"

Ta trầm ngâm nói: "Huynh đừng khuyên nữa. Ta sẽ không tùy tiện

viết truyền kỳ thoại bản. Ta cho huynh đề tài, huynh tìm người khác viết đi, ta chỉ vẽ tranh minh họa."

Ta quen viết sử, độc một ngọn cờ trong giới truyền kỳ thoại bản. Một khi nắm bắt không tốt sẽ bị người ta nhận ra, ta không dám mạo hiểm.

Vẻ mặt Lư Sâm hơi nhạt đi, nhưng vẫn chưa hết hi vọng, nói với ta: "Đương nhiên ta có thể tìm người khác viết, nhưng như vậy cô không kiếm được tiền thù lao này rồi, chỉ có thể kiếm tiền tranh."

Ta nói: "Không phải vấn đề có tiền hay không, chỉ đơn giản là ta không muốn viết truyền kỳ. Nói thật, ta đồng ý vẽ tranh này cũng vì coi huynh là bạn, nhớ ơn lúc đó huynh bằng lòng công nhận trình độ của ta, cho nên muốn giúp huynh kiếm chút tiền. Về phần ta cầm bao nhiêu, bây giờ ta cũng không để ý nữa. Huynh thấy từ sau khi ta làm nội thất xong, đã bao giờ đong đếm với huynh chuyện nhuận bút chưa? Việc này dừng ở đây, huynh chớ ép hỏng hữu nghị giữa chúng ta, lợi bất cập hại."

Ông chủ Lư học hành không nên, nhưng trên phương diện làm ăn lại cực kỳ thông thạo. Hắn thấy khuyên ta không được, lập tức đổi hướng đi, cười nói: "Ai da, muội suy nghĩ cho ca ca như vậy, làm sao ca ca ép muội được chứ? Không viết thì không viết, muội muốn vẽ thôi vậy thì chỉ vẽ vậy. Muội nói đúng, có tiền hay không là thứ yếu, quan trọng là tình cảm của chúng ta."

Lư Sâm mặt dày có thể sánh ngang với Lý Tư Diễm. Ta chỉ thuận miệng nói qua loa, hắn vin vào đó trèo lên như một làn khói. Tình cảm là cái thứ gì? Bỗng chốc làm cho quan hệ tiền tài thuần khiết giữa chúng ta chẳng còn thuần khiết nữa.

Ta nói: "Huynh vẫn tương đối thích hợp làm ông chủ của ta hơn."

Lư Sâm chộn rộn nói: "Gọi ông chủ xa lạ quá, chi bằng chúng ta kết bái đi..."

Ta chỉ có thể nói ông chủ Lư quả là tấm gương kính nghiệp. Để níu giữ nhân viên ưu tú mà tự nguyện cống hiến nhan sắc và tiết tháo của mình.

Hay cho một thân nam tử mặt dày và hi sinh bản thân, hắn không kiếm tiền thì ai kiếm!

Ta cảm động hết sức sau đó cự tuyệt hắn: "Không được đâu, ta không muốn có một ca ca lẳng lơ như vậy."

Chương 63: Tạ Tu Nương

Trương Thiên cũng không để ta nhàn nhã bao lâu. Ta mới chỉ ngồi trong nhà một tháng, nàng ta đã kéo việc mới tới cho ta. Chính là biểu thúc làm ăn ở Trường An trước đó nàng ta có nói, họ Tống. Cả nhà bọn họ sẽ về Minh châu định cư trước tết. Trước đó, bọn họ muốn tìm nữ tiên sinh có thể dạy chút hội họa cho con gái nhà họ.

Tất nhiên là Trương Thiên không chút do dự đẩy ta lên, liên tục nhắc bên tai ta bảo ta thể hiện tốt một chút, nói nhà này là gia đình giàu có, yêu cầu cao nhưng trả nhiều tiền, dạy một năm ăn được ít nhất ba năm, vân vân...

Ta không để trong lòng, thầm nghĩ chẳng phải chỉ là một thương hộ thôi sao? Với trình độ của ta, đừng nói là dạy con gái nhà ông ta, dạy nam nhân thi cử nhân cũng không có vấn đề gì.

Nhưng hình như Trương Thiên rất coi trọng. Hôm đó gặp nhau, nàng ta đích thân đưa ta đến Tống phủ, ở trên xe ngựa nói dông dài cả đường với ta về tình huống nhà này.

"Nhà ông ấy là hoàng thương, nhà xây ở quê quán Vĩnh Niên đều là dùng mỡ kình đốt đèn, dùng hoa tiêu đắp tường. Khí thế hào phú đó cô nhìn rồi sẽ hiểu."

"Hoàng thương?"

Trương Thiên nói một tràng, nhưng ta chỉ bắt được một chữ này.

"Đúng vậy, mỗi năm nhà ông ấy đều cống dược liệu vào trong cung. Sâm núi, linh chi qua tay nhiều vô số kể, gia sản đâu chỉ có ngàn vạn." Trong giọng nói Trương Thiên khó giấu được ngưỡng mộ.

Nàng ta còn đang nói gì đó nhưng ta đã không còn nghe thấy, chỉ lo

nhíu mày trầm tư: Nếu là hoàng thương, vậy chắc chắn từng lên Tuyên Chính điện. Hoàng thương họ Tống? Thời gian lâu quá rồi, ta không nhớ được nữa.

Quan trọng nhất chính là ông ta từng gặp ta chưa?

Chắc là không có đâu, mỗi khi có tiến cống, ta đều trốn sau bức rèm che ghi chép lời của Hoàng đế. Về lý thuyết, ông ta có thể lén nhìn thấy ta, nhưng mà... Người đàn ông nào lại to gan như vậy, dám liếc trộm ta dưới mí mắt Hoàng đế?

Mặc dù biết hẳn là ông ta không nhận ra ta, nhưng tóm lại cẩn thận vẫn hơn. Ta thở dài nói: "Xin lỗi, có lẽ ta không nhận được công việc này rồi."

Trương Thiên kinh ngạc nói: "Cô sao vậy? Tự nhiên lại không muốn đi nữa?"

Ta nói: "Nếu là hoàng thương, vậy chắc chắn tiêu chuẩn cực cao. Ta chẳng qua là một tỳ nữ nhỏ, từng may mắn được Hoàng hậu dạy bảo một chút, đột nhiên phải đối diện với những thiên kim tiểu thư này, cảm thấy sợ hãi."

Trương Thiên vội vã ngắt lời ta: "Cô đừng nói những lời ủ rũ như thế! Nha Ngọc, ta đã báo danh cô cho họ từ sớm rồi, cô đột nhiên không đi nữa, cô thì chẳng sao nhưng ta thật sự phải mang tiếng xấu thất hứa."

"Nhưng mà..."

Trương Thiên có vẻ cực kỳ coi trọng quan hệ với biểu thúc này của nàng ta, trán rịn cả mồ hôi, nắm lấy tay ta nói: "Cô giúp ta đi. Chúng ta đã đi cả đường đến nơi này rồi, ít nhất cũng đi một chuyến. Nếu như không muốn bị mời thì biểu hiện kém một chút, như thế nào cũng được, được không?"

Nàng ta còn nói: "Vả lại cô cứ thoải mái tinh thần, biểu thúc biểu thẩm ta còn đang trên đường cơ, lần này tới gặp mặt cô là mẹ đẻ của mấy tiểu nương tử kia, đều là thiếp thất, không có gì phải sợ bọn họ."

Thấy nàng ta nói đến chân thành tha thiết, ta không đành lòng làm phật ý nàng. Dù sao nàng ta giới thiệu việc cho ta cũng là vì suy nghĩ cho ta, thôi thì đi một chuyến vậy. Huống hồ nàng cũng đã nói đến gặp ta đều là mấy thiếp thất, ông chủ Tống từng gặp ta cách rèm châu, nhưng bọn họ chưa từng gặp ta mà.

"Được rồi." Ta nói: "Ta sẽ cố gắng từ chối công việc này mà không để cô mất mặt."

Lúc này Trương Thiên mới thở phào nhẹ nhõm, lập tức mỉm cười nói chuyện khác với ta.

***

Một lúc sau, xe ngựa chầm chậm chạy vào huyện Vĩnh Niên, dừng lại trước một tòa trang viên xa hoa trang nhã.

Tống gia không hổ là hoàng thương, thẩm mỹ trang trí quả thật không tệ. Khoảng sân rộng lớn, phòng xá tinh vi, vừa nhìn đã thấy là được cao nhân chỉ đạo.

"Nghe nói chủ trì tu sửa nhà ông ấy là một thiếp thất tới từ Trường An." Trương Thiên nói: "Nghe nói thiếp thất này tướng mạo cực đẹp, làm cho người gặp khó quên, chỉ là xuất thân hơi kém, không làm được chính thất."

Ta hờ hững gật đầu.

Lần gặp nhau này không khác lắm so với lần trước. Bởi vì chủ nhân không ở đây, người nói chuyện là lão phu nhân nhà này.

Ta cố ý biển hiện câu nệ chút. Song sau vài câu nói, lão phu nhân này lập tức nhìn ra ta rụt rè vụng về, không quá hài lòng mà đuổi ta đi.

Được loại bỏ như ý nguyện, cả người ta nhẹ nhõm, ngâm nga hát, theo tỳ nữ đi tìm Trương Thiên.

Đi vào sảnh bên, ta thấy Trương Thiên đang cười rạng rỡ nói chuyện với một nữ nhân.

Nữ nhân kia chỉ lộ bóng lưng, chải đọa mã kế quyến rũ, trâm cài hồng bảo thạch quý giá, tư thái yểu điệu.

Trương Thiên nhìn thấy ta, nói với nữ nhân kia: "Muội muội kia của ta quay lại rồi, chắc là ăn nói vụng về không vừa ý lão phu nhân. Đa tạ trà ngon của tam phu nhân, Trương Thiên đi trước một bước."

Giọng nói của nữ nhân kia vọng đến: "Không sao, sau này thường ghé qua chơi."

Âm thanh kia êm ái trầm bổng, nghe hơi quen tai. Bước chân ta sững lại.

Nữ nhân kia quay đầu, lười biếng nhìn ta một chút.

Khoảnh khắc ánh mắt dừng lại trên mặt ta, đôi mắt nàng ta bỗng trừng lớn.

"Choang" - Một chén trà bị nàng ta đụng rơi xuống đất.

Nàng ta đứng bật dậy, nhìn ta chằm chằm không tin nổi, bật thốt lên:

"Thẩm Anh?"

***

Giây phút đó, không chỉ nàng ta kinh hãi, trái tim ta cũng từ không trung vạn lý rơi xuống vực sâu vạn trượng trong khoảnh khắc.

Nữ nhân trước mặt đuôi mày cong cong, khóe mắt thoa phấn đỏ, tóc xanh như mây, quyến rũ lả lơi.

Nàng ta xinh đẹp, diễm lệ, dung nhan không thuộc về nơi hương dã, thoáng chốc kéo ta trở về khoảng thời gian xa hoa mà mục nát kia. Trong đầu ta hiện ra rất nhiều hình ảnh vụn vỡ, tòa cung uyển màu son, nam nhân giam cầm ta chặt chẽ.

Ta nhìn nàng ta, nàng ta cũng nhìn ta. Chúng ta đều thấy được chấn động không kịp che giấu trong mắt đối phương.

Màu máu trên mặt ta dần dần rút cạn.

Là nàng ta, Tạ Tu Nương.

***

Thiên hạ rộng lớn, ta tuyệt đối không ngờ được sẽ gặp phải Tạ Tu Nương ở đây.

Nhưng tại sao nàng ta ở chỗ này?

Trong sự tĩnh mịch tuyệt vọng, ta nghe thấy giọng nói của mình khô khốc vang lên: "Cô... cô nhận nhầm người rồi. Ta tên Vương Nha Ngọc, không phải Thẩm Anh gì đó."

Nàng ta bỏ ngoài tai, không nói lời gì đi nhanh đến trước mặt ta, ra lệnh: "Ngẩng mặt lên!"

Trong lòng ta hoảng hốt, lập tức quay người định chạy, nhưng nàng ta túm chặt lấy cổ tay ta, sức lực lớn như vòng sắt, có thể nói là thô bạo, ép ta ngẩng mặt lên.

Hồi lâu, nàng ta nói khẽ: "Thẩm Anh, thật sự là ngươi."

Chân ta mềm nhũn, suýt nữa ngã ngồi xuống đó.

Xong rồi.

Tạ Tu Nương xuất thân Giáo phường. Nữ nhân tập múa như bọn họ tiếp xúc lâu dài với son phấn bột nước, nhìn người sẽ nhìn hình dáng trước, sau đó mới là diện mạo, cho nên nhận ra ta dễ như trở bàn tay.

Quản sự nói nàng ta theo một tiểu thương đến Trường An làm ăn, nhưng nghĩ lại người có thể chuộc được đầu bảng Giáo Phường Ti cũng chỉ có hoàng thương liên hệ chặt chẽ với hoàng cung.

Ta mai danh ẩn tích, muôn vàn cẩn thận, cuối cùng cẩn thận mấy cũng có sơ sót, gặp phải cố nhân ở nơi hoàn toàn sai lầm.

Làm sao bây giờ? Nàng ta sẽ bắt ta đi gặp Hoàng đế sao?

Nghĩ đến kết quả tất yếu này, một cảm giác sợ hãi không tên bóp nghẹt cổ họng ta.

Lý Tư Diễm sẽ xé xác ta.

Tạ Tu Nương mím chặt miệng, đôi mắt đẹp một mực nhìn chằm chằm vào mặt ta. Ta gần như có thể nghe thấy tiếng tính toán cân nhắc cực nhanh trong lòng nàng ta.

Lúc này, Trương Thiên mới tỉnh táo lại, vội vã chạy tới bên cạnh ta, nói với Tạ Tu Nương: "Phu nhân thật sự nhận nhầm người rồi, nàng là nữ tiên sinh chúng ta mời tới. Họ Vương, tên Nha Ngọc, vốn là thị nữ lúc chưa xuất các bên cạnh Hoàng hậu nương nương."

Tạ Tu Nương lộ ra vẻ mặt giật mình, lẩm bẩm nói: "Hoàng hậu?

Chẳng trách ngươi có thể trốn lâu như vậy..."

Sau một thoáng giật mình, ánh mắt nàng ta trở nên cay nghiệt dị thường, dường như trở về dáng vẻ múa "Phá trận khúc" ở Giáo Phường Ti trước kia, lớn tiếng hô: "Bắt lấy nàng ta!"

Quả nhiên nàng ta muốn bắt ta!

Không được!

Tuyệt đối không thể rơi vào tay nàng ta!

Tiếng bước chân của gia đinh Tống gia từ xa đến gần. Ta cắn một cái lên mu bàn tay Tạ Tu Nương, quay người bất chấp lao ra ngoài.

Một gia đinh canh cổng cường tráng ý đồ ngăn cản ta, vươn ra bàn tay to như quạt hương bồ về phía ta. Ta cúi người tránh được, nhưng trong nhà lại có một gia đinh hơi gầy xông ra, nhân lúc ta không đề phòng gạt ngã ta xuống đất.

Ta ngã "rầm" một tiếng trước cổng chính Tống phủ, trông thấy cánh cửa đồng kia chầm chậm đóng lại trước mắt ta.

Tạ Tu Nương hét lên chói tai: "Không được phép làm tổn thương nàng ta! Nàng ta là Quý phi, là nữ nhân của Hoàng đế! Đả thương nàng ta, chúng ta đều phải chết!"

Bọn gia đinh nghe vậy, nhao nhao dừng lại động tác, hồ nghi quay mặt nhìn nhau.

Tóc tai ta bù xù, hai mắt đỏ bừng, thở hổn hển như một con thú bị nhốt.

Trông thấy những người này ngày càng vây lại gần, bản thân lại không có khả năng thoát thân, ta mất hết hi vọng, cắn chặt răng, rút ra một cây trâm sắc bén, đâm mạnh vào cổ.

Trương Thiên sợ đến ngây người, đồng tử Tạ Tu Nương thắt lại, hét ầm lên: "Không được phép chết ở đây! Mau ngăn nàng ta lại!"

Lúc này cây trâm của ta đã cứa qua cổ, để lại một vết thương rất sâu. Giây phút trước khi trâm cài cứa đứt, nàng ta chạy như bay đến trước mặt ta, đánh rơi vũ khí sắc bén kia. Ta vươn tay đi nhặt, nàng ta lại liều mạng ôm chặt lấy ta, lực cánh tay lớn đến hoàn toàn không giống một nữ tử.

Nghe thấy động tĩnh trước sân, một đám nữ nhân chạy ra từ hậu viện, dẫn đầu chính là lão phu nhân vừa mới gặp ta. Bà ta thấy ta và Tạ Tu Nương quấn lấy nhau cào đánh như người đàn bà điên, kinh hãi đến mức nếp nhăn trên mặt biến dạng.

"Tạ Tu Nương! Ngươi đang làm gì!" Lão phu nhân kinh sợ kêu lên.

Tạ Tu Nương che cổ ta chảy máu, gian nan tránh né cào cắn của ta, mặt ngọc méo mó, nói: "Lão phu nhân! Nữ tử này chính là Thẩm Anh trên cáo thị tìm kiếm một năm rồi! Lúc con hiến nghệ cho nàng ta ở Trường An nhớ kỹ hình dáng của nàng ta, không sai được! Không tin lão phu nhân rửa sạch son phấn trên mặt nàng ta, xem xem có phải giống y như đúc dán ở cửa thành hay không!"

"Cái... cái gì?"

Tạ Tu Nương cao giọng nói: "Đừng cho nàng ta chạy!"

Gậy chống của Tống lão phu nhân rơi xuống đất, không thể tin nổi quay sang Trương Thiên. Nàng ta chưa tỉnh táo lại từ trong cơn khiếp sợ, chỉ không ngừng nhắc lại: "Ta... ta không biết, nàng đầy đủ tất cả lộ dẫn văn điệp... Tại sao lại là Quý phi lạc đường kia chứ?"

Tạ Tu Nương chịu ba cái cắn của ta, đau đến ứa nước mắt, nhưng vẫn cố chịu đựng ra sức ghì chặt ta, dùng biện pháp trong cung

chuyên trói quý tộc nữ quyến, khống chế hoạt động của ta lại khiến ta không tổn thương được chính mình.

Nàng ta thở gấp nói: "Là Hoàng hậu, Hoàng hậu cho nàng ta thân phận, không thì nàng ta vốn không thể thoát khỏi lớp lớp kiểm tra. Lão phu nhân, nàng ta hoàn toàn không phải lạc đường, ngay từ đầu đã chuẩn bị sẵn giấy tờ cần thiết, nghĩ sẵn kế hoạch, là trăm phương ngàn kế chạy trốn!"

Miệng ta bị nhét khăn tay của nàng ta, ư a nói không ra lời.

"Ngày xưa lúc ngươi yêu ngôn mị thượng, sai khiến ta đàn tỳ bà, có từng nghĩ đến ngày hôm nay hay không!"

Đôi mắt trong trẻo của Tạ Tu Nương như mèo hoang mang theo cay nghiệt và hưng phấn. Dường như trói ta lại thì người ngồi trong lòng Hoàng đế nghe tỳ bà có thể biến thành nàng ta vậy.

"Đủ rồi!"

Giọng nói già nua xé rách màng nhĩ.

Tống lão phu nhân chống gậy đi đến trước mặt ta, trợn mắt nhìn Tạ Tu Nương, đột nhiên một cái tát đánh lên mặt Tạ Tu Nương.

Tạ Tu Nương kinh sợ kêu lên một tiếng, hoảng hốt che mặt, ngập ngừng nói: "Lão phu nhân..."

"Câm miệng! Đồ ngu này!" Lão phu nhân gõ mạnh gậy chống: "Dù thế nào đi nữa nàng cũng là Quý phi nương nương, há là kẻ ti tiện như ngươi có thể tùy tiện chạm vào?"

Ánh mắt Tạ Tu Nương lộ ra vẻ thù hằn, suy xét một lát sau đó vén áo quỳ xuống, dập đầu với ta, cố gắng cung kính nói: "Quý phi nương nương, vừa rồi thiếp có đắc đội, tự nguyện nhận phạt."

Ta muốn nói chuyện nhưng trong miệng nhét khăn, chỉ có thể phát ra tiếng ư ư.

Tạ Tu Nương định rút khăn ra, lại bị Tống lão phu nhân bình tĩnh ngăn lại.

Tống lão phu nhân lo lắng nhìn vết thương của ta một chút, cung kính nói: "Thiếp thất và các gia đinh không hiểu chuyện, có lẽ đã dọa đến Quý phi nương nương, khiến nương nương vô ý làm tổn thương bản thân. Chỉ là Tống phủ hẻo lánh, khó tìm được lương y. Lão thân nghe nói cháu rể ta đang phụng mệnh tìm kiếm Quý phi nương nương, chi bằng Quý phi nương nương di giá đến phủ Thiên nha đầu trước, sau đó lão thân sẽ tới thăm?"

Ta trợn trừng mắt, càng ư a kêu lớn.

Không được! Tuyệt đối không được!

Phu quân Trương Thiên phụ trách truyền đạt đến trạm dịch, huyện phòng các loại ở huyện. Nếu như ta rơi vào trong tay hắn, chưa tới mười ngày Trường An sẽ nhận được tin tức của ta, đến lúc đó...

Chỉ nghĩ thôi, ta đã sợ hãi đến run rẩy.

Vẻ mặt Tống lão phu nhân ôn hòa nói với Trương Thiên: "Ý ngươi thế nào?"

Cuối cùng Trương Thiên cũng tỉnh táo một chút, liếc nhìn ta.

Sau phút kinh ngạc ngắn ngủi, nàng ta lại biến trở về nữ nhân khôn khéo biết cân nhắc thiệt hơn, hành động dứt khoát kia.

Nàng ta chạm đến ánh mắt cầu xin của ta, dằn lòng quay đầu đi, thi lễ một cái với Tống lão phu nhân: "Xin lão phu nhân yên tâm, cháu gái chắc chắn sẽ chăm sóc tốt cho Quý phi nương nương."

"Như vậy thì tốt." Tống lão phu nhân gật đầu.

Đây chính là phong cách làm việc của đại tộc, lấy một chữ "ổn" làm đầu. Ta không muốn thể diện, nàng ta phải giúp ta thể diện.

***

Ta bị quấn chặt không kẽ hở, như một củ khoai lang nóng phỏng tay bị Tống lão phu nhân đá cho Trương Thiên.

Trương Thiên quả quyết đón lấy.

"... Tại sao cô lại chạy tới Minh châu?"

Lúc đang trên đường tới nhà Trương Thiên, nàng ta nói với ta một câu duy nhất.

Ánh mắt ta trống rỗng như chết.

"Thôi vậy, cô không cần nói cho ta." Nàng ta đưa ta vào một gian phòng trống, ngồi ở đầu giường ta, không đầu không đuôi nói: "Ta cũng không tính là có lỗi với cô, là Hoàng đế muốn tìm cô, cô trốn được mùng một cũng không trốn được ngày rằm. Rơi vào trong tay phu quân ta, ít nhất không để người ngoài được lợi."

Sau khi nói xong, có lẽ chính nàng ta cũng cảm thấy mình quá vô liêm sỉ, im lặng một lúc, thở dài: "Từ lâu ta đã cảm thấy kỳ lạ. Mặc dù cô tự xưng là nha hoàn từng hầu hạ Hoàng hậu, nhưng nhìn điệu bộ và khí chất này nào có chút dáng vẻ nha hoàn? Ta chỉ bảo là khí chất trời sinh của người Trường An, không ngờ cô quả thật lai lịch không nhỏ."

"Cô đã đến chỗ ta thì đừng nghĩ đến việc tìm chết. Ta không ngu xuẩn như Tạ Tu Nương kia, sẽ không cho cô cơ hội này." Trương Thiên nói: "Tại sao lại muốn chết? Dù gì cô cũng là Quý phi, Hoàng đế tốn công sức lớn như vậy tìm cô là trong lòng có cô. Quay về cô

nhận sai, cẩn thận dỗ dành một chút là có thể sống cuộc sống cẩm y ngọc thực như thường..."

Giọng nói của nàng ta như từ nơi rất xa vọng tới, vang lên ong ong bên tai ta. Ta đờ dẫn nghe, trong lòng như một mảnh đất hoang vu, không có năng lực suy nghĩ, chỉ còn lại tuyệt vọng vô cùng vô tận.

Tại sao? Ta cũng muốn biết tại sao.

Ta nỗ lực trả giá nhiều như vậy, cửu tử nhất sinh từ trong núi ra ngoài, cả đường trốn tránh bao nhiêu tra xét mới đến được Minh châu. Sau khi định cư cũng vô cùng chú ý cẩn thận, tại sao vẫn cứ lật thuyền trong mương?

Một con người phải làm như thế nào mới có thể tránh được vận hạn ông trời an bài?

Cha huynh ta thản nhiên tiếp nhận cái chết, có lẽ đối với người thân ở bước đường cùng mà nói đây là kết cục thể diện nhất, nhưng ta ngay cả cơ hội tự sát cũng không có.

Ta từng thử tuyệt thực nhưng vô dụng. Trương Thiên tuyệt nhiên không sợ đắc tội ta, cạy mở hàm răng ta rồi trút cháo xuống cho ta. Từ đáy lòng nàng ta cảm thấy đây là đang tốt với ta, bởi vì nàng ta không thể nào tưởng tượng tại sao lại có một nữ nhân từ bỏ thân phận Quý phi không làm, chạy tới nơi thâm sơn cùng cốc này dạy đệ đệ nàng ta vẽ tranh.

"Quý nhân các người đúng là cực kỳ khó hiểu."

Nàng ta thay cho ta một bộ y phục tốt nhất của mình, cảm khái nói: "Nhưng mà nhanh thôi là cô có thể trở về. Phu quân ta phái ngựa Đại Uyển nhanh nhất đến Trường An truyền tin. Tính thời gian hẳn là đã đưa tin tức vào Trường An."

Nói cách khác, vào thời khắc này, Lý Tư Diễm đã biết ta còn sống.

Ta không kìm được run rẩy.

Hắn sắp tới bắt ta về.

Có lẽ lần này hắn sẽ không nhân từ chỉ giam giữ ta mà thôi. Ta lừa hắn, hắn hao tổn nhiều trả giá như vậy tới tìm ta. Một khi được như ý, làm sao lại chịu để yên?

Ta không nghĩ ra được hắn sẽ làm những gì với ta. Lý Tư Diễm từng nói, hắn am hiểu nhất tra tấn người khác, chính tay ép điên vô số cựu thần đối nghịch với hắn. Ta cực kỳ sợ, sợ đến không dám nghĩ sâu hơn.

Hắn là tên điên, tên điên hoàn toàn không thể nào đoán trước được hành vi.

***

Lúc Trương Thiên đi còn cố ý mang theo tất cả đồ vật sắc bén trong phòng, lót chăn gấm thật dày lên tường. Nàng ta bắt gặp ánh mắt oán hận của ta, ngượng ngùng nói: "Quý phi nương nương được bệ hạ yêu thương, tuyệt đối không thể tổn thương bản thân."

Nửa câu sau nàng ta chưa nói ra là: Cho dù muốn tổn thương mình cũng đừng ở địa phận của nàng ta.

"Răng rắc" - Tiếng khóa cửa khẽ vang lên, nàng ta bình tĩnh rời đi.

Ta giãy giụa đứng lên, chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, là Trương Thiên sợ ta gây chuyện nên cho ta uống chén thuốc thần trí mê man. Công hiệu của chén thuốc này bá đạo, không khác gì Thập Hương Nhuyễn Cân Tán miêu tả trong thoại bản.

Tay còn chưa chạm đến cửa sổ đã mất sức lực buông xuống.

Ta dựa vào chân tường thở dốc, cố gắng mở mắt, nhìn tà dương bên ngoài dần dần xuống núi, màu đỏ như máu chiếu lên giấy dán cửa sổ.

Thời gian Lý Tư Diễm đến Minh châu lại gần thêm một ngày.

Giờ phút này hẳn là hắn vừa sợ vừa giận. Ta chầm chậm nhắm mắt lại, hồi tưởng lại dáng vẻ lúc hắn tức giận.

Hắn còn có thể nổi giận với ta đã coi là chuyện tốt, sợ nhất là hắn nhìn ta với vẻ mặt không cảm xúc như đang nhìn một con mồi sắp chết.

Không được!

Không biết sức lực của ta từ đâu ra, lại có thể loạng choạng đứng lên, bước chân lảo đảo đi về phía cánh cửa duy nhất trong phòng.

Ta dùng hết sức lực cầm giá đèn lên, chuẩn bị đập cánh cửa đáng chết này ra.

Nhưng ta không ngờ được là ta còn chưa dùng sức, vậy mà cửa lại tự mở ra từ bên ngoài.

Theo khe hở nhỏ của cánh cửa mở ra, ta nhìn thấy tình hình bên ngoài.

Trời canh ba, ánh trăng lạnh lẽo, gió gào như khóc. Nơi ánh trăng soi xuống, mấy thủ vệ đang nằm ngổn ngang dưới đất, bên cạnh lăn lóc mấy bình rượu.

Một bóng người cố sức kéo thân thể bọn họ, hình như muốn xếp gọn lại.

"Trương lang quân, đừng để ý tới bọn họ, cứu nương tử chúng ta

quan trọng hơn!" Giọng nói lo lắng của một cô bé vang lên.

"Chờ một lát, chờ một lát, sắp xong rồi." Người kia đầu đầy mồ hôi.

Ta chậm rãi buông giá đèn xuống, một giọt nước mắt mừng rỡ trào lên hốc mắt.

Là Tiểu Chi và Trương Chí.

Cuối cùng cũng có người tới cứu ta.

***

Dường như đến bây giờ Trương Chí vẫn chưa hiểu rõ tình hình.

Hắn đi thi ở Lạc Dương trở về, vừa mới xuống xe ngựa, tỷ tỷ đã vội vã nói cho hắn biết, sư phụ của hắn - Vương Nha Ngọc không phải là tỳ nữ bên cạnh Hoàng hậu. Thân phận thật sự chính là Quý phi lạc đường của Hoàng đế, ít ngày nữa sẽ trở về Trường An.

Quý... Quý phi? Quý phi được dán chân dung khắp nơi đó?

Trương Chí đơ người tại chỗ.

"Có phải là nhầm rồi không?"

Hắn còn chưa dứt lời, tỷ tỷ tức hồng hộc che miệng hắn: "Đệ đừng nói nữa, tuyệt đối không sai. Ta cảnh cáo đệ, tuyệt đối không thể tuột mất công này. Đệ ngoan ngoãn về Minh châu cho ta, ở đây không có chuyện của đệ!"

Không chỉ là Trương Chí, Tham Vi và Khải Chi cũng chịu kinh hãi to lớn. Nhất là Khải Chi, vừa nghe thân phận của ta là sợ đến ngồi bệt xuống đất, không ngừng lẩm bẩm nói: "Vương nương tử là Quý phi nương nương? Trời ơi... làm sao có thể?"

Trương Chí cũng không thể nào tiếp nhận sự thật này. Ở trong khái niệm của hắn, sư phụ chính là sư phụ, không có thân phận khác, nếu có thì chắc chắn là nhầm lẫn ở đâu đó rồi.

Thực ra điều này không thể trách hắn, quả thật hình tượng của ta khác rất xa với phi tần truyền thống. Ta không nói, ai có thể nghĩ được một nữ nhân thích vẽ xuân đồ, nghèo đến nỗi ngay cả nhà cũng không thuê nổi chính là Quý phi được sủng ái nhất quốc triều chứ?

Lúc xế chiều, Trương Chí mơ màng ra khỏi phủ, đúng lúc gặp phải một nha hoàn ở trước cửa, nha hoàn kia chính là Tiểu Chi.

Tiểu Chi là người đầu tiên phát hiện ra ta mất tích.

Hai đêm ta không về, nàng hết sức lo lắng. Đầu tiên là đến phủ Trương Thiên hỏi thăm, Trương Thiên nói qua loa lấy lệ với nàng là ta muốn ở lại phủ mấy ngày. Tiểu Chi không tin, lại đi báo quan. Trương Thiên thấy nàng cố chấp, sợ nàng làm hỏng việc, đành phải nói thật, còn ngầm cảnh cáo nàng không được phép lộ ra.

Không được phép lộ ra? Tiểu Chi không thèm tin thứ quái quỷ này.

Một năm trước nàng bị bán đi, gần như ngày ngày sống cuộc sống bị người ta giam lỏng, khó khăn lắm mới chạy thoát. Nàng sợ ta cũng rơi vào hoàn cảnh như vậy, bắt đầu nóng lòng như lửa đốt. Lúc đang ở bên ngoài nghĩ cách thì bỗng nhìn thấy Trương Chí.

"Muội thuyết phục Trương lang quân." Tiểu Chi nhanh nhẹn ôm ta lên lưng Trương Chí: "Muội nói một ngày làm thầy cả đời làm thầy. Nếu trơ mắt nhìn ân sư thân hãm ngục tù mà không cứu giúp thì không thể tự gọi là quân tử."

Trương Chí gật đầu tán thành.

Ta được đồ đệ ngoan của ta cõng trên lưng, mặc dù cảm động hết

sức nhưng trong lòng vẫn không nhịn được cảm khái: Trương Thiên đúng là đen đủi, vắt óc suy tính không ngờ vẫn thua trong tay đệ đệ heo đào hố tỷ tỷ...

"Không đúng, vậy muội làm sao xử lý được những thị vệ này?" Ta hỏi.

Tiểu Chi vừa cầm cục đá kê dưới chân tường đất, vừa đáp: "Là muội, muội lén bỏ thêm chút thuốc vào trong rượu, trong thời gian ngắn bọn họ sẽ không tỉnh được."

"Tiểu Chi thật giỏi!"

Ta cảm động đến nước mắt rưng rưng. Vận số gặp nam nhân của ta nát, nhưng nha hoàn đầy tớ gặp được đều vừa thông minh vừa tài cán. Có thể thấy được ông trời công bằng, đóng lại một cánh cửa thì nhất định sẽ mở mấy cửa sổ khác cho ngươi.

Uổng công lúc ấy ta còn chê nàng kiệm lời. Bây giờ mới biết được ba lượng bạc mua Tiểu Chi chắc chắn là khoản tiền đáng giá nhất ta tiêu trong đời!

***

Trương Chí và Tiểu Chi lợi dụng bóng đêm đưa ta lên một chiếc xe lừa, khua chiêng gõ trống chạy về phương nam.

"Đi về phía nam có một bến đò, hàng ngày thuyền xuất phát vào sáng sớm. Trương nương tử sợ rò rỉ phong thanh dẫn tới người làm loạn cho nên chưa từng để lộ tung tích của cô ra." Tiểu Chi bám chắc thành xe: "Chúng ta lên thuyền rồi đi tiếp về phía nam, đến lúc đó rồi tìm chỗ ở."

Ta "ừ" một tiếng, nhìn bóng lưng Trương Chí, do dự nói: "Chỗ tỷ tỷ ngươi... nàng có thể bị trách phạt hay không?"

Trương Chí gãi gãi đầu: "Ta cũng không biết... Nhưng tỷ ấy luôn thông minh, rồi sẽ tìm được cách ứng phó."

May mà Trương Thiên không nghe thấy, nếu không còn không tức chết?

Ta im lặng.

Quả thật như lời Trương Chí nói, Trương Thiên muốn ứng phó cũng không khó.

Đúng là không trông chừng ta là tội lớn, nhưng Lý Tư Diễm đang nổi nóng, không có tâm trạng đi làm khó một người vô danh tiểu tốt như nàng. Nếu như nàng đủ thông minh, đẩy nỗi oan lên người sơn tặc mã tặc gì đó là xong việc, không chừng còn không cần chịu phạt.

Ta dạy Trương Chí: "Sau khi về nhận lỗi với tỷ của ngươi trước, rồi bảo nàng nói với Hoàng đế là một đám người áo đen mặc giáp cướp ta đi, thoạt nhìn là xuất thân quân đội, trên lưng áo thêu chữ... Như vậy Hoàng đế sẽ không nghi ngờ các ngươi."

Trương Chí tốt bụng cứu ta, ta cũng không thể liên lụy hắn.

Trương Chí gật đầu: "Được, ta sẽ nói với tỷ tỷ như vậy."

Hắn nhìn về phía trước: "Sắp đến bến đò rồi, ta không thể hộ tống mọi người đi tiếp nữa. Sư phụ, người trúng thuốc gì? Bây giờ có đi lại được không?"

Tiểu Chi nói: "Là thuốc tê đại phu gây tê cho bệnh nhân, không tổn hại sức khỏe, từ từ rồi sẽ khỏi."

Trương Thiên sợ đánh thuốc chết ta nên không dùng liều lượng nặng. Tiểu Chi cho ta uống hai ngụm thuốc giải rượu, tứ chi của ta dần dần có sức lực.

Ta nói với Trương Chí: "Đi lại thì không ngại, chỉ sợ đêm dài lắm mộng, cần mau mau lên thuyền."

Hắn dừng xe trên đường cách đó không xa, đội nắng sớm mờ nhạt. Tiểu Chi đỡ ta, đi từng bước đến bến đò cổ.

Đất Yến Triệu cảnh sắc tiêu điều, trông thấy núi cao biển rộng. Chỉ có vùng đất như thế này mới có câu hay "gió hiu hắt thổi, sông Dịch lạnh; tráng sĩ một đi, không trở về". Ta nhìn Trương Chí, hắn cười ngại ngùng với ta, làm một cái vái chào thật sâu.

Tất cả mọi người coi ta là Quý phi không hiểu chuyện, chỉ có hắn và Tiểu Chi còn coi ta là một người bình thường có mừng giận yêu ghét.

Bọn họ cứu ta, mạo hiểm lớn biết bao, ta lại không thể báo đáp, chỉ biết không thể phó mặc ý tốt của bọn họ trôi theo dòng nước.

Ta kìm nước mắt, nắm chặt tay Tiểu Chi.

"Chúng ta đi."

Chương 64: Đi săn

Bến đò cổ quy mô không lớn, ta không có nhiều thuyền để chọn.

Nhưng trong sự lựa chọn có hạn, ta không chút do dự mang theo Tiểu Chi lên một chiếc thuyền buôn đậu xa nhất.

Quản lý thương đội thu bạc của ta, nói cho ta thuyền của bọn họ sẽ đi dọc theo sông, cuối cùng đến bến đò Đông Tân trên sông Hoàng Hà.

"Được." Ta nói: "Làm phiền mau chóng xuất phát."

***

Quản lý cho ta một gian khoang thuyền chật hẹp, cùng hai giường đệm chăn, một chút cơm canh. Ta im lặng ăn hết, ngồi trong góc thất thần.

Tiểu Chi nhẹ tay nhẹ chân đi tới, khoác cho ta bộ y phục, nhỏ giọng nói: "Trên sông lạnh, nương tử mặc nhiều chút."

"Cảm ơn." Ta khẽ giọng nói.

Đội thuyền xuất phát, chạy trên mặt sông eo hẹp đục vàng. Hai bên bờ là đồng ruộng nhìn không thấy bờ, mịt mờ trong nắng sớm, có thể thấy được núi xanh thấp thoáng nơi xa.

Thật lâu sau, ta chậm rãi nói: "Tiểu Chi, muội không hiếu kỳ chuyện của ta sao?"

Tiểu Chi lắc đầu: "Không hiếu kỳ. Lúc trước cô từng nói với Đỗ tiểu nương tử, có một ác bá đã từng bắt nạt cô. Nếu cô là Quý phi, vậy người bắt nạt cô hẳn là Hoàng đế."

"Đúng." Ta cười khổ nói: "Hắn là Hoàng đế, giành được hoàng vị từ trong tay ca ca ruột. Để lập uy, hắn ép Sử quan cúi đầu, ba Sử quan nhà ta toàn bộ chết trước điện. Ta là người thứ tư, không chết nhưng tình trạng còn thê thảm hơn chết."

Ký ức bi thương lại bị khơi dậy, dính màu máu năm xưa, phút chốc kéo ta trở về ngày ác mộng đó.

Ta kể về chuyện cũ cho Tiểu Chi một cách đứt quãng, lộn xộn; nói về tình thù méo mó giữa ta và Lý Tư Diễm; ta nhân cơ hội trốn ra như thế nào; lại làm sao bị Tạ Tu Nương bắt được... Từng vụ từng việc, thẻ tre chẳng ghi hết.

Tiểu Chi không nói gì, chỉ im lặng nghe.

"Lần này nếu như bị hắn bắt về, chỉ sợ ta lành ít dữ nhiều." Ta cười cười: "Ta lừa hắn, lừa hắn xoay tròn. Tiểu Chi, muội không biết hắn nổi giận đáng sợ đến thế nào đâu."

Tiểu Chi nói khẽ: "Vậy thì trốn xa một chút, đừng để hắn tìm được."

Lần trước lúc ta xuất cung, Khánh Phúc cũng từng nói với ta như vậy.

Khi đó ông ta đã nhìn ra đầu mối nhưng không nói rõ với ta, chỉ bảo ta đi, đi thật xa. Ta cũng thật sự có quyết định này, nhưng chưa kịp rời đi thì Lý Tư Diễm đã ra tay, cắt đứt triệt để hi vọng của ta.

Ai cũng bảo ta cao chạy xa bay, nhưng thiên hạ rộng lớn, ta lại có thể trốn đi chỗ nào đây?

Ta biết, với bản lĩnh của Lý Tư Diễm, nếu như thật sự để ý ta, sớm muộn sẽ tra ra được chiếc thuyền buôn này. Cho nên ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý, chờ một ngày nào đó Lý Tư Diễm mang theo thị vệ của hắn phá cửa mà vào, bắt ta về Trường An.

Nhưng thuyền chạy qua Minh châu, Tương châu, vào Hoàng Hà, lại qua Tề châu; binh mã của Lý Tư Diễm lại mãi chưa xuất hiện.

Ta cảm thấy kỳ lạ, nhưng lại bỗng dưng sinh ra cảm giác may mắn: Có lẽ là Trương Thiên đã đánh lừa Lý Tư Diễm thành công thì sao? Vả lại bến đò kia rất nhiều khách, chưa chắc Lý Tư Diễm biết ta đã âm thầm bỏ chạy.

Tiểu Chi cũng trấn an ta: "Nương tử có thể đi lần một thì có thể đi lần hai."

Ta không dám nghĩ sâu thêm, gật đầu qua loa.

Thuyền buôn còn đang đi tiếp, ổn định chạy về bến đò Đông Tân.

Tiểu Chi hỏi ta đến bến đò Đông Tân rồi thì phải làm gì.

Ta nói thẳng mình cũng không biết, có lẽ sẽ tìm một con thuyền ra biển ở bến đò, cũng có thể đi về phía nam, đều được cả, càng xa càng tốt.

Tiểu Chi tính bạc, nói nếu như có thể ra biển, tiền chúng ta mang theo đủ dọc theo khu bờ sông đi Lĩnh Nam. Chỉ có điều đến nơi đó sẽ hơi vất vả, Lĩnh Nam nhiều rắn rết, khói mù bốn phía, không dễ chịu bằng phương bắc.

Ta ăn một miếng bánh, nhìn ra bên ngoài từ cửa sổ nhỏ. Từ đất Yến Triệu đến Tề Lỗ, nước non trên đường từ hoang sơ dần dần chuyển thành thanh tú. Thuyền trên sông cũng trở nên nhiều hơn.

Thỉnh thoảng thuyền buôn cập bờ, ta cũng không dám ra ngoài, chỉ cẩn thận bảo Tiểu Chi đi xuống xem một chút. Quan trọng là nhìn xem bến đò có dán lệnh truy nã của ta hay không, có thấy quân mặc giáp đuổi theo không.

Tiểu Chi nhìn bến đò lớn ở hạ du Hoàng Hà mấy lượt, mỗi lần trở về đều nói không có.

Ta cau mày nói: "Có lẽ là chân dung truy nã đều dán ở cửa thành, còn chưa vẽ ra cho bến đò."

Tiểu Chi nhìn ta thương hại, trong mắt viết đầy: Làm sao cô lại rước phải một ôn thần như thế?

"Ta từng tính cho mình một quẻ." Ta ủ rũ nói với nàng: "Quẻ nói vận số năm kia của ta đại hung, vận số năm ngoái tiểu hung, vận số năm nay hạ hạ đại hung. Một người đeo con chữ này liên tục ba năm, bây giờ ta còn có hình người đã là tốt lắm rồi."

Tiểu Chi an ủi ta: "Người ta thường nói khổ tận cam lai, phúc của nương tử còn ở phía sau."

Phía sau? Ta lại bắt đầu cười khổ.

Ta chưa nói cho nàng biết là sang năm ta sẽ còn tiếp tục năm hạn xui xẻo. Vận rủi này nhìn không thấy cuối, sao có thể không khiến người ta tuyệt vọng.

***

Gian khoang thuyền quản lý cho ta cực kỳ chật hẹp. Trong góc còn chất đống hàng hóa, bốn vách tường lạnh lẽo, chỉ có một ô cửa sổ cao dưới xà nhà để căn phòng tối tăm không đến nỗi quá chật chội.

Trong bầu không khí bí bách, ta lo lắng hãi hùng đếm thời gian, từ Minh châu trôi nổi một đường đến bến đò Đông Tân.

Khoảnh khắc xuống thuyền, ánh nắng mặc sức rải đầy người đầy mắt ta, dường như đã qua mấy đời.

Ta nhìn sắc trời xanh thẳm, sông dài rộng lớn dưới nắng sớm, suýt

nữa rơi nước mắt.

Trong lòng dữ dằn nói lời uất ức: Con mẹ nó, kệ nó là đại cát hay là đại hung. Nếu lúc trước ta dám đi thì có thể gánh chịu hậu quả bị tìm thấy. Thời gian tự do hơn một năm nay coi như ta trộm về là được. Dù cho ta chọn lại một lần nữa, ta vẫn sẽ đi như cũ, tuyệt đối không quay đầu.

Ta biết con đường phía trước hung hiểm, vì vậy càng nên giành giật thời gian mà sống. Đời người trăm năm, đại đa số chuyện không như ý, suy nghĩ nhiều thì có ích lợi gì, tự do ngày nào hay ngày ấy.

"Tiểu Chi, đi tìm thuyền ra biển!" Ta nắm thật chặt túi quần áo, nói từ trong kẽ răng: "Qua phía đông Phù Tang hay Tân La đều được. Ta không tin ta đi địa giới nước khác, cẩu Hoàng đế còn dám đánh tới cửa!"

Tiểu Chi chỉ vào một con thuyền dài mộc lan ở nơi xa, nói: "Nương tử, cô nhìn cái kia xem, hình như là thuyền biển."

Bến đò Đông Tân ngựa xe như nước, cực kỳ hối hả. Ta nheo mắt lại, nhìn theo phương hướng nàng chỉ, chỉ thấy chỗ tít ngoài rìa bến đò đậu một chiếc thuyền dài mộc mạc. Thân thuyền không có một chút trang trí, ở giữa dựng buồm hai mặt, vừa nhìn là biết chuẩn bị để ra biển.

Nhưng kỳ quái chính là người giữ thuyền trên đó cực ít, chỉ có ba bốn người đang bận rộn trên boong thuyền mà thôi. Những thuyền khác bên cạnh đều có thị vệ mang giáp trông coi, chỉ có chiếc thuyền này là canh giữ lỏng lẻo.

Ta dùng khăn dài che kín diện mạo, cúi đầu hòa vào biển người. Rõ ràng đã che chắn kín, nhưng vẫn cảm giác rất nhiều ánh mắt như vô tình như cố ý rơi trên người ta và Tiểu Chi, khiến lòng người vô cớ hoảng hốt.

Khắp nơi đều là thị vệ...

Ta nhận ra phục sức của bọn họ, áo giáp của Chiết Xung phủ[1], thủ lĩnh mặc trang phục của Kim Ngô Vệ. Cấm quân xuất hiện ở chỗ này chứng tỏ một điều: Lý Tư Diễm đã điều tra ra.

(1) Hệ thống phủ binh thời Đường.

Kim Ngô Vệ kia như hờ hững nhìn lướt qua phía ta. Ta hoảng hốt, bất giác níu chặt khăn trùm đầu.

Giọng nói của Tiểu Chi cũng đang run, nói với ta: "Nương tử, hình như những người kia đang tìm cô."

Ta cắn răng nói: "Nếu bọn họ thật sự sinh nghi thì nên tra tới chúng ta từ lâu rồi, hà tất đợi đến hôm nay?"

"Bây giờ phải làm sao?" Tiểu Chi có phần luống cuống.

Ta lấy lại bình tĩnh: "Tiếp tục đi, lên chiếc thuyền biển kia. Thuyền đó vắng vẻ, thị vệ trông coi ít nhất. Chúng ta đục nước béo cò, chưa biết chừng có thể vượt qua kiếp này mà thần không biết quỷ không hay."

"Được." Tiểu nha đầu lộ ra vẻ mặt quyết liều đến cùng.

Ta hít sâu một hơi, cùng Tiểu Chi nhanh chân đi đến bên cạnh chiếc thuyền dài kia.

Một người giữ thuyền đang bận chất hàng hóa lên thuyền. Ta quan sát hồi lâu, xác định thuyền này thật sự chỉ là vì đậu ở nơi quá vắng vẻ nên mới không ai trấn giữ. Ta cẩn thận tiến lên phía trước nói: "Tiểu ca, xin hỏi thuyền này chạy về nơi nào?"

Người giữ thuyền thành thạo kéo một chiếc rương gỗ lên thuyền, vẫn chưa ngẩng đầu nhìn ta, chỉ lễ độ nói: "Đi đất nước mặt trời

mọc, Đông Hải Phù Tang."

Quả thật là thuyền ra biển.

Ta khó mà tin được vận số của mình lại tốt như vậy, truy hỏi: "Ngày nào lên đường?"

Người giữ thuyền vẫn không nhìn ta, cúi đầu nói: "Hôm nay, một canh giờ nữa là đi rồi."

Trái tim ta đập mãnh liệt, vui mừng quá đỗi.

Đây đúng là ngủ gật thì có người đưa gối cho! Vừa khéo có một chiếc thuyền như thế này đang chờ ta. Ta từ nơi này sang đông Phù Tang, đi ngoại quốc, chỉ cần giả vờ như tai nạn trên biển may mắn sống sót, mai danh ẩn tích mà sống, dù Lý Tư Diễm có bản lĩnh lớn hơn nữa cũng không tìm được ta!

Thời khắc này ta hoàn toàn bị chuyện tốt to lớn này làm mê muội đầu óc, giống như đang tuyệt vọng trong giếng sâu nhìn thấy một sợi dây thừng rủ xuống. Mặc dù loáng thoáng cảm thấy kỳ quái cũng mặc kệ, chỉ ảo tưởng cảm thấy đây chính là ông trời đang rủ lòng thương ta.

Tiểu Chi chần chừ: "Nương tử phải suy nghĩ kỹ. Người già trong thành từng nói trên biển có thú khổng lồ nuốt thuyền. Huống hồ ngoại quốc xa xôi, có lẽ đời này không có khả năng đặt chân về cố hương nữa, nương tử thật sự muốn đi sao?"

Ta nói: "Ta muốn đi. Ta thà ôm hi vọng táng thân bụng cá cũng không muốn nằm bên gối kẻ thù diệt môn."

Nghe thấy ta nói như vậy, tay chuyển rương của người giữ thuyền kia hơi sững lại.

Tiểu Chi thở dài: "Được, muội theo nương tử."

Người giữ thuyền kia nói khẽ: "Vị nương tử này muốn ngồi thuyền của chúng ta cũng được thôi, nhưng việc này còn cần thông báo cho chủ nhân chúng ta mới có thể quyết định. Chủ nhân đang ở trong khoang thuyền, nương tử đi nói với ngài ấy đi."

Dứt lời, hắn ta cũng không chuyển rương nữa, lập tức xuống thuyền. Trước khi đi chỉ cho ta một gian khoang thuyền duy nhất dưới buồm.

Tiểu Chi nhìn bóng lưng hắn, nói với ta: "Người Phù Tang kia nói tiếng Hán rất tốt."

Ta sửng sốt: "Làm sao muội nhìn ra được hắn là người Phù Tang?"

"Người giữ thuyền ở chỗ chúng ta đều không thích rửa mặt cạo râu, nhưng hắn không có râu." Tiểu Chi nói: "Bề ngoài không giống, giọng điệu nói chuyện cũng không giống, âm thanh kỳ cục."

"Tiếng phổ thông quả thực khó học." Ta cũng không để tâm.

***

Người giữ thuyền bảo ta đi tìm quản lý, ta không suy nghĩ nhiều, mang thẳng Tiểu Chi đi vào khoang thuyền hắn chỉ.

Ta đứng ngoài cửa gõ ba tiếng, lại ba tiếng nữa, không ai trả lời.

Ta có phần nóng nảy, không quan tâm lễ nghĩa, vừa nói: "Sự việc khẩn cấp, mong quản lý châm chước một hai.", vừa đẩy cửa vào.

Nhưng ngay khoảnh khắc đẩy cửa ra, linh hồn trong thân thể ta chấn động mạnh một cái.

"Nương tử, sao vậy?" Tiểu Chi nghi hoặc nói: "Phòng này có gì không ổn..."

Đợi khi thấy rõ tình hình trong phòng, nàng hít sâu một hơi, bịt chặt miệng.

"Cái này..." Nàng run rẩy, hốt hoảng quay đầu nhìn ta.

Ta yên tĩnh như một tòa bia mộ, sắc mặt trắng tái.

Hắn tới rồi.

***

Ai cũng không ngờ được trong con thuyền dài bề ngoài mộc mạc, không một chút hoa văn trang trí cất giấu một gian khoang thuyền tráng lệ lộng lẫy, xa hoa tột cùng.

Ngay phía trước bày một bình phong sơn thủy cao ngang người, vẽ "sở tụ vân quy, vu sơn triều mộ". Mỗi mũi kim đường chỉ đều quen thuộc vô cùng, đây là lễ vật đầu tiên Lý Tư Diễm tặng cho ta.

Tất cả bày biện trong phòng đều là những thứ ta đã nhìn quen lúc ở Tử Thần điện, ngay cả cành mai ta cắm bình lúc nhàn rỗi cũng vẫn còn. Chỉ có điều hoa mai kia đã khô héo từ lâu, trên cành trơ trụi điểm xuyết màu đỏ đậm khó coi như máu lấm tấm.

Một khắc trước, ta còn đầy lòng chờ mong, muốn giương buồm sang đông, đi tha hương bắt đầu lại.

Song, khi đẩy một cánh cửa khoang ra, mộng đẹp đã hóa thành cát bụi.

Cả đời này ta từng chịu rất nhiều kinh hãi, từng có rất nhiều thời khắc tuyệt vọng, nhưng chưa từng có lần nào khắc cốt ghi tâm như bây giờ, giống như người trải bao gian khổ trèo lên núi cao trăm thước, lại bị cạy từng ngón tay bám trên vách núi vậy.

Từ nhân gian ngã về địa ngục, chẳng qua cũng chỉ như vậy.

Ta bi thương đến muốn cười, muốn cười to, nhưng khớp hàm ta run lên, đã mất đi khả năng lên tiếng.

Hóa ra nửa tháng nay ta thuận lợi trăm bề đều là hắn cố tình dung túng, chỉ đợi đến thời điểm cuối cùng thu lưới bắt gọn. Quanh đi quẩn lại hơn một năm, ta tưởng là mình có khả năng vượt mọi chông gai, thực ra không biết mình vẫn là con chim giãy giụa trong tay hắn.

Ta đờ đẫn quay đầu sang, nhìn thấy Tiểu Chi đang khẩn thiết gọi tên ta. Âm thanh lúc to lúc nhỏ, như vọng tới từ nơi rất xa.

Nhưng chẳng mấy chốc giọng nói của nàng đã bị nhấn chìm. Trên boong tàu vang lên tiếng bước chân, quân mặc giáp đang ập vào khoang thuyền đơn độc này như thủy triều, hỗn loạn như có thiên quân vạn mã.

Từ trong Kim Ngô Vệ như sóng triều, ta nhìn thấy người giữ thuyền lúc trước chỉ đường cho ta.

Tiểu Chi đã đoán sai, hắn không phải người Phù Tang gì cả, mà là nội thị trong cung tới, từng tịnh thân cho nên mặt trắng không râu, giọng nói kỳ quái.

Ta vốn nên phát hiện nhưng khi đó lòng nóng như lửa đốt mới bị lá che mắt, không phát hiện chỗ bất thường rõ ràng này.

Là lỗi của ta.

Bọn họ lặng lẽ quây lại. Tiểu Chi sợ đến ngây người, nắm chặt cánh tay ta.

"A!"

Một tiếng hét xé rách màng nhĩ ta.

Ta cứng đờ quay đầu lại, trông thấy hai Kim Ngô Vệ bắt lấy Tiểu Chi kéo xuống dưới thuyền. Tiểu Chi hoảng sợ không ngừng đấm đá hét lên: "Nương tử! Nương tử!"

Kim Ngô Vệ mắt điếc tai ngơ, cử chỉ thô bạo.

Bọn họ muốn cướp Tiểu Chi đi!

Trong đầu ta "ầm" một tiếng, xông lên lớn tiếng nói: "Các ngươi mau thả nàng! Chẳng phải là muốn bắt ta sao? Ta đi với các ngươi là được. Nàng còn nhỏ, đừng ra tay với nàng!"

Tiểu Chi khóc: "Cứu mạng!"

Trông thấy nàng biến mất sau tường người, chỉ để lại tiếng khóc lúc rõ lúc không. Ta lảo đảo đuổi theo, thân thể lại va mạnh vào hai cây thương sắt lạnh lẽo.

Ta ra sức hòng đẩy bọn họ ra, nhưng tường sắt Kim Ngô Vệ há là ta có thể lay chuyển? Chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiểu Chi đi xa, cuối cùng ngay cả tiếng khóc cũng không nghe thấy.

"Nương nương tỉnh táo chút." Nội thị kia cung kính nói.

"Thả nàng!"

Nội thị cúi đầu nói: "Mệnh lệnh của bệ hạ bảo mang tất cả tiểu nhân gian nịnh bên cạnh nương nương ném vào Đông Hải cho cá ăn. Chúng thần không chống lại được."

"Rốt cuộc các ngươi muốn thế nào!" Ta bỗng chốc sụp đổ: "Hắn hận ta thì giết ta là được, tại sao phải động vào Tiểu Chi! Nàng mới mười hai tuổi!"

Nội thị bình thản nói: "Nương nương bớt giận."

"Cút đi." Ta đỏ mắt đứng thẳng người, chậm rãi lùi về phía sau, cho đến khi sau lưng dán lên cửa khoang.

Những Kim Ngô Vệ kia lấy ta làm trung tâm, đứng thành một nửa vòng tròn.

Ta đoán Hoàng đế ra lệnh cho bọn họ chỉ được bao vây và đuổi chặn, trừ cái đó ra thì không được phép động vào một ngón tay của ta.

Nội thị nhìn cánh cửa kia, cúi đầu nói: "Bệ hạ ở bên trong, mong nương nương..."

Ta chậm chạp xoay người, hận đến toàn thân run rẩy.

Tứ bề khốn đốn, trước sau có địch, ta đã đi đến đường cùng.

Nếu đã vậy... Nếu đã vậy...

Ta cười khẩy nói: "Muốn gặp ta đúng không? Không có ta không sống nổi nữa đúng không? Được, như hắn mong ước, cứ để hắn gặp xác của ta đi."

Dứt lời, ta móc trong ngực ra mảnh sứ vỡ đã chuẩn bị từ trước, giơ tay đâm về phía tim.

***

Ta chỉ có giác ngộ tự sát, nhưng thao tác luôn luôn không được tốt.

Năm đó không kịp thời cắt cổ trước Tuyên Chính điện, sinh ra đủ loại rắc rối đằng sau. Từ đó mỗi lần tự sát luôn chậm một chút như vậy. Chẳng biết tại sao nhặt về hết cái mạng này đến cái mạng khác, mới

quanh quẩn sống tạm đến hôm nay.

Lúc ta lấy ra mảnh sứ vỡ, ta gần như có thể nghe thấy tiếng rung mạnh trong tâm hồn nội thị kia. Hắn trợn trừng mắt, the thé hét lớn: "Mau! Mau ngăn nàng lại!"

Nhóm Kim Ngô Vệ hoảng loạn tiến lên, nhưng ta đã tính sẵn khoảng cách. Bọn họ có tới nhanh nữa cũng không cách nào ngăn cản ta đâm mảnh sứ vỡ vào tim.

Lý Tư Diễm muốn gặp ta, vậy thì để lại túi da này cho hắn, để hắn nhìn cho kỹ!

Ta nhắm mắt lại, hạ tử thủ với mình.

Giữa lằn ranh sống chết, cửa đằng sau ta thình lình mở ra.

Trong chớp mắt, có người đánh vào cùi chỏ của ta, ra tay tàn nhẫn không gì bằng, gần như đánh vỡ khớp xương ta.

Sau đó là một nguồn lực mạnh thô bạo đè cả người ta xuống sàn thuyền. Mảnh sứ vỡ kia cắt đứt lòng bàn tay ta, cũng đâm rách cánh tay hắn, dính máu tươi nồng của hai chúng ta, rơi xuống bên cạnh.

Ta giãy giụa đi nhặt, trong tầm mắt lại xuất hiện một đôi giày đen thêu văn rồng, giẫm không nhẹ không nặng lên ngón tay ta, ép ta không thể động đậy.

Một lát sau, chủ nhân của đôi giày đen dời chân đi, chậm rãi di sạch vết máu trên đế giày.

"Lần này thật ra cũng nhanh gọn, xem ra ở bên ngoài buông thả một năm có chút tiến bộ."

Giọng nam lười biếng vang lên trên đỉnh đầu ta, bình thản trêu tức như xưa, nhưng bây giờ lọt vào trong tai ta không khác gì sấm sét

trong mưa to.

Sau khi ý thức được xảy ra chuyện gì, máu toàn thân ta dần dần nguội lạnh, hai tay bị hắn giẫm lên đã mất đi tri giác.

Lý Tư Diễm... Là hắn, hắn thật sự tới rồi.

Ta lại rơi vào trong tay hắn một lần nữa.

Sự dũng cảm vừa rồi đã bị nỗi sợ hãi cuồn cuộn dâng lên xua đi không còn lại gì, môi ta run bần bật.

Ta hoảng sợ quay đầu lại, lọt vào mắt là một khuôn mặt vô cùng quen thuộc, đôi mắt hồ ly, mũi cao thẳng, môi mỏng khẽ nhếch.

Ánh mặt trời chói mắt chiếu lên mặt hắn, khiến mặt mày hắn sắc bén như dao khắc.

Nhóm Kim Ngô Vệ tự giác lui ra, chẳng mấy chốc tất cả đã lui sang một bên boong tàu, để lại đủ không gian cho chủ nhân bọn họ và chú chim rừng trốn nhà của chủ nhân.

Nam nhân từ trên cao nhìn xuống ta, miệng hơi mỉm cười, ánh mắt lạnh lẽo.

"Anh Anh, vẫn khỏe chứ?"

***

Vẫn khỏe chứ? Nghe thật mỉa mai.

Tình trạng của hai người chúng ta không thể nói là khỏe. Ta bị đứt tay, bị chế ngự dưới đất. Hắn cũng gầy vô cùng, hai má hõm xuống, cộng thêm đôi mắt giận đỏ ngầu của hắn, trông giống như ác quỷ bò ra từ địa ngục.

Cằm ta đột nhiên đau đớn. Lý Tư Diễm ngồi xuống, bóp quai hàm ta, bắt ta ngẩng đầu lên.

Ta như một con thiên nga gãy cổ, gian nan hô hấp trong tay hắn.

Hắn tham lam nhìn khuôn mặt đầy bẩn thỉu và bùn đất của ta, nhìn hồi lâu, trong mắt có sự vui mừng điên cuồng khi mất mà có lại được, cũng có căm hận mãnh liệt.

Sắc mặt ta tái nhợt, hai tai ù đi, vết thương ở lòng bàn tay chảy máu ồ ạt.

"Tại sao phải chạy trốn chứ? Anh Anh, nàng nói cho trẫm tại sao?"

Hắn khẽ giọng hỏi, nhưng dường như lại không chờ mong đáp án.

Bởi vì hắn cũng biết rõ khoảng thời gian quấn quýt trước kia chỉ là giấc mộng ảo tưởng của hắn. Từ đầu đến cuối ta tỉnh táo, từ đầu đến cuối nhìn hắn thành ác ma cướp đi tháng ngày yên bình.

Tại sao? Bởi vì từ khi bắt đầu đã là sai, người sai, thời điểm cũng sai. Trên đời này, không nên ở bên nhau nhất chính là hai người chúng ta.

Lòng ta như tro tàn.

Hắn thấy ta quật cường mím chặt môi, cuối cùng cũng không giữ được vẻ bình tĩnh lạnh lùng cố ngụy trang nữa. Hắn như bị một nồi nước lạnh buốt giội thẳng xuống đầu, tứ chi mềm nhũn, nửa quỳ trước mặt ta. Trong mắt đỏ ngầu phủ một lớp nước nhàn nhạt, nắm thật chặt cằm ta, nói: "Nàng nói đi! Nói!"

Vậy mà trong tiếng nói lại mang theo nghẹn ngào không dễ nhận ra.

"Nàng giả chết tiếp cho trẫm, trẫm cho tất cả các đồ đệ nàng chôn cùng nàng!"

"Vì sao? Bởi vì ta không muốn giạng chân như một kỹ nữ trước mặt kẻ thù diệt môn!"

Ta khàn giọng quát.

Giây phút đó, thù hận không màng trả giá gần như thiêu rụi ta.

Hắn chỉ biết dùng người ta yêu thương để uy hiếp ta hết lần này đến lần khác. Ta vừa muốn khóc vừa muốn cười, không biết sức lực từ đâu ra, chịu đựng đau đớn trên tay loạng choạng đứng dậy.

Mấy ngày đêm gấp gáp, đi đường mệt mỏi, kết quả lại là công dã tràng. Tinh thần và thân thể ta đều đã đến giới hạn, ngấp nghé bên bờ điên dại.

Trước một bước là vực sâu vạn trượng, sau một bước là núi đá treo leo, tiến thoái lưỡng nan.

Hắn cũng phẫn nộ giống như ta, nhưng trong tức giận lại xen lẫn nhớ nhung mà ta không hiểu.

Ta nhạy bén bắt được chút tình cảm phức tạp này, có lẽ là xuất phát từ lòng trả thù, ta không từ thủ đoạn muốn tàn nhẫn giẫm nát chân tình mong manh này của hắn.

"Cuộc sống nhục nhã này ta đã sống đủ rồi!"

"Nói tiếp." Hắn nhìn ta chằm chằm, giọng nói lạnh khiếp người.

"Lý Tư Diễm, ngươi hỏi ta câu hỏi ngu xuẩn này có ngây thơ hay không? Đúng, là ta tự mình trốn ra, ta chuẩn bị rất lâu rồi. Khi ta cùng ngươi ở hồ nước nóng, ở Phù Dung Uyển, ở trên giường, mỗi thời mỗi khắc đều nghĩ đến chạy thoát!"

Từ sau khi cha huynh qua đời, những đau đớn ta từng chịu, những

ép buộc ta từng nhịn, tất cả đều tích tụ trong lòng thành một đầm nước đắng. Bây giờ van vừa mở thì không thu lại được nữa.

"Ngươi biết bị kẻ thù giết cha chạm vào là cảm giác gì không? Để ta nói cho ngươi. Mỗi lần ngươi lâm hạnh ta đều khiến ta cảm thấy buồn nôn, khổ sở như dao cùn cứa tim. Có điều, dụ ngươi lên giường ta cũng coi như đáng giá, quả thật ngươi thả lỏng cảnh giác với ta. Ngươi cho rằng cẩn thận hầu hạ ta mấy lần thì có thể khiến cho ta không thể xa ngươi được sao? Ta còn chưa đê tiện như vậy."

Ta nghĩ Lý Tư Diễm cũng hiểu những điều này, nhưng hiểu rõ trong lòng chung quy vẫn khác so với nghe thấy ta nói ra rõ ràng những lời khó nghe như vậy. Ta hả hê nhìn hắn như bị lời của ta đâm xuyên qua tim phổi, đau đến khuôn mặt dữ tợn trắng bệch, trong mắt dần dần ngưng tụ tàn độc u ám dường như có thể nuốt sống cả trời đất.

Những khoảnh khắc dịu dàng ở chung vui cười giận hờn, vành tai chạm tóc mai, hoạn nạn có nhau kia, hắn hoàn toàn nhập tâm vào, còn ta thì mang theo ý đồ, hay cho một trò cười lớn.

Nhưng ta không hề quan tâm nỗi thống khổ của hắn. Nực cười! Từ khi bắt đầu chính là hắn từng bước ép buộc, làm người điều khiển trò chơi. Hắn có tư cách gì phô bày buồn vui trước mặt ta? Hắn không xứng!

Ta như người đàn bà điên chỉ vào hắn mà mắng: "Ngươi là một con súc sinh khoác long bào, giết năng thần, trảm Sử quan, việc ác vô tận, khiến người cười chê. Cho dù hôm nay ta bị ngươi bắt được, ta cũng không hối hận quyết định ban đầu. Cho ta lựa chọn nghìn vạn lần nữa ta cũng muốn rời khỏi nơi quỷ quái đáng chết kia!"

Hắn mặc ta chỉ vào mũi, thỏa thuê mắng to, cũng mặc ta níu lấy vết thương lần lượt cắm từng đao mới lên đó. Không biết bắt đầu từ câu nào, bi thương và phẫn nộ trong mắt hắn đều đã biến mất không thấy, thay vào đó là một loại trống rỗng vô tận.

"Nói xong chưa?"

Thật lâu sau, Lý Tư Diễm mở miệng nói.

Giọng nói bình tĩnh tột cùng, một chút trầm bổng cũng không có.

"Còn có gì để nói?" Ta ngước mắt nhìn bầu trời, như khóc như cười: "Chung quy là bản lĩnh ta kém cỏi, không trốn được ngươi. Ngươi muốn làm gì ta thì cứ làm đi."

"Chỉ có một việc, thù hận giữa ta và ngươi đừng có vạ lây người khác."

Lý Tư Diễm đứng đơ người ở đó, im lặng một hồi lâu.

Có lẽ là xác nhận trái tim đã vỡ nát, hắn nhếch miệng, cười không ra tiếng.

"Được."

Hắn nói: "Như vậy cũng tốt. Nàng khinh thường trẫm sủa gâu gâu bên chân nàng, vậy thì thử xem thủ đoạn khác của trẫm đi."

Chương 65: Chim trong lồng

Tiếng chim biển chói tai lướt qua trên cánh buồm. Một tay hắn xách cổ áo sau của ta lên, không chút nể tình quăng ta vào trong gian khoang thuyền lộng lẫy.

Ta bị ném lên mặt thảm Ba Tư dày dặn mềm mại, giãy giụa ngẩng đầu, chợt thấy trước mắt tối sầm. Ánh nắng rực rỡ bị Lý Tư Diễm chặn ngoài cửa.

Hắn đứng ngược sáng trước tấm bình phong, bật cười bất cần. Dung nhan vốn tà tứ anh tuấn thêm mấy phần yêu dã, trông giống một tên điên hàng thật giá thật hơn cả ta.

Hoặc giả, trước kia hắn đã nhẫn nhịn rất vất vả, rất cẩn thận trước mặt ta, còn bây giờ hy vọng xa vời của hắn đều tiêu tan, hắn không muốn tiếp tục nhịn nữa.

Lúc ta đang nhắm mắt lại chờ hắn áp dụng trừng phạt, hắn nhìn bàn tay nhuốm máu của ta, lấy ra một hộp thuốc bột, dùng đai lưng sạch sẽ cẩn thận quấn lại.

"Đừng làm bẩn giường." Hắn nói khẽ: "Nàng luôn khiến cho bản thân trầy da rách thịt, đây không phải là thói quen tốt."

Động tác của hắn rất nhẹ nhàng, ta lại không kiềm chế được rùng mình.

Sau khi làm xong xuôi, hắn lại lấy ra một bình thuốc khác, chậm rãi đổ ra một viên, đưa tới bên miệng ta.

Ta quay đầu đi, bị hắn cưỡng ép quay thẳng lại, bóp quai hàm ta nhét viên thuốc vào.

Hắn lạnh nhạt nói: "Nàng nói trẫm chạm vào khiến nàng cảm thấy buồn nôn, mỗi lần đều nhẫn nhịn uất ức mới chịu được, khiến trẫm cảm thấy rất đau lòng."

"Ngươi cho ta ăn cái gì?" Ta lờ mờ cảm thấy không đúng.

Hắn xoa môi ta, nói ngả ngớn mà mỉa mai: "Nàng nói xem? Nàng từng vẽ nhiều xuân đồ cho người ta như vậy, tinh thông chuyện nam nữ. Trẫm không cần nói cho nàng, nàng cũng có thể đoán được."

Ta như bị sét đánh, đầu óc trống rỗng.

"Lý Tư Diễm, ngươi..."

Hắn cong khóe miệng, nhìn như đang cười nhưng hai mắt trống rỗng không hề có ý cười. Hắn ngừng lại một chút, tiếp tục nói:

"Trước kia trẫm nể mặt nàng, chưa bao giờ nỡ dùng những thứ bát nháo với nàng, nhưng nàng khinh rẻ tấm lòng của trẫm, thà sống cuộc sống nghèo đến đi xin cơm cũng không muốn ở bên cạnh trẫm."

"Nếu trẫm làm thế nào cũng khiến nàng chán ghét, vậy thì để cho nàng xem xem cái gì gọi là không bằng cầm thú thật sự."

***

Sau khi ý thức được hắn dùng thứ gì với ta, bên tai ta như đốt lên một ngàn cây pháo trúc, nhiệt liệt nổ cho ta thương tích đầy mình.

Viên thuốc bát nháo kia không phải ta chưa từng nghe thấy, nghe nói có thể khiến cho nữ nhân trinh liệt nhất vẫy đuôi cầu xin. Nhưng ta chưa từng nghĩ tới một ngày nào đó sẽ có người nhét thứ này vào trong miệng ta.

Rốt cuộc hắn phải tự ti bao nhiêu, lại nhẫn tâm thế nào mới có thể

dùng loại thủ đoạn mang tính sỉ nhục nhất như bỏ thuốc này đối với ta!

Trong mắt ta toàn là ngọn lửa phẫn nộ sáng rực, cổ họng phát ra tiếng kêu to bi phẫn, khàn giọng cật lực mà mắng: "Lý Tư Diễm! Ngươi là thứ cặn bã đáng chém ngàn đao, súc sinh!"

"Có thể nhìn thấy dáng vẻ nàng cúi đầu, cho dù rơi xuống mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không thể siêu sinh cũng đáng giá."

Hắn từ trên cao nhìn xuống ta, vẻ mặt lạnh lùng như người cầm quyền trên vương tọa đang quan sát nô lệ bị xử cực hình.

Hắn không giành được tình yêu từ ta, vậy cũng chỉ có thể vận dụng quyền thế vô biên, nhổ từng chiếc gai trên người ta.

Về phần ta có đau đớn hay không, đây không phải chuyện hắn cần suy xét.

Hắn chỉ muốn làm nhục ta, chiếm giữ ta, dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất cho ta một lần giáo huấn mạnh mẽ, khiến ta không còn dũng khí phản kháng nữa.

Giờ phút này, sự điên cuồng và ngoan độc hiện rõ trên người hắn không còn gì nghi ngờ. Đúng vậy, đây mới thật sự là Lý Tư Diễm, không từ thủ đoạn khi chưa đạt được mục đích. Dù là lưỡng bại câu thương cũng tuyệt đối không chịu từ bỏ.

Ta hất bàn ra, gian nan dùng nắm đấm phá khóa lớn trên cửa. Nhưng máu thịt con người làm sao có thể lay chuyển sắt thép? Hắn cứ lạnh lùng nhìn ta thử nỗ lực vô ích đủ kiểu như vậy, chờ đợi ta bị tác dụng của thuốc cắn nuốt.

"Nàng yên tâm, thuốc này sẽ chỉ làm nàng sung sướng, dạy nàng vứt bỏ những thứ lễ nghĩa liêm sỉ vô dụng kia đi, tuyệt đối không khiến nàng bị thương." Hắn quay lưng đi, chậm rãi đi đến bên một

chiếc ghế mạ vàng vẽ hoa văn.

Hắn vén tà áo, chân dài vắt chéo ngồi xuống, chăm chú quan sát phản ứng của ta.

"Hắn là có hiệu quả rồi."

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve gò má ta.

Đúng vậy, có hiệu quả rồi.

Ta chỉ cảm thấy có một con cá nhỏ bơi khắp trong máu, bơi đến đâu chỗ đó bốc lên một cơn khô nóng không thể nào giải tỏa. Ta như rơi vào một tấm lưới lớn của mùa xuân, trong lưới ngột ngạt oi bức, mùi hương nồng tỏa khắp. Mùi hương này như khiến ta ốm, ta khẩn thiết, sốt sắng muốn tìm thuốc của mình.

Ý thức ngày càng mơ hồ, hô hấp ngày càng dồn dập, cơ thể ngày càng thoát khỏi khống chế. Ta mềm oặt trên mặt thảm lông mềm mại, ngẩng đầu nhìn nam nhân như thiên thần trước mắt. Trên người hắn thoang thoảng tỏa ra hương bạc hà, dường như chính là vị thuốc ta còn thiếu.

Trong mắt hắn phản chiếu hình bóng của ta. Mặt ta ửng đỏ, sóng mắt dập dềnh, mênh mang như một hồ nước xuân.

Bộ dạng thật ghê tởm.

Ánh mắt hắn đen như mực đậm, đầy vẻ lạnh lùng cố gắng ngụy trang, chỉ là vào khoảnh khắc chạm đến ánh mắt ta, trong mắt thoáng qua một vẻ bối rối khó mà nhận ra.

Áo trên vai ta đã trượt xuống. Hắn nhìn khoảng da thịt trắng bóc bên áo vải thô, cố gắng nhắm mắt lại.

Người mong nhớ ngày đêm đang ở trước mắt, trái lại "bồi hồi sợ

phút gần làng" lần này của hắn là thật sự muốn cho ta một giáo huấn suốt đời khó quên. Hắn vẫn giữ phong thái bễ nghễ thiên hạ, bình thản nói: "Lại đây, Anh Anh."

Ta gom nhặt chút tỉnh táo cuối cùng, cố chống người đứng dậy, thất tha thất thểu như con ma men bước đi hai bước lại đột nhiên ngã sấp xuống trước mặt hắn, đầu đè nhẹ lên giày rồng của hắn.

Ta nằm rạp dưới chân hắn, đôi chân dài thẳng của nam nhân vắt chéo trước mặt ta. Đai lưng da của hắn được mài đến sáng bóng, họa tiết rồng trên khóa ngọc trợn trừng trợn trạc, mang theo cảm giác ác nghiệt.

Lý Tư Diễm thấy ta bỗng dưng ngã xuống, cơ thể chấn động, vô thức vươn tay ra với ta: "Anh..."

Không ngờ, ta chợt mở bừng mắt, ra sức bóp cổ hắn.

"Mau cho ta thuốc giải!"

Ta cố nén khó chịu trong cơ thể, giọng nói nghèn nghẹt, nghiến răng nghiến lợi nói.

Hắn cụp mắt xuống, bị ta bóp cổ vậy mà trên mặt lại lộ ra vẻ cười bệnh trạng.

Hắn nhìn ta, dịu dàng nói: "Trẫm chính là thuốc giải của nàng."

Hắn chưa bao giờ kiên nhẫn đến thế, kiên nhẫn chờ tác dụng bá đạo của thuốc kia chầm chậm phát tán trong cơ thể ta, nhìn ánh mắt ta ngày càng mơ màng, eo ngày càng mềm, cuối cùng nức nở khóc thành tiếng, tay bóp cổ hắn dần dần thả lỏng ra, đổi thành mềm nhũn khoác trên bả vai hắn.

Ta quá khó chịu, tấm lưới trói buộc thân thể ta dường như hóa thành ngàn vạn con kiến nhỏ bò khắp người. Ý thức của ta mơ hồ,

trong đầu nổi lên cảm giác ngứa ngáy trống rỗng. Ta bi ai phát hiện mình cách Lý Tư Diễm càng ngày càng gần, nhìn hắn khẩn cầu, miệng phát ra lời nói mớ vô thức: "... Ngươi giúp ta... Ta khó chịu quá..."

Tiếng nói của hắn nhuốm đầy khát vọng nồng liệt, nhưng trong mắt lại có một vẻ đau thương nhàn nhạt. Hắn nâng mặt ta, nhẹ giọng hỏi: "Thẩm Anh, nàng có biết ta là ai không?"

Đương nhiên ta biết.

Trong làn nước dâng đầy khoé mắt, ta nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt hắn, mày kiếm mắt sáng, đuôi mắt cong cong. Một khuôn mặt anh tuấn biết bao, nhưng lại trở thành ác mộng khắc sâu nhất của ta.

Ta hận hắn.

Dựa vào đâu hắn vĩnh viễn cao cao tại thượng, ta cần ta cứ lấy đối với ta. Hắn cũng nên nếm thử đau đớn giống như ta, nếm thử nỗi đau khi một tia hi vọng duy nhất bị giẫm nát.

Một khắc trước khi ý thức hoàn toàn mất đi, ta biết mình khó thoát tai kiếp, ngược lại hận thù thấu tim, quyết sống mái một phen, ngẩng đầu ra sức hôn khóe miệng hắn.

Hắn khẽ giật mình, chưa kịp vui mừng thì nghe thấy giọng nói hàm hồ của ta, mang theo ác ý trả thù, oán độc nói: "Mạnh ca ca, muội biết là huynh, hôn muội..."

Trong khoảnh khắc này, dường như có một thanh băng nhũ cực lớn đâm vào trái tim hắn, tàn nhẫn giày xéo, cắt xẻo trái tim hắn đến máu thịt bầy nhầy.

Chỉ mấy chữ ngắn ngủi của ta đã kéo hắn từ thiên đàn xuống địa ngục Vô gián.

Thoáng chốc, cả người hắn cứng đờ như chết, chỉ có bờ môi run rẩy. Trong đau đớn như vạn trùng cắn tim, hắn vô thức định đẩy ta ra.

Nhưng ta không cho hắn như ý. Hắn càng thống khổ thì ta càng vui vẻ. Ta duỗi hai tay ra, cuốn lấy cổ hắn như con rắn, miệng dùng giọng nói quyến luyến nhất ta có thể nghĩ ra ghé vào tai hắn nói: "Mạnh ca ca, muội rất yêu huynh, muội muốn bên huynh cả đời..."

"Câm miệng!" Hắn khàn giọng gào to.

Hắn cũng thể nhịn được nữa. Ta chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, cả người ngã xuống mặt thảm. Hắn khống chế ta không có cách thức gì, máu nóng như có thể bốc cháy. Ta không cam lòng yếu thế, ra sức cắn xé, nhân lúc mình còn ý thức thà xả thân làm đạn dược cũng phải nổ cho hắn thương tích đầy mình.

Móng tay sắc xẹt qua lưng hắn để lại một hàng vết máu. Phải, bây giờ ta chẳng nghĩ gì nữa, ta chỉ muốn khiến hắn đau. Hắn có được thiên hạ thì có ích gì? Chỉ cần hắn còn thích ta, để ý ta thì ta vĩnh viễn nắm giữ vũ khí có thể tổn thương hắn.

Một bụng phẫn và hận hóa thành lưỡi kiếm mang theo khói đặc bắn ra từ trong miệng ta: "Mạnh ca ca, huynh có nhớ cuối hạ năm đó không, huynh dẫn muội đi Minh Nguyệt Lâu ngắm trời chiều. Huynh ở trên lầu cầu hôn muội, muội vui vẻ đồng ý..."

"Thẩm Anh, con mẹ nó nàng câm miệng cho ta!"

Vạt áo trước đột nhiên mát lạnh.

"Nàng còn nhớ đến hắn! Nàng lại vẫn nhớ đến hắn!" Giọng nói của Lý Tư Diễm đã méo mó, hận đến hai mắt đỏ ngầu như một con thú vật mất lý trí: "Ta ở trong cung hằng đêm không thể vào giấc ngủ, thu thập đồ của nàng, tu sửa mộ Thẩm thị, chỉ sợ Trung nguyên lúc nàng quay về thế gian không tìm thấy đường về nhà, nàng lại ở nơi thâm sơn cùng cốc này vẽ những thứ tà ma đó, còn nhớ đến tên trai

hoang của nàng!"

Ta mặc kệ hắn nói cái gì, chỉ cứ như nữ nhân phong trần ôm khách cười ngọt ngào lấy lòng, vừa cười vừa kéo đai lưng: "Mạnh ca ca, muội không cho phép huynh nói mình là trai hoang. Chúng ta là thanh mai trúc mã, hai nhỏ vô tư. Lúc muội vẽ xuân cung đều là nghĩ đến huynh đấy."

Trong tay chợt nhẹ, Lý Tư Diễm hung hăng rút đai lưng của ta, trói hai cánh tay ta vào cột giường. Buộc rất chặt, đai lưng màu xanh liễu siết vào thịt ta.

Ta uốn éo như một con rắn, giọng nói quyến rũ: "Mạnh ca ca, huynh nhẹ chút, Anh Anh đau quá."

Lời chọc giận còn lại bị hắn chặn toàn bộ trong miệng. Hắn bắt lấy cổ tay bị trói của ta, lấn người lên, động tác vừa hung vừa vội. Ta trợn to hai mắt, cổ họng phát ra tiếng gào thét vỡ vụn.

Hóa ra những gì lúc trước ta coi là tra tấn thực ra không đáng là gì, ở trên giường hắn đã đủ nhân nhượng ta. Hắn thật sự nổi khùng lên thì thủ đoạn giày vò nữ tử đủ khiến người ta dục sinh dục tử.

Mồ hôi hắn nhỏ xuống cổ ta, oán hận quẩn quanh trong không khí nhớp nháp. Đúng vậy, ta mịt mờ nhìn trần nhà, thân thể đã chết lặng từ lâu, tại sao ta và hắn lại trở thành loại quan hệ dị dạng này? Rõ ràng làm chuyện thân mật nhất, lại hận không thể nuốt đối phương vào bụng, không chết không thôi.

***

Lúc trăng lên giữa trời, hắn ôm ta ra khỏi khoang thuyền nồng nặc mùi xạ hương.

Mặc dù thuốc này mạnh nhưng thời gian duy trì không lâu. Lúc đến giữa chừng, ta đã tỉnh táo lại, cả người đau đến khó mà dùng ngôn

ngữ miêu tả. Hắn quá mạnh lại quá nhanh, phát tiết tất cả phẫn hận và không cam lòng của một năm nay. Hắn không còn bận tâm đến cảm giác của ta, hoàn toàn hóa thành một con dã thú nhe răng.

Ta lắc đầu khóc, ngón chân duỗi căng, mười ngón tay ra sức bám lấy thảm. Ta muốn thoát ra, nhưng sức lực của hắn lớn như vậy, hung ác như vậy, bàn tay thô ráp mà nóng hổi. Ta như một con chim gãy cánh không thể động đậy trong tay hắn, bị ép tiếp nhận sự phẫn nộ thô bạo của hắn.

Đó là một loại đùa bỡn khoa trương, bừa bãi, mang đến cảm giác nhục nhã của màn trời chiếu đất, gần như xé nát cả người ta. Ta khóc không thành tiếng, toàn thân run rẩy, từng xin hắn, xin hắn dừng lại, nhưng hắn vẫn im lặng không nói mà tiếp tục. Tất thảy lời cầu xin của ta bị hắn chặn lại.

Không biết qua bao lâu, yết hầu hắn phát ra một tiếng thở than thỏa mãn, nhưng trong âm thanh kia lại lẫn một chút nghẹn ngào khó phát hiện. Hắn cởi trói buộc trên cổ tay ta, ôm thân thể ta đầm đìa mồ hôi, lẩm bẩm nói: "Tại sao nàng cứ phải ép ta?"

Lúc trận lăng trì lớn này kết thúc, ta vẫn đang khóc, nhưng ngay cả khóc cũng khóc không ra tiếng, chỉ run rẩy trong cánh tay hắn, nghiêng mặt sang một bên, lặng lẽ rơi lệ.

Ta ép hắn sao? Buồn cười, từ đầu tới cuối đều là hắn ép buộc ta. Tại sao hắn có thể có mặt mũi nói ra câu này?

Phút yếu ớt kia thoáng qua rồi biến mất, hắn nhanh chóng ý thức được không thể lại mất kiểm soát lép vế trước mặt ta. Một khi hắn phơi bày nhược điểm ra với ta, chắc chắn ta sẽ tàn nhẫn đâm vào điểm yếu của hắn, nói ra càng nhiều lời khiến hắn mất khống chế.

Hắn nhắm mắt lại, trở về vẻ lạnh lùng trước đó.

Ta mệt mỏi ngẩng đầu nhìn hắn một chút. Mỗi đốt ngón tay đều như

bị bánh xe nghiền qua.

Tình trạng của hắn cũng không tốt, thay bộ quần áo trong xanh nhạt, dấu răng trên vai như ẩn như hiện, ngực còn để lại mấy vết máu sắc, tất cả đều là ta cào ra lúc khó có thể chịu đựng.

Hắn mang một thân vết thương này vuốt ve khuôn mặt ướt nhẹp của ta, thoa thuốc cho ta, nhẹ hôn ta mang tính trấn an, phát ra tạp tâm khe khẽ.

Động tác dịu dàng nhưng lời nói ra sao mà tàn nhẫn: "Như vậy đã không chịu nổi? Trẫm chuẩn bị nhiều thủ đoạn như vậy, còn chưa kịp thử từng cái đâu."

"Ngươi hài lòng chưa?"

Ta nhẹ giọng hỏi.

Ta còn nhớ rõ tình hình lúc đó, ta yếu đuối vô hại, nức nở nghẹn ngào phơi bày trước mặt hắn, bộ dạng mặc người ta xâu xé.

Hắn biết ta không yêu hắn, lại vẫn thảm hại mà quấn lấy ta.

"Hài lòng chưa? Nhìn người khinh thường ngươi quỳ gối trước mặt ngươi như con chó, xin ngươi đùa bỡn. Thế nào, ta dùng thuốc xong cảm giác tốt hơn lúc trước phải không?"

Ánh mắt hắn lập tức lại trở nên hung ác vô cùng.

"Cần gì phí công như thế, chi bằng ngươi rót thẳng cho ta loại thuốc khiến người ta vô tri vô giác, mặc ngươi chi phối, chẳng phải càng sảng khoái hơn sao?" Ta châm chọc yếu ớt nói: "Ngươi thật khiến ta buồn nôn."

Lòng ta như một mảnh đất khô cằn từng bị hỏa hoạn thiêu rụi. Nào

là tôn nghiêm, nào là thể diện đều bị một viên thuốc nho nhỏ đánh cho nát bấy.

Nhớ lại những hình ảnh vụn vỡ phóng túng kia, ta như đang nhìn một người khác qua tấm gương, có một loại cảm giác hoang đường cực mạnh.

Nhìn xem, nữ nhân này phóng đãng như thế, hạ tiện như vậy, liều mạng quấn lấy nam nhân như kỹ nữ đang lấy lòng ân khách quyền cao chức trọng, nhưng tại sao nàng ta lại mang khuôn mặt của ta?

Ta bật cười: "Lý Tư Diễm, tại sao ngươi không cho ta uống thuốc tránh thai? Ngươi muốn cho một nữ nhân phản bội ngươi sinh con của ngươi sao?"

Hắn nhận hết lời trào phúng của ta, im lặng không lên tiếng, chỉ ôm ta thật chặt, xem ra cũng không muốn giải thích cái gì.

Có lẽ người ta ở bên cạnh hắn, hắn đã đủ thỏa mãn rồi. Bị châm chọc vài câu thì có sao? Coi như là tình thú đi.

Lúc mưa rào mới nghỉ, tảng đá trên đê dời đi, nước tràn ra bờ ao, hắn cầm tới một chiếc gối mềm kê dưới mông ta, bàn tay nóng hổi đặt trên bụng ta, ánh mắt hơi tối.

Cho đến một canh giờ sau, hắn mới ôm ta đi thùng tắm rửa sạch.

Quá trình rửa sạch đương nhiên cũng rất nhục nhã, chỉ có điều khi đó ta đã hoàn toàn hôn mê, không nhận thức được. Lúc tỉnh lại, trên người đã mặc quần áo khô ráo mềm mại, ngoại trừ đau thì không có cảm giác khác thường.

Nhưng ta vẫn nhớ chiếc gối đầu kia. Ta biết, đó là mẹo để nữ tử thụ thai.

Nói cách khác, lần này ta không đòi được thuốc tránh thai.

Ta nhìn chằm chằm hắn hỏi: "Ngươi có ý gì?"

Lý Tư Diễm thản nhiên nói: "Phạm thái y đã âm thầm xem rồi, nói một năm nay thân thể nàng được bồi dưỡng rất tốt, đủ để có con."

"Ngươi bảo ông ta theo dõi ta?" Ta cắn răng nói.

Hắn cong môi cười một tiếng: "Không thì sao? Nàng cho rằng dựa vào nàng và một tiểu nha đầu gầy trơ xương kia của nàng, còn có một tú tài ngu xuẩn là có thể trốn được truy tìm của trẫm?"

"Con thuyền nát kia vừa chạy đến Tương châu, Kim Ngô Vệ đã phát hiện tung tích của nàng. Là trẫm nhân từ để nàng ngắm cảnh Hoàng Hà thêm mười ngày, để nàng đến bến Đông Tân."

"Nhân từ?" Ta nói lạnh lẽo: "Thà rằng ngươi xuống ta với ta ở Tương châu."

Hắn tự giễu nói: "Bắt nàng ở Tương châu quá không thú vị, cắt đứt hi vọng vào thời khắc cuối cùng mới là tuyệt vọng nhất. Nhìn xem trẫm hiểu nàng bao nhiêu, từ lâu đã đoán được nàng muốn đi xa, cố ý chuẩn bị thuyền biển chờ. Quả nhiên, trong mấy chục con thuyền ở Đông Tân, nàng chỉ lên chiếc này. Nếu nàng đã tự chui đầu vào lưới, đương nhiên trẫm vui lòng nhận."

Ta nhắm mắt lại.

Hắn đã tính toán sẵn tất cả từ trước... Ta sẽ đi bao xa, sẽ lên thuyền nào, sẽ có phản ứng gì... Ta gắng sức bay như thế nào cũng không bay ra khỏi Ngũ Chỉ sơn của hắn.

Hắn ôm ta, ngưng mắt nhìn bắp chân trơn bóng của ta dưới váy trắng, ngón tay lưu luyến không rời trên đầu gối ta.

"Nàng biết không? Khi tin tức của nàng truyền vào Trường An, trẫm

ngày đêm không ngủ, cưỡi con ngựa nhanh nhất chạy tới đường Hà Bắc. Trong năm ngày đó, có một ngày ban đêm cũng sáng trong như đêm nay, lúc ấy trẫm nghĩ rằng lần này nhất định phải đánh gãy chân nàng, để nàng không thể đi được nữa."

Sắc mặt ta bỗng chốc tái mét.

"Đừng, ngươi muốn làm gì? Lý Tư Diễm! Ngươi tỉnh táo một chút."

Ta cảm nhận được sức lực tác động trên đầu gối càng lúc càng lớn, chỉ cần dùng thêm mấy phần lực nữa nơi đó sẽ hoàn toàn gãy. Ta không màng thân thể suy nhược, hoảng sợ trốn đi chỗ khác. Hắn thật sự muốn bẻ gãy chân ta! Trời ơi!

Hắn lấn người lên, vẻ mặt không vui không buồn.

"Sẽ không đau..." Hắn che kín đôi mắt ta: "Trẫm sẽ cho nàng dùng thảo ô tán..."

Ta khóc lóc sụp đổ, khóc mãi không ngừng, hất bàn tay vướng víu của hắn ra, nắm chặt lấy vạt áo trong của hắn: "Đừng mà, Lý Tư Diễm, ta không muốn làm người què."

Hắn chăm chú nhìn thẳng đôi mắt ta rơi lệ hồi lâu.

Ta không biết phải làm như thế nào, đột nhiên nhớ tới cảnh tượng năm đó ở trong ngục, thế là nhào tới ra sức ôm lấy hắn, bờ môi dính nước mắt dán lên khuôn mặt hắn một cách không có trật tự.

"Xin ngươi, đừng như vậy. Về sau ta sẽ nghe lời, đừng động tới chân ta..."

Ta cố gắng để mình khóc nhu nhược đáng thương hơn nữa, đầu vùi vào cổ hắn, bộ dạng thống khổ khôn tả.

Tính cách Lý Tư Diễm tàn khốc, sát phạt quyết đoán. Hắn nói muốn

đánh gãy chân ta, vậy chứng minh hắn thật sự muốn làm như vậy.

Nỗi sợ hãi bắt đầu bành trướng chiếm cứ mỗi một góc trong lòng ta. Ta không sợ chết, nhưng vô cùng sợ hãi quãng đời còn lại làm người tàn tật.

Nước mắt rơi từng giọt lên bả vai hắn. Ta nghẹn ngào cầu xin hắn tha cho ta, xin hết lần này đến lần khác, đời này chưa bao giờ ăn nói khép nép như vậy.

Nghe tiếng khóc nức nở của ta, bàn tay hắn nắm ở đầu gối ta dừng lại.

Ta vội vàng rút cái chân đáng thương của ta về, giấu tiệt trong váy.

Hắn dùng sức xoay mặt ta lại, nhìn chằm chằm khuôn mặt ta khóc lem luốc như mèo hoa một lúc, bỗng nhiên cầm bình thảo ô tán đặt bên người lên ném mạnh ra ngoài.

Ta sợ vỡ mật, hét lên một tiếng, cơ thể vô thức co rụt lại.

Hắn cười khẩy nói: "Bây giờ biết sợ rồi? Lúc nàng bỏ đi đâu phải bộ dạng đáng thương này. Nhất định phải để trẫm ép nàng đến mức này, nàng mới bằng lòng xin tha sao?"

Ta không nói lời nào, chỉ khóc, khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem khắp mặt.

Hắn giận sôi lên, nổi cáu quát ta: "Đừng khóc nữa! Có gì phải khóc? Trẫm còn chưa thật sự bẻ gãy chân nàng đâu!"

Ta khóc nấc nói: "Rõ ràng vừa nãy ngươi dùng lực rồi, đã bóp đỏ rồi!"

Đừng nghĩ lừa được ta, vừa rồi hắn thật sự đã chuẩn bị bóp gãy đầu gối ta, ngay cả thảo ô tán cũng chuẩn bị sẵn. Chỉ là bị ta quấy

nhiễu, quấy nhiễu đến phiền lòng mới không ra tay độc ác.

Mặc dù không biết vì sao hắn đột nhiên ngừng lại, nhưng quả thực ta có cảm giác may mắn sống sót sau tai nạn.

Lý Tư Diễm quay lưng đi, hít thở lấy lại bình tĩnh một lúc lâu mới lại đi tới, ôm ngang ta lên, quay về trong khoang thuyền.

Trong khoang thuyền đã thu dọn xong, những quần áo đồ vật ngổn ngang đã được mang đi hết, thay chăn gối mới, mở cửa sổ thông gió. Chỉ có thảm không tiện xử lý, còn dính một chút mùi nhàn nhạt.

Ta đã sinh ra bóng ma với không gian này. Lý Tư Diễm vừa mới thả ta xuống, ta đã dùng cả tay lẫn chân bò vào góc giường, ôm lấy chăn, chỉ lộ ra một đôi mắt khủng hoảng, sợ hãi nhìn hắn.

Lý Tư Diễm khoác thêm áo dài, buộc tóc, cầm ấm trà lên rót chén nước một mình uống.

Hắn nhìn bày biện xa hoa xung quanh, còn có ta run lẩy bẩy, cơn giận đột nhiên bùng nổ.

"Có phải nàng cảm thấy trẫm buồn cười hay không?" Ánh mắt hắn u ám đáng sợ, có lẽ là xuất phát từ sự thất vọng với bản thân, hắn lại giơ tay quăng vỡ một chiếc chén: "Chỉ cần nàng vừa khóc thì chuyện gì cũng có thể theo ý nàng, giống như con chó nàng nuôi đúng không?"

Ta cảm thấy rất là hoang đường.

Chó nhà ai nuôi lại kéo chủ nhân lên giường chứ?

"Sao ta lại không phải chim hoàng yến ngươi nuôi? Ngươi đánh rơi tổ của ta, nhổ lông cánh ta để nhốt ta vào trong lồng cho tiện mỗi ngày vuốt ve chơi đùa." Ta nói khẽ.

"Đúng." Hắn tự giễu nói: "Trẫm mới là chủ nhân."

Đúng chứ?

Để tìm ta mà hắn lật tung thiên hạ. Ta cũng không biết rốt cuộc là một con chó tang gia đang điên cuồng tìm kiếm chủ nhân hay là một chủ nhân phẫn nộ đang cố gắng tìm chim nhỏ hắn nuôi về.

"Trẫm phải làm chuyện chủ nhân nên làm."

Hắn lẩm bẩm nói như đang thuyết phục chính mình.

Hắn đứng dậy, chân dài bước qua mảnh vỡ lưu ly dưới đất. Những mảnh vỡ kia phản chiếu ánh sáng lấp lánh, hắt lên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của hắn.

Âm thanh mắng chửi thống khổ vụn vỡ phiêu du trên sông, lại là một đêm không ngủ.

Chương 66: Chó điên hành nghề

Hắn như phát điên không biết mệt mỏi. Ta ngất đi lại bị hắn lay tỉnh, như bấp bênh chìm nổi trên biển cả nhưng mãi không đến được bờ.

Lúc này ta mới hiểu trong thoại bản nói bị làm đến không xuống được giường là có ý gì. Loại chuyện này... lại có thể thật sự khiến cả người không có một chút sức lực, chỉ có thể nằm giữa đệm chăn như một con búp bê vải rách.

Kẻ đầu têu xem ra cũng có chút mỏi mệt, nhưng trong mỏi mệt của hắn xen lẫn thỏa mãn đạt được ước muốn.

Nam nhân sau khi xong việc đa phần tinh thần sảng khoái, Lý Tư Diễm cũng không ngoại lệ. Hắn thấy ta bị hắn giày vò quá quắt, rốt cuộc vẫn có chút thương hại, thế là mềm giọng khe khẽ nói: "Trẫm làm quá dữ sao?"

Mí mắt ta nặng trĩu, chẳng mấy chốc đã ngủ mê man. Trong mơ, ta thoáng thấy tiếng nước, hình như là hắn đang ôm ta tắm qua. Sau khi thong thả tắm cho ta thơm tho sạch sẽ, hắn lại quấn ta vào trong vải vóc đắt đỏ mềm nhẹ như mây.

Một đêm say sưa không mộng mị. Ta quá mệt mỏi, ngủ một mạch đến hoàng hôn hôm sau.

Lúc tỉnh dậy trên người nhẹ nhàng khoan khoái, đã mặc bộ áo trong mới. Lý Tư Diễm ngồi trước một chiếc bàn cách đó không xa, cầm biểu chương trong tay ngưng mày suy nghĩ.

Hồi lâu, hắn cầm bút son lên, phê một chữ "chuẩn".

Lúc vô tình ngẩng đầu nhìn thấy ta tỉnh lại, hắn khẽ giật mình, thân thể hoạt động trước đầu óc, trông mong đi tới chỗ ta, nói: "Nàng

tỉnh rồi, có đói không?"

Một giây sau, hình như chính hắn cũng ý thức được hành vi của mình có chút... hèn, như vội vã tới hầu hạ ta vậy, thế là khẽ đằng hắng một tiếng, ưỡn thẳng sống lưng, nói: "Trẫm tìm về áo cũ của nàng, thoạt nhìn còn mặc được."

Ta nhíu mày, cúi đầu nhìn bộ đồ mới trắng tinh trên người, cảm thấy đầu óc người này hình như có bệnh tật gì.

Hắn muốn tỏ vẻ bây giờ hắn không hề quan tâm ta sao? Hắn nghĩ ta sẽ tin chắc?

Hồi tưởng lại sau hai lần khoan khoái trước, hắn lấy gối kê dưới lưng ta hình như đang trông đợi có đứa con cùng ta... Ta càng chắc chắn hắn còn đang hi vọng xa vời ta có thể hồi tâm chuyển ý, chỉ là tạm thời chưa muốn thừa nhận mà thôi.

Lý Tư Diễm thấy ta không có phản ứng, chỉ ngồi ở đầu giường suy nghĩ thất thần, hắn căng thẳng lên thấy rõ, khẽ giọng sai bảo nội thị bên ngoài khoang thuyền đi mời thái y, chuẩn bị đồ ăn các thứ. Nội thị nhận lệnh rời đi, rất nhanh, một bữa ăn tinh xảo và Phạm thái y đầu đầy mồ hôi cùng được đưa đến đầu giường ta.

Phạm thái y muốn nói lại thôi, ta đoán ông ta muốn nói không thể túng dục quá độ... Nhưng nhìn sắc mặt Hoàng đế, cuối cùng ông ta vẫn không dám, chỉ nói: "Phải chú ý nghỉ ngơi lấy sức, quyết chớ có tiêu hao sức khỏe."

Hắn là Lý Tư Diễm nghe hiểu, nhưng nhìn bộ dạng của hắn, hắn cũng không có ý định tuân thủ lời dặn của thầy thuốc.

Giày vò qua đi, Lý Tư Diễm lấy ra một dây xích vàng mảnh đi đôi với hai chiếc xiềng chân nho nhỏ, cột chúng vào cổ chân ta trong tiếng kháng nghị yếu ớt của ta.

Hắn hết sức hài lòng với kiệt tác của mình, mềm giọng an ủi: "Đừng sợ, quen rồi là được."

Hắn nhìn xích chân vàng óng ánh tôn cổ chân ta càng thêm trắng trẻo đáng yêu, yết hầu hắn chuyển động, ngón tay nhẹ nhàng đặt lên bắp chân của ta.

Ta hung hăng đá hắn một cước, giọng khàn khàn nói: "Cút, đừng chạm vào ta!"

Hắn biết ta đột nhiên bị cầm tù, tạm thời không thể chấp nhận được, tự giác thông tình đạt lý nói: "Được, vậy trẫm đi trước..."

Hắn còn chưa dứt lời, lại một quả cầu hương bay vút về phía hắn: "Cút!"

Lý Tư Diễm sầm mặt đứng tại chỗ một lúc, sau đó "hừ" một tiếng, biết điều rời đi. Ta đầu bù tóc rối như bà điên, mắt nhìn chằm chằm xích chân, gần như trừng ra máu.

Xích chân kia chế tác tinh vi, bên trong còn lót vải mềm mại, cũng không biết là từ chất liệu gì chế thành mà kiên cố như sắt đá. Ta dùng tay kéo, dùng răng cắn, dùng đồ đạc mài, nhưng làm thế nào cũng không thể cởi bỏ nó.

Lý Tư Diễm quay về khoang thuyền đưa đồ ăn cho ta, phát hiện ta như con chuột hang thử mài đứt nó, vẻ mặt lập tức lạnh xuống. Trong một đêm, tất cả kim loại hơi cứng trong khoang thuyền đều biến mất, mà là đổi thành vật liệu gỗ hoặc là bông tơ có tính dẻo.

Các cung nữ nơm nớp lo sợ xử lý việc đổi chất liệu đều là gương mặt ta quen thuộc: Túc Tịch, Huệ Nguyệt, Thiền Nhi, Hổ Dược Nhi... Ta mím môi ngồi trên giường, rụt cổ chân đeo xiềng xích về một chút, sợ để bọn họ nhìn thấy bộ dạng chật vật, bị người ta quản chế này của ta.

Lý Tư Diễm thấy được, lạnh lùng chê cười nói: "Hà tất phải che giấu? Cung nhân nơi này, quan lại Trường An, lê dân bách tính bên ngoài, ai mà không biết Thẩm Anh nàng là nữ nhân của trẫm? Trừ khi trẫm chết, nếu không nàng đừng mơ bước ra chỗ này một bước."

Ta im lặng, cũng lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn trong chốc lát, bỗng nhiên vung dây xích mảnh trên mắt cá chân lên quấn vào cổ.

Nam nhân cách đó không xa chợt biến sắc, gân xanh trên trán nổi lên, xông tới trước mặt ta nhanh như chớp, nắm chặt lấy cổ tay ta.

Ta cụp mắt xuống, ánh mắt dừng trên bàn tay hắn đang run nhè nhẹ - Hắn đang sợ.

Sợ ta không màng mà chết đúng không?

Hắn thô bạo giơ tay ta lên quá đỉnh đầu, dữ tợn nói: "Còn dám có suy nghĩ này, trẫm lập tức làm nàng ngay trước mặt bọn họ! Nàng cứ thử xem."

Thân thể Túc Tịch và Huệ Nguyệt không hẹn mà cùng run lên một cái.

Hoàng đế nổi trận lôi đình, dù là các nàng đã quen nhìn sóng to gió lớn cũng cảm thấy đáng sợ tột cùng.

Mà ta... ta không sợ chút nào. Ta nổi giận giãy ra khỏi khống chế của Lý Tư Diễm, một cái tát đánh lên khuôn mặt tuấn tú kia ngay trước mặt bọn họ.

"Bốp" - Tiếng bạt tai giòn giã dứt khoát. Nam nhân bị đánh nghiêng đầu sang một bên, tóc trán rủ xuống che khuất hai mắt, ta không nhìn rõ ánh mắt của hắn.

Nhưng đại khái có thể đoán được... Hắn là rất tức giận.

Ta lạnh lùng nói: "Rác rưởi."

Túc Tịch Huệ Nguyệt đã sợ ngây người.

Trước kia ta cũng cực kỳ lỗ mãng, nhưng chưa bao giờ giống như bây giờ, nói tát là tát, thái độ lạnh lùng vô tình.

Lý Tư Diễm chậm chạp quay đầu, đưa tay sờ vị trí bị ta đánh, vậy mà lại phát ra một tiếng cười khẽ ngắn ngủi.

Trên mặt hắn mang theo nụ cười điên cuồng dữ tợn, nói với Túc Tịch Huệ Nguyệt: "Trông chừng nàng."

Dứt lời hắn nhìn ta một cái thật sâu, quay người bỏ đi.

Chẳng mấy chốc, cửa khoang bị đá văng ra, một bóng người bị quăng mạnh vào trong khoang thuyền như cái bị rách. Ta sợ đến nắm chặt chăn giường. Lý Tư Diễm sải bước đến, cởi áo choàng trên người xuống bọc ta lại.

Ta mờ mịt thò đầu ra từ trong áo choàng, ánh mắt dừng lại trên bóng người bất tỉnh nhân sự kia, đột ngột hô to một tiếng: "Trương Chí?"

Y phục vải bố xanh mặc trên người người này cực kỳ quen, chẳng phải là chiếc hồi trước Tham Vi từng vá đấy sao?

Thế nhưng Lý Tư Diễm bắt hắn tới làm gì!

Ta còn đang trong cơn sợ hãi, Lý Tư Diễm đã gọi nội thị tới đè tay chân Trương Chí lại, đoản kiếm bên hông rút ra khỏi vỏ, đâm về phía bàn tay hắn.

"Đừng!" Tiếng gào của ta tê tâm liệt phế.

Mũi kiếm hơi chếch đi, đâm vào mặt thảm bên cạnh tay hắn.

Lý Tư Diễm ném đoản kiếm đi, nắm lấy cằm ta cười lạnh nói: "Nàng đánh trẫm, mắng trẫm đều không sao cả, nhưng nếu còn để trẫm biết nàng cầm dây xích thắt cổ, vậy thì những bằng hữu của nàng ở Minh châu, ở Trường An, đừng mơ có ai sống sót!"

Nước mắt của ta gần như lập tức lăn xuống, cắn một cái lên bả vai hắn, răng nanh găm vào cơ bắp rắn chắc của hắn, máu uốn lượn chảy xuống.

Bả vai hắn chồng chất vết thương, tất cả đều là dấu tay và dấu răng của ta.

"Ta hận ngươi! Ta hận ngươi!" Ta khóc la.

"Nàng hận trẫm đi." Hắn ôm chặt ta, lẩm bẩm nói: "Hận cũng là một loại tình cảm."

***

Từ đó về sau, mỗi ngày hắn đều sẽ tới gian khoang thuyền này. Ta làm loạn với hắn, mắng hắn, đánh hắn, ném đồ đạc đập hắn, hắn lại chỉ mặc ta gây rối, chờ ta không còn sức lực sẽ đè ngã ta lên giường, làm chuyện gần đây hắn cố chấp nhất.

Vẻ mặt hắn bình tĩnh trước sau như một, chỉ có lúc ở trên giường làm dữ hiếu chiến mới có thể biểu lộ ra một chút cảm xúc. Hắn vẫn có oán giận với ta, hắn chẳng hề không quan tâm như vẻ bề ngoài.

Giằng co như vậy không biết bao nhiêu ngày, ta đã không còn tâm sức đi đối kháng hắn. Hắn đến hay đi, ta đều ngơ ngác nhìn trần nhà. Ta tưởng là như vậy có thể khiến hắn cảm thấy an tâm, không ngờ rằng Lý Tư Diễm bị bộ dạng cá chết này của ta làm tức giận không nhẹ. Ngay cả vẻ ngoài lạnh lùng cũng không giữ được nữa, hắn tức hồng hộc lay bả vai ta nói: "Thẩm Anh! Nàng đừng tưởng

làm ra vẻ thế này là có thể khiến trẫm ngán, không có tác dụng với trẫm đâu!"

Ta đờ đẫn nằm nghiêng trên giường, mặc hắn dựng eo ta thành một độ cong suy sụp, lại từ đằng sau nắm chặt lấy tay ta... Làm sao ta không biết như vậy không có tác dụng chứ? Nhưng chỉ là ta mệt mỏi mà thôi.

Ta như vậy làm sao có thể làm ra phản ứng khiến hắn hài lòng đây?

Dường như hắn nhận ra có điều không đúng, chậm rãi dừng động tác lại, ngược lại càng dịu dàng liếm láp dụ dỗ như đang cố gắng khơi dậy nhiệt tình của ta, nhưng cho dù hắn cẩn thận hầu hạ như thế nào, ta đều không hề có phản ứng như một con cá chết.

Hắn lại dần dần tức giận, thô bạo ôm ta đến mép giường, bóp eo đâm làm dâm loạn, cố ý phóng túng hành vi như đang giận dỗi với ta.

Giường lớn lung lay vang tiếng cọt kẹt. Mồ hôi hắn nhỏ xuống cổ ta, trong ý thức mơ hồ, hắn cáu kỉnh ép ta ngửa mặt lên nhìn hắn. Ta mờ mịt quay đầu đi, vừa mới quay được nửa chừng, trước mắt đã tối sầm, mất đi mọi ý thức.

Không biết sau bao lâu, ta chậm chạp tỉnh lại, thấy Lý Tư Diễm mặc áo đơn, thân cao như ngọc đứng trước mặt ta.

Sắc mặt hắn u ám gần như có thể nhỏ ra mực.

"Tỉnh rồi?" Hắn nói: "Lại đây, uống bát canh này đi."

Ta nhận ra canh này. Cái này là bài thuốc bí truyền độc nhất vô nhị của Phạm thái y, thập toàn đại bổ, tư âm tráng dương, đặc biệt là chuyên trị hạ đường huyết.

Ta chậm rãi ngồi dậy, chăn trượt xuống, cúi đầu nhìn mới phát hiện

trên người đã được hắn mặc lên một bộ quần áo trong đơn bạc. Chắc là sau khi ta hôn mê, Phạm thái y đã tới khám cho ta.

Có điều, hắn là ông ấy không khám ra ta có bệnh tật gì. Nếu như có, Lý Tư Diễm sẽ không bình tĩnh như bây giờ, còn cho ta uống canh bổ.

Ta nhìn bát canh bổ bốc lên mùi thuốc nồng, cúi đầu nói: "Ta không uống."

Hắn lạnh nhạt nói: "Không muốn uống? Muốn hành hạ mình chết, để lại cho trẫm một bộ thi thể?"

Ta ngồi ở đầu giường, không nói chuyện.

Hắn bình tĩnh cười vặn vẹo một tiếng: "Đừng mơ. Không có sự đồng ý của trẫm, Diêm Vương cũng không dám nhận nàng."

Dứt lời, tự hắn cầm bát uống một ngụm, nghiêng người mớm vào trong miệng ta, rót hết cho ta vị thuốc đắng lẫn hương bạc hà nhàn nhạt trên người hắn. Ta sặc đến ho khan dữ dội.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng ta, khẽ khàng nói: "Tại sao nàng luôn không ngoan? Rốt cuộc bướng bỉnh với trẫm có chỗ nào tốt? Dù sao chịu thiệt cũng chỉ là nàng mà thôi."

"Ta chịu thiệt, vậy còn ngươi?"

Ta cố nén cơn ho khan, gian nan đứng dậy, lộ ra một nụ cười chế nhạo: "Ngươi thích ta, ta lại nhiều lần vứt bỏ ngươi như giày rách. Tính ra, giữa ta và ngươi, trái lại là ngươi chịu thiệt nhiều hơn."

Ta ném bát canh đi thật xa, lạnh giọng cười trong ánh mắt ngày càng lạnh lẽo của hắn: "Bắt ta, nhốt ta, cưỡng bức ta, ngoại trừ những điều này ngươi còn biết cái gì? Đáng đời ngươi đều bị những người quan trọng trong sinh mệnh ngươi vứt bỏ không chút do dự.

Lý Tư Diễm, ngươi chính là một kẻ khốn kiếp chỉ biết dùng thủ đoạn. Cho dù cả đời ta đều phải sống phụ thuộc người khác, ngươi cũng đừng hòng khiến ta thuận theo ý ngươi!"

"Bốp, bốp, bốp" - Hắn ung dung vỗ tay.

Sắc mặt chưa thay đổi, nhưng trống rỗng trong mắt hắn ngày càng rõ ràng.

"Nàng nói nàng sẽ không thuận theo trẫm? Thế nhưng mà Anh Anh, trẫm có biện pháp khiến nàng nghe lời, chỉ là không nỡ dùng với nàng mà thôi."

Hắn tự giễu nhắm mắt lại: "Đừng nhìn trẫm như vậy, khiến trẫm giống như một trò cười đáng thương."

Lý Tư Diễm là một người cứng đầu, hắn không có trái tim pha. Có lẽ bởi vì chính hắn cũng rất chán ghét bản thân, hắn thường thường mặc ta chửi rủa, cũng khen ngợi ta mắng rất đúng.

Nhưng hình như lần này lại khác.

Người đàn ông này dường như đã bị ta đâm đau.

Ta ngập ngừng dừng lại tiếng mắng, nhíu mày quan sát hắn, không biết trong lòng hắn có mưu đồ gì.

Nhưng bản năng của ta cảm nhận được nguy cơ.

"Cũng tốt." Hắn nói: "Vốn dĩ không hạ được quyết tâm làm chuyện tàn nhẫn, bây giờ cũng có lý do rồi. Đúng lúc trẫm có một số việc muốn hỏi nàng, hôm nay cùng nhau làm đi."

Hắn cụp mắt xuống, cầm bát canh tinh xảo kia đi, sau đó cởi xuống một chiếc chìa khóa nhỏ trên cổ, bắt lấy chân ta, nhẹ nhàng tháo chiếc xiềng chân xinh đẹp kia ra.

Khoảnh khắc xiềng chân mở ra, chuông cảnh báo trong lòng ta chợt reo vang, không thể cố giả bộ giương nanh múa vuốt được nữa, nỗi sợ hãi lại chiếm cứ tâm hồn ta. Ta bất chấp bò dậy chạy vội ra ngoài, lại bị hắn kéo lấy mắt cá chân lôi về.

Ta ngã trên mặt thảm Ba Tư mềm mại. Cổ họng phát ra tiếng kêu to không rõ. Móng tay cào qua trước ngực hắn, moi rách da, để lộ thịt trắng hếu, giọt máu rơi xuống tí tách như chuỗi hạt sứt chỉ.

Hắn đều cứng rắn mà chịu.

Trước mắt một trận trời quay đất cuồng. Vào lúc ta chưa kịp phản ứng, ta đã bị hắn khiêng trên bả vai.

"Ngươi làm gì!" Ta bất giác kêu lên sợ hãi.

Hắn không trả lời ta, khiêng ta đi đến giá sách bên cạnh, rút ra vài cuốn sách, tìm thấy một cơ quan bí mật.

Ngón tay hắn ấn xuống, theo đó là một tiếng vang nhỏ, tấm ván gỗ bên cạnh cửa khoang chầm chậm mở ra, để lộ một cầu thang thật dài.

Cuối cầu thang là một vùng tăm tối.

Ta nhìn vách đá quen thuộc kia, bờ môi lại run rẩy, nắm đấm không có sức nện liên tục vào lưng hắn, thê lương kêu lên: "Lý Tư Diễm! Ngươi không thể đối xử với ta như vậy!"

Nắm đấm kia đánh lên tấm lưng rắn chắc của hắn như là gãi ngứa. Lý Tư Diễm không hề quan tâm tới sự phản kháng của ta, khiêng ta đi thẳng xuống thềm đá, tiến vào một gian nhà tù âm u.

Mọi thứ trong nhà tù đều bày biện giống lao ngục Ngự Sử Đài, chỉ là...

Chỉ là đồ vật treo trên vách lại khác, không phải loại roi da côn sắt, mà là một vài công cụ cổ quái, hình dạng giống dùi giống châm, nhìn không ra công dụng.

"Răng rắc" - Hai chiếc vòng sắt khóa cổ tay ta. Lý Tư Diễm thong thả buộc đai lưng, đôi mắt hồ ly lạnh lùng nhìn ta.

Tay ta bị khóa lại, cả người chỉ có thể ngồi quỳ chân trên giường đá. Cơ thể không chỗ nương tựa, run rẩy dữ dội. Trong cơn sợ hãi sinh ra phẫn nộ, ta nói giọng khàn khàn: "Đây chính là điều ngươi muốn sao? Ta phạm lỗi sai gì để ngươi làm nhục ta như vậy!"

Hắn bật cười một tiếng: "Nàng luôn luôn như vậy, thuận theo chưa được thời gian một nén nhang đã lộ nguyên hình."

Nói nhảm! Ngươi bị một kẻ tâm thần treo trong nhà đá, ngươi có nguôi tức được không!

Ta căm hận nói: "Giết người chẳng qua chỉ là đầu chạm đất. Ta đã bị ngươi làm nhục đến mức này, ngươi còn chê không đủ sao!"

"Đương nhiên không đủ."

Ngón tay thon dài của hắn lướt qua mạch máu cổ mong manh của ta, chầm chậm gạt ra một sợi tóc mai, giọng nói như rắn độc bò qua da ta.

"Trẫm còn có rất nhiều lời muốn hỏi nàng." Hắn nói: "Tỉ như... trẫm rất tò mò lúc trẫm ở Tử Thần điện cả đêm không thể vào giấc ngủ, nàng đang làm cái gì?"

"Ngươi cứ hỏi là được! Cần gì phải đùa bỡn ta thành bộ dạng này!"

Tư thế này quá nhục nhã, cũng quá... có ý mời gọi. Ta rất tức giận,

khóe mắt ứa lệ, nhưng lại không muốn khóc trước mặt hắn, đành phải ra sức nhẫn nhịn, tỏ vẻ hiên ngang lẫm liệt.

Sử quan chúng ta có thể cầu xin tha thứ ở chỗ khác, thế nhưng một khi bước vào hình thất, lên điện vàng, cứng rắn trong xương cốt không cho phép chúng ta cúi đầu nửa phần.

"Được, vậy nàng trả lời trẫm."

Hắn lạnh nhạt hỏi ta: "Là ai cho nàng lộ dẫn văn điệp, là ai thả nàng đi dưới vách núi?"

Ta phẫn hận nói: "Ngươi biết cả rồi, tại sao còn phải hỏi ta?"

Thủ đoạn của hắn thông thiên, ta không tin hắn không tra ra được.

"Trẫm muốn nghe chính miệng nàng nói."

Ta nhắm mắt lại: "Ta nói rồi, ngươi có bỏ qua cho bọn họ không?"

Hắn mỉa mai nói: "Truy cứu hay không truy cứu bọn họ, việc này phải xem tâm trạng của trẫm thế nào. Nhưng nếu nàng nói, có lẽ trẫm sẽ tha thứ cho nàng mấy phần."

Ánh mắt hắn như chim ưng lướt qua đầu gối xanh tím của ta như có như không.

Ta tuyệt vọng mím chặt môi.

Việc đã đến nước này, ta còn có gì để giấu giếm? Hắn biết thân phận của ta từ đâu mà đến, cũng biết Ý Đắc cho ta tiền bạc, cắt quần áo ta dìm sông. Giờ phút này ta có cứng đầu nữa cũng không giải quyết được vấn đề gì.

Ta nghiêng đầu đi: "Hoàng hậu biết lòng ta không ở đây, cho ta hộ tịch của thị nữ đã chết của nàng, nhưng ta vẫn luôn không tìm được

cơ hội rời đi. Cho đến hôm đó bị phản quân truy kích, vô tình rơi xuống vách đá mới cảm thấy gặp được cơ hội, vậy là tự mình đi."

Nghe ta nói không chênh lệch nhiều lắm, Lý Tư Diễm gật đầu, lại hỏi: "Đi Minh châu thế nào?"

"Xe ngựa."

"Dừng chân ở chỗ nào Minh châu?"

"Chỗ lưu dân."

"Nàng để Trương Chí chạm vào nàng chưa?"

Ánh mắt của hắn u ám, mang theo tính xâm lược của kẻ đi săn.

Lửa giận của ta lại bùng lên trong lồng ngực, tức đến ngực phập phồng.

"Ta không quá quắt như ngươi nghĩ. Lý Tư Diễm, không phải tất cả nam nhân đều giống như ngươi, ở nhà của ngươi thì nhất định phải ngủ cùng ngươi."

"Trẫm tin nàng cũng không có suy nghĩ này." Hắn cười ngạo mạn một tiếng: "Trai hoang bên ngoài nào có hầu hạ nàng thoải mái như trẫm?"

Ta hồi tưởng lại khoảng thời gian hoang đường ở Phù Dung Uyển, nụ hôn ướt át nóng hổi của hắn, còn có múi bụng rõ ràng, cơ bắp nở nang khi dùng sức...

Hắn nói đúng, nam nhân này từ tướng mạo đến dáng người đều có sức hấp dẫn nguyên thủy nhất, hơn tất cả những nam nhân khác ta đã gặp không biết bao nhiêu.

Nhưng hắn lại chưa từng hỏi ta, ta có muốn để hắn hầu hạ hay

không.

Hắn thấy ta im lặng không nói, ngón tay quấn lấy một lọn tóc lòa xòa của ta, chăm chú vén ra sau tai.

Nếu như không nhìn vào ánh mắt hắn, hành động của hắn có thể nói là cực kỳ bình thường, nhìn vào quả thật là một nam nhân sủng ái chim hoàng yến.

Nhưng ánh mắt của hắn... Ta chỉ nhìn một chút đã bị ánh mắt trắng trợn nóng bỏng của hắn đâm cho đỏ bừng cả mặt. Ta đã quá quen với ánh mắt như vậy, vừa trơ tráo vừa bỉ ổi, dường như chỉ dựa vào ánh mắt là có thể lột sạch quần áo ta vậy.

"Thật ra nàng cũng may mắn, cả một đường không gặp phải người xấu." Hắn dùng loại ánh mắt lộ liễu này phác họa hình dáng ngực ta, trên mặt lại vẫn không có biểu cảm dư thừa: "Hắn là thời gian ở Minh châu sống rất tốt, nàng có vẻ nở nang hơn trước rồi."

Ta xấu hổ giận dữ muốn kéo lại vạt áo trượt xuống, nhưng hai tay bị trói, nào có năng lực này?

Hắn chậm rãi đi đến trước bậc, lấy từ trong túi gấm ra một viên thuốc nho nhỏ, đưa đến bên miệng ta.

Trong lòng ta chấn động, kinh hoảng kêu to: "Ngươi điên rồi sao? Ta vừa mới nghỉ ngơi nửa khắc!"

"Trẫm biết." Sắc mặt hắn không thay đổi, bóp quai hàm ta trong tiếng kêu ầm ĩ tuyệt vọng của ta, ném viên thuốc vào: "Nhưng trẫm muốn đút cho nàng càng nhiều thứ bẩn thỉu hơn."

"Ta hận ngươi! Ta hận ngươi! Đồ khốn nạn, ưm..."

Tiếng rên rỉ vỡ vụn đứt quãng bay ra khỏi nhà tù âm u.

***

Lần tra tấn này không dài đằng đẵng như lần trước. Tác dụng của thuốc còn chưa mất đi, lúc thần trí mơ hồ, ta cảm thấy hắn cởi bỏ gông tay, bế ta lên, đi tới một chiếc bàn. "Cạch" - Khóa cài vào tay chân ta.

Ta như một con côn trùng mắc vào tơ nhện, tay chân mở rộng, bị trói trên bàn đá lạnh lẽo với hình chữ Đại, không thể động đậy.

Ta cố gắng mở mắt ra, lờ mờ nhìn thấy Lý Tư Diễm dời bước đi, lấy xuống một cây kim treo trên vách đá, nắm lấy mắt cá chân ta không cho phản kháng...

"A!"

Cây kim đâm rách da ta. Ta phát ra tiếng hét chói tai thê thảm nhất thế gian...

Lý Tư Diễm cũng đang thở dốc. Một tay hắn cầm kim, một cánh tay khác nhét vào trong miệng ta, khuôn mặt méo mó đáng sợ.

"Ngoan một chút, đừng lộn xộn..."

Hắn dùng giọng điệu dỗ dành động vật nhỏ an ủi nữ nhân thống khổ giãy giụa dưới tay, động tác hạ kim không hề do dự một chút nào.

Ta không thể nào hình dung loại đau nhói này. Dù Lý Tư Diễm cho ta dùng thuốc, nhưng vẫn khó có thể chịu đựng. Từ xưa cũng có mặc hình[1], tuy không khốc liệt tàn nhẫn như những hình phạt khác trong năm hình thời cổ, nhưng tính vũ nhục cực mạnh.

(1) Một trong năm hình phạt thời xưa, thích chữ rồi bôi đen lên trán tội nhân.

Một khi tù nhân bị xăm hình lên, cả đời này không thể rửa sạch thân thể mang tội.

Hắn đối xử với ta như vậy...

Từng mũi kim đâm rách làn da, cổ họng ta đã kêu đến khàn giọng từ lâu, cuối cùng chỉ há to miệng gắng sức hô hấp, ngay cả tiếng kêu rè rè cũng không thể phát ra.

"Nhịn thêm một chút, sắp xong rồi."

Có lẽ chỉ trôi qua chốc lát, cũng có lẽ trôi qua lâu như ngàn năm vạn năm, hắn cất kim mực, cúi người hôn mắt cá chân ta, tư thái si mê lại thành kính.

Ai mà ngờ được tín đồ nhìn như thành kính lại làm ra chuyện phạm thượng như xăm hình này với chủ nhân.

Cả người ta đầm đìa mồ hôi như vớt ra từ trong nước đá. Cơ thể run lên bần bật, ánh mắt rã rời.

Đau đớn trên mắt cá chân hơi đỡ đi phần nào nhưng vẫn sưng. Da thịt sưng đỏ lộ ra vết xăm đen, bị khắc chình ình một chữ "Diễm".

Lý Tư Diễm ôm ta thật chặt, không ngừng nói những lời vỗ về.

Ta đờ đẫn nằm ngửa mặt lên trời, không rõ bản thân là một người sống sờ sờ hay là một con dê đợi làm thịt trên tế đàn.

Vách đá dựng đứng treo cao bó đuốc, chiếu sáng lờ mờ căn phòng bừa bộn, cũng chiếu sáng chúng ta như con thú bị nhốt.

Hồi lâu sau, Lý Tư Diễm nhặt quần áo nát vụn lên, quấn qua loa ta lại. Bản thân thì cầm một bó đuốc đốt lên một lò than kiểu cổ.

Ánh lửa bập bùng soi vào đôi mắt mông lung của ta, như đèn hồn

dẫn lối trên đường hoàng tuyền.

Hắn nói bên tai ta: "Nàng khắc tên của trẫm, đời đời kiếp kiếp đều là người của trẫm."

Hình xăm không thể nào xóa bỏ. Lý Tư Diễm muốn cho ta đau đớn triệt để một lần. Quãng đời còn lại sau này, đi mỗi một bước đều nhớ đến nỗi đau này, cho đến ngày... ta mang dấu vết này vào trong mồ.

Nhục nhã, bức hiếp, một lần tra tấn cả đời khó quên.

Cuối cùng hắn đã tìm đúng cách thức để cho ta nghe lời.

- Đồng thời cũng phá hủy ta.

Chương 67: Sống sót sau tai nạn

Không biết qua bao lâu, gông cùm trên tứ chi được cởi bỏ. Thân thể nhẹ bỗng, một đôi cánh tay cường tráng ôm ta rời khỏi chiếc giường đá kia.

Ta lại không có sức lực chống cự, cả người mềm nhũn rã rời như một con rối mất đi khớp nối.

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, có một vật cứng rắn được nhét vào trong tay ta.

Giọng nói quyến luyến của hắn ghé lại gần tai ta, dụ dỗ nói: "Anh Anh, nàng mở mắt ra."

Sắc mặt ta xám ngắt như chết.

Hình như hắn đã hơi tỉnh táo rồi, lại nhẹ nhàng nắm lòng bàn tay ta, nói: "Nàng muốn báo thù trẫm đúng không? Trẫm cho nàng cơ hội."

Ta hé mắt ra. Sự bất lực trong nội tâm khiến ta không cách nào đối mặt với tình hình tàn khốc, nhưng hắn lại cưỡng ép lệnh ta mở mắt ra đối mặt với nó. Nam nhân này nhìn ta, ánh mắt sáng rực như con sói cô độc trên đồng hoang.

Tầm mắt dời xuống, ta nhìn thấy trong tay mình có thêm một thứ. Đó là một thanh sắt dài, đỉnh đầu gắn một miếng bàn ủi đã bị nung đến đỏ rực, tản ra hơi nóng mỏng manh.

Lý Tư Diễm bao lấy tay ta, để ta không đến mức vì không có sức mà cầm không chắc thanh sắt. Hắn dẫn ta ấn bàn ủi đỏ rực này lên bả vai hắn.

Tiếng "xèo xèo" rất nhỏ thoáng qua tai, trong không khí nhanh

chóng bay ra mùi gay mũi của da thịt đốt cháy.

Ta sợ đến cả người phát run, tay chân như nhũn ra, một chữ cũng không nói nên lời. Bàn ủi tiếp xúc với thân thể, cảnh tượng này khủng bố đến thế, ta chỉ nhìn một chút đã suýt nữa ngất đi, nhưng Lý Tư Diễm không chớp mắt lấy một cái. Trong đau đớn kinh khủng, hắn vẫn không chút do dự cầm tay ta, để bàn ủi dừng lại trên bả vai hắn đủ thời gian.

Khi thanh sắt dời đi, bả vai trơn bóng, bắp thịt căng đầy của hắn đã có thêm một dấu vết sưng đỏ, một chữ "Anh" kiểu lệ.

"Như vậy là công bằng."

Hắn bình tĩnh nói: "Cho dù xuống địa ngục, trẫm cũng phải kéo nàng đi cùng."

Theo lễ chế tổ tông, chỉ có gia nô và kẻ xấu hung bạo tàn ác mới phải chịu thống khổ bàn ủi đốt người.

Hắn tàn nhẫn với ta, cũng không hề nương tay với mình chút nào.

Dường như sau khi làm như vậy, hai người chúng ta sẽ có sự ràng buộc không thể nào xóa bỏ trong cõi u minh.

***

Trong đêm hôm đó, đất Tề Lỗ trút xuống trận mưa to. Thuyền của Lý Tư Diễm đậu ở một bến đò, một đêm tròng trành như cái nôi đứa trẻ ngủ yên.

Mặc dù ta mệt mỏi cực độ nhưng vẫn nằm ác mộng cả đêm. Ta mơ thấy ta chạy trối chết trong Phù Dung Uyển, không biết từ đâu đến, không biết đi hướng nào. Cách đó mấy chục trượng, Lý Tư Diễm ngồi trên ngựa Ô Tôn cao, một tay giương cung, một tay cầm tên, ung dung nhắm vào sau lưng ta.

Cảm giác sợ hãi dày đặc thoáng chốc chiếm cứ thể xác ta. Ta không dám nghĩ sâu, trong đầu chỉ có một suy nghĩ bản năng: Chạy.

Ta lao điên cuồng trên vùng hoang dã. Lý Tư Diễm cưỡi ngựa không nhanh không chậm đi theo đằng sau, như âm hồn đáng sợ.

"Vút", một mũi tên xoẹt qua bên tai, một tên nữa cắm phập vào bên chân ta. Ta sợ đến hồn phi phách tán, trong cơn luống cuống vấp chân phải một gốc cây già, ngã vào trong vũng bùn.

Trong mộng không có cảm giác đau, nhưng lúc cảm giác áp bức như núi này tới gần, ta cuộn tròn lại theo bản năng, nước mắt lã chã rơi xuống.

"Cầu xin ngươi..." Ta nghe thấy tiếng run rẩy như con thú nhỏ của mình.

Hắn cao cao tại thượng, cầm trường cung chế từ gỗ mun khơi cằm ta lên, khóe miệng nhếch lên nụ cười như có như không, ánh mắt vẫn lạnh băng như cũ.

Hắn hỏi ta: "Nàng còn dám chạy không?"

Ta khóc lắc đầu.

Hắn lại cười, trường cung dời xuống, khều đai lưng ra.

Lấy trời làm màn, lấy đất làm chiếu.

Ta hét lên một tiếng, bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Ngoài cửa sổ mưa to như trút nước, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh. Lý Tư Diễm đang thắp một chiếc đèn đồng tiên hạc, tay cầm thuốc cao và kim nhỏ, xử lý hình xăm trên cổ chân cho ta.

Hình như hắn cả đêm không ngủ, cứ cố chấp ngồi ở đầu giường ta như vậy, giúp ta xử lý một vài việc vặt trên người, dường như sợ vừa nhắm mắt lại là ta sẽ chạy khỏi tay hắn một lần nữa.

Bài thuốc cao Thái y viện ngự chế có thể nói là hiệu quả nhanh chóng. Ta cử động cổ chân, đã không quá đau nữa.

Lý Tư Diễm nhẹ nhàng đặt chân ta lên một chiếc gối mềm. Hắn đối với ta cực kỳ ôn hòa như biến thành người khác, còn chỉ vào mưa to ngoài kia trêu đùa ta, nói mỗi lần chúng ta đánh nhau, trời đều đổ mưa lớn, có lẽ là ông trời cũng đang ăn dưa xem kịch.

Dưới ánh đèn, gương mặt hắn hốc hác, gầy hơn trước rất nhiều. Dấu ấn trên bả vai vẫn đỏ ửng nhìn mà giật mình, nhưng dường như hắn cũng không quan tâm.

Cái hắn quan tâm là sự khuất phục và ngoan ngoãn của ta.

Ta tin chắc rằng, điều Lý Tư Diễm muốn chính là hiệu quả bây giờ. Ta bị hắn giày vò đau đớn mãnh liệt một lần, thống khổ hơn khó chịu thân thể chính là tra tấn tâm lý. Bây giờ cho dù Lý Tư Diễm mở cửa cung bảo ta ra ngoài, ta cũng tuyệt đối không dám bước ra dù là một bước.

Ta không bao giờ nhẫn tâm được như hắn, trong trận đọ sức này đã định sẵn sẽ thất bại thảm hại.

Nực cười là lúc trước ta còn tưởng rằng mình có thể thuần phục hắn, quả nhiên là không biết trời cao đất dày.

Lúc đang thất thần, hắn thăm dò đưa tay phủ lên mu bàn tay ta.

Lòng bàn tay hắn mang vết chai mỏng, là xúc cảm ta hết sức quen thuộc.

Thân thể ta cứng đờ, nhưng xuất phát từ lòng sợ hãi ta vẫn cố gắng

thả lỏng bản thân.

Lý Tư Diễm thở dài một tiếng thỏa mãn, nhẹ nhàng ôm ta vào lòng dưới quầng sáng của đèn đồng.

"Trẫm thật sự rất nhớ nàng."

Ta "ừ" khẽ một tiếng, cơ thể bất giác run rẩy.

Hắn ngắm nghía khuôn mặt ta, gãi gãi cằm ta như chọc mèo con, cười nói: "Như vậy mới ngoan."

Ngón tay thon dài nhón một quả mơ đường đưa tới bên miệng ta. Lý Tư Diễm bưng tới một chiếc đĩa nhỏ từ bên cạnh, bên trên bày đầy đồ ăn vặt thường ngày ta thích ăn.

Hoa quả tươi ngon đắt đỏ, các loại đường mạch nha ngọt ngào vừa miệng, thậm chí còn có một bó mì khô chiên giòn.

Ta nhìn mì khô vàng óng xốp giòn kia, trái tim bỗng chùng xuống.

Loại đồ ăn của dân nghèo này không có khả năng xuất hiện trước mặt Hoàng đế. Hắn biết được ta thích ăn mì khô từ đâu?

"Có... có phải ngươi tra khảo Hạ Phú Quý không..."

Ta ấp a ấp úng hỏi.

Lý Tư Diễm nghe vậy đặt đĩa sứ trắng hình hoa ở đầu giường, cong môi mỉm cười dịu dàng nói: "Trẫm không hề, cần phải đánh hắn sao? Trẫm chỉ mang nàng ra hơi đe dọa hắn một chút, hắn đã khai sạch sẽ."

"Vậy Tiểu Chi đâu?" Ta cụp mắt xuống.

"Giam giữ bên dưới." Lý Tư Diễm gõ nhẹ cột giường: "Nha đầu này

cũng coi là bảo vệ chủ. Vốn muốn giết nàng ta, nhưng nể mặt nàng mới tha cho nàng ta một mạng. Tốt nhất nàng đừng phụ tấm lòng của trẫm."

Ta còn muốn hỏi an nguy của cả đám người Trương Chí, Trương Thiên, Ý Đắc nhưng lại không dám. Sợ nói sai câu nào kích động hắn, không sao cũng trở thành có sao.

Lý Tư Diễm thấy điệu bộ ta muốn nói lại thôi, ánh mắt hơi trầm xuống. Ngón tay thon dính đường vén sợi tóc rủ xuống trán ta, nhìn vào mắt ta lạnh nhạt nói: "Khi đó lúc nàng bỏ đi không nghĩ tới sẽ liên lụy người khác sao?"

"Nghĩ tới." Ta nói: "Cho nên ta mới chuẩn bị nhiều như vậy, giấu kỹ mình đi không để ngươi tìm được."

"Ồ." Hắn nhẹ gật đầu, vẻ mặt ôn hòa, cũng không tức giận: "Thật ngốc."

Hắn thấy ta nhìn hắn bèn nói: "Sao vậy? Nàng còn muốn nói gì?"

Ta nhỏ giọng hỏi: "Ta muốn hỏi, ngươi muốn... xử lý ta làm sao?"

"Cạch", chén lưu ly được đặt xuống bàn. Lý Tư Diễm nâng cằm ta lên, cười ngả ngớn nói: "Xử lý làm sao? Trẫm muốn để nàng vĩnh viễn ở bên cạnh trẫm, sống chung chăn chết chung huyệt, không được ra khỏi Tử Thần điện một bước."

"Nếu như ta không bằng lòng thì sao?"

Ta khe khẽ nói.

Ta biết, ta không nên nói lời mất hứng như vậy vào lúc hắn hòa nhã, nhưng ta không nhịn được.

Hắn quá tham lam, kiếp này lẫn kiếp sau đều muốn trói ta bên cạnh,

chưa bao giờ nghĩ tới huyết hải thâm thù ta mang trên người, phải làm thế nào mới có thể thoải mái thanh thản ở bên cạnh hắn.

Ngón tay Lý Tư Diễm cọ qua môi ta: "Nàng không bằng lòng cũng không sao, trẫm bằng lòng là đủ rồi."

Đôi mắt ta lặng lẽ chảy xuống hai hàng nước mắt.

"Tại sao? Tại sao không chịu buông tha ta?"

"Ta không xinh đẹp, cũng không biết ăn nói. Ngươi là Hoàng đế, có tam cung lục viện, ba ngàn giai lệ, luôn có thể chọn được người giống như ta. Các nàng được ngươi yêu thích, ắt hẳn vui mừng khôn xiết, tại sao phải quấn lấy ta không buông chứ?"

Nói xong lời cuối cùng, ta đã khóc không thành tiếng.

Ta đã mất đi sức lực phẫn nộ, chỉ cảm thấy mệt mỏi, mệt mỏi vô cùng vô tận. Như con thuyền cô độc trên đại dương bao la, không biết trôi về đâu, chỉ biết lênh đênh vô vọng, đối mặt với cuồng phong bão táp chưa hay biết.

Lý Tư Diễm ôm lấy ta từ sau lưng, bế ta lên đùi hắn, giọng nói vô cùng trầm khàn.

Hắn nói: "Trẫm cũng không biết. Trẫm chỉ biết trẫm đúng như lời nàng nói, đã không thể rời khỏi nàng nữa rồi. Nàng trốn hơn một năm, trẫm như cái xác không hồn tìm nàng hơn một năm, cho đến khi bắt được nàng mới có cảm giác sống lại."

"Cho nên sau này đừng nhắc đến chuyện thuốc tránh thai nữa." Bàn tay hắn như vô thức vuốt ve bụng ta: "Trẫm muốn có đứa con với nàng. Người ta đều nói, nếu nữ nhân có cốt nhục huyết mạch tương liên sẽ cam tâm tình nguyện đi vào lồng giam."

***

Về sau, không có người sắc thuốc tránh thai cho ta nữa.

Lý Tư Diễm gần như buộc ta vào đai lưng quần hắn, chính là ý như mặt chữ. Đi đến đâu cũng canh chừng cực kỳ chặt chẽ, không cho ta rời khỏi tầm mắt hắn một bước.

Hắn vẫn bề bộn nhiều việc như cũ, bận rộn xử lý công văn từ Trường An đưa tới. Nhưng thời gian rảnh rỗi giữa lúc xử lý công văn, hắn sẽ ôm ta lên đùi hắn, hai mắt chăm chú nhìn bụng ta, ánh mắt tĩnh mịch.

Giống như một đứa trẻ hấp tấp có được một hạt giống mới lạ, háo hức vùi sâu vào lòng đất, ngày ngày đều phải đến trước bồn đất xem xem nó đã nảy mầm chưa.

Huống hồ hắn đâu chỉ gieo một hạt giống?

Mỗi đêm trên thuyền, hắn đều đè ta lên giường ra sức lăn lộn, như thú vật đang thụ thai cho giống cái mà nó ưa thích. Canh bổ tư âm của Phạm thái y rót vào trong miệng ta như nước chảy. Ta hơi tỏ ra một chút phản cảm thì sẽ lập tức nhận được vật tùy thân của Tiểu Chi hoặc là Trương Chí.

Đã nhiều năm như vậy, phương thức đối phó ta của Lý Tư Diễm vẫn đơn giản thô bạo như cũ. Hắn hiểu rõ nhất bản tính của ta, biết ta yêu ghét rõ ràng, mềm lòng nể nang, nhìn như kiên cường, thực ra chỉ cần uy hiếp một chút là có thể trị cho ngoan ngoãn dễ bảo.

Tất cả những góc nhọn trong tầm với trên khoang thuyền đều được bọc lại hết. Bàn, tủ, ngay cả vách tường cũng dán tấm thảm da lông cực dày. Ngoài ra, kéo, dao nhỏ gọt vỏ, giá đỡ nến cũng tịch thu cả thảy.

Lý Tư Diễm biết ta thích viết văn, nổi lòng từ bi để cho ta một bộ văn phòng tứ bảo. Chỉ là nghiên mực đổi thành một loại chất liệu

mềm dẻo hơn nhiều, ta cũng không biết là thứ gì.

Tuy có văn phòng tứ bảo, một tháng trên thuyền ta đều chưa bao giờ động bút một lần.

Không muốn viết cũng không muốn vẽ. Khoang thuyền của Lý Tư Diễm xa hoa và thoải mái, nhưng lúc đặt mình trong đó, ta lại cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Ta bi ai nghĩ, quãng đời còn lại sau này, ta không thể ra khỏi tòa lồng giam này nữa, trừ khi một ngày nào đó giang sơn Lý gia bị nghĩa sĩ lật đổ. Đợi đến lúc cùng đường bí lối, Lý Tư Diễm mới có thể giết chết ta, sau đó ôm thi thể ta tiến vào trong quan tài gỗ.

Lúc trước ta tâm tâm niệm niệm trăm năm sau sẽ quy táng mồ Thẩm thị với thân phận nữ chưa gả, nhưng bây giờ thì không muốn nữa, ta cảm thấy mình bẩn.

Hôm đó bị thuốc mạnh mê hoặc, ta từng bày ra tư thế thấp hèn lại nhục nhã trước mặt Lý Tư Diễm, thậm chí bám vào cổ kẻ thù diệt môn vẫy đuôi cầu xin, để liệt tổ liệt tông Thẩm thị nhìn thấy sẽ có tâm trạng gì? Còn có hình xăm trên người... Chỉ có tội nhân và nô tỳ mới có dấu vết này.

Ta không xứng với cái họ này, Thẩm gia cũng không nên có một nữ nhi vô dụng như ta.

Có đôi khi con người sống chỉ vì một ý chí. Một nửa ý chí của ta bắt nguồn từ tình yêu người nhà, một nửa khác đến từ cốt cách văn nhân của Sử quan. Bây giờ hai nửa đều bị Lý Tư Diễm đánh nát, ta quả thật không biết phải sống tiếp như thế nào.

Ý chí tan biến rồi, con người cũng ngày càng sa sút.

Ta suốt ngày ngồi ở cửa sổ, ngơ ngẩn nhìn ra bên ngoài qua khe

cửa, hoặc là được Lý Tư Diễm ôm lên đùi, nghe hắn trò chuyện vụn vặt. Sinh khí của cả một con người dường như bị hút khô, như một tòa bia mộ di động.

Lý Tư Diễm cũng chú ý tới sự khác thường của ta, hờ hững trêu đùa: "Ngoan ngoãn quá mức rồi, ngược lại thành một con ngỗng ngốc."

Ta chậm rãi lắc đầu, nghĩ thầm ngỗng ngốc gì chứ. Con ngỗng nuôi trong tổ trạch ở quê Thẩm gia còn hoạt bát hơn ta nhiều, đập cánh đuổi người khắp núi.

Thế nhưng ta chỉ nói trong lòng vậy thôi, trên mặt vẫn không có biểu cảm, phát ra một tiếng "ừ" khẽ từ trong khoang mũi.

Lý Tư Diễm thấy thế, nụ cười ở khóe miệng dần dần biến mất, ánh mắt lại trở nên nham hiểm.

Ta không hề phát giác điều này, ánh mắt trống rỗng không có thần thái rơi vào phương xa, sống lưng khom xuống, rúc vào trong ngực Lý Tư Diễm.

Váy hoa lệ rườm rà như hoa thược dược nở rộ đầu hạ, là một màu đỏ bạc bừng bừng sức sống, nổi bật trên làn da trắng như tuyết, xinh đẹp quyến rũ. Khắp nơi trong phòng đều có thảm, không cần phải đi tất. Cổ chân của ta vắt sang một bên, có thể thấy rõ ràng hình xăm trên mắt cá chân.

Căn phòng yên tĩnh, trong không khí chỉ có tiếng hít thở khe khẽ của hai người chúng ta.

Lý Tư Diễm gác bút, cúi đầu cẩn thận bế ta lên, nhìn càng lâu càng hoang mang, dường như người nằm trong lòng là một cô nương xa lạ vậy.

Hắn cau mày, nói: "Nàng đã rất nhiều ngày không mắng trẫm."

"Bệ hạ không sai, có gì để mắng."

Hắn mím môi, đột nhiên nói: "Trẫm bóp chết hết thỏ nàng nuôi."

Ta nhẹ gật đầu, tỏ vẻ mình biết rồi.

"Trẫm còn giết Tạ Tu Nương từng làm nhục nàng."

Ta im lặng hồi lâu, nói khẽ: "Hà tất phải thế."

Hắn lại nói: "Trẫm bắt đệ đệ nàng vào cung làm quan. Nó không muốn, trẫm mang nàng ra ép nó."

"Hoàng mệnh khó trái."

Ta bình tĩnh mà ngây ngốc ở trong cánh tay hắn, không phẫn nộ, cũng không chỉ vào mũi hắn mắng hắn súc sinh, cứ thế nhìn về phía trước như nước đọng, dùng ngữ điệu nhẹ nhàng lại qua loa đáp lời.

Hắn không biết rằng tức giận cũng cần sức lực. Nếu như lửa lòng của một người dập tắt, vậy thì ngay cả buồn vui giận hờn cơ bản nhất cũng sẽ không còn nữa.

Nếu là ngày thường, ta sẽ cãi lộn với hắn, nhưng bây giờ cảm thấy chẳng có hứng thú gì. Ta có ầm ĩ cãi vã cũng chỉ thêm thú vui cho hắn thôi. Bản thân ta ngoại trừ lòng căm phẫn khó nguôi thì còn lại gì đâu? Chi bằng cứ vậy thuận theo hắn đi, hắn thích thế nào thì thế đó.

Lúc ta đang dại ra, tay hắn xoay đầu ta lại, dịu giọng nói: "Đừng giả vờ lòng như tro tàn. Thẩm Anh, nàng không phải người như vậy."

Ta cứng đờ cong khóe môi cười: "Bệ hạ không thích ta ngoan ngoãn chút sao?"

"Nàng như thế nào trẫm cũng cảm thấy đáng yêu." Hắn buông mí mắt nói: "Nhưng trẫm vẫn hoài niệm lúc nàng hoạt bát lanh lợi trước kia hơn. Khi đó nàng cũng gầy, nhưng gương mặt lại tròn trịa như mèo con, từ sáng đến tối không biết đang giơ vuốt với cái gì."

Hóa ra ta ở trong lòng hắn là dáng vẻ như thế.

Tín ngưỡng cổ quái, chạy nhảy tung tăng, lúc giận dữ cực kỳ tràn trề sức sống.

Nhưng có lẽ hắn còn chưa ý thức được, vào lúc hắn bẻ gãy cánh ta, Thẩm Anh mà hắn thích đã bị hắn giết chết.

Lúc này hắn lại chẳng hề hay biết, chỉ lo lẩm bẩm: "Không sao, nàng chỉ bị trẫm hù dọa thôi. Đợi qua khoảng thời gian này, trẫm cho nàng làm Hoàng hậu, cho phép nàng đi thăm bạn bè thân thích, thả những bằng hữu kia của nàng về Minh châu."

Ta "ừ" lạnh nhạt một tiếng.

Ngoài cửa sổ mạn thuyền quạ lạnh lác đác. Ánh tà dương đỏ quạch như máu. Phóng tầm mắt ra xa, bên trái là thành trì cao ngất nguy nga, bên phải là núi đồi mênh mông. Bến thuyền to vắng vẻ đến vậy, chỉ có vệ binh phòng thủ. Ta nhìn cờ xí tung bay trên bến thuyền, chậm rãi nhắm mắt.

Thời gian trôi thật nhanh, chớp mắt đã tới Lạc Dương rồi.

***

Đường thủy Hoàng Hà phần lớn chỉ tới Lạc Dương là dừng, đi tiếp về hướng tây sẽ gặp phải Hoàng Hà hiểm trở. Thuyền của Lý Tư Diễm giống thuyền biển, nước ăn sâu, không thể đi tiếp về phía trước.

Hắn đổi sang đi đường bộ. Vô số cung nhân, quan lại, tùy tùng đã đến trạm dịch từ hôm trước chờ đợi tiếp giá. Đội ngũ phô trương

trọng thể, uốn lượn nhìn không thấy cuối. Ta được hắn ôm vào trong lòng, cẩn thận thả vào xe ngựa hắc kim của Thiên tử.

Thiên tử đi tuần là việc lớn khó gặp, nhưng với ta mà nói chẳng qua là từ gian lồng giam này đổi sang gian khác mà thôi.

Ta không rảnh thưởng thức xa giá hoa lệ của hắn. Ta vừa lên xe đã lâm vào giấc ngủ tối tăm.

Dạo này ta trở nên ngày càng thích ngủ.

Vừa ngủ là ngủ mấy canh giờ. Tỉnh ngủ rồi ngẩn người, ăn cơm, uống thuốc. Sau khi làm xong thì ngủ tiếp. Thỉnh thoảng bị Lý Tư Diễm đánh thức, làm chút chuyện bừa bãi với hắn. Ta cũng bình thản như không, sẵn sàng ngủ bất cứ lúc nào.

Ban đầu Lý Tư Diễm không nhận thấy gì, chỉ nghĩ là trước đó tàu xe mệt mỏi nên thân thể uể oải, ta muốn ngủ thì cứ ngủ. Nhưng về sau hắn phát hiện không đúng, thời gian ngủ của ta đã vượt xa khỏi mức độ của người trưởng thành nên có.

"Dậy nào, ngoan." Hắn vỗ nhè nhẹ lưng ta, thử đánh thức ta.

Ta mơ màng mở mắt ra, nhìn thấy tay hắn cầm một đĩa điểm tâm muốn đút cho ta: "Nàng phải ăn một chút."

Ta nhìn món điểm tâm tinh xảo bóng nhẫy kia, đột nhiên dạ dày cuộn lên, nôn ra một tiếng.

Hắn vội vàng quát lên: "Người đâu! Gọi lão già Phạm đến đây cho trẫm!"

Hắn vừa gọi người vừa lau thứ ô uế ở khóe miệng ta đi. Ta khó chịu ứa nước mắt sinh lý, run rẩy đẩy hắn ra, cầm ống nhổ tới ho khan kịch liệt.

Xe ngựa đột nhiên ngừng, bên ngoài vọng tới tiếng bước chân dồn dập.

Dạ dày ta không tốt. Lần này trên đường về Trường An không phải lần đầu tiên nôn mửa. Thoạt đầu là bởi vì say sóng, về sau có một lần là vì Lý Tư Diễm thân mật cùng ta, cầm một quyển xuân đồ ta vẽ tự mình lật xem cùng ta. Ta chỉ liếc nhìn, ác mộng đã lóe lên trong đầu, nôn thốc nôn tháo ngay trước mặt hắn.

Biểu cảm của hắn lúc đó cực kỳ luống cuống, như một đứa trẻ đùa dai gây ra rắc rối lớn. Thậm chí hắn không rảnh so đo tội thất lễ của ta, chỉ loanh quanh bên ta, vỗ lưng ta gập xuống vì khó chịu.

Từ đó ta không còn thấy quyển xuân đồ kia nữa.

Phạm thái y nhanh nhẹn bắt mạch cho ta, lông mày dưới mũ cao nhíu lại.

"Nàng thế nào?" Lý Tư Diễm hỏi.

Phạm thái y ngập ngừng: "Mạch tượng không khác thường. Hẳn là Quý phi nương nương tàu xe mệt mỏi lâu dài, cộng thêm ăn nhiều, ít vận động mới tỳ vị bất hòa."

Khóe mắt Phạm thái y lướt qua vẻ mặt hơi mất mát của Hoàng đế, bình tĩnh nuốt xuống nửa câu sau "Vẫn chưa có thai".

Thái y quả thực được xem như một chức nghiệp nguy hiểm cao. Chẳng những bị ép húp hết xô máu chó giữa Hoàng đế và sủng phi, còn không được nói lung tung ra ngoài.

Ban đầu lúc Lý Tư Diễm nói chữa không khỏi cho nàng thì sẽ khiến toàn bộ Thái y thự chôn cùng, Phạm thái y còn sợ hãi một phen tượng trưng. Về sau nghe nhiều loại phát ngôn trẻ trâu giả ngầu kiểu này, Phạm thái y đã biết nghe tai này ra tai kia, cảm xúc không hề bị ảnh hưởng.

Nhìn từ nét mặt một lời khó nói hết của ông ta, có lẽ ông ta cảm thấy ta và Lý Tư Diễm là một đôi bệnh nhân tâm thần có một không hai trên đời.

Mẹ nó, chơi cái trò gì ngươi trốn ta đuổi, hành chết người đấy biết không!

Phạm thái y tôn trọng triệu chứng của ta, kê cho ta liều thuốc tiêu thực, sau đó xách theo hòm thuốc chạy biến với tốc độ lửa sém mông.

Ông ta vừa chạy đi, ta chỉ có thể mắt to trừng mắt nhỏ với cẩu Hoàng đế.

Than cốc cháy âm ỉ, tỏa ra hơi nóng dịu nhẹ từ chậu than thụy thú chạm rỗng, nhưng ta vẫn cảm thấy lạnh, kéo một đầu thảm gấm trùm qua đầu.

Lý Tư Diễm im lặng hồi lâu, nói: "Vốn định mang nàng đi Phù Dung Uyển giải sầu một chút, nhưng bây giờ sức khỏe nàng không tốt, vẫn cứ hồi cung trước đi."

"Nghe ý của bệ hạ."

Hắn thấy ta không để tâm cũng không dám nói nặng lời với ta. Hắn lưỡng lự một lát, biết điều lui ra ngoài: "Nếu dạ dày khó chịu, vậy trẫm đi làm cho nàng vài món thanh đạm."

Một âm thanh nhỏ vang lên, cửa xe cài khóa nặng nề. Ta cầm tấm thảm che kín mặt, nghe thấy tiếng nghẹn ngào nho nhỏ của mình.

Chương 68: Chức vụ thuê ngoài hậu cung

Vào một sáng sớm mưa dầm rả rích nào đó, xe ngựa chạy vào trong cung.

Lưng eo đêm trước sử dụng quá độ chưa phục hồi, ta mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy Lý Tư Diễm đã ăn mặc chỉnh tề, đang ngồi đối diện ta, giũ ra một bộ trường sam tay áo rộng hoa lệ, ướm thử vào người ta.

"Dạo này nàng mảnh mai đi nhiều." Hắn không quá hài lòng nói: "Triều phục mới cắt hôm trước đã không vừa rồi."

Ta cúi đầu nói: "Không sao."

Hắn cố chấp kỳ lạ với chuyện này, gióng trống khua chiêng gọi nữ quan Thượng phục cục tới, bắt bọn họ dựa theo thay đổi thân hình của ta hiện tại.

Ta như một con rối người đứng thẳng đờ mặc bọn họ đo người. Lý Tư Diễm quay người trở về nội điện, lấy từ bên gối ra một hộp mạ vàng khảm ngọc, đưa cho ta nói: "Trẫm làm cho nàng một bộ trang sức."

Ta mở ra xem, bị ánh vàng sáng chói kia làm chấn động đến mức cả người run lên, đôi mắt trừng lớn hơn mấy phần.

"Đây là..."

Đây là một bộ trang sức tinh xảo không gì bằng, vàng đủ lượng, đá quý to, nhìn kiểu dáng giống như là tiêu chuẩn của Hoàng hậu, không, bộ này thậm chí còn lộng lẫy hơn bộ trâm cài của Ôn Bạch Bích lúc phong Hậu.

Hộp trĩu nặng trên tay ta, phỏng tay cực kỳ.

Bàn tay khớp xương rõ ràng của Lý Tư Diễm cầm lên một chiếc hoa tai, cụp mắt nhìn hồi lâu, đột nhiên cười tự giễu.

"Khoảng chừng hai tháng trước, trẫm cho rằng nàng đã thật sự chết bên ngoài, vì vậy sai người làm bộ trang sức này. Nếu có một ngày có thể tìm thấy thi thể nàng thì sẽ cho nàng mang y phục trang sức tốt nhất thế gian hạ táng. Nếu như không tìm thấy, trẫm sẽ mang theo nó cùng vào trong quan tài, coi như nàng đang bên trẫm."

"Nhưng nàng còn sống." Hắn thả hoa tai lại vào hộp: "Vậy thì càng tốt rồi. Lúc trước nàng luôn nói mình không danh không phận, không thanh không bạch đi theo trẫm quá uất ức. Bây giờ trẫm để nàng làm Hoàng hậu, nàng đeo chúng quang minh chính đại gả cho trẫm đi."

Ta nhìn chằm chằm đống vàng thô như củ cải kia, nghĩ thầm: Đồ chó, mẹ nó ai thèm gả lần hai với ngươi.

***

Cách đã một năm có thừa, một lần nữa bước vào ngưỡng cửa cao của Tử Thần điện, trong lòng ta bi thương, tinh thần hoảng hốt, lúc đi đường không cẩn thận bước hụt một cái.

Một đôi bàn tay nhỏ mềm mại đỡ ta, Tiểu Chi mặc bộ phục sức cung nữ trong cung, nói khẽ: "Nương tử để ý dưới chân."

Huệ Nguyệt mặt mày trầm tĩnh đứng phía sau nàng, vẫn là dáng vẻ ta quen thuộc, chắp tay mà đứng, nghiêm túc uốn nắn Tiểu Chi: "Nói bao nhiêu lần rồi, phải gọi Quý phi nương nương."

Ta lắc đầu: "Cứ gọi ta là nương tử đi, ta nghe quen rồi."

Ta lại nhìn về đằng sau, Túc Tịch đã khỏi vết thương, Thiền Nhi vẻ

mặt tránh né, Hổ Dược Nhi lộ ra ánh mắt không đành lòng... Bên trụ son, hai cô gái diện mạo tương tự đứng cùng một chỗ, đỏ mắt nhìn ta.

Ta gượng cười, gọi bọn họ: "Kim Liên Kim Liễu, các em lớn hơn rồi."

Kim Liễu không kiềm chế được, nước mắt lã chã rơi xuống, cuống quýt giơ tay áo lên lau nước mắt.

Ta hỏi: "Ý Đắc đâu?"

Không ai trả lời ta.

"Huệ Nguyệt." Ta nhìn sang nàng: "Ngươi nói cho ta, Ý Đắc ở đâu?"

Huệ Nguyệt chạm đến ánh mắt tĩnh lặng của ta, vẻ mặt hơi tối sầm lại. Người làm việc luôn luôn nhanh nhẹn như nàng cũng có phần ngập ngừng: "Quý phi nương nương bớt buồn, Ý Đắc còn sống, chỉ có điều thân thể không sạch sẽ, không thể tới hầu hạ nương nương."

Ta vừa nghe thấy năm chữ "thân thể không sạch sẽ", thân hình lảo đảo, suýt nữa ngã xuống đất.

Tiểu Chi cố gắng đỡ lấy ta.

Huệ Nguyệt cắn răng nói: "Hắn nói hắn có lỗi với nương nương, không giúp nương nương giấu kỹ. Bệ hạ vừa lên đường đến Minh châu, hắn đã tự đi nhảy hồ. May mà Vương tài nhân đang ở gần đó, nhận ra hắn là người hầu hạ ngự tiền, vậy nên mới cứu được."

Còn sống... Nỗi lòng ta từ từ bình tĩnh lại, hỏi: "Bệ hạ có làm khó nó không?"

Huệ Nguyệt im lặng một lát, chậm rãi nói: "Bệ hạ vội vàng rời đi, chưa kịp tra kỹ lỗi lầm của hắn. Nhưng mà nương nương đã bình an

vô sự, có lẽ... sẽ không có trừng phạt nặng nữa."

Ngụ ý của nàng là: Ta bình an trở về cung, Ý Đắc đã thể hiện lòng trung thành tuyệt đối của nó với ta rồi, Lý Tư Diễm không muốn truy cứu trách nhiệm, vì vậy bỏ qua việc này.

Tốt rồi... Ta bi ai nghĩ thầm, có lẽ đây là chuyện tốt duy nhất dạo gần đây.

Ta chợt nhớ tới một người khác đã giúp ta, lập tức nắm lấy cánh tay Huệ Nguyệt, vội vàng hỏi: "Hoàng hậu thì sao? Hoàng hậu thế nào rồi?"

Hôm nay, từ khi ta vào Tử Thần điện đến giờ vẫn luôn một gương mặt hờ hững không thiết tha gì, chỉ có giờ phút này mới lộ ra một chút sức sống của ngày xưa. Ta hoảng sợ nghĩ, Lý Tư Diễm biết Ôn Bạch Bích giúp ta, hắn còn định đưa vị trí Hoàng hậu cho ta... Nhìn kiểu gì cũng thấy Ôn Bạch Bích lành ít dữ nhiều.

Ai ngờ, Huệ Nguyệt lại nói một câu làm ta chấn động đến hồi lâu không lấy lại được tinh thần.

Nàng nói: "Nương nương không biết sao? Hoàng hậu tự xin đi Thái Thanh Cung tu đạo, đã rất lâu không hỏi chuyện thế tục."

***

Ôn Bạch Bích đủ thông minh, biết chuyện mình làm giẫm lên tử huyệt của Hoàng đế. Cho dù Hoàng đế e ngại bối cảnh sau lưng nàng không dám tùy tiện ra tay, nhưng sau này ở trong cung cũng không tránh khỏi bị hắn làm khó dễ.

Cho nên nàng dứt khoát ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, nhường lại vị trí, phượng ấn cũng giao ra, còn mình phủi mông đi tu đạo: Ngươi thích sủng ai thì sủng, bà đây không hầu.

Nàng rút lui thành công, đội cái mũ Hoàng hậu nghỉ việc cầu phúc vì nước. Thấy hành động thức thời như thế của nàng, dù là nhỏ nhen như Lý Tư Diễm cũng rất khó mặt dày động thủ với nàng.

Không hổ là trưởng nữ Ôn gia có được kinh nghiệm cung đấu mấy đời, tư thế chạy trốn này thanh lịch hơn ta nhiều.

Ta gần như có thể nghe thấy tiếng thở dài não nuột của nàng khi nàng biết ta bị Lý Tư Diễm bắt được.

Vạn bất đắc dĩ đều là mệnh.

Lúc trước tính toán mệnh của ta mấy năm nay hạ hạ đại hung quả là không sai. Ai có thể ngờ được lại gặp phải Tạ Tu Nương ở nơi thâm sơn cùng cốc kia chứ? Có thể thấy được trong cõi u minh tự có số đã định, đời này ta không thể thoát khỏi Lý Tư Diễm.

"Đi vào thôi."

Một đàn bồ câu bay qua phía chân trời, ta buồn bã quay đầu trong bóng đôi cánh của chúng. Thực ra người làm Sử quan chúng ta hiểu rõ sự trời xui đất khiến nhất thế gian, tính tình cờ vô tri vô thức là không do người.

Vận mệnh hư vô mờ ảo như thế, nhưng lại tác động rõ ràng lên cuộc sống của mỗi người.

Hình xăm trên mắt cá chân lại hơi đau nhức. Trong vô số đêm trường dây dưa, hắn hôn lên chữ kia hết lần này đến lần khác, như đang hôn một thứ xiềng xích không thể nào thoát khỏi.

Có lẽ đây chính là vận mệnh của ta: Bị một nam nhân hùng mạnh nhìn trúng, bị chiếm hữu không từ thủ đoạn.

***

Rất nhanh Huệ Nguyệt đã phát hiện trạng thái của ta không đúng.

Ánh mắt đăm đăm, bước đi phiêu du, ngoại trừ giao lưu cần thiết ra thì không nói thêm một câu, cũng không đọc sách viết chữ, không ra ngoài giải sầu, chỉ suốt ngày làm tổ trong Tử Thần điện, không ngẩn người thì là ngủ.

Lý Tư Diễm có lòng muốn bên ta nhưng hắn quản lý cả bộ máy của một đế quốc, thực sự khó mà bớt chút thời gian, thế là đồ chó này nghĩ ra một nước cờ thiên tài.

Hắn giao công việc thuê ngoài này cho nhóm vợ bé của hắn.

Thao tác cụ thể như sau, hắn cho ta quyền trực tiếp thăng giáng hậu phi từ phẩm cấp Quý phi trở xuống, cũng cưỡng chế thi hành lệnh nhóm vợ bé của hắn mỗi ngày thỉnh an ta.

Thỉnh an xong thì trò chuyện qua loa vài câu, giao lưu tình cảm một chút cho ta bớt cô đơn.

Ta cầm phượng ấn hắn cho ta, cứ cảm thấy lấn cấn chỗ nào đó... Về sau mới nghĩ ra, đây là hắn giao chức trách thuê ngoài trấn an hậu cung của Hoàng đế cho ta. Nếu như ta có được quyền lợi cao nhất hậu cung, vậy... vậy đám nữ nhân này sẽ lấy lòng ta như lấy lòng Hoàng đế.

Đạo lý thì là như vậy, nhưng rõ ràng đám nữ nhân này hoàn toàn không dám giao lưu tình cảm với ta.

Lúc lần đầu tiên các nàng tới, ta đeo vàng đeo bạc, ngồi ngay ngắn ở vị trí đầu. Bởi vì là lần đầu ngồi chỗ trên, ta cực kỳ không quen, thấp thỏm hồi lâu mới nặn ra một câu hỏi han khô khốc: "Mọi người đều rất tốt ha."

Ta nhìn thấy Vương Phù Nương trong đội ngũ hơi méo mặt đi rất rõ ràng.

Ngụy Uyển Nhi vẫn tao nhã như cũ, dịu dàng đáp: "Phiền nương nương quan tâm, mọi chuyện trong cung đều tốt."

Cũng rất khó không tốt, dù sao hàng ngày Hoàng đế không bận bịu chính vụ thì là tận dụng mọi thứ để tìm ta, ngay cả cửa hậu cung ở đâu cũng sắp quên rồi. Một đám nữ nhân các nàng không có Hoàng đế, cho dù có lòng cung đấu cũng không tìm thấy mục đích và giá trị cung đấu, chẳng bằng tụ tập lại cùng nhau mở ván bài, chí ít còn có thể giết thời gian.

Theo như Thiền Nhi kể, trong hai năm bệ hạ bỏ quên lục cung, đám người hậu cung trầm mê đánh bài, ngay cả Vương Phù Nương trịch thượng nhất, kiêu căng nhất cũng cúi cái đầu xinh đẹp của nàng. Một ngày nào đó, nàng ta thẹn thùng gõ cửa điện Ngụy Uyển Nhi, hỏi nàng còn thiếu chân đánh bài hay không.

Ngụy Uyển Nhi là người hiền hậu hiếm có trong Hoàng cung, không so đo hiềm khích lúc trước, nhiệt tình nhận Vương Phù Nương vào đội đánh bài của nàng. Đánh mãi đánh mãi đánh ra tình cảm, nói đến không ít chuyện giữa ta và Lý Tư Diễm với Vương Phù Nương trên bàn đánh bài, một cục nợ nần, không khỏi thổn thức.

Sau khi nghe nhiều rồi, dù là trì độn như Vương Phù Nương cũng đã hiểu thực ra từ đầu đến cuối ta đều không quan tâm tới Hoàng đế, là hắn khăng khăng đơn phương ép buộc yêu đi yêu lại mới khiến cho ta chịu rất nhiều đau khổ.

"Cho nên... vốn dĩ nàng không biết yêu pháp gì?"

Sau một năm qua đi, cuối cùng Vương Phù Nương cũng hiểu lúc trước nàng ta bị ta lừa, bi phẫn tổng kết nói: "Nàng ta không thích Hoàng đế, nếu thật sự có yêu pháp thì tự mình chạy ra khỏi cung từ lâu rồi, ở lại đây làm gì? Độ kiếp sao?"

Nghe Thiền Nhi kể đến đây, ta kinh ngạc nói: "Nàng ta cũng hiểu ra

được rồi?"

Không dễ dàng mà, xem ra quả nhiên đánh bài có hiệu quả kích thích trí thông minh, đến cả não heo của Vương Phù Nương cũng có thể cứu vớt.

Sau khi thỉnh an xong, xuất phát từ lòng hiếu kỳ hiếm có, ta giữ nàng ta và Ngụy Uyển Nhi lại nói chuyện riêng.

Bây giờ Vương Phù Nương đã hiểu ân oán tình thù giữa ta và Lý Tư Diễm. Nào là không cam lòng, nào là hâm mộ ghen ghét, tất cả đều không còn. Ánh mắt nhìn ta đầy vẻ thương hại, nói năng cũng mềm mỏng hơn nhiều: "Ai da, trước kia tưởng là cô có yêu pháp, bây giờ xem ra căn bản là cô đấu không lại bệ hạ. Vẫn cứ sớm nhận mệnh đi thôi, cô xem bây giờ có ăn có mặc, cuộc sống cũng không tệ đúng không?"

Ngụy Uyển Nhi tức giận chọc nàng ta một cái: "Cô nói mò cái gì đấy!"

Ta thầm trợn trắng mắt ba cái liên tục trong lòng. Vương gia không còn ai nữa sao? Làm sao lại chọn nàng ta vào cung? Không sợ chọc tức Hoàng đế đến tai biến mạch máu não sao?

Vương Phù Nương cảm thấy mình tận tình khuyên bảo, vừa bị Ngụy Uyển Nhi khuyên can lại càng cho rằng mình miệng vàng lời ngọc, toàn là nói sự thật tàn khốc, càng hăng hái nói: "Ta cũng đâu nói sai. Ai da, ta thật không hiểu cô đang già mồm cái gì. Bây giờ cô độc sủng Tiêu phòng, chờ sinh Hoàng tử thì cô chắc suất Thái hậu rồi, không thoải mái hơn vẽ xuân cung đồ ở bên ngoài sao?"

"Bà đây cam tâm tình nguyện vẽ xuân cung." Ta bưng chén nước lên, uống ực một ngụm: "Xuân cung đồ thì làm sao? Không có bản lĩnh tầm mười năm, cho cô bút cô có vẽ được không?"

"Ta không thể." Vương Phù Nương không dám luận bàn cao thấp

trên phương diện chữ nghĩa với ta, nhưng nàng ta cực kỳ dám chào hàng trí tuệ chợ búa của mình với ta: "Bệ hạ đối xử với cô tốt như vậy..."

Ta cuốn váy lên: "Cho cô xem thế nào gọi là tốt."

Trông thấy hình xăm và dấu vết trên chân ta, Vương Phù Nương và Ngụy Uyển Nhi không hẹn mà cùng hít sâu một hơi.

"Hình xăm..." Ngụy Uyển Nhi che miệng lại.

Ta thấy hai nàng khiếp sợ đến mức này, trong lòng lại có một chút vui vẻ quái dị. Vò mẻ không sợ rơi, ta cho người ngoài xem một mặt thảm hại nhất của mình. Khó chịu, nhưng lại đầy hả hê.

Ta buông váy xuống: "Một cô nương Sử quan thế gia thanh liêm như ta bị tàn sát gần như cả nhà, còn bị in dấu vết tù nhân mới có. Hâm mộ không? Muốn đổi với ta không?"

Vương Phù Nương thốt ra: "Vậy cô chạy trốn cũng có thể hiểu được..."

Ngụy Uyển Nhi chợt biến sắc, lại ra sức chọc nàng ta một cái: "Nói cẩn thận!"

Vương Phù Nương bất đắc dĩ ngậm cái miệng nhỏ của nàng lại.

Ta nói với nàng ta: "Hôm nay cô nói nhiều như vậy, chỉ có câu này là giống tiếng người."

Nàng ta không hiểu: "Cái gì?"

"Không có gì." Ta nói: "Hai người quay về đánh bài đi, ta muốn ngủ trưa."

Ta tiễn hai nàng đi, quay sang Huệ Nguyệt: "Ta biết ngươi đang

giám sát chúng ta. Nói với Lý Tư Diễm, nếu hắn dám gây khó dễ cho Vương Phù Nương thì ta dám nhảy hồ Thái Dịch. Cứ việc bảo hắn thử xem."

Vẻ mặt Huệ Nguyệt táo bón: "Vâng."

Chỉ dựa vào câu "Vậy cô chạy trốn cũng có thể hiểu được" kia, Vương Phù Nương đã đáng chịu một trận tác động vật lý của Lý Tư Diễm.

Bây giờ ta cực kỳ cần cái miệng hỗn "thiên nhiên không cần bài trí"[1] này của nàng, cần phải bảo vệ nàng trước.

(1) Thơ Lí Bạch: Thanh thủy xuất phù dung, Thiên nhiên khứ điêu sức.

***

Có lẽ là con người ta tương đối không có quan niệm tôn ti, điều Lý Tư Diễm mong đợi "hậu cung của hắn nịnh bợ ta như nịnh bợ Hoàng đế" không xảy ra. Trái lại là dăm ba bữa ta tặng ít đồ cho các nàng như lấy lòng vậy.

Mặc dù siêng tặng quà nhưng ta cũng không thường xuyên chơi đùa với các nàng, vẫn suốt ngày ngẩn người rồi ngủ, như một con chuột hang đờ đẫn.

Về sau, cuối cùng ta cũng biết vì sao ta giỏi ngủ như thế.

Bởi vì ta... có thai.

***

Loại chuyện này, thực ra trong lòng nữ tử đã nắm chắc được ít nhiều. Với sự kết hợp của cả ba phương pháp thuốc bổ, châm cứu, lót gối của Lý Tư Diễm, ta không mang thai mới là lạ.

Một hôm Phạm thái y đến xem bệnh, xem mãi xem mãi, đột nhiên xem đến Ngự Thư Phòng.

Ta đang nằm trên giường đếm cừu, một khắc sau, chỉ thấy Lý Tư Diễm lao vút đến bên cạnh ta, tốc độ nhanh như một dư ảnh.

Hắn thâm trầm đã quen. Dù là lúc thân mật cùng ta cũng khó giấu được suy nghĩ lo được lo mất. Chỉ có giờ phút này, trên mặt hắn hiện ra một loại mừng rỡ khó nói nên lời, mỗi cơ bắp đều đang run lên vì kích động. Hắn muốn che giấu nhưng hoàn toàn không làm được. Hoàng đế một nước vậy mà ngồi xổm trước giường ta, chân tay luống cuống như là trẻ con.

Ta chưa từng biết một người có thể vui mừng đến mức độ này.

Như một con chó đói bị khúc xương heo từ trên trời rơi xuống trúng đầu, không thể tin được may mắn này thật sự thuộc về mình. Hắn tha thiết nhìn ta, miệng lẩm bẩm nói: "Nàng thật sự... thật sự..."

Phạm thái y còn tưởng Hoàng đế nghi ngờ trình độ nghiệp vụ của ông ta, vội vàng nói: "Bệ hạ minh giám. Nhà lão phu nhiều đời làm nghề y, tuyệt đối không có khả năng xem nhầm hỷ mạch. Mạch tượng của Quý phi nương nương chắc chắn là có thai, không sai."

"Chỉ có điều còn ít tháng, cần cẩn thận giữ gìn..."

Ta nghi ngờ Lý Tư Diễm không hề nghe lọt tai một câu của Phạm thái y. Ánh mắt hắn sáng đến kinh người, quay vòng quanh ta tròn bốn vòng. Áo dài sinh ra làn gió nhẹ thổi vào mặt ta, hơi lạnh.

Hắn phấn khích thì phấn khích, còn ta thì không có quá nhiều cảm xúc.

Chuyện này không có gì tốt để chúc mừng. Nếu như được nói thì ta

không hề muốn sinh.

Nhưng nam nhân trước mặt này thoạt nhìn đã vui mừng đến điên rồi.

Triều phục trên người hắn còn chưa thay, hình thêu kim long dính hơi lạnh ẩm ướt của đầu xuân. Hắn sợ lạnh đến ta, thậm chí không dám ngồi vào bên cạnh ta, chỉ cẩn thận từng tí vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve bụng ta một chút.

Ta không thích nhìn bộ dạng lạ lẫm của hắn như thế, cảm thấy hơi cổ quái, bèn bỏ tay hắn ra. Lý Tư Diễm hơi sững lại, chợt nắm chặt tay phải của ta, nhẹ nhàng xoa bóp vết chai ở đốt ngón tay ta.

Hình như hắn cực kỳ thích vết chai nho nhỏ này trên ngón tay ta.

Ta lạnh lùng ngồi ở đầu giường. Cuối cùng sự phấn khích của hắn cũng bị sự lãnh đạm của ta dập tắt một chút. Hắn ho nhẹ một tiếng, sai bảo Huệ Nguyệt Túc Tịch khiêng những đồ dùng của thai phụ trong phòng kho ra.

Những đồ dùng này đã chuẩn bị từ khi ta về Trường An, bây giờ cuối cùng đã được thấy ánh mặt trời. Túc Tịch Huệ Nguyệt cũng rất vui mừng, đáp lại một tràng. Không khí hoan hỉ ngập tràn trong đại điện.

Hắn hơi bình tĩnh lại, hỏi ta: "Nàng có đói không, có muốn uống nước không? Trẫm gọi thím và đệ đệ nàng vào cung. Bằng hữu kia của nàng tên là gì? Con dâu của Vũ An Hầu gia đó, trẫm cũng gọi nàng ta đến."

Hắn đột nhiên trông thấy hương khói lượn lờ bay lên trong lư hương, lập tức nhặt lên ném ra ngoài cửa: "Trẫm đọc thoại bản trên phố đều nói hương liệu sẽ khiến nữ tử choáng đầu, không nên giữ lại."

Ta thản nhiên nói: "Cái ngươi đọc vốn là bài quảng cáo của cửa hàng hương liệu Đỗ Ký ở Sùng Nhân phường tìm người viết, để chào hàng hương chuyên dụng cho thai phụ nhà họ bán."

Lý Tư Diễm đã đánh mất cái não của hắn: "Thật sự có hương chuyên dụng cho thai phụ? Sao không bảo Khánh Phúc ra ngoài mua một ít?"

Khánh Phúc ngoài cửa chậm rãi dịch ra một bước, dường như không muốn thừa nhận Lý Tư Diễm là cấp trên ông ta hết lòng trung thành...

Ta không biết nam nhân biết mình sắp làm cha sẽ là phản ứng gì, nhưng cũng lờ mờ cảm giác được phản ứng này của Lý Tư Diễm tuyệt đối không nằm trong phạm vi bình thường.

Hắn ôm ta ngủ ngon lành một đêm, hôm sau phấn chấn bừng bừng đi thượng triều, không kịp chờ đợi mà khoe khoang với trên dưới triều đình chuyện hắn sắp làm cha. Đám đại thần quá biết quan sát sắc mặt, nói đầy sọt những lời cát tường, nịnh cho Lý Tư Diễm không còn biết trời trăng gì. Hắn vung tay lên xây liền ba cái lều cháo để tích đức cho đời sau của hắn, thậm chí bắt đầu cân nhắc đại xá thiên hạ.

May mà có người ngăn cản: "Bệ hạ muốn đại xá thiên hạ, chi bằng chờ tiểu Hoàng tử ra đời rồi nói."

Lý Tư Diễm cảm thấy đề nghị này rất tốt, bút lớn vung lên ghi nó vào kế hoạch.

Các quan viên trên triều chúc mừng, trong hậu cung cũng tràn ngập không khí vui tươi. Chỉ mới nửa ngày sau, Huệ Nguyệt đã tới hỏi ta thích nhũ mẫu tính tình thế nào, có yêu cầu gì về tướng mạo hay không.

Khuôn mặt không cảm xúc của ta xuất hiện một vẻ kinh ngạc hiếm

có: "Bây giờ mới hai tháng đã phải chọn nhũ mẫu rồi?"

Huệ Nguyệt sững lại: "Bình thường đều là bốn, năm tháng mới chọn, nhưng bệ hạ nhất quyết muốn xem xét bắt đầu từ bây giờ..."

Ta quay đầu đi: "Vậy thì để hắn chọn đi."

Ta cảm thấy có lẽ đây là một sự bù đắp tâm lý. Năm đó hắn ra đời trong sự hoảng sợ của mẫu thân, thờ ơ của người ngoài, trải qua tuổi thơ tàn khốc ở Dịch Đình. Càng khốn khổ thì càng hi vọng con của hắn có thể được cả thiên hạ chúc phúc.

Đây là một loại cứu rỗi nửa cuộc đời. Bản năng hắn nỗ lực yêu thương đứa con chưa ra đời của hắn dường như là an ủi tuổi thơ của chính mình.

Đứa trẻ may mắn cả đời được tuổi thơ chữa lành, đứa trẻ bất hạnh dùng cả đời để chữa lành tuổi thơ.

Nhưng mà mang thai có một chuyện tốt, đó chính là Lý Tư Diễm tuân theo kiến nghị của Phạm thái y dừng kế hoạch cày cấy của hắn.

Trong thời gian mang thai nghiêm cấm sinh hoạt vợ chồng, lời này của Phạm thái y chẳng khác gì cứu cái mạng già của ta. Không thì chơi liều theo hắn, sớm muộn ta cũng phải chết trên giường rồng của hắn.

Bây giờ cuối cùng ta có thể tạm nghỉ một chút.

***

Quay đi quay lại mấy ngày, e là khắp thiên hạ đều biết Hoàng đế sắp làm cha rồi. Khó khăn lắm Lý Tư Diễm mới bình tĩnh lại, đi đến trước giường ta, nắm chặt lấy tay ta.

Ta cúi đầu nhìn thoáng qua nơi ngón tay đan nhau, lại mệt mỏi quay đầu đi.

"Ba ngày rồi, nhưng trẫm vẫn cảm thấy đang trong mơ."

Bàn tay khô ráo của hắn nhẹ nhàng vuốt ve gò má ta.

"Anh Anh nàng đừng đi nữa. Nàng an tâm sinh đứa bé ra, nếu là con gái, trẫm mang hết bảo vật thế gian nâng đến trước mặt nó; nếu là con trai, trẫm cho nó làm Thái tử."

Ta nuốt cổ họng khô khốc, mở miệng hỏi hắn: "Ta có thai rồi, cuối cùng ngươi đã được như ý, ngươi đang sợ cái gì thế Lý Tư Diễm? Bộ dạng ta như thế này, ngươi còn sợ ta đi sao?"

"Sợ, sao trẫm có thể không sợ." Hắn nói: "Trẫm muốn cùng nàng đầu bạc răng long, cho nên đến một khắc trước khi xuống mồ, trẫm đều không thể nào yên lòng."

Ta khẽ cười một tiếng, quay đầu đi.

Hắn bám dính quấn tới, nụ hôn dịu dàng rơi trên mí mắt ta: "Đừng rời khỏi trẫm..."

Ta vươn tay đẩy hắn ra, lạnh lùng nói: "Lý Tư Diễm, thai phụ cần ăn tổ yến chứ không phải tinh huyết nam tử."

Hắn còn có mặt mũi tủi thân: "Trẫm không có ý này, trẫm chỉ muốn hôn nàng."

Ta lạnh lùng nhìn hắn chằm chằm.

Hắn hậm hực rời đi: "Nàng nghỉ ngơi trước đi."

Bóng dáng của hắn biến mất sau tấm bình phong. Ta xoa bụng, đăm chiêu suy nghĩ.

Gần đây hắn đối với ta dịu dàng cẩn thận khó mà tin nổi, dường như thù cũ giữa ta và hắn đều xóa nhòa vì đứa trẻ này vậy.

Không, ta cảm giác giống như... từ lâu hắn đã muốn tìm lý do buông xuống oán hận sinh ra vì việc ta trốn đi, bây giờ chỉ là gặp được thời cơ thích hợp mà thôi.

Mà lúc trước ở trên thuyền, nếu như ta hơi chịu cúi đầu... không cần phải nói thích hắn, yêu hắn, dù chỉ là nói lúc ở bên ngoài thỉnh thoảng cũng nhớ tới hắn thì sao? Chưa biết chừng hắn đều sẽ lập tức tha thứ cho ta.

Từ trong đôi câu vài lời tán gẫu của nhóm nội thị, ta chắp vá ra chuyện mà ta không biết. Lúc trước hắn ngồi trong gian nhà tù kia chờ ta đã âm thầm chuẩn bị rất nhiều thủ đoạn trừng trị, đều là biện pháp trước kia hắn nghĩ ra để đối phó người phản đối hắn, mức độ khốc liệt khó mà hình dung. Nhưng về sau lại chỉ dùng phương pháp ôn hòa nhất.

Ôn hòa ý là... tổn thương không lớn, nhưng tính vũ nhục cực mạnh.

Có điều bây giờ ta mang thai, hắn không dám làm gì ta.

Không có cách nào thu hoạch được vui thú từ chuyện lăn lộn ta nữa, Lý Tư Diễm đành phải chuyển lòng nhiệt tình sang công việc khâu vá.

Hắn làm ra một chiếc áo kẻ ô[2] cho đứa nhỏ, khâu phải nói là lòe loẹt. Vải lẻ đều là hắn cưỡng ép đòi đám đại thần cống lên. Nhất quyết không cần quần áo của đám thiếu gia ăn chơi từng mặc, ít nhất cũng phải là người có công danh, cực kỳ nghiêm ngặt.[3]

(3) Thường có tục lệ xin quần áo cũ cho trẻ sơ sinh, một là lấy vía, hai là chất liệu vải khi ấy đã mềm mại vì đã giặt qua nhiều lần.

Thế là đã tạo ra một khung cảnh vi diệu thế này: Hoàng đế như cô vợ nhỏ ngồi ở đầu giường, vẻ mặt tình cảm khâu y phục nhỏ; Quý phi nằm thẳng đờ trên giường, vẻ mặt chết lặng.

Cảnh tượng như vậy diễn ra mỗi ngày ở Tử Thần điện, có thể nói là ảo ma.

Có điều, mặc dù Lý Tư Diễm bị vui sướng làm mụ mị đầu óc, nhưng vẫn còn có lý trí cơ bản, biết loại chuyện sinh con này nếu như người làm mẹ không phối hợp, vậy tất thảy đều công cốc.

Vì một đống tiền án của ta, dù cho lần này ta tỏ ra cực kỳ ngoan ngoãn và bình thường, Lý Tư Diễm vẫn không yên lòng. Hắn trải thảm thật dày toàn bộ nội điện, cũng sai hai người Huệ Nguyệt Túc Tịch trông coi ta không rời một tấc.

Nhất là không được để ta chạy nhảy.

Hai đại cung nữ chuyển giao tất cả công việc cho cung nữ khác, cả ngày từ sáng đến tối nhìn ta chằm chằm. Hai đôi mắt trừng như cú vọ trên ngọn cây, ta chỉ nhìn thôi đã thấy mệt.

Từ sau khi ta mang thai, tỷ muội hậu cung của ta đồng thời mất đi tư cách thỉnh an ta. Lễ vật các nàng đưa tới cũng bị nhét hết dưới đáy hòm, tuyệt đối sẽ không chuyển đến tay ta. Trong khoảng thời gian này, người duy nhất được gặp mặt ta không phải là công nhân viên của Tử Thần điện, mà là thím đại nhân của ta.

Ta không có nhiệt tình gì với chuyện làm mẹ, Lý Tư Diễm suy nghĩ thật lâu, cảm thấy chắc chắn là vì bên cạnh không có tấm gương. Thế là gọi riêng thím vào trong cung, định bụng để thím đánh thức bản năng người mẹ của ta.

Kết quả hoàn toàn ngược lại.

Thím thấy bộ dạng ta đờ đẫn, đau lòng đến sắp cắn nát răng, toàn

bộ quá trình đều nghiêm mặt, không cho Lý Tư Diễm xem một sắc mặt tốt.

Lý Tư Diễm cũng thức thời, biết thím không chào đón hắn thì cũng không mù mà lượn lờ trước mặt thím, chỉ thỉnh thoảng xuất hiện một chút lúc dùng bữa.

Kể từ đó, đám người Tử Thần điện cuối cùng cũng hiểu tính khí của ta từ đâu mà ra.

Chắc chắn là gia tộc di truyền.

Thiền Nhi cảm thán: "Không biết mai sau con của nương nương ra đời sẽ có tính tình thế nào."

Ta nói: "Tốt nhất đừng thất đức như cha nó."

Ta nghĩ ngợi, lại nói bổ sung: "Cũng đừng ngu như mẹ nó."

***

Ba tháng rồi, bụng của ta đã hơi nổi lên. Một sinh mệnh trẻ thơ đang từ từ thai nghén thành hình, như một câu đố nho nhỏ.

Nó sẽ như thế nào? Kế thừa sự xảo trá, thất đức, lạnh lùng của Hoàng gia, hay là kế thừa sự cố chấp, cứng đầu, đơn thuần của Thẩm gia, hay là trung hòa hai bên một chút, làm một người bình thường.

Ta không biết, ta cũng không chờ mong. Nếu như nhất định phải nói hi vọng điều gì thì ta hi vọng nó có thể giống ta hơn một chút.

Giống ta một chút, tiêu chuẩn đạo đức cao một chút, đừng sống mà ép buộc người khác bằng quyền thế có được, hãy sống trong sạch trên cõi đời này.

Chương 69: Qua loa sinh một bé con

Theo như thím ta nói, nữ tử mang thai không phải một chuyện nhẹ nhàng.

Có người ốm nghén đến đau không muốn sống, có người ăn ô mai như ăn cơm, thậm chí sau khi sinh bị trầm uất nặng. Thím nói có một lần thị đi thăm một muội muội bà con xa hậu sản. Muội muội kia ánh mắt đờ đẫn, nhìn thấy thị thì đột nhiên khóc, nói làm sao bây giờ biểu tỷ, muội muốn bóp chết đứa bé này.

Lúc ấy thím còn là thiếu phụ mới cưới, bị tình hình này dọa cho suýt nữa ngã từ trên giường xuống, một dạo sinh ra bóng ma với việc sinh đẻ.

Ta yên lặng nghe thị kể chuyện: "Cho nên thím chỉ sinh một mình Tiểu Xuyên?"

"Cũng không phải vậy." Thím nói: "Chủ yếu là thể trạng thím con không tốt, sinh một đứa đã suýt nữa chết trong phòng sinh, không dám thêm lần nữa. Nói thật, nếu như có khả năng, ta cũng muốn có một tiểu nha đầu."

Ta cười cười: "Tiểu nha đầu? Giống như con?"

Thím trừng mắt nhìn ta một cái: "Giống như con thì thôi, nhà chúng ta có một hỗn thế ma tinh như con là đủ rồi."

Nói đông nói tây một lúc, thím chợt trông thấy một thứ rơi ở mép giường. Thị cầm lên xem, là một con quay nhỏ gỗ khắc, mài tròn trịa nhẵn nhụi, quét sơn sáng bóng, hình dáng đầy khí thế.

Thị không khỏi ngắm nghía một lúc, hỏi: "Đồ chơi này làm rất khéo, là quan viên nào kính biếu thế?"

Ta ở trên giường nhô ra nửa cái đầu: "Cái này ư? Đây là Hoàng đế tự làm."

Thím kinh ngạc trợn tròn mắt, vội vàng đặt khẽ khàng con quay lên bàn nhỏ, sợ làm rơi hỏng nó.

"Không sao, con quay thế này hắn làm chừng sáu cái, làm hỏng thì có thể đổi bất cứ lúc nào." Ta nói bổ sung.

Thím càng kinh ngạc: "Hoàng đế còn biết làm cái này?"

Ta gật đầu: "Hắn từng sống ở Dịch Đình mấy năm, cái gì cũng biết. Thím còn muốn xem đồ chơi khác hắn làm không? Con đưa cho thím xem."

"Không cần!" Thím liên tục khoát tay: "Như vậy xem ra hắn cực kỳ để tâm đến cái thai này của con."

Mọi người đều biết, nam nhân Thẩm gia chúng ta vô cùng tôn trọng nữ nhân, là hình mẫu điển hình của trượng phu tốt trong thành Trường An. Thím lấy nhị thúc dịu dàng săn sóc của ta làm tham chiếu còn có thể đưa ra được kết luận Lý Tư Diễm rất để tâm, đủ thấy hắn tốn bao nhiêu công sức.

Chỉ có điều, hắn để tâm thì để tâm, nhưng chưa từng hỏi ta có cần tấm lòng này hay không.

Tới gần kỳ sinh, ta luôn dễ suy nghĩ lung tung. Ta vuốt ve bụng nhô lên, chợt nhớ tới mẫu thân ta.

Người mẹ mất sớm của ta.

"Thím còn nhớ mẫu thân của con không?" Ta cầm hai cái gối kê ở sau lưng, ngồi nghiêng trên giường, trò chuyện với thím.

Tay thím thoăn thoắt vá áo, nghe ta đột nhiên hỏi như vậy, ngập ngừng một lát mới nói: "Đương nhiên còn nhớ. Có điều tính tình đại tẩu không hề giống con. Tính tình tỷ ấy mềm mại, nói chuyện dịu dàng, người trong thành Trường An chưa có ai nói tỷ ấy không tốt."

"Con đã hơi quên dáng hình của người rồi." Ta khoa tay hai cái trên không trung: "Con chỉ nhớ giọng nói của người, rất nhẹ, rất yên tĩnh, còn có bánh gạo mềm mềm của người làm, mùi vị cực ngon."

Thím cười: "Mẫu thân con là con gái đại tộc của đất Kinh Sở, sở trường làm những món bánh ngọt mùi vị lạ này nhất. Ta bảo tỷ ấy cùng quản gia với ta, tỷ ấy một mực từ chối nói không biết quản lý những thứ này, chỉ muốn giúp chồng dạy con. Cũng may là gặp phụ thân con, nếu không với tính cách này của tỷ ấy rất dễ bị người ta bắt nạt."

Ta lắc đầu: "Không thể nói như vậy. Tính cách của con cũng được coi là mạnh mẽ, phải chịu bắt nạt thì vẫn cứ chạy không thoát."

Nhắc đến việc này, vẻ mặt thím như phủ mây đen.

Thị buồn bã một lúc, thở than một hơi thật dài: "Tranh chấp giữa con và Hoàng đế không phải một phụ nữ bình thường như ta có thể xen vào. Con bảo hắn không nói đạo lý, nhưng có khi nghĩ lại, ở trên vùng đất này, chẳng phải hắn chính là đạo lý duy nhất sao?"

"Không, thím đừng dát vàng cho hắn, hắn chỉ đơn thuần là một kẻ cặn bã thôi." Ta nghiêm túc nói.

***

Nữ nhân đa phần mềm lòng, bao gồm cả người thím ý chí không kiên định của ta.

Sau khi thị chính mắt thấy Lý Tư Diễm chăm sóc ta từng li từng tí, cẩn thận vạn phần, thái độ của thị với Lý Tư Diễm ôn hòa hơn rất

nhiều.

Có một lần, Lý Tư Diễm vừa phê tấu chương, vừa xoa bóp bắp chân sưng vù cho ta, đúng lúc bị thím bắt gặp. Lý Tư Diễm lập tức nhiệt tình mời thím ngồi, giở cho thị xem áo kẻ ô bách gia hắn mới làm xong.

Ta từng thấy rất nhiều kiểu cười của cẩu Hoàng đế, ba phần lạnh lùng, ba phần chế giễu thêm bốn phần hờ hững, nhưng chưa từng thấy hắn lộ ra vẻ cười nịnh nọt như thế.

Thím liếc thấy kẻ thù giết phu, đương nhiên không có sắc mặt tốt, sầm mặt nhìn chiếc áo kẻ ô kia: Đường may cũng được, chi tiết thô sơ. Thị lại ngẩng đầu nhìn tay hắn một chút, trên mười ngón tay để lại vết kim đâm rõ ràng.

Trong khoảnh khắc đó, ta có thể cảm nhận được cơn tức kìm nén trong lòng thím tan đi.

Ánh mắt thị mệt mỏi cam chịu, dường như đang nói, thôi bỏ đi.

Lúc ăn tối, lần đầu tiên thím múc cho Lý Tư Diễm bát canh gà.

Lý Tư Diễm được sủng mà lo, nào dám động bừa, lập tức đẩy bát vàng đầy canh về phía ta, chớp chớp mắt nói: "Thân thể Anh Anh nặng nề, cho Anh Anh uống."

Ta đẩy lại: "Ta không thích uống thứ này."

Giọng nói của hắn mềm đến chảy nước: "Anh Anh ngoan, uống một chút, bổ thân thể."

Bổ tiên sư ngươi.

Nhìn tình hình nhường qua nhường lại này, không biết còn tưởng đây là canh phượng hoàng nữa đấy.

Sau bữa ăn, ta đuổi Lý Tư Diễm về Ngự Thư Phòng, nhíu mày nói với thím: "Hôm nay thím sao vậy, tự nhiên lại nể mặt hắn, hắn xứng nhận sao?"

Thím cúi đầu thu dọn vải vóc, chậm rãi nói: "Ta còn muốn hỏi con đấy, con định gay gắt như vậy cả đời sao? Dù sao hắn cũng là một Hoàng đế, làm được đến mức như thế đã là cực kỳ hiếm có rồi."

Ta rất kinh ngạc: "Hắn giết cả nhà chúng ta, bây giờ chỉ đâm mấy cái lỗ trên đầu ngón tay, thím đã tha thứ cho hắn sao?"

"Việc nào ra việc đấy." Thím nói: "Đúng là hắn khốn nạn, nhưng cũng đúng là đối xử với con không tệ. Sau này ý chỉ phong Hậu ban xuống, con đường về sau của con sẽ chỉ thêm lừng lẫy."

"Làm Hoàng hậu thì sao?" Nước mắt của ta chảy xuống: "Dựa vào đâu hắn thì có thể đạt được ước muốn, nữ nhân, con cái, giang sơn đều có đủ. Con lại chỉ có thể bị nhốt ở đây nhận sự bố thí của hắn?"

"Chuyện thế gian vốn dĩ đâu có công bằng." Thím thở dài: "Con đọc sách nhiều còn chưa hiểu đạo lý này sao?"

"Dù sao cũng không được lựa chọn, chi bằng thuận theo mà làm. Anh Tử, đôi mắt con người sinh ra ở phía trước là nhất định phải nhìn về phía trước."

Nói xong, thím đứng dậy đi. Ta ngồi bên giường đờ đẫn hồi lâu, ánh mắt chạm đến con quay tinh xảo kia.

Một khắc sau, con quay bị ném vào trong chậu than, dần dần cháy đen cong quắn.

***

Thất nguyệt lưu Hoả, cửu nguyệt thụ y[1]. Thời tiết luân chuyển, vật

đổi sao dời. Bụng của ta càng lúc càng lớn, đi lại cũng ngày càng khó khăn.

(1) Tháng 7 sao Đại hoả xuống thấp, tháng 9 may áo chống rét (Trích thơ Khổng Tử).

Sau khi mất đi sự linh hoạt, thời gian dưỡng thai trở nên cực kỳ nhàm chán.

Bây giờ cuối cùng Lý Tư Diễm đã thông minh rồi, không còn tự mình quản thúc ta, cũng không còn hung thần ác sát cấm đoán ta đủ điều, mà là chuyển trực tiếp nữ nhân duy nhất ta sợ là thím vào Tử Thần điện.

Mặc dù thím không ưa hắn nhưng lại yêu thương cháu trai chưa ra đời, thế là tiến hành quản lý quân sự hóa hà khắc với ta: Không được chạy lung tung, không được khóc, không được ăn đồ ăn vặt bậy bạ, không được tiếp xúc với chó mèo...

Có thím quản lý ta, Lý Tư Diễm cũng chỉ cần nịnh nọt lấy lòng. Dăm ba bữa tặng đồ sưởi ấm cho Tiểu Xuyên, thưởng đồ cho ta. Nói thật, ta đọc sách sử nhiều năm như vậy, chưa bao giờ nghe nói Hoàng đế nào thưởng đồ mà lấy kho làm đơn vị. Về cơ bản, người khác biếu hắn cái gì, hắn sang tay ngay cho ta. Về sau hắn ngại phiền phức, dứt khoát đặt chìa khóa phòng kho ở đầu giường ta, nếu ta cần cái gì thì cứ đi lấy.

Còn có dịch vụ xoa bóp một ngày ba lần, khiến cho thời gian mang thai ta hầu như không chịu khổ gì.

Phải biết hắn là Hoàng đế một ngày trăm công ngàn việc. Đây là phải hi sinh tất cả thời gian nghỉ ngơi mới có thể đến đây điểm danh một ngày ba lần.

Thím thấy thế kinh ngạc muôn phần, hỏi ta: "Trước kia hắn cũng đối tốt với con vậy sao? Hay là biết con có con rồi mới như thế?"

Ta cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: "Trước kia cũng như vậy, nhưng nhu cầu của hai bọn con chưa bao giờ tương hợp nhau. Con chỉ muốn rời khỏi cung, hắn lại ngoại trừ để con rời đi thì làm cái gì cũng được."

Thím vô tình bình luận: "Đây là cái nghiệt duyên chó má gì. Lúc Tư Mệnh Tiên Quân viết số mệnh cho hai đứa bị trượt tay đúng không?"

"Ai bảo không phải đâu."

Lý Tư Diễm định dùng tiền dỗ dành ta, nhưng mà về sau hắn thoáng nhận ra ham muốn hưởng thụ vật chất của ta cực kỳ ít, hiệu quả của việc tiêu tiền gần như bằng không. Thường ngày ta còn có hứng thú với tranh chữ, nhưng từ khi bị hắn bắt về, đến cả tâm trạng đọc sách viết chữ cũng mất hết.

Điều này làm hắn rất bất an.

Dưới sự bất an, hắn làm rất nhiều chuyện hắn cảm thấy sẽ khiến cho ta vui vẻ, tỉ như đè đầu Lễ quan, mời bài vị cha ta vào Thái miếu.

Nhập Thái miếu, hưởng thụ sự thờ cúng trăm năm của hậu duệ Hoàng gia, đây là vinh dự cao nhất của thần tử một nước. Nếu không phải Tam công Cửu khanh[2] thì ngay cả cửa Thái miếu cũng không sờ được. Lúc phụ thân ta mất chỉ là một biên soạn Sử quán nho nhỏ, lại bị hắn lấy lý do trung nghĩa miễn cưỡng nhét vào.

(2) Tam công: ba chức quan cao nhất thời phong kiến gồm thái sư, thái phó, thái bảo. Cửu khanh: chín chức quan dưới quyền Tam công.

Không khó để tưởng tượng hắn tốn bao nhiêu công sức mới làm được việc này.

Cũng may nhà ta chẳng còn mấy người sống, không thì với mức độ nịnh nọt này của Lý Tư Diễm, ta thấy không ngoài hai năm, Thẩm gia đã có thể từ một môn đình nhỏ thanh liêm mộc mạc trở mình thành thế gia ngoại thích lớn nhất quốc triều.

Nhưng đây đều là vật ngoài thân, ta không thèm quan tâm chút nào. Điều làm ta nản lòng nhất lại là lời xin lỗi đến muộn rất nhiều năm của hắn.

Khởi đầu câu chuyện giữa chúng ta tồi tệ như thế. Hắn lạm sát người vô tội, ta hận hắn thấu xương. Một đường đâm lao phải theo lao đi đến hôm nay, trước lúc cùng nhau bước vào cửa sinh, cuối cùng hắn cũng cúi cái đầu ngạo mạn trước ta.

Trong trướng ấm phù dung, hắn cầm tay ta nói xin lỗi, đều là lỗi của hắn. Trước kia hắn đã làm rất nhiều chuyện không thể cứu vãn, cùng từng tổn thương ta. Từ rất lâu trước kia hắn đã bắt đầu hối hận, nhưng hắn không muốn nói cho ta, không muốn từ bỏ chút lòng tự trọng đáng thương ấy, chỉ dám lấy cách thức khốc liệt nhất trói ta vào bên cạnh hắn.

Hắn còn nói hắn chưa từng dám quay đầu nhìn lại chuyện mình đã từng làm, bởi vì mỗi khi nhìn thêm một chút thì càng thêm tuyệt vọng: Loại khốn kiếp độc ác tàn nhẫn, bỉ ổi bất kham như hắn không thể nào cũng không xứng đáng có được trái tim ta.

Ta còn có thể nói gì đây? Đến cả tâm trạng mắng hắn cũng không có, chỉ có cảm giác buồn bã mất mát sâu nặng.

Dù sao ta cũng không phải thần phật, không chịu trách nhiệm chấp nhận sự sám hối của hắn, cũng không có ý định tha thứ cho hắn.

Thực ra hắn cũng hiểu ta không thể nào khoan dung hắn.

Con người Lý Tư Diễm này bề ngoài có vẻ ngông cuồng, thực chất cực kỳ biết người biết ta.

Bởi vì vô cùng tự biết mình, cho nên chưa từng hỏi ta loại câu hỏi thiểu năng trí tuệ như "Nàng yêu ta không?", "Tại sao nàng không yêu ta?", "Nàng muốn thế nào mới có thể yêu ta?". Yêu là cái gì, hắn không hiểu, cũng không mưu cầu xa vời, đã không chiếm được thì dứt khoát đừng chờ mong gì cả, chỉ dùng quyền thế giữ ta bên cạnh là được.

Như thế giảm bớt rất nhiều trăn trở, cũng tạo thành rất nhiều tổn thương.

Nhưng giờ đây nước đổ khó hốt, ta đã không muốn so đo nữa.

"Anh Anh?" Hắn nhẹ giọng gọi ta.

Mi mắt ta khẽ động.

Dưới chăn gấm, hắn xoa bóp bắp chân sưng vù trong thai kỳ của ta, giọng mờ như từ nơi rất xa vọng tới.

"Nàng biết không? Lúc trước trẫm nói cho nàng những chuyện liên quan tới mẫu thân trẫm thực ra đều là lừa nàng."

Hắn khẽ cong môi cười: "Quả thực là bà ấy sinh ra trẫm, nhưng bà không có sự dịu dàng của một mẫu thân bình thường đối với trẫm, chỉ có chán ghét và e ngại."

"Trước lúc tiên Hoàng hậu lâm chung bảo mẫu thân trẫm mang trẫm trốn đi Dịch Đình. Bà mất đi chỗ dựa, hoảng sợ không yên một ngày, cho nên Hoàng hậu vừa chết thì không chút do dự ném trẫm đi làm việc sai dịch đổ bộ, từ đó chưa từng hỏi han trẫm như thế nào, có lẽ là cũng hi vọng trẫm có thể lặng lẽ chết ở trong đó."

Thì ra là thế.

Bởi vì từng là đứa trẻ bị vứt bỏ, cho nên mới sợ bị vứt bỏ như vậy

lần nữa sao?

Ta có thể đoán được tại sao hắn phải lừa ta. Khi đó gia đình ta đầm ấm, hoà thuận vui vẻ, được người thân cưng chiều vô vàn. Hắn lại một thân một mình, không có gì cả.

Buông ra lời nói dối không ảnh hưởng toàn cục này có lẽ là vì không muốn để lộ vẻ đáng thương trước mặt ta.

Nhưng vật đổi sao dời, bây giờ đứng trước mặt ta, những cứng cỏi nhỏ nhoi lúc ấy của hắn đều đã tan biến.

Ta mở mắt ra nói: "Bệ hạ nói với ta cái này làm gì? Là đang trách bà ấy?"

"Trẫm chưa từng trách bà ấy, trẫm hiểu nỗi khổ của bà." Lý Tư Diễm nói: "Là đứa con trai trẫm mang đến cho bà rất nhiều bất hạnh, làm sao bà có thể yêu thương một tai tinh chứ?"

"Trẫm chỉ cảm thấy buồn. Bà vốn có thể yên ổn thuận lợi già đi trong Dịch Đình, nhưng lại vì sinh một đứa con trai dòng máu cao quý, bị ép uống một chén rượu độc, kết thúc đời này."

Ta không biết nên trả lời thế nào, an ủi thì có vẻ không thật lòng, bỏ đá xuống giếng thì có vẻ cay nghiệt, suy nghĩ rất lâu chỉ có thể nói một câu: "Nén bi thương."

Hắn yên lặng nhìn ta hồi lâu mới nói khẽ: "Lần đầu tiên trẫm nhìn thấy nàng là ở trên Tuyên Chính điện. Nàng mắng trẫm, thuận miệng mắng mẫu thân trẫm. Lúc ấy trẫm cảm thấy phẫn nộ, nhưng về sau lại hơi cảm khái. Nếu như bà ấy mạnh mẽ tài giỏi như nàng, có lẽ rất nhiều chuyện sẽ không xảy ra."

Ta hiểu ý hắn. Nếu như mẹ hắn mạnh mẽ như ta, đương nhiên bà ấy sẽ không mặc cho Tiên đế thực hiện được hành vi, trên đời này cũng sẽ không có Lý Tư Diễm.

Không có hắn, nhà chúng ta cũng sẽ không bị tai họa ngập đầu nỗi này.

Hắn hiểu hắn ra đời là một sai lầm, cho nên mới cực kỳ tự ti. Chọn mộ địa cho mẹ đẻ, đốt vàng mã, quật cường chứng minh mình không chỉ là vết nhơ trong đời của bà, nhưng có ích gì đâu? Người chết như đèn tắt, hắn có thể hiện thế nào, mẫu thân hắn cũng không thấy được.

Buồn cười là hắn lại còn muốn cho ta giẫm vào vết xe đổ của mẫu thân hắn. Loại sinh vật nhân loại này rõ là lạ lùng, không phải chưa từng nhìn lại, nhưng vẫn sẽ lặp đi lặp lại bất hạnh của người đi trước tựa như số mệnh.

Ta nhìn ánh mắt hắn, bình tĩnh nói: "Quả thực ta không yếu đuối như mẫu thân ngươi, nhưng ngươi cũng đừng hi vọng xa vời ta sẽ vượt mọi chông gai vì đứa trẻ này."

Ta đẩy tay hắn ra, hờ hững nói: "Bất kể như thế nào, sinh hạ nó không phải là ý nguyện của bản thân ta, khiến bệ hạ thất vọng rồi. Nói một cách công tâm, nếu như ta ở trong cảnh ngộ của mẫu thân bệ hạ, ta cũng sẽ không có nhiều yêu thương với đứa trẻ sinh ra ngoài ý muốn."

Sắc mặt hắn trắng bệch, cứng đờ như một bức tượng đá trước giường ta.

Nhìn bộ dạng này của hắn, ta không có bất kỳ sảng khoái gì, chỉ có bi ai.

Tại sao sự việc lại đến nông nỗi này?

Lý Tư Diễm nhắm mắt bình ổn thật lâu mới lại nắm lấy tay ta, cả khuôn mặt vùi vào lòng bàn tay ra, giọng nói nghèn nghẹn: "Anh Anh, trẫm muốn hỏi nàng, nếu như lúc trước trẫm không giết cha

huynh nàng, mà là nhìn trúng nàng ở một văn hội nào đó, chọn nàng vào cung... Hoặc là trẫm cầm trâm hoa nàng tặng đi lần lượt từng nhà tìm nàng báo ân, hai chúng ta sẽ có một bắt đầu tốt hơn chăng?"

"Đó là đương nhiên." Ta nói: "Như vậy chí ít ta sẽ không hận ngươi như bây giờ."

Thấy hắn còn muốn hỏi nữa, ta nhìn thẳng vào mắt hắn, lạnh nhạt nói: "Thế nhưng chỉ là có một bắt đầu tốt hơn chút thôi. Cho dù ngươi chưa từng làm những việc này, ta cũng không thể nào thật lòng yêu ngươi. Bệ hạ, chúng ta là hai loại người hoàn toàn trái ngược. Sở thích, tính tình, đối nhân xử thế đều không có một chút tương đồng. Cố ép ở bên nhau là tra tấn mình, cũng là tra tấn đối phương."

Cả căn phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng đồng hồ nước.

Hồi lâu sau, Lý Tư Diễm lộ ra vẻ mặt tự giễu: "Làm sao trẫm lại quên bản tính của nàng chứ? Nàng là học sĩ Khổng Mạnh chính trực, trẫm chỉ là một tiểu nhân hèn hạ trong cống ngầm mà thôi."

Hắn đã mắng chửi mình rồi, vậy ta cũng không cần thiết bổ thêm đao. Thực ra tính tình của Lý Tư Diễm không phải là loại ta ghét nhất. Mặc dù hắn ngang ngược nhưng còn coi là lỗi lạc. Ít nhất là lấy quyền thế ép người chính diện, mà không phải dùng thủ đoạn hạ lưu giở trò sau lưng.

Có thể nói là cặn bã một cách thẳng thắn, xấu xa một cách quang minh chính đại.

Ngay cả thủ đoạn ép ta mang thai cũng thô bạo và hữu hiệu như thế, khiến cho người ta muốn hận hắn cũng cảm thấy cực kỳ bất lực. Căn bản hắn không quan tâm ta có hận hắn hay không, thậm chí ta hận hắn, hắn còn cảm thấy chí ít ta chịu suy nghĩ đến hắn, hắn rất vui vẻ.

Mệt rồi, tùy hắn đi thôi. Ta vừa nghĩ, vừa mơ màng nhắm mắt.

***

Ngày lâm bồn ngày càng gần, trên dưới Tử Thần điện như đối mặt với quân thù. Bất kể ta đi đến đâu, Túc Tịch Huệ Nguyệt ắt phải một trái một phải đỡ ta đi lại. Ta cảm thấy không được tự nhiên, nhưng các nàng nói đây đều là giao phó của Hoàng đế, tuyệt đối không thể để cho ta xảy ra bất trắc gì.

Lý Tư Diễm cũng cực kỳ sợ hãi, sợ ta sơ ý va chạm đến mình. Bây giờ ta là phụ nữ có thai, còn tinh thần hoảng hốt, ngã một cái không phải chuyện nhỏ, không cẩn thận là một xác hai mạng.

Thế là hắn mang hết công vụ về nội điện xử lý, ở gần để dễ bề trông coi ta hơn.

Ta cảm thấy đây không phải một thói quen tốt.

Giống như hồi còn bé ta làm bài tập, nếu như làm trong thư phòng, vậy chắc chắn sẽ nghiêm túc làm xong bài tập rồi ra ngoài chơi, nhưng nếu như làm trong phòng mình, vậy thì toang rồi, thỉnh thoảng phải đi nghịch đồ chơi một tí, thường thường lề mề đến trời tối cũng không làm xong.

Lý Tư Diễm cũng như thế. Xem biểu chương mãi, không hiểu sao lại xem đến đầu giường của ta.

Ta đang đọc một tập thơ câu được câu chăng, nghe thấy hắn tới, mí mắt cũng không thèm nhấc, hoàn toàn coi hắn là không khí.

Lý Tư Diễm đằng hắng một tiếng. Có lẽ là sợ ban đêm gió lạnh, hắn kéo chăn gấm lên một chút, rồi đẩy một đĩa lê chưng đến trước mặt ta: "Hôm nay khô hanh, ăn nhiều hoa quả chút."

"Ta không có khẩu vị."

Mùi ngọt sắc của lê chưng kia khiến ta nhíu chặt mày.

"Không ăn thì thôi vậy." Lý Tư Diễm luôn luôn thông tình đạt lý trong những việc nhỏ.

Hắn ngồi chơi một lát, ánh mắt hơi tối chạm đến phần nhô lên ở chăn gấm kia, liếm liếm môi, cẩn thận dè dặt thử đặt tay lên đó.

Ta kinh ngạc nhìn hắn một cái.

Hắn sợ mình không biết nặng nhẹ làm đau ta, đã rất lâu không sờ vào bụng ta. Hôm nay sao vậy, đột nhiên muốn giao lưu tình cảm với con của hắn sao?

Lý Tư Diễm nhẫn nhịn nửa ngày, hỏi một câu cực kỳ không có trình độ.

"Anh Anh, nàng bảo nó sẽ là con trai hay là con gái?"

Ta cho hắn một câu trả lời càng không có trình độ hơn: "Ta không biết."

Hắn trầm ngâm suy nghĩ một lúc, đột nhiên lòng bàn tay khẽ động một cái giống như em bé trong bụng từ bên trong đánh ra ngoài một cú vậy.

Hắn lấy làm kinh hãi, chân tay luống cuống nhìn sang ta, hấp tấp nói: "Thế này là thế nào? Là thai nhi không khỏe mạnh sao?"

Ta thầm mắng hắn không có thường thức, cử động phần eo đau nhức, phổ cập tri thức cho hắn: "Thai đạp, phản ứng bình thường khi mang thai."

Xem ra trong bụng là một cô nhóc võ đức dồi dào như ta.

Lý Tư Diễm vừa nghe có thể là một đứa trẻ hiếu động, vui mừng nhướn mày, không nhịn được lại muốn giao lưu tình cảm với con hắn một chút. Nhưng ta ngáp một cái, giả vờ vô tình tránh khỏi cái tay táy máy của hắn, quay sang bên khác.

Khuynh hướng chịu ngược của Lý Tư Diễm biểu hiện ra rõ ràng. Sau khi bị không biết là khuê nữ hay là tiểu tử của hắn đạp cho một cước, hắn sung sướng trọn cả ngày. Theo đám đại thần báo cáo, tâm trạng Hoàng đế hôm nay vô cùng tốt, nói cái gì là chuẩn cái đó, dễ tính kinh người.

Kim Liên nói cho ta: "Bên ngoài đều đang bái Tống Tử thần tiên[3] đấy, tốt nhất là năm nào nương nương cũng mang thai để hàng năm bọn họ sống những tháng ngày tươi đẹp."

(3) Quan Âm Tống Tử: Việc thờ Quan Âm Tống Tử với mong muốn cầu tự con cái.

Trên đầu ta hiện ra một hàng dấu chấm hỏi: "Năm nào cũng mang thai? Heo cũng không có năng suất cao như vậy!"

***

Lại qua nửa tháng nữa, kỳ sinh dự tính của ta từ từ tới gần.

Vào một buổi chiều mây đen âm u nào đó, trong bụng xuất hiện cơn đau. Ta buông sách trong tay xuống, bình tĩnh quay sang nói với thím: "Thím, có lẽ con sắp sinh rồi."

Cả người thím chấn động, giọng nói lạc cả đi: "Mau! Mau gọi bà đỡ đến, đưa Anh Tử đến phòng sinh!"

Người hốt hoảng chỉ có thím mà thôi. Bà đỡ và đại phu vào ở Tử Thần điện từ trước đều kinh nghiệm đầy mình, mỗi ngày quan sát vị

trí thai tám trăm lượt. Bây giờ kỳ khảo nghiệm trước mắt, bọn họ rất là bình tĩnh. Mấy người chung sức hợp tác, chuyển ta vào phòng sinh đâu vào đấy, sau đó... không chút nể tình đuổi thím ta ra ngoài.

Tuy chuẩn bị vẹn toàn, nhưng sinh lại không quá thuận lợi.

Ta trẻ tuổi, thân thể khỏe mạnh, nhưng không biết vì sao vẫn vô cùng đau đớn. Từ xế chiều mãi cho đến rạng sáng, từng cơn đau đớn kéo tới như sóng lớn nhấn chìm ta vào vực sâu vô tận.

Đừng sợ... Đừng sợ... Ta tự an ủi mình. Không sao cả, sinh được thì sinh, sinh không ra thì cùng lắm là một xác hai mạng thôi. Dù sao tương lai của ta u ám như thế, cũng không có gì đáng chờ mong.

Chết cũng tốt, để lại cho Lý Tư Diễm một bộ thi thể, còn ta xuống suối vàng đoàn tụ cùng người nhà.

Hắn sẽ như thế nào? Sẽ ôm thi thể ta khóc sao? Hay là sẽ giống những Hoàng đế bạo ngược trong thoại bản, cho Thái y viện chôn cùng ta?

Buồn cười là giữa ranh giới sinh tử, ta còn có tâm trạng suy nghĩ những chuyện không đâu này.

Bà đỡ đang hô: "Đã ra năm ngón tay rồi..."

Không, phải nói là tại sao mới ra năm ngón tay.

Rốt cuộc còn bao lâu.

Ta đau quá.

Trong phòng sinh đầy mùi máu và mồ hôi. Ánh đèn sáng chói. Mười ngón tay ta nắm chặt đệm giường, thừa sống thiếu chết.

Cho đến giờ phút này, ta mới hiểu rõ ràng, sự ra đời của một sinh

mệnh mới hóa ra thật sự đánh đổi bằng việc xé rách cơ thể mẹ. Nhìn xem, Lý Tư Diễm gieo vào cơ thể ta một con quái vật đáng sợ đến độ nào, xem hắn khiến cho ta chịu khổ sở bao nhiêu.

Nước mắt ta tràn mi, bỗng dưng lại nghĩ tới mẹ của mình, khẽ giọng gọi: "Mẹ, con rất nhớ mẹ."

Nhưng mẫu thân của ta sẽ không tới. Bà chết khi ta sáu tuổi. Từ đó về sau, từng người thân quan trọng trong sinh mệnh lần lượt rời xa ta, một đi không trở lại.

Âm thanh ồn ào đang vang vọng bên tai ta. Mọi thứ đều mơ hồ. Ánh nến và ánh lửa, một chậu khăn trắng chìm trong máu. Trời đất của ta bao trùm một lớp màu đỏ.

Ta ghét nơi này, ta muốn về nhà.

Lại là một cơn đau đớn đáng sợ cắt qua cơ thể ta. Ta trợn to mắt nhìn lên đỉnh màn, tứ chi vô thức co rút. Trước mắt mơ hồ xuất hiện một bóng người. Thị đang khóc, nước mắt rơi lã chã lên cổ ta, hòa lẫn với mồ hôi đầm đìa của ta.

Thím nắm tay ta thật chặt, vành mắt phiếm hồng, giọng nói lại cứng rắn như sắt: "Anh Anh, con phải gắng vượt qua. Con là cô nương của Thẩm gia, trời sinh phải cầm bút phong quan. Con sẽ không đứt gánh ở chuyện sinh con, sẽ không đâu!"

Thị chỉ ra ngoài cửa: "Cha mẹ con đều ở trên trời phù hộ con. Họ chỉ còn một đứa con gái là con, con còn phải chèo chống cửa nhà Thẩm gia, sao có thể vấp ngã ở bậc cửa này?"

Vậy sao? Nhưng ta cảm thấy ta luôn đang vấp ngã, ngã cả đường mới đi tới hôm nay.

Ý thức như rơi vào một mặt hồ sâu thăm thẳm. Trước mắt có rất nhiều bóng người nhỏ tay cầm tay nhảy múa, hát cho ta nhạc đám

ma nheo nhéo. Ta thầm nghĩ, có lẽ ta thật sự phải chết rồi.

Trong cơn đau đớn kịch liệt, nước mắt tràn mi, ta chỉ còn một câu nói, bờ môi run rẩy nhắc đi nhắc lại: "... Ta muốn về nhà."

Một đôi bàn tay to rộng thô ráp nắm lấy cổ tay ta. Ta cố gắng hé mắt ra, nhìn thấy đôi mắt như hồ ly của Lý Tư Diễm qua khe hở. Đôi mắt này đã không còn có sự thâm trầm ngoan độc của thường ngày, chỉ còn lại lo lắng và bối rối.

Tay hắn run dữ dội, mò mẫm mấy lần mới cầm được tay ta. Bàn tay cố gắng ủ ấm cho tay ta nhưng vô dụng. Cả người ta toàn là mồ hôi lạnh, hơi thở thoi thóp, ngay cả sức lực kêu gào cũng sắp không còn nữa.

Thấy tình trạng ta thê thảm, nước mắt của hắn cũng rơi xuống gò má ta như một cơn mưa nóng hổi.

Hắn đang khóc, lặng lẽ rơi nước mắt. Thím nói hắn không biết an ủi người khác, nói ta ghét hắn, cho nên hắn không dám nói chuyện với ta, một âm tiết cũng không dám phát ra.

Ta sắp không chịu được nữa, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, ta muốn về nhà.

Về căn nhà sâu trong An Ấp phường của ta.

"... Cho ta... về nhà."

Ta càng nói hơi thở càng mong manh. Bà đỡ thấy tình hình không ổn, vội vàng chèn một miếng nhân sâm ở cuống lưỡi ta.

"Nương nương nhất định phải chống đỡ!" Bà ấy lo lắng nói: "Một khi ngất đi thì sẽ không xong."

Miếng nhân sâm thật đắng, ta quay đầu sang một bên.

Cơn căm giận của thím đột nhiên bùng nổ, bản tính người đàn bà đanh đá kiềm chế đã lâu bộc lộ ra. Thị tức giận đẩy Lý Tư Diễm đi, mắng: "Bệ hạ còn có mặt mũi khóc trước mặt Anh Tử! Không có bệ hạ, Anh Tử có phải chịu khổ lớn như vậy không? Cút đi, ngươi còn chưa nhìn rõ sao? Nó hoàn toàn không muốn nhìn thấy ngươi!"

Đúng vậy, từ đầu đến cuối, chỉ có hắn không thể rời khỏi ta mà thôi.

Nước mắt Lý Tư Diễm chảy càng dữ hơn, như một con thú bị nhốt hoảng hốt chạy loạn. Nụ hôn mang theo nước mắt đặt lên cổ tay ta. Vào thời khắc ta đứng giữa sinh tử, cuối cùng hắn cũng hiểu người nhà và tự do có ý nghĩa thế nào đối với ta. Không có hai điều này chống đỡ, ta thực sự không có ý nghĩ cầu sinh. Hắn cho rằng trong khoảng thời gian này ta nghỉ ngơi hồi sức, nhưng thực tế là đang dầu cạn đèn tắt.

Hắn chờ mong cùng ta đầu bạc răng long, cùng ta sinh con dưỡng cái, nhưng tất cả những điều này đều xây dựng trên cơ sở ta còn sống.

Mà bây giờ, ta muốn vứt bỏ hắn.

Sau khi phụ thân, mẫu thân, nô bộc trung thành của hắn vứt bỏ hắn, ta - người duy nhất hắn trân trọng - cũng sắp rời bỏ hắn. Hắn sẽ một lần nữa trở thành con người cô độc kia, có được non sông vạn dặm, nhưng bên cạnh không có một ai để chia sẻ niềm vui.

Một giọt nước mắt rơi xuống bên tai ta. Hắn khóc không thành tiếng.

"Ta xin lỗi, đều là lỗi của ta. Nàng muốn về nhà thì về nhà đi, ta sẽ không tiếp tục ép nàng nữa."

"Nàng muốn làm cái gì thì làm cái đó. Trẫm gọi Mạnh Tự về Trường An, thả đệ đệ nàng ra Trường An... Cầu xin nàng đừng chết, đừng

chết..."

Hắn nói cầu xin ta.

Hóa ra hắn cũng biết nói chữ "xin" này.

Thuốc thang và nhân sâm đưa đến bên miệng ta như nước chảy. Ta không biết mình vùng vẫy bao lâu, tạp âm bên tai ong ong vang dội. Ta đã không còn nghe thấy Lý Tư Diễm đang nói gì.

Đột nhiên, tiếng mừng rỡ của bà đỡ the thé vang lên. Cơ thể ta như nứt ra một lỗ hổng, có một vài thứ ào ào trượt ra khỏi vị trí ban đầu.

"Sinh rồi! Chúc mừng nương nương, là một tiểu Công chúa!"

Chương 70: Năm nào trăng khói nơi nơi*

*Trích bài thơ "Cảm hoài kỳ" của Lý Dục (Bản dịch của phanlang)

Ta cực kỳ qua loa mà sinh một bé con như thế đó.

Một ca sinh đẻ đi hơn nửa cái mạng. Hai mắt ta đảo một cái, ngủ say ba ngày ba đêm trên giường rồng của Lý Tư Diễm. Theo như thím kể, ta vừa dính đầu vào gối một giây là ngủ, ngay cả tiếng khóc lanh lảnh của khuê nữ cũng không đánh thức được ta, có thể thấy được chất lượng giấc ngủ rất tốt.

Bởi vì sau khi ta sinh xong tức tốc tắt máy ngoại tuyến, cho nên chuyện xảy ra trong thời gian đó đều là thím thuật lại. Thị nói cho ta, mọi người đều cảm thấy thất vọng vì ta chỉ sinh một khuê nữ, chỉ có Lý Tư Diễm là vui vẻ, không, không thể dùng vui vẻ để hình dung. Mẹ con bình an, hắn mừng như điên.

Mượn lời của bà đỡ mà nói là: Bà ấy từng đỡ đẻ cho nhiều gia đình như vậy, rất nhiều nhà thấy thai đầu là con gái, mặc dù cũng vui mừng nhưng khó nén thất vọng, nhưng bệ hạ không giống vậy, phải nói là khoa tay múa chân mừng rỡ như điên. Quả nhiên Thiên tử có tầm nhìn rộng, không tầm thường.

Bà đỡ trong cung chọn tay nghề tốt, mồm mép càng tốt hơn, mở miệng là nói được ngay lời cát tường: "Tiểu Công chúa vầng trán đầy đặn, mặt mày như vẽ. Đúng là chọn lấy chỗ tốt của bệ hạ và nương nương đây mà! Ra đời vào mùa xuân vạn vật sinh sôi, vận mệnh này cao quý không kể xiết!"

Từng câu từng chữ đều đang vỗ mạnh mông rồng của Lý Tư Diễm, vỗ cho mặt rồng Lý Tư Diễm hớn ha hớn hở, phấn khích ban cho bà đỡ này một món tiền lớn.

Ta nhìn khuôn mặt đỏ hỏn dúm dó của khuê nữ, còn có đôi mắt bây giờ chỉ là khe hẹp, câm nín một lát mới phỉ nhổ: "Một người dám khen, một người dám tin."

Tiểu cô nương bây giờ còn chưa nảy nở, xấu như con khỉ nhỏ. Dù ta là mẹ ruột con bé cũng khen không nổi, bà đỡ này như vậy chẳng phải mở mắt nói bừa sao?

Lạ kỳ nhất là cha nó còn thật sự tin lời nói dối vô lý này. Cả ngày ôm khuê nữ bé bỏng của hắn khoe khoang khắp nơi. Đám đại thần muốn ôm, đánh chết hắn cũng không cho, cùng lắm là cho các lão gia này nhìn qua một chút thôi, còn nhất định phải tặng trên hai trăm chữ "rắm cầu vồng" mới cho qua cửa.

Kim Liên âm thầm ném đá với ta: Cái này gọi là con quý nhờ mẹ.

Quả thực là con quý nhờ mẹ. Trong mấy ngày ta mê man, sau khi Lý Tư Diễm xử lý xong công vụ gần như lập tức đến bên cạnh trông nom ta. Có lẽ là tình hình lúc sinh quá đáng sợ, hắn luôn cảm thấy ta sẽ lặng lẽ buông tay thế gian, cho nên luôn không nhịn được đưa tay thăm dò hơi thở của ta, nhất định phải xác nhận ta còn sống tốt mới yên tâm.

Vị Công chúa đầu tiên của quốc triều ra đời, trong ngoài cung đều vui mừng hân hoan, chúng phi thi nhau thở phào một hơi: Hoàng hậu đã không sao rồi, các nàng cũng không cần chôn cùng nữa, thiện tai thiện tai, a mi phò phò...

Mà Ôn Bạch Bích đang tu hành ngoài cung cũng nghe nói tin tức ta sinh con gái, không nói hai lời chép cho ta một đống kinh thư đưa tới.

Lý Tư Diễm vốn vẫn canh cánh trong lòng chuyện Ôn Bạch Bích cho ta lộ dẫn, nhưng vừa giở tờ đầu tiên của kinh thư ra, thấy trên bìa trong nàng viết: Phượng non giáng trần, quốc phúc dài lâu.

Tám chữ ngắn ngủi ghi thẳng vào trong tâm khảm Hoàng đế, khiến hắn lập tức tha thứ cho sai lầm Ôn Bạch Bích đã phạm, gật đầu khen ngợi nói: "Ôn thị có lòng rồi."

***

Mấy ngày liên tục, quà mừng của các nhà quan lại quyền quý không ngừng đưa vào cung, chất đầy phòng kho Tử Thần điện. Ngoài cung cử hành lễ mừng long trọng, chúc mừng niềm vui Lộng Ngọc[1] của Hoàng đế.

(1) Chỉ việc sinh con gái (Tìm hiểu điển cố về Lộng Ngọc)

Nhưng mà cô nhóc ra đời trong niềm mong đợi của vạn dân còn chưa biết tất cả những điều này, chỉ lo lăn qua lăn lại trong vòng tay cha mẹ và nhũ mẫu nó thả bong bóng. Cô nhóc không sợ người lạ, gặp ai cũng cười, danh tiếng cao hơn cha mẹ ruột con bé nhiều.

Nhóc quỷ không có lương tâm, ta nghĩ thầm, mẹ già này mang thai con chịu bao nhiêu khổ mới sinh được con ra, kết quả con thì hay rồi, chỉ cần cho con ăn, chơi với con thì đều là mẹ tốt của con. Ràng buộc huyết thống đã nói đâu? Mẹ con tình thâm đã nói đâu?

Ta ở bên giường nhíu mày nhìn nhóc con không buồn không lo này, không biết nên có cảm tưởng gì. Có lẽ đúng là có mối liên kết máu mủ ở đây, ta không hề ghét con bé như ghét cha ruột nó.

Nhưng cũng không có bao nhiêu niềm vui lần đầu làm mẹ.

Lý Tư Diễm ở bên cạnh phê tấu chương, thấy ta nhìn chằm chằm khuê nữ mặt không cảm xúc, ánh mắt bình thản mà lạnh lùng, sắc mặt hắn không khỏi ảm đạm đi.

Chắc chắn hắn biết bởi vì hắn làm chuyện khốn kiếp nên ta cũng không chờ mong đứa bé này, đây là một loại giận cá chém thớt.

Hắn lưỡng lự một lát, nhẹ nhàng bế con bé và cả tã lót lên, dè dặt nói với ta: "Hôm nay nàng thế nào?"

Trên trán ta buộc khăn dày, nhìn giống như quả phụ để tang chồng, lãnh đạm nhìn hắn nói: "Không thế nào cả."

Lý Tư Diễm yên lặng một lát, lại miễn cưỡng vui cười nói: "Anh Anh, nàng nhìn con chúng ta xem, nó đang cười. Nàng xem miệng của nó rất giống nàng, sau này chắc chắn là một nha đầu nhanh mồm nhanh miệng."

Ánh mắt ta dừng lại trên miệng nhỏ của con gái, nhỏ xíu như anh đào, nhìn không ra hình dáng. Hắn là cha nó lại đang mở mắt nói bừa.

Ta khẽ gật đầu: "Được, giống ta."

Hắn thấy ta vẫn không xốc nổi tinh thần, trầm ngâm một lát lại tìm chủ đề mới: "Nàng có cái tên gì hay không? Bây giờ con bé còn chưa có nhũ danh."

Ta ngẩn ra: "Ta tưởng là bệ hạ sẽ tự lấy một cái, cho nên chưa hề nghĩ đến việc này."

Hắn chấp nhất nói: "Vẫn cứ để nàng đi. Trẫm chưa từng đọc sách gì, không đặt được tên hay."

Hắn trông mong nhìn ta, trong mắt có ánh sáng nhu hòa. Ta đoán hắn bảo ta đặt tên cũng là muốn cho ta để tâm hơn một chút với đứa nhỏ này. Đông Doanh có câu ngạn ngữ: Cái tên là câu thần chú ngắn nhất. Thông qua việc gọi họ tên, khoảng cách giữa mẹ con sẽ âm thầm rút ngắn.

Nhưng ta hoàn toàn không hào hứng.

Ta chỉ vào giá sách, nói qua loa: "Tên con gái đa phần lấy từ trong

Kinh Thi Sở Từ, tự ngươi giở xem rồi tìm mấy cái đi. Nếu thực sự không được thì gọi các học sĩ đại nhân của Hàn Lâm Viện đến, bọn họ quen đặt tên giúp người khác."

Lưng Lý Tư Diễm hơi sụp xuống, nhưng hắn cũng chưa tức giận với ta, vẫn gượng cười thuận theo nói: "Vậy thì thôi, trẫm tự xem trước rồi lại cho nàng chọn thêm."

"Được." Ta đáp bừa.

Hắn ôm con trong ngực, nói khẽ: "Trẫm mang nó đi tìm bà ngoại."

Bà ngoại con bé cũng chính là thím ta. Thím yêu ai yêu cả đường đi, cực kỳ yêu thương tiểu nha đầu. Tối nào cũng phải nhìn con bé ngủ mới yên tâm.

"Bệ hạ." Lúc Lý Tư Diễm đi tới cửa, ta đột nhiên gọi hắn lại: "Ta nhớ hôm đó lúc sinh, bệ hạ nói sẽ không ép ta nữa, có phải thật không?"

Bước chân hắn sững lại, yết hầu chuyển động, cuối cùng vẫn nói: "Lần này trẫm giữ lời."

Ta nói với hắn: "Vậy thì tốt, ta muốn về nhà."

Hắn kinh ngạc nhìn ta, ánh mắt thê lương.

Ta ngồi trên giường rồng khảm vàng nạm ngọc, nửa khuôn mặt như ẩn như hiện giữa khe hở màn trướng đỏ, vẻ mặt vẫn đờ đẫn như cũ, như một bộ thể xác không có linh hồn.

Trong lúc ngẩn ngơ, ta nghe thấy tiếng thở dài của hắn, im lặng thật lâu, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng buông ra một chữ: "Được."

***

Chẳng bao lâu, toàn bộ Trường An đều biết nữ Sử quan họ Thẩm kia

vừa biểu diễn một màn ngược luyến tuyệt thế oanh oanh liệt liệt cùng Hoàng đế, đột nhiên âm thầm lặng lẽ về nhà.

Không phải về nhà thăm cha mẹ, cũng không phải thăm người thân, là thật sự kiên cố ở trong nhà.

Tiểu Xuyên về nhà nói với ta, trong giới đồng môn của nó đang điên cuồng bàn luận chuyện này. Có người nói cuối cùng Hoàng đế cũng chán ta, có người nói Hoàng đế chê ta xuất thân không cao, không xứng làm mẫu thân tiểu Công chúa, còn có một người cảm thán: Vừa ở cữ xong đã chuyển về nhà mẹ đẻ ở, quá là không hiểu chuyện.

Tóm lại tất là đều là bình luận trái chiều.

Tiểu Xuyên hỏi ta nên xử lý thế nào, có cần nó làm sáng tỏ thay ta không.

Ta lắc đầu nói không cần, bọn họ thích nói thế nào thì nói. Dám đặt điều ta và khuê nữ của ta, căn bản không cần ta ra tay, nắm đấm thép của Lý Tư Diễm đã nện đám ngu xuẩn này tới tấp.

Tiểu Xuyên nghi hoặc nói: "Tại sao tỷ cảm thấy bọn họ ngu xuẩn?"

Không phải ngu xuẩn thì là gì? Ta nghĩ thầm, mức độ yêu chiều của Lý Tư Diễm đối với ta và khuê nữ đã đến độ người mù cũng không thể xem nhẹ. Đụng vào họng súng của Hoàng đế vào thời điểm này, đây gọi là tìm đường chết.

Quả nhiên ngày hôm sau, để đập tan lời đồn, Lý Tư Diễm mang theo khuê nữ cùng ba xe lớn ban thưởng đến thăm nhà ta, cũng đứng ở cửa liên tục một canh giờ muốn gặp mặt ta một lần, xem thử chỗ ta ở.

Ta lấy cớ thân thể khó chịu, đóng cửa lại, dặn dò không cho phép lọt vào dù là một con ruồi.

Thục Thục hỏi ta: "Nương tử, làm sao bây giờ? Bệ hạ đợi ở khách sảnh rất lâu rồi... Tiểu Công chúa ở bên ngoài quá lâu, khóc rất dữ, phu nhân đang ôm dỗ đấy. Nương tử thật sự không đi ra xem thử sao?"

Ta lạnh nhạt nói: "Không xem, không gặp, đuổi hết đi cho ta."

Tay Thục Thục run lên một cái.

Trong thiên hạ, có lẽ chỉ có một mình ta dám đuổi Hoàng đế ra cửa.

Nàng nhận lệnh rời đi thì đến lượt Tiểu Chi hầu hạ trước giường. Tiểu Chi luôn không quá ưa Lý Tư Diễm, thấy vẻ mặt ta buồn bực, nhẹ nhàng trấn an nói: "Nương tử không muốn gặp thì không gặp. Tiểu Công chúa có trong cung chăm sóc, chắc hẳn sẽ không có sai sót gì."

Ta khẽ "ừ" một tiếng, trong lòng hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của nữ nhi.

Sau khi nảy nở, con bé trở nên rất đáng yêu, còn cười khanh khách vẫy vẫy nắm tay nhỏ với ta, hình như biết ta mới là mẹ chính hiệu của nó... Nhưng ta lại càng không dám đến gần con bé.

Ta cũng không biết nguyên nhân vì sao, có thể là sợ sinh ra suy nghĩ mắc nợ con bé, không nhịn được lại quay về trong cung.

Lý Tư Diễm từng nói, nữ nhân có con thì sẽ cam tâm tình nguyện đi vào lồng giam, nhưng ta không muốn như thế. Ta nghĩ ta đã ra ngoài rồi, vậy thì vĩnh viễn đừng trở về.

Cho dù có đứa trẻ huyết mạch tương liên, trong cung cũng không phải nhà của ta.

Qua thời gian một chén trà, Thục Thục vừa mới đi ra đằng trước

truyền lời lại quay trở về, mang cho ta một tấm thiếp lòe loẹt.

Ta dùng hai ngón tay cầm nó lên, nghi hoặc nói: "Đây là cái gì?"

Thục Thục nói: "Muội nói với bệ hạ nương tử không muốn gặp người, bệ hạ cũng không nhiều lời, chỉ bảo muội mang cái này cho nương tử xem qua, nói là tên nghĩ ra cho tiểu Công chúa, bảo nương tử chọn một cái."

Ta mở ra xem, trên giấy hoa sặc sỡ màu vàng phớt đỏ viết hơn mười cái tên bé gái bằng chữ Khải tiêu chuẩn, đại danh nhũ danh đầy đủ cả, cái nào cũng ngụ ý cát tường.

Ta nhìn tấm thiếp này, gần như có thể tưởng tượng ra dáng vẻ Lý Tư Diễm đè đầu các Hàn lâm, ép bọn họ nghĩ tên.

Ta cho Tiểu Chi xem: "Muội thích cái nào?"

Tiểu Chi hoảng hốt nói: "Muội chỉ là một nha hoàn, sao có thể vượt quá chức phận?"

Ta cười cười xoa đầu nàng, giở xem trên dưới hai lượt, cầm bút son khoanh hai chữ, đưa cho Thục Thục nói: "Hòa thử ly ly, thiên hành triêu hi[2]. Hai chữ "Hòa Hi" không tệ, muội cầm đi cho Hoàng đế đi."

(2) Dịch nghĩa: Lúa và kê tươi tốt, thiên nhiên vận hành theo quy luật sáng chiều.

***

Khuê nữ có tên rồi, Lý Hòa Hi. Đại danh xuất từ tay ta, nhũ danh do cha con bé cống hiến, nghe nói là dựa trên tinh thần tên xấu dễ nuôi. Cha con bé vắt óc suy nghĩ ba ngày mới nghĩ ra một cái tên đủ hèn mọn, nhưng lại chẳng phải khó nghe: Diêu Diêu[3].

(3) Diêu 鶰 có nghĩa là diều hâu.

Ta nghe xong suýt nữa phun nước ra ngoài: "Cái tên quái quỷ gì thế này!"

Thím cũng cảm thấy tên này không được, quá không được, vừa khó nghe vừa dị hợm, nhưng nhìn mức độ yêu thích của Hoàng đế vẫn cứ nhịn xuống không nói, nhịn suýt nữa nội thương.

Bởi vì nguyên nhân sức khỏe ta, tắm ba ngày, đầy tháng ta đều không tham gia. Thượng Quan Lan đưa thiếp đến thăm ta cũng bị ta từ chối.

Một mình ta ở trong nhà mình, thỉnh thoảng tâm sự cùng thím, đại đa số thời gian không làm gì cả. Ta ngồi dựa dưới mái hiên lặng lẽ ngắm mặt trời mọc mặt trời lặn, ngắm tuyết đầu mùa mới tan trong sân, đóa hoa đầu xuân li ti nở dày trên dây leo.

Đột nhiên có một ngày, Tiểu Chi đi tới phủ một chiếc áo choàng lông cáo một mặt đính kim lên vai ta, nhỏ giọng nói: "Nương tử, sao người lại khóc?"

Ta ngơ ngơ ngác ngác đưa tay quệt qua dưới mắt, một mảng ướt đẫm. Đúng vậy, tại sao ta lại khóc chứ?

Ta chỉ ngắm hoa mà thôi, trong đầu trống trơn không suy nghĩ gì cả, ta đang khóc cái gì vậy?

Tiểu Chi hỏi ta: "Có phải nương tử nhớ tiểu Công chúa không?"

Ta không biết, ta ngước đôi mắt ngấn lệ mông lung nhìn nàng.

Tiểu Chi bất an lại gọi ta một tiếng: "Nương tử? Dạo này người luôn luôn vô cớ rơi lệ ngẩn người, người... có ổn không?"

Ta cắn môi, đột nhiên nước mắt lại tuôn trào.

Ban ngày vừa rơi hạt đậu vàng[4], vừa đến chạng vạng, Lý Tư Diễm đã mang theo Tiểu Hòa Hi vội vã chạy đến. Đang là giờ ngủ của Hòa Hi, tiểu cô nương ngáp ngắn ngáp dài. Cái miệng nhỏ giống ta đóng đóng mở mở như một loại thôi miên thần bí nào đó.

(4) Ý chỉ con gái khóc.

Ta không thuần thục ôm con bé vào lòng, nửa mặt nhẹ nhàng kề lên tã lót của con bé, ánh mắt đăm đăm, vẻ mặt hoảng hốt.

Lý Tư Diễm lờ mờ cảm thấy không đúng, ôm bả vai ta, nhíu mày lo âu nhìn ta chăm chú: "Anh Anh, nàng sao vậy?"

Ta không biết.

Ta chỉ biết là lúc ta ôm con bé, ta đột nhiên cảm thấy ta là mẫu thân tồi tệ nhất trên đời này.

Con bé vừa ra đời, ta đã vội vàng trốn về nhà mẹ đẻ của mình, chưa từng cho con bé ăn một miếng sữa, cũng chưa từng vỗ lưng dỗ con bé ngủ.

Càng đáng sợ hơn là, ta không xác định được ta có yêu nó hay không. Nó đối với ta mà nói có ý nghĩa như thế nào? Một phần trách nhiệm như xiềng xích? Hay là một áo bông nhỏ mang đến niềm vui?

Ta không làm được một mẫu thân vĩ đại vô tư như người khác, yêu thương con mình vô điều kiện, đối xử tách biệt với con bé và phụ thân nó.

Những điều này ta nghĩ mãi mà không rõ, cũng không dám suy nghĩ.

Đột nhiên ta lại muốn khóc, cắn môi nhét bọc tã của nữ nhi lại cho hắn, cầm áo choàng bọc kín mình lại, xông về trong phòng trong

tiếng gọi lo lắng của Lý Tư Diễm.

Tiếng khóa "răng rắc" vang lên, ta cắn tay áo, nước mắt lã chã rơi xuống như một trận mưa nặng hạt cuối hè.

Hắn ở ngoài cửa nóng lòng như lửa đốt, vừa đấm vừa xoa bảo ta mở cửa ra. Ta lại trốn tránh theo bản năng, cố sức kéo hòm xiểng nặng nề chặn ở cửa, mặc hắn dỗ dành khuyên bảo như thế nào cũng coi như gió thoảng bên tai, chỉ liên tục bảo hắn đi.

Nữ nhi cảm nhận được khác thường, bất an thút thít trong ngực hắn. Tiếng khóc tỉ tê lọt vào trong tai ta, như âm thanh ma quỷ chói tai làm người ta tuyệt vọng.

Thím nghe nói việc này lập tức chạy tới xem ta.

Ta nghe thấy tiếng gọi của thị, lại lôi từng cái rương ra, mở cửa, vùi đầu thật sâu vào trong ngực thị.

Lúc ngẩng đầu lên, mặt ta đầy nước mắt. Đôi mắt sưng húp như hạch đào ngâm lâu. Áo choàng nhăn nhăn nhúm nhúm. Tóc tai rối bời.

Tiểu Chi và Thục Thục kinh ngạc đau xót che miệng lại.

Cách đó mấy trượng, Lý Tư Diễm ôm con gái đứng dưới bóng cây già ở cửa sân. Trong mắt đầy mờ mịt và bi thương. Dáng vẻ hồn bay phách lạc đó là ký ức rõ ràng nhất trong khoảng thời gian mơ hồ này của ta.

Như một con chó nhà có tang.

Hắn đứng ngẩn ngơ ở cửa thật lâu, mãi đến khi ta về phòng, hắn mới dịch bước chân cứng ngắc, như một cái xác không hồn ôm Hòa Hi về cung.

Ngày hôm sau, ba thái y lạ mặt gõ cửa lớn Thẩm gia.

Cách một bức tường thấp, ta nghe thấy thím đang nhỏ giọng nói với bọn họ: "... Đã xuất hiện... khoảng chừng một tuần rồi. Nói chuyện trên trời dưới đất thì vẫn tốt, thỉnh thoảng còn cười, nhưng lúc ở một mình lại tự dưng khóc, còn quên hết sạch chuyện trước đó đã làm..."

"Hôm qua bệ hạ tới thăm... nói là đột nhiên phát tác... Tiểu Công chúa sợ đến òa khóc..."

Ta dựa vào vách tường, cảm thấy không phục: Dựa vào đâu bọn họ nói ta bị bệnh? Bây giờ ta ở trong nhà sống bình lặng. Mặc dù có phần sầu não không vui, nhưng tốt hơn nhiều thời điểm mang thai trong cung.

Nói ta quên chuyện trước đó đã làm càng là lời nói vô căn cứ. Ta quên bao giờ? Chắc chắn là mưu mô của Hoàng đế muốn lừa ta trở về.

Thái y vào tới cửa, ta giữ vững tinh thần ứng phó, cười cười nói nói như thường ngày.

Trên mặt đang cười nhưng trong lòng như bị khoét ra một cái lỗ lớn trống rỗng. Ta không biết mình đang nói cái gì, chỉ qua loa với bọn họ dựa vào bản năng.

Bọn họ chẩn mạch, không khám ra ta có bệnh gì, lại hỏi ta một vài vấn đề thông thường, ta trả lời lần lượt.

"Chắc là nương nương không có gì đáng ngại." Ta nghe thấy Phạm thái y nói với thím: "Có điều người làm nghề y chúng ta nhìn, nghe, hỏi, sờ, chỉ có thể chẩn đoán thân bệnh mà thôi, tâm bệnh quả thực bất lực."

Thím thoáng sững sờ: "Vậy làm sao bây giờ?"

"Yên lặng theo dõi sự thay đổi, chớ có kích thích nàng." Phạm thái y nói: "Nương nương là một người quật cường, tuyệt đối không thể gay gắt với nàng."

***

Phạm thái y là nam nhân đứng ở đỉnh chóp hạnh lâm[5] cung đình, kỹ thuật chuyên môn và trình độ trí tuệ xúc cảm tương hỗ lẫn nhau, phương án giải quyết đưa ra cũng cực kỳ có tác dụng, một câu khái quát: Không gay gắt với ta.

(5) Chỉ giới y học (Tìm hiểu điển cố về Đổng Phụng)

Thím quả thực là một người nhà tuân theo lời dặn của thầy thuốc. Từ đó về sau thị không còn khuyên ta đi thăm khuê nữ nữa, ngược lại khuyên ta ra ngoài giải sầu nhiều hơn, tìm đạo quán thắp hương, đạp thanh gì đó. Bây giờ xuân về hoa nở, Trường An đang độ thời tiết tốt.

Nhưng ta không có hứng thú, vẫn ngẩn ngơ ở trong nhà, không làm gì cả, chỉ đi đi lại lại đón hoa xuân trong sân, nhìn nó từ mấy đóa lác đác đến khi bung nở rực rỡ.

Trong thời gian đó Lý Tư Diễm cũng tới thăm ta, nhưng rất ít mang Hòa Hi tới.

Phạm thái y nói, bây giờ cảm xúc ta bất ổn, tốt nhất đừng ôm tiểu Công chúa lúc khóc quấy tới gặp ta, bởi vì tiếng khóc của con dễ tác động tới sự lo âu của mẫu thân, làm tâm trạng của mẫu thân chuyển biến xấu.

Lý Tư Diễm cẩn thận tuân theo lời dặn của thầy thuốc, cố ý chỉ chọn lúc Hòa Hi ngủ đủ lại thoải mái vui vẻ ôm đến cho ta xem.

Cho nên mỗi lần ta nhìn thấy con bé, nó đều cười khanh khách

giang tay đòi ôm, cho người mẹ ruột này đủ mặt mũi.

Sau khi nữ nhi nảy nở, khuôn mặt nhỏ trắng trẻo đáng yêu như cục bột. Miệng và khuôn mặt giống ta, mắt mày thì giống cha nó, tóc mềm mại. Sau này lớn lên hẳn sẽ trở thành một đại mỹ nhân tóc xanh như mây.

Có điều, mặc dù tướng mạo đáng yêu, còn tính tình ấy mà... Trước mắt tính tình còn chưa nhìn ra quá nhiều, nhưng theo các cung nhân tiết lộ, con bé lờ mờ có di truyền một chút gen thất đức của nhà lão Lý. Lúc ngoan ngoãn thì rất khiến người ta thích, chọc cho bằng hữu thân thích đều mặt mày hớn hở; lúc không vui thì cực kỳ ngang ngược, tiếng khóc gào to, tay nhỏ đánh người rất đau.

Lúc còn bé ta không phải như vậy, ta luôn luôn là đứa trẻ ngoan điển hình. Hồi còn bé hễ mà quấy rối là phải chịu bao nhiêu trận roi, về sau tính cách cũng không thể bướng bỉnh như vậy nữa.

Sau khi nhận ra rất có thể khuê nữ kế thừa tinh thần thất đức của hắn, cha con bé hết sức phổng mũi, gặp ai cũng khoe khoang: Tính tình khuê nữ giống hắn, sau này làm một người đàn bà đanh đá, không thiệt thòi.

Kể ra tương đối quái dị, đối với Lý Tư Diễm, người đàn bà đanh đá là một lời khen có ý nghĩa ca ngợi cực lớn."

Hắn nói với ta: "Nhũ danh tên Diêu Diêu là hi vọng con bé hung mãnh tinh ranh như diều hâu, vui vẻ bắt chuột giúp mẫu thân con bé."

Ta nghe thì hiểu nửa câu đầu, nửa câu sau lại cứ cảm thấy chỗ nào không đúng lắm.

Hôm nay ngoài trời mưa, sấm mùa xuân ầm ì, trời tối sầm nặng trĩu. Hòa Hi đang ngủ say trong cung, cha con bé một mình đến thăm ta.

Người đến mang theo không ít thứ: các thứ đồ bổ như tổ yến nhân sâm, vải vóc theo mùa, di tích cổ bản độc nhất hiếm thấy, văn phòng tứ bảo quan viên địa phương mới hiếu kính cho hắn... Dù đã thả ta xuất cung, Lý Tư Diễm vẫn cố gắng bao nuôi ta ở phương diện vật chất như cũ.

Lần này hắn tới, một là đến xem trạng thái tinh thần ta như thế nào, hai là hỏi ta có muốn tổ chức lễ phong Hậu không.

Ta đã sắp quên chuyện phong Hậu, được hắn nhắc nhở mới chợt nhớ ra.

Hắn giải thích: "Mặc dù trẫm đã ban ý chỉ phong Hậu cho nàng nhưng chưa tế Thái miếu, tổ chức điển lễ. Những nghi thức này kéo dài mãi, trong triều rất ngầm phê bình."

Ta nắm ống tay áo, bình tĩnh hỏi: "Ngươi tới bắt ta về cung sao?"

Lý Tư Diễm lập tức luống cuống, đi đến nắm tay ta, vội nói: "Trẫm không có ý này. Trẫm đã đồng ý không bức ép nàng nữa, chỉ hỏi một chút thôi. Nếu nàng không muốn trở về thì cứ ở nhà, chỉ cần bình an thuận lợi là được."

Ta cười cứng đờ: "Người lừa ta."

Hắn sững sờ.

Ta nói: "Ngươi còn nhớ lúc trước ngươi ban hôn cho ta và Mạnh Tự không? Lúc đó ngươi cũng nói thả ta đi, sau đó thì sao?"

Từ lâu ta đã không tin lời hắn nói, ta chỉ tin giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Bây giờ chẳng qua là thấy ta sinh con gái vất vả mới chiều lòng một chút, đợi sau này thân thể ta khỏe rồi, chắc chắn hắn sẽ chứng nào tật nấy.

Lý Tư Diễm im lặng trong thoáng chốc, nắm lấy tay ta nói: "Anh

Anh, lúc trước trẫm làm nhiều chuyện khốn nạn, đều là trẫm không đúng. Trẫm chỉ khăng khăng muốn giữ nàng ở bên cạnh trẫm, không nghĩ tới nàng có khổ sở hay không. Nhưng bây giờ... trẫm chỉ cầu nàng đừng lúc nào cũng không có sức sống, đừng... đừng chết."

Khi đó lúc ta sinh nở, mấy lần kề cận với cái chết. Thái y nói ta không có một chút ham muốn cầu sinh. Cuối cùng vẫn là nỗi sợ hãi mất đi ta áp đảo dục vọng khống chế của hắn.

Thế mới biết, hóa ra những lời ngày trước gì mà "Cho dù chết cũng phải chết ở bên cạnh trẫm" đều là lời hung ác trái lương tâm, thực ra hắn cực kỳ sợ ta buông tay trần gian.

Chỉ là hắn hiểu ra quá muộn mới quậy cho quan hệ của hai chúng ta đến tình cảnh như vậy.

Hắn thấy vẻ mặt ta đờ đẫn, không biết cứu vãn như thế nào, chỉ lúng ta lúng túng giúp ta xoa chân cẳng sưng phù, nói với ta: "Trẫm không đòi nàng tin trẫm, nhưng Hòa Hi là vô tội. Con bé trông rất giống nàng, nhất là lúc tức giận. Mỗi lần trẫm nhìn con bé đều sẽ nhớ tới nàng. Nhưng thím nàng nói nàng không muốn gặp trẫm, mỗi lần trẫm chỉ có thể thỉnh thoảng ngắm nàng từ xa rồi về cung."

"Hòa Hi đã biết bò rồi. Con bé giống nàng, thích túm hạt châu trên màn."

"Đủ rồi!"

Tại sao lại nói với ta những lời này?

Nhắc nhở ta là mẫu thân không xứng đáng cỡ nào sao?

Ta nắm chặt ống tay áo, run rẩy nhắm mắt lại, trái tim đau đớn như bị một lưỡi dao cắt xẻ.

Ta chỉ ra cửa, đôi mắt đỏ ngầu, hung dữ nói với cha của đứa trẻ:

"Ngươi đi đi, nơi này là nhà của ta! Ta không muốn nhìn thấy ngươi!"

Lý Tư Diễm vô thức vươn tay ra với ta, vẻ mặt mờ mịt luống cuống: "Anh Anh..."

Ta cầm đèn đồng trên đầu giường, ra sức đánh hắn: "Bà bảo ngươi cút!"

Chương 71: Mà nay lệ khóc một trời, Phù Dung*

*Trích bài thơ "Cảm hoài kỳ" của Lý Dục (Bản dịch của phanlang)

Ta đuổi Hoàng đế đi.

Bởi vì tính khí ta nóng nảy, thường xuyên bảo hắn cút đủ các kiểu. Lý Tư Diễm đã quen bị ta mắng đuổi đi, vừa nghe ta không muốn gặp hắn, chỉ thở dài rồi rời đi.

Trước khi đi còn chịu ba cú công kích đèn đồng của ta. Phần giá đèn đồng cực kỳ sắc bén, để lại trên cánh tay, trên lưng hắn vết máu thật sâu. Nhưng dường như hắn không hề để bụng sự vượt quá giới hạn của ta, chỉ nhíu mày nhìn đèn đồng, sau đó dặn dò Tiểu Chi và Thục Thục bảo các nàng tìm vải bọc phần sắc kia lại.

Sau lưng và cánh tay còn chảy máu, hắn không để ý khoát khoát tay. Trước khi đi không quên tém kín chăn cho ta, thuận tiện mang đi bát cháo hạt dẻ ta ăn thừa.

Ta trùm chăn, phát ra tiếng nghẹn ngào.

Vô cớ buồn bã, vô cớ khóc lóc, vô cớ cảm thấy mình rất tồi tệ, ta đã như vậy hơn hai tháng.

Cảm xúc ập tới như thủy triều, ta đột nhiên phát ra một tiếng gào thét tuyệt vọng. Tiếng kêu dẫn Tiểu Chi và Thục Thục tới. Trong tầm mắt, hai người bọn họ kinh hoảng chạy đến trước giường ta, giữ vai ta, hỏi ta có phải gặp ác mộng không.

Phải, thời khắc này ta như chìm trong cơn ác mộng đảo điên hoang đường nhất, trời đất trước mắt sụp đổ.

Ta cắn chặt môi, đẩy Thục Thục và Tiểu Chi ra, cố gắng trấn tĩnh nói: "Ta không sao, chỉ là vừa mới nhìn thấy một con chuột nên sợ hãi thôi. Hai người ra ngoài đi, đêm nay ta chỉ muốn yên tĩnh một mình."

Tiểu Chi do dự, nhưng Thục Thục lại lộ ra biểu cảm nghiêm trọng, quan sát vẻ mặt ta, nói: "Nương tử, người bị bệnh rồi, khó mà tự chủ cảm xúc, để muội và Tiểu Chi ở bên cạnh người được không?"

Ta lắc đầu, lau sạch nước mắt trên mặt: "Không cần, hai người ra ngoài cả đi, ta chỉ muốn ở một mình."

Tiểu Chi khẽ kéo tay áo Thục Thục.

Thục Thục đắn đo hồi lâu mới nói: "Được, bọn muội ở phòng bên, nương tử có gì cần cứ gọi bọn muội là được."

Ta "ừ" một tiếng, ôn hòa gật đầu.

Phương xa vang lên một tiếng sấm mùa xuân trầm nặng. Mưa lại lớn hơn một chút, nhỏ róc rách dọc theo mái ngói ở trước sân.

Ta nghe thấy trong mưa to có người dịu dàng gọi ta, gọi ta "Anh Anh, Anh Anh".

Mẫu thân của ta qua đời vào mười mấy năm trước, cũng vào một ngày mưa như thế này.

Là người tới đón ta, có phải không?

Khoảnh khắc đó, tất cả lý trí của ta tan thành mây khói, từ trên giường rón rén đứng dậy, kéo cửa sổ ra, đi vào trong mưa to mù mịt ngoài cửa sổ.

***

Nhờ vào kinh nghiệm tích lũy từ những lần lén trốn ra ngoài, ta thành thạo dễ dàng tránh khỏi tuần tra của gia đinh và thị vệ. Bên ngoài mưa rào xối xả, tầm mắt mơ hồ. Không có ai chú ý tới nơi tường tây của Thẩm phủ, một bóng người giẫm lên hòm xiểng trong góc, nhẹ nhàng linh hoạt nhún người nhảy xuống bờ tường.

Mọi thứ như trở về năm sáu tuổi đó, mẹ mới mất, ta gặp người một lần cuối cùng cách màn che. Sắc mặt người tái nhợt, khóe môi mỉm cười tựa như chỉ đang ngủ thiếp đi.

Ca ca nói với ta, mẹ đi đến nơi rất xa, sẽ không trở về nữa.

Sau khi mẫu thân qua đời không lâu, cha bị gọi vào trong cung, ba ngày chưa về.

Ta kéo mấy chiếc ghế Hồ cao lại, đầu tiên là giẫm lên chúng trèo lên cây, sau đó nhảy ra khỏi tường sân.

Ở tòa cung đình rộng lớn kia, ta gặp Lý Tư Diễm thuở nhỏ, nhưng khi đó ta còn chưa biết hắn là khởi nguồn mọi bất hạnh của ta, chỉ cho rằng hắn là một nhóc đáng thương bị bắt nạt.

Ta giúp hắn, hắn lại lấy oán trả ơn.

Cảnh tượng ngày xưa dần dần chồng chéo lên nhau hiện ra trước mắt. Ta đi dưới cơn mưa to, mặc cho nước mưa xối ướt đẫm đầu tóc quần áo. Chẳng mấy chốc, thân thể đã cảm nhận được cơn rét lạnh lạ thường, quần áo dính chặt vào làn da, trán lại nóng hổi.

Ta không biết nên đi đâu về đâu, chỉ cảm thấy trong cơn mưa phương xa có người đang gọi ta, hình như là cha lại hình như là mẹ, hoặc chỉ là bản thân thuở thiếu thời.

Ta ngơ ngơ ngác ngác đi trên đường. Các quý nhân qua lại chỉ tưởng ta là bà điên ăn xin dọc đường. Xe ngựa tóe lên bùn đất, không chút nể tình bắn vào vạt áo ta.

Ta trông thấy cờ xí chợ phía đông mới phát hiện hóa ra ta đang đi về hướng nam.

Tay chân lạnh buốt, tứ chi như nhũn ra, ta lại không hề hay biết, lảo đảo bước về phía trước, đi tới đích đến định sẵn nào đó trong lòng.

Tiếng gọi dịu dàng kia vẫn đang bên tai, ta nhỏ giọng gọi: "Cha, mẹ."

Nước mưa nhỏ xuống bên môi, chóp mũi thoáng qua mùi bùn đất nhàn nhạt.

Không biết đi được bao lâu, một bức tường thấp trước mặt ngăn chặn lối đi của ta.

Dưới tường cỏ xuân mọc tươi tốt, góc tường khắc ký hiệu nhỏ ta tạo ra cùng Mạnh Tự và Thượng Quan Lan hồi còn nhỏ.

Cơ thể cũng không chống đỡ được nữa, ngã rầm xuống mưa, nhưng ta lại cười, thân thể cong lại như con tôm, bình yên cuộn tròn lại.

Cuối cùng ta cũng về nhà, ta nằm ở mái nhà nhỏ hẹp nhưng ấm áp ở một góc An Ấp phường.

***

Trong khoảng thời gian này, trạng thái tinh thần ta cực kém, thường xuyên quên mất chuyện đã xảy ra, trong đó có một vài chi tiết đều là thím kể lại cho ta sau khi ta thoát khỏi mây mù.

Nữ tử sau khi sinh phần lớn sẽ trải qua một vài áp lực dày vò tâm hồn, thường thường khó mà được giải tỏa. Người có triệu chứng nghiêm trọng thì sẽ giống như ta, khóc cả ngày lẫn đêm, không dám gặp ai, động một cái là muốn tự tử.

Ta nói với thím: "Con thật sự không muốn tự tử, chỉ là khi đó tinh thần hoảng hốt, cảm thấy mẹ con đang gọi con về nhà mà thôi."

Thím hỏi lại: "Con như vậy còn không gọi là tự tử? Lúc Hoàng đế tìm được con, con chỉ còn lại hơi thở cuối cùng. Đến chậm thêm một khắc, e là con thật sự phải đi gặp mẹ con rồi!"

***

Sau khi ta đi không lâu, Tiểu Chi và Thục Thục đến đưa trà, bỗng nhiên phát hiện ta không ở đây, cửa sổ lại mở toang. Hai người liếc nhau, chén trà rơi choang xuống đất.

Ban đầu là dốc toàn bộ lực lượng nhân thủ của Thẩm phủ đội mưa to tìm kiếm tung tích của ta, sau đó là cấm quân hoàng thành, cuối cùng là Lý Tư Diễm đích thân đến. Tất cả mọi người cho rằng ta sẽ đi về hướng Hoàng cung hoặc là ra khỏi thành, nhưng lại không thu hoạch được gì.

Trường An to như vậy, ta sẽ đi đâu đây?

Bên ngoài vẫn đổ mưa to, trên đường dâng tràn nước đọng. Lý Tư Diễm không nói một lời, vành mắt đỏ sậm, đột nhiên phóng ngựa chạy về phía An Ấp phường.

Bởi vì hắn nhớ Mạnh Tự vừa trở về Mạnh phủ ngày hôm trước, mà Mạnh Phủ ở trong An Ấp phường.

Không ai biết lúc phóng ngựa đến hắn đang suy nghĩ gì, không nằm ngoài hai loại khả năng: Một loại là đợi hắn bắt được ta, nhất định phải đánh gãy chân ta, để cho ta không thể ra ngoài lén gặp trúc mã nữa; một loại khác là, chỉ cần ta còn sống, hắn có thể dễ dàng tha thứ bất cứ điều gì.

Ta cảm thấy là loại sau.

Có lẽ là do có ý trời từ nơi thăm thẳm, hắn nhìn thấy bóng dáng ta cuộn mình trong nước bùn bẩn thỉu bên đường.

Khi đó gò má ta đỏ rần, hai mắt nhắm nghiền, váy áo trên người đã không còn nhìn ra được màu sắc vốn có.

Hắn xuống ngựa chạy như bay đến, hai bước trước còn ổn định, nhưng lúc đi đến bên cạnh ta, hai chân của hắn lại không kìm được run rẩy, thất tha thất thểu quỳ gối trong nước bùn dày như mất đi chống đỡ, tay run run ôm ta vào trong ngực.

Tay áo màu đen lau đi bùn đất khắp mặt mũi ta. Nước mắt của hắn hòa lẫn trong mưa to, ấm áp chảy vào trong vạt áo ta.

Ta ngâm lâu trong nước bùn, tứ chi lạnh buốt. Hắn nắm lấy tay ta, cho rằng ta thật sự nhẫn tâm buông tay nhân gian.

Quân vương một nước im lặng khóc to trước mặt ta, trong mũi miệng trào ra máu tươi. Hóa ra khi con người ta hối hận và đau thương đến tột cùng thì ngay cả âm thanh cũng không phát ra được.

Hắn dầm mưa to cùng ta, ôm cơ thể ta lung lay sắp đổ, vùi đầu vào cổ ta, giọng nói khàn khàn phát ra từ cổ họng: "Đừng chết, trẫm cầu xin nàng, đừng chết."

Đám thủ vệ hoàng thành luống cuống đến đây, thấy thế đều hết sức kinh hãi, nhất thời không có ai tiến lên.

Sau một thoáng sửng sốt, một tướng sĩ cấm quân nhỏ giọng nói: "Bệ hạ, sức khỏe nương nương yếu, trước tiên phải tìm một nơi sưởi ấm cơ thể mới phải, ướt đẫm thế này không phải biện pháp..."

Thống lĩnh cấm quân chọc mạnh hắn một cái, ra hiệu hắn im miệng.

Lúc này, Lý Tư Diễm mới như chợt nhớ ra điều gì, ngẩng đầu tựa

bừng tỉnh khỏi giấc mộng, vội vàng bắt lấy cổ tay ta, hình như thăm dò mạch đập của ta.

Dưới cổ tay lạnh buốt, một sợi mạch máu đập yếu ớt, thân thể chịu đủ tàn phá ngoan cường giữ lại chút sinh lực cuối cùng.

Trong mắt hắn thoáng chốc dấy lên sự mờ mịt khi mất mà có lại được.

Còn lại một hơi thở cuối cùng...

Hắn không kịp suy nghĩ nhiều, ôm ta trở mình lên ngựa, bất chấp làn mưa rơi bàng bạc, xông vào trong An Ấp phường gần nhất.

***

Sau chừng hai ngày bất tỉnh, ta tỉnh lại trong căn phòng nào đó.

Lúc tỉnh, ta nhận ra mình đang nằm trên một chiếc giường gỗ giản dị, bên giường treo một tấm màn màu sắc quê mùa. Trông coi bên cạnh là Túc Tịch và Huệ Nguyệt, hốc mắt hai người đỏ bừng, có lẽ là đã khóc.

Túc Tịch nói ra câu thoại kinh điển kia: "Nương nương, cuối cùng người cũng tỉnh rồi."

Ta há miệng, phát hiện mình không thể nào nói nên câu, chỉ có thể phát ra âm tiết ngắn ngủi.

Huệ Nguyệt thấy thế, cầm lên một chén nước đã chuẩn bị sẵn từ trước, cẩn thận cho ta uống xong, nói: "Nương nương cứ thoải mái tinh thần. Phạm thái y đã tới, nói nương nương chỉ bị ngâm lâu trong nước, mắc phong hàn, sốt nên cổ họng khô khốc, uống chút nước là ổn."

Ta uống nước ừng ực, đang định thử lên tiếng lần nữa, đột nhiên

phát hiện hoa văn trên giường có phần quen mắt. Ta nhìn kỹ lại, nỗi hoang mang xông lên đầu: Đây không phải phòng khách của Mạnh phủ sao?

Lúc còn bé ta thường đến Mạnh phủ chơi, mệt rồi thì ngủ ngay ở phòng khách, không thể quen thuộc hoa văn này hơn được nữa.

Ta vội vàng bắt lấy Túc Tịch bên giường, cố gắng nặn ra mấy chữ từ cổ họng: "Đây là... Mạnh phủ?"

Túc Tịch nghe hai lần mới hiểu được, gật đầu nói: "Bẩm nương nương, nơi đây đúng là Mạnh phủ. Hôm đó nương nương ngã xuống ở chân tường An Ấp phường, không kịp đưa về trong cung nên đưa tới Mạnh phủ gần đó."

Ta... ngã xuống ở chân tường An Ấp phường?

Ta nhớ được mang máng mình trèo qua tường sân, đi dưới mưa to, thế nhưng mục đích và chi tiết đến An Ấp phường thì quả thật không hề nhớ rõ.

Đúng vậy, đang yên đang lành, tại sao ta muốn dầm mưa chứ?

Huệ Nguyệt thấy vẻ mặt nghi hoặc của ta, thở dài, dịu giọng nói: "Phạm thái y nói dạo này tâm trạng nương nương không ổn định, hay quên. Trước tiên đừng suy nghĩ nữa, nghỉ ngơi rồi nói sau."

Lúc nàng nói lời này, vẻ mặt thận trọng, ngữ điệu cố vui vẻ, dường như sợ nói nặng nề sẽ làm ta tổn thương.

Ta chớp mắt, đầy bụng vấn đề muốn hỏi lại không biết hỏi từ đâu.

Đúng lúc này, cửa gỗ kêu cọt kẹt một tiếng, một bóng người cao gầy bước vào phòng.

Ta nhìn thấy rõ khuôn mặt người tới, kinh ngạc kêu lên một tiếng:

"Mạnh ca ca!"

Vừa mới lên tiếng, chính ta cũng bị giật mình. Giọng nói của ta trở nên khàn khàn khó nghe như vậy từ bao giờ?

Người ở cửa nhẹ nhàng khép lại cửa gỗ, thi lễ với ta một cái từ xa, tư thế hành lễ vẫn nho nhã lễ độ như trước, nhưng y lại nói: "Thỉnh an Hoàng hậu nương nương."

Ta kinh ngạc nhìn y, y cười cung kính với ta, ánh mắt ôn hòa như gió xuân mười dặm bên bờ liễu Dương Châu.

Bước vào cửa cung sâu tựa biển, chàng Tiêu từ đó như là người dưng.

Huệ Nguyệt và Túc Tịch cũng lễ độ hành lễ với y, nhưng vẫn đứng tại chỗ, không hề có ý tránh mặt.

Ta lại uống hai ngụm nước, cảm giác cổ họng đỡ hơn chút mới cố gắng ngồi dậy, vội vàng nói: "Mạnh ca ca, tại sao huynh lại từ Dương Châu trở về rồi? Có phải Lý Tư Diễm lại hành hạ huynh không!"

Mạnh Tự nghe thấy tên húy của Hoàng đế, sững lại một chút mới nói: "Không phải như vậy. Từ sau khi nương nương vào cung, bệ hạ đã lâu chưa dạy dỗ thần, chỉ là gần đây thần về Trường An báo cáo công việc, trùng hợp gặp được nương nương mà thôi."

Ta chưa hiểu: "Vậy... vậy làm sao ta lại... đột nhiên ở Mạnh phủ? Là huynh mang ta về sao?"

Huệ Nguyệt tranh trả lời câu hỏi này: "Nương nương, là bệ hạ tìm được người. Lúc ấy tính mạng nương nương như ngàn cân treo sợi tóc, nguy biến chỉ trong sớm chiều, bệ hạ đành phải đưa nương nương tới Mạnh phủ gần đó thu xếp, cũng bảo chúng nô tỳ đến đây hầu hạ."

Lý Tư Diễm đưa ta tới Mạnh phủ? Ta càng mơ hồ, việc này hoàn toàn không giống chuyện hắn có thể làm ra nha.

Nghe Huệ Nguyệt kiên định làm sáng tỏ người cứu ta chính là Hoàng đế, ánh mắt Mạnh Tự có phần ảm đạm.

Y dịu giọng nói: "Bệ hạ cho phép thần đến đây thăm nương nương sau khi nương nương tỉnh lại."

Y vừa nói vừa ngồi nghiêng xuống một chiếc bàn thấp trước giường, cách không gần không xa, nói chuyện với ta về việc nhà: "Thẩm phu nhân dạo này thế nào? Đã lâu không gặp thím ấy ra ngoài dự tiệc, thần rất nhớ nhung."

Ta bất giác nói: "Thím rất tốt, trước đó vài ngày vừa nhận một cáo mệnh[1], dạo này đang ở trong nhà học lễ nghi."

(1) Phụ nữ được phong tước hiệu trong thời phong kiến, thường thấy trong Bạch thoại thời kỳ đầu.

Mạnh Tự là một người kỳ diệu, nói chuyện dịu dàng ôn hòa, tự mang một cảm giác thân thiện tự nhiên. Nói chuyện với y không cần cân nhắc câu chữ, cũng không cần cố gắng tìm chủ đề, cực kỳ nhẹ nhõm tự tại.

Y lại hỏi: "Tiểu Xuyên thì sao? Thần nhớ nó từng có ý với con gái nhỏ nhà Tế tửu Quốc Tử Giám, không biết đã được như ý hay chăng?"

"Coi là vậy đi... Bệ hạ ban hôn cho chúng."

Vừa nói đến hai chữ "ban hôn", hai người chúng ta đồng thời trở nên im lặng.

Thực ra ta vẫn luôn không biết phải đối mặt với Mạnh Tự thế nào. Mặc dù y không trách ta, nhưng suy cho cùng vẫn là ta hại y thê thảm.

Điều này giống như một vết sẹo vắt ngang trước mặt hai chúng ta. Trong lòng chúng ta đều rõ ràng, sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, thân phận và từng trải cách nhau như lạch trời, chúng ta đã không thể thân mật khăng khít như ngày xưa.

Y điều chỉnh cảm xúc nhanh hơn ta, giọng điệu bình tĩnh như thường, chỉ là lắng nghe kỹ vẫn có thể nghe ra có phần lạc lõng.

"Vậy thì phải chúc mừng nó rồi."

Ta ngẩn ngơ "ừ" một tiếng, ngón tay bất giác xoắn lấy chăn. Mạnh Tự mỉm cười, kể với ta một vài phong cảnh Dương Châu. Y nói nơi đó đường thủy phồn thịnh, bách tính sống bằng nghề buôn muối. Mỗi khi đến vụ thu muối, trong ruộng muối toàn là muối tinh sáng long lanh. Ánh nắng bụi mờ của Giang Nam chiếu xuống giống như một thác bạc vụn rơi vào trong hồ vậy.

"Ta nhớ năm ngoái Dương Châu cống lên một chiếc gương, trông rất đẹp, đáng tiếc bị ta bất cẩn làm vỡ rồi. Xin lỗi Mạnh ca ca." Ta túm chăn, nhỏ giọng nói.

Mạnh Tự vươn tay ra hình như muốn xoa đầu ta, nhưng chỉ trong một chớp mắt mà thôi. Y nhanh chóng nhớ ra thân phận của ta, bình tĩnh thu tay về, cười nói: "Nương nương không cần xin lỗi, đây không phải lỗi của người, chỉ là tạo hóa trêu ngươi. Nếu đã vật đổi sao dời, vậy thì để nó vỡ đi thôi, thần có thể tìm chiếc gương tốt khác tới."

Ta ngẩng đầu, trong mắt lấp lánh ánh nước: "Huynh không trách ta sao?"

Dường như y giật mình, lập tức nói: "Làm sao thần lại trách nương

nương chứ?"

Y cười tự giễu một tiếng, nói: "Chỉ là oán giận với sự vô dụng của mình, không thể nào bảo vệ người chu toàn, vô cớ khiến người chịu những ấm ức này..."

Lông mày Huệ Nguyệt giật giật. Túc Tịch bưng chén lên, rảo bước chân ra ngoài.

Ý tứ ẩn giấu trong lời nói quá nhiều, có lẽ bản năng Túc Tịch cảm thấy nàng không nên nghe những thứ này.

Cẩu Hoàng đế là quân, Mạnh Tự là thần, thân phận khác nhau một trời một vực định sẵn Mạnh Tự phải mặc cho Lý Tư Diễm sai khiến, nhưng duy chỉ có đối với việc này, y có thể hùng hồn ngay thẳng mà chất vấn Hoàng đế: Khi đó ngươi hao tổn tâm cơ cướp nàng từ trong tay ta, lại chăm sóc nàng thành bộ dạng thoi thóp như thế này, con mẹ nó mặt mũi ngươi để đâu? Đúng là rác rưởi. Mẹ ơi mở cửa cho rác rưởi, rác rưởi về rồi này!

Dù cho không có tình cảm phu thê, chúng ta vẫn là bằng hữu quan trọng, bạn thân từ nhỏ ăn ý nhất. Bạn thân bị giày vò thành thế này, y rất khó không tức giận.

Song, dẫu sao Mạnh Tự là người nhã nhặn săn sóc, cho dù trong lòng có điều oán hận nhưng ở trước mặt ta, y vẫn cố gắng tránh những chủ đề sẽ khiến tâm trạng ta trở nên không tốt.

Y đưa cho ta một chén nước trong, nói tránh đi: "Lúc mới rời Dương Châu là đầu xuân, cành liễu bên cầu Nhị thập tứ mới xanh, chắc hẳn lần này lúc báo cáo công việc xong trở lại, hoa tử kinh và hoa sen bên bờ đều đã nở rồi. Bách tính cũng có thể vui vẻ náo nhiệt trải qua cái tết Trung Nguyên."

Ta dựa vào gối, ngoan ngoãn nghe y kể, lòng dần dần trở nên bình yên. Nghe ý của Mạnh Tự nói, con đường làm quan ở Dương Châu

của y rất thuận lợi.

Khí hậu Giang Nam tốt lành, trời cao biển rộng, thoải mái hơn lúc ở Trường An nhiều.

Y là trưởng tôn có tiền đồ nhất thế hệ này của Mạnh gia, gánh vác tất cả kỳ vọng của mọi người mà trưởng thành. Y không phụ sự mong đợi của mọi người thi tú tài, cử nhân, lại đến tiến sĩ. Bề ngoài nhìn như nở mày nở mặt, thực ra sau lưng thường xuyên bị sự kỳ vọng nặng nề này đè tới không thở nổi.

Sau khi rời xa gia đình ngột ngạt, cuối cùng y có thể thoải mái hưởng thụ sự cô độc và tự do của tha hương rồi.

Ta chợt nhớ ra một chuyện, hỏi y: "Đi hai năm rồi, không biết Mạnh ca ca có để ý tiểu nương tử nào ở Giang Nam không?"

Mạnh Tự sững sờ: "Cái gì?"

Ta nói: "Huynh không thành thân sao?"

"Bây giờ... khụ... tạm thời còn chưa có người phù hợp." Nói đến việc này, Mạnh Tự dở khóc dở cười: "Lần này tổ mẫu nhất quyết bắt thần về Trường An cũng có ý để thần đi xem mắt, chỉ có điều... hai năm nay thần một lòng để tâm vào chính vụ, quả thật chưa từng nghĩ tới việc hôn sự, chắc hẳn còn phải đợi thêm hai, ba năm nữa."

Ta nghiêm túc nói: "Nếu có người trong lòng, huynh nhất định phải nói cho ta, ta đích thân đi đón dâu cùng huynh."

Thấy Mạnh Tự cười trộm, ta hậm hực nói: "Thôi thôi, chắc là phu nhân tương lai của huynh cũng không muốn nhìn thấy ta, ta không nên góp vui thì hơn, chỉ lo đưa tiền là được rồi."

Mạnh Tự cười: "Ồ, vậy cần phải cho nhiều chút."

Chúng ta bàn luận chuyện cưới gả của tương lai với tâm trạng bình yên, không mang theo một chút cảm xúc chua xót. Có lẽ tình cảm giữa ta và Mạnh Tự từ lâu đã vượt qua tình yêu nam nữ bình thường, trở thành một loại tình nghĩa sâu sắc hơn. Chúng ta mãi mãi ủng hộ mọi lựa chọn của đối phương, cũng thật lòng hi vọng đối phương có thể sống tốt.

Bất kể người đứng bên cạnh y là ai.

Chúng ta nói chuyện mãi tới khi ánh chiều tà le lói. Có lẽ là trò chuyện quá vui vẻ, ta hoàn toàn quẳng Lý Tư Diễm ra sau đầu. Cho đến khi tiễn y đi, ta mới nhớ ra quên hỏi chuyện xảy ra hôm đó.

Túc Tịch lui xuống rồi, ta chỉ có thể hỏi Huệ Nguyệt: "Rốt cuộc trước lúc ta ngất đi đã xảy ra chuyện gì? Làm sao Hoàng đế tìm được ta?"

Huệ Nguyệt chờ ta hỏi câu này rất lâu rồi.

Có lẽ là nàng đã sắp xếp từ ngữ trong lòng ngàn vạn lần, thuật lại vô cùng trôi chảy, nói từ Tiểu Chi và Thục Thục phát hiện ta không ở trong phòng cho đến Lý Tư Diễm vớt ta từ trong nước bùn ra mới thôi, nói liền một mạch không hề vấp cái nào.

Ở trong câu chuyện này, ta bỏ nhà qua hai phường gặp tình lang, không cẩn thận ngã xuống trước cửa nhà tình lang, cuối cùng được người giám hộ của ta nhặt về bố trí ở gần đó.

... Cái quần què gì vậy!

"Hắn cho rằng ta đến tìm Mạnh Tự?" Vẻ mặt ta mờ mịt: "Không phải... Thậm chí ta còn không biết y về Trường An. Chuyện quái gì vậy chứ?"

Huệ Nguyệt nghi hoặc: "Thế nhưng hôm đó nương nương tự dưng đội mưa đến An Ấp phường..."

Ta đen mặt: "Nhà cũ của ta ở đây, hôm đó là ta nhớ mẫu thân ta, cho nên mới mơ mơ màng màng trèo cửa sổ, liên quan gì đến Mạnh Tự?"

Huệ Nguyệt càng nghi ngờ: "Thế nhưng không phải mẫu thân nương nương đã..."

Ta nói: "Ta cũng không nhớ lúc đó suy nghĩ cái gì, tóm lại là rất muốn về nhà, dường như mẫu thân ta đang ở phía trước gọi ta vậy."

Cuối cùng Huệ Nguyệt cũng hiểu, chớp mắt nói: "Ý của nương nương là vô duyên vô cớ rất muốn làm một chuyện, hoàn toàn không cảm giác được sự tác động của ngoại vật?"

Ta gật đầu: "Đúng, chính là như vậy."

Huệ Nguyệt hoài nghi ta đang giả ngu quăng nồi, nhưng nàng không có chứng cứ.

Nhưng mà việc này cũng không cần chứng cứ, Hoàng đế khóc lóc như con nít mang ta về, hơn nữa còn đưa thẳng ta vào phòng khách Mạnh phủ chăm sóc, ý nghĩa trong đó rõ rành rành.

Chỉ cần ta còn sống, hắn đã hết sức thỏa mãn, còn yêu cầu xa vời gì khác nữa đâu?

Ông chủ dung túng không có giới hạn, người làm công bên dưới cũng không tiện nhiều lời. Huệ Nguyệt yên lặng nuốt xuống một bụng phỉ báng, ghi nhớ triệu chứng của ta, đi sang phòng bên cạnh nói cho thái y trực ban, hỏi thăm loại bệnh này nên chữa thế nào.

Thái y và nàng rì rầm nói chuyện, ta lại ở trên giường mơ màng đi vào mộng đẹp.

Trong mộng, hình có người nhẹ tay nhẹ chân đi tới trước giường ta, ngơ ngẩn ngắm khuôn mặt ta hồi lâu, đè thấp giọng nói: "Hôm nay

nàng tỉnh lại thế nào?"

Giọng nói của Túc Tịch cũng cực nhỏ: "Bẩm bệ hạ, hôm nay nương nương tất thảy như thường. Lúc Mạnh lang quân đến, hai người trò chuyện... rất đúng mực, thoạt nhìn nương nương rất thoải mái."

Người kia im lặng thật lâu.

Ta mơ mơ màng màng trở mình trong giấc mộng.

Người kia chua xót nói: "Rốt cuộc cũng chỉ có Mạnh Tự có thể làm cho nàng thoải mái, trước giờ trẫm chỉ biết làm tổn thương nàng."

"Thôi được." Hắn nói: "Nếu nàng đã thích Mạnh Tự, vậy thì bảo Mạnh Tự hàng ngày đến nói chuyện với nàng đi."

Túc Tịch nói khẽ: "Chắc chắn nương nương sẽ mau khỏe, hồi cung đoàn tụ cùng tiểu Công chúa."

Lý Tư Diễm nói ảm đạm: "Nàng sẽ không đâu. Nàng không thích Diêu Diêu, càng không thích trẫm."

Có lẽ là dạo này hắn bị ta làm tổn thương nghiêm trọng, lại phản xạ có điều kiện bồi thêm một câu: "Nhưng trẫm không trách nàng, đây đều là lỗi của trẫm."

Chương 72: Đoàn cố vấn tâm lý

Từ ngày đó tỉnh lại trở đi, ta mơ mơ hồ hồ ở Mạnh phủ. Thím hỏi Phạm thái y bao giờ có thể chuyển ta về nhà, Phạm thái y trả lời: Bệnh nặng mới khỏi, tốt nhất là không nên di chuyển.

Thái y tỏ thái độ, Hoàng đế ngầm đồng ý. Mặc dù thím cảm thấy ta ở trong nhà vị hôn phu trước có hơi kỳ quặc nhưng vẫn không nói gì thêm.

Điều thần kỳ hơn là vị hôn phu trước của ta - bạn học Mạnh Tự, không hiểu sao y trở thành người hầu chuyện ta, mỗi ngày đến bên giường ta nói chuyện phiếm cho ta đỡ buồn.

Thỉnh thoảng y tan ca thì do Thượng Quan Lan và Giang ngự sử thay thế. Ba người như một tiểu phân đội cố vấn tâm lý, đồng tâm hiệp lực, tận tụy phục vụ ta.

Nhưng năng lực nghiệp vụ của ba người lại hết sức chênh lệch.

Mạnh Tự đương nhiên không cần phải nói, trời sinh là một hạt giống làm hầu chuyện tốt. Nói chuyện với y chỉ cảm thấy như một cơn gió mát mơn man qua mặt, khiến cho lòng người yên bình ấm áp.

Giang ngự sử hơi kém hơn một bậc, nhưng cái miệng hỗn và khiếu hài hước của hắn bù đắp thiếu hụt khả năng đồng cảm với tâm lý của phái nữ.

Trong ba người, không chuyên nghiệp nhất chính là Thượng Quan Lan nữ sĩ.

Lúc Lý Tư Diễm tuyên nàng đến Mạnh phủ, Thượng Quan Lan còn không biết đã xảy ra chuyện gì. Kết quả vừa vào cửa, trông thấy tình cảnh ta phát bệnh trầm uất, nằm trên giường rơi lệ, nàng lập

tức bị đả kích sụp đổ, xách dao chuẩn bị đi tìm Hoàng đế tính sổ.

Cuối cùng là trượng phu nàng - nhị lang quân Vũ An Hầu bất chấp nguy hiểm tính mạng cản nàng lại, tâm trạng Thượng Quan Lan mới miễn cưỡng bình tĩnh.

Tiểu Lan quăng dao đi, căm hận buông lời hung ác: Cẩu Hoàng đế cái gì, rõ ràng là một tên thổ phỉ trắng trợn cướp đoạt dân nữ!

Nhị lang quân Vũ An Hầu sợ đến vội vàng che miệng bà cô này lại: "Phu nhân, nàng nhỏ giọng chút đi! Đừng để bệ hạ nghe thấy được."

Thượng Quan Lan nghiến răng nghiến lợi: "Nghe thấy thì nghe thấy. Hắn ức hiếp Anh Tử như vậy, còn không cho bà đây nói hai câu à?"

Nàng nghe quá nhiều tiếng xấu của Lý Tư Diễm từ chỗ gia gia, trong lòng nàng chưa bao giờ coi hắn là Hoàng đế.

Thượng Quan Lan hãy còn tức giận một lúc, đẩy cửa phòng ta ra, nói: "Đừng khóc nữa Anh Tử. Đi, gọi mấy tỷ muội, chúng ta chơi mã cầu đi!"

***

Huệ Nguyệt vừa nghe Thượng Quan đại tiểu thư muốn kéo Thẩm nương tử đi chơi mã cầu, bèn cấp tốc chọn ra mấy người trong số cung nữ đi theo, đóng gói đưa đến sân mã cầu.

Phúc lợi đãi ngộ của cung nữ Hoàng cung bổn triều rất tốt. Mọi người đều có ngày nghỉ, thường có các cung nhân hẹn nhau đi chơi bóng, chơi đầu hồ. Một số người còn có kỹ năng chơi tốt hơn cả các cô gái ngoài cung.

Chẳng hạn như Túc Tịch.

Cô gái này quả nhiên là một nhân tài. Đánh bài, đầu hồ, mã cầu, chọi cỏ tinh thông mọi thứ. Nhân tài cỡ này đưa tới hầu hạ ta đúng là cực kỳ lãng phí, bởi vì ta đều không am hiểu tất cả những thứ trên đây, thực sự không thể nào phát huy trình độ chơi của nàng.

Sau khi bị Thượng Quan Lan cầm gậy mã cầu quất cho ba cái vào mông, ta trượt tay, mã cầu rời tay bay ra, chỉ thấy Túc Tịch cách đó mấy trượng sáng mắt lên, cầm gậy đánh bóng anh dũng xông tới. Thượng Quan Lan vội vàng chặn đường nhưng không có kết quả, bên ta lại mất thêm một quả đau đớn.

Thượng Quan Lan nhìn ta đau xót.

Ta biết nàng lại muốn mắng ta là đồ cháu rùa hố đồng đội.

Túc Tịch thắng rồi, mang theo các tỷ muội đồng đội trong mơ của nàng chạy chậm tới, kính cẩn hành lễ với ta, sau đó nhìn sang Thượng Quan Lan, cực kỳ mong đợi nói: "Nương nương và Hầu phu nhân có muốn chơi một ván nữa không?"

Chắc hẳn nàng nhận ra lúc ta chơi mã cầu trông tâm trạng rất tốt.

Cũng nhận ra Hoàng đế đang trốn trong nhã các bên cạnh sân bóng lặng lẽ chăm chú nhìn chúng ta.

Ta đã quá lâu không vận động, vừa động một cái là cả người đổ mồ hôi, vội vã trả lại gậy mã cầu cho nàng, nói: "Không chơi nữa, không chơi nữa, mệt quá."

Ta bị Thượng Quan Lan vô cùng khinh bỉ: "Anh Tử, không phải chỉ sinh một đứa con thôi sao? Làm sao ngươi trở nên yếu ớt như vậy?"

Ta nói: "Hỏi chấm chỉ sinh một đứa con?!"

Ta là khó sinh đấy biết không!

Có điều nghe nàng thở hồng hộc, còn nói chuyện không khách khí với ta như thường ngày, ta không nín được cười. Ta thực sự phiền chán người bên cạnh nói chuyện cẩn thận dè dặt với ta, chỉ có nàng không coi ta là bệnh nhân tôn quý, vẫn đối xử với ta như Thẩm Anh.

Cảm giác này thật tốt.

Túc Tịch thấp thỏm nhìn nhã các một cái, lại quả quyết nói: "Nương nương hoạt động gân cốt thêm một chút đi, thời tiết hôm nay hiếm có, chi bằng..."

"Chơi, chơi tiếp." Thượng Quan Lan ném gậy đánh bóng cho ta: "Ngươi nhìn ngươi xem, cả người thịt mỡ lỏng lẻo, không suốt ngày tâm trạng u uất mới là lạ đấy. Con người nên vận động nhiều. Đi, lần này nhất định phải đánh sụt khí thế của nàng."

Ta trợn mắt há mồm: "Tỉnh lại đi Tiểu Lan, có ba ngươi cũng không phải đối thủ của nàng!"

Túc Tịch đỏ bừng mặt, muốn nói lại thôi.

Ta đoán nàng muốn nói: Chỉ cần có thể khiến Hoàng hậu vui vẻ, cũng không phải không thể nhường...

Thượng Quan Lan đỡ hết quả này đến quả khác, càng bại càng hăng, cả linh hồn và thể xác hòa nhập vào trận mã cầu, quên sạch sẽ tình trạng sức khỏe của ta. Chơi liền một canh giờ, ta mới bổ nhào từ trên ngựa xuống, luôn miệng nói: "Lần này thật sự không được, chơi nữa thì ta gãy chân mất."

Thượng Quan Lan cũng mệt rồi. Từ ngày nàng thành thân đến nay không còn giống như lúc là cô nương, hiếm khi xuất đầu lộ diện ra chơi cầu, đương nhiên thể lực không bằng lúc trước.

"Được, nghỉ đi." Cuối cùng nàng cũng bằng lòng tha cho ta.

Hai người chúng ta ngồi phịch xuống chòi hóng mát nghỉ ngơi, rất giống hai con cá muối trên bờ cát.

Thượng Quan Lan nữ sĩ phát biểu cảm nghĩ: "Sảng khoái!"

Ta phát biểu cảm nghĩ: "Mệt quá."

Nàng vẫn chưa thỏa mãn nói: "Chờ con gái của chúng ta trưởng thành, ta dạy chúng chơi mã cầu."

Ta "ồ" lên một tiếng: "Ngươi cũng có con gái sao? Tại sao ta không biết?"

Thượng Quan Lan nói: "Ta còn muốn bảo ngươi làm mẹ nuôi cho khuê nữ ta kìa, nhưng cẩu Hoàng đế canh chừng ngươi chặt chẽ, ta không có cơ hội tìm gặp nói cho ngươi."

Ta vội vàng hỏi cặn kẽ mới biết nàng cũng sinh một cô con gái vào hơn một năm trước, nhũ danh là Tiểu Hoàn, là một nha đầu rất tao nhã. Theo Thượng Quan Lan nói, đừng thấy con bé điềm đạm nho nhã, thực ra suy nghĩ xấu đầy bụng, giống y như cha con bé.

Con gái giống cha. Cảnh ngộ của hai chúng ta hoàn toàn chứng minh tính chân thực của cổ ngữ này.

Nói rồi, nàng đột nhiên hỏi ta: "Tại sao ngươi không quay về gặp khuê nữ ngươi? Hôm qua phu quân ta vào cung diện thánh, còn có may mắn trông thấy con bé, nói tiểu Công chúa rất xinh xắn, gặp ai cũng cười, cực kỳ đáng yêu."

Ta lắc đầu: "Dạo này cảm xúc của ta không tốt, luôn khóc mãi, có lẽ là Hoàng đế sợ ta dọa Hòa Hi."

Thượng Quan Lan nói: "Phu quân ta nghe thấy không phải là phiên bản này. Y nói là có một ngày ngươi ôm tiểu Công chúa xong tái mét mặt, sau đó đội mưa to lén chạy ra phủ. Hoàng đế cho là ngươi

không thích Công chúa mới không dám đến gặp ngươi."

Ta buồn bực: "Liên quan gì đến Hòa Hi? Tại sao hắn không tin chỉ đơn thuần là ta nhớ nhà, tâm trạng không tốt chứ?

Thượng Quan Lan nghi ngờ nói: "Không phải là ngươi đi gặp Mạnh Tự sao? Quan hệ hai ta như thế nào, đừng lừa ta như lừa Hoàng đế."

Ta tức quá chừng: "Tại sao đến cả ngươi cũng không tin!"

Thượng Quan Lan nói: "Đây không phải do ta không tin. Ngươi và Mạnh Tự cùng nhau lớn lên từ nhỏ, tình nghĩa không hề tầm thường, làm sao lại nói đứt là đứt được?"

Ta lắc đầu: "Ta không biết. Trước kia cho rằng mình thích y, nhưng về sau lại cảm thấy y giống ca ca chứ không phải người yêu của ta hơn. Bây giờ duyên phận của chúng ta đã cắt đứt từ lâu, chỉ cần y sống tốt là được, không cần quấy rầy y."

Quan hệ phức tạp như vậy đã vượt quá phạm vi hiểu biết của Thượng Quan Lan. Nàng mắt to trừng mắt nhỏ với ta nửa ngày, cuối cùng nhận thua: "Ta cũng không hiểu lối suy nghĩ của văn nhân các ngươi."

Ta thản nhiên nói: "Hà tất phải truy cứu quá rõ ràng? Đời người toại ý khó cầu, dong thuyền rũ bỏ niềm đau sáng này. Ta chịu quá nhiều thiệt thòi của việc cố chấp mới rơi vào tình cảnh này."

Thượng Quan Lan nhìn mây trắng lững lờ phía chân trời xa, ngậm ngùi nói: "Các tỷ muội học cùng hồi trước người thì gả ra Trường An, cũng có người theo chồng đi ngoại nhiệm, cũng có người mẹ chồng không hiền từ, không cho ra cửa, ngươi lại bị giày vò thành thế này... Bây giờ nghĩ lại cũng chỉ có cuộc sống của ta coi như tự tại."

Ta lại tức quá chừng: "Không phải ngươi tới khuyên giải an ủi ta

sao? Tại sao còn khoe khoang bản thân!"

Hiếm khi Thượng Quan Lan chân thành nghiêm túc một lần, đứng dậy nói: "Đây là điều ta muốn khuyên ngươi. Anh Tử, ta không cảm thấy ngươi bị bệnh hay làm ra vẻ như bọn họ nói. Chỉ là ngươi sinh con xong, thể xác và tinh thần tạm thời chưa thích ứng kịp thôi, việc này rất bình thường."

Ta ngây ngẩn.

Nàng tiếp tục nói: "Nhưng mà sau này không được phép hồ đồ làm mình bị thương nữa. Ngươi thử nghĩ xem, ngươi chết uổng rồi, còn để lại cho hắn một khuê nữ nhỏ xinh xắn, vậy chẳng phải ngươi lỗ nặng sao!"

Ta nói: "Có thể nói là lỗ đến cái quần lót cũng không chừa."

Thượng Quan Lan nện một quyền vào lòng bàn tay, xẵng giọng nói: "Chẳng thế thì sao! Anh Tử, chớ để ý đến bộ dạng trinh liệt của sĩ phu kia. Dù sao cũng chịu lỗ vốn rồi, ngươi nên sống thật tốt, chường mặt cho hắn xem. Dù sao trải qua lần này, về sau hắn cũng sẽ không dùng sức mạnh nữa."

Cuối cùng ta cũng không nhịn được bật cười. Không hổ là bạn chí cốt Thượng Quan Lan của ta, cho dù tự ta tìm đường chết chạy vào giữa mưa to, ngay cả thím cũng cảm thấy ta không ổn, nàng vẫn bằng lòng đứng về phía ta.

Ta ngóng nhìn nắng chiều chói mắt ngoài cửa sổ, hơi nheo mắt lại. Ánh nắng này như một mũi tên đâm toạc sương mù trong lòng ta, rẽ mây nhìn thấy mặt trời.

Lý Tư Diễm bảo Thượng Quan Lan, bảo Mạnh Tự đến gặp ta, tự có thái độ của hắn trong đó. Ta không ngốc, ta có thể nhìn ra đầu mối.

Tin tức hắn muốn truyền đạt là hắn bằng lòng bỏ qua chuyện ta đã

làm, ta muốn làm, chỉ cần ta sống là được.

Chí ít đừng lộ ra vẻ mặt chán đời, trống rỗng, cùng đừng lẻ loi một mình đi dưới mưa to.

Hắn đã từng mong đợi trong thế giới của ta chỉ có một mình hắn, cho nên cương quyết chặt đứt tất thảy liên hệ của ta với thế giới bên ngoài, nhưng hắn không biết ta không giống hắn. Ta không thể chịu đựng được cuộc sống đoạn tuyệt với đời, cũng không thể nào tuyệt phục bản thân sống cùng hắn đến già mà không hề có áp lực.

Con người giống như thực vật, một khi đã mất đi chất dinh dưỡng hỗ trợ thì sẽ dần dần khô héo.

Chỉ tiếc hắn hoàn toàn tỉnh ngộ quá muộn.

Bây giờ hắn đang làm gì đây? Dè dặt trốn trong bóng tối chăm chú nhìn ta, một lần nữa nối liền những mối liên hệ của ta với bên ngoài hắn đã từng cương quyết chặt đứt. Một chuyện rất bình thường đối với hắn mà nói lại vô cùng gian nan, thả tự do cho ta đồng thời cũng là hắn đang đấu tranh với lòng chiếm hữu tự ti trong tính cách của mình.

Ta khẽ rụt chân lại, hình xăm trên mắt cá chân dường như đang mờ dần đi.

Ta ngồi dậy, nói với Thượng Quan Lan: "Ngày mai có rảnh không? Ta dẫn ngươi đi xem khuê nữ của ta."

Thượng Quan Lan đương nhiên có rảnh. Con người nàng không có bản lĩnh gì khác, chỉ được cái tốt số. Lúc ở nhà làm cô nương được cha mẹ cưng chiều, sau khi xuất giá phu quân thương yêu, sinh con xong vứt con qua chỗ nhũ mẫu, cuộc sống phải nói là nhàn nhã vui sướng.

Nàng vừa nghe ta muốn dẫn nàng đi gặp khuê nữ, lập tức nhảy

cẵng lên: "Đi, tối nay về ta chọn cho cháu gái một món quà gặp mặt cực tốt!"

Ta chê cười nàng: "Ngươi phấn khích cái gì? Chẳng phải bản thân ngươi cũng có con gái sao?"

Nàng nghiêm túc nói: "Vậy không giống nhau, khuê nữ ấy mà, vẫn là của nhà khác đáng yêu hơn."

***

Đây là lần đầu tiên ta chủ động đòi gặp Hòa Hi.

Lúc ta đưa ra yêu cầu với Huệ Nguyệt, nàng sửng sốt hồi lâu mới nói: "Vâng, nô tỳ đi thông báo cho bệ hạ."

Lý Tư Diễm cũng không biểu hiện nhiều đối với việc này, chỉ lén lút đưa lễ trọng cho Thượng Quan phủ và Vũ An Hầu phủ, không dám nói cho Thượng Quan Lan, sợ nàng lại ra uy quá độ, mang hết đồ hắn tặng vứt đi.

Vậy là ngày hôm sau, xe ngựa nhỏ tinh xảo từ trong cung tới đưa tiểu khuê nữ của ta đến Mạnh phủ.

Thượng Quan Lan sợ ngây người: "Hắn cứ đưa tiểu Công chúa tới như thế sao? Không sợ gặp phải chuyện gì ư?"

Ta nói như chuyện dĩ nhiên: "Đương nhiên không sợ, bên ngoài nhiều thị vệ bảo vệ như vậy mà. Ngươi xem ngồi trên nóc nhà, dưới gầm cầu chẳng phải đều là ám vệ của hắn đấy sao?"

Các ám vệ thò đầu ra hành lễ với Thượng Quan Lan.

Thượng Quan Lan nhẫn nhịn thật lâu, nặn ra một câu từ kẽ răng: Mẹ nó.

Kể từ năm ngoái ta gặp chuyện, Lý Tư Diễm rút kinh nghiệm xương máu, khai trừ một loạt thị vệ điện tiền lười biếng, bắt đầu bồi dưỡng hệ thống ám vệ Hoàng gia. Bận rộn hai năm đã có chút thành quả ban đầu. Hôm nay đưa Hòa Hi đến chính là lớp ám vệ Hoàng gia tốt nghiệp xuất sắc nhất khóa đầu tiên.

Không thể không nói, mặc dù con người Lý Tư Diễm nát nhưng năng lực lên kế hoạch và hành động đều cực kỳ mạnh. Về cơ bản những chuyện muốn làm đều có thể làm được, có lẽ đây là điều kiện cần để làm Hoàng đế.

Nhũ mẫu ôm Hòa Hi xuống xe ngựa. Bên ngoài gió rét, chỉ chào hỏi nửa khắc ở cổng rồi lập tức vào phòng khách ta ở tạm.

Vừa nghe Công chúa giá lâm, Mạnh lão thái quân luôn rất ít lộ diện cũng tới. Mạnh Tự đỡ bà đi vào. Bà gõ gõ gậy chống gỗ trầm hương, nhìn Hòa Hi tỉ mỉ, không cần nghĩ ngợi mà nói một tràng lời cát tường. Nhưng ta nghe chỉ có một câu cuối cùng là khá thật lòng: "Khuôn mặt không giống người hồi bé lắm."

Mạnh Tự chữa cháy: "Thường nói con gái thay đổi mười tám lần[1], chưa biết chừng lớn rồi lại giống mẹ đấy."

(1) Một cô gái sẽ thay đổi mười tám lần về ngoại hình và tính cách từ thời thơ ấu đến thiếu nữ.

Giang ngự sử lại không cẩn thận mồm hỗn một chút: "Vậy thì diện mạo bây giờ vẫn đẹp hơn."

Đám người ríu rít nói chuyện. Mẹ ruột Công chúa là ta ngồi tựa ở bên cạnh, ánh mắt trầm tĩnh.

Thím và các thái y căng thẳng âm thầm quan sát ta, thấy vẻ mặt ta như thường, không thấy bi thương, ánh mắt nhìn tiểu Công chúa cuối cùng cũng có chút hiền hòa của mẫu thân, thi nhau thở phào một hơi.

Có thể thấy được lần trước ta đột nhiên nổi điên để lại bóng ma tâm lý lớn cỡ nào cho bọn họ.

Huệ Nguyệt rón rén bước ra cửa, ta đoán nàng quay về bẩm báo Lý Tư Diễm.

Thượng Quan Lan yêu thích Hòa Hi không buông tay, nhất quyết bắt con bé gọi dì. Hòa Hi rất cho nàng mặt mũi, cười lộ tám cái răng sữa với nàng, kèm theo một cái hôn thơm mùi sữa.

Ta ở bên cạnh bồi thêm một câu: "Ngươi thích con bé như thế, hay là để con bé nhận ngươi làm mẹ nuôi?"

Hòa Hi ê ê a a vung vẩy nắm tay nhỏ.

Thượng Quan Lan u mê đến mụ mị đầu óc, hào phóng đeo lên cho con bé sợi dây chuyền vàng, nghiêm túc nói: "Mẹ nuôi thì thôi, dù sao con bé cũng là Công chúa. Nhưng mà đợi con bé lớn, ta nhất định sẽ đích thân dạy con bé chơi mã cầu, đầu hồ."

***

Hòa Hi còn nhỏ, chỉ mới chơi đùa gần nửa ngày đã mệt. Các nhũ mẫu sợ con bé khóc lên ảnh hưởng đến ta, bèn lấy cớ Hoàng đế nhớ Công chúa, chạy đi với tốc độ nhanh như chớp vào một khắc trước khi Hòa Hi bắt đầu quấy.

Ta bình tĩnh gật đầu, không hề buồn bã khi cốt nhục chia xa: "Đi đi, trên đường cẩn thận."

Mấy nhũ mẫu vây quanh Hòa Hi, vâng dạ rút lui.

Lúc này xuân hàn se lạnh, trên trời rơi xuống mấy giọt mưa li ti. Mạnh Tự vô thức cởi áo ngoài xuống định khoác lên cho ta, bị

Thượng Quan Lan khuyên can.

Sau khi Thượng Quan Lan xuất giá trở nên tinh ý hơn, vừa thấy Mạnh Tự như thế, lập tức nhỏ giọng nói: "Ngươi cẩn thận chút, tình ngay lý gian, nếu để Hoàng đế biết, hắn không có can đảm hành hạ Anh Tử nữa, nhưng xử lý ngươi còn chẳng phải dư sức?"

Mạnh Tự cười cười, không nói gì, vắt áo ngoài lên khuỷu tay.

Y lại cười hỏi ta: "Nương nương có muốn ra ngoài giải sầu một chút không? Sông Vị đang lúc nước lên, hay là để thần dẫn nương nương đi câu cá?"

Ta còn chưa lên tiếng, Thượng Quan Lan đã sốt sắng, đè nhỏ giọng nói: "Ngươi điên rồi sao! Không sợ Hoàng đế giết chết ngươi à!"

Mạnh Tự cười tủm tỉm: "Tại sao phải giết chết ta, việc này vốn là bệ hạ chính miệng cho phép."

Thượng Quan Lan chầm chậm há hốc miệng.

Trong đầu từ từ hiện ra một đoạn giai điệu:

Thế giới này quá đảo điên, chuột mà cũng làm phù dâu cho mèo.

***

Thực ra việc này không khó hiểu. Tất cả những cố gắng của Lý Tư Diễm làm gần đây chỉ có một mục đích, đó chính là: Để ta giữ tâm trạng tốt.

Một khi tâm trạng ta không tốt, thiên tính và giáo dưỡng không cho phép ta tùy ý tổn thương người khác, ta sẽ chỉ nhắm mũi dao vào chính mình.

Trước kia hắn dùng người nhà uy hiếp ta. Biện pháp này nhìn có vẻ

đơn giản hữu dụng, nhưng sẽ kéo ta vào tuyệt vọng sâu hơn. Bây giờ hắn tỉnh ngộ rồi, có câu nói "có phá lối xưa, mới có làm đường mới". Con người Lý Tư Diễm tính tình quả quyết, một khi hạ quyết tâm trói buộc ham muốn chiếm hữu của mình, vậy thì thật sự có thể hoàn toàn buông tay bỏ qua.

Có điều nghĩ kỹ lại, hành động này cũng có lòng riêng của hắn. Mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng với mức độ nhỏ nhen của hắn, chắc là không quá muốn ta ở lì trong nhà vị hôn phu trước. Chỉ là ngại tình trạng tinh thần của ta, hắn không dám nói rõ, cho nên dứt khoát cho ta ra ngoài du ngoạn, một công đôi việc.

Mạnh Tự kín miệng, không hề nhắc tới Hoàng đế ra sao. Về sau là thím vô tình nói lỡ một lần, trong thời gian ta dưỡng bệnh, Lý Tư Diễm gọi Mạnh Tự vào cung, thái độ nói chuyện tốt lạ thường, cẩn thận hỏi thăm thói quen sinh hoạt và sở thích thường ngày của ta lúc thiếu nữ. Mạnh Tự nói trước kia ta thích ăn đá bào, thích tham gia văn hội, thích ra ngoài thành du ngoạn. Lý Tư Diễm im lặng nghe xong, cuối cùng trầm mặc hồi lâu, nói một câu: Vậy ngươi dẫn nàng ra ngoài giải sầu đi.

Vậy là có lần dạo chơi ngoại thành này.

Lúc gia gia Thượng Quan Lan làm Thái phó, lão Hoàng đế từng ban cho ông ấy một căn biệt nghiệp. Biệt nghiệp này nằm trên đồi núi bên ngoài thành Trường An, sơn thủy điền trang đầy đủ mọi thứ. Ông cụ Thượng Quan vốn định tháng bảy ở lại nghỉ mát, lại đột nhiên bị cháu gái nẫng tay trên, đem ra chiêu đãi ta.

Thượng Quan Lan dương dương đắc ý: "Cuối cùng cũng có cơ hội được ra Trường An rồi. Anh Tử, ngươi muốn ở đây bao lâu, tốt nhất cho Hoàng đế nghẹn chết đi."

Đặt mình vào giữa nước non, ta cảm thấy lòng dạ khoáng đạt thoải mái. Ta đón làn gió êm dịu của rừng núi, cũng không nhịn được cười nói: "Được thôi, đợi ở chán rồi chúng ta đổi chỗ khác."

Mạnh Tự nói: "Đúng lúc Mạnh gia mới nhận một biệt nghiệp bên bờ sông Vị, trang hoàng không tệ. Nếu nương nương không chê có thể đi thăm thú."

Thượng Quan Lan ngạc nhiên nói: "Thật không? Nhà ngươi mua thêm nhà mới khi nào?"

Mạnh Tự cười đến là gian: "Của bệ hạ cho."

Ta nhìn bản phác thảo của Mạnh Tự vẽ ra, nghĩ thầm Lý Tư Diễm này đúng là co được giãn được. Năm đó hận đến có thể đánh gãy chân Mạnh Tự ném đi hót phân cho diều hâu, bây giờ lúc muốn cầu cạnh y lại thanh toán gấp đôi cả phí tổn thất tinh thần và phí đền bù lỡ công việc. Cũng không biết là biệt nghiệp này tịch thu từ trong tay thế gia xui xẻo nào, phòng ốc san sát, dựa núi ôm sông, cực kỳ không phù hợp với mức độ chi tiêu của Mạnh gia xưa nay.

Đã tới bờ nước đương nhiên không thể thiếu du hồ. Không biết Thượng Quan Lan tha từ đâu tới một chiếc thuyền mộc lan hẹp dài, nhất quyết kéo ta đi dạo hồ hai vòng.

Trong tầm mắt, ta nhìn thấy mấy cung nhân lặng lẽ vào thuyền lan, sau khi kiểm tra một phen rồi cúi đầu rời đi.

Ta nói với Thượng Quan Lan: "Ngươi mang cả người trong cung vào biệt nghiệp?"

Thượng Quan Lan thản nhiên gật đầu: "Đương nhiên, bây giờ ngươi là Hoàng hậu nương nương, mẹ đẻ của tiểu Công chúa, mệnh quý giá đấy, làm sao có thể để ngươi ra ngoài một mình? Có điều bọn họ chỉ đi theo bảo vệ thôi, nếu không có mệnh lệnh sẽ không tùy tiện quấy rầy."

Ta nghĩ cũng phải, thân phận bây giờ cao quý, quả thực không tiện.

Ta bị Lý Tư Diễm coi chặt quá lâu, ít nhiều có phần chai lì với việc nhân viên theo hầu bên cạnh khắp mọi nơi. Chỉ cần bọn họ không làm phiền ta thì cứ coi bọn họ không tồn tại là được.

Trong lòng nghĩ như vậy, trên mặt vẫn không hề gợn sóng. Ta nhấc váy, xung phong đi đầu bước lên thuyền lan, gọi hai người bọn họ: "Mau qua đây."

Mạnh Tự gật đầu đồng ý, bỗng nhiên bình tĩnh thoáng nhìn vào trong khoang thuyền như phát hiện ra cái gì.

Nhưng mà rất nhanh y đã nhìn đi chỗ khác, vén tà áo ngồi xuống bên cạnh ta, đỡ trâm cài tóc của ta một cách tự nhiên.

Ta chớp chớp mắt, nghi hoặc nhìn y.

Trước kia y thường xuyên giúp ta chỉnh sửa trang phục, nhưng từ sau khi ta làm Hoàng hậu, y đã rất lâu không làm những cử chỉ thân mật này với ta.

"Sao vậy?" Ta nhỏ giọng hỏi: "Hoàng đế ngầm uy hiếp huynh, huynh muốn lặng lẽ nói cho ta sao?"

Mạnh Tự cười rất ranh mãnh, dí dỏm nhướn một bên lông mày nói: "Sao có thể? Nhờ hồng phúc của người, có lẽ sau này Hoàng đế không dám đến chọc thần nữa đâu."

Ta hiểu ý của y, không có gì ngoài ném chuột còn ghê cũi bát.

Ta thầm than trong lòng, biết thế lúc trước Lý Tư Diễm nổi điên với ta, ta cũng nên sảng khoái phát điên với hắn một lần, xem chúng ta ai điên hơn ai.

Hắn thích ta hơn ta thích hắn, chỉ dựa vào điểm này hắn tất thua không phải nghi ngờ.

Đừng thấy ngoài miệng Lý Tư Diễm nói năng ngoan độc, mở miệng là nói mấy lời nhảm gì mà giết cả nhà ngươi, thực ra trong một năm ta chạy trốn đó, ngoài việc hắn hạn chế một chút tự do thân thể của thím và Tiểu Xuyên ra thì mấy chuyện khốn nạn dư thừa khác đều không dám làm.

Ài...

Ngàn vàng khó mua điều biết trước, các cụ nói cấm có sai.

Ta cũng không phải người liệu sự như thần, mọi thứ đều nắm trong tay. Rất nhiều chuyện ta cần phải nhìn lại mới hiểu, vô hình trung gây thêm rất nhiều trắc trở cho mình.

Ta ngồi song song cùng Mạnh Tự trên chiếc ghế bên ngoài khoang thuyền, cảm nhận cơn gió êm dịu trên hồ lướt qua bả vai, tư thế thân mật, hai nhóc vô tư.

Hôm nay Mạnh Tự quả thực hơi khác thường. Sau khi sửa sang y phục trâm cài cho ta, còn nhất định phải xem tướng tay cho ta.

Ta ngày càng nghi ngờ: "Huynh học xem tướng từ bao giờ? Xuất gia giữa đường, có thể xem chuẩn thật không?"

Không tin thì không tin, ta vẫn cứ đưa tay mình cho y.

Mạnh Tự lại dựa sát vào ta một chút, gật đầu nói: "Ừm... Người sẽ sống rất lâu."

Ta cũng sát lại nói: "Làm sao nhìn ra được? Xem của huynh nào."

Mạnh Tự đưa tay y cho ta xem, cảm thán nói: "Chỉ nhìn vào đường sinh mệnh này thôi, ta sẽ sống lâu hơn người."

Ta chế giễu y: "Được lắm, ta bảo làm sao hôm nay huynh nhiệt tình như vậy, hóa ra là đến khoe khoang mình trường thọ!"

Mạnh Tự cười: "Lần đó đến một tòa đạo quán hoang ở Dương Châu trải nghiệm và quan sát dân tình, gặp được một lão đạo sĩ. Ông ta nói ta trường thọ, chính duyên tới muộn, đắc ý thuở thiếu niên chẳng qua là một giấc chiêm bao. Đợi bước vào tuổi bất hoặc mới gặp được người thích hợp."

"Hoàng đế từng nói tình cảm của ta đối với người chưa chắc là yêu. Ta và người gần gũi sâu sắc cũng không hoàn toàn xuất phát từ tình yêu nam nữ." Mạnh Tự híp mắt nhớ lại, lấy tay chống đất, cả thân người ngả về phía sau, hơi ngẩng đầu lên.

Lúc trước y chưa bao giờ làm ra tư thế thả lỏng hưởng thụ thế này. Mạnh gia nhiều quy củ, lão phu nhân luôn thúc ép y duy trì dáng vẻ quân tử.

Y giữ tư thế thoải mái này, nói với ta: "Quả thực hắn nói không sai, tình cảm nam nữ là chiếm hữu độc quyền, phá thành nhổ trại, lửa cháy bừng bừng, nhưng chúng ta không phải như vậy."

"Hắn cũng nói với ta như thế."

Ta nản lòng mím môi... Không sai, chúng ta là hai nhóc vô tư, thần giao cách cảm, thân thiết mang đến cảm giác an ổn, cũng khiến chúng ta mất đi lòng hiếu kỳ và nhiệt tình nên có.

Mạnh Tự cười thản nhiên: "Mặc dù hắn làm người hơi khốn kiếp, nhưng nhìn người lại chuẩn."

Ta nhìn y, giật mình cảm thấy Lý Tư Diễm đày y đi Giang Nam chưa chắc không phải chuyện tốt. Cuộc đời Mạnh Tự thực sự quá ngột ngạt, ngột ngạt đến mức chỉ có thể phản nghịch một chút ở những việc râu ria. Chỉ có để y rời khỏi hoàn cảnh này, y mới hiểu được cái gì mới là điều y thực sự muốn.

Có lẽ là trong cái rủi có cái may đi.

Chương 73: Cẩu Hoàng đế thập thò

Đương lúc tinh thần ngẩn ngơ, ta không ý thức được khoảng cách giữa ta và Mạnh Tự vượt quá giới hạn quân thần nên có, chỉ cảm thấy sau lưng hơi ớn lạnh, dường như có một ánh mắt u oán nhìn chằm chằm vào ta.

Ta cảm giác không được tự nhiên, thế là đứng dậy chạy tới đầu thuyền.

Vừa đi tới đầu thuyền, đúng lúc trông thấy một con chim nước ngốc di chuyển theo mạn thuyền. Con chim kia trông rất đẹp, lông trắng muốt kết hợp với một điểm màu đen giữa trán, đang chậm rãi bơi bên hồ.

Mạnh Tự nhìn thoáng qua nói: "Đây là chim nuôi ở điền trang, bình thường ăn cá con mà lớn, không sợ người."

Ta nhìn bộ dạng ngốc nghếch của nó, không hiểu sao nhớ tới dáng vẻ lúc Hòa Hi ngây ngốc, không nén được cười.

Tính nghịch ngợm nổi lên, ta hơi ngứa tay, muốn bắt nó lên chơi đùa một phen.

Ta dùng tay ra hiệu "Bà đây muốn tiến lên, huynh chú ý yểm hộ" với Mạnh Tự.

Mạnh Tự lĩnh hội tinh thần, khoát tay ra hiệu ta yên tâm mạnh dạn tiến lên.

Bị bệnh tốt chính ở điểm này, có thể tùy hứng một cách ngay thẳng. Người bên cạnh chỉ muốn để ngươi vui vẻ mà sẽ không thô bạo can ngăn ngươi.

Lan can thuyền mộc lan không cao, ta bước một chân ra ngoài lan can dễ như trở bàn tay, rồi nhanh chóng đưa cả người ra.

Bởi vì lúc còn bé thường xuyên làm chuyện tinh nghịch kiểu này, toàn bộ động tác của ta tỏ ra hết sức quen thuộc. Chỉ mới trong nháy mắt, ta đã ngồi xổm ở đầu thuyền, tập trung tinh thần dồn khí đan điền, chuẩn bị bắt con chim ngốc kia.

Nhưng một khắc trước khi vươn tay ra, sau lưng vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Có người đẩy Mạnh Tự ra, ngay sau đó một đôi tay cứng cáp mạnh mẽ siết chặt eo ta... Cơ thể nhẹ bẫng, người tới như nhổ một cây củ cải mọc sai hố, gần như lôi kéo ta về trong lan can gỗ. Sức lực ngang ngược cực kỳ, suýt nữa ép hết không khí ra khỏi phổi ta.

Ta ngơ ngơ ngác ngác bị người sau lưng ôm chặt lấy. Hắn dùng sức quá lớn, nhất thời không kìm hãm được, hai người chúng ta đồng loạt ngã về đằng sau. Ta nghe thấy tiếng rên rỉ quen thuộc kia, kinh ngạc nói: "Lý Tư Diễm?"

Ta thử giãy giụa một chút nhưng vẫn không thoát ra được. Cánh tay hắn như vòng sắt, như đứa trẻ tự bế đang liều mạng bảo vệ món đồ chơi duy nhất, cũng như người chết đuối bắt được thanh gỗ nổi cứu mạng.

"Ngươi làm gì vậy?" Ta giãy giụa thất bại, chớp chớp mắt hỏi hắn: "Tại sao ngươi lại ở đây?"

Hắn thở hổn hển, đau xót nói: "Ta còn muốn hỏi nàng đấy, tại sao muốn nhảy hồ! Nàng thật sự ghét ta đến mức này, trăm phương ngàn kế chết ở nơi ta không nhìn thấy sao!"

Ta sững sờ.

Hình như hắn chợt nhận ra giọng điệu của mình quá nặng nề, quá

thô bạo, im lặng trong phút chốc mới mềm giọng nói: "Nàng nói cho ta, ta phải làm gì nàng mới có thể sống tốt? Chỉ cần ta có thể làm được, cái gì ta cũng theo nàng."

Ta lại sững sờ.

Chỉ có lúc cảm xúc của hắn hết sức kích động mới quên tự xưng trẫm, chẳng hạn như hiện tại.

Hô hấp của hắn rối loạn, giọng nói run rẩy, có thể nói là hoảng hốt, chứa đầy nỗi sợ hãi khi mất đi.

Ta cố gắng quay đầu, đối diện với đôi mắt hằn tia máu của hắn.

Mạnh Tự còn đang ở bên cạnh, lôi lôi kéo kéo giữa ban ngày ban mặt thật sự quá khó coi. Ta nhắm mắt lại, nói với hắn: "Buông ta ra."

Đương nhiên hắn không thể nào nghe ta. Đây chính là nam nhân miệng thì nói theo nàng theo nàng, thực ra không hề có chuyện như vậy.

Ta bị ghì đến sắp nôn, hít sâu một hơi, dùng ngón tay làm đao chọc mạnh vào bụng hắn một cái.

"Ta nói buông ta ra!" Lâu rồi ta mới gào lên với hắn.

Hắn cũng đã lâu mới bị ta gào đến đầu chó co rụt lại.

Ta lê thân thể gầy yếu, loạng choạng bò dậy, vô thức chạy tới bên cạnh Mạnh Tự, nhìn Lý Tư Diễm như đang nhìn một bệnh nhân tâm thần.

Hắn cũng chầm chậm đứng lên, thấy ta dứt khoát chạy đi, theo bản năng vươn tay ra với ta.

Hoàng đế kim tôn ngọc quý ngày xưa bây giờ trông như một con gà trống bại trận, mím môi thật chặt, sợi tóc rủ xuống che khuất mắt. Ánh mắt nham hiểm dính chặt lên tay ta nắm cánh tay Mạnh Tự, dường như có thể hun bỏng tay ta ra một cái lỗ.

Ánh mắt này làm trong lòng ta căng thẳng, không tự chủ được lại dịch ra phía sau Mạnh Tự, kéo y đến trước mặt như kéo một tấm chắn hình người.

Hắn nhìn một lúc, ánh mắt từ phẫn nộ bất bình chuyển thành đau thương. Dường như là nhớ tới trạng thái tinh thần tồi tệ của ta hiện giờ, hắn siết chặt nắm đấm. Ta gần như có thể trông thấy hai con người nhỏ đang đánh nhau trong lòng hắn, một bên gào thét cho Mạnh Tự một quyền, cướp nàng về; một bên khuyên can tuyệt đối không thể, nàng ta đã trở nên thế này, ngươi còn muốn tổn thương nàng nữa sao?

Nội tâm đấu tranh dữ dội hồi lâu, cuối cùng hắn bình tĩnh lại, trên mặt hiện ra vẻ mất mát nhàn nhạt.

Đúng vậy, vốn là hắn bảo Mạnh Tự dỗ ta vui vẻ, quyết định đã đưa ra, vậy thì chỉ có thể nuốt xuống cảnh tượng nhói lòng người này.

Dưa hái xanh không ngọt. Hắn không tin, nhất định phải thử một miếng, cố chấp cướp người không thuộc về mình. Nhưng nếu là cướp, chung quy đối phương không tình nguyện, sớm muộn sẽ rời khỏi hắn bất kể là phương thức gì.

Hắn hiểu được đạo lý này, nhưng lại đánh giá cao khả năng kiềm chế của mình. Ta và Mạnh Tự ở cạnh nhau, hắn vẫn sẽ ghen ghét đến mắt vằn tia máu.

Có lẽ là để dời sự chú ý, hắn bước lên phía trước một bước, cố gắng ôn hòa nói với ta: "Trên hồ quá nguy hiểm, chi bằng quay về đất liền thì hơn, thế nào?"

Ta hung dữ ngắt lời hắn, hỏi: "Ngươi nói cho ta biết trước, ngươi ở đây làm gì?"

Hắn có đam mê tự ngược sao? Tại sao phải tới nghe góc tường của ta và Mạnh Tự? Vừa nghĩ tới đối thoại vừa rồi của ta và Mạnh Tự bị hắn nghe hết, cả người ta căng cứng. Cho dù trong sáng vô tư, không có gì vượt quá khuôn phép, thế nhưng vẫn cảm thấy không được tự nhiên!

Hắn nhất thời nghẹn lời, ỉu xìu nghiêng đầu đi. Đây là một loại động tác lúc trẻ con làm chuyện sai mới có.

Nhưng chỉ một lát mà thôi, sau khi hắn phản ứng kịp, lập tức đeo lên lưng gánh nặng Hoàng đế một lần nữa, ưỡn thẳng lưng, ho nhẹ một tiếng nói: "Nghe đồn trong hồ này có thú khổng lồ nuốt thuyền, chỉ có Chân Long Thiên Tử mới có thể trấn áp được. Trẫm sợ hai người gặp bất trắc, lại không muốn quấy nhiễu nhã hứng của hai người mới âm thầm đến đây bảo vệ."

Lý do chó má gì thế? Ta sợ ngây người, Lý Tư Diễm bị làm sao vậy? Trông con khiến hắn ngốc rồi sao!

Mạnh Tự không nhịn được cười, cúi đầu cười trộm.

Ăn ý của thanh mai trúc mã đột nhiên phát huy. Ta bừng tỉnh ngộ, tức giận cho Mạnh Tự hai quyền: "Ta bảo làm sao hôm nay huynh lại sửa sang trang phục cho ta, còn nóng lòng xem tướng tay của ta! Hóa ra huynh biết hắn ở bên trong, cố ý tới gần ta để chọc tức hắn có phải không!"

Mạnh Tự thừa nhận, cười rất là giảo hoạt giống như báo được thù lớn.

Đi ngoại nhiệm một lần, y bộc lộ ra rất nhiều thiên tính, con người trở nên sinh động đáng yêu hơn, không còn giống như một người giả trong sách thánh hiền nữa.

Nhưng mà tương tác hữu hảo giữa thanh mai trúc mã ở trong mắt Lý Tư Diễm không khác gì liếc mắt đưa tình.

Hắn nói khô khốc: "Nàng..."

Ta suy nghĩ một chút, vẫn cứ giải thích: "Ta không muốn nhảy hồ, vừa rồi chỉ là muốn đi bắt con chim kia thôi."

Ta chỉ ra ngoài thuyền, con chim ngốc kia vẫn thảnh thơi dạo trên mặt nước, hoàn toàn không bị ba nhân loại ngu xuẩn trên thuyền quấy nhiễu.

Vẻ mặt Lý Tư Diễm rất đặc sắc, trong ngơ ngác mang theo nghen ghét, trong nghen ghét mang theo thoải mái, trong thoải mái lại lẫn một chút xấu hổ... Không thì tại sao lại nói da mặt Lý Tư Diễm này đủ dày chứ? Hắn tạo ra một trận quê độ như vậy, thế mà nét mặt chỉ hơi gợn sóng mà thôi, thoáng chốc đã gật đầu như không có việc gì, nói: "Nếu đã vậy thì hai người tiếp tục du ngoạn đi, trẫm về khoang thuyền trước."

Dứt lời, hắn quay người vững vàng rời đi, đúng như sự xuất hiện khó hiểu của hắn.

Ta trợn mắt há mồm quay sang Mạnh Tự: "Rốt cuộc hắn bị làm sao vậy?"

Dạo này rất nhiều chuyện lạ lùng xảy ra với ta nhưng chưa gặp chuyện nào lạ lùng như vậy. Rốt cuộc hắn đến làm gì? Đến làm tiểu tổ trưởng tổ khuyên bảo người tự sát sao?

Mạnh Tự sờ mũi một cái: "Có lẽ là... gần quê dạ bồi hồi chăng."

Sau một hồi lặng im lúng túng, Mạnh Tự nói: "Người còn muốn bắt con chim kia không?"

Ta chậm rãi lắc đầu.

Mạnh Tự tức tốc nói: "Vậy thì quay về thôi."

Thuyền mộc lan lặng lẽ quay đầu, chạy về hướng bến đò.

***

Lần này Lý Tư Diễm vụng trộm đến xem ta không cho người ngoài biết được. Hơn nữa nghe ý của Hổ Dược Nhi, Hoàng đế làm như vậy không chỉ một lần, chỉ là lần này hắn không trốn kĩ, bị ta bắt được.

Lúc này ta mới chợt hiểu ra, ký ức vụn vặt ùa về, không biết nên tức hay nên cười: "Ta bảo làm sao ông lão đưa ô gặp được bảy ngày trước, còn có đại thúc đánh xe ba ngày trước lại quen như vậy, không ngờ là hắn cải trang lừa gạt ta!"

Rõ là bắt nạt ta gần đây trạng thái tinh thần kém, trí nhớ sụt giảm, không dám công khai đứng trước mặt ta, chỉ có thể giả dạng thành những người khác lượn lờ trước mặt ta, nhìn ta thêm vài lần, uống rượu độc giải khát.

Ta chịu chấn động lớn. Ta đọc thuộc lòng chính sử các triều đại, còn chưa bao giờ thấy loại Hoàng đế như vậy.

Quân vương một nước tại sao lại thành thế này? Chẳng trách không thể để cho đám đại thần phát hiện. Chỉ với trò hề thậm thụt này, đủ để cho Giang ngự sử hoàn thành công trạng ít nhất một năm.

Quay về thuyền, ta ngồi trên boong thuyền, Lý Tư Diễm đóng cửa khoang lại. Chúng ta duy trì loại ăn ý quái dị này, hai người cùng nhau cầu nguyện chuyến đi bực mình này mau kết thúc sớm.

Ta hỏi Mạnh Tự: "Làm sao hắn biết ta sẽ không vào cửa khoang? Ta đi vào, chẳng phải hắn không trốn được nữa sao?"

Mạnh Tự bình tĩnh trả lời: "Thuyền này vốn là hắn ra lệnh chế tác, trong khoang thuyền có tường kép. Nếu như người đi vào, hắn tìm chỗ trốn đi là được."

Ta lộ ra nụ cười xấu hổ mà không thất lễ.

"Cứ đừng vào thì hơn." Ta nói: "Quá xấu hổ."

Thực ra ta vẫn chưa nghĩ được phải đối mặt với Lý Tư Diễm thế nào.

Nếu là lúc trước, ta sẽ quả quyết dứt khoát bảo hắn cút, sau đó hắn sẽ mặt dày mày dạn lại cưỡng ép dính lấy ta... Nhưng bây giờ thì khác, hắn từ bỏ bệnh trạng cường thủ hào đoạt, mà chân thành hi vọng ta tự do vui vẻ.

Chuyện làm ta khó xử hơn chính là hắn đã trở thành trượng phu hợp pháp và phụ thân của con gái ta.

Về mặt lý thuyết, chúng ta là người nhà.

Gia đình đối với ta mà nói là một khái niệm rất đặc thù. Ta không xác định được ta, Lý Tư Diễm và Hòa Hi có thể gọi là một gia đình hay không, hoặc là nói chúng ta có tư cách này hay không?

Những vấn đề này quá phức tạp, ta nghĩ mãi mà không thông.

Lúc đi dạo quanh vùng ngoại ô Trường An giải sầu, ta hỏi rất nhiều người về vấn đề này. Các đồng nghiệp trước kia ở Tử Thần điện đương nhiên đều bảo ta yên ổn sống làm Hoàng hậu, Thượng Quan Lan và mấy cô gái khác khuyên ta nhân cơ hội này đi du ngoạn bốn biển, chạy càng xa càng tốt.

Bọn họ đều cho đáp án rõ ràng, chỉ có Mạnh Tự nói với ta không nghĩ ra thì trước hết đặt vấn đề này sang một bên. So với việc trăn trở khúc mắc tình cảm, chi bằng suy nghĩ xem nếu như tất cả những việc này không xảy ra thì bây giờ ta đang làm gì?

"Ta sẽ gả cho huynh." Đây là phản ứng đầu tiên của ta.

Mạnh Tự nói: "Gả cho ta, sau đó thì sao?"

Ta nghĩ nghĩ: "Chắc là tiếp tục làm ở Sử quán như trước kia?"

Mạnh Tự bật cười: "Người xem, thực ra đáp án ở ngay trong lòng người. Đời người trăm năm, rất nhiều chuyện quan trọng hơn tình yêu. Người có năng khiếu có tài hoa, lại càng không nên bị vây khốn ở nơi vuông tấc này."

Y nói khiến ta ngẩn ra, không nhịn được chuyển cái ghế nhỏ đến, mong ngóng nghe y khen ta thêm hai câu.

Mạnh Tự nghiêm túc nói: "Cả ngày ăn không ngồi rồi, chỉ có thể đối mặt với một người. Cuộc sống này chỉ thỉnh thoảng còn được, lâu dài sẽ khó chịu không khác gì ngồi tù, tâm trạng buồn bực cũng là bình thường. Trước kia muội không được chọn, nhưng bây giờ có thể thuận theo trái tim mình. Anh Anh, muội nên quay về Sử quán đi, nơi đó mới là nơi thích hợp nhất với muội, để muội duy trì y bát của Thẩm gia."

Ta bắt lộn trọng điểm: "Sao tự nhiên huynh không gọi ta là Hoàng hậu nương nương nữa?"

Khuôn mặt nghiêm túc của Mạnh Tự sụp đổ trong nháy mắt, y nhìn ta cười phụt một tiếng: "Bởi vì những lời này là lấy thân phận Mạnh ca ca nói với muội. Nếu người thích thì thần quay về thành Mạnh ái khanh vậy."

Ta lập tức nói: "Đừng, cứ là Mạnh ca ca đi. Bây giờ đi đến đâu cũng có người quỳ ta, phiền muốn chết."

Mạnh gia đời đời thư hương, tổ tiên sản sinh ra Thái phó, Tế tửu Quốc Tử Giám, một loạt những ngôi sao sáng của giới giáo dục, có

thiên phú tổ truyền vượt trội về phương diện giáo dục con người. Từ nhỏ y đã thích chơi sắm vai nhân vật tiên sinh tư thục với ta. Y đóng vai tiên sinh, ta đóng vai lớp trưởng của y, Thượng Quan Lan diễn bằng bản sắc vốn có trong vai học sinh kém ngủ gà ngủ gật trên lớp.

Sự giáo dục tốt là định hướng, là dẫn dắt từng bước, là giúp tìm về hoặc nhìn rõ bản thân thực sự, vừa hay Mạnh Tự tinh thông khoản này.

Y đánh thức ta một cách kỳ diệu, kịp thời kéo ta ra khỏi vũng bùn rối ren. Đúng vậy, ta không cần suy nghĩ phải ứng đối Lý Tư Diễm ra sao, chỉ cần sống tốt cuộc đời của chính mình là được rồi.

Giấc mộng của ta vẫn luôn là làm một Sử quan tốt, làm một người ghi chép tốt.

Nếu có rảnh rỗi, ta cũng muốn viết truyền kỳ thoại bản, muốn đi ngoại ô đạp thanh, muốn đến cửa hàng của Vân Nương ăn đá bào.

Ta giang hai tay ra với Mạnh Tự: "Cảm ơn Mạnh ca ca chỉ điểm, chúng ta ôm một cái!"

Lần này trái lại Mạnh Tự trở nên thận trọng: "Không hợp lễ nghi, bệ hạ nhìn thấy lại hiểu lầm."

Ta ngoác miệng cười: "Hắn là cái quả mướp gì, cút ngay khỏi bên cạnh bà đây!"

***

Thượng Quan Lan vừa nghe nói ta muốn về Sử quán làm việc, sợ đến ném mì khô ra xa ba thước, hỏi ta: "Có phải đầu óc ngươi bị lừa đá không?"

Nàng tưởng là mình nghe nhầm, lay lay bả vai ta hỏi lại: "Ngươi về Sử quán làm biên soạn? Tỉnh lại đi! Ngươi thích làm công cho Hoàng gia như vậy à? Không thấy bực mình sao?"

Lúc biết được ta tự dưng một mình ngất xỉu trong mưa, nàng cũng không kinh hãi như thế.

Ta cười nói: "Ta vốn là Sử quan, thích nhất công việc sáng tác văn chương, chỉnh sửa ghi chép. Lúc làm Khởi cư lang còn có thể miễn cưỡng đụng vào những thứ này, nhưng về sau ngày càng không được nữa. Bây giờ nghĩ kỹ lại, tâm bệnh của ta không chỉ là cảm xúc bất ổn sau sinh gây nên, cũng có nguyên nhân oán hận mình vô dụng."

Bạn học Thượng Quan Lan ham ăn lười làm đương nhiên không thể nào hiểu được ý ta, nhưng nhìn thấy ta nói đàng hoàng trịnh trọng, thần thái nghiêm túc, tay lay bả vai ta chầm chậm dừng lại.

Người sống một đời, ngoại trừ ăn, mặc, ở, đi lại ra, còn cần có cảm giác giá trị và cảm giác thuộc về. Nếu như không có nhiều niềm tin chèo chống, sớm muộn gì ý chí con người cũng sẽ sụp đổ.

Trông ta có vẻ cứng cỏi, thực ra tâm hồn cực kỳ yếu ớt. Không may vừa đúng thuộc nhóm người sau khi mất đi niềm tin, tâm thái sẽ sụp đổ.

Tâm trạng uất ức như núi kêu biển gầm đúng lúc vấp phải thời gian mang thai, chết trâu lại thêm mẻ rìu.

Chứng bệnh do trầm uất sau sinh và lo lắng hãi hùng trong thời gian dài gây nên không thể nào chấm dứt hoàn toàn chỉ dựa vào đám Mạnh Tự, Thượng Quan Lan cùng ta du ngoạn khắp nơi. Chung quy, ta cần phải trở lại sự nghiệp yêu thích của ta, cầm bút, bưng nghiên mực, đi tiếp con đường đã thiết lập để nhận được sự thanh thản trong tâm hồn.

Lý Tư Diễm chặt gãy rất nhiều trụ cột của ta: Sự nghiệp, gia tộc, tình nghĩa thanh mai trúc mã... Hiện giờ lại nỗ lực chắp vá từng cái một.

Nếu biết trước thế này, hà tất lúc đó làm vậy.

Nhất định phải đày đọa ta thành thế này mới nhận ra được ta hoàn toàn không chịu nổi ham muốn chiếm hữu của hắn. Ta thở dài trong lòng, tính cách chưa đụng tường nam chưa quay đầu này của Lý Tư Diễm thật khiến người ta cáu giận.

Nhưng mà cũng may hắn ghìm cương trước bờ vực ép ta phát điên... Ài, coi như một chuyện may mắn duy nhất trong rất nhiều bất hạnh của ta.

Thượng Quan Lan chớp mắt: "Thế nhưng Anh Tử, cha và huynh ngươi đều bởi vậy bỏ mình, ngươi còn muốn về nơi đau thương kia sao?"

Ta nghĩ ngợi: "Chắc là ngươi không rõ tình hình lúc đó, thực ra ba người họ không phải chết ở trong Sử quán, mà là chết trên Tuyên Chính điện. Ngày thứ tư sau khi họ chết, ta theo Hoàng đế vào triều, đã đau lòng từ lâu rồi, không đáng ngại."

Thượng Quan Lan vẫn cứ có phần không cam tâm. Ưu điểm lớn nhất của nha đầu này là hành động theo cảm tính, khuyết điểm lớn nhất cũng là quá hành động theo cảm tính.

"Nhưng như vậy không phải lợi cho Hoàng đế sao? Hắn hại ngươi thảm như thế, ngươi còn viết quốc sử cho hắn?" Trong mắt Thượng Quan Lan lộ ra vẻ bất bình: "Ngươi nên tiêu tiền của hắn, dùng thị vệ của hắn, du lịch hết một lần Giang Nam Giang Bắc, chờ hắn quỳ xin ngươi ba năm rồi hẵng quay về Trường An."

Ta nghiêm túc nói: "Lời này của ngươi không đúng. Viết sử không phải vì Hoàng đế, mà là vì đông đảo chúng sinh của thời đại này và

cả con cháu hậu thế muôn đời. Đây là một loại truyền thừa."

Thượng Quan Lan không hề nể tình vạch trần ta: "Nói trắng ra chẳng phải là ngươi muốn tìm cho mình chút chuyện để làm sao?"

Ta kinh hãi: "Tiểu Lan, tại sao dạo này ngươi thông tuệ thế? Như này không giống ngươi."

Thượng Quan Lan đắc ý "hừ" một tiếng, đột nhiên nghiêng người ôm lấy cổ ta nói: "Ta vẫn cảm thấy không thể dễ dàng cho thằng cháu này được hời như vậy. Thế này đi Anh Tử, chẳng phải ngươi có một cô cô đến Lạc Dương làm Thư lại nha môn sao? Ngươi đến chỗ cô viết ghi chép của thành là được. Trời cao Hoàng đế xa, hắn cũng không quản lý được ngươi."

Ta rụt rụt đầu: "Nhà cô cô á..."

Ta nhớ lại cô cô xinh đẹp mạnh mẽ, nóng nảy dứt khoát của mình, hơi rụt rè: "Đã rất lâu ta không gặp cô rồi."

Thượng Quan Lan nói: "Chính vì đã lâu không gặp mới nên đi thăm xem."

Nàng thấy ta không nói, bèn bảo: "Ha ha, hay là ngươi còn nhớ chuyện hồi bé cô cầm quạt đánh mông ngươi?"

Ta nặng nề gật đầu.

***

Cô cô Thẩm Y của ta nổi danh tài văn chương từ hồi còn trẻ, kiêu ngạo bất khuất, là người duy nhất trong nhà dám sử dụng vũ khí vô nhân đạo đánh ta.

Lần cuối cùng ta gặp cô là cuối năm thứ ba sau khi cô theo chồng đi Lạc Dương nhậm chức. Cô trở về thăm người thân, thấy văn chương

ta làm vẫn không tốt, máu dồn lên não, bắt ta lại tẩn cho một trận.

Về sau trong nhà gặp nạn, ta vào cung làm Khởi cư lang cho Lý Tư Diễm, cô từng gửi cho ta mấy bức thư, chỉ có điều đều bị Lý Tư Diễm tịch thu, bởi vì cẩu Hoàng đế không muốn ta có quá nhiều liên hệ với người khác trừ hắn ra, dù là người thân cũng không được.

Ta đắm chìm trong chuyện cũ, nhất thời thổn thức.

Quả thực... nên đi thăm cô một lần.

Thời gian không đợi người, Thượng Quan Lan đã hùng hùng hổ hổ bắt đầu chuẩn bị: "Rất tốt, cứ làm như vậy đi! Anh Tử, ta đi gửi thư cho cô, chúng ta chuẩn bị kỹ càng tập kích Lạc Dương..."

Ta bó tay toàn tập: "Tập kích cái gì! Ngươi bớt xem Bình Dương công chúa nắm giữ ấn soái truyện đi!"

***

Sau khi Thượng Quan Lan gửi thư đi, Mạnh Tự nói với ta, y nấn ná quá lâu ở Trường An chung quy không ổn. Bây giờ báo cáo công việc đã xong, lệnh điều nhiệm đã đến tay, y phải sửa soạn về Dương Châu nhậm chức.

Ta lập tức buông đũa xuống: "Huynh phải đi sao? Lại bộ thả huynh rồi?"

Mạnh Tự ung dung nói: "Nhờ hồng phúc của người, bây giờ Hoàng đế không dám mảy may chọc tới ta nữa. Ta chỉ mới nhắc khéo, hắn đã cử người đến Lại bộ thúc giục rồi."

Thượng Quan Lan hỏi: "Vậy hắn là hắn tiện thể thăng quan cho ngươi phải không?"

Mạnh Tự thoải mái đưa lệnh điều nhiệm cho chúng ta. Chúng ta mở

ra xem, quả nhiên y được Lý Tư Diễm thuyên chuyển vào một chức trống tốt, thăng quan lại phát tài.

Chức vị này cao hơn phu quân của Thượng Quan Lan, nàng không khỏi đỏ mắt, vô tình nói ra mấy lời cay nghiệt sâu sắc: "Hoàng đế đúng là không nghiêm minh. Thăng chức như thế người ta sẽ cảm thấy ngươi bán vợ cầu vinh đấy."

Mạnh Tự nhíu mày: "Ồ? Người Trường An bây giờ mới nghe gió nổi đã tưởng mưa rơi như thế sao?"

Thượng Quan Lan nói: "Ngươi thì còn tốt, Anh Tử đã sắp trở thành yêu cơ họa quốc rồi."

Ta chống cằm, nghiêm túc hỏi: "Không phải ta là ma nữ La Sát, hung tinh Thái Tuế, hồ yêu ngàn năm sao? Tại sao lại thành yêu cơ họa quốc rồi?"

Thượng Quan Lan nhìn ta với ánh mắt cực kỳ thông cảm: "Chúng nó cũng không mâu thuẫn nhau đâu Anh Tử."

Ngoại trừ quan tâm đến sự nghiệp của Mạnh Tự ra, trong bữa ăn chúng ta nói tới một vài chuyện vặt, đa số có liên quan tới trong cung. Gần đây tâm bệnh của ta đã dần dần được chữa khỏi, không còn coi Hoàng cung và Hoàng đế là hồng thủy mãnh thú nữa. Thượng Quan Lan và Mạnh Tự thấy được sự thay đổi của ta, bọn họ cũng dần dần nhắc tới chuyện trong cung trước mặt ta trở lại.

Thượng Quan Lan nói, tiền Hoàng hậu nghỉ việc Ôn Bạch Bích dâng tấu, mong muốn chọn cho mình một nơi non xanh nước biếc xây đạo quán, Hoàng đế chuẩn.

Thật là ảo ma. Ta trợn trừng mắt: "Cái này mà hắn cũng đồng ý? Tại sao năm đó bà đây lại không có đãi ngộ này?"

Mạnh Tự nói bổ sung: "Bởi vì chiêu bài nàng ra là cầu phúc cho tiểu

Công chúa. Chẳng những viết lời chúc thật dài, còn chủ động gửi thư yêu cầu các thúc bá ở biên cương về Trường An tham dự đầy tuổi của tiểu Công chúa."

Ta: ...

Không hổ là nàng, luôn luôn có thể nắm bắt chuẩn nhu cầu của khách hàng.

Ôn gia nhiều đời huân tước, cực kỳ hiển hách. Mấy thúc bá giỏi giang kia của nàng không vừa mắt Lý Tư Diễm lắm, nhưng cũng không có lòng rảnh rỗi khởi binh tạo phản, giống như là phu thê ở tạm không ly hôn vậy.

Bằng lòng đến chúc sinh nhật cho tiểu Công chúa được coi là khá cho thể diện, không thể thiếu công lao của Ôn Bạch Bích.

Mắt chọn sủng phi của Lý Tư Diễm cực mù, nhưng chọn Hoàng hậu thì lại không tệ.

Nếu như không có ta, có lẽ bọn họ sẽ tương kính như tân mà sống tiếp.

Chương 74: Ra đi

Sau khi đưa tiễn Mạnh Tự, ta bị Thượng Quan Lan cưỡng ép lôi lên xe ngựa đi Lạc Dương.

Lúc sửa soạn ở cửa Thẩm phủ, ta cứ cảm thấy cả người gượng gạo, vô thức nhìn xung quanh chỉ thấy được đỉnh đầu trầm lặng của các ảnh vệ, không hề nhìn thấy nhân viên khả nghi. Ta lại nhìn phu xe, vươn tay định sờ xem hắn có đeo mặt nạ gì hay không, bị Thượng Quan Lan đập một cái vào lưng: "Đừng nhìn nữa Anh Tử, hắn không đến."

Ta hơi buồn bực: "Tại sao hắn không đến? Không phải hắn rất thích lặng lẽ đi theo ta sao?"

Thượng Quan Lan không ngờ ta hỏi như vậy, sửng sốt hồi lâu mới nói: "Hiện giờ là sáng sớm, hắn phải lên triều hội, làm sao đến tiễn ngươi được?"

Ta bừng tỉnh ngộ: Thì ra là thế! Hôm nay hắn có triều hội!

Mang thai một lần ngốc ba năm, ta đã quên chuyện này rồi.

Tiểu Xuyên vác hành lý cùng thím đi tới. Thím hơi có vẻ mệt mỏi, không ngừng xoa bóp eo.

Ta hỏi thị bị làm sao, thím buồn bực hất đầu nói: "Còn chẳng phải do khuê nữ con gây ra. Tiểu nha đầu này đúng là giỏi hành, nhất định bắt ta ôm đong đưa nửa canh giờ mới dỗ ngủ được. Eo ta sắp rời ra rồi."

Tiểu Xuyên thì rất vui vẻ: "Diêu Diêu thật xinh xắn, đệ chưa bao giờ thấy em bé đáng yêu như vậy."

Mặc dù thím đau lưng nhưng cũng không nịn được bật cười: "Quậy phá chút cũng rất tốt, khỏe mạnh."

Hôm qua ta ở nhà nghỉ ngơi, thím và Tiểu Xuyên vào cung thăm Hòa Hi. Ai ai cũng khuynh đảo vì Hòa Hi. Tiểu Xuyên thì không nói rồi, thím phàn nàn ngoài miệng nhưng thực ra vui mừng tít mắt, còn lần đầu tiên khen một câu Hoàng đế nuôi cháu gái thị rất khá.

Nếu để Lý Tư Diễm biết, chắc chắn hắn được sủng mà lo.

Lúc này ta đã bước một chân lên xe ngựa, đột nhiên nghe thấy bọn họ thảo luận về Hòa Hi, trong lòng hơi dao động. Con gái của ta còn đang ở trong thành này, ta nên dứt áo bỏ đi không?

Chỉ do dự trong chốc lát, ta rút cái chân kia về, nói với Thượng Quan Lan: "Hôm nay khoan hẵng đi, ta vào cung xem Hòa Hi một cái."

Đúng lúc đã chuẩn bị xong xe, thuận tiện quay đầu chạy về hướng Hoàng cung.

Xe ngựa Thẩm gia ra vào cung đình không cần bẩm báo, chúng ta thuận lợi vào cửa cung. Thị vệ rà soát vốn định kiểm tra một chút, đột nhiên một ảnh vệ áo đen không biết xông ra từ góc nào. Ảnh vệ tự nhiên xòe ra một tấm lệnh bài huyền thiết, lạnh lùng nói: "Các ngươi còn không mau mau quỳ xuống cung nghênh Hoàng hậu nương nương hồi cung!"

Bệnh xấu hổ của ta phát tác: "Hình như ta chưa nói ta muốn hồi cung..."

Nhưng lúc này đã muộn, đám thị vệ nhanh nhẹn quỳ đầy đất, cung kính cực kỳ, lặng ngắt như tờ.

Ta trong xe ngựa như ngồi bàn chông, nhỏ giọng nói: "Có thể bảo bọn họ tránh ra không?"

Không phải không thể quỳ... nhưng các ngươi chớ cản đường.

Giằng co một lát, một con tuấn mã chạy tới từ đường cung phía xa.

Con ngựa đen tuyền, béo tốt vậm vạp, là tọa kỵ Lý Tư Diễm thích nhất.

Ta ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy Lý Tư Diễm giơ roi thúc ngựa mà đến. Hắn vẫn mặc cổn phục vào triều, nhưng đã tháo mũ miện nặng nề xuống. Thoạt nhìn như là vừa mới thay y phục nửa chừng, đột nhiên nghe người đến báo nói ta vào cung, thế là chẳng quan tâm thay y phục cho xong đã ngựa không dừng vó chạy đến chỗ ta.

Lý Tư Diễm trở mình xuống ngựa trong sự ngơ ngác của tập thể chúng ta, giọng nói run run như đang trong mộng: "Anh Anh, nàng... nàng muốn quay về sao?"

Nhìn thấy ánh mắt vui mừng mà mong đợi kia, chứng xấu hổ đáng chết của ta lại tái phát.

Mặc dù Lý Tư Diễm đã không còn nửa phần uy tín của Hoàng đế trong lòng đám người chúng ta, nhưng không ai bằng lòng phá vỡ vọng tưởng của hắn. Cuối cùng vẫn là ta kiềm chế cơn xấu hổ mãnh liệt, hắng giọng một cái nói: "Bệ hạ hiểu lầm rồi, ta chỉ muốn vào cung thăm Hòa Hi thôi."

"Đến thăm Diêu Diêu?" Hắn có phần bất ngờ.

Ta kiên quyết uốn nắn hắn: "Hòa Hi."

Diêu Diêu là cái tên quái quỷ gì!

Ánh sáng trong mắt hắn hơi tối lại, che giấu nỗi mất mát khi hi vọng tiêu tan, nhưng lại không dám mảy may biểu bộ, vẫn miễn cưỡng cười vui nói: "Được, trẫm dẫn nàng đi gặp Diêu Diêu."

Ta nhấn mạnh một lần nữa: "Hòa Hi."

***

Hiện giờ Hòa Hi được nuôi trong một gian phòng nhỏ tách ra từ Tử Thần điện. Con bé độc chiếm một chiếc giường, tiêu diêu tự tại, ngủ như một con heo con.

Phòng tuy nhỏ nhưng ấm áp an toàn, được cha ruột kĩ tính của con bé trải lên vô số đệm chăn mềm mại, góc tường còn lén lút nhét một bộ văn phòng tứ bảo. Ta không hiểu như vậy là có ý gì, Tiểu Kim Liên nói với ta là Hoàng đế hi vọng Hòa Hi có thể giống ta hơn chút, cho nên phải bồi dưỡng hứng thú văn học của con bé từ đồ chơi cầm lên.

Tiểu Kim Liên ở bên cạnh bổ sung: "Nhưng mà bệ hạ cũng nói tính cách Công chúa hoạt bát, hình như có phần thượng võ, cho nên bày biện văn phòng tứ bảo cũng chỉ là nuôi hi vọng mà thôi, mong rằng Công chúa nhìn quen những thứ trước mặt này, sau này lúc chọn đồ vật đoán tương lai có thể cho Công chúa dính tí ánh sáng..."

Ta kinh hãi: "Cái gì? Tại sao đã bắt đầu nghĩ đến chuyện chọn đồ vật đoán tương lai rồi?"

Bây giờ khuê nữ mới sáu tháng tuổi!

Tiểu Kim Liên nhanh nhảu nói: "Đâu chỉ chọn đồ vật đoán tương lai, bệ hạ đã nghĩ hết cả đời của Công chúa rồi."

Ta nhất thời nghẹn lời, không biết là mừng hay lo.

Mừng chính là có một người cha Hoàng đế một lòng lo liệu cho con bé, đời này con bé không cần ưu sầu, nhưng lại lo Lý Tư Diễm không kiềm chế được dục vọng khống chế của mình, dẫn tới khuê nữ tranh chấp với hắn, thảm kịch của ta lại tái diễn một lần nữa.

Ta không khỏi thở dài: Động một cái là muốn sắp xếp cuộc đời của người khác, Lý Tư Diễm phải khuyết thiếu cảm giác an toàn cỡ nào đây.

Lúc đang ngẩn người, các cung nữ vén rèm châu lên. Ta thôi suy nghĩ, nhẹ chân nhẹ tay đi tới bên giường Hòa Hi. Giường của con bé được chế từ vật liệu gỗ thượng hạng, thoang thoảng mùi gỗ nhạt. Trên giường gỗ là một cô bé nằm chổng vó. Tư thế ngủ của tiểu nha đầu giống ta, có thể nói là đủ kiểu kỳ quặc.

Ta sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé, xúc cảm mềm mại trơn bóng như trứng gà bóc.

Ta không nhịn được lại nhìn mặt mũi của con bé. Mặc dù tiểu nha đầu nhỏ tuổi nhưng đã nhìn ra được hốc mắt hơi sâu, mắt hai mí nhỏ nhắn, lông mi dài, như đúc ra từ một khuôn với cha con bé.

Dễ cưng như vậy chẳng trách cha con bé yêu thương nó đến thế.

Nhìn khuê nữ đáng yêu, trong lòng ta lại có phần đau buồn.

Ta là mẹ ruột huyết mạch tương liên của con bé... Nhưng lại không thể nào cùng con bé lớn lên, thậm chí vào lúc con bé vừa ra đời đã bỏ con bé đi xa.

Ta đã không gặp Hòa Hi một tháng rồi. Nếu như hơn một năm trước có người nói với ta, ta là một mẫu thân lạnh lùng như thế, chắc chắn ta sẽ bảo Tiểu Chi đuổi đánh người đó ra ngoài. Ai ngờ được một trận bệnh nặng qua đi, ta thật sự trở thành loại phụ huynh không quan tâm đến con như vậy. Mặc dù trong lòng cũng hiểu tội lỗi cha khuê nữ gây ra không nên tính lên người khuê nữ, nhưng chung quy ta vẫn không biết đối mặt với con bé làm sao.

Dù sao bóng ma cha ruột con bé để lại cho ta suýt nữa ép ta điên hoàn toàn.

Hình xăm trên mắt cá chân lại âm ỉ đau. Ta nhắm mắt lại, ép buộc mình rút tay về, quay người rời đi.

Lý Tư Diễm cho là ta ghét Hòa Hi cho nên chưa từng chủ động yêu cầu gặp con gái, thực ra hắn nhầm rồi. Con gái là ta mang thai mười tháng, suýt chết một lần mới mang con bé đến cuộc đời này, làm sao ta có thể ghét con bé được?

Ta không dám vào cung thăm con bé là sợ mình dao động, cam tâm tình nguyện quay về tòa lồng giam vì tiểu nha đầu huyết mạch tương liên này.

Thượng Quan Lan nói rất hay, nữ tử trước khi yêu con cái thì phải yêu mình trước tiên.

Ta nói với Huệ Nguyệt: "Ta nhìn xong rồi, ngươi đi bẩm báo với Lý Tư Diễm đi."

Huệ Nguyệt sững sờ, thử hỏi: "Nương nương không ôm Công chúa một cái sao?"

Ta nhìn Hòa Hi đang ngủ say, nói: "Tiểu nha đầu đang ngủ mà."

Huệ Nguyệt lập tức nói: "Không sao, đánh thức là được."

Ta: ?

Chắn hẳn là Lý Tư Diễm từng ân cần dạy bảo Huệ Nguyệt phải khơi dậy tình yêu của người mẹ thông qua việc tạo ra nhiều khung cảnh ấm áp tình thân...

Trong ánh mắt khẩn cầu của Huệ Nguyệt, ta không hề lung lay khoát tay một cái, nói: "Các ngươi nuôi con bé rất tốt, ta rất yên tâm, cứ tiếp tục nuôi như thế đi."

Huệ Nguyệt giữ lại: "Nương nương..."

Ta lập tức ngắt lời nàng: "Giờ giấc không còn sớm, ta đi Lạc Dương thăm người thân trước. Ngươi bảo với Hoàng đế, ta chán chơi trò ta trốn ngươi đuổi với hắn rồi. Nếu như hắn còn dám mang con gái ra uy hiếp ta về cung thì để hắn đến nhận tro cốt của ta đi."

Mí mắt đại cung nữ trước mặt giật lên một cái, tức khắc không dám nhiều lời, chỉ cúi đầu nói: "Vâng, nương nương."

Ta nhìn bóng người sau tấm bình phong một cái, lại thản nhiên nói: "Còn có một việc cần ngươi chuyển lời cho hắn, ta không mong muốn sau này con gái lớn lên trở thành người như hắn, chuyện khác thì ta mặc kệ, nhưng đợi con bé đến tuổi chọn thầy, nhất định phải để ta chọn thầy cho con bé."

Bóng người sau tấm bình phong hơi lảo đảo, giống như không đứng vững vì giật mình vậy.

Ta có thể tưởng tượng ra dáng vẻ hắn lén lút trốn sau tấm bình phong, sắc mặt trắng bệch, tay chân luống cuống. Hắn có hối hận về chuyện mình đã làm không? Ta không biết.

Có lẽ cũng từng hối hận, nhưng nếu như làm lại một lần nữa, có thể quan hệ giữa chúng ta vẫn sẽ đi đến bại cục như thế.

Ánh nắng trong cung chói mắt, ở nơi tối tăm không ai chú ý lại từng bắn nhiều máu tươi như vậy. Có đôi khi ta ngẩn ngơ nghĩ, có lẽ cũng không phải là Lý Tư Diễm cưỡng chế cướp đi hoàng vị từ tay cha huynh, mà là hoàng quyền lựa chọn hắn.

Hoàng gia tựa như con rồng có được kho báu thế gian. Lúc bọn họ sử dụng những thứ này đồng thời sẽ bị những thứ đắt giá đó ăn mòn. Một khi sự tham lam trong con người che lấp cốt nhục tình thân, quyền lực bành trướng sẽ chỉ khiến cướp đoạt và tranh đấu trở nên không chết không thôi. Cho nên lật hết sử sách, chuyện thắng làm vua thua làm giặc, thủ túc tương tàn chưa bao giờ là mới. Đây

chính là số mệnh của người tay nắm giang sơn, lạnh buốt chỗ riêng cao.

Mà ta không may sinh ra một nữ nhi Hoàng gia.

Mặc dù con bé đến đây không phải là ta mong muốn, nhưng Hòa Hi đã ra đời là trưởng nữ Hoàng gia, ta đành phải dốc hết khả năng của mình chọn cho con bé một người thầy lòng còn hướng thiện vào thời điểm con bé vỡ lòng. Đợi sau khi con bé lớn lên, ta sẽ mang con bé đi xem thế giới rộng lớn hơn.

***

Lúc xe ngựa chạy ra hoàng thành, không biết Lý Tư Diễm phát điên cái gì, một mình chạy lên tường thành dõi mắt nhìn ta rời đi. Gió mạnh thổi tung vạt áo của hắn, hắn như một pho tượng đất xiêu vẹo dán mắt sau lưng ta.

Hắn chờ mong ta sẽ chợt quay đầu nhìn hắn một cái, nhưng ta không có. Ngược lại là Thượng Quan Lan ngồi bên cạnh ta không nhịn được, len lén liếc nhìn Hoàng đế một chút.

Có lẽ là chưa bao giờ thấy quân vương lạnh lùng lộ ra vẻ mặt này, dù là không tim không phổi như Thượng Quan Lan cũng có phần động lòng, nói với ta: "Anh Tử, ta nghĩ mãi mà không hiểu, rốt cuộc hắn thích ngươi ở điểm gì? Ngươi chỉ đi Lạc Dương thăm người thân mà thôi, nhìn bộ dạng đáng thương của hắn kìa, hệt như chó nhà bị vứt ở ven đường."

Ta nói: "Bởi vì sức quyến rũ vô biên của ta."

Thượng Quan Lan nhe răng: "Phì, ngươi còn nổ với ta."

Ta cười nói: "Không lừa ngươi. Ta từng hỏi hắn vấn đề này rất nhiều lần nhưng hắn không nói được một chữ. Có lẽ là thật sự bị ta làm

yêu pháp chăng."

Thượng Quan Lan không trông chờ nhận được đáp án từ ta, thế là suy tư cả một đường "Tại sao Hoàng đế thích Thẩm Anh như trúng tà?". Ta tỉnh dậy từ cơn xóc nảy của xe ngựa, nàng vẫn đang nghiên cứu vấn đề này, cũng lôi kéo ta nhập nhèm ngái ngủ chia sẻ tâm đắc mới nhất của nàng.

"Ta cảm thấy chắc là hắn thấy sắc nổi lòng tham." Thượng Quan Lan nghiêm túc nói.

"Hả?" Ta tạm thời không kịp phản ứng.

Thượng Quan Lan: "Không phải thấy sắc nổi lòng tham vậy thì tại sao lúc trước hắn không giết ngươi? Trái lại ôm ngươi về bên cạnh làm Khởi cư lang?

"Để giữ ta lại từ từ tra tấn, đánh gãy sống lưng của ta." Ta nói: "Quả thực hắn cũng làm được."

Ánh mắt Thượng Quan Lan nhìn ta càng thêm đồng cảm: "Ngươi thảm quá Anh Tử, gặp phải đồ tâm thần."

Ta cầm quẻ hồi trước tính cho nàng xem: "Đúng vậy... Ngươi xem, nhiều năm xui xẻo liên tiếp, trốn lần nào bị bắt lần đó, ai chịu nổi kiểu tra tấn này. Nếu mấy ngày trước không có ngươi và Mạnh Tự, ta đã hành chết mình từ lâu rồi."

Hiếm khi Thượng Quan Lan thở dài: "Thật nghiệp chướng. Các ngươi là người hoàn toàn khác nhau, vốn dĩ không thể sống bên nhau được. Hắn lại nhất định phải miễn cưỡng, kết quả là hại người hại mình, hà tất chứ."

"Con người Lý Tư Diễm này có cái tật lớn nhất chính là chỉ tin chính mình." Ta cũng thở dài theo nàng: "Ta mất nhiều năm mới khiến cho hắn hiểu được trên đời này không phải tất cả mọi thứ đều có thể

dựa vào cướp đoạt, nhất là con người."

***

Vào thành Lạc Dương, Thượng Quan Lan bảo phu xe tạm thời đừng đến nhà cô cô ta, tìm một đạo quán chùa miếu gì đó trước, vào trong bước qua chậu than.

Ta hỏi nàng: "Ngươi muốn làm gì?"

Thượng Quan Lan nghiêm trang nói: "Vừa rồi vào Tử Thần điện của hắn, quá xúi quẩy, ta sợ dính mùi của bệnh nhân tâm thần."

Ta ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy các tiểu đệ ám vệ ẩn nấp trên đầu tường đều rơi vào trạng thái cứng ngắc, ra dấu tay với nhau. Chắc là đang bàn bạc có cần báo cho Hoàng đế biết lời ngỗ nghịch này không.

Tâm trạng ta thoải mái cực kỳ, nghĩ thầm các ngươi cứ việc nói cho hắn biết. Bây giờ cho dù hắn biết cũng không dám động vào nửa ngón tay của Thượng Quan Lan.

Sau khi cùng Thượng Quan Lan bước qua chậu than, chúng ta lại lên đường. Xe ngựa nhỏ được thị vệ ngoài sáng trong tối bao vây cực kỳ chặt chẽ, chậm rãi di chuyển trên đường lớn Chu Tước. Tất cả dân chúng vây xem cùng với quan viên tiếp đãi đều cho rằng chiếc xe ngựa này sẽ chạy thẳng vào phủ nha, tiếp nhận bách quan lễ bái... Kết quả, xe ngựa đột nhiên rẽ vào một con ngõ nhỏ, thoáng chốc biến mất trong tầm mắt mọi người.

Thượng Quan Lan nói cho ta cô cô chưa chuyển nhà, vẫn ở một phường vắng vẻ trong thành, hằng ngày đến nha môn phải đi rất xa.

Những việc nàng nói này thực ra ta cũng nghĩ tới. Năm đó Lý Tư Diễm yêu ai yêu cả đường đi, cất nhắc một mình ta chưa đủ, còn

muốn cất nhắc toàn bộ Thẩm gia, cố ý tìm người hỏi tình hình nhà cô cô ta gần đây.

Nghĩ thì hay, nhưng hiện thực tương đối thê thảm. Cha vợ, anh vợ hắn đều bị chính tay hắn giết hết, người nhà vợ còn lại đều hận hắn thấu xương. Cô cô ta chính là một ví dụ rõ nét: Lý Tư Diễm thực hiện một cuộc điều tra toàn diện về gia cảnh bình sinh, sở thích, tính cách của cô cô ta, từng đề xuất ban thưởng cho cô cô nơi ở mới, điều cô tới Trường An làm Sử quan. Ai ngờ cô cô thanh cao của ta giận tím mặt, lập tức vung nghiên mực tiến vào trạng thái chiến đấu, suýt nữa đập cho thái giám của Lý Tư Diễm chấn thương sọ não.

Tính cách nóng nảy của cô cô ta được cha truyền con nối giống như ta, thậm chí còn mạnh mẽ phóng khoáng hơn ta một chút. Thái giám truyền chỉ kia đến nay vẫn còn ám ảnh cô, dẫn đến cũng không dám nhìn thẳng ta - người giống cô bảy phần...

Nghe lời đồn, cô ta ngày ấy như ta năm đó, quăng thánh chỉ ra, chỉ vào mũi thái giám mà mắng: "Phì! Ngươi nói cho tên cẩu tặc kia, cút mẹ nó cho bà. Đồ chó gieo vạ cho bao nhiêu người toàn Thẩm gia ta, mang chút ơn chút huệ này ra định mua chuộc chúng ta? Coi Anh Tử nhà ta là kỹ nữ bán rẻ tiếng cười trong lầu các, chỉ đáng chút tiền chơi gái ấy sao!"

Thái giám thấy tình hình không ổn, yếu ớt bổ sung rằng bệ hạ đang cất nhắc Thẩm gia, chuẩn bị nâng đỡ Quý phi nương nương lên làm Hoàng hậu, vân vân... Vốn tưởng rằng cô cô cũng cảm thấy vinh hạnh, không ngờ cô nghe xong mặt lạnh như băng, sắc mặt tái xanh, chầm chậm giơ nghiên mực lên, rít ra một chữ từ kẽ răng: Cút.

Lý Tư Diễm rước nhục, chịu một trận mắng chửi cách không gian, cuối cùng đã hiểu cô cô ta là kiểu người thế nào, xấu hổ mà đành thôi.

Hắn còn cảm thấy ấm ức, lầm bầm với ta mấy lần: "Tại sao nữ tử Thẩm gia các nàng đều như vậy, rõ ràng trẫm..."

"Đều thế nào?" Ta lạnh lùng nói: "Không biết điều, hung hãn đanh đá?"

Lý Tư Diễm dùng vốn từ hạn hẹp của hắn sắp xếp từ ngữ, ngượng ngập nói: "Trẫm muốn nói là nữ tử Thẩm gia các nàng ai nấy đều khí khái chính trực, không hổ là Sử quan thế gia..."

Được rồi, đây mới giống tiếng người.

Không sai, cô cô ta cũng là Sử quan, làm việc tại tổ biên soạn ghi chép địa phương ở Lạc Dương, nhân viên công chức đường hoàng ra dáng.

Vị hôn phu của cô cô là tự cô chọn, chỉ là một Thư lại nha môn mà thôi. Trong nhà có chút sản nghiệp nhỏ, cha mẹ mất sớm, tứ cố vô thân. Cô cô thương tình, không màng mọi người trong nhà khuyên can, dứt khoát lên kiệu hoa gả tới Lạc Dương. Bây giờ mười mấy năm trôi qua, cuộc sống của cô vẫn giản dị như chúng ta dự liệu. Nhưng nhìn sắc mặt cô hồng hào, tinh thần phấn chấn là biết cô rất hài lòng với cuộc sống của mình.

Mượn lời của cô mà nói là gả vào vọng tộc phải nuốt kim, gả vào con cháu hàn môn thì mình bắt chẹt được, cuộc sống không cần quá sung sướng.

"Vả lại vọng tộc cũng không muốn nàng dâu như ta." Trước lúc cô cô ta xuất giá cảm khái với ta: "Người Thẩm gia chúng ta tính khí kém, không có lòng rảnh rỗi ứng đối lễ nghĩa qua lại. Theo ý ta, con kết đôi với dòng dõi như Mạnh Tự là vừa hợp, cũng không thể thử thách cao hơn. Đến lúc đó khóc chạy về nhà mẹ đẻ, bà đây cũng lực bất tòng tâm."

Có lẽ cô cô ta không ngờ rằng tiền đồ của cháu gái cô lại xui xẻo

như thế, bị người cao quý nhất thiên hạ túm về trong chăn của mình.

Còn bị làm cho nửa điên chưa chết.

Cô ở Lạc Dương xa xôi, biết rất ít chuyện ở Trường An, chỉ biết là ta sinh con xong về nhà nghỉ dưỡng, cũng không có ai nói cho cô chi tiết khác. Hai ngày trước Thượng Quan Lan viết thư nói rõ ngọn nguồn, cô mới biết ta chịu khổ cỡ nào.

Mặc dù cô cô ta thường xuyên chỉnh đốn ta, nhưng yêu thương ta hết phần người khác. Sau khi biết được nhiều nội tình nát ruột nát gan như thế, lại chầm chầm giơ lên nghiên đá xanh của cô.

Dượng xông lên cắt ngang tiếng ngâm hung bạo của cô: "Bình tĩnh! Y Y! Bình tĩnh! Hắn là Hoàng đế, nàng đánh chết hắn sẽ bị tru di cửu tộc!"

Người Thẩm gia chúng ta đúng là rất giống nhau, cả đám đều không sợ trời không sợ đất, chỉ khi nào nghe nói sẽ gây họa tới người nhà... Cô cô ta cũng như ta năm đó, nắm đấm siết lại rồi lại siết, cuối cùng vẫn buông nghiên mực xuống.

Từ biệt nhiều năm không gặp, cô cô ta đích thân đến cửa ngõ đón ta. Cháu gái tung tăng hoạt bát, mặt mũi hồng hào đầy đặn bây giờ lại trở thành một người phụ nữ mảnh mai bợt bạt, cử chỉ đi lại gò bó, ánh mắt cũng không còn linh động như ngày xưa, cô cô ta máu dồn lên não, sắc mặt thay đổi khó lường, một nửa đau lòng một nửa phẫn nộ.

Cô không để ý tai mắt của Hoàng đế trải rộng bốn phía, ôm ta vào lòng nói: "Anh Anh, con đừng về Trường An nữa, sau này cứ yên tâm ở lại chỗ cô cô, coi như nam nhân này chết rồi, con gái cũng chưa từng sinh, bản thân con vui vẻ quan trọng hơn bất cứ điều gì."

Ta cũng ôm lấy cô, tựa cằm lên bả vai êm ái của cô, khẽ "ừm" một tiếng.

Chương 75: Chọn đồ vật đoán tương lai cùng Ngọc tỷ

Trong thời gian tạm ở nhà cô cô, ta như trở về thời kỳ thiếu nữ không buồn không lo.

Tính cách cô cô ta giống thím, nhưng quan niệm của hai người lại chênh lệch rất lớn. Thím cảm thấy suy cho cùng thân phận bây giờ của ta đã khác, mọi việc không nên để ta tốn sức, cho nên chỉ nuôi ta một cách cẩn thận, không khác gì cách Lý Tư Diễm nuôi ta.

Cô cô ta thì khác, cô kế thừa cảm giác sứ mệnh kỳ quặc của người Thẩm gia chúng ta, nói cách khác chính là vô cùng yêu công việc.

Ngày thứ hai ta tới, cô dậy thật sớm, gõ cửa ta rầm rầm. Tiểu Chi nghiêng người đón cô vào nhà, sợ sệt gọi một tiếng "bà cô". Cô cô ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ túm ta từ trong chăn ra, nói: "Sáng bảnh mắt ra rồi ngủ cái gì mà ngủ. Dậy, đi làm cùng cô cô!"

Ta mơ màng ngái ngủ, mơ quay về năm đó bị Tố Hành cưỡng chế xốc chăn lên.

Thấy cô cô hành động như thế, không chỉ là Tiểu Chi, ngay cả các ám vệ nằm sấp trên đầu tường cũng ngơ rồi.

Từ khi ta bắt đầu trầm uất đến nay, mọi người đều dịu dàng nhỏ nhẹ với ta, sợ câu nào làm ta tổn thương. Hành vi thô bạo như vậy của cô cô ta đã lâu chưa từng thấy.

Dượng bị vợ quản chặt, ở đằng sau vỗ tay bôm bốp: "Y Y anh dũng! Y Y thật tuyệt!"

Y Y chính là nhũ danh của cô cô ta, nhũ danh của nhà ta ưa chuộng từ láy.

Thục Thục bê chậu rửa mặt đi ngang qua, hớn hở nói với Tiểu Chi mang vẻ mặt "ôi vãi": "Bà cô vẫn như ngày xưa, ồn ào náo nhiệt, công bằng bình đẳng, thế này mới giống Thẩm gia."

***

Sáng sớm ta đã bị cô cô bắt đi làm việc. Do Thượng Quan Lan muốn dẫn khuê nữ nàng đi thăm hỏi thân thích nên bỏ qua cảnh này, vì vậy mà tiếc nuối rất lâu.

"Cô thật sự dẫn ngươi đến nha môn?"

Lúc chạng vạng tối mỗi người chúng ta hồi phủ, Thượng Quan Lan ngồi trong phòng ta tán gẫu với ta, cảm thấy không thể tưởng tượng được: "Còn bảo ngươi chép sách?"

"Đúng vậy." Ta xoa bóp cổ tay bủn rủn của mình: "Vừa vào cửa đã dúi cho ta một bộ bút mực, bảo ta làm văn cho cô xem thử."

"Ngươi làm không?" Thượng Quan Lan không nhịn được hóng hớt.

"Làm, còn bị cô mắng. Cô nói ta không chịu tiến bộ, viết văn cẩu thả, chữ viết yếu ớt không có lực, khiến cô mất mặt."

Cô cô mắng người luôn luôn cực kỳ gay gắt, Thượng Quan Lan nghe đến hãi hùng khiếp vía.

Thượng Quan Lan xụ mặt xuống, ánh mắt láo liên có phần chột dạ: "Xin lỗi nhé Anh Tử, ta không ngờ ngươi đã hai mươi rồi, làm nữ nhân của Hoàng đế rồi, cô cô ngươi còn ấn đầu ngươi bắt ngươi làm văn."

Ta lại bật cười: "Cho dù ta lớn đến tám mươi tuổi, cô cô vẫn rèn giũa ta như thường."

Tính ra đã rất nhiều năm ta không đặt chân vào Sử quán. Hôm nay ngơ ngơ ngác ngác bị cô cô mang vào, cảm giác như đã mấy đời.

Khi ngửi thấy mùi sách mọt quen thuộc, lòng ta chợt bình yên lại, dường như nhiều năm gian khổ trắc trở như vậy chỉ là một cơn ác mộng. Bây giờ ta tỉnh dậy từ cơn mơ u ám này, trở lại nơi ta thuộc về.

Mạnh Tự nói không sai, chúng ta đâm rễ vào trong kinh thư phần phật, khi tín ngưỡng cuộc đời sụp đổ, nơi này là chỗ chữa lành sau cùng của chúng ta.

Con người luôn cần phải tìm chút chuyện để làm vì bản thân, để đối đầu với sự hư vô của vận mệnh.

Cô cô biết rõ điểm này: Không làm việc, sớm muộn cũng tàn phế.

Nói từ góc độ này, thực ra cô hiểu ta hơn thím nhiều.

Bởi vì ta đã từng giống như cô khi còn trẻ, hăng hái nhiệt huyết, tài hoa hơn người, tùy hứng làm bậy. Dù là bị nam nhân giày vò đến sức cùng lực kiệt, bản năng vẫn sẽ nắm chặt cán bút.

"Không đúng." Thượng Quan Lan đột nhiên đặt đồ ăn vặt trong tay xuống, vẻ mặt nghiêm túc: "Bây giờ ngươi là Hoàng hậu, đồng liêu trong Sử quán Lạc Dương nhìn thấy ngươi còn không sợ phát ngất ư?"

Ta lắc đầu: "Sao có thể? Bọn họ đều bình tĩnh cực kỳ. Làm nghề Sử quan chúng ta quan trọng nhất chính là tĩnh tâm, Thái Sơn đổ trước mặt mà không đổi sắc."

Tiểu Lan còn lâu mới thèm uống bát "súp gà" này, thẳng thừng dứt khoát phỉ nhổ: "Mọt sách đều như vậy cả."

***

Ở Lạc Dương một mạch nửa năm. Khi đi tha thướt cành dương, khi về mưa tuyết phũ phàng tuôn rơi[1]. Hàng ngày cô cô mang ta đến Sử quán Lạc Dương làm việc. Thoạt đầu là chép sách luyện chữ, về sau ta dần dần lấy lại trình độ nghiệp vụ, cô bắt đầu để cho ta chỉnh sửa ghi chép của các huyện.

(1) Trích bài thơ "Thái vi 6" của Khổng Tử (Bản dịch của Nguyễn Văn Thọ)

Ta rất thích công việc này.

Thường ngày ghi sử, luôn là nghiên cứu những câu chuyện đế vương tướng lĩnh, công hầu tử tước. Ghi chép của huyện lại là ghi chép cuộc sống của người bình thường nhiều hơn, tràn ngập lửa khói yên bình.

Ngày nghỉ, cô cô sẽ mang ta đi vùng ngoại ô du ngoạn, ghé tìm phong cảnh các nơi, cũng biên soạn thành tập.

Cô giở bản thảo mình góp nhặt cho ta xem, một xấp thật dày, thoang thoảng mùi mực cũ, trên bìa viết một tiêu đề tùy ý: Ghi chép phong cảnh Lạc Dương.

Cô nói với ta: "Nếu con thích thì có thể tự viết một bản. Hoàng đế mới đưa cho con giấy mới cống năm nay từ trong cung đến, cũng nên nghĩ cách dùng hết. Mặc dù con người thối nát, nhưng đồ tặng lại là vô tội, không thể lãng phí."

Cô bảo tỳ nữ mang những vật ngự ban mới đến này ra. Ta vươn hai ngón tay vê giấy tuyên trắng tinh, thật lòng nói: "Giấy này đúng là tốt."

Cô cô cũng cảm thấy giấy này không tệ, nhưng tính cách cô kiêu ngạo, chỉ lạnh lùng "hừ" một tiếng: "Nếu không phải nể mặt cháu gái, bà đây còn lâu mới thèm ân huệ của tên chó chết này."

Về thái độ đối với Lý Tư Diễm, lập trường của cô cô ta kiên định hơn thím nhiều. Bất luận nghe người ngoài tâng bốc điểm tốt và chân tình của Hoàng đế đối với ta như thế nào, cô chỉ cười khẩy nói: "Đáng đời hắn. Ai bảo hắn hành hạ Anh Tử thành như vậy? Phúc phận này cho ngươi, ngươi có muốn không?"

Quả thực, căn bản không có mấy ai dám muốn cái phúc phận này, cũng căn bản không có mấy ai dám chọc cô cô ta rước xui xẻo.

May cho Lý Tư Diễm là gặp phải ta, tính cách miễn cưỡng được coi là mềm yếu, nếu năm đó hắn gặp phải cô cô ta... Có lẽ hắn đã không còn trên thế giới tươi đẹp này nữa rồi. Dù sao cô cô ta điên lên, ông trời cũng không gánh được.

Châm ngôn nói rất hay: Nồi nào úp vung nấy, điên khùng thì phải để điên khùng điên hơn trị.

Rút kinh nghiệm xương máu, ta thua ở chỗ không đủ điên.

Nhưng mà bây giờ ta không muốn nghĩ những chuyện bực mình này nữa, cười cười, đổi chủ đề: "Cô cô còn chưa gặp Hòa Hi phải không, chi bằng qua mấy hôm nữa cùng con đi xem con bé chọn đồ vật đoán tương lai đi."

Cô cô thoáng giật mình: "A, cũng phải. Con đến đây lâu như vậy rồi, chưa một lần quay về thăm tiểu Công chúa... Hoàng đế cũng nhịn được?"

Ta rất là tự tin: "Chỉ cần con sống, bất luận con làm gì hắn cũng nhịn được."

Trong thời gian hơn nửa năm nay, Lý Tư Diễm thường xuyên chạy tới Lạc Dương thăm ta. Lúc tâm trạng ta tốt sẽ gặp hắn một lần, có đôi khi ta không muốn gặp hắn, hắn chỉ có thể tội nghiệp theo gót thị vệ của hắn nằm sấp ở bờ tường nhìn ta vài lần.

Nhưng sự lãnh đạm của ta không hề dập tắt nhiệt tình của hắn. Hắn vẫn kiên trì chạy tới Lạc Dương. Dù ta không để ý đến hắn, hắn ở gần ta một chút cũng tốt rồi.

Thời gian đó, hắn cũng từng muốn ôm con gái tới cho ta xem. Chỉ là lộ trình dài như vậy, đối với một em bé như Hòa Hi mà nói quả thực rất khó chịu nổi. Dù trên xe ngựa trải đệm dày, tiểu nha đầu vẫn không thể quen với khí hậu.

Cha con bé hồi nhỏ màn trời chiếu đất, cuộc sống gian nan, cho nên một khi có con gái, chỉ luôn muốn mang thứ tốt nhất trên thế gian đến cho con bé. Ăn thì sàng lọc kỹ càng, nguyên liệu ngàn vàng khó có được; ngủ thì mềm nhẹ như mây, giường đệm của trẻ con thích nhất. Nói ngắn gọn, con gái nhỏ của ta sinh ra phải lùi về vạch đích.

Nhưng nhược điểm của việc làm như vậy là hắn vô tình nuôi tiểu nha đầu thành yếu ớt mong manh, kén ăn chọn giường, căn bản không chịu nổi mấy canh giờ tàu xe mệt mỏi.

Không có cách nào chăm sóc tốt cho cảm xúc của khuê nữ hắn, hắn chỉ đành tiếc nuối từ bỏ, đổi thành thuê một đống họa sĩ cung đình, cách mấy ngày vẽ một bức chân dung của con gái mang đến Lạc Dương cho ta xem.

Kỹ thuật vẽ tranh chân dung không đồng đều. Thông thường, vẽ tương đối tốt đều xuất từ tay họa sĩ cung đình, vẽ tương đối tạm được thì đều là cha ruột nữ nhi chấp bút.

Ta nhìn xấp chân dung trẻ con kia, không nhịn được thở dài.

Con người Lý Tư Diễm này rất cực đoan, làm việc không có nguyên tắc ranh giới gì, cay nghiệt lên thì thủ đoạn có thể tàn nhẫn đến không thể tưởng tượng nổi. Nhưng một khi đối tốt với ai đó lại sẽ răm rắp nghe lời, muốn trăng trên trời cũng hái cho được.

Song, suy cho cùng, loại phương pháp giáo dục này không lành mạnh.

Trong quá trình trưởng thành không có tấm gương ưu tú, dẫn đến Lý Tư Diễm hoàn toàn không biết nuôi con.

Chỉ cho con bé cái ăn cái mặc tốt nhất thì có là gì? Chiêng trống, cỗ bàn, sao đủ quý? Thẩm gia chúng ta chưa bao giờ tôn thờ lời bậy bạ nghèo nuôi con trai, giàu nuôi con gái gì đó. Đối xử với con trai con gái bình đẳng như nhau, đặt giới tính sang một bên, trước tiên phải coi chúng là một người kiện toàn để bồi dưỡng.

Nuôi dưỡng niềm vui của con gái thì có thể để cho hắn, nhưng dạy bảo con gái vẫn phải để đích thân ta.

Suy cho cùng, Lý Tư Diễm đã dự liệu đúng một việc, ta đã sinh ra Hòa Hi thì không thể nào hoàn toàn vứt con bé cho cha nó.

Thẩm gia chúng ta có một loại theo đuổi gần như cố chấp với giáo dục thế hệ sau. Đây là ngọn nguồn gìn giữ thanh lưu thế gia của nhà chúng ta trường thịnh không suy, cũng là lý do khiến ta không cách nào nhẫn tâm vứt bỏ con gái.

Cha con bé khốn kiếp, nhưng con gái của ta lại vô tội.

***

Rét đậm tháng chạp, mấy ngày trước khi Hòa Hi chọn đồ vật đoán tương lai, Lý Tư Diễm đích thân chạy tới Lạc Dương đón ta. Lúc hắn đạp lên tuyết mới vào cửa, ta đang ngồi trong sân đình Sử quán Lạc Dương đánh cờ cùng đồng nghiệp.

Đồng nghiệp này nhỏ hơn ta hai tuổi, năm nay mới tới làm ở Sử quán. Quan hệ đồng nghiệp vẫn chưa thân quen, cho nên không ai nói cho hắn biết thân phận của ta, hắn chỉ coi ta là biên soạn bình thường.

Đám người Sử quán phần lớn tẩm ngẩm tầm ngầm và vô tình. Ai nấy làm việc như cái máy viết chữ. Hắn bắt chuyện khắp nơi lại nhiều lần trắc trở, cuối cùng toàn bộ Sử quán chỉ có ta bằng lòng đáp lại hắn, cho nên... hai chúng ta cứ thế mà trở thành đồng bọn nghệ thuật cờ vây.

Tuyết trên cành mai trước đình tí tách rơi xuống, đúng lúc ta đi nhầm một nước, định đi lại, tay đối phương đè móng vuốt nôn nóng của ta: "Không được, có chơi có chịu, đưa tiền đây!"

"Đưa thì đưa!"

Ta hậm hực móc ra năm đồng tiền ném cho hắn, lúc này hắn mới hài lòng buông tay ta ra.

Chỉ có điều, lúc tay hắn chạm đến tay áo ta, ta cảm giác rõ ràng sau lưng ớn lạnh như có một ánh mắt u oán nhìn chằm chằm vào mình vậy.

Loại cảm giác này hết sức quen thuộc, tay cầm cờ của ta hơi run.

Văn lại hỏi ta: "Sao vậy tỷ? Bị thua không vui?"

Ta lắc đầu: "Tốt nhất ngươi đánh nhanh lên, không thì có người sắp đến đánh ngươi đấy."

Văn lại ngơ ngác: "Tỷ nói cái gì?"

Ta đẩy hắn về phòng chính của Sử quán: "Thằng nhóc thối này sao lại lắm điều vậy, mau quay về cho ta."

Sau khi đuổi hắn đi, ta nhìn xung quanh một phen, thản nhiên nói: "Ngươi ra đi."

Bóng đen lóe lên, Lý Tư Diễm từ đầu tường nhảy xuống, cẩn trọng

đứng trước mặt ta, bờ môi mím chặt.

Ta thấy bộ dạng cô vợ nhỏ này của hắn, quả thực giận mà không chỗ phát tiết: "Ngươi làm cái gì vậy? Đường đường là vua một nước, cửa chính không đi, chỉ biết nằm sấp ở đầu tường. Làm sao? Lại định phát bệnh? Muốn xử lý bạn cờ của ta một trận?"

Lý Tư Diễm vốn thấy ta tùy tiện để người khác chạm vào, khắp người tỏa ra lòng oán ghét, đột nhiên bị ta trách móc xối xả, hắn lập tức ỉu xìu xuống.

Hắn nào dám động vào đồng nghiệp của ta? Một khi làm không gọn gàng bị ta biết được, chắc chắn ta phải cau mặt với hắn nửa năm, một năm, hắn lỗ nặng.

Thế là, hắn thử thăm dò kéo tay ta, lấy lòng nói: "Ai bảo trẫm muốn động vào hắn? Trẫm thấy hắn lanh lợi, muốn ban thưởng chút cho hắn mà."

Ta lườm một cái trong lòng, hừ, bà đây tin ngươi cái con khỉ!

Khỏi cần phải nói ánh mắt uất nghẹn lặng lẽ vừa rồi ta quen thuộc cỡ nào.

Lúc hai người chúng ta nói chuyện, Văn lại Sử quán bị ta đẩy về kia không hiểu sao quay lại, thấy bên cạnh ta có một nam nhân đang đứng, Văn lại kia thốt ra một tiếng "ô", gãi đầu nói: "Tỷ, đây là... phu quân của tỷ? Tỷ thành hôn rồi?"

Lý Tư Diễm chưa kịp mở miệng, ta đã lạnh lùng tranh trả lời: "Ta không phải phu nhân của hắn, ta là ân công của hắn."

"À à, ân công." Văn lại gật gật đầu cái hiểu cái không.

"Ta còn tưởng tỷ thành thân rồi nữa chứ, làm ta giật cả mình, ha ha ha ha ha."

Sau giây phút xấu hổ, Văn lại tươi cười chân thành, điên cuồng vỗ vai ta.

Khuôn mặt Lý Tư Diễm lập tức trở nên âm u.

Con cún ngốc này không hề hay biết, vui vẻ nói: "Vốn là ta muốn giới thiệu mấy người tài tuấn nhà thân thích cho tỷ, thấy có người đàn ông đứng bên cạnh tỷ, suýt nữa tưởng là không được rồi, ha ha ha ha ha ha."

Khuôn mặt Lý Tư Diễm lại đen thui.

Ta trừng hắn một cái mang tính cảnh cáo.

Hắn tức đến lồng ngực phập phồng, răm hàm cắn chặt, nhưng ngại tư thế che chở con của ta, vẫn là không dám nổi giận.

Ta trông thấy hắn đã tức đến sắp không kiềm chế được, vội vàng đuổi Văn lại kia đi: "Ngươi mau trốn đi! Ta thành thân rồi, chỉ là bây giờ ly hôn thôi."

Hay cho câu ly hôn. Lý Tư Diễm nhìn ta không dám tin, màu máu trên môi rút cạn.

Hắn không ngờ rằng ta thà mang tiếng là một phụ nữ ly hôn cũng không muốn thừa nhận trước mặt người khác mình là thê tử của hắn.

Ta lạnh lùng nhìn hắn một cái, cũng quay người rời đi, chỉ để lại một mình hắn bàng hoàng bất lực đứng trong làn tuyết dày.

***

Ta nghe Hổ Dược Nhi nói, Hoàng đế một lần nữa bị thái độ lạnh lùng

của ta làm tổn thương cõi lòng, nhưng hắn lại không dám tức giận với ta, chỉ có thể một mình trốn trong Tử Thần điện uống rượu giải sầu, hết vò này đến vò khác. Uống đến mức trong mắt phủ kín tia máu, say như chết, tình thâm nghĩa nặng, ôm gối gào khóc.

Ôm gối khóc? Tình tiết này quen quen.

Ta híp mắt: "Là hắn bảo ngươi đến nói với ta như vậy? Tham khảo đoạn nào trong thoại bản hả?"

Hổ Dược Nhi không ngờ đầu óc ta hôm nay nhanh nhạy như vậy, nhất thời luống cuống, lắp bắp nói: "Đâu có, câu nào của nô tài cũng là thật, bệ hạ người... quả thực uống rất nhiều, lúc này mới..."

Ta uể oải nói: "Đâu phải ta chưa từng thấy dáng vẻ hắn uống rượu. Hắn uống say rồi sẽ không có phản ứng khác, chỉ biết sầm mặt ngồi đó, thỉnh thoảng gọi tên ta."

Hổ Dược Nhi há hốc miệng, không ngờ ta hiểu rõ như vậy.

Ta xoa đầu Hổ Dược Nhi: "Ngươi đi bẩm báo cho hắn đi, ta quay về thăm con gái chứ không phải đến xem hắn biểu diễn. Trông chờ ta sẽ nể mặt con gái thương hại hắn một chút? Hắn nằm mơ."

Hổ Dược Nhi có truyền đạt nguyên văn hay không thì ta không biết, ta chỉ biết là Lý Tư Diễm không còn thử tỏ vẻ thảm thương với ta nữa. Có lẽ là đã nhận ra ta chẳng ưa cứng ưa mềm, coi hắn như hồng thủy mãnh thú, hắn tuyệt vọng rồi.

Thực không dám giấu giếm, sau khi biết được có thể hắn đã yên phận rồi, ta có cảm giác thoải mái khi báo được thù lớn.

Nửa năm không gặp, Hòa Hi lớn nhanh như một búp măng non. Khuôn mặt nhỏ nhắn cũng dần dần bầu bĩnh. Ta nhìn chăm chú hồi lâu, bấm bụng chấp nhận sự thật con bé giống cha hơn. Ta ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng.

Thượng Quan Lan còn nói gì mà con gái nảy nở rồi thì sẽ giống ta này nọ lọ chai... Tất cả đều là dối trá. Xấu hổ là vậy mà ta còn tin tưởng, đau lòng quá.

Nhũ mẫu thấy thần thái ta buồn bực, hoàn toàn không thấy niềm vui sướng của máu mủ ruột thịt, thấp thỏm nói: "Nương nương cảm thấy có gì không ổn ạ?"

Ta lắc đầu: "Không có, các ngươi chăm sóc rất tốt."

Ta ngượng nghịu bế khuê nữ bụ bẫm, lầm bầm nói: "Con nặng thật đấy."

"Hì hì, mẹ con đã tìm xong thầy cho con rồi." Ta lộ ra một nụ cười xấu xa với tiểu nha đầu đang tò mò nhìn ta chăm chú: "Ngày lành của con sắp tới rồi."

***

Con đầu lòng của Hoàng đế chọn đồ vật đoán tương lai, vì vậy Lễ bộ gia tăng mười hai vạn phần nhiệt tình, gắng đạt tới mức sang trọng và tối giản, không được xảy ra sự cố, thuận lợi dẫn dắt tiểu Công chúa cầm lên bút cát tường may mắn nhất, để Hoàng đế Hoàng hậu, văn võ bá quan vui vẻ một phen.

Nhưng Hòa Hi không hổ là khuê nữ của Lý Tư Diễm và ta. Từ nhỏ tiểu nha đầu đã phản nghịch cực kỳ, kế thừa hoàn hảo tinh thần hổ báo của ta và tinh thần thất đức của cha nó.

Hôm đó chọn đồ vật đoán tương lai, mấy trăm đôi mắt của quý nhân nhìn chằm chằm. Hòa Hi mặc áo bông đỏ rực rỡ lấp lánh. Lễ quan đi đến gần con bé, cung kính dọn lên các loại vật dụng thường ngày như bát đũa, bút mực, hộp kim khâu, son phấn bột nước. Những vật khác đều trụi lủi, chỉ có bút mực mạ lớp vàng bên ngoài, như hạc giữa bầy gà trong một đống đồ vật.

Chúng thần thi nhau thầm mắng Lễ bộ gian manh, thủ đoạn bợ đít này quá là mẹ nó trắng trợn thô thiển.

Tất cả mọi người đều cho rằng Hòa Hi sẽ không chút do dự cầm bút mực kia, nhưng không ngờ tiểu nha đầu ngẩng đầu nhìn Lễ quan một chút, ra tay nhanh nhẹn gọn gàng, giật một phát quan ấn đeo bên hông ông ta xuống.

Mọi người đều trợn tròn mắt.

Hòa Hi cầm lấy quan ấn, vẻ mặt hớn hở, há miệng định gặm.

Lễ quan kinh hãi, mồ hôi đầy đầu đẩy tay nhỏ của con bé ra: "Ui da, Công chúa, cái này không thể cầm!"

Nữ tử chọn đồ vật đoán tương lai là trên bàn không được có những vật của nam tử như con dấu, quả cân. Vừa rồi Hòa Hi bắt lấy quan ấn của Lễ quan, rất có tướng phá nhà.

Ta không nhịn được bật cười, không hổ là khuê nữ của ta!

Năm đó ta chọn đồ vật đoán tương lai cũng không ngoan ngoãn cầm bút mực trong nhà chuẩn bị, mà là túm lấy râu của gia gia ta, khiến ông cụ đau đến nhe răng trợn mắt.

Không biết năm đó Lý Tư Diễm cầm vật gì... À không, chắc là hắn chưa từng chọn đồ vật đoán tương lai.

Hắn đang đứng bên cạnh ta, ánh mắt ôn hòa nhìn ta và cô nhóc trên bục. Đột nhiên, hình như hắn hạ quyết định gì, nhỏ giọng giao phó Khánh Phúc bên cạnh.

Khánh Phúc cúi đầu nghe lệnh, có điều nghe được một nửa, trên mặt già đã hiện ra một vẻ có thể nói là khiếp sợ.

"Bệ... bệ hạ."

Đây là lần đầu tiên ông ta lộ vẻ chần chừ với mệnh lệnh của Lý Tư Diễm.

Ánh mắt sắc bén của Lý Tư Diễm quét qua: "Đi ngay bây giờ."

***

Ta cũng không chú ý tới Khánh Phúc lặng lẽ rời đi. Lúc này tiếng người huyên náo, ta đang nói chuyện với Ngụy Uyển Nhi.

Ta đã lâu không hỏi chuyện trong cung, trò chuyện một lúc mới biết được sau khi Hoàng hậu đi, trọng trách quản lý lục cung lại rơi vào đầu nàng.

Trước đó lúc ta đang ở cữ, Lý Tư Diễm từng đề cập với ta hắn đang suy nghĩ có nên giải tán lục cung hay không, để các nàng ai về nhà nấy.

Kết quả phong thanh vừa lọt ra, mười nữ nhân nhao nhao quỳ xuống trước mặt ta, khóc đến chết đi sống lại, xin ta đừng giải tán các nàng.

Ta cẩn thận nghe lý do các nàng đưa ra, lại không khỏi thở dài.

Các nàng nói trên người mình không có gì đáng giá, duy chỉ có gia thế hiển hách mà thôi. Nếu cứ tự dưng quay về nhà như vậy, trong nhà nào còn có đất dung thân? Chi bằng cứ ở trong cung như thế, còn có thể an ủi lẫn nhau.

Vương Phù Nương khóc to nhất, nước mắt nước mũi dính đầy người ta, nói nàng chỉ là con thứ dòng bên của Vương thị, vốn là thay tỷ tỷ dòng chính tiến cung. Trong cung còn có thể có đường sống, quay về đường Hà Đông, dù sao cũng là được gia tộc nuôi hoặc là gả cho một nam nhân chẳng ra gì thôi.

Tâm trạng ta trong thời gian ở cữ không được ổn định, thấy nàng như cành lê đẫm mưa xuân, bản thân cũng không kìm được cay mũi. Thế là ta gọi Hoàng đế đến, nói cho hắn biết: Ban đầu là tự ngươi muốn nạp người, đã nạp rồi thì nên chịu trách nhiệm đến cùng.

Lý Tư Diễm bị ta giáo huấn xị mặt rời đi. Hôm sau, hậu cung trở về nguyên trạng, cung quyền được giao cho Ngụy Uyển Nhi. Hắn chỉ phụ trách mỗi tháng phát tiền đúng hạn, tất cả ăn uống ngủ nghỉ của hậu cung đều do Ngụy Uyển Nhi phụ trách.

Để giảm bớt gánh nặng quản lý, Ngụy Uyển Nhi lanh trí trao trả mấy hậu phi bằng lòng rời cung. Hiện giờ trong hậu cung chỉ chừng hơn mười người mà thôi, cùng Hoàng đế sống cuộc sống bình lặng như nước của hàng xóm láng giềng.

Lúc đang trò chuyện, Khánh Phúc quay lại từ sau rèm, dâng lên một chiếc hộp cổ xưa cho Hoàng đế.

Ông ta giơ tay nhấc chân cực kỳ cẩn thận, đôi mắt già nua dè dặt liếc nhìn xung quanh giống như nâng trong tay bảo vật quý giá gì vậy.

Ta chỉ nhìn một cái rồi lại tiếp tục bắt chuyện với Ngụy Uyển Nhi, chợt nghe nàng hít sâu một hơi, kéo tay áo ta nói: "Hoàng hậu nương nương, người xem bệ hạ ngài ấy..."

Ta quay đầu lại nhìn, tức khắc cũng sửng sốt.

Chỉ thấy Lý Tư Diễm mở cái hộp kia, lấy ra một Ngọc tỷ nặng trịch, nhét vào trong tay Hòa Hi.

Ngọc tỷ kia khắc văn rồng, chất lượng cao cấp. Ta nhận ra được, đây chẳng phải là Ngọc tỷ truyền quốc chỉ có tiết khánh trọng đại Lý Tư Diễm mới lấy ra đóng dấu sao?

Trong quần thần cũng có người nhận ra Ngọc tỷ kia, cả đám người xôn xao.

Hắn đưa Ngọc tỷ cho Hòa Hi ngay trước mặt bách quan làm gì!

Ta đứng bật dậy, bước nhanh lên phía trước, một tay bế Hòa Hi đang cố gắng gặm đầu rồng một miếng, thuận tiện cướp Ngọc tỷ dính nước bọt về, nhét lại cho Lý Tư Diễm, nhỏ giọng hỏi: "Ngươi phát điên cái gì thế! Thứ này há lại có thể cho con bé chơi? Nếu không cẩn thận rơi, ngươi muốn khiến nó mang tiếng xấu sao!"

Lý Tư Diễm cười vui vẻ: "Dù sao sớm muộn cũng phải cho con bé, sớm hơn chút cũng được."

Ta ôm Hòa Hi, bỗng nhiên sững sờ.

Hắn đứng dậy, thành thạo ôm con gái vào lòng, cất cao giọng nói: "Có một chuyện cần nhân cơ hội tuyên bố với các khanh. Từ hôm nay trở đi, Lang Gia công chúa Lý Hòa Hi chính là Hoàng thái nữ quốc triều. Chiếu thư đã giao cho Trung Thư Tỉnh soạn thảo, chọn ngày chính thức cử hành đại điển sắc phong."

Hắn nói cái gì? Sắc phong Hòa Hi thành Hoàng thái nữ? Hoàng thái nữ là danh hiệu gì? Là ý mà ta hiểu đó sao?

Huyệt thái dương giật lên thình thịch, ta không đứng vững, ngã ngồi xuống ghế son.

Điên rồi, chắc chắn là hắn điên rồi.

Chương 76: Nữ hoàng tương lai

Sau khi sinh Hòa Hi xong, ta làm người bệnh trầm cảm tròn một năm, quả thực là hoành hành ngang ngược, không ai dám chọc. Lý Tư Diễm trông có vẻ ngoan như con chim cút, không ngờ âm thầm nhẫn nhịn ra một chiêu lớn như thế. Hoàng thái nữ! Vậy mà hắn cũng nghĩ ra được!

Cơn nóng nảy của ta bốc lên, sắc mặt tái xanh, muốn nổi giận ngay tại chỗ. Ngụy Uyển Nhi thấy tình hình không đúng, liên tục lôi kéo ta trấn an, ít nhất phải chờ khách khứa đi rồi bàn lại.

Ta siết chặt nắm đấm đợi hai canh giờ, nhịn không nổi nữa, khí thế hùng hổ xông vào Tử Thần điện, một cước đá văng cửa Ngự Thư Phòng của Lý Tư Diễm, hung dữ nói: "Cẩu Hoàng đế đáng chém ngàn đao! Ai cho phép ngươi để con gái ta làm Hoàng thái nữ! Thu hồi mệnh lệnh đã ban ra cho bà!"

Lý Tư Diễm sửng sốt một lát, lập tức trong mắt ánh lên vẻ mừng như điên, trở tay cầm lấy tay ta nói: "Anh Anh, nàng đang mắng trẫm?"

Ta giận điên lên, đạp hắn từ trên ghế ngã xuống đất: "Con mẹ nó ngươi còn cười! Không thông qua sự đồng ý của ta đã đưa hoàng vị cho con bé. Một tiểu cô nương một tuổi như Hòa Hi chịu được những thứ thị phi này sao!"

Lý Tư Diễm vừa bị ta chửi vừa bị ta đạp, vậy mà lại lộ ra vẻ mặt cực kỳ hạnh phúc, tựa như mộng đẹp hắn mong nhớ ngày đêm thành sự thật vậy.

Ta trở về dáng vẻ trước kia, không còn không vui không buồn như đi vào cõi thần tiên nữa. Không chỉ có sức lực đánh hắn, thậm chí còn có ý quan tâm đối với Hòa Hi.

Đây quả thực là chuyện tốt to lớn! Miệng Lý Tư Diễm thoáng chốc ngoác đến mang tai.

Khuôn mặt anh tuấn tà tứ như vậy, cười đến quá khoa trương cũng không tránh khỏi trông như một đứa trẻ thiểu năng.

Hắn lồm cồm bò dậy, lại bị ta đạp mạnh một cước.

Hắn thấy ta đang nổi nóng, dứt khoát không dậy nữa, nằm trên mặt đất, nhích lại gần mép váy ta, ngửa đầu cười nói: "Trẫm chỉ có một đứa con là con bé, đương nhiên phải cho hai mẹ con nàng mọi thứ trẫm có. Sau này nếu trẫm chết sớm, con bé còn có thể tôn nàng làm Thái hậu, chăm sóc nàng mọi bề, chẳng phải rất tốt sao?"

Ta lạnh lùng nói: "Ồ? Làm sao ta nhớ hồi trước ngươi từng nói nếu ngươi chết trước, tất phải kéo ta vào Hoàng lăng chôn cùng? Sao vậy, hối hận rồi?"

Hắn bị ta bóc mẽ, ngượng ngùng cười một tiếng.

Nhưng dù sao hắn cũng là Lý Tư Diễm mặt dày như tường thành. Sau một lát xấu hổ, hắn lập tức ngoan ngoãn nói: "Nàng đừng để trong lòng mấy lời tào lao đó. Anh Anh, lúc trước là trẫm khốn nạn, chỉ nghĩ đến bản thân. Bây giờ trẫm thay đổi rồi, thật đấy. Chỉ cần nàng và Diêu Diêu tốt lành, trẫm đã thỏa mãn rồi."

Ta hung dữ uốn nắn hắn: "Diêu cái đầu mẹ ngươi, gọi Hòa Hi!"

Lý Tư Diễm cười tủm tỉm: "Hòa Hi, Hòa Hi."

Tâm trạng ta hơi bình ổn lại, đột nhiên nhận ra bị hắn kéo lệch trọng tâm, ép mình bình tĩnh trở lại, nói: "Nữ tử làm vua, từ xưa đến nay không có tiền lệ..."

Lý Tư Diễm lại rất tự tin: "Diêu... Hòa Hi chính là tiền lệ này. Con bé

là con gái duy nhất của trẫm, trẫm muốn cho con bé tất cả mọi thứ, ai cũng không ngăn cản được."

"Vậy nếu là ta ngăn cản ngươi thì sao?"

Dường như hắn đã liệu được trước phản ứng của ta, dính sát lại, nịnh nọt nói: "Anh Anh, nàng nghĩ lại xem, Hòa Hi của chúng ta từ khi sinh ra đã cao quý không gì sánh bằng. Tuy là nữ tử, nhưng còn nhận sự chú ý hơn cả Hoàng tử bình thường. Sau này trẫm không có con cái khác, giang sơn này không cho con bé thì cho ai?"

Ta há miệng định nói đừng có lừa bà, đột nhiên cảm thấy không đúng chỗ nào, lời đến khóe miệng lại biến thành: "Ngươi nói ngươi không có con cái khác?"

Trong tri thức cằn cỗi của ta, Hoàng đế đều là ma điên cuồng sinh sản. Dù sao bọn họ không cần mang thai em bé, sinh mấy đứa mà chẳng giống nhau?

Vừa nghe ta hỏi như vậy, cả người Lý Tư Diễm căng cứng dường như nhớ lại cảnh tượng gì đáng sợ.

Hắn im lặng một lát mới nói: "Xin lỗi nàng."

Ta hỏi hắn sau này sinh con không, hắn lại tự nhiên xin lỗi ta. Ta chẳng hiểu cái mô tê gì, thầm nghĩ hay là hắn lại làm chuyện gì có lỗi với ta?

Ta kéo cái đệm cói ngồi xuống, nhắm mắt cầm chén trà uống một ngụm, chờ Lý Tư Diễm khai báo rốt cuộc hắn đã làm chuyện khốn nạn gì, rồi quyết định xem chén trà này có cần tương vào đầu hắn không.

Ta đã chuẩn bị xong tinh thần nghe tin dữ, không ngờ rằng tên này lại làm một câu: "Lúc trước trẫm không biết nữ tử sinh con lại hung hiểm đến thế, không suy nghĩ kỹ càng đã khiến nàng chịu tội lớn

như vậy. Nếu như biết, trẫm... không có dòng dõi cũng được."

Chén trà của ta thình lình rơi xuống đất.

Ta bị chấn động: "Cái gì? Ngươi không biết trên đời này có chuyện khó sinh?"

Hắn nói: "Biết thì biết, nhưng vốn cho rằng chỉ có nữ nhân nền tảng sức khỏe yếu sẽ gian nan chút, không ngờ nàng cũng..."

Ta: ...

"Anh Anh?" Hắn thấy vẻ mặt táo bón của ta, không nhịn được gọi.

Ta khoát khoát tay ra hiệu hắn xéo đi, bây giờ chỉ muốn yên tĩnh một mình.

Cuối cùng Lý Tư Diễm cũng từ dưới đất bò dậy, nói dông nói dài: "Nàng không biết bộ dạng của nàng lúc ấy đáng sợ bao nhiêu đâu. Trẫm thà không có đứa con khác cũng không muốn để nàng gặp phải lần thứ hai."

Mụ nội nó, ta cảm thấy thật là ảo ma, biết hắn không có thường thức, nhưng không ngờ người này lại không có thường thức đến mức ấy.

Ta không nhịn được lại nhìn sang hắn: "Ngươi không biết, thế ngươi nuôi một phòng Thái y đều để làm cảnh sao!

Lý Tư Diễm ấm ức nói: "Trẫm đã hỏi rất nhiều lần, bọn họ đều nói nàng trẻ tuổi, thân thể rất tốt, chỉ là ý chí tinh thần sa sút thôi."

Ta tức đến đỡ trán: Thực ra cũng không nói sai. Thân thể ta không có bệnh tật gì, chủ yếu vẫn là tâm bệnh.

Thái y không dám nói thật cũng có thể hiểu được. Ai dám nói cho Lý

Tư Diễm rằng vợ ngươi bị ngươi ép điên? Không cần cái đầu nữa sao?

Kéo dài hết ngày này đến ngày khác, kéo dài tận tới lúc ta sinh. Ta đã bị trầm cảm tra tấn đủ rồi, không hề có một chút ý chí cầu sinh.

Thái y viện có chỗ thất trách, nhưng suy cho cùng vẫn là lỗi của cẩu Hoàng đế không có thường thức này.

Lý Tư Diễm bị ta nhìn với ánh mắt như nhìn thiểu năng hồi lâu, hiếm khi đỏ mặt một lần, dứt khoát điếc không sợ súng nói: "Từ nhỏ trẫm đã không ai dạy dỗ, rất nhiều chuyện đều không được biết... Ngay cả chuyện nên làm giữa nam nữ cũng là trẫm đọc rất nhiều tư liệu, khó khăn lắm mới hiểu được."

Mẹ nó, ta lại suýt nữa tối sầm mặt mũi, nghĩ thầm thằng nhãi này giả vờ là phịch thủ trước mặt ta lâu như vậy, dọa ta tưởng hắn có thiên phú dị bẩm thật. Không ngờ nha, kỹ thuật tổ lái của hắn đều là học ngay tại chỗ. Nhìn cung cách thành thạo ấy, không biết là đã âm thầm nghiên cứu bao nhiêu sách tranh người đi trước để lại.

Có lẽ là sợ ta lại mỉa mai hắn, hắn chỉ ngừng lại trong chớp mắt rồi nhắm mắt nhắm mũi nói tiếp: "Hồi nhỏ trẫm sống đầu đường xó chợ, cuộc sống không được coi là tốt. Sau khi trưởng thành chém giết lẫn nhau cùng các huynh tỷ, dưới sự đổ thêm dầu vào lửa của lão lừa trọc Tiên hoàng, tranh chấp giữa thủ túc đã đến tình cảnh không chết không thôi, không gì ngoài mầm họa của tranh giành quyền hành gây ra. Trẫm không muốn để Hòa Hi cũng chịu nỗi khổ này. Đợi sau khi trẫm chết, sẽ không có bất kỳ ai tranh đoạt với con bé, con bé có thể thuận lợi tiếp nhận mọi thứ."

"Vả lại..." Hắn nói: "Hòa Hi là con gái của chúng ta, thông minh lanh lợi, khí chất đoan trang còn hơn nhiều nam tử. Huống hồ lần này còn cầm quan ấn, tại sao không thể kế thừa đại thống chứ?"

Nữ tử có thể lên ngôi làm vua hay không, vấn đề này trước mắt ta

còn chưa nghĩ tới, ta chỉ biết là bộ lọc của cha Hòa Hi đối với con bé thật là dày.

Quá thần kỳ, rốt cuộc hắn nhìn ra khí chất thông minh của một đứa bé một tuổi kiểu gì?

Ta nghĩ mãi mà không hiểu bèn không thèm nghĩ nữa. Nhìn bộ dạng hèn hèn của cẩu Hoàng đế, ham muốn bạo lực trong lòng ta bành trướng vô hạn, thuận tay cầm lên một cuốn trục tranh đập lên người Lý Tư Diễm: "Bà đây sinh cũng sinh rồi, trầm cảm cũng trầm cảm xong rồi, ngươi mới ở đây bô lô ba la xin lỗi! Xin lỗi có tác dụng thì còn cần Đại Lý Tự làm gì? Đồ chó, tại sao bà đây lại xui xẻo đụng phải ngươi!"

Lý Tư Diễm trưng ra nụ cười chân chó, cầm trục tranh trong tay ta đi, đổi một cây thước cho ta, nói: "Cuốn trục này là chân dung của Diêu Diêu, đừng làm hỏng. Chi bằng cứ cầm cây thước này đánh trẫm đi, hả giận hơn."

Ta tức điên lên: "Im miệng, quỳ xuống chịu đòn cho bà!"

Lúc Ngự Thư Phòng đang gà bay chó sủa, người bạn nhỏ Lý Hòa Hi xuất hiện cứu vớt cha con bé khỏi thảm cảnh bạo lực gia đình.

Khánh Phúc dùng âm thanh to nhất ông ta phát ra cả đời này, ở bên ngoài bẩm báo: "Bệ hạ, điện phụ báo tin đến, tiểu Công chúa quấy khóc không ngừng, có lẽ là..."

Khánh Phúc còn chưa dứt lời, chỉ thấy Lý Tư Diễm vụt qua bên cạnh ta như một cơn gió, từ Ngự Thư Phòng phi thẳng đến điện phụ.

Trước khi đi không quên cất kỹ thước: "Anh Anh, nàng chờ chút đã. Trẫm dỗ Hòa Hi xong, nàng thích đánh thế nào thì đánh, chỉ cần nàng nguôi giận là được."

Khách Phúc đã miễn dịch với phát ngôn chân chó của chủ tử ông ta,

mặt không cảm xúc dẫn Lý Tư Diễm đến nội điện.

Cách hai lớp màn che, chỉ thấy Lý Tư Diễm thành thạo đón lấy tã lót đỏ chót dệt kim chói mù mắt từ tay nhũ mẫu, bóp giọng hát lạc điệu một bài đồng dao.

Ta nghe một lúc, nói với Khánh Phúc: "Ông đi bảo hắn đừng hát nữa, từ đầu đến cuối không có một âm nào đúng giai điệu. Lên núi Chung Nam bắt một con gấu chó đến hát còn hay hơn hắn."

Khánh Phúc đáp: "Nương nương nói vậy sai rồi. Cốt không ở hát hay, có tác dụng là được. Chắc là tiểu Công chúa đã được dỗ ngủ."

Ta ôm hận quay đầu. Hóa ra thuộc tính mù nhạc cũng sẽ di truyền.

Hòa Hi đáng thương, kế thừa một bộ gen rác rưởi.

Ta đặt mông ngồi xuống đệm cói của hắn, trừng mắt nhìn Ngọc tỷ truyền quốc kia, bàn long trên Ngọc tỷ cũng nghiêm nghị nhìn ta. Hai chúng ta mắt to trừng mắt nhỏ hồi lâu, ta lại bỏ nó vào trong ngăn kéo cất giữ đồ quan trọng của Lý Tư Diễm, thở than thật dài.

Có lẽ thật sự là ý trời. Hòa Hi không nhìn một bàn đồ chơi chọn đồ vật đoán tương lai, chỉ độc thích thú với quan ấn của Lễ quan, hơn nữa cha ruột con bé có vẻ cũng sẽ không có con cái khác... Đúng thật như lời Lý Tư Diễm, giang sơn này không cho con bé thì cho ai.

Mặc dù ta có thù oán tày trời với Hoàng đế, nhưng dù sao cũng là một con dân quốc triều tận tụy, tâm trạng giờ phút này phức tạp cực kỳ.

Quả thực bây giờ Hòa Hi thịnh sủng độc nhất, nhưng nếu như không có quyền hành nơi tay, vẻ vang hôm nay sẽ chính là kiếp nạn nửa đời sau của con bé. Nếu như Lý Tư Diễm có Hoàng tử với nữ nhân khác, tình cảnh của Hòa Hi sẽ gian nan. Nếu như không có, vậy thì càng tệ hơn. Lý gia hoàn toàn không có người thừa kế ra dáng, con

bé có thể tiếp tục kiếm cơm dựa vào cái họ này hay không còn chưa nói rõ được.

Nếu như con bé làm Nữ hoàng... con bé sẽ trở thành bà chủ phát cơm ăn cho người khác, nhưng làm một Nữ hoàng đi ngược với đạo thống khó khăn cỡ nào? Đừng nói là áp lực của thế tục, ngay cả mẹ ruột làm Sử quan ta đây cũng cảm thấy quá mức.

Muốn làm một chính trị gia ưu tú, văn thao võ lược ắt không thể thiếu, yếu tố thể chất và tinh thần thiếu một thứ cũng không được. Quan trọng chính là còn phải sinh con mới được, nếu không ngay cả con nối dõi cũng không có thì kéo dài quốc phúc bằng cái gì? Ai sẽ thật sự tin phục?

Trong lịch sử không phải không có tiền lệ nữ tử gánh vác quốc gia, nhưng bọn họ phần lớn là Thái hậu, Hoàng hậu, phải từ buông rèm sau đến buông rèm trước, có trời mới biết gặp bao nhiêu trắc trở. Chẳng lẽ Hòa Hi cũng phải chịu những nỗi khổ này?

Ta ra sức day huyệt thái dương, cảm giác rối rắm vô cùng.

***

Lúc Lý Tư Diễm dỗ con gái xong quay về, ta đang lục ngăn kéo chỉ đựng vật quan trọng kia, lấy ra những đồ cất giữ bên trong như di chiếu Cao Tổ, mũi tên Thái Tông, đồ thủ công mẹ ruột Lý Tư Diễm làm, Hỉ thước đăng chi đồ ta cho hắn,... Đột nhiên, ta rút ra một chiếc khăn tay dính một vệt màu đỏ kỳ lạ, ném lên bàn hỏi Lý Tư Diễm: "Đây là cái gì?"

Hắn hơi biến sắc, lựa chọn giả ngu: "Cái này... chỉ là một chiếc khăn tay cũ dính bẩn thôi, trẫm quên đưa cho đám Huệ Nguyệt giặt."

Ta cau mày nói: "Không đúng, cái này trông quen quen..."

Đầu óc chợt lóe lên, ta bỗng nhiên nghĩ ra: "Đây không phải là chiếc

khăn ngày đầu tiên ta đến Tử Thần điện làm Khởi cư lang, ngươi lấy ra lau tay sao!"

Lý Tư Diễm "ồ" một tiếng, bối rối thấy rõ: "Thật không?"

"Bị ngươi giữ lại rồi!"

"Trẫm..."

Ta nhìn hắn: "Giỏi lắm, hóa ra kể từ ngày đó ngươi đã nhớ thương ta."

Mẹ nó thật giỏi giả vờ!

Lý Tư Diễm thấy không còn đường chối, dứt khoát thoải mái thừa nhận: "Không sai, đây chính là chiếc khăn lúc ấy. Từ đó trở đi, trẫm có chút... hiếu kì với nàng."

Hiếu kì? Nói thật là xuôi tai. Không phải là cảm thấy ta thú vị, muốn trêu chọc một chút sao?

Ta lườm hắn một cái, tiếp tục lục lọi.

Hôm nay ta tất phải lột sạch quần lót của Hoàng đế.

Đồ vật đựng trong ngăn kéo này phần lớn đã lâu năm, màu giấy ố vàng cũ kĩ. Chợt, một tờ giấy mới trắng tinh hấp dẫn sự chú ý của ta. Ta rút nó ra xem, nhưng vừa mới lấy ra đã bị Lý Tư Diễm cướp đi.

Hắn căng thẳng nói: "Không phải thứ gì quan trọng, nàng không cần xem đâu."

Ta xòe lòng bàn tay ra, bình tĩnh nói: "Đưa ta."

Sự khác thường tất có trá, ta nhất định phải xem.

Giằng co hồi lâu, cuối cùng Lý Tư Diễm hậm hực chịu thua, đặt tờ giấy kia vào trong tay ta nói: "Thật sự không phải vật quan trọng, nhưng nếu nàng muốn xem, vậy thì..."

Ta lười để ý đến hắn, việc mình mình xem.

Nhưng lần này mới đọc xong dòng đầu tiên, ta đã kinh ngạc ngẩng đầu nói: "Đây là cái gì? Di thư à... Lý Tư Diễm, ngươi mà cũng viết di thư?"

Lý Tư Diễm nhấp môi nói: "... Còn chưa viết xong."

Trong cơn khiếp sợ, ta tiếp tục đọc lướt như gió, thấy hắn viết thỏa đáng bố trí cho ta và Hòa Hi như thế nào, điều động cấm quân ra sao... Viết một đống thứ thượng vàng hạ cám, nhưng cuối cùng lại tự nhiên dừng.

Hẳn là thư được viết trong khoảng thời gian Hòa Hi vừa mới ra đời. Khi đó con bé còn chưa có tên, gọi thay là hoàng nữ.

Nguyên một trang dài dằng dặc, không khó để tưởng tượng hắn lao tâm khổ tứ khi viết thứ này, chỉ có điều... cái này quá là lan man rồi, không sợ đại thần đọc di chiếu phiền chết sao.

"Rồi sao?" Ta hỏi hắn: "Ngươi muốn giấu nó vào đằng sau cửa biển Ngự Thư Phòng à?"

Lý Tư Diễm lắc đầu, lại rút tờ giấy từ trong tay ta đi, nói: "Trẫm viết được một nửa, tự dưng cảm thấy hành động này ngu xuẩn cực kỳ. Nếu như thật sự có một ngày trẫm bất ngờ từ trần, người đi trà lạnh, chỉ dựa vào một bản di chiếu thì có thể đả động được ai?"

"Cho nên chi bằng vào lúc sinh thời nâng đỡ Hòa Hi lên, đợi con bé đứng vững, trẫm thoái vị làm Thái thượng hoàng, chẳng phải rất tốt sao?" Trong mắt hắn hiện ra vẻ ước ao.

Ta lẩm bẩm nói: "Vậy ngươi cần phải sống lâu chút. Đợi Hòa Hi có con, ngươi hẵng thoái vị. Nếu không lúc con bé sinh đẻ không có ai dựa vào, khó nói được có người hãm hại hay không."

Lý Tư Diễm gật đầu nói: "Nàng yên tâm đi, trẫm sẽ xử lý tốt mọi thứ cho con bé."

Ta "ừ" một tiếng, cất từng món bảo bối của hắn về, đóng ngăn kéo lại, ngẩn người tĩnh tọa.

Lý Tư Diễm sợ nhất thấy ta ngơ ngẩn, do dự nhặt thước trên bàn lên, nhỏ giọng nói: "Nàng... nàng muốn đánh nữa không?"

Ta hồi thần, bực bội khoát tay: "Mệt rồi, ngươi tự đánh mình đi."

***

Qua đầy tuổi của Hòa Hi, ta từ biệt cô cô ta rồi chuyển về lại Trường An.

Từ lâu, cô cô đã ngờ được sẽ có một ngày như vậy, vừa nhìn ta thu dọn hành lý, vừa nói: "Nữ nhân ấy à, bao giờ cũng lòng dạ mềm yếu. Đến cùng con vẫn không buông được tiểu nha đầu kia."

"Đó là dĩ nhiên." Ta nói: "Sinh cũng sinh rồi, cũng không thể nhét về chứ."

Cô cô không nói nhưng có lẽ trong lòng đang mắng ta không có tiền đồ. Cô đi loanh quanh một vòng, nhặt lên một bức họa ta vứt bỏ, nói: "Dạo này Hoàng đế thế nào? Con phải về trong cung ở sao?"

"Đương nhiên không. Khó khăn lắm con mới ra ngoài được, làm sao lại quay về chứ?" Ta vội vã nói: "Con ở cùng thím, chỉ là đến Sử quán chủ trì tu sử thôi."

Cô cô lầm bầm nói: "Cô cô ta lặn lội mười mấy năm mới trui rèn thành biên soạn lão luyện, kiếm được một cái ghế xếp ở Sử quán Lạc Dương. Con thì hay rồi, lên thẳng chỗ trên."

Ta nói: "Không chỉ như vậy, con còn là người sau này phải làm Thái hậu cơ."

***

Cứ thế, ta chuyển về Trường An, trở lại Sử quán, từ cơ sở làm lên, mỗi ngày bận rộn viết xấu Lý Tư Diễm.

Không thể không nói người Thẩm gia chúng ta trời sinh tự mang linh hồn cu li, chỉ có công việc mới có thể lấp đầy nội tâm trống rỗng của chúng ta.

Đương nhiên Lý Tư Diễm không dám xen vào chuyện ta viết xấu hắn, đọc xong còn vỗ tay khen ta viết hay viết tuyệt viết diệu. Ta hỏi hắn hay ở chỗ nào, hắn đáp: Miêu tả khí chất ác bá của hắn rất là sống động.

Bổn triều có tập tục xấu là Hoàng đế can thiệp tu sử. Lý Tư Diễm dựa vào sức một mình chặt đứt truyền thống này, lập bia đá, lệnh con cháu đời đời vĩnh viễn không được cản trở Sử quan chấp bút viết đúng sự thật.

Khối bia cực lớn này bây giờ dựng ở cửa chính Sử quán, cảm giác tồn tại cực mạnh, bên trên khắc chữ xiêu xiêu vẹo vẹo của Lý Tư Diễm. Mỗi người ra vào Sử quán đều liếc mắt trông thấy nỗ lực của Hoàng đế làm để dỗ vợ vui vẻ...

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, trong mấy năm này xảy ra mấy việc như sau.

Tiểu Xuyên trưởng thành rồi, tốt nghiệp Quốc Tử Giám, đi vân du tứ

hải, quan sát phong cảnh. Lý Tư Diễm ban hôn cho nó và Quan Uẩn Ngọc. Vợ chồng son góp tiền chung ra ngoài du sơn ngoạn thủy, rất vui vẻ.

Thím thì bắt đầu thử làm kinh doanh giết thời gian. Thực ra từ lâu thị đã có ý mở cửa hàng điểm tâm, nhưng trước đó là thiếu tiền vốn, về sau thì có tiền rồi, cả nhà chúng ta lại bị Lý Tư Diễm giám sát, vẫn luôn không được như ý nguyện.

Bây giờ Lý Tư Diễm nghe nói việc này, với tâm thế lấy lòng nhà vợ, không nói hai lời cho thím hết sản nghiệp hắn mua lúc làm Hoàng tử, bảo thím cứ việc chọn, thích cửa hàng nào thì dùng cửa hàng đó.

Thím không khách sáo với hắn, đòi hắn tửu lâu nhỏ ba tầng khu vực đắc địa chợ phía đông, vui sướng mở ra con đường bà chủ quân phiệt.

Mạnh ca ca thì thăng quan, cống hiến sức trẻ và nhiệt huyết trên cương vị mới.

Mọi thứ của Mạnh phủ Trường An đều vận hành ổn định, mãi đến năm Hòa Hi bốn tuổi, một cục đá nho nhỏ phá vỡ bầu không khí trầm lặng của Mạnh phủ.

Tin tức lan truyền nhanh chóng: Đại thiếu gia Mạnh gia đột nhiên mang một nữ tử trắng trẻo sạch sẽ từ Giang Nam về, kéo nàng đến trước mặt Mạnh lão thái quân, dứt khoát nói: Cháu muốn cưới nàng.

Toàn bộ Trường An đều há hốc mồm kinh ngạc. Sau năm đó y đính hôn với ta, ngàn vạn thiếu nữ thầm mến Mạnh Tự tiếp tục đón lần tan nát cõi lòng thứ hai.

Đương nhiên, trong đó không bao gồm ta.

Ta ở Sử quán nghe nói việc này, đầu tiên là kinh ngạc, rồi đến kích động khó mà bình tĩnh. Má ơi, cây vạn tuế Mạnh Tự này cũng nở

hoa được rồi?

Để đứng hàng đầu tham gia náo nhiệt của bạn thân, ta ngang nhiên trốn việc, ném bút phóng đến An Ấp phường.

Vào cửa lớn Mạnh gia, chỉ thấy một cô nương e lệ điềm đạm đứng ở trước sảnh, đang cúi đầu nghe Mạnh lão thái quân nói chuyện.

Ta chậm bước chân, cẩn thận quan sát nàng.

Cô nương nhìn thấy ta, chớp mắt nhìn. Mạnh Tự nói nhỏ bên tai nàng một câu, nàng lộ ra vẻ mặt "À, hóa ra là cô", lập tức cúi người, hành lễ tiêu chuẩn với ta một cái: "Bái kiến Hoàng hậu nương nương."

Ta vội vàng nói: "Tẩu tử không cần đa lễ."

Nàng cười với ta, đường nét khuôn mặt thanh thoát đa tình đậm chất con gái Giang Nam, hoàn toàn không cùng một phong cách với ta.

Ta tấm tắc cảm thán trong lòng.

Khá lắm, trong thư qua lại của Mạnh Tự không hề đề cập tới việc này với ta. Bất thình lình tìm cho mình một vị hôn thê, đây gọi là gì? Thời kỳ phản nghịch đến muộn sao!

Ruột gan ta cồn cào muốn hóng chuyện của hai người họ, nhưng ngại thân phận bây giờ tôn quý, không tiện hỏi trực tiếp, cho nên chỉ có thể hắng giọng một tiếng, nói: "Ta và cô nương vừa gặp đã thân, chỉ là hôm nay tới vội vàng, không mang lễ vật gì tử tế, chi bằng ngày khác đến Thẩm phủ một chuyến."

Cô nương quay đầu nhìn Mạnh Tự.

Mạnh Tự khẽ giọng nói: "Nàng cứ đồng ý đi, ta và nàng cùng đi."

Cô nương gật đầu, giọng nói đặc sệt tiếng miền nam: "Vâng, Hoàng hậu nương nương."

***

Hôm sau, ta đưa thiếp lệnh hai người mau chóng tới Thẩm phủ điểm danh, cầm hai món ngọc đắt giá trong phòng kho của Lý Tư Diễm làm lễ vật tượng trưng tặng cho vị hôn thê cô nương, sau đó ta đổi một tư thế ăn dưa thoải mái, trông mong nói: "Mau nói với ta xem hai người quen biết thế nào?"

Đây là một câu chuyện rất dài.

Cô nương sợ ta nghe không hiểu giọng nói của nàng, cố ý nói rất chậm. Hóa ra nàng là một thứ nữ dòng bên của một vọng tộc Giang Nam, họ Lục, tên một chữ Chỉ. Trên đường ra ngoài đạp thanh gặp giặc Oa cướp bóc, bị giam hai ngày một đêm mới được Mạnh Tự mang người cứu ra.

Tuy người được cứu ra rồi nhưng thanh danh lại mất sạch.

Dù đám giặc Oa kia chê tay chân nàng gầy gò, không hề làm gì nàng, nhưng người trong nhà vẫn cảm thấy đây là chuyện xấu ghê gớm, ép nàng đến đạo quán tu hành.

Lúc gần như cùng đường bí lối, Mạnh Tự thấy gai mắt, cứu nàng lần nữa. Y thấy nàng biết chữ, bèn giữ nàng trong nha môn làm chút chuyện Thư lại.

Thường xuyên qua lại rồi cũng thân quen, đi tới đi lui rồi... rồi trở thành vị hôn thê.

Phân đoạn anh hùng cứu mỹ nhân kiểu cũ kết hợp với tình yêu nơi làm việc trào lưu mới, ta nghe đến say sưa khoái chí vỗ đùi.

Tính tình cô nương này có chỗ giống ta, đều cứng cỏi cực kỳ, nhưng nhìn nhận cẩn thận thì lại là một trời một vực. Ta là loại phản nghịch bất chấp liều lĩnh, nàng thì biết tiến biết lùi hơn. Có lẽ chính loại kiên định lý trí này đả động Mạnh Tự.

Thân là bạn thân từ nhỏ, ta bày tỏ lời chúc phúc chân thành tới đối tượng kết hôn y tìm được.

Mạnh Tự cũng không khách sáo với ta, nói thẳng lý do y tới Trường An. Một là dẫn về giới thiệu với người nhà, hai là... con người Lục Chỉ tuy tốt, thế nhưng thân phận quá kém, kết đôi với Mạnh Tự quả thực có phần miễn cưỡng.

Thứ nữ dòng bên của đại tộc thuộc về sự tồn tại thứ chót trong sĩ tộc. Nếu như không phải Mạnh Tự thích nàng, còn không biết cuộc đời nàng sẽ khó khăn đến mức nào.

"Cho nên huynh muốn ta nhận nàng làm nghĩa muội?" Ta nói.

Mạnh Tự dò hỏi: "Người cảm thấy sao?"

Ta lập tức đồng ý: "Dễ thôi, việc này có gì đâu. Ngày mai ta sẽ thả ra phong thanh, nói ta và nàng vừa gặp đã quen thân, từ nay về sau nàng chính là muội muội khác họ của ta."

Lục Chỉ lộ vẻ mặt vui mừng, đứng dậy bái ta: "Lục Chỉ vô cùng cảm kích đại ân đại đức của Hoàng hậu nương nương."

"Tẩu tử đừng như vậy." Ta bước lên một bước đỡ nàng dậy: "Đây là ta nợ Mạnh huynh, nên trả."

***

Ngoại trừ đi ra ngoài có người hộ tống, ăn cơm không cần trả tiền ra, danh hiệu Hoàng hậu này chưa bao giờ mang đến cho ta chỗ tốt gì quá mức. Cuối cùng lần này có thể nhờ đó trợ giúp Mạnh Tự một

chút, lần đầu tiên ta cảm thấy thân phận cao quý cũng là chuyện tốt.

Để nâng thân phận cho nàng, ta lục trong rương Lý Tư Diễm cho ta ra một chiếc vòng tay trông cực kỳ quý giá, đeo vào cổ tay nhỏ của nàng: "Cái này tẩu cầm đi. Đến lúc đó tẩu xuất giá, ta còn có những thứ khác cho tẩu."

Chiếc vòng tay vàng này chính là thẩm mỹ của Lý Tư Diễm, vàng ngọc lộng lẫy cực kỳ, thích hợp ra ngoài khoe khoang nhất.

Mạnh Tự nhìn, lập tức nói: "Cái này thì thôi. Đồ vật quá quý giá cũng không nên nhận tùy tiện."

Ta suy tư một lát: "Hình như cũng phải, vậy ta đổi cái khác."

Cuối cùng nàng mang một cây trâm của ta thời thiếu nữ.

Đừng thấy cây trâm này trông tương đối bình thường không hiếm lạ, chỉ đính hai viên trân châu nhỏ, nhưng đây là món trang sức hồi đó ta mang ra ngoài với tần suất nhiều nhất, người từng gặp ta đều nhận ra nó. Bây giờ đưa cây trâm này cho Lục Chỉ, người cả Trường An đều sẽ biết quan hệ giữa ta và nàng không tầm thường.

Cách thức bày tỏ tình yêu của Mạnh Tự chính là quan tâm. Bây giờ xem ra y đúng là nhọc lòng vì Lục cô nương này.

Ta hết sức vui mừng, có loại cảm giác tự hào khi đồng bọn độc thân nhiều năm cuối cùng cũng tiêu thụ thành công.

Chương 77: Hồi kết

Trong bốn năm này, đại đa số thời gian ta ở Sử quán, thỉnh thoảng cũng sẽ vào cung thăm Hòa Hi một chút rồi đi.

Cha khuê nữ sẽ nắm chắc cơ hội ta vào cung, thao thao bất tuyệt sau lưng ta như cô vợ nhỏ, báo cáo tình hình của con gái với ta. Một lần, hắn đột nhiên xuất hiện trong Sử quán, vui mừng hớn hở bảo ta mau chóng vào cung một chuyến. Ta không để ý đến hắn, hắn đành ủ rũ rời đi. Chẳng mấy chốc, hắn ôm Hòa Hi vẻ mặt ngơ ngác lại chạy vào Sử quán, dịu dàng nói: "Diêu Diêu, mau nói đi."

Con gái do dự nhìn ta cũng vẻ mặt ngơ ngác, thốt ra một chữ: "Mẹ."

A, biết nói rồi.

Ta vô thức vươn tay xoa đầu con bé: "Phát âm còn rất chuẩn."

Khuôn mặt Lý Tư Diễm tràn đầy hạnh phúc: "Diêu Diêu thật thông minh."

Theo Hòa Hi dần dần lớn lên, con bé đã bộc lộ một vài tính cách đặc trưng mang tính bẩm sinh.

Thông minh nhưng rất ngang, có phần bá đạo. Thế nhưng lúc con bé muốn chọc người khác vui vẻ thì lại rất ngọt ngào.

Nhìn chung mà nói, kế thừa đồng thời gen rác rưởi của ta và cha con bé, sau khi trải qua sự trung hòa, mức độ có chút giảm bớt, vẫn nằm trong giới hạn của nhi đồng bình thường.

Lúc Hòa Hi hai tuổi, Lý Tư Diễm cảm thấy khuê nữ hắn là một thần đồng, khả năng sáng tạo và khả năng ghi nhớ đều cao, thỏa mãn tố chất của nữ trung hào kiệt. Ta tin là thật, còn có chút kiêu ngạo,

nhìn cha con bé cũng không thấy đáng ghét như vậy nữa.

Cha con bé đủ cái xấu xa tồi tệ, nhưng ít nhất đóng góp cho con gái một khuôn mặt xinh đẹp, còn có điều kiện vật chất phong phú.

Ta tin lời xằng bậy của cha con bé. Vào lúc con bé bốn tuổi rưỡi, vui vui vẻ vẻ đón Hòa Hi về nhà học vỡ lòng. Kết quả vừa dạy mới phát hiện: Đây chỉ là một đứa trẻ bình thường. Đừng nói so với loại Văn Xương Tinh[1] như Mạnh Tự, đến cả mẹ ruột con bé là ta đây năm đó còn giỏi hơn nó.

(1) Văn Xương là cát tinh, chủ về đầu óc linh hoạt, tư duy sáng tạo, học hành thi cử đỗ đạt, công việc sự nghiệp thăng tiến.

Đều do gen rác rưởi của Lý Tư Diễm, kéo tụt trí thông minh của con gái ta.

Ta sầu cực kỳ, tìm Thượng Quan Lan than thở: "Làm sao bây giờ Tiểu Lan, ta cảm thấy Hòa Hi có thể là một đồ ngốc. Con bé hoàn toàn không làm nổi Nữ hoàng."

Thượng Quan Lan im lặng thật lâu mới nói: "Như vậy là ngươi không đúng rồi. Tại sao ngươi có thể mang con bé ra so với Mạnh Tự hai mươi tuổi đậu Tiến sĩ chứ?"

"Vả lại ngốc chút thì làm sao?" Nàng nói: "Đây là thời đại "mày biết bố tao là ai không" Anh Tử à. Ngươi nhìn Văn Khúc Tinh hạ phàm như Mạnh Tự xem, chẳng phải vẫn làm công cho khuê nữ ngươi như thường sao?"

***

Tuy rằng nói như vậy, nhưng không thể không đọc sách.

Ta chấp nhận sự thật con gái không thông minh bằng ta, chỉ có thể nhẫn nại dạy bảo từng chút.

"Hôm nay học đến đây thôi."

Ta rút ra một xấp giấy tập tô từ trên bàn, đưa cho người bạn nhỏ Lý Hòa Hi trước mặt ăn mặc chỉnh tề nhưng mực nước dính đầy tay, nói với con bé: "Quay về tô lại, ngày mai nộp cho mẹ. Nhớ thế bút mẹ dạy, không được lười biếng."

Bạn nhỏ Hòa Hi cầm một xấp giấy tập tô thật dày, ỉu xìu "ồ" một tiếng.

Con bé hỏi ta: "Mẹ, bao giờ Diêu Diêu mới được về cung?"

Ta thu bút lông dê nhỏ của con bé lại, nói: "Việc này không thể hỏi mẹ. Chừng nào con thuộc hết Vỡ lòng cần dạy thì lúc đó về cung."

Bạn nhỏ Hòa Hi nghe xong càng như đưa đám.

Vỡ lòng cần dạy chừng hơn một ngàn chữ, không biết ngày tháng năm nào mới có thể học xong.

Mà ta làm người thầy đầu tiên của con bé, chưa kể công tư phân minh, còn yêu cầu cực kỳ nghiêm ngặt, hoàn toàn không chừa cho con bé chút rảnh rang.

Sĩ tộc dựa vào công văn lập nghiệp đều có truyền thống rèn con. Mẹ ruột con bé là ta đây bị hành tan tác như vậy đến lớn. Bây giờ thiếu nữ đồ long cuối cùng trở thành ác long, ta cực kỳ đương nhiên bắt đầu dùng cùng một bộ phương pháp giáo dục đối phó đời sau.

Mà phương pháp giáo dục của cha con bé thì tương đối hoang dã.

Lý Tư Diễm chưa từng nhận hệ thống giáo dục đứng đắn, chỉ biết ở trong cung cùng con bé chạy tới chạy lui nô đùa, nói mỹ miều là rèn luyện sức khỏe, bồi dưỡng một chút khí chất vương giả sai nô gọi tỳ.

Ta cảm thấy hắn đang đánh rắm. Thời điểm vàng ghi nhớ của trẻ con chỉ có mấy năm như vậy, hắn thì hay rồi, lãng phí hết thời điểm vàng của Hòa Hi.

Có điều là... chắc chắn bản thân Hòa Hi thích đến chỗ cha con bé hơn.

Trẻ con ấy mà, đều không muốn ngồi vào bàn đọc sách, hận không thể ngày nào cũng ở bên ngoài chơi đùa. Lúc còn bé ta cũng giống vậy, thường xuyên trèo tường ra ngoài du ngoạn. Chính vì hồi trước làm quá nhiều chuyện xấu, bây giờ bắt chuyện xấu Hòa Hi làm cực kỳ dễ dàng. Con gái rơi vào trong tay ta chỉ có thể bị ấn đầu học tập, mọc cánh khó thoát.

Mặc dù cha con bé thương khuê nữ, nhưng hắn tuyệt đối không dám ngỗ nghịch ta, đành phải an ủi Hòa Hi: "Đợi con trưởng thành thì không cần đọc sách mỗi ngày nữa."

Khuôn mặt nhỏ của Hòa Hi phủ đầy mây đen: "Vậy toi rồi, còn rất lâu nữa con mới trưởng thành."

Sau bốn tuổi, tiểu Công chúa cành vàng lá ngọc sống cuộc sống kỳ lạ của học sinh ngoại trú. Mỗi tháng ở lại Thẩm gia mấy ngày, rồi lại về cung ở mấy ngày, nhưng hai nơi này cung cấp cách sống hoàn toàn khác biệt, khiến Hòa Hi tuổi nhỏ hết sức rối loạn.

Lý Tư Diễm muốn chiều khuê nữ, nhưng ta lại không muốn. Tiêu chuẩn dạy dỗ mọi thứ đều dựa theo ta và Mạnh Tự năm đó. Sau này Hòa Hi phải làm Nữ hoàng, vậy cần phải yêu cầu hà khắc. Thời trẻ không cố gắng, tuổi già buồn cay đắng. Người khác không cố gắng cùng lắm là tầm thường cả đời, nhưng nếu con bé không cố gắng, về sau ngồi không vững long ỷ thì đến cả giữ toàn thây cũng chưa chắc có thể.

Bẩm sinh nữ nhân dễ lo lắng về việc nuôi dạy con hơn nam nhân. Ta tìm về sự quan tâm đối với con gái, chỉ hận không thể nhồi nhét tất

cả tri thức ta biết vào cái đầu nhỏ của con bé.

Thượng Quan Lan không nỡ nhìn: "Anh Tử, tốt quá hóa lốp. Ngươi vừa phải thôi, đừng khiến Diêu Diêu của chúng ta ghét học."

Mạnh Tự về Trường Anh thành hôn cũng khuyên ta: "Suy cho cùng Hoàng nữ không giống chúng ta, không cần đọc nhiều sách thánh hiền như vậy. Chi bằng cứ để người theo bệ hạ học đạo trị quốc nhiều hơn, cũng bớt chút sức lực."

Ta bị đám người này thay nhau khuyên bảo một trận, cuối cùng lúc Hòa Hi năm tuổi rưỡi, ta miễn cưỡng đồng ý từ chức, cũng mời Quách tiên sinh năm đó từng dạy ta đến lên lớp cho con bé.

Bởi vì... tự thân ra trận thật quá tổn hại tình cảm mẹ con.

Bạn nhỏ Hòa Hi đang chật vật cầu sinh trong việc học nặng nề, lão phụ thân của con bé cũng đang nỗ lực hàn gắn quan hệ giữa chúng ta.

Hắn cho ta tự do gần như không gì không thể, chỉ xin ta đừng chết.

Người đời đều nói hắn tình thâm ý trọng, thủ trinh vì Hoàng hậu, sống cuộc sống tu khổ hạnh ngậm đắng nuốt cay lâu dài. Nhưng ta biết rõ bản chất người này vẫn như lúc trước, cô độc và cực đoan. Chỉ có điều phương thức biểu hiện trước kia là một mực khống chế ta, bây giờ thì là dung túng không hề có giới hạn.

Nhiều năm như vậy rồi, ta đã tuyệt vọng bẻ thẳng nhân cách thiếu hụt của Lý Tư Diễm. Muốn thay đổi loại người bảo thủ như hắn? Kiếp sau đi.

Ta chỉ dựa vào sự dung túng của hắn để trở về cuộc sống lúc trước. Hằng ngày đến Sử quán làm việc, rảnh rỗi dạo phố ăn uống, bổng lộc của mình nuôi sống mình, trải qua tháng ngày đơn giản mà nhàn tản.

Lý Tư Diễm cố gắng tham dự vào cuộc sống của ta, nhưng ta như một con mèo tính tình không tốt. Một khi hắn tiếp cận ta quá lâu là ta lạnh mặt đuổi hắn đi. Một khi hắn không nghe, ta sẽ cho hắn xem hình xăm trên cổ chân, để hắn nhớ lại cho kỹ hắn đã làm bao nhiêu chuyện quá quắt với ta. Mặc dù hắn tủi thân khổ sở, nhưng nhìn thấy ta khơi lại chuyện cũ, chỉ có thể đuối lý rời đi, nhìn ngóng ta làm việc, dạo phố từ đằng xa.

Ta không hề có cảm giác tội lỗi khi tổn thương hắn. Đây đều là hắn đáng chịu.

Cho đến hôm nay, ta vẫn tức giận bất bình, ngoại trừ ta không yêu hắn ra, hắn đã nhận sự trừng phạt nào chưa? Không có, bây giờ hắn ngồi trên long ỷ, ôm con gái, cuộc sống thoải mái dễ chịu cỡ nào. Từ đầu tới cuối tổn thương chỉ có ta mà thôi.

Thế nhưng... mặc dù trong lòng bất bình, ta lại không có cách gì.

Ở thời đại này, hắn là quân, ta là thần. Chúng ta sinh ra đã không ngang hàng, ngoại trừ tình cảm ra, ta không có thủ đoạn khác trừng phạt hắn.

Cho nên chỉ có thể buông bỏ những thù hận này, mơ mơ hồ hồ mà sống tiếp, yêu thương chính mình.

***

Lúc ta đang an tâm làm một cỗ máy biên soạn không có tình cảm, câu chuyện của người khác cũng đang lặng lẽ diễn ra.

Người làm Sử quan chúng ta có phúc lợi nghề nghiệp của mình, đó chính là có thể quang minh chính đại thu thập tin lá cải.

Đội ngũ công nhân viên của Tử Thần điện chia thành hai nhóm chính, một nhóm lấy Khánh Phúc, Hổ Dược Nhi, Huệ Nguyệt làm

chủ, chủ yếu hầu hạ ăn uống ngủ nghỉ của Lý Tư Diễm; một nhóm khác tương đối trẻ hóa, do Túc Tịch và Thiền Nhi dẫn đầu, đi theo bên cạnh Hòa Hi, xử lý việc vặt trong sinh hoạt cho con bé.

Ban đầu mọi thứ vận hành tốt đẹp, nhưng về sau thời gian Hòa Hi ở lại ngoài cung ngày càng nhiều hơn. Ta không cho phép quá nhiều cung nữ theo con bé xuất cung, vậy là Túc Tịch nhàn rỗi một cách danh chính ngôn thuận.

Đương nhiên loại ông chủ lòng dạ hiểm độc như Lý Tư Diễm không thể nào tùy tiện buông tha thuộc hạ có năng lực...Sau mấy lần Túc Tịch chơi đầu hồ bị hắn bắt gặp thì bị điều đến hậu cung. Một mặt kiêm chức hầu chơi, mặt khác phụ trách giám sát nhóm hậu phi ở lại trong cung, đề phòng các nàng có tâm tư khác.

Nhưng Lý Tư Diễm lo lắng thừa rồi, các nàng nào có tâm tư khác. Là đánh bài không vui ư? Hay là cơm trong cung không ngon? Tại sao phải tranh sủng, chẳng lẽ có điểm tốt gì đặc biệt sao?

Đáp án là không có.

Con người đều là động vật thực dụng, sẽ không làm chuyện không có ý nghĩa.

Nhìn chung hai vị Hoàng hậu bổn triều, người trước chạy tới núi Chung Nam làm đạo cô, ngày ngày gió mát trăng thanh; người sau cần cù viết sách ở Sử quán, ngày ngày tận tụy... Chúng nữ thấy vậy, ồ, làm tới Hoàng hậu đãi ngộ cũng chỉ có thế, rối rít dập tắt suy nghĩ tranh sủng, an tâm ở hậu cung sống những tháng ngày thế ngoại đào nguyên.

Cũng có người tương đối có chí hướng thì đều bị Ngụy Uyển Nhi tập trung đuổi đi xuất giá một lần nữa. Tập tục bổn triều cởi mở, nữ nhân của Hoàng đế cũng không thiếu người ăn ốc đổ vỏ. Nói chung, chỉ cần không tác oai tác quái thì đều có thể sống khá tốt.

Về phần từng tác oai tác quái ấy mà...

Tạ Tu Nương chính là vết xe đổ có tính cảnh cáo nhất. Chỉ vì bất kính với ta, còn chọc vào lúc Lý Tư Diễm đang nóng tính nhất, bị hắn không chút do dự trị tử hình. Tạ Tu Nương vốn là thiếp thất, mệnh như bèo trôi, ra đi với thân mang tội, ngay cả quan tài cũng không được một bộ, cực kỳ thê lương.

Mặc dù hả giận nhưng rốt cuộc vẫn làm người ta ngậm ngùi. Một tuyệt đại giai nhân bỏ mình vì chuyện nhỏ nhặt này... ít nhiều có phần tiếc nuối.

Mọi người âm thầm tặc lưỡi: Hành động to gan khác người của Tạ Tu Nương này vừa nhìn đã biết là đang học vị Thẩm gia kia. Đáng tiếc chỉ học được bề ngoài, bắt chước bừa thôi. Suy cho cùng nàng ta vẫn có ý với Hoàng đế, mà Nữ Sử quan Thẩm gia kia thật sự hận không thể khiến Hoàng đế cút đi thật xa, vĩnh viễn đừng chọc đến người nàng.

Tính người vốn tiện, Hoàng đế cũng không ngoại lệ. Không có được trái dưa ngọt nhất mới khiến cho người ta nhất quyết muốn nếm thử một miếng.

Trong mắt người ngoài, Hoàng đế giết Tạ Tu Nương là để hả giận, cũng là có ý lấy lòng ta: Nàng xem, trẫm giúp nàng giết người bắt nạt nàng rồi.

Cho nên... chỉ có trẫm mới được bắt nạt nàng.

Tín hiệu này khiến rất nhiều người ăn không ngon ngủ không yên.

Trông thấy toàn bộ quá trình Hoàng đế nổi giận xử lý Tạ Tu Nương, đại tỷ Trương Thiên năm đó bắt ta, cũng mật báo tin tức về Trường An sợ đến liên tục mấy đêm ngủ không ngon giấc.

Mặc dù Hoàng đế không truy cứu lỗi lầm nàng ta không trông chừng

ta... nhưng sắc mặt hung tàn của Hoàng đế hai ngày đó, ai thấy mà không rùng mình một cái? Trương Thiên chỉ là thê tử của Tư lại môn hộ nhỏ, bỗng dưng gặp chuyện lớn như vậy, mấy ngày đó quả thực là cực kỳ gian nan. Điều khiến nàng ta bất an hơn là Hoàng đế bắt Trương Chí đi, đóng gói vứt lên thuyền.

Đúng thế... Lúc ấy ta và hắn dây dưa trong khoang thuyền, Tiểu Chi, Trương Chí, Tham Vi, Khải Chi... Tất cả những người hắn cảm thấy ta sẽ để tâm đều bị hắn nhốt trong nhà giam dưới khoang thuyền, chính là để thỉnh thoảng bắt bọn họ đến uy hiếp ta một chút. Không ngờ lần này hăng quá hóa dở, ta bị hắn ép cho trầm cảm luôn. Lý Tư Diễm chỉ có thể xám xịt thả mấy vị này đi, còn cho một khoản đền bù.

Đáng thương cho hai huynh đệ Tham Vi, Khải Chi, từ lúc bị bắt vào cho đến được thả ra, từ đầu tới cuối còn chẳng biết rõ chuyện gì xảy ra.

Chỉ biết là trong túi có thêm một khoản bạc rất lớn... là một khoản rất rất lớn. Số lượng đủ mua được hơn trăm mẫu ruộng tốt, cho bọn họ tuổi già không lo cơm áo.

Khải Chi lanh trí cỡ nào? Sau khi hắn nhận được phí tổn thất tinh thần lập tức chuộc thân cho mình và tỷ tỷ của Tiểu Chi, thu dọn chăn đệm chạy đến nơi khác ổn định cuộc sống, sợ Hoàng đế thu hồi lại khoản đền bù. Nhưng Tham Vi vẫn ở lại bên cạnh Trương Chí như thường ngày.

Hắn không giống Khải Chi. Khải Chi là gia cảnh sa sút vào cửa nô lệ, hắn lại là bị bán vào Trương gia khi còn bé. Những năm nay Trương Chí đối tốt với hắn, hắn lại không có chỗ để đi bèn tiếp tục đi theo Trương Chí.

Lúc này Trương Thiên mới yên lòng lại. Sống sót sau tai nạn, nàng ta bệnh nặng một trận ở huyện Vĩnh Niên. Trong cơn bệnh, dường như nàng ta nghĩ thông suốt cái gì, tính tình bợ đỡ cay nghiệt thay

đổi không ít, cũng nới lỏng quản thúc với đệ đệ đi rất nhiều.

Trương Chí cũng trở về Minh châu. Sau khi tu dưỡng mấy tháng, Hoàng đế nhớ tới hắn, mở cửa sau ném hắn vào trường công Lạc Dương. Sau khi chuyện thành còn phái người đến phỏng vấn hắn, chủ yếu là để tranh công trước mặt ta.

Trương Chí chịu chấn động to lớn: Biết sư phụ hắn được Hoàng đế coi trọng, nhưng không ngờ coi trọng đến mức ấy.

Thời gian như vòng quay. Từ sau chuyện đó, Trương Chí học vẽ mấy năm ở trường công Lạc Dương, sau khi xuất sư lại đến Trường An bái phỏng sơn môn, bây giờ đã rất có thành tựu nhỏ.

Lúc hắn đến Trường An gặp thầy mới của hắn, ta hẹn hắn đến Thiên Hương lâu cùng ăn một bữa cơm. Thoạt đầu đứa nhỏ ngốc này còn không dám đến, ta nhấn mạnh nhiều lần Hoàng đế tuyệt đối không tìm hắn gây sự, hắn mới miễn cưỡng lộ mặt.

Trong bữa ăn, ta hỏi tình hình gần đây của hắn. Hắn nói mọi chuyện đều tốt. Ta thấy sắc mặt hắn hồng hào, hai gò má đầy đặn là biết hắn không nói dối. Thế nhưng ánh mắt hắn nhìn ta có phần sợ sệt... Có thể thấy được năm đó Trương Chí chính mắt thấy Hoàng đế nổi điên, ít nhiều vẫn để lại chút bóng ma tâm lý.

Mãi đến quá ba tuần rượu, hắn mới dần dần thả lỏng cảnh giác, bắt đầu nói dông dài một vài chi tiết chuyện năm đó. Thế ta mới biết hóa ra ban đầu Lý Tư Diễm muốn giết Trương Chí, nhưng trước lúc giết hình như hắn nghĩ tới cái gì đó, chạy vào trong lao nhìn Trương Chí một cái.

Chính cái nhìn này cứu được mạng nhỏ của Trương Chí.

Hoàng đế nhìn hắn, đột nhiên cười nhạo một tiếng, lẩm bẩm nói: "Nàng đã quen ăn đồ tốt, còn lâu mới vừa ý loại giá đỗ thường thường như ngươi."

Trương Chí đau lòng nấc một cái: "Đương nhiên ta không so được với bệ hạ, nhưng cũng không đến nỗi kém cỏi như vậy chứ..."

Ta cười đến ngã ngửa ra sau, suýt nữa ném đũa trong tay đi: "Ngươi nên cảm ơn là ngươi tầm thường. Ngoan đồ của ta, phàm là bề ngoài ngươi hơi ra dáng một chút thì ngươi đã không có khả năng bình an vô sự ngồi ở đây ăn cơm cùng ta hôm nay rồi!"

Tướng mạo Trương Chí quả thực phổ thông, nhưng thắng ở ôn hòa trung thực. Sau khi cách xa tỷ tỷ giỏi giang, hành người của hắn, khá nhiều gia đình muốn kết thân với hắn. Chỉ có điều Trương Chí say mê vẽ tranh, không hỏi chuyện nam nữ nên đều từ chối.

Có người chọn độc thân, có người lại hạnh phúc ôm vợ mà mập ra.

Dạo này béo trong hạnh phúc chính là đệ đệ của ta, bạn học Thẩm Xuyên.

Cuối cùng nó cưới được nữ thần trong mộng. Nữ thần dồn sức nuôi nó một ngày ba bữa, nuôi đến trắng trẻo mập mạp như một con heo đợi làm thịt.

Thể trọng của Thẩm Tiểu Xuyên tăng vọt một mạch nửa năm, bỗng nhiên bẻ lái đột ngột, gầy trở về trạng thái lúc trước, bởi vì... bởi vì Quan Uẩn Ngọc có thai, thai nghén rất nặng, không có sức lực nuôi Tiểu Xuyên, còn cần Tiểu Xuyên nuôi nàng.

Thím trầm mê làm ăn, lười phục vụ đôi tiểu phu thê, Tiểu Xuyên chỉ đành tự thân đi làm, noi theo tiêu chuẩn tỷ phu hầu hạ tỷ nó, dốc lòng chăm sóc tiểu mỹ nữ Quan Uẩn Ngọc.

Đây không phải là việc nhẹ nhàng. Dưới sự vất vả mỏi mệt, Tiểu Xuyên cấp tốc gầy về nguyên trạng. Lần trước lúc ta gặp nó, nó đã thành một sợi đay di động rồi.

"Sợi đay" vừa thấy ta đến thăm nó, phải nói là vui mừng tít mắt, vội vàng kéo ta hỏi han cơ chế mắc bệnh trầm cảm hậu sản và phương pháp điều trị, can thiệp.

Nắng chiều chiếu lên người nó, phủ một lớp kim quang của Thánh phụ thật dày.

Quan Uẩn Ngọc ôm bụng ngồi trong phòng nhìn nó, ánh mắt dịu dàng.

Ta chợt cảm khái hâm mộ.

Cử án tề mi, cầm sắt hòa minh, đây mới gọi là phu thê nha.

***

Lúc Hòa Hi lên tám tuổi, ta dự định mang con bé ra Trường An.

Lý Tư Diễm kêu cha gọi mẹ: "Diêu Diêu từ nhỏ chưa rời khỏi nhà, lần này lại muốn rời đi lâu như vậy, trẫm..."

Ta lạnh lùng nói: "Đừng nói nhảm, ngươi biết cái rắm. Người xưa có câu "Đọc vạn cuốn sách, đi vạn dặm đường", nữ nhân bị nhốt ở trong cung thì có tiền đồ gì? Sau này Diêu Diêu phải làm Nữ hoàng, tất phải thăm thú thế gian, xem hồng trần chúng sinh mới được."

Lý Tư Diễm làm cha bỉm sữa rất nhiều năm, từ lâu đã từ một Hoàng đế hùng hổ biến thành một đại thúc hay lo nghĩ. Hắn bị ta giảng đạo lý một trận xối xả, vẫn đau lòng lải nhải: "Diêu Diêu còn nhỏ mà..."

Ta hận không thể quăng sử sách vào mặt hắn: "Ngươi tỉnh táo chút đi, Chiêu Đế tám tuổi đã có thể quản gia rồi, khuê nữ ngươi còn suốt ngày muốn ra ngoài tìm các tỷ tỷ đi bắt bướm, như vậy hợp lý không?"

Lý Tư Diễm đuối lý, không lên tiếng.

Ta cầm bảo ấn của hắn, đóng "bộp" một con dấu cực lớn lên văn thư thông quan, nhét vào trong tay áo, nói: "Lần này là cải trang du lịch, ngươi bảo thế thân ở lại trong cung giả vờ giống chút. Còn nữa, nhớ phái thêm ít thị vệ lợi hại bảo vệ con bé."

Lý Tư Diễm ỉu xìu như quả cà bị đập dập, gật đầu nói: "Được, trẫm sẽ sắp xếp, nàng cứ yên tâm."

"Anh Anh..." Lúc ta đang định ra ngoài, hắn đột nhiên gọi ta lại.

"Làm sao?" Ta cau mày nói: "Có gì không ổn?"

"Không phải..." Trong mắt hắn hiện ra vẻ mong đợi, nói: "Anh Anh, nàng có nhớ hôm nay mười lăm năm trước..."

Ta thản nhiên nhìn hắn, nói: "Đương nhiên nhớ, đó là ngày giỗ của cha ta."

Ánh sáng trong mắt hắn lập tức tắt ngóm.

"Chớ có nhắc lại chuyện cũ với ta." Ta bình tĩnh nói: "Cùng nhau lừa mình dối người mà sống tiếp không tốt sao?"

***

Lý Tư Diễm bị ta giáng đòn cảnh cáo, suy sụp tinh thần liếm láp vết thương một lúc, sau đó gắng gượng xốc lại tinh thần, tiễn ta lên xe ngựa ở cửa cung.

Hòa Hi đã đợi trong xe ngựa rất lâu, lộ ra nửa cái đầu từ trong màn che.

Ta nhìn đôi mắt cong yêu kiều như hồ ly của con bé, vươn một tay ra ôm con bé về trong xe ngựa.

Hòa Hi kêu to ấm ức, giống cha con bé y như đúc.

Đúng lúc dạo này con bé đang phát triển vóc dáng, cao vống lên. Vốn dĩ ta chỉ dùng một tay là có thể nhấc tiểu nha đầu, bây giờ đã sắp không nâng nổi nữa rồi.

Ta nhanh nhẹn trèo lên xe ngựa, huých con bé sang bên cạnh một chút: "Hòa Hi dịch sang chút, nhường chỗ cho mẹ con."

Hòa Hi kế thừa mồm hỗn của ta, nắm bắt cơ hội bóc phốt: "Mẹ, dạo này mẹ lên cân rồi."

Ta nói: "Đừng cái hay không nói, nói cái dở!"

Con bé bĩu môi, ghé vào cửa sổ xe, vẫy tay tạm biệt Lý Tư Diễm. Lý Tư Diễm trông ngóng dõi mắt nhìn chúng ta rời đi, dáng vẻ tủi thân khó tả.

Đường Hàm Dương cánh lan gầy tiễn khách, trời có tình trời hẳn cũng già thôi[2].

(2) Trích "Kim đồng tiên nhân từ Hán ca tịnh tự" (Bản dịch của Huỳnh Ngọc Chiến)

Xe ngựa ra khỏi thành, Hòa Hi mới chợt nhớ hỏi ta: "Tại sao cha không cùng chúng ta ra ngoài ạ?"

"Hắn là Hoàng đế." Ta nói: "Thiên tử đi tuần quá phô trương, cồng kềnh, không thuận tiện, hiệu suất quá thấp."

Hòa Hi cái hiểu cái không, rầu rĩ không vui nói: "Con sẽ rất nhớ cha."

"Không, con sẽ không." Ta xoa khuôn mặt xinh xắn của con bé: "Ngoài cung chơi vui gấp trăm lần trong cung, con sẽ không có thời

gian nhớ hắn."

Hòa Hi rất là phiền muộn.

"Họ đều nói quan hệ giữa cha và mẹ không tốt." Tiểu nha đầu nhớ cha một lúc, lại chạy tới nói chuyện với ta: "Còn nói ngoại tổ của con là bị cha chém đầu, là thật sao?"

"Phải." Ta luôn coi nữ nhi là một người kiện toàn, loại chuyện khó nói này cũng không gạt con bé, thoải mái thừa nhận: "Không chỉ như vậy, lúc trước mẹ cũng không muốn gả cho hắn, là hắn ép mẹ."

Hòa Hi lộ ra vẻ mặt thấu hiểu "Đây đúng là chuyện cha ta có thể làm ra được".

Ta nắm bắt cơ hội giáo dục: "Sau này con tuyệt đối không được học theo hắn. Trước khi chém đầu người phải cân nhắc, nếu không phải đối phương tội ác chồng chất thì không được tùy tiện hãm hại trung lương."

Cũng không biết Hòa Hi nghe vào bao nhiêu, đối mặt với sự thuyết giáo của ta, trước giờ con bé đều sẽ nghiêm túc nói qua loa: "Con gái nhớ kỹ rồi."

***

Hành trình của mẹ con ngập tràn không khí vui tươi. Quả thực như ta dự liệu, Hòa Hi ra khỏi Trường An, đối diện với non xanh nước biếc sắp thuộc về con bé đã nhanh chóng vứt cha con bé ra sau đầu.

Ta mang con bé trèo lên núi hai ngày, dẫn đến mộ Thẩm thị, để con bé lần lượt dập dầu cho ngoại tổ phụ mẫu, ngoại tổ thúc phụ và đại cữu qua đời của nó.

Bạn nhỏ Lý Hòa Hi đáng thương, xưa nay chỉ có người khác dập đầu

với con bé, chỉ có mẹ ruột nhẫn tâm của nó mới dám bảo con bé làm những việc không hợp thân phận.

Cỏ mọc trên mộ um tùm. Cây ngân hạnh ta trồng năm đó về Trường An đã cao hơn một chút. Ngân hạnh sinh trưởng chậm nhưng tuổi thọ lâu. Thầy phong thủy nói thế cây này tốt, có thể phù hộ cho họ kiếp sau sống dài lâu.

Ta cúi đầu xoa tên cha mẹ, nói khẽ: "Cha, mẹ, con gái đến thăm mọi người."

Ta chỉ Hòa Hi ở đằng sau: "Còn có cháu gái của hai người."

Hòa Hi đáp lại một tiếng, bị ta sai đi dựng chậu than, chuẩn bị tiền giấy, loay hoay quên cả trời đất.

Đêm nay trăng sáng sao thưa, tiếng ếch văng vẳng nơi xa, là một đêm thái bình yên ả.

Ta vừa hóa vàng trước mộ phần cha mẹ, vừa kể rất nhiều chuyện cũ. Bắt đầu từ năm đó trên Tuyên Chính điện, ta chỉ vào mũi Lý Tư Diễm mắng hắn là con hoang, đến ta hao hết tâm lực chạy trốn, lại đến thống khổ vùng vẫy sau khi sinh con gái.

Trong đó có những đoạn Hòa Hi nghe không hiểu lắm, nhưng cũng lờ mờ hiểu tại sao ta không thắm thiết với con bé như dì Thượng Quan Lan với Tiểu Hoàn tỷ tỷ. Con bé không phải là đứa con ra đời trong sự chờ mong của mẫu thân. Ta dạy bảo yêu thương con bé là trách nhiệm nhiều hơn mà không phải tình mẹ con thuần túy.

Trong ánh lửa, Hòa Hi lặng yên nghe ta nói hết, giống như đang nghe câu chuyện của một người xa lạ vậy.

Ta lại không nhịn được xoa nắn mặt con bé: "Sao vậy? Nghe đến mê mẩn rồi sao?"

Hòa Hi mặc ta xoa tròn nắn dẹp, do dự hồi lâu mới nói: "Vậy mẹ sẽ không vứt bỏ con như vứt bỏ cha chứ? Sau này mẹ... có đi nữa không?"

Trẻ con thường bất an về sự chia ly hơn người lớn.

Ta lắc đầu: "Nếu mẹ muốn vứt bỏ con thì đã bỏ lâu rồi, còn hao tâm tổn trí chọn Thái phó cho con, dẫn con đi bái ngoại tổ sao?"

Hòa Hi nghĩ lại thấy cũng phải, khuôn mặt căng thẳng dần dần thả lỏng.

Tiểu nha đầu huyết mạch tương liên nhào vào lòng ta, nhỏ giọng hỏi ta: "Vậy mẹ có tha thứ cho cha không?"

"Sẽ không."

Ta bình thản nói: "Có những sai lầm không thể nào vãn hồi. Một khi sai, vậy thì là sai vĩnh viễn."

***

Trong nhiều năm như thế, ta chưa bao giờ hòa giải với Lý Tư Diễm.

Hắn cũng không có ý đồ cưỡng ép ta nữa.

Hai chúng ta duy trì một loại quan hệ kỳ quặc. Hắn nịnh nọt, ta lạnh lùng. Hắn giàu có tứ hải, lại không thể nào đổi về dù là một ánh mắt ta nhìn hắn.

Mặc dù quan hệ trông nát bét, nhưng chúng ta lại cùng nhau nuôi dưỡng một cô con gái.

Năm tháng lặng lẽ trôi qua, làm phai nhạt ít nhiều tình thù quá khứ. Có khi ngẩn ngơ ta cảm thấy chúng ta như đang đi ở hai bờ sông, Hòa Hi là một con thuyền nhỏ phiêu đãng. Một lúc dạt tới chỗ cha

con bé, một lúc lại dạt về bên cạnh ta.

Chuyện cũ dằng dặc, tự có ý trời từ nơi sâu thẳm. Năm đó lúc ta bị dẫn tới Tuyên Chính điện, chỉ vào mũi Hoàng đế mắng to một trận, trò đùa của vận mệnh đã lặng lẽ giáng lên người ta. Nhưng khi đó chỉ nói là bình thường, ai ngờ được sau này sẽ xảy ra nhiều chuyện không thể tưởng tượng như vậy đâu?

Nhìn lại nửa đời này của ta, mười lăm năm bình lặng yên ả, mười lăm năm sóng gió nan nguy, cũng may sau một trận bệnh nặng cuối cùng đã được tự do. Bây giờ người nhà yên bình, con gái khỏe mạnh, bản thân ta cũng quay lại công việc yêu thích một lần nữa, tất thảy bình thường trở lại.

Không biết tương lai sẽ như thế nào, ta chỉ hi vọng thời gian suôn sẻ này có thể lâu thêm một chút, lâu đến khi Hòa Hi có con của con bé, đón nhận giang sơn từ trong tay Lý Tư Diễm; ta thì viết xong quốc sử bổn triều, sống cuộc đời ta nên sống.

Ta ngồi trước mộ cha mẹ, nheo mắt nhìn về phía Trường An. Gió nhẹ đêm khuya mơn man trên vai ta, đồng bằng rợp ánh sao.

Hòa Hi lặng lẽ tựa đầu vào vai ta, nói với ta: "Mẹ, Tiểu Hoàn tỷ tỷ từng nói, người mất đi sẽ hóa thành ngôi sao trên trời, luôn luôn ở trên trời dõi theo chúng ta."

Ta cười: "Tiểu Hoàn tỷ tỷ của con lại lừa con rồi."

Hòa Hi nghiêm túc nói: "Là thật đấy. Hồi trước lúc Quách tiên sinh qua đời, con khóc trước giường ông ấy, ông ấy cũng nói cho con biết như vậy."

Hòa Hi thấy ta cười không nói, tiếp tục chân thành nói: "Mẹ, sau này mẹ và cha cũng sẽ biến thành ngôi sao ở bên con chứ?"

Bãi bể trần gian mấy chuyến đò, non còn dáng cũ gối dòng sâu. Rất

nhiều năm trước, cũng là một đêm tối như thế này, ta ở trong Dịch Đình quỳ gối về phía đông nam, bái giỗ bảy ngày của cha huynh. Khi đó cảm thấy trời đất cô độc mà thê lương, cuộc đời không còn gì để trông ngóng.

Hiện giờ đã tốt hơn lúc trước rất nhiều, có lẽ ta nên thỏa mãn.

Ta ôm Hòa Hi vào lòng, nói khẽ: "Cha mẹ đương nhiên sẽ ở bên con."

Hòa Hi hỏi ta: "Nhưng mẹ, chẳng phải mẹ không tha thứ cho cha sao?"

"Có liên quan gì đâu?" Ta nói: "Hắn cũng không mong đợi mẹ tha thứ cho hắn mà, chúng ta chỉ vừa khéo có con thôi."

Dù là mỗi người một nơi, nhìn nhau cách trùng mây.

Chỉ cần chúng ta cùng sống dưới một vòm trời, hắn đã đủ mãn nguyện rồi.

(Hết)

Nội dung từ **Chương 1: 1: Người Đàn Ông Này Là Khởi Đầu Xui Xẻo Của Ta** đến **Chương 77: Hồi kết**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh